JAMES CLAVELL

SŌGUN

"tohum"

1981 yılının "TV" olayı...

altın kitaplar
yayınevi

Bu kitap daha önce
Yayınevimizde TOHUM
adıyla yayımlanmıştı.

MEŞHUR ROMANLAR : 19 / ŞOGUN / Yayın Hakkı (Copyright) : James Clavell / Kesim Telif Hakları Ajansı / 1976 / Kapak : Oral Orhon / Birinci Baskı : Şubat 1976 / İkinci Baskı : Mayıs 1981 / Dizgi — Baskı : Altın Kitaplar Basımevi

James Clavell

Şogun

(Shōgun)

Dilimize Çeviren :
GÜLTEN SUVEREN

GİRİŞ

Fırtınanın şiddetini hissediyordu adam. Üç gün içinde karaya erişemezlerse ölüp gideceklerini de biliyordu. Bu seferde çok insan kaybettik, diye düşündü. Ölü bir filonun baş kılavuzuyum ben. Beş gemiden sadece biri kaldı... Bu geminin yüz yedi kişilik personelinden de sadece yirmi sekiz kişi. İçlerinden de yalnız onu yürüyebilecek halde. Diğerleri ölmek üzere. Kaptanımız da bunların arasında. Yiyecek bitti. Su da öyle sayılır. Kalan su acı ve pis...

Adamın adı Blackthorne'du. O sırada iskele tarafında gözcülük eden dilsiz Salamon dışında güvertede yapayalnızdı. Erasmus adındaki, iki yüz altmış tonluk ticaret - savaş gemisi üç direkliydi ve yirmi topla donatılmıştı. Yeni Dünyadaki düşmanları kovalamak için yollanan ilk kuvvetten geriye kalan tek gemiydi. Sefere dört yüz doksan altı gönüllü katılmıştı. İki kılavuz, bir güverte subayı İngiliz dışında, hepsi Hollandalıydı. Onlara Yeni Dünyadaki İspanyol ve Portekiz topraklarını yağma edip yakmaları, ticaretlerine ağır darbe indirmeleri emredilmişti. Denizciler, Pasifik'te Hollanda'nın egemenliğini sağlamak için kendilerine üsler kuracak ve üç yıl içinde de vatana döneceklerdi.

Protestan Hollanda kırk yıldan daha uzun bir süredir Katolik İspanya'yla savaştaydı. İspanyol İmparatorluğunun hâlâ bir parçası sayılan Hollanda, nefret ettiği İspanyol efendilerinin boyunduruğundan kurtulmaya çalışıyordu. Hollanda'nın tek müttefiki de yetmiş yıl kadar önce Roma'daki Papalığa kafa tutarak Protestan olan İngiltere'ydi. Yirmi yıldır İspanyollarla savaşan İngiltere, on yıldır da açık açık Hollandalılarla birleşmişti.

Gemi yana yatarken fırtına da şiddetlendi. Yelkenler iyice küçültülmüştü, ama rüzgâr ve met gemiyi karanlık ufuklara doğru sürüklüyordu. Blackthorne kendi kendine, «Orada fırtına

devam ediyor,» dedi. «Çok da kaya var. Üstelik bilinmeyen bir deniz. İyi. Bütün ömrümce denize kafa tuttum ve hep kazandım. Yine de kazanacağım.»

Macellan Boğazından ilk geçen İngiliz kılavuzuydu. Evet, oradan geçen ve namussuz Portekizlilerle alçak İspanyollardan sonra, bu Asya sularına giren ilk kılavuz kaptandı. Bu denizlerde ilk İngiliz...

Yine rüzgârı kokladı, civarda kara yoktu. Gözleriyle okyanusu araştırdı. Deniz iyice kabarmış ve pis, kurşuni bir renk almıştı. Sancak tarafında yine döküntülü kayaları gördü. Bir aydan beri bu kayalar onları tehdit ediyor, ama karaya benzer bir şey gözükmüyordu. Bu okyanus sonsuz, diye düşündü. İyi... sana da bunu öğrettiler zaten. Bilinmeyen denizlerde yelken açacak ve oraların haritalarını çıkarıp vatanına döneceksin. Vatanımdan uzaklaşalı ne kadar oldu? Bir yıl, on bir ay ve iki gün...

Blackthorne açlıktan bitkin haldeydi. Ağzı ve vücudu iskorbüt yüzünden sızlıyordu. Kendisini zorlayarak pusulaya bakıp rotayı hesaplamaya çalıştı. Rotayı defterine geçirdikten sonra okyanusun bu bölümünde güvende olacaktı. Kendisi güvende olunca, gemisi de öyle sayılırdı. Böylece Japonya'yı da bulabilirdi.

«Elime geçecek serveti aldıktan sonra Batıya yelken açıp vatanıma döneceğim. Dünyayı dolaşan ilk İngiliz kılavuz kaptan ben olacağım. Asla. Oğlumun başı üzerine yemin ederim!»

Yüzünü yakan rüzgâr uyanık kalmasını sağlıyordu. O ara uyumak budalalık olurdu. Çünkü bu uykudan bir daha uyanılamazdı. Tutulan sırt kaslarını rahatlatmak için gerindi ve pelerinine daha da sıkı sarıldı. Sonra sabırla yerine oturup karanın gözükmesi için duaya başladı.

«Aşağıya in, kılavuz. İstersen bu vardiyada ben kalırım.» Merdivenden çıkan üçüncü kaptan Hendrik'in yüzü yorgunluktan kül gibi olmuş, gözleri çukurlaşmıştı. Adam parmaklıklara dayanarak öğürdü, «Hollanda'dan ayrıldığım güne lanetler olsun.»

«İkinci kaptan nerede, Hendrik?»

«Ranzasında. Bir daha da oradan kalkabileceğini sanmıyorum.»

«Ya süvarimiz?»

Hendrik tükürür gibi konuştu, «Yiyecek ve su isteyerek iniliyor. Kendisine bir piliç kızartıp gümüş tepsiye koyarak bir şişe konyakla getireceğimi söyledim.» Hendrik bir küfür salladı.

«Dilini tut!»

«Öyle yapacağım, kılavuz. Fakat süvari kurtlanmış bir ahmak ve onun yüzünden hepimiz öleceğiz.»

«Aşağıya in. Şafak vakti gelirsin.»

Hendrik güç bela diğer iskemleye çöktü. «Aşağısı ölüm kokuyor. Itirazın yoksa bu vardiyayı alayım. Rotamız nedir?»

«Rüzgâr bizi nereye götürürse.»

«Söz verdiğin kara nerede? Japonya nerede?»

«İleride.»

«Daima ileride. Bize bilinmeyen yerlere gitmemiz için emir verildi. Ama şimdiye dek güven içinde evimize dönmemiz gerekirdi. Karınlarımız da doymuş olacaktı.»

«Ya aşağıya in, ya dilini tut.»

Hendrik somurtarak uzun boylu, sakallı adama bakmaktan vazgeçti. «Neredeyiz?» diye sormayı istiyordu. «Senin gizli rota defterini neden göremiyorum sanki?» Fakat böyle sorular bir kılavuza, özellikle ona sorulamazdı. Ama yine de, diye düşündü. Hollanda'dan ayrıldığım zamanki kadar sağlam ve güçlü olsaydım, o zaman beklemezdim. Şu gri mavi gözlerini bir yumrukta patlatır, yüzündeki o çıldırtıcı hafif gülüşü siler ve seni hakkettiğin cehenneme gönderirdim. Sonra da kılavuz kaptan ben olurdum. Böylece gemiyi bir yabancı değil, bir Hollandalı yönetir ve sırlarımız da bizde kalırdı. Çünkü kısa süre sonra siz İngilizlerle savaşa gireceğiz. Biz de aynı şeyi istiyoruz. Denize ve dolayısıyla bütün ticaret yollarına egemen olmak, Yeni Dünyayı yönetimimize almak ve İspanya'yı boğmak...

Hendrik birden, «Belki de Japonya diye bir yer yok,» deyiverdi.

«Var. Kuzey enlemlerinden otuzla kırk arasında. Artık dilini tut ya da aşağıya in.»

Hendrik, «Aşağıda ölüm var, kılavuz,» diye söylenerek gözlerini ileriye dikip daldı.

Blackthorne iskemlesinde kımıldandı. Vücudu her zamankinden daha fazla acı veriyordu. Pek çoğundan daha talihlisin, diye düşündü. Hendrik'den de talihlisin. Yok, talihli değil dikkatli. Diğerleri uyarıma rağmen meyvalarını çabucak yiyip bitirirken sen bunları sakladın. Onun için de ötekiler kanama geçiriyor, barsakları berbat, gözleri acı veriyor ve dişleri dökülüyor, ama buna karşılık senin iskorbütün hafif. Bu adamlar neden ders almıyorlar?

Süvari dahil gemidekilerin hepsinin kendisinden korktuğunu biliyordu. Çoğu kendisinden nefret etmekteydi. Fakat bu da doğal sayılırdı. Çünkü denizde gemiye kumanda eden kılavuzdu. Rotayı çizip gemiyi yöneten, onları limandan limana götüren kendisiydi. Seferler tehlikeliydi, çünkü elde bulunan pek az seyrüsefer haritası işe yaramayacak kadar belirsizdi. Hem enlemleri saptamaya da olanak yoktu. İngiliz, Hollandalı ve Fransız denizcilerin kendi denizlerinin seyrüsefer haritaları vardı. Fakat dünyanın büyük bölümünde sadece Portekizlilerle İspanyollar dolaşıyorlardı. Bu iki ülke de rota defterlerini çok gizli tutuyordu. Magallen Boğazını da, Ümit Burnunu da Portekizliler bulmuşlardı. Böylece Portekizlilerle Ispanyollar, Asya'nın deniz yollarını birer ulusal servet gibi koruyordu. Hollandalı ve İngiliz düşmanları da bu seyrüsefer haritalarının peşindeydiler.

Ne var ki, böyle bir haritaya ancak onu çizen kılavuz güvenebilirdi. Çünkü bunlar kopya edilirken ve dilden dile çevrilirken her zaman hatalar yapılırdı. Bazen bu hatalar kasıtlıydı. Bu nedenle de o denizlerde hiç olmazsa bir kez dolaşmamış olan bir kılavuz kaptan bu haritalardan emin olamazdı.

Fırtına birden daha şiddetlenmişti. Blackthorne gür sesiyle, «Herkes güverteye!» diye bağırdı.

Hendrik onun sesiyle kendisine geldi. Olanca sesiyle haykırmaya başladı. «Kaybolduk!»

«Mürettebatı güverteye topla. Namussuz! Uyuyordun!» Blackthorne onu iterek dümene sarıldı ve bütün gücüyle iskeleye doğru kırdı. Dalgalar güverteyi ıslatıyordu. Tekne karaya çarpmış gibi birden sarsıldı, sonra doğruldu. O sırada Vinck ve başka bir adam koşarak güverteye çıkıp dümeni tutabilmesi için Blackthore'na yardıma geldiler. Vinck birden, «Tam karşı-

da kaya var!» diye haykırdı.

Blackthorne ve diğer adam dümeni sancağa doğru kırdılar. Gemi bir an durur gibi oldu. Sonra kayaların geminin yanına çarptığını duydular. Fakat çarpma hafifti ve kayanın sivri ucu parçalandı. Gemidekiler rahat bir soluk aldılar.

Şiddetli bir yağmur başlamıştı. Gemi, girişinde bir girdap olan bir boğaza daldı. Vinck ve öteki gemici yelkenleri kısaltmaya gitmişlerdi. Blackthorne bütün çabasına karşın dümeni doğrultamıyordu. Yardım isteyerek haykırdıysa da sesini duyan olmadı. Yandaki kayalara çarpan dalgalar dönüp gemiye saldırıyorlardı. Gemi girdaba kapılmış, suyun dibine çekilir gibiydi.

Blackthorne birden hiddetle kükredi. «Fırtınanızın belasını versin! Ellerinizi gemimden çekin!»

Dümen tekrar dönerek Blackthorne'u fırlatmaya kalktı. Burun bir kayaya çarptı ve parçalanırken donanımın bir kısmını da birlikte götürdü. Sonra tekne düzeldi ve bir yay gibi bükülen baş direk çatırdayarak kırıldı. Güvertedeki adamlar baltalarla hemen donanıma saldırdılar. Kırılan direğin halatlarını kestiler. Kırılan direk yandan denize giderken, halatlara takılmış bir gemiciyi de sürükledi. Adam haykırdıysa da diğerleri yapabilecekleri bir şey olmadığı için sadece suya giden direğe ve arkadaşlarına baktılar. Direk geminin yanında adamla birkaç kez suyun yüzüne çıktı, sonra kayboldu.

Vinck ve diğerleri başlarını çevirince, deli gibi fırtınaya kafa tutan Blackthorne'u gördüler. Haç çıkararak duaya başladılar. Denize düşmemek için sımsıkı tutunmuşlardı, bazıları korkudan ağlıyordu. Geçit genişler gibi oldu ve gemi bir an ağırlaştı. Ama sonra birden yine daraldı geçit. Iki tarafta korkunç sarp kayalar vardı. Blackthorne hâlâ dümenle savaşıyordu. Gücü gittikçe azalmaktaydı. Gözlerini karşıya dikmeye çalıştı, fakat etrafı bulanık görüyor, renkler ve şekiller birbirine karışıyordu. Gemi darboğazda sıkışmıştı. Tam o sırada karinası dipteki çamurlu kayalara süründü. Bu çarpma geminin başını çevirdi. Dümen birden döndü, sonra denizle rüzgâr da yardıma çeldiler ve tekneyi boğazın gerisindeki koya götürdüler.

*
**

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Blackthorne birden uyandı. Bir an düş gördüğünü sanmıştı. Çünkü karadaydı ve bulunduğu oda da inanılacak gibi değildi. Bu çok küçük ve temiz odanın zemini hasırlarla kaplanmıştı. Kendisi kalın bir örtünün üstünde yatıyordu. Üstüne de başka bir örtü örtülmüştü. Tavan cilâlı sedir ağacındandı. Duvarlar da öyle. Duvar aralarındaki dikdörtgen biçimi açıklıklara şeffaf olmayan kâğıtlar gerilmişti; bunlar ışığı hoş bir biçimde loşlaştırıyordu. Yanında da küçük tasların durduğu kırmızı bir tepsi vardı. Bunlardan birindeki pişirilmiş soğuk sebzeydi. Adam baharatlı sebzeleri tadını farketmeden yuttu. Öbür tasta balık çorbası vardı. Blackthorne bunu da bitirdi. Bir başka tastaysa buğday veya arpa unundan bir bulamaç vardı. Bunu da eliyle yiyiverdi. Testideki suyun tadı da bir garipti. Sıcak ve acımsı suyu kana kana içti.

Sonra duvardaki haçı farketti.

Dehşetle, burası bir İspanyol ya da Portekizlinin evi mi, diye düşündü. Japonya'ya mı geldim? Yoksa Çin'de miyim?

Duvarın bir bölümü kayarak açıldı. Orta yaşlı, yuvarlak yüzlü, tıknaz bir kadın kapının yanında diz çökerek gülümsedi. Cildi altın rengi, çekik gözleri ve dikkatle tepeye toplanmış saçları simsiyahtı. Gri ipek bir entari, kısa beyaz çoraplar giymiş, beline kalın mor bir kuşak takmıştı.

Kadın, «**Goishujinsama gokibun wa ikaga desu ka?**» dedi. Adamın boş gözlerle bakması karşısında durdu ve sorusunu tekrarladı.

Blackthorne atıldı. «Burası Japonya mı? Çin mi?»

Kadın boş gözlerle onu süzdü ve sonra yine adamın anla-

madığı bir şeyler mırıldandı. Blackthorne ancak o zaman çıplak olduğunu farketti. Elbiseleri görünürlerde yoktu. İşaretle giyinmek istediğini anlattı. Sonra yemek kâselerini gösterdi. Kadın onun hâlâ aç olduğunu anladı.

Gülümseyerek eğilip selam verdi ve kapıyı kapattı.

Blackthorne bitkin bitkin yatarak kafasını toplamaya çalıştı. «Demir attığımı hatırlıyorum. Bana Vinck yardım etti galiba. Bir koya girmiştik. Dalgaların sahile çarptığını duyuyorduk, fakat her şey güvendeydi. Sahilde ışıklar vardı. Sonra kamarama indim ve etraf simsiyah oldu. Başka bir şey anımsamıyorum. Karanlıkta ışıklar belirdi ve yabancı sesler duydum. Ben önce İngilizce, sonra Portekizce konuştum galiba. Yerlilerden biri de Portekizce konuşuyordu. Yoksa Portekizli miydi? Hayır, yerliydi sanırım. Ondan sonra beni taşıyıp buraya getirdiler herhalde.»

Yüksek sesle, «Bu kadar yumuşak ve sıcak gelen bu yatak olsa gerek,» dedi. «Şimdiye kadar hiç ipek yatakta yatmamıştım.» Bitkinliği galip geldiği için yine uyuyakaldı.

Uyandığında toprak kâselerde yine yiyecek vardı. Giyim eşyalarını da dikkatle katlayıp yanına koymuşlardı. Hepsi yıkanmış ve büyük bir özenle dikilip yamanmıştı.

Fakat bıçağıyla anahtarları yoktu.

Hemen bir bıçak ya da tabanca bulmalıyım, diye düşündü.

Gözleri yine haça gitti. Ömrü boyunca kılavuz kaptanlarla gemicilerin Portekiz'in doğudaki gizli imparatorluğunun zenginliklerinden sözettiklerine bağlamışlardı. Orada altın, demir kadar ucuz, zümrüt, yakut, pırlanta ve zafirler de bir sahildeki çakıltaşları kadar boldu.

Yerlilerin Katolik oldukları doğruysa, diye düşündü. Bir an önce silâhlanıp Erasmus'un toplarından birinin arkasına geçmem yerinde olacak.

Yemekleri yutup giyindi. Ayağa kalkınca sendeleyerek durdu. Her zaman sallanan gemiden ayrılıp sahile çıkınca böyle olurdu. Çizmeleri yoktu. Kapıya giderken yine yalpaladı ve doğrulmaya çalışırken eli ince duvara geldi. İnce tahtalar onun ağırlığını çekecek gibi değildi. Tahtalar parçalandı ve kâğıt da

yırtıldı. Blackthorne doğruldu. Koridordaki kadın kendisine dehşetle bakıyordu.

Bu tertemiz odayı böyle altüst ettiği için sıkılarak, «Özür dilerim. Çizmelerim nerede?» dedi.

Kadın yine boş gözlerle bakıyordu. Az sonra koşarcasına giderek başka bir kapıyı açtı. Gelmesi için adama işaret etti. Konuşmalar ve akarsuyun sesi yankılanıyordu. Blackthorne kapıdan geçince kendisini boş sayılacak başka bir odada buldu. Oradan bir verandaya çıkılıyor ve birkaç basamakla etrafında yüksek duvarı olan küçük bir bahçeye iniliyordu. Bu ana kapının önünde iki yaşlı kadın, kırmızı entariler giymiş üç çocuk ve bahçıvan olduğu belli olan, elinde tırmık tutan bir adam vardı. Hepsi de birden çok ciddi bir tavırla selam verdiler ve başlarını eğerek öylece kaldılar.

Blackthorne o ana dek böyle bir bahçe görmemişti. Küçük bir çağlayan, bir akarsu, minik bir köprü, özenle düzenlenmiş çakıllı bahçe yolları, kayalar, çiçekler ve fidanlar. Ne kadar temiz, diye düşündü. Ne kadar düzenli.

Sonra sıcak güneşte sırtını bir direğe dayayarak oturdu. Sadece kalçalarına bir bez sarmış yaşlı bahçıvanın tertemiz bahçede çalışmasını seyretmeye koyuldu. Acaba süvari sağ mıydı? Kaç gün uyumuştu. Uyanıp yemek yediğini ve tekrar uykuya daldığını hatırlıyordu.

Birbirinin ardından koşan çocuklara bakarken bahçıvanın çıplaklığından utandı. Çünkü adam eğilince ya da çömelince her tarafı gözüküyordu. Çocukların bunu farketmez gibi davranmalarına da şaşmıştı. Duvarın üstünden diğer evlerin yassı taş veya ot kaplı damlarını görüyordu. Uyumak istiyordu, ama kendisini zorlayarak kalkıp bahçe kapısına gitti. Bahçıvan gülümseyip eğildi ve selam verdi. Sonra kapıyı açmaya koştu. Yine eğilerek selam verdi.

Köy doğuya bakan yarım ay biçimindeki limanın kıyısındaydı. Blackthorne'un o güne dek görmediği tipte iki yüz kadar ev sahile doğru inen dağa yaslanmıştı. Rıhtım taş döşeliydi ve gemilerin yaklaşması için taş bir iskele vardı. Erkeklerle kadınlar balık temizliyor, ağ örüyorlardı. Kuzeyde eşsiz bir tekne yapılmaktaydı.

Limanda da aynı biçimde pek çok tekne vardı. **Erasmus** da sahilden on beş metre kadar ileriye, epey derin suya demirlemişti. Baştan üç halat atılmıştı. Blackthorne, kim yaptı bunu, diye düşündü. Geminin etrafını yabancı tekneler almıştı. **Erasmus**'da da yabancılar vardı. Kendi personeli neredeydi acaba?

Çevreyi incelerken birden pek çok kimsenin kendisini seyretmekte olduğunu gördü. Adamlar onun farkettiğini anlayınca saygıyla eğilerek selam verdiler. Blackthorne da çaresiz karşılık verdi. Bu insanlar renk renk kelebekleri andırıyorlardı. Fakat bir gariplik vardı. Birden durumu anladı. Adamlarda silah yoktu. Ne bir kılıç, ne de ateşli silah görmüştü.

O sırada başı traşlı, sadece tepesinde biraz saç bırakılmış olan adamı görünce, büyük bir korkuya kapıldı. Rahibin İspanyol ya da Portekizli olduğu belliydi. Cüppesi turuncuydu ama kemerine taktığı tespih ve haçı tanımamaya olanak yoktu. Yüzünden de düşmanlığı okunuyordu zaten. Rahip demirli **Erasmus**'a bir göz attı. Blackthorne adamın daha ince, hızlı ve yeni tipteki ticaret — savaş gemisinin Hollanda veya İngiltere'ye ait olduğunu anladığını da hissetti. Rahibin yanında siyah saçlı, siyah gözlü on kadar yerli vardı. Aralarından biri parmak arasından geçen sandaletleri dışında rahip gibi giyinmişti. Diğerleri renk renk entariler, bol pantolonlar giymişlerdi ama hiçbiri silahlı değildi.

Blackthorne vakit varken kaçmayı istedi. Fakat ne bunu yapacak gücü, ne de saklanacak bir yeri vardı. Boyu, iriliği ve gözlerinin rengi yüzünden bu dünyanın yabancısıydı. Duvara dayanarak bekledi.

«O bir Hollanda korsan gemisi. Sen dinsiz bir Hollandalısın. Korsansın. Tanrı sana acısın!» dedi rahip.

«Biz korsan değiliz. Düşmanlarımız bir yana, daima barışsever tüccarlarız. Ben o geminin kılavuzuyum. Ya sen kimsin?»

«Peder Sebastio. Buraya nasıl geldin?»

«Rüzgâr bizi bu sahile attı. Burası neresi? Japonya mı?»

Rahip sabırsızlıkla söylendi. «Evet, Japonya. Nippon.» Sonra dönerek yanındaki adamların en yaşlısıyla Japonca konuşmaya başladı. Güçlükle konuşurken eliyle Blackthorne'u işaret ediyordu. Adamların hepsi de şaşırdılar. Biri kendisini korumak is-

ter gibi haç çıkardı.

«Hollandalılar dinsiz, asi ve korsandır. Adın ne?»

«Burası bir Portekiz sömürgesi mi?»

Rahibin kanlı gözleri pek sertti. «Köyün reisi gerekli yere senden sözetmiş. Günahların seni yakaladı sonunda. Adamlarının geri kalanı nerede?»

«Fırtına bizi buraya attı. Yiyecek; su ve gemimizi onaracak zamana ihtiyacımız var. O zaman gideceğiz. Her şeyin bedelini ödeyebiliriz...»

«Adamların nerede?»

«Bilmiyorum. Herhalde gemideler.»

Rahip yine köyün reisini sorguya çekti. Sonra Blackthorne'a döndü. «Burada suçluları çarmıha gererler, kılavuz. Öleceksin. Daimyo yanında samuray'larıyla geliyor. Tanrı sana acısın.»

«Daimyo da ne?»

«Feodal bir derebeyi. Bütün bu bölge ona aittir. Buraya nasıl geldin?»

«Ya samuray?»

«Savaşçı... Asker... Savaşçılar sınıfının üyeleri.» Rahibin hiddeti gittikçe artıyordu. «Nereden geldin, kimsin?»

Blackthorne onu şaşırtmak için, «Lehçeni tanıyamadım,» dedi. «Ispanyol musun?»

«Portekizliyim. Sana Portekiz'den Peder Sebastio olduğumu söyledim. Böyle iyi Portekizceyi nereden öğrendin sen?»

Blackthorne onun damarına bastı. «Fakat Ispanya'yla Portekiz aynı ülke artık. Sizi aynı kral yönetiyor.»

«Biz değişik ülkelerin insanlarıyız. Kendi bayrağımızı dalgalandırıyoruz. Denizaşırı topraklarımız tümüyle ayrı. Evet, ayrı. Kral Philip ülkemi çaldığı sırada buna razı oldu.» Rahip Sebastio hiddetine güçlükle engel oldu. «Yirmi yıl önce zor kullanarak ülkemi ele geçirdi. Şimdi Kral Philip'in oğlu bizi yönetiyor ama o da gerçek kralımız değil. Yakında kendi kralımıza kavuşacağız yine. Söylediğim gibi ben Ispanyol değil, Portekizliyim. Cizvit mezhebindenim.»

«Aman, onlardan biri! Bir Cizvit!»

«Evet, Tanrı ruhuna acısın.» Rahip hiddetle Japonca bir

şeyler söyledi ve adamlar Blackthorne'un üstüne yürüdüler. Blackthorne gerileyerek duvara dayandı ve adamlardan birine bir yumruk attı ama diğerleri başına üşüştüler.

«Nanigoto da?»

Birden gürültü kesildi.

Genç adam on adım ötedeydi. Dar pantolon, tahta ayakkabı ve bir kimono giymişti. Kemerine de kınlı iki kılıç takılıydı. Biri daha çok hançere benziyordu. Diğeri uzun ve hafifçe kıvrık olan çift taraflı bir kılıçtı. Adam elini kayıtsız bir tavırla bu kılıcın kabzasına dayamıştı. Daha sert sesle sordu. «Nanigoto da?». Kimse cevap vermeyince ses yükseldi. «NANİGOTO DA?»

Japonlar dizüstü çökerek başlarını yere sürdüler. Yalnız rahip ayakta kaldı. Selam verip güçlükle durumu anlatmaya çalıştı ama genç adam onun sözünü keserek köyün reisine işaret etti. «Mura?»

Mura başını kaldırmadan anlatmaya başladı. Birkaç kez Blackthorne'u ve bir kez gemiyi iki kez de rahibi işaret etti. Silahlı adam küstah bir tavırla Mura'yı sorguya çektikten sonra bir şeyler söyledi. Sonra küçümseyen bir tavırla elini rahibe doğru salladı. Köyün reisi rahibe bir şey sordu. Rahip kıpkırmızı kesildi.

Blackthorne'dan bir baş kısa, yakışıklı yüzü çiçek bozuğu ve bir hayli de genç olan adam dikkatle yabancıya bakıyordu. «Onushi ittai doko kara kitanoda? Dako no kuni no monoda?»

Rahip, «Kasigi Omi San, nereden geldiğini ve milliyetini soruyor,» diye sözlerini çevirdi.

Blackthorne endişeyle sordu. «Mr. Omisan daimyo mu?»

«Hayır. Kendisi samuray. Bu köyün yönetimi ona verilmiştir. Soyadı Kasigi, adı Omi. Bizde daima soyadları önce söylenir. 'San' da saygıdeğer anlamına gelir. Nezaket göstermek için bu bütün isimlere eklenir. Burada terbiyesizliğe dayanamazlar. Çabuk cevap ver!»

«Amsterdam'dan geliyorum. Ingilizim.»

Rahip Sebastio şaşkınlığını gizleyemedi. Samuray'a, «İngiliz,» dedi. «Ingiltere.» Sonra anlatmaya başladı. Ancak Omi sa-

bırsızlıkla onun sözünü keserek bir şeyler homurdandı.

«Omi San başkanlarının sen olup olmadığını soruyor. Köy reisine göre sadece birkaç dinsiz sağ olup onlar da ağır hastaymış. Süvariniz var mı?»

Blackthorne karaya çıktıkları için süvarinin emrinde olması gerektiğini bilmekle birlikte, «Onların başkanı benim,» diye cevap verdi. «Ben emir veriyorum.» Süvari Spillbergen'in sağlam ve sağlıklıyken bile kimseye emredemediğini bildiği için böyle konuşmuştu.

Samuray yine bir şeyler söyledi. «Omi San, lider olduğun için köyde serbestçe dolaşabileceğini söylüyor. Efendisi, yani **daimyo** gelene kadar her istediğini yapabileceksin. Ancak, sizin için **daimyo** karar verecek. O zamana kadar köy reisinin evinde misafir olacaksın ama köyden ayrılmaya kalkmayacaksın. Anlıyor musun?»

«Evet. Yalnız mürettebatım nerede?»

Rahip Sebastio rıhtımın orada bazı evleri işaret etti. Omi'nin kararı ve sabırsızlığı yüzünden endişelendiği belliydi. «İşte! Özgürlüğünün tadını çıkar korsan! Kötülüğünün cezasını...»

Omi Blackthorne'a döndü. «**Wakarimusu ka?**»

«Sana 'Anlıyor musun?' diyor.»

«Japonca 'Evet' nasıl deniliyor?»

Rahip, samuraya baktı. «**Wakarimusu.**»

Omi küçümseyen bir tavırla elini sallayarak onları savdı. Herkes yerlere kadar eğildi. Sadece bir adam kasıtla selam vermeden doğruldu.

Öldürücü kılıç inanılmaz bir hızla hareket etti; adamın kafası omuzlarından uçmuştu. Kanlar toprağa yayılırken başsız beden bir kaç kez sarsılıp hareketsiz kaldı. Rahip dayanamayarak bir adım geriledi. Sokakta kimse kılını bile kımıldatmamıştı. Başlarını eğmiş öylece duruyorlardı. Blackthorne dehşetten dona kalmıştı.

Omi kayıtsız bir tavırla ayağını cesedin üstüne dayadı. Gitmeleri için işaret etti. «**İkinasai!**»

Adamlar yine yerlere kadar selam verip uzaklaştılar. Rahip uzun bir süre bekledikten sonra ayrıldı. Omi gözlerini kısarak onu izledi. Sonra Blackthorne'u süzdü. Blackthorne geri geri gitti

ve epey uzaklaşınca da köşeyi dönüp kaçtı.

Omi kahkahalarla gülüyordu. Gülmesi sona erince de kılıcını iki eliyle tutarak cesedi küçük parçalara ayırmaya başladı.

⁂

Blackthorne köy reisinin evine dönünce kendisini yine ilk kaldığı odaya aldılar. Burasını duvardaki haçtan tanımıştı. Köy reisi onun yanına gelerek, «Burası benim evim,» dedi, «Adım Mura.» Güçlükle anlaşılan bir Portekizce konuşuyordu.

«Mura San. Benim adım da Blackthorne.»

«Anlayamadım...»

«Adım. Blackthorne.»

Mura kendisine zor gelen bu adı birkaç kez söylemeyi denedi. Sonunda vazgeçerek karşısındaki devi seyretmeye başladı. Rahip Sebastio ve yıllarca önce gelen öbür pederden başka hiç barbar görmemişti. Fakat, diye düşünüyordu. Rahipler koyu renk saçlı, siyah gözlü ve orta boylu. Ama bu adam uzun boylu. Saçları ve sakalı altın gibi, gözleri de mavi. Ne acayip! Ben bütün insanların siyah gözlü, siyah saçlı olduklarını sanırdım. Biz öyleyiz. Çinliler de öyle. Hem Çin bütün dünya demek değil mi? Peki neden Rahip Sebastio bu adamdan bu kadar nefret ediyor? Şeytana taptığı için mi? Sanmam, çünkü Rahip Sebastio istese o şeytanı uzaklaştırıverir. O iyi pederi hiç bu kadar hiddetli görmemiştim. Asla! Çok garip! Sarı saç ve mavi göz şeytanın işareti mi acaba?

Mura ona bakarken kendisini gemide baygın bulup evine getirdiğini hatırladı. Onun başkan olduğunu anlamış ve özel itina görmesi gerektiğine karar vermişti. Adamı yatağın üstüne yatırıp epey merakla soymuşlardı.

Mura'nın annesi Saiko, «Özel parçaları çok etkileyici **neh?**», demişti. «Acaba dikleştiği zaman ne kadar olur?»

Mura, «Kocaman,» diye cevap vermiş, annesi, karısı, dostları, hizmetkârları ve doktor gülüşmüşlerdi.

Mura'nın karısı Niji de, «Kadınları da onlar gibi iyi gelişmiş olmalı,» diye düşüncesini açıklamıştı.

Ama Mura'nın annesi gelinine çatmıştı. «Saçmalama kı-

zım. Pek çok çayhane kızı ona uymak için memnunlukla gereken şeyi yaparlar.» Sonra hayretle başını sallamıştı. «Ömrümde onun gibi birini daha görmedim. Çok tuhaf değil mi? Neh?» (*)

Blackthorne'u silip temizlemişler fakat adam komadan çıkmamıştı. Doktor uyanana kadar onun bir banyoya girmesini uygun bulmamıştı. «Mura San, bu barbarın törelerini bilmiyoruz. Özür dilerim ama bir hata yapıp kendisini öldürebiliriz. Onun gücünün sonuna geldiği belli. Biraz sabırlı olmalıyız.»

Mura da, «Ya başındaki bitler ne olacak?» diye sormuştu.

«Şimdilik kalacak. Anladığıma göre bütün barbarlar bitliymiş. Onun için sabır tavsiye edeceğim.»

Mura'nın karısı da atılmıştı. «Hiç olmazsa başını yıkayamaz mıyız? Çok dikkatli davranırız. Böylece hem barbara yardım eder, hem de evimizi temiz tutarız.»

Mura'nın anası da kesin konuşmuştu. «Doğru. Saçlarını yıkayın. Fakat organının sertleştiği zaman ne kadar iri olduğunu bilmeyi isterdim doğrusu!»

Mura Hıristiyan olmuştu. Bu barbarı evine aldıktan sonra da hem rahibe, hem de Omi San'a haber göndermişti. Böylece köyü de korumuştu. Omi San pek çok samuray gibi Zen Budist meshebindendi ve ölümü arayan, gururlu bir savaşçıya uygun dindi bu. Omi San rahiplerden de hiç hoşlanmıyordu üstelik.

Mura, Omi San tatsızlık çıkaracaktır, diye düşündü. Bu yetişmiyormuş gibi bizim **Daimyo** da geliyor.

Mura ne zaman Omi'nin amcası olan İzu **Daimyo**'su Kasigi Yabu'yu düşünse endişelenirdi. Bu adamın hainliği ve kötülüğü ün salmıştı. O köydekilerin hakkı olan tahılı ve balıkları bile ellerinden alır ve adaletsiz yönetimiyle herkesi ezerdi. Mura kendi kendine «Savaş çıkınca,» dedi. «Yabu hangi tarafı tutacak? Lord İshido'yu mu, Lord Toranaga'yı mı? Bu iki devin pençeleri arasında sıkıştık biz.»

Toranaga büyük ve ünlü bir generaldi. Kwanto bölgesinin sahibi olan Toranaga sekiz eyalete de hükmediyordu. Kuzeyde

---

(*) Neh : Japonca «değil mi?» anlamına geliyor.

onun sözü geçerdi ve doğudaki orduların komutanı da yine oydu. Buna karşılık İshido, Osaka Şatosunun lordu, Kore fatihi, Vârisin koruyucusu, Batı Ordularının komutanıydı. Kuzeyde büyük Takaido yolu Toranaga'nın başkenti olan Yedo'yu Japonya'nın başkenti Osaka'ya bağlıyordu. Osaka aynı zamanda İshido'nun da başkentiydi. İki tarafın orduları o yolda karşılaşacaklardı.

Peki savaşı kim kazanacaktı?

Hiç kimse.

Çünkü savaş bütün imparatorluğu kaplayacak, bölgeler bölgelerle, köyler köylerle savaşacaktı. Sadece son on yıldır durgundu ortalık. Tarihte ilk kez son on yıl barış hüküm sürmüş ve savaş olmamıştı.

Mura, ben de barıştan hoşlanmaya başlamıştım, diye düşündü. Fakat barışı getiren adam öldü. Önce samuray, sonra general, daha sonra büyük general ve sonunda Taiko, yani Japonya'nın 'Koruyucu Lordu' olan o köylü asker öleli bir yıl var. Yedi yaşındaki oğlu da bu büyük güce sahip olamayacak kadar küçük. Onun için de o çocuk da bizler gibi bir oyuncak. Devlerin elinde bir oyuncak. Savaştan kaçmaya olanak yok. Taiko bile sevgili oğlunu, hanedanını, mirasını ya da imparatorluğunu koruyamazdı..., Belki de böyle olması gerekiyor. Taiko ülkedeki kargaşayı bastırdı, barış yaptı. Ülkedeki tüm daimyo'lara sanki birer köylüymüş gibi baş eğdirdi. Hepsinin topraklarını isteğine göre ayarladı. Kimini yükseltti, kimini ortadan kaldırdı. Ve sonra kendisi de öldü. O cüceler arasında bir devdi. Ama belki de bütün yaptıklarının ve büyüklüğünün de onunla birlikte ölmesi daha doğru. İnsan rüzgâra kapılıp giden bir gonca sayılmaz mı? Geriye kalan Tanrıların toprakları, dağlar, denizler ve yıldızlar değil midir?.. Hepimiz kapana sıkıştık. Yakında savaş çıkacağı da doğru. Bizim ne tarafta döğüşeceğimize sadece Yabu karar verecek.

Mura bu düşüncelerden kurtularak karşısındaki barbar korsana baktı. «Başımıza bela olması için gönderilen bir şeytansın sen. Geldiğinden beri de yalnızca tatsızlık çıktı. Neden başka bir köyü seçmedin sanki?»

Blackthorne'un uykusu vardı ama bu adamla dost olmak

istiyordu. Onun için zorla gülümseyerek haçı işaret etti. «Siz Hıristiyan mısınız?»

Mura başını salladı. «Evet.»

«Ben de Hıristiyanım.»

«Rahip, 'Hayır, o Hıristiyan değil' dedi.»

«Katolik değilim ama Hıristiyanım.»

Fakat Mura durumu anlayamadı, Blackthorne da uğraşmasına rağmen anlatamadı. «Daimyo ne zaman gelecek?» diye sordu sonunda.

«Ah, daimyo» Mura omuz silkti. «Daimyo istediği zaman gelir. Uyuyun. Önce temizlenin. Lütfen.»

«Ne?»

«Temizlik. Banyo. Lütfen.»

«Anlamıyorum.»

Mura ona yaklaşıp tiksintiyle burnunu buruşturdu. «Pis koku. Kötü. Bütün Portekizliler gibi. Banyo...»

Blackthorne hiddetlendi. «Ben istediğim zaman yıkanırım ve kokmuyorum. Herkes banyonun tehlikeli olduğunu bilir. İshal olmamı mı istiyorsun? Ben bu kadar aptal mıyım? Haydi cehennem ol. Uyuyacağım artık.»

Barbarın hiddetine şaşan Mura, «Banyo,» diye emretti. Böyle hiddet göstermek kadar büyük bir terbiyesizlik olamazdı. Hem barbar pis kokuyordu. Ayrıca üç gündür de doğru dürüst yıkanmamıştı. Çayhanedeki kızlar bile çok büyük para karşılığında onun yatağına girmeye yanaşmazlardı doğrusu. Bu yabancılar ne kötü, diye düşündü. Şaşılacak şey! Ne pis huyları var! Ama neyse... Madem senden sorumluyum. Sana görgü kuralları öğretilecek. Bir insan gibi yıkanacaksın ve annem de istediği şeyi öğrenecek. Sesini yükseltti. «Banyo!»

Blackthorne gitmesi için eliyle işaret ederek homurdandı. «Seni paralamadan defol buradan!»

Bir an sessizlik oldu. Sonra üç Japon erkeğiyle kadını Mura'nın arkasında belirdi. Mura kısaca durumu açıklayarak kesinlikle konuştu. «Banyo. Lütfen.»

«Bas!»

Mura üzerine doğru ilerleyince Blackthorne onun canını yakmak istemediği için sadece kolunu itmeye yeltendi. Ama

sonra büyük bir can acısıyla bağırdı. Nasıl olduysa Mura elinin yanıyla vurmuştu. Blackthorne'un kolu inme inmiş gibi aşağı sarktı. Yeniden büyük bir hiddetle saldıracak oldu. Ama oda fırıl fırıl döndü ve kendisini yerde buldu. Bu kez o acı veren, felç inmiş gibi hareketsiz bırakan acı sırtındaydı ve kımıldayamıyordu. «Amanın...» Kalkmaya çalıştı ancak dizleri bükülüverdi. Sonra Mura küçük fakat demir gibi sert parmağıyla Blackhorne'un boynunda bir sinir merkezine dokundu. İnanılmaz bir acı duydu adam. «Aman Tanrım...»

«Banyo? Lütfen?»

Blackthorne can acısıyla, «Tanrım... Tanrım,» diye inledi. Bu kadar ufak tefek bir adamın kendisini bir anda aciz duruma düşürmesine de çok şaşmıştı.

Mura yıllar önce judo ve karete sanatıyla birlikte kılıç ve mızrakla dövüşmesini de öğrenmişti. O zamanlar kendisi bir savaşçıydı ve daha sonra da Taiko için savaşmıştı. O devirlerde köylüler samuray, samuraylar köylü olabiliyordu. Mura dalgın dalgın yerdeki adama bakarak, garip, diye düşündü. Taiko başa gelir gelmez köylülerin savaşmaktan vazgeçmelerini emretti. Bize silahları hemen bırakmamızı söyledi. Ondan sonra da imparatorluğumuzdaki herkesin yaşamını etkileyen değişmez kast sistemini koydu. Samuraylardan sonra köylüler geliyor. Bunları sanatçılar, tüccarlar, toplum dışı kimseler, haydutlar izliyor. En altta da **eta** var. İnsan sayılmayan, cesetlerle ilgilenen, deri tabaklayan, ölü hayvanlarla meşgul olan, cellatlık yapan **eta**'lar. Barbarlar bu kast sistemine alınmayacak kadar aşağılıklar tabiî.

Yerde yatmış bir çocuk gibi inleyen Blackthorne'a bakarak onun böyle gurursuz davranabilmesinden utandı. Yerlere kadar eğilip selâm verdi. «Lütfen beni bağışlayın, Kaptan San.» Bir yandan da düşünüyordu. «Evet, çok üzgünüm, ama bunu yapmam gerekti. Evimi altüst ettiniz. Karım bir kapıyı onartmak zorunda kaldı. Böyle terbiyesizlik etmenize izin veremezdim. Evimde arzularıma karşı gelmenize de razı olamam tabiî. Bu sizin iyiliğiniz için. Ne yazık ki, barbarlar gurur denilen şeyi bilmezler. Onun için de üzülmezler. Yalnız rahipler öyle değil. Onlar da pis kokuyorlar ama onları Tanrı seçmiş. Onun için de

hepsi gururlu. Siz... siz hem yalancı, hem de korsansınız. Hiç şerefiniz yok. Ne tuhaf! Bir de Hıristiyan olduğunuzu iddia ediyorsunuz! Bunun da size yararı olmayacak. Bizim **Daimyo** Hıristiyanlardan da, barbarlardan da nefret eder. Mecbur kalınca onlara katlanır ancak. Fakat siz ne bir Portekizli, ne de bir Çinlisiniz. Yasalarımız sizi korumuyor değil mi? Onun için öleceksiniz ya da hiç olmazsa sakatlanacaksınız. Ne olursa olsun, temizlenmenizi sağlamak benim görevimdir.»

Mura hâlâ sersem olan Blackthorne'un evden çıkarılıp bahçedeki hamama götürülmesi için adamlarına yardım etti. Kadınlar da onların peşisıra geliyordu.

***

2

«**Daimyo**, İzu Lordu Kosigi Yabu, nereden geldiğini bilmek istiyor. Buraya nasıl geldin ve nerelerde korsanlık ettin?» Konuşan Rahip Sebastio'ydu.

Sabah hava açık ve sıcaktı. Blackthorne köy alanındaki platformun önünde diz çökmüştü. Başı hâlâ yediği darbeden dolayı ağrıyordu. Ama kendi kendine, sakin ol ve kafanı çalıştır, dedi. Bu Cizvit papazı sana düşman. Başka çevirmen de yok. Sonra sesini yükseltti. «Önce **daimyo**'ya savaşta olduğumuzu... Düşman olduğumuzu söyle. Ingiltere ve Hollanda'nın İspanya ve Portekizle savaştığını anlat.»

«Sana gerçekleri değiştirmeye kalkmamanı tavsiye ederim. Pis Hollandalı asillerin uydurmaları bunlar. Hollanda büyük İspanyol Imparatorluğunun küçük bir parçasıdır.»

«İngiltere savaşta ve...» Blackthorne konuşmaya devam etmedi, çünkü rahip onu dinlemeden bildiği gibi çevirmeye başlamıştı.

Kısa boylu, tıknaz, otoriter bir tip olan **daimyo** platformdaydı. Ayaklarını altına alıp rahat rahat diz çöküp oturmuştu. Gerisinde dört adamı vardı. Onlardan biri de Kasigi Omi'ydi. Ya-

ni yeğeni ve kuluydu adamın. İpek kimonolar ve bunların üstüne de belleri sıkı oturan, omuzları geniş ve kolalı süslü ceketler giymişlerdi. Hepsinin de kılıcı vardı.

Mura toprağın üstüne çökmüştü. Köyden bir tek o vardı. Öteki izleyiciler **daimyo**'yla gelen elli samuraydı. Onlar da sıra sıra dizilmiş, sessiz sedasız oturuyorlardı. Geminin personeli Blackthorne'un arkasındaydı. **Daimyo**'nun karşısına çıkarıldıkları zaman Blackthorne hepsiyle birlikte eğilip selâm vermişti. Ama bu yeterli olmamıştı. Samuraylar hepsini dizüstü itmiş ve köylülere özgü şekilde başlarını toprağa sürmüşlerdi. Blackthorne karşı koymaya kalkmış ve rahibe kendi geleneklerinin böyle olmadığını anlatması için bağırmıştı. Başına yediği mızrak sapı yüzünden yere yıkıldı tabiî. Adamlan birden saldırmak için doğrulacak oldular, fakat Blackthorne kendisini toplamış ve durup eğilmeleri için haykırmıştı. Neyse adamlar itaat ettiler. Blackthorne daha sonra bir iskemle istedi. Rahip Japonların iskemle kullanmadıklarını ve ülkede hiç iskemle bulunmadığını söyledi sert bir dille.

Blackthorne **daimyo**'yla konuşan rahibe baktı. Onun anlattıklarına dair bir ipucu arıyordu. Sonra, **daimyo**'nun yüzünden merhametsizliği okunuyor, diye düşündü. Namussuzun biri olduğundan eminim... Rahibin Japoncası da akıcı değil. **Daimyo** sinirlenmeye başladı. Peki **daimyo** da Katolik mi? Cizvit pek saygılı konuşuyor ve durmadan terliyor. **Daimyo**'nun Katolik olmadığından eminim. Hoş öyle olsa da, olmasa da bana yararı yok. Bu kötü ruhlu serseriden nasıl yararlanabilirim? Rahibin yalancı olduğunu nasıl belirtebilirim? Onu tuzağa düşürmeliyim.

«**Daimyo**, sorularına acele cevap vermeni istiyor.»

«Evet, tabiî, özür dilerim. Adım John Blackthorne. İngilizim. Hollanda donanmasının baş kılavuz kaptanıyım. Biz Amsterdam limanına bağlıyız.»

«Donanma mı? Ne donanması? Yalan söylüyorsun. Donanma yok. Neden bir İngiliz Hollanda gemisine kılavuz kaptan olmuş?»

Blackthorne birden kumar oynamaya karar verdi. Sesi sertleşip yükseldi. «Hemen sözlerimi çevir, ey anasız köpek. Ben buraya **daimyo**'yla konuşmaya geldim. Seninle konuşacak de-

ğilim. Lord **daimyo**'ya söyle.» Blackthorne platformdan tarafa dönerek kasıtla yerlere kadar eğilip selam verdi. Bir yandan da endişeden soğuk soğuk terlemeye başlamıştı.

Rahip Sebastio gördüğü eğitim sayesinde korsanın hakaretleri karşısında kayıtsız kalabilecek güçteydi. Hem korsanın kendisini **daimyo**'nun karşısında küçültmek istediğini de anlamıştı. Fakat ilk kez şaşırdı rahip. İngiliz veya Hollanda gemilerinin Asya'ya gelebileceklerine ihtimal verememişti. Sadece Drake denilen o şeytanların şeytanı İngiliz, Pasifik'e çıkabilmişti. Ama o bile buralara gelememişti. Bu yollar gizliydi ve başkalarınca bilinmiyordu.

Daimyo'nun, «Lütfen korsanın dediğini anlat,» diye emrettiğini duydu.

Rahip Sebastio kendini toplayarak daha sakin konuşmaya başladı. Blackthorne dikkatle dinliyor ve bir şeyler anlamaya çalışıyordu.

«Buraya nasıl geldin?» dedi Rahip Sebastio.

«Macellan Geçidinden geldim. Orası buradan yüz otuz altı gün ötede. **Daimyo**'ya söyle...»

«Yalan söylüyorsun. Macellan Boğazı gizlidir. Sen Afrika ve Hindistan yolundan geldin. Sonunda doğruyu söyleyeceksin. Yoksa zorla konuştururuz seni.»

«Evet, o yol gizliydi, ama Portekizli bize bu geçidin haritasını sattı. Yani seninkilerden biri biraz altın için bu işi yaptı. Şimdi bütün İngiliz ve Hollanda savaş gemileri o geçidi biliyorlar. Şu anda yirmi İngiliz savaş gemisi Manilla'ya saldırıyor. İmparatorluğun mahvoldu.»

«Yalan söylüyorsun! Tanrı seni de o pis ağzını da mahvetsin!»

Daimyo sabırsız sabırsız söylendi. «**Ano mono wa nami o moshit te oru?**»

Rahip telaşla Macellan ve Manilla'dan sözetmeye başladı ama Blackthorne **daimyo** ve adamlarının durumu pek iyi anlayamadıklarını sezdi. Yabu, bu davadan sıkılmaya başlamıştı. Limana bakıyordu. Omi'nin gizli haberini aldığından beri o gemi aklından çıkmıyordu. Yine bu armağanın tanrılardan gelip gelmediğini düşündü.

O sabah çamur içinde ve yorgun argın gelir gelmez, «Gemideki yüke baktın mı Omi San?» diye sormuştu.

«Hayır, lordum. Siz gelene kadar gemiyi mühürlü tutmayı uygun buldum. Fakat ambarlar sandık ve balya dolu. Doğru davrandığını umarım. Bütün anahtarlar burada. Onlara el koydum.»

«İyi.» Yabu, Toranaga'nın başkenti olan yüz mil uzaktaki Yedo'dan gizlice ve hayatını tehlikeye atarak gelmişti. Bir an önce de geri dönmek zorundaydı tabiî. Yolculuk atla ve tahtaravanla iki gün sürmüştü. «Hemen gemiye gideceğim.»

Omi gülmüştü. «Yabancıları görmelisiniz, lordum. İnanılacak gibi değiller. Çoğunun gözleri Siyam kedilerininki gibi mavi. Altın rengi saçları var. Fakat işin en iyisi, korsan olmaları.» Omi, amcasına rahibin bu korsanlar hakkındaki sözlerini nakledince Yabu'nun heyecanı üç misli artmıştı. Fakat sabırsızlığını engelleyerek, gidip geminin mührünü kıracak yerde, yıkanıp üstünü değişmiş ve barbarların karşısına getirilmelerini buyurmuştu.

Rahibin bozuk Japoncasını güçlükle anlayabildiği için sinirlenen Yabu çok sert bir sesle konuştu. «Sen, rahip... Korsan neden sana bu kadar kızıyor?»

«O kötü. Korsan. Şeytana tapıyor.»

Yabu solunda oturan yeğeni Omi'ye doğru eğildi. «Ne dediğini anlayabiliyor musun, yeğenim? Yalan mı söylüyor dersin?»

«Bilmiyorum, lordum. Barbarların neye inandıklarını kim bilir? Rahip korsanın şeytana taptığını sanıyor. Tabiî bunların hepsi de saçma.»

Yabu rahibe döndü. Ondan tiksiniyordu; adamı oracıkta çarmıha gerditmeyi ve bütün Hıristiyanlığı kendi bölgesinden silivermeyi istedi. Kendisi gibi öbür **daimyo**'ların da bölgelerinde tam yetkileri vardı. Ama yine de hepsi Taiko'nun vasiyetnamesi gereğince, oğlunun çocukluğu devresinde yönetime geçen askeri cunta, yani Naipler Meclisinin emrindeydiler. Taiko'nun sağlığında koyduğu yasalara uyuluyordu hâlâ. Taiko Portekizli barbarların korunmaları ve dinlerine ilişilmemeleri, hatta onların dinlerini yaymalarına da mantık ölçüleri içinde izin verilmesi-

ni uygun gören bir yasa çıkarmıştı. «Rahip! Çabuk ol! Korsan başka ne dedi? Acele et! Dilini mi yuttun?»

«Korsan kötü şeyler söylüyor. Başka korsan gemileri... Başka gemiler Manilla'daymış...»

«Omi San onun neden sözettiğini anlayabildin mi?»

«Hayır, lordum. Lehçesi çok kötü. Güçlükle anlaşılıyor. Manilla'da başka korsan gemileri olduğunu anlatıyor galiba.»

«Manilla nerede?»

«Doğuda. Günlerce uzakta.»

«Buraya korsan gemisi gelirse onları iyi karşılarız.»

«Sizi anlayamıyorum, efendim.»

«Ziyanı yok.» Yabu'nun sabrı taşmıştı. Yabancıların öldürülmesine karar vermişti zaten ve bu fikir hoşuna gitmişti. Nasıl olsa bu barbarlar Taiko'nun yasasında sözedilen 'Portekizli Barbarlar' değillerdi. Kendisini bildi bileli barbarların kokusundan, pisliğinden, et yemelerinden, budalaca dinlerinden, küstahlık ve terbiyesizliklerinden tiksinmişti. Ayrıca her Japon gibi o da barbarlara muhtaç olduğu için utanıyordu. Çin ve Japonya arasında yüzyıllardır düşmanlık vardı. Çin ticarete yanaşmıyordu. Japonya'nın sıcak ve nemli yazını dayanılır hale getirebilmek için Çinlilerin ipek kumaşlarına ihtiyaç vardı. Daha önceleri bu kaçak kumaşlar çok pahalıya satılmıştı. Altmış yıl önce de barbarlar gelmişti. Peking'deki Çin İmparatoru onlara Çin'in güneyindeki Makao'da küçük bir üs vermişti. Gümüşe karşılık ipek satmaya da razı olmuştu. Japonya'da çok bol gümüş vardı. Kısa süre sonra ticaret hızlanmıştı. İki ülke de, aradaki Portekizliler de zengin olmuştu. Onların rahipleri de ticaret için gerekliydiler. Ticaret geliştikçe bu Cizvit rahiplerine daha fazla ihtiyaç oluyordu. Artık yıllık ticaret çok büyüktü ve bu her samurayın hayatını etkiliyordu. Bu yüzden de barbarlara ve onların dinlerine ses çıkarılmıyordu. Yoksa barbarlar gidebilir ve ticaret de sona erebilirdi.

Bu arada bazı daimyo'lar da Hıristiyanlığı kabul etmişlerdi. Yabu, evet, diye düşündü. Rahiplerle Portekizlilere dayanmamız gerekiyor. Fakat bu altın rengi saçlı, mavi gözlü yeni barbarlara dayanmamıza gerek yok. Çok heyecanlanmıştı. Artık bir barbarın işkence sonunda nasıl öldüğünü görecekti. On bir bar-

bar vardı. On birini de ayrı şekilde sınayacaktı. Başkalarının acısının kendisine neden zevk verdiğini hiç düşünmemişti. Sadece bunun böyle olduğunu biliyordu. Onun için de bu zevkini yerine getirecekti.

Yabu, «Portekizlilere ait olmayan bu korsan gemisine el konulacak,» dedi. «Bütün korsanları...» Birden ağzı açık kaldı. Korsanların elebaşısının rahibin üstüne atılarak kemerindeki tahta haçı çekip kopardığını görmüştü. Barbar haçı parçalayarak yere atıp olanca sesiyle bir şeyler bağırdı.

Muhafızlar kılıçlarını çekip ileriye çıkınca da korsan Yabu'ya doğru dönerek saygıyla eğildi.

«Durun! Onu öldürmeyin!» Yabu karşısında birinin böyle kabalık edebilmesine çok şaşmıştı. «Bu barbarlar inanılacak gibi değil!»

«Haklısınız.» Omi'nin kafasında bu olayın nedenleriyle ilgili sorular belirmişti.

Rahip yere çökmüş haçın parçalarına bakıyordu. Onun titreyen ellerle parçalanan tahtaları topladığını gördüler. Yabu, «Omi San,» dedi. «Önce gemiye gitmek istiyorum. Ondan sonra başlayacağız.» İşkencenin kendisine verdiği zevki düşününce sesi boğuklaştı. «Sıranın sonundaki şu ufak tefek, kırmızı saçlı adamla başlamak istiyorum.»

Omi ona doğru eğilerek sesini hafifletti. «Beni bağışlayın, ama şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı. Haç onların kutsal sembolü değil mi? Onlar rahiplerine daima saygıyla davranmazlar mı? Yani bizim Hıristiyanlarımız gibi? Rahiplerin onların üstünde büyük yetkileri yok mu?»

«Ne demek istediğini açıkla.»

«Hepimiz Portekizlilerden nefret ediyoruz. Yalnız aramızdaki Hıristiyanlar onları tutuyor. Belki de barbarların ölüleri değil, dirileri sizin için daha değerli olur.»

«Nasıl?»

«Hıristiyanlara karşı bu adamlar. Belki de akıllı birisi onların nefretinden, dinsizliğinden yararlanır. Bunu lehimize kullanır. Nasıl olsa sizin malınız bu barbarlar. Onlara istediğinizi yapabilirsiniz. **Neh?**»

Yabu, evet, diye düşündü. Onların acı çekmelerini istiyo-

rum. Fakat bunu istediğim zaman yaptırırım. Omi'yi dinlemeliyim. O akıllı. Acaba kendisine güvenebilir miyim? Bunu söylemekte gizli bir amacı mı var? Iyi düşüneyim.

Yeğeninin en nefret ettiği düşmanının adını söylediğini duydu. «İkawa Jikkyu Hıristiyan.» Ishodo'nun yakını ve müttefikiydi bu adam. İshido'nun batı sınırını koruyordu. «O pis rahibin evi orada değil mi? Belki bu barbarlar İkawa'nın bölgesini ele geçirmeniz için bir yol bulmanızı sağlarlar. Belki İshido'nun... Hatta Lord Toranaga'nın bölgelerini ele geçirebilirsiniz.»

Yabu yeğeninin yüzünü inceledi. Onun ne düşündüğünü anlamak istiyordu. Sonra gözleri gemiye gitti. Artık bunu tanrıların yolladığından kuşkusu kalmamıştı. Evet... Fakat bu bir armağan mıydı, yoksa bir bela mı?

Yabu kendi klanının güvenini düşünerek zevkini başka zamana bıraktı. «Doğru. Fakat önce o korsanlara hadlerini bildir. Özellikle şunu söyle. Bu gece içlerinden biri ölecek. Ama elebaşıları değil.»

***

3

Yabu sıcak hamamda otururken hayatından pek memnundu. Gemideki serveti görmüştü. Işte bu servet ona düşlerinde bile göremeyeceği bir güç vermişti. «Her şeyin yarın kıyıya çıkarılmasını istiyorum,» demişti. «Tüfekleri yine sandıklarına koyun. Öbürlerini ağlar ya da bezlerle sarıp gizleyin.»

Beş yüz tüfek, diye düşünüyordu. Toranaga'nın sekiz eyaletindekinden çok daha fazla kurşun ve barutum var. Ayrıca yirmi top ve beş bin gülle. Sandıklar dolusu alevli oklar. Hepsi de en iyi cins Avrupa malı. Silâhları nasıl kullanacağını da biliyordu.

Fakat bunları hangi tarafa karşı kullanmalıydı. Toranaga'yı mı tutmalıydı, İshido'yu mu? Yoksa bekleyip sonunda kendisi mi başa geçmeliydi?

Yabu, «Mura,» demişti. «Bu iş gizli kalacak. Yoksa bütün

köyü ortadan kaldırırım.»

«Bizden tek söz çıkmaz, lordum. Ben köyüm adına konuşabilirim. Fakat yol ve diğer köyler konusunda bir şey diyemem. Casusların nerede olduğunu kim bilir?»

Yabu daha sonra kasa gibi kullanılan kamaraya geçmişti. Orada korsanların yağma etmiş olduklarını sandığı gümüş ve altın kupalar, şamdanlar ve yirmi bin gümüş İspanyol parası bulmuştu.

Yabu banyoda kımıldandı ve yüzüyle boynundaki terleri küçük bir beyaz havluyla sildi. Parfümü sıcak suya daha da gömüldü. Kendi kendine, «Üç gün önce biri sana bunları söyleseydi inanılmaz yalanlar uydurduğu için dilini kesip kendisine yuttururdum.» dedi... Üç gün önce Toranaga'nın başkenti Yedo'daydı.

***

Omi'nin haberi hava kararırken geldi. Gemiyle hemen ilgilenilmesi gerekiyordu. Neyse ki Toranaga o sırada General Lord İshido'yla son kez karşılaşmak üzere Osaka'ya gitmiş, Yabu ve tüm dost **daimyo**'ları da kendisi dönene kadar başkentinde kalmaları için davet etmişti. Böyle bir daveti reddetmek çok kötü sonuçlar doğururdu. Yabu ve öteki **daimyo**'lar kendileriyle ailelerinin Toranaga'nın konuşmanın yapılacağı Osaka'daki düşmanının girilemeyen kalesinden sağ salim dönebilmesi için birer tutsak sayılacaklarını biliyorlardı. Toranaga Naipler Meclisinin başkanıydı. Taiko ölüm döşeğindeyken imparatorluğun yönetimini oğlu Yaemon büyüyüp idareyi ele alana kadar Toranaga'ya bırakmıştı. Yaemon henüz yedi yaşındaydı. Mecliste beş naip vardı ve hepsi de tanınmış **daimyo**'lardı. Fakat içlerinde yalnız Toranaga ve İshido güçlüydü.

Yabu haberi alınca Anjiro'ya gitmeyi ve bununla ilgili tehlikeleri uzun uzun düşündü. Ondan sonra da karısıyla en sevdiği metresini çağırttı. Bir erkeğin istediği kadar metresi ama sadece bir tek eşi olabilirdi.

«Yeğenim Omi bir barbar gemisinin Anjiro'da sahile yaklaştığını gizlice haber verdi.»

Karısı heyecanla sordu. «Kara gemilerden biri mi?» Bu

kara gemiler muson rüzgârları sırasında Nagazaki'yle Macao arasında işleyen ve inanılmayacak kadar değerli mal taşıyan ticaret gemileriydi.

«Hayır, fakat bunda da değerli şeyler bulunabilir. Sen hastalanıp yattığımı ve rahatsız edilmemem gerektiğini söylersin. Ben beş gün sonra dönerim.»

Karısı, «Bu çok tehlikeli,» diye uyardı. «Lord Toranaga kalmamız için özellikle emir verdi. Onun yine Ishodo'yla anlaşacağından eminim. Kendisi gücendirilmemesi gerekecek kadar güçlü. Her yerde casuslar var. Toranaga geri gelir ve seni bulamazsa yanlış bir anlam çıkaracaktır.»

Metresi de ekledi. «Doğru. Lütfen beni bağışlayın ama eşinizi dinlemelisiniz. Kendisi haklı. Lord Toranaga sırf bir barbar gemisine bakmak için sözünden çıktığınıza asla inanmayacaktır. Lütfen yerinize başkasını gönderin.»

«Fakat bu rasgele bir barbar gemisi değil. Portekiz gemisi de değil. Beni dinleyin. Omi yabancı bir yerden geldiklerini söylüyor. Adamlar bilinmeyen bir dil konuşuyorlarmış, mavi gözlü, altın saçlıymışlar.»

Karısı, «Omi San çıldırmış,» diye mırıldandı. «Ya da fazla sake içmiş.»

«Bu onun da, senin de şaka edemeyeceğin kadar önemli bir konu.»

Karısı eğilip selam vererek özür diledi. Yabu'dan on yaş büyük olan bu, ufak tefek, zayıf kadın rahmi kuruyana kadar her yıl bir çocuk doğurmuştu. Sekiz çocuktan beşi de erkekti. Üçü savaşçı olmuş ve Çinlilerle savaşırken cesurca ölmüşlerdi. Biri Budist rahibiydi. On dokuzundaki küçük oğlunu da hiç sevmiyordu Yabu.

Yabu'nun ölen annesinden sonra tek korktuğu ve değer verdiği kadın da Lady Yuriko'ydu. Kadın tekrar özür diledi. «Peki, Omi San gemideki yüke bakmış mı?»

«Hayır, bakmamış, Yuriko San. Gemiyi hemen mühürletmiş. Hem bu savaş gemisiymiş. Güvertesinde yirmi top varmış.»

«O halde hemen birinin gitmesi gerek. Lütfen Mizuno'yu yolla. Kardeşin kurnaz ve akıllıdır. Gitmemeni rica ediyorum.»

«Mizuno zayıftır, üstelik kendisine güvenilmez.»

Kadın sert sert, «Öyleyse seppuku yapmasını emret ve bu işi bitir,» diye söylendi. Bazen 'Harakiri' de denilen seppuku, barsakları deşerek kutsal bir intihar etme yöntemiydi. Bir samuray günah ya da hatasından kurtulabilmek için ancak bu onurlu yolu seçebilirdi. Erkek ve kadın bütün samuraylar daha çocukluklarında seppuku yapmayı ve bu intihara yardımcı olmayı öğrenirlerdi. Kadınlar bıçakla boğazlarını keserek seppuku yaparlardı.

Yabu mırıldandı. «Şimdi olmaz. Daha sonra. Toranaga eş ve metreslerin de burada kalmasını emretmeseydi seni gönderirdim. Ama bu çok tehlikeli. Kendim gitmeliyim. Yuriko San, hazinemin boş olduğunu söyleyen sensin. Zukimoto köylülerimden azami vergiyi aldığımızı belirtti. Daha çok at, silah ve samuraya ihtiyacım var. Belki de şu gemi sayesinde bunları elde ederim.»

«Lord Toranaga'nın emri kesindi. Geri dönüp de...»

«Eğer geri dönebilirse. Bence Toranaga tuzağa düştü. Lord Ishido'nun yalnız Osaka Şatosu çevresinde seksen bin samurayı var. Toranaga bir çılgın gibi davranarak sadece birkaç yüz adamıyla gitti oraya.»

Kadın Toranaga'ya güveniyordu. «O boş yere canını tehlikeye atmayacak kadar akıllıdır,» dedi.

«Ben Ishido olsam ve Toranaga'yı ele geçirsem hemen öldürürdüm.»

«Evet,» diye cevap verdi Yuriko, «Fakat veliahtın annesi Toranaga dönene kadar Yedo'da tutsak. Kadın sağ salim Osaka'ya dönene kadar General Lord Ishido, Toranaga'ya ilişemez.»

«Öyle de olsa Toranaga'yı öldürürdüm. Lady Ochiba'nın yaşaması veya ölmesi önemli değil. Veliaht Osaka'da güvende. Toranaga ölünce veliahtın soyu da rahat edecektir. Veliaht için tek tehlike Toranaga. Çünkü Naipler Meclisinde gücünü kullanıp çocuğu öldürerek Taiko'nun yerine geçebilecek bir o var.»

«Ama Lord Ishido da diğer üç naibi etkileyip Toranaga'yı suçlu çıkarabilir. Bu da Toranaga'nın sonu olur, neh?»

«Evet, İshido bunu yapmak isterdi ama şimdilik olanaksız.

Toranaga da bu ara bir şey yapamaz. Taiko beş naibi büyük dikkatle seçmiş. Hepsi de birbirlerinden nefret ediyorlar. Onun için de bir konuda fikir birliğine varmalarına olanak yok.» Gerçekten de beş büyük daimyo naip olmadan önce ölüm yatağındaki Taiko'ya, oğluna ve soyuna daima sadık kalacaklarına dair yemin etmişler, Taiko'nun oğlu on beş yaşına gelip idareyi eline alana kadar da meclisin aynı şekilde çalışacağını kabul etmişlerdi.

«Fakat bir gün dört naip beşinciye karşı birleşebilir. Kıskançlık, korku ya da hırs buna yol açabilir. O dördü Taiko'nun emirlerini hiçe sayıp savaş çıkarabilirler neh?»

«Bu küçük bir savaş olacak hanımım. Beşinci ezilecek ve topraklarını da kazananlar bölüşecekler. Sonra onlar beşinci naibi seçecekler. Aradan zaman geçince yine dördü birleşip beşinciye saldıracak. Taiko bunu planlamıştı zaten. Benim tek derdim bu kez kimin kazanacağını bilmek. İshido mu, Toranaga mı?»

«Toranaga'yı yalnız bırakacaklar.»

«Neden?»

«Ötekiler ondan çok korkuyorlar. Çünkü hepsi de Toranaga'nın için için **Shogun** olmayı istediğini biliyorlar. Toranaga istediği kadar yalanlasın, gerçek bu.»

Üstün Askeri Diktatör anlamına gelen **Shogun**, Japonya'da bir ölümlünün elde edebileceği en üstün mevkiydi. Bu mevkiye sadece bir tek daimyo erişebilirdi. Kyoto'da İmparatorluk ailesiyle âdeta sürgünde gibi oturan Gökyüzünün Kutsal Oğlu Prens bu rütbeyi ancak bir Japona verebilirdi.

Shogun sıfatıyla birlikte kesin güç de veriliyordu. İmparator bunu kendi mührüyle onaylıyor ve Shogun, imparator adına ülkeyi yönetiyordu. Tanrısal bir güçtü bu. Onun için de Shogun'a başkaldırmaya kalkan bir daimyo tahta karşı gelmiş sayılıyor ve hemen toplum dışı edilip topraklarına el konuluyordu. Kutsal haklara göre bütün topraklar İmparatorundu ve onun idaresi kayıtsız şartsız kabul edilirdi. Ama aslında altı yüzyıldan beri tahtın arkasındaki güçler ülkeyi yönetmekteydi.

Altı yüzyıl önce en ünlü samuray aileleri olan Minowara, Fujimoto ve Takashima tahta çıkması gereken ayrı ayrı kim-

seleri desteklemiş ve ülkeyi iç savaşa sürüklemişlerdi. Altmış yıl sonra da Minowara ailesi, Takashima ve Fujimoto'yu yenmişti. O günden bu yana Minowara Shogun'ları ülkeyi yönetmeye başlamış ve Shogun'luğu kendi soylarına mal etmişlerdi. Hatta kızlarını da imparator ailesine vermeye başlamışlardı. İmparator ve hanedan Kyoto'daki yüksek duvarlı sarayda âdeta hapistiler. Genellikle para sıkıntısı çeken İmparator ve hanedan güzel yazı yazmak, resim, felsefe ve şiir gibi konularla ilgileniyorlardı.

Gökyüzünün Oğlunu etkilemek kolaydı. Bütün topraklar onundu ama hiç geliri yoktu. Ancak daimyo'lar ve samurayların vergi hakkı ve gelirleri vardı. Bu yüzden İmparator ailesi Shogun'un gönlünden kopan ve Meclisin uygun göreceği parayla geçiniyordu. Shogun'lardan pek azı cömertti. Hatta bazı İmparatorlar yiyecek alabilmek için imzalarını satmak zorunda bile kalmışlardı. Çoğu zaman taç giyme töreni için para bulunamıyordu.

Sonunda Minowara Shogun'ları güçlerini yitirmişler, Takashima ve Fujimoto soyundan gelenler idareyi ellerine almışlardı. İç savaşlar yüzyıllarca kesilmeden sürmüş, İmparator da daimyo'ların elinde oyuncak olmuştu. Şimdi Shogun yoktu Japonya'da. Fakat güçlü bir daimyo düşmanlarını yenerek İmparatorun kendisini Shogun yapmasını sağlayabilirdi.

Shogun'luk en güçlü mevkiydi. Buna karşın Shogun'u da yerinden atarak onun gücünü ortadan kaldırma olanağı vardı. Son yüzyıl boyunca hiçbir daimyo Shogun olamamıştı. Taiko büyük güç elde etmiş ve Shogun olmayı arzulamıştı. Ne var ki doğuştan köylü olduğu için kendisine bu mevki verilmemişti. İmparator ona 'Baş Danışman' payesini uygun görmüştü ancak. Taiko ölünce de bu isim oğlu Yaomon'a geçmişti. Ama törelere göre ancak bir Minowara, Takashima ya da Fujimoto, Shogun olabilirdi.

Toranaga, Minowara soyundan geliyordu. Yabu da Takashima ailesinin bir kolundan geldiğini kanıtlamıştı. Kendisi başa geçecek olursa bundan yararlanabilirdi.

Yabu, «Öyle,» dedi. «Toranaga, Shogun olmayı istiyor tabiî. Ancak asla başaramayacak. Öbür naipler ondan korkuyor ve

nefret ediyorlar. Taiko'nun planladığı gibi diğer dördü Toranaga'nın icabına bakacaktır.» Eğilip dikkatle karısını süzdü. «Sen Toranaga'nın İshido'ya yenileceğini mi söylüyorsun?»

«Onu yalnız bırakacaklar ama sonunda Toranaga'nın kaybedeceğini hiç sanmıyorum. Lütfen Toranaga'ya karşı gelme. Omi San çok önemli olduğunu söylese de gemiyi görmek için Anjiro'ya gitme.»

Fakat Yabu o gece yanında elli adamıyla usulca Yedo'dan ayrıldı.

*
**

Şimdi aklından hayalinden bile geçirmediği bir servete kavuşmuştu. Ertesi gün güneş batarken silahlar ve paralar gizlice yola çıkarılacaktı. Yirmi bin gümüşü nasıl harcayacaktı? Şatoyu onartabilirim, diye düşündü. Toplar için özel atlar alırım. Casusluk örgütünü de genişletirim. Ya İkawa Jikkyu ne olacak? Acaba bin gümüş verip aşçıyı kandırarak İkawa Jikkyu'yu zehirletebilir miyim? Bu bol bol yeter. Hatta beş yüz gümüşe bile olur.

Taş duvardaki küçük pencereden öğleden sonra güneşi süzülüyordu. Dış duvarın yanında yakılan ateş sayesinde Omi'nin evindeki hamamın suyu pek sıcaktı. Köye ve limana bakan küçük bir tepeye yapılmıştı ev. Yüksek bahçe duvarlarının çevrelediği bahçe düzenli, huzurlu ve değerliydi.

Hamamın kapısı açıldı. Kör bir adam eğilip selam verdi. «Kasigi. Omi San gönderdi beni, efendim. Adım Suwo. Masörüm.» Çok uzun boylu, sıska adamın yüzü kırış kırıştı. Sağ şakağındaki derin yara izini ve kafa tasındaki yarığı görüyordu.

Bir kılıç darbesi buna yol açmış, diye düşündü Yabu. Acaba kendisi bir zamanlar samuray mıydı? Kimin adamıydı? Casus olabilir miydi?

Yabu banyodan çıkarak taş banka uzandı. Yaşlı adam onu kurulayarak ellerine, kokulu yağlar sürdü ve daimyo'nun boynuyla sırtındaki kasları ovmaya başladı.

Güçlü parmaklar hareket ederken Yabu'nun yorgunluğu da geçti. Masörün parmakları şaşılacak kadar ustaydı. Yabu bir süre sonra, «İyi,» dedi. «Çok iyi.»

«Teşekkür ederim Yabu Sama,» Sama lord anlamına geliyordu. Üstün biriyle konuşurken bu söz kullanılırdı.

«Omi San'a uzun süreden beri mi hizmet ediyorsun?»

«Üç yıl oldu efendim. Kendisi bu ihtiyara çok iyi davranıyor.»

«Ya ondan önce?»

«Köy köy dolaşırdım.» Sowo'nun sesi de elleri gibi yatıştırıcıydı. Daimyo'nun konuşmak istediğini anlamış, yeni sorular bekliyor, gerek duyguları gerek parmakları, bu adamdan çekinmesi gerektiğini, onun tehlikeli ve hemen patlamaya hazır bir tip olduğunu söylüyordu. Yabu Sama'nın kırk yaşlarında, iyi bir binici ve fevkalade kılıç kullanan biri olduğunu sezmişti. Ne var ki, karaciğeri bozuktu ve Yabu Sama iki yıl içinde seks gücünü arttıran ilâçlar yüzünden belki de ölecekti. «Yaşınıza göre çok güçlüsünüz, Yabu Sama.»

«Sen de öyle. Koç yaşındasın Suwo?»

Yaşlı adam güldüyse de parmakları çalışmayı sürdürdü. «Kendi dünyamın en yaşlı adamıyım. Bütün tanıdıklarım öldü. Sekseninden fazla olduğumu sanıyorum. Lord Toranaga'nın büyükbabası Lord Yoshi Chikidata'nın yanında çalıştım. O zaman klanın toprakları bu köyden büyük değildi. O öldürüldüğü gün de kamptaydım.»

Vücudu iyice gevşemiş olan Yabu büyük bir dikkatle dinlenmeye başladı.

«Korkunç bir gündü Yabu Sama. Kaç yaşındaydım tam bilmiyorum ama sesim kalınlaşmamıştı. Katil de onun en güçlü müttefikinin oğlu Obata Hiro'ydu. Murasama kılıcının bir darbesiyle lordun başını gövdesinden ayırıverdi. Zaten o günden sonra Murasama kılıçlarının Yoshi klanına uğursuz geldiği söylentisi çıktı.»

Bende de bir Murasama kılıcı olduğu için mi bunları söylüyor, diye düşündü Yabu. Pek çok kimse bu kılıca sahip olduğumu biliyor. Yoksa kendisi önemli bir günü hatırlayan yaşlı bir adam mı? Sanki hikâyeyle ilgilenmiyormuş gibi bir sesle sordu. «Toranaga'nın büyükbabası nasıl bir adamdı?»

«Uzun boyluydu, Yabu Sama. Sizden daha uzun ve ben tanıdığım zaman da çok zayıftı. Öldüğü gün de yirmi beş yaşın-

daydı. Evliydi ve bir de oğlu olmuştu. Biri Obota Hiro'nun aklını çelmiş, lordumuzun babasını öldürmek niyetinde olduğunu söylemişti. Gerçek anlaşılınca genç Obata bu işi sırf babasına duyduğu saygı yüzünden yaptığını söyledi ve klanımıza yaptığı hakareti ödemek için seppuku'ya izin verilmesini istedi. Ona izin verildi. Karnını yardı ve bir erkek gibi öldü. Yardımcısı olan bizden biri de bir darbede başını ayırdı bedeninden. Daha sonra babası gelip oğlunun başıyla Murasama kılıcını götürdü.»

Yabu, «Yalan söylüyorsun!» diye çıkışarak birden döndü. Kör adam taş kesilmişti. «Obata'nın ölümünden sonra o kılıç kırılıp ortadan kaldırıldı.»

«Hayır, Yabu Sama. Efsane öyle diyor ama ben babasının gelip oğlunun başıyla kılıcı aldığını gördüm. Kim bu kadar güzel bir sanat eserini mahvetmek ister. Bu günah sayılırdı. Babası aldı kılıcı.»

«Peki kılıcı ne yaptı?»

«Kimi kılıcı denize attığını, çünkü Lord Chikitada'yı kardeş gibi sevdiğini söyledi. Kimiyse adamın kılıcı gömdüğünü ve Lord Chikitada'nın torunu Yoshi Torana'yı beklediğini iddia etti.»

Yabu tekrar yatınca masör ovmaya devam etti. Yabu kılıcın öyküsünü duyunca daha heyecanlanmıştı. Bir gün belki çok güçlü olur ve kılıcı Toranaga'nın önünde takarım, diye düşündü. O zaman kendisine kılıcımın hikâyesini de anlatırım. Sesini yükseltti. «Sonra ne oldu?»

«Çok kötü zamanlar geçirdik. O yıl kuraklık oldu. Efendim ölmüştü ve ben de **ronin** oldum.» Ronin toprağı veya efendisi olmayan köylü asker ya da samuraylara denirdi. Onlar onurlarını ya da efendilerini yitirdiklerinden ülkede durmadan dolaşır ve başka bir lord kendilerini yanına alana dek geçinmeye çalışırlardı. Bir **ronin**'in yeni iş bulması da çok zordu. «Epey dolaştım, sonunda bir Budist tapınağında bekçilik görevi buldum. Yarım yıl tapınakla çevresindeki tarlaları korudum. Bir gün bize baskın yaptılar. Beni ölü sanıp bırakmışlar. Bazı keşişler beni bulup yaralarımı iyi ettiler. Fakat yeniden görmemi sağlayamadılar. O zaman beni kör bir keşişin yanına vermişlerdi. O masaj yapmasını ve parmak uçlarımla görmesini öğretti bana. Artık

parmak uçlarımla gözlerimden çok daha iyi görebildiğimi sanıyorum.»

Yabu uykuya dalmıştı. Suwo, nasıl hikâyemi beğendin mi, Yabu Sama, diye düşündü. «Hepsi doğru ama bir şeyi söylemedim. Manastır senin batı sınırındaydı. O keşişin adı da Su'ydu. Düşmanın İkawa Jikkyu'nun dayısı. Senin boynunu kolaylıkla koparabilirim. Böylece Omi San'a da iyilik etmiş olurum. Köy de senden kurtulur. Böylece patronumun armağanına küçük bir karşılık vermiş olurum. Bunu şimdi mi yapayım, yoksa daha sonra mı?

***

4

Barbarlar mahzene kapatılmış ve içlerinden biri işkence için seçilip götürülmüştü. Blackthorne'un dövüşmeye kalkmasının da yararı olmamıştı.

Yabu, Omi'nin evinin iç bahçesinde diz çökmüş oturuyor, ay ışığının aydınlattığı çiçekli ağaca bakıyordu. Hafif rüzgârda bir yaprak düştü. Yabu dikkatini kayaların arasından çıkan bu bodur ağaca verebilmek için iradesini kullanıyordu. Çünkü kulakları o acı dolu çığlıklardaydı.

Evde oturan Omi'nin annesi korku dolu bir sesle, «Efendimiz burada ne kadar kalacak, Omi San?» diye fısıldadı.

«Bilmiyorum.»

«Ne zaman sona erecek bu korkunç çığlıklar?»

Omi, «Bilmiyorum,» diye tekrarladı.

Evin ikinci iyi odasındaki paravanın arkasında oturuyorlardı. En iyi oda Yabu'ya verilmişti. Odaların ikisi de bahçeye bakmaktaydı.

Kadın titriyordu. «Uyumak istiyorum. Fakat bu gürültüde uyumaya imkân yok.»

Omi, «Bilmiyorum,» diye mırıldandı. «Sabırlı ol, anne. Sesler neredeyse kesilir. Lord Yabu yarın Yedo'ya dönecek: Lütfen

sabırlı ol.» Ama Omi işkencenin şafağa kadar devam edeceğini biliyordu. Böyle planlanmıştı.

Omi düşünmeye çalıştı. Amcası bu çığlıkları dinleyerek düşünebiliyordu. Onun gibi yapmaya çalıştı fakat bir feryat yine irkilmesine yol açtı. Yapamıyorum, diye düşündü. Henüz yapamıyorum. Ne gücüm, ne de kontrolüm var.

Yabu'nun yüzünü kolaylıkla görebiliyordu. **Daimyo**'nun çehresinde tuhaf bir ifade belirmişti. Gevşek dudakları bükülmüş, salyaları hafifçe akıyordu. Sanki kendisine hiç dokunmadan orgazma erişmiş ya da erişmek üzereydi. Buna olanak var mıydı?

Amcasını ilk kez böyle görüyordu Omi. Çünkü kendisi klanda pek önemsiz biriydi. Yirmi bir yaşındaki Omi üç erkek kardeşin en küçüğüydü ve babası Mizuno'nun da altı erkek kardeşi vardı. Yabu en büyük kardeş ve Kasigi Klanının da başkanıydı. Babası ondan sonra geliyordu.

Yaşlı kadın yakınır gibi söylendi. «Aşağılık karın nerede? Sırtımı ve omuzlarımı ovmasını istiyorum.»

«Babasını ziyarete gittiğini hatırlamıyor musun anne? Babası çok hasta. Bırakın da omuzlarınızı ben ovayım.»

«Hayır, bana hizmetçimi yolla. Karın çok düşüncesiz. Birkaç gün beklemeliydi. Sırf Yedo'dan seni görmek için buraya geldim. İki hafta yollarda kaldım. Geldiğimin haftasında da gitti. Beklemeliydi! Kendisi bir işe yaramaz bir yaratık zaten! Baban onunla evlenmeni sağlamakla çok büyük hata yaptı. Artık orada kalmasını söyle ve kendisini boşa. Sırtımı bile doğru dürüst ovamıyor!»

Omi karısı Midori'yi hatırlayınca heyecanlandı. Kadın ne kadar güzel, yumuşak, şefkatli ve zekiydi. Konuşması tatlı, müziği İzu'daki bir kortezanınki kadar eşsizdi.

Amcasının gelmesinden önce karısını evden uzaklaştırmıştı Omi. **Daimyo** kendi izni olmadıkça karısına dokunamazdı tabiî. O zaman Omi, yasalara sığınıp şerefini korumak için amcasını öldürebilirdi. Fakat Yedo'da evlendiği zaman Yabu'nun karısına nasıl baktığını farketmiş ve amcasını rahatsız edecek ya da sıkacak bir duruma engel olmak için karısını uzaklaştırmıştı.

Omi, «Kiku San'ı çağırayım,» dedi. Öbür odada genç ço-

cukla birlikte Yabu'ya hizmetle görevli olan geyşayı kasdediyordu.

«Oh, neyse, bana o masaj yapabilir.»

Omi öbür odaya geçti. Yatak hazırdı; alta ve üste örtülen futon denilen kapitone ince şiltelerden ibaretti. Kiku selam verip gülümsemeye çalıştı ve evin annesini ovmaya çalışmakla mutluluk duyacağını belirtti. Kadının yüzü iyice solmuştu ve Omi feryatların onu da etkilediğini anladı. Çocuk korkusunu göstermemeye çalışıyordu.

«Lütfen Kiku San, lütfen sabırlı olun. Bunu Yabu Sama emretti, neh? Yapılacak bir şey yok. Yakında bitecektir.»

«Dayanılacak gibi değil, Omi San.»

Omi kadının annesinin ensesini ovan ellerini seyrediyordu. Kiku, çok güzel ve ufak tefekti. Cildi çok yumuşak, âdeta şeffaftı. Genellikle neşe doluydu ama böyle çığlıklar yankılanırken onun neşelenmesine olanak var mıydı?

Birden feryatlar kesildi. Omi San ağzını yarı açmış, her sesi duymak ister gibi dinliyordu. Bir yandan da bahçedeki Yabu'ya bakmaktaydı. Sonunda Yabu, «Omi San!» diye seslendi.

Omi gidip amcasının önünde eğildi. «Evet, lordum?»

«Git ne olduğunu anla.»

Omi güzel bahçeden geçerek dışarıya çıktı. O gece köyde derin bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Kimse durumdan hoşnut değildi. Omi kendisini karşılamaya gelen Mura'yı gördü. Köyün reisi eğilip selam verdi. «İyi geceler, Omi Sama. Gemi yarın öğleye kadar boşaltılacak. Herkes çalışıyor.»

«Barbar öldü mü?»

«Bilmiyorum Omi Sama. Hemen gidip öğrenirim.»

«Benimle gelebilirsin.»

Mura genç adamın yarım adım gerisinden yürürken Yabu'nun köylülere üstesinden gelemeyecekleri ağır vergiler koymasını düşünüyordu. Birlikte rıhtımın köşesini döndüler. Omi durakladı ve Mura'ya çekilmesini işaret etti. Köyün reisi minnetle geriledi. Köylülerin balina yağı çıkarmak için kullandıkları kocaman kazana yaklaştı Omi. Barbar omuzlarına kadar kaynar suya gömülmüştü. Yüzü mordu, dudakları gerilip küflü dişleri ortaya çıkmıştı.

«Barbar öldü mü, Zukimoto?»

«Hayır, Omi San. Yine bayıldı.»

Gemiciyi tavuk gibi iyice bağladıktan sonra kazana koymuş, altına ateş yakmışlardı. Omi yüzünü buruşturdu. Ne işkence eden için, ne acı çeken için onurlu bir durumdu bu. Ölümün saygınlığı yok oluyordu böylece. Saygınlık olmayınca da ölümün ne değeri kalırdı?

Zukimoto adamın pişmiş bacaklarını bir sopayla dürttü. «Biraz sonra kendisine gelir. Bu kadar dayanmasına hayret ettim. Bizlere benzemiyorlar sanırım. Ne ilginç değil mi?»

Omi adamdan tiksindi. «Hayır.»

Zukimoto hemen kendisini toplayarak eğilip selam verdi. «Bir şey demek istemedim, Omi San. Bir şeyi kasdetmedim.»

«Tabiî. Lord Yabu senden memnun kaldı. Ateşi böyle azar azar yakmak ustalık isteyen bir iş olmalı.»

«Çok iyisiniz, Omi San.»

«Bu işi daha önce de yaptın mı?»

«Böylesini değil. Fakat Lord Yabu işlerini görmemi isteyerek beni onurlandırır. Ben de onu memnun etmeye çalışırım.»

«Adamın ne kadar dayanacağını soruyor.»

«Dikkatli davranırsam şafağa kadar dayanır.»

Omi düşünceli düşünceli kazana bakıp döndü. Sahilden geçerek alana çıktı. Samurayların hepsi kalkarak onu selamladılar. Biri gülerek mahzenin kapağını işaret etti. «Hepsi sakinler. Önce bağrışmalar oldu ama sonra sustular. Daha sonra ikisi çocuk gibi inlemeye başladı. Uzun süredir de sesleri çıkmıyor.»

Omi geri dönerek barbarın gözleri açılana dek bekledi. Sonra yine çığlıklar yankılanırken amcasının yanına gitti ve işkencenin şafağa kadar devam edeceğini bildirdi.

Yabu, «Barbarın gözlerine baktın mı?» diye sordu.

«Evet, Yabu Sama.»

Omi *Kaimyo*'nun iki adım gerisinde eğilmişti. Yabu hareketsiz duruyor, ay ışığı kimoncsunu aydınlatıyordu. «Peki... ne gördün?»

«Çılgınlık... Hiç öyle gözler görmedim. Sınırsız korku.»

Ağaçtan üç yaprak düştü.

«Onunla ilgili bir şiir söyle.»

Omi kafasını çalıştırmaya gayret etti. Daha başarılı olmayı arzulayarak mırıldandı:

«Gözleri
Cehennemin sonuydu sanki
Bütün acının
Açıklıyordu bu gözler.»

Çığlıklar daha hafiflemişti.

Yabu bir an sonra mırıldandı.

«O acının
Derinliklere, büyük derinliklere
Erişmesine izin verirsen
Sen de onlarla birleşir, dilsiz olursun.»

Omi o güzel gecede bu sözleri uzun uzun düşündü.

*
**

5

Çığlıklar kesilince Yabu uzun bir süre ay ışığında bir heykel gibi kaldı. Kiku hemen öbür odaya koştu. Korkusunu göstermemeye çalışarak gözyaşlarını siliyordu. İçin için endişeli olmakla birlikte büyük güven duyarmış gibi çocuğa gülümsedi.

Sonra Yabu kapıda belirdi. Kılıcını çıkarmasına yardım etti Kiku. Terden sırılsıklam olmuş kimonosunu ve kasık bağını üstünden aldı. Adamı kurulayıp tertemiz bir kimono giydirerek kuşağını bağladı. Yabu pencereye gitti, düş görüyor gibi dalgın dalgın bakmakta olan aya baktı. Kiku korku duymadan duruyordu. Korkacak ne vardı? O bir erkek, kendisi de bir kadındı. Her türlü zevk vermek için eğitilmiş bir kadın. Ama ona acı vermesini ya da acıya katlanmasını öğretmemişlerdi. Bazı

kortezanlar bir dereceye kadar bunu yapıyorlardı gerçekten. Ama Kiku geyşa dünyasının birinci sınıf hanımefendisiydi. Bu da küçümsenmeyecek bir onur sayılırdı.

Sonunda Yabu dönüp ona ve çocuğa baktı.

On beş yaşındaki çocuk oralı bir balıkçının oğluydu. Kendisi çevredeki bir manastırda kitapları resimleyen bir keşişin yardımcısıydı. Ayrıca kadınlardan zevk almayan erkeklere hizmet edip para kazanmaktan da hoşlanıyordu çocuk.

Yabu ona işaret etti. Çocuk itaatle yaklaştı. Artık korkusundan sıyrıldığı için yabancısı olmadığı bir incelikle kimonosunu çıkardı. Bunun altına kasık bağı takmamış bir kadın eteği giymişti. Vücudu tüysüz ve yuvarlak hatlıydı.

Yabu kadına da işaret etti. Kiku çok zarif bir hareketle belindeki kuşağı çözüp yere bıraktı. İncecik iç eteği ortaya çıktı. Yabu şilteye uzandı ve onun emrine uyan kadınla çocuk da iki yanına yattılar. Adam onların ellerini alarak vücuduna dayadı. Yüzü bir maske biçimini almıştı ve gittikçe acele ediyordu. Titreyerek büyük bir şiddetle haykırdı sonunda. Gözleri kapalı, hareketsiz yatıyor ve kesik kesik soluyordu. Sonra birden döndü ve uykuya daldı.

Çocuk hayretle kaşını kaldırıp fısıldadı. «Beceriksizlik mi ettik, Kiku San? Yani her şey çok çabuk oldu da...»

«Onun her istediğini yaptık.»

Birlikte Yabu'yu usulca kurulayıp üstüne örtüyü örttüler. Esnemesine güçlükle engel olan çocuk da yorgun argın yattı.

«Sen de uyusana.»

Kiku da diğer şilteye geçerek uzandı. Çok yorgun olmakla birlikte uyumasına olanak olmadığını da biliyordu. Sabırla böyle yatmış beklerken kendisini zorlayarak güzel şeyler düşünmeye çalışıyordu. İlk öğretmeni, «Kafanı kendi haline bırakırsan kötü şeyler düşünürsün,» demişti. «Dünyada en kolay olanı da kötü şey düşünmektir. Bunu unutma, çocuğum. Gayret etmeli ve iyi şeyleri düşünmelisin. Disiplin ve eğitim budur işte. Onun için kafanı terbiye et. Parfümleri, ipekleri, pencereye vuran yağmur damlalarını, şafağın huzurunu düşün. O zaman fazla uğraşmana gerek kalmaz. Mesleğimiz de değer kazanır, geyşa dünyasına onur getirirsin.»

Kiku kendisine zevk verecek olan hamamı düşünmeye başladı. Böylece gecenin yorgunluğu gidecekti. Suwo'nun yatıştırıcı, huzur veren ellerini anımsadı. Geri dönünce Mama San Gyoko ve öbür kızlarla tatlı tatlı dedikodu yapıp gülecekti. Sonra o gece giyeceği kimonoyu hatırladı. Bu aynı renk saç kurdeleleri olan altın üstüne yeşil çiçekli ipekten yapılmıştı. Hamamdan sonra saçlarını yaptıracaktı. Gece kazandığı parayla patronu Gyoko San'a olan borcunun bir kısmını ödeyebilecekti. Sonra tefeci aracıyla köyde çiftçi olan babasına da biraz para yollayacaktı. Kendisine de biraz para kalacaktı tabii. En sonunda da aşığını görecekti.

Hayat çok güzel, diye düşündü.

Fakat yine de o çığlıkları unutmak zordu. Olanaksızdı. Diğer kızlar da kendisi kadar mutsuz olacaklardı. Zavallı Gyoko San! «Ama zararı yok. Yarın hepimiz Anjiro'dan ayrılıp Mishima'daki güzel çay bahçemize gideceğiz. Mishima İzu'nun en büyük kenti. Hayat orada işte.»

Sabah olmuştu, yataktan usulca kalkıp giyindi ve saçlarını düzeltti. Hiç gürültü etmeden oradan ayrıldı. Verandanın önünde duran samuray onu görünce eğilip saygıyla selam verdi. Hizmetçisi de orada bekliyordu. «Günaydın, Kiku San.»

«Günaydın.» Kiku sandaletlerini giyip kırmızı şemsiyesini açtı ve bahçeden çıkıp çayhaneye giden yolda ilerledi. Hizmetçisi de peşisıra geliyordu.

Mura saygıyla eğilerek, «Günaydın Kiku San,» diye seslendi. Adam evinin verandasında oturmuş dinleniyor ve Japonya'nın açık yeşil renkli çayını içiyordu. Annesi de ona hizmet etmekteydi. Kadın da oğlunu taklit etti. «Günaydın, Kiku San.»

«Günaydın, Mura San. Günaydın, Saiko San. Sizi çok iyi gördüm.»

Mura'nın annesi yorgun gözlerini Kiku'ya dikti. «Sen nasılsın? Ne korkunç bir geceydi! Lütfen bizimle çay iç. Rengin pek soluk, çocuğum.»

«Teşekkür ederim ama lütfen beni bağışlayın. Eve dönmem gerekiyor. Bana büyük onur verdiniz. Belki daha sonra.»

«Tabiî, Kiku San. Burada olmakla köyümüzü onurlandırıyorsun.»

Kiku gülümseyerek onların meraklı bakışlarını görmezden geldi ve, daha da memnun kalmaları için sanki alt taraflarında sızı varmış gibi yürümeye başladı. Başını eğip yüzünü buruştururken haberin köye hemen yayılacağını düşünüyordu.

Mura'nın annesi üzgün üzgün içini çekti. «Ah, zavallı, zavallı çocuk! Çok da güzel neh? Ne yazık! Çok korkunç!»

Verandaya çıkan Mura'nın karısı merakla sordu. «Korkunç olan nedir, Saiko San?»

«Zavallı kızın acısını görmedin mi? Gizlemek için büyük cesaret gösteriyordu doğrusu. Zavallı daha on yedisinde ve bütün bunlara dayanıyor.»

Mura kuru bir sesle, «On sekiz,» dedi.

Hizmetçilerden biri de heyecanla söze karıştı. «Neye dayanıyor, hanımcığım?»

Yaşlı kadın etrafına bakıp herkesin dinlediği kanısına varınca fısıldadı. «Duyduğuma göre... Kız... Kız üç ay işe yaramayacakmış.»

«Oh, yok! Zavallı Kiku San! Fakat neden?»

«Adam dişlerini kullanmış. Bunu güvenilir yerden duydum.»

«Oh!»

«Aynı zamanda o erkek çocuğu da istetmiş. Peki, neden hanımım...»

«Haydi, haydi işinizin başına gidin. Ey işe yaramazlar! Bu sözler sizlere göre değil. Efendinizle konuşacağım.» Kadın Mura'nın karısı dahil hepsini verandadan kovup zevkle çayını yudumlamaya başladı.

Sessizliği Mura bozdu. «Dişleriyle mi?»

«Evet, dişleriyle. Söylentilere göre, kendisi küçükken bir ejderha tarafından korkutulduğu için çığlıklar organının kocaman olmasını sağlıyormuş. Küçükken nasıl korktuğunu hatırlamak için de odada bir erkek çocuk bulundurumuş. Aslında çocuk, sadece yatmak için tabii.. Böylece kendini yoruyor. Öte yandan da zavallı kızcağızın ısırmadık tarafını bırakmamış.»

Mura içini çekerek düşündü. Kiku San'ın canı yandığı belliydi. «Acaba adamyo gerçekten dişlerini mi kulanıyor? Ne tuhaf!» Adam kalkıp alana doğru giderken, kendi kendine, «Bir

geceyi Lady Kiku'yla geçirmeyi çok isterdim doğrusu,» dedi. «Hangi erkek bunu istemez sanki? Acaba Omi San kadının mama Sanı'na kaç para verdi? Iki Koku mu? Yoksa gecede beş koku mu alıyor? Hoş, Kiku San buna değer neh? Söylentilere göre kendisinden iki kat yaşlı kadınlardan çok daha tecrübeliymiş... Ah ne zevk... Ben yanında olsaydım...»

Alandan geçerek cenaze yerine doğru gitti. Orada bir ateş yakılmıştı. Biraz sonra Omi de arkasında Zikomoto ve dört adamla çıkageldi. Kefene sarılı, âdeta eklemleri kalmamış cesedi ateşin üstüne bıraktılar. Sonra arkadaşlarının yaşaması için ölen adama saygılarını göstermek üzere hepsi eğilerek selam verdiler.

*
**

6

Blackthorne yukarıdan yankılanan ayak seslerini duydu. Sonra mahzenin kapağı açıldı ve yanında iki samurayla rahip göründü.

Rahip, «Kılavuz,» dedi. «Yukarıya gelmen emredildi. Yalnız geleceksin.»

Daha çok bir çukuru andıran mahzendekilerin gözleri Blackthorne'a takılıp kaldı.

«Benden ne istiyorlar?»

Rahip Sebastio ciddi ciddi konuştu. «Bilmiyorum, ama hemen yukarıya çıkmalısın.»

Blackthorne çaresi olmadığını biliyordu. İşkenceyle öldürülen gemiciyi merak etmişti. «Pieterzoon'a ne oldu?»

Rahip anlatınca Blackthorne Portekizce bilmeyenlere durumu naklettı. Mahzendekiler dehşetle fısıldaşmaya başladılar. «Tanrı ona acısın. Zavallı adam. Zavallı adam.»

Rahip büyük bir üzüntüyle. «Çok üzgünüm,» diye mırıldandı. «Yapabileceğim bir şey yoktu. Onu suya soktukları an ne beni, ne de başkasını tanıyordu. Aklını kaybetmişti sanırım. Onu kutsayıp kurtulması için dua ettim.» Haç çıkardı. «Hepiniz

bu dinsizlikten vazgeçerek Tanrının yolunda yürümelisiniz. Kılavuz, yukarıya gel.»

Diğerleri korkuyor ve Blackthorne'u bırakmayı istemiyorlardı. Fakat bir samuray elindeki mızrağı uzattı. Böylece yukarıya çıkmaya kalkacakları öldüreceğini belirtiyordu.

Blackthorne arkasına bakmadan yürüyüp aşağıya indirilen merdivenden çıktı. Ama dışarıda birden güneş gözlerini kamaştırdı. Dizleri büküldüğü için yere yıkıldı. Kimse ona yardım etmedi.

Omi bir yanda duruyordu. Rahiple Mura da dört samurayın hemen yakınındaydılar. Bazı köylüler uzaktan seyrettilerse de sonra arkalarını döndüler.

Blackthorne, «Tanrım bana güç ver,» diye dua ediyordu. «Ayağa kalkmalı ve güçlüymüşüm gibi davranmalıyım. Korktuğum belli olmamalı. Ne olur bana yardım et.»

Dişlerini sıkarak güç bela doğrulup kalktı. Sèndeleyerek Omi'ye, «Benden ne istiyorsun, çiçek bozuğu piç!» diye bağırdı ve sonra rahibe döndü. «Bu piçe söyle. Ülkemde ben de daimyo'yum. Kendisiyle bir alıp veremediğim yok. Bizi bırakmazsa sonunun iyi olmayacağını anlat. Ben daimyo'yum. Sir William Mickelhaven'in vârisiyim. Belki kendisi de bu arada ölüp gitmiştir. Söyle ona!»

Rahip Sebastio da o gece büyük azap çekmiş, ancak gündüz o zamana dek tatmadığı bir huzura kavuşmuştu. Artık Tanrının kendisini bu dinsiz korsandan koruyacağına da inanıyordu. Japonca konuşmaya başladı. «Korsan kendi ülkesinde lord olduğunu söylüyor.» Omi'nin cevabını dinledi. «Omi San ülkende kral da olsan kendisine vız geleceğini bildirdi. Burada Lord Yabu'nun elindesin... Sen ve bütün adamların da öyle.»

«Kendisine adi bir köpek olduğunu söyle.»

«Ona hakaret etmemen iyi olur.»

Omi yine konuşmaya başlamıştı.

Omi San yıkanabileceğini, sana yiyecek ve içecek verileceğini söyledi. Doğru dürüst davranırsan bir daha o çukura atılmayacaksın.»

«Ya adamlarım?»

Rahip Omi'ye sordu. «Onlar mahzende kalacaklar.»

«Canı cehenneme!» Blackthorne dönerek merdivene gitti ama iki samuray ona engel olup Blackthorne'u kolaylıkla tuttular.

Omi önce rahiple sonra adamlarıyla konuştu. Blackthorne serbest bırakılınca az kalsın yere kapaklanıyordu.

«Omi San, emirlere uymazsan adamlarından birinin daha kazana atılacağını söylüyor. Bol odun ve su varmış!»

Blackthorne çaresiz olduğunu iyice anladı. «Ne yapmamı istiyor?»

«Omi San itaat etmeni arzu ediyor. Denileni yapacaksın. O isterse tezek bile yiyeceksin.»

«Ona cehenneme gitmesini söyle. Onun da bütün ülkesinin de üstüne ederim. Daimyo'su da buna dahil. Haydi bunları kendisine söyle.»

«Dediklerini yapmanı tavsiye ede...»

«Haydi sözlerimi ona anlat.»

«Pekâlâ, ama uyarmadığımı söyleme, kılavuz!»

Omi rahibin sözlerini dinlerken kılıcı tutan elinin üstü gerildi. Adamları da rahatsız rahatsız kımıldandılar. Bütün gözler Blackthorne'a dikilmişti.

Sonra Omi hafif sesle emir verdi. İki samuray mahzene gidip Croocq adındaki genci yakaladılar. Sürükleyerek kazanın yanına götürdüler. Sıkıca bağladıkları genci su dolu kazana attılar. Croocq dehşetten ölecek haldeydi. Sonra odunları tutuşturdular.

Blackthorne korkudan gözleri yuvalarından uğramış bağıran, ama sesi çıkmayan gence bakıyordu. Bu insanlar için yaşamın hiç değeri yok, diye düşündü. Croocq'u haşlayacaklarından da eminim.

Blackthorne, «Ona söyle dursun,» dedi.

«Omi San emirlere boyun eğip eğmeyeceğini soruyor.»

«Evet, kabul ediyorum.»

«Omi San doğrudan doğruya kendisine cevap vermeni istiyor. Japonca evet 'hai'dir. Emirleri dinleyecek misin?»

«Hai.»

Ateş suyu ısıtmaya başlamıştı. Genç acı bir sesle inledi. Ateşe odun attılar.

«Omi San hemen yere yatmanı emrediyor.»

Blackthorne denileni yaptı.

«Omi San kendisine hakaret ettiğini söylüyor. Oysa ona hakaret etmen için de bir neden yokmuş. Bir barbar olduğun ve bir şey bilmediği niçin seni şimdilik öldürtmeyecek. Fakat terbiye edilmeni sağlayacak. Anlıyor musun?»

«Hai.»

Blackthorne Omi'ye bakıyordu. Tüm adamlarının yaşamı onun elindeydi. Ama bu şeytanın verdiği sözü tutacağını da kim iddia edebilirdi? Omi'nin kimonosunu kaldırıp kasık bağını çekerek penisini çıkardığını gördü. Adamın yüzüne işeyeceğini sanmıştı. Fakat Omi onun sırtını ıslattı. Blackthorne kendi kendine, «Bugünü unutmayacağım,» diye yemin etti. «Bir yolunu bulup bunu Omi'ye ödeteceğim.»

«Okiro.»

Rahip, «Ayağa kalkmanı söylüyor,» dedi Blackthorne'a.

Blackthorne ayağa kalktı. Başı zonkluyor, gözlerini Omi'den alamıyordu. Omi de onu süzmekteydi.

«Mura'yla gidecek ve onun emirlerini dinleyeceksin.»

«Hai.» Blackthorne, Omi'nin üstüne atlayıp bir anda gözlerini oymayı aklından geçirdi. «Genç ne olacak?»

Rahip sözleri çevirdi. Omi kazana baktı. Su henüz kaynamamıştı. Genç bayılmakla birlikte bir zarar görmemişti. «Onu kazandan çıkarın,» diye emretti. «Gerekiyorsa bir doktor çağırın.»

Omi, Blackthorne'un gidip gencin kalbini dinlemesini seyrettikten sonra mırıldandı. «Genç dışarıda kalabilir. Başları emirleri dinler, genç de denilenleri yaparsa yarın bir arkadaşları daha çukurdan çıkarılacak. Her gün biri çıkarılacak. Belki birkaçı birden çıkarılacak. Bu onun emirleri dinlemesine bağlı.»

Rahip bu sözleri çevirince Omi barbarın «Hai» dediğini duydu ve gözlerindeki o kan donduran hiddetin kaybolduğunu gördü. Acaba onunla biraz daha oynasaydım ne yapardı, diye düşündü. Duyguları bu kadar belli etmek büyük saflık. Sesini yükseltti. «Rahip ona söyle... Bundan böyle adı Anjin... Bu, kı-

lavuz demek, neh? Dilimizdeki seslerle onun asıl adını söylememiz olanaksız. Bunun bir hakaret olmadığını kendisine anlat. Şimdilik hoşçakal, Anjin.»

Hepsi Omi'yi saygıyla selamladılar. Genç adam meydandan iyice uzaklaştıktan ve çevresinde kimse olmadığını anladıktan sonra güldü. Barbarların başkanını bu denli çabuk evcilleştirmek ne hoştu. Ona nasıl egemen olacağını çabucak sezivermişti işte!

*
**

Yabu, «Neden yüzüne işemedin?» diye sordu.

«Önce öyle yapacaktım, lordum. Fakat kılavuz tam anlamıyla tehlikeli, bir hayvan. Bizde bir insanın yüzüne dokunmak en büyük hakarettir, neh? Onun için böyle bir şey yaparsam kendisini tutamayacağını düşündüm. Sırtını ıslatmam yeterli oldu.»

Omi'nin evinin verandasında ipek yastıkların üstünde oturuyorlardı. Yabu Omi'nin annesinin sunduğu çayı içiyordu. «Beni çok etkiledin, Omi San. Olağanüstü bir mantığın var. Üstelik bu işi planlaman çok başarılı oldu.»

«Çok iyisiniz efendim. Aslında daha çok gayret göstermeliydim.»

Omi San'ın annesi söze karıştı. «O barbarın tümüyle boyun eğdiğinden emin misin?»

Omi durakladı. «Şimdilik itaat ediyor ama bir an önce dilimizi öğrenmesi gerekiyor. Bu sizin için çok önemli, efendim. Belki diğerlerinin emirlere uyması için birkaçını daha öldürmeniz gerekecek fakat bu arada bu barbar nasıl davranması gerektiğini öğrenecektir. Onunla doğrudan doğruya konuşabilecek duruma gelince bütün bilgisinden yararlanabilirsiniz. Yabu Sama. Rahibin dediği doğruysa o gemiyi on bin ri'lik yoldan getirmiş. Bu da ne denli becerikli olduğunu gösterir.»

Yabu güldü. «Sen de çok beceriklisin. Seni bu hayvanların başına getiriyorum. Insan eğiten, Omi San!»

Omi de onunla güldü. «Gayret edeceğim, lordum.»

«Topraklardan aldığın geliri beşyüz, koku'dan üç bin koku'ya çıkardım. Artık yirmi ri'lik topraklara hükmedeceksin.»

Bir ri aşağı yukarı bir mil kadardı. «Sevgimin delili olarak Yedo'ya dönünce sana iki at, yirmi ipek kimono, bir zırh, iki kılıç ve yanına alacağın yedi yüz samuraya yetecek kadar silah yollayacağım. Savaş başlayınca da hemen yanıma gelecek ve benim hatamoto'm olacaksın.» Yabu'nun cömertliği tutmuştu. Hatamoto bir daimyo'nun özel adamıydı ve onun yanına silahlarını üstünden çıkarmadan girebilirdi.

Yabu yeğeninden memnundu ve kendisini dinlemiş, yeniden doğmuş gibi hissediyordu. O işkencenin de çok yararlı deneyim olduğunu düşünmekteydi. Hayatın tanımlanamayan gençliğini böylece bir kez defa tatmıştı.

Omi, «Gemiyi ne yapmamı istiyorsunuz. Yabu Sama?» diye sordu.

«Burada güvende olsun. Bundan da sen sorumlusun tabiî. Zukimoto Nagazaki'deki bir tüccara gemiyi Portekizlilere satması için bir mektup gönderdi. Portekizliler gelip gemiyi alacaklardır.»

Omi durakladı. «Gemiyi saklasaydınız efendim. Rahip bunun bir savaş gemisi olduğunu söyledi. Savaş başlayınca böyle bir gemi...»

«Bizim savaşımız karada olacak. Deniz, tüccarlar, pis tefeciler, korsanlar ve balıkçılara yarar.» Yabu ayağa kalkıp bir samurayın atının dizginini tuttuğu bahçe kapısına doğru yürüdü. Sonra durup denize baktı ve bakışları dondu.

Omi onun bakışlarını izledi.

Bir gemi burnu dönüyordu. Çok kürekli Japon gemilerinden biriydi. Bu kürekler yardımıyla büyük tekne rüzgârdan, met ve cezirden etkilenmeden yol alıyordu. Baş direkte de Toranaga'nın bayrağı dalgalanıyordu.

***

7

Sagami ve Kozuke eyaletlerinin lordu, Toranaga'nın en güvendiği general, danışman ve ordularının başkomutanı olan

Toda Hira Matsu iskeleden tek başına inerek rıhtıma çıktı. Bir Japon için uzun boylu sayılırdı. Boyu bir seksenden biraz kısaydı. Altmış yedi yaşındaki bu çok güçlü adamın geniş çeneleri bir buldoğunkini andırıyordu. Askeri kimonosu kahverengiydi ve bu sade kimonoda Toranaga'nın arması olan iç içe geçme üç bambu işareti vardı. Zırhının göğüs parçasını ve kolluklarını takmıştı. Sadece kısa kılıcı belindeydi. Öldürmek için kullandığı öteki kılıcı elinde taşıyordu ve her an kınından sıyırıp lordunu korumak için öldürmeye hazırdı. On beş yaşından beri böyle davranmaya alışıktı Toda Hiro Matsu.

Hiç kimse, hatta Taiko bile onu değiştirememişti. Bir yıl önce Taiko ölünce adam Toranaga'nın emrine girmişti. Toranaga ona Sagami ve Kozuke'yi, yani sekiz eyaletinden ikisinin yönetimini vermişti. Ayrıca yılda beş bin koku bağlamış ve adamı kendi haline bırakmıştı. Hiro Datsu öldürmekte çok ustaydı.

Bütün köylüler, kadın, erkek, çocuk, sahile dizilip diz çökmüş bekliyorlardı. Samuraylar onların önünde sıralanmışlardı. Yabu da adamlarıyla en baştaydı.

Yabu bir kadın ya da zayıf bir erkek olsaydı orada göğsünü yumruklar, inleyip saçlarını yolarak ağlardı. Bu bir rastlantı sayılamazdı. Ünlü Toda Hiro Matsu'nın o gün gelmesi Yabu'yu kendi evinden birinin ya da Omi'nin adamlarından birinin, bir köylünün ele verdiğini açıklıyordu. İtaatsizlik ettiği sırada yakalanmıştı. Bir düşman gemiyle ilgilenmesinden yararlanmıştı.

Hiro Matsu'nun, «Ah, Yabu Sama,» dediğini ve kendi için konulmuş hasırın üstünde diz çökerek selamına karşılık verdiğini farketti. Fakat Hiro Matsu gerektiği kadar eğilmemişti. Bu da durumun tehlikeli olduğunu gösteriyordu. Sonra generalin topuklarının üstüne oturduğunu gördü. Ona 'Demir Yumruk' diye isim takmışlardı. Yalnız Toranaga ya da onun üç danışmanı Toranaga bayrağını direğe çekme hakkına sahiptiler. Neden Toranaga bu kadar önemli bir generali yollamıştı sanki?

«Yoksul köylerimden birine gelmekle bana onur vermektesiniz, Hiro Matsu Sama,» dedi.

«Efendim buraya gelmemi emretti.» Hiro Matsu sertliğiyle tanınmıştı. Onun yalan dolanla işi yoktu. Sadece lordunu güvenirdi bu adam.

Yabu, «Bizi sevindirdiniz ve onurlandırdınız,» diye mırıldandı. «O barbar gemisi yüzünden hemen Yedo'dan ayrılıp buraya geldim.»

«Lord Toranaga kendisi Osaka'dan dönene kadar bütün dost daimyo'ları Yedo'da beklemeye davet etmişti.»

«Lordumuz nasıllar? Kendisinin her bakımdan iyi olduğunu umarım.»

«Lord Toranaga Yedo'daki kendi şatosuna ne denli çabuk dönerse o kadar iyi olacak. Bir an önce İshido'yla anlaşmazlığımızın ortaya çıkması, ordularımızı toplayıp Osaka'ya giderek o şatoyu yakıp yerle bir etmemiz uygun olacak sanırım. Ondan uzak kaldığım için hiç de rahat değilim. Taika Osaka Şatosunu yaptırırken erişilemeyecek bir yer olmasını istedi. İmparatorluğumuzun en büyük şatosu bu. Hendekleri, köprüleri, daha küçük kaleleri, kuleleri olan şatonun içinde seksen bin askerlik yer vardı. Bu şatonun bulunduğu dev kentin duvarlarının dışında da Veliaht Yaemon'a çok bağlı, iyi silahlanmış, iyi eğitilmiş başka ordular bulunuyor. İshido'nun eline düşmekle çılgınlık edeceğini kendisine belki bin kez söyledim!»

«Lord Toranaga'nın oraya gitmesi gerekiyordu. Taiko Naipler Meclisinin yılda iki defa Osaka Şatosunda toplanmasını vasiyet etmişti. Diğer daimyo'ların da iki kez aileleriyle şatoya gidip veliahtı ziyaret etmeleri zorunluğu var. Her yıl böylece hepimiz savunmasız kalıyor ve kontrol ediliyoruz. Lord Toranaga gitmeseydi kendisi vatan haini sayılacaktı, neh?»

«Hainlik mi? Kime karşı?» Hiro Matsu daha da kızardı. «İshido efendimizi tek başına bırakmaya çalışıyor. Dinle, aslında benim elimde olsa hemen İshido'yu öldürürdüm.» General farkına varmadan sol elinde tuttuğu kılıcının kınını evirip çeviriyordu. Kucağına bıraktığı sağ eli nasırlı ve kabaydı. Erasmus'a baktı. «Bunun topları nerede?»

«Güvenliği düşünerek kıyıya getirttim. Toranaga Sama İshido'yla yine anlaşacak mı acaba?»

«Ben ayrıldığımda Osaka sakindi. Meclis üç gün sonra toplanacaktı.»

«Açıkça düşündüklerini ortaya koyacaklar mı acaba?»

«Ben açık açık düşmanlığımı belirtirdim. Ama efendim?

O arzu ederse uzlaşır.» Hiro Matsu, Yabu'ya baktı. «Efendim tüm dost **daimyo'**ların kendisini Yedo'da beklemelerini emretti. Burası Yedo değil.»

«Evet ama bu gemiyle hemen ilgilenmek gerektiğini düşündüm.»

«Buna gerek yoktu, Yabu San. Daha tedbirli olmalıydın. Efendimizden habersiz hiçbir şey olmaz. Kendisi işi inçelemek için birini yollardı. Sonunda da beni yolladı zaten. Ne zamandan beri buradasın?»

«Bir gün bir gece oldu.»

«Yedo'dan da iki günde geldin değil mi?»

«Evet.»

«Çok çabuk gelmişsin. Seni kutlamak gerek.»

Yabu, zaman kazanmak için çaresiz, nasıl yola çıktığını anlatmaya koyuldu. Bir yandan da, casus kim acaba, diye düşünüyordu. Toranaga haberi nasıl oldu da benim kadar çabuk aldı? Kentten ayrıldığımı Toranaga'ya kim söyledi? Hiro Matsu'yu nasıl kandırabilirim?

Onun sözlerini dinleyen Hiro Matsu anlamlı bir tavırla konuştu. «Lord Toranaga gemiye ve içindekilere el koydu.»

Herkes dehşetle sustu. Burası Yabu'ya ait İzu topraklarıydı. Toranaga'nın burada hiç hakkı yoktu. Hiro Matsu'nun da emir vermeye hakkı yoktu. Yani Yabu öldürecek veya öldürülecekti. Artık karar vermesi gerektiğini anlamıştı Yabu. Gemiyi vermeyi reddederse Demir Yumruk, Hiro Matsu'yu öldürmesi gerekecekti. Çünkü gemiyi almadan gitmeye yanaşmazdı bu adam. Rıhtımdaki gemide en seçmelerinden belki ikiyüz elli samuray vardı. Onların da ölmesi gerekecekti. Onları sahile davet edip kandırır ve Anjiro'da öldürürdü. Fakat o zaman Toranaga, İzu'ya ordularından birini yollardı. İshido yardımına gelmezse ne yapardı? Ishido akrabasıydı; İzu'yu da istiyordu. Bu durumda yardım eder miydi hiç? Hiro Matsu'yu öldürmek Toranaga'nın İzu'ya saldırmasına neden olacak, böylece İshido da işe karışacak ve savaş İzu'da başlayacaktı.

Yabu'nun eli güzel Murasama kılıcındaydı. Bir an önce savaşmaya başlamak istiyordu. Herhalde Toranaga'ya gemideki silahları da söylemişlerdi. Ama haber nasıl böyle çabuk ulaşır-

dı? Haberci güvercinler kullanılmıştı! Tek cevap bu olabilirdi. Neden kendisinin böyle bir örgütü yoktu. Suç Zukimoto'daydı. Bunu onun düşünmesi gerekirdi.

Yabu sonunda kararını verdi. «Lord Toranaga gemiye el koyamaz çünkü bu kendisine armağan edilmiştir. Bu konuda bir de mektup yazdırdım. Öyle değil mi Zukimoto?»

«Evet, efendim.»

Yabu doğal tavırla konuşabildiğine sevinmişti. «Lord Toranaga isterse gemiye el koyduğunu düşünebilir ama aslında bu bir armağan.»

«Efendim adına sana teşekkür ederim.» Hiro Matsu yine Toranaga'nın ileri görüşlülüğüne şaştı. Efendisi böyle olacağını ve savaşılmayacağını tahmin etmişti. Hiro Matsu kendisini zorlayarak nazik bir tavırla selam verdi. İçin için bu iki yüzlülüğe kızıyordu. «Lord Toranaga bu cömertliğinden çok memnun kalacaktır.»

Yabu onu gözetliyordu. «Portekiz gemisi değil.»

«Evet, bunu duyduk.»

«Korsan gemisi.»

Generalin gözlerinin kısıldığını gördü. «Ha?»

Yabu rahibin anlattıklarını tekrarlarken, demek sen de bunu bilmiyordun, diye düşünüyordu. Demek Toranaga da benim duyduğum haberi almış. Ama gemideki malları biliyorsan o zaman casus ya Omi, ya bir samuray ya da bir köylü. Sesini yükseltti. «Gemide bol kumaş var. Biraz da değerli eşya. Tüfek, barut, kurşun...»

Hiro Matsu durakladı. «Kumaşlar Çin ipeği mi?»

«Hayır Hiro Matsu San.» İkisi de eşit derecede sayılıyorlardı. Ama Yabu cömertlik edip gemiyi verdiği için sama yerine san sözünü kullanacak kadar kendinden emindi. Yaşlı adamın bunu farkettiğini sezince daha da memnun oldu. «Kumaşlar kalın ve ağır. Işimize yarayacak cinsten değil. İşe yarar her şeyi karaya çıkarttırdım.»

«İyi. Bunları lütfen gemime yüklet.»

Yabu bayılacak gibi oldu. «Şimdi mi?»

«Evet. Üzgünüm ama hemen Osaka'ya dönmek istediğimi anlamışsındır sanırım. Eşyaları barbarın gemisine yüklet. Üç gün

sonra tekneler gelip bunu çekerek Yedo'ya götürecekler. Tüfek, barut ve kurşuna gelince...» Hiro Matsu kurulan tuzağı hissederek hemen sustu.

Toranaga, «Teknende beş yüz tüfeğe yer var,» demişti. «Barut ve yirmi bin gümüşü de gemiye alırsın. Toplar güvertede, kumaş ambarda kalsın. Bırak Yabu konuşsun ve emirleri versin. Ona düşünecek zaman bırakma. Fakat sinirlenip sabırsızlık da etme. Yabu'ya ihtiyacım var, ama o silâhlarla gemiyi de istiyorum. Yükü kesin olarak bilip bilmediğini anlamak için sana tuzak kuracaktır. Dikkatli ol.»

Hiro Matsu bu gerekli oyunları oynama gücü olmadığı için kendi kendisine küfretti. «Geminin yükü konusunda bana bilgi ver. Kaç tüfek var? Başka ne mal çıktı? Para altın mı, gümüş mü? Külçe var mı?»

Yabu listeyi getirmesi için Zukimoto'ya emir verdi. «Yorguna benziyorsunuz, Hiro Matsu San. Biraz çay içmez misin? Sizin için uygun olan yerler ayrıldı. Hamamlar sana layık değil ama biraz rahatlarsın.»

«Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin. Çay ve banyo mükemmel olur. Ama önce gemi buraya geldiğinden beri olanlardan söz et.»

Yabu geyşa ve çocuk dışında her şeyi anlattı.

Hiro Matsu, «Kaç korsan kaldı?» diye sordu.

Omi cevap verdi. «Elebaşlarıyla birlikte on kişi. Reisleri Mura'nın evinde kalıyor.»

«Çukurdan çıkarılınca adam önce ne yaptı?»

Mura hemen, «Önce hamama gitti, efendim» dedi. «Şimdi de bir ölü gibi uyuyor.»

Hiro Matsu Omi'ye baktı. «Her şeyi çabuk öğreniyor galiba. Onları eğitebilecek miyiz?»

«Hayır. Pek sanmıyorum Hiro Matsu Sama.»

«Bir düşmanın çişini sırtından temizlemene olanak yoktur değil mi? Barbarlar çok garip doğrusu?» Yabu'ya baktı. «Geminin yüklenmesiyle kim ilgilenecek?»

«Yeğenim Omi San.»

«İyi, Omi San, hava kararmadan yola çıkmak istiyorum.

Kaptanım sana yardım edecektir. Üç çubuk sonunda her şey hazır olmalı.» Sözü edilen tütsü çubuklarıydı. Bunların her biri bir saatte yanardı.

«Evet, efendim.»

Hiro Matsu sanki aklına o anda gelmiş gibi konuştu. «Neden benimle Osaka'ya gelmiyorsun, Tabu San? Lord Toranaga tüm bu armağanları senin elinden almaktan zevk duyacaktır. Rica edeceğim. Yerimiz var.» Toranaga'nın emrettiği gibi Yabu'nun itirazlarına ses çıkarmadı. Sonra, «Israr ediyorum,» dedi. «Lord Toranaga adına ısrar ediyorum. Bu cömertliğini armağanlandırmak gerek.»

Yabu minnetle kabul etmekten başka çare olmadığını biliyor ve başımla topraklarımı alarak mı armağanlandıracak, diye düşünüyordu. «Teşekkür ederim. Onur duyarım,» dedi.

«Bu arada korsanların reisini de gemime yollayın. Lord Toranaga onu görmek istiyor. Kalanları ne isterseniz öyle yaparsınız artık. Fakat sen yokken o barbarların Efendimin malı olduğunu hatırlasınlar lütfen. Efendim istediği zaman o dokuz adam sapasağlam olmalı.»

***

Blackthorne'u Mura'nın evinden alan Omi ve dört samuray tepeden inerek deniz kıyısına doğru gittiler. Blackthorne kendisine ne yapacaklarını düşünüyordu. Yine o çukura mı atacaklardı? Omi daha bir gün önce denileni yaparsa kendilerine ilişilmeyeceğini söylememiş miydi? Üstelik öbür adamların da çukurdan çıkarılabileceklerini belirtmişti.

Blackthorne kendisini bir gün öncekinden daha iyi hissediyordu. Banyo, uyku ve taze yiyeceklerin yardımıyla biraz kendine gelmişti. Bir ay böyle rahat etmekle gücüne kavuşup bir mil koşabilir, yüzebilir ve gemisini ele geçirip oradan kaçabilirdi. Aşağıya indikleri sırada yanında dört adamın beklediği perdeli tahtaravanı gördüler. O anda yandaki bahçe kapısı açıldı. Tahtaravana binecek kız dışarı çıkıyordu. Omi onu görür görmez durdu.

Blackthorne da soluğunu tutarak durdu.

Genç bir hizmetçi hanımının başına yeşil bir şemsiyeyi tutmak için koştu. Kız şeftali rengi bir kimono giymiş, altın bir kuşak takmıştı. Parmak arasından geçen sandalleri da sarı yaldızlıydı. Omi selam verince kız da eğildi ve konuşmaya başladılar. Omi'nin o küstah hali kalmamıştı. Blackthorne kendisine bakmalarından hakkında konuştuklarını sezdi. Ne yapacağını bilemiyordu. Onun için de durup sabırla bekledi. Kızın temizliğine, güzelliğine hayran olmuştu. Acaba kız Omi'nin sevgilisi mi, diye düşündü. Yoksa karısı mı? Bu kadar eşsiz bir yaratık buralarda ne arıyor?

Omi konuşmayı bitirdi ve selam verip dönerek yürüdü. Kızın parfümü hâlâ Blackthorne'un burnundaydı. Sonra **Erasmus'u** gördü ve o anda kızı unuttu. Toplar nereye gitmişti? Omi'ye kendi gemisine girmek istediğini işaretle anlatmaya çalıştı ama Japon izin vermedi. Yürüyerek daha ileride rıhtıma yanaşmış olan gemiye yaklaştılar. Teknenin önünde samuraylar toplanmıştı. Uzun boylu, yaşlı bir adam onlardan uzakta duruyordu. **Daimyo** Yabu'nun gösterdiği saygıdan onun çok üstün biri olduğunu sezdi Blackthorne.

Omi yerlere kadar eğildi. Yaşlı adam ona hafifçe eğilmekle karşılık vererek Blackthorne'a döndü. İngiliz de elinden geldiğince zarif bir tavırla eğilerek ellerini rıhtıma dayadı. Nazik nazik, «**Konnichi wa, sama,**» dedi.

Yaşlı adam hafifçe eğilip karşılık verdi. Sonra Yabu, yaşlı adam ve Omi bir şeyi tartışmaya başladılar. Yabu, Mura'ya bir şeyler söyledi. Mura da tekneyi işaret etti. «Anjin San. Lütfen oraya.»

Blackthorne bir tutsak gemisine gönderileceğini sanarak paniğe kapıldı. «Neden? Oraya gidemem!»

Omi'nin emriyle dört sanmuray üstüne atıldılar. Mura da bir iple ellerini bağladı.

Blackthorne, «Allahın belaları!» diye haykırıyordu. «O tutsak gemisine binecek değilim!»

«Adamı rahat bırakın! Hey aşağılık maymunlar, serseriyi bırakın. **Kinjiru, neh?** Kılavuz o mu? Anjin **ka?**»

Blackthorne kulaklarına inanamadı. Bu Portekizce sözleri

geminin güvertesinden biri bağırmıştı. Sonra iskeleden inen kendisi kadar boylu, kendi yaşında, siyah gözlü ve saçlı adamı gördü. Gemici kılığındaki adamın belinde tabancalar, yanında da kısa bir kılıç vardı. Boynuna haç takmış, başına bir kasket geçirmişti. Neşeli neşeli gülerek, «Şu Hollanda gemisinin kılavuz kaptanı sen misin?» diye sordu.

«Evet.»

«İyi. İyi. Ben de bu geminin kılavuzu Vasco Rodrigues'im.» Yaşlı adama dönerek «Toda Sama,» diye bir şeyler söyledi. Bunun üzerine Hiro Matsu bir emir verdi ve samuraylar Blackthorne'u bıraktılar. Mura da ellerini çözdü.

«Böylesi daha iyi. Dinle kılavuz. Bu adam kraldan farksızdır. Kendisine senden sorunlu olacağımı söyledim.» Eğilip Hiro Matsu'yu selamladı. «Sen de namussuz sama'ya selam ver.» Blackthorne rüyada gibi denileni yaptı. Rodrigues sırıttı. «Japon gibi selam veriyorsun. Gerçekten kılavuz musun?»

«Evet.»

«Kertenkele'nin enlem derecesi nedir?»

«Kuzey kırk dokuz derece... Güney ve güneybatıdaki kayalara da dikkat etmek gerekir.»

«Aman sen gerçekten kılavuz kaptansın!» Rodrigues memnunlukla onun elini sıktı. «Haydi gemiye gel. Bütün kılavuzların sevdiği yiyecekler, konyak, rom ve şarap var. Gemiye bir kılavuz kaptan alacağımı duyunca epey sevinmiştim. Yıllardır gerçek bir kılavuz kaptanla konuşmadım. Haydi gel. Malacca'dan nasıl geçebildin? Bizim Hint Okyanusundaki kuvvetlerden nasıl kaçtın? Kimin rota defterini çaldın?»

«Beni nereye götürüyorsun?»

«Osaka'ya. Büyük Lord Cellat seni görmek istiyor.»

Blackthorne yine paniğe kapıldı. «Kim?»

«Toranaga! Sekiz eyaletin sahibi! Her ne cehennemdeyse onlar! Japonya'nın baş daimyo'su. Daimyo bir kral ya da derebeyi gibidir ama bu daha üstünü. Hepsi de despottur!»

«Benden ne istiyor?»

«Bilmiyorum ama bu yüzden buraya geldik. Toranaga seni görmek istiyorsa mutlaka görür. Onun peşinde bu çekik gözlü fanatiklerden bir milyon tane olduğu söyleniyor. Hem hepsi

de onun arzusu üzerine ölmeye hazır! Toranı lavuzunu ve içindeki malları istedi. Evet kılavı varsa el kondu. Neyse bunları sonra konuşuruz. gel.»

Blackthorne yukarıya çıkınca, zincire vurulmı . . . göremeyerek şaşırdı. «Ben bir tutsak gemisine geldi[illegible] sanmıştım.»

«Japonya da böyle şeyler olmaz. Madenlerde bile olmaz. Bunlar samuray, kürekçiler. İhtiyarın özel askerleri. Onlar kadar iyi kürekçi ve savaşçı da görmemişsindir.»

Blackthorne yüz metre kadar ileride demirli olan Erasmus'a bakıyordu. «Gemime gitmeme olanak yok mu? Giyeceklerim orada. Bana giyeceklerimi vermediler. Gemiyi mühürlediler zaten. Rica etsem...»

Portekizli tekneye bakıyordu. «Doğrusu geminin biçimi güzel. Şimdiye dek bu tip bir tekne görmemiştim. Herhalde çok hızlı ama yönetmek de güç olmalı.» Blackthorne'a baktı. «Eşyalarını hemen toplayabilir misin?»

«Evet.» Blackthorne gözlerinde beliren umudu göstermeye çalıştı.

«Bir şartım var, kılavuz. Bir yerine silah saklamaya filan kalkma. Bana kılavuz olarak söz ver. O maymunlara senden sorumlu olacağımı söyledim. Bir numara yaparsan kılavuz da olsan kafanı uçururum.»

«Kılavuz olarak sana söz veriyorum. Tanrı İspanyolların da belâsını versin.»

Rodrigues gülerek heyecanla onun sırtına vurdu. «Senden hoşlanmaya başladım İngiliz. Yalnız bu adamlardan bir şey isteyemem. Şurada bak, küçük bir kayık var. Hemen atla. Sana gelmeni söylediğim anda geri dön.»

Blackthorne hemen güverteden geçerek küçük Japon kayığına yaklaştı. Arkasından yankılanan hiddetli sesleri duyunca da tüyleri diken diken oldu, çünkü gemi silahlı samuraylarla doluydu.

«Haydi Anjin San çabuk ol. Atla!» Blackthorne atlayıp kıça geçtiği sırada Rodrigues'in de kendisini izlediğini gördü. Adam kürekleri kaparak ayakta çekmeye başladı.

İki samuray geminin başına koştu. İkisi de oklarını hazırlayarak beklediler. Kaptan samuray ise geri dönmeleri için sesleniyordu.

Blackthorne, «Kaptan çok kızdı,» dedi. «Başın derde girmez ya?»

«Zamanında dönmezsek belki o ihtiyar Toda kızar. Ateş etmeye hazırlanan var mı?»

«Biri yayını çekmeye hazırlanıyor. Ama dur başkası ona yaklaştı. Bir şeyler söyledi. Gelen gemici ona güvertedeki bir şeyi gösteriyor.»

«Sorun yok korkma.» Rodrigues kürek çekmeye devam etti.

Blackthorne, «Nasıl samuray olunuyor?» diye sordu.

«Öyle doğmak gerekiyor. Ama tepedeki daimyo'lardan en alttaki piyadelere kadar cins cins samuray var. Eskiden durum Avrupa'daki gibiymiş. Köyler asker, askerler köylü olabilirmiş. Kimi köylüler çok yüksek mevkilere dek çıkmışlar. Taiko da onlardan biriydi...»

«O da kim?»

«Japonya'nın yönetimini elinde tutan, devrin en büyük katili. Bir gün sana ondan sözederim. Bir yıl önce. Şimdi cehennemde yanıyordur.» Rodriguez denize tükürdü. «Ama artık samuray olabilmek için öyle doğmak gerek. Yani bunu aileden alacaksın. Japonların atalarına, aileye, rütbeye ne kadar önem verdiklerini bilemezsin. Bak Omi o şeytan Yabu'ya nasıl yılışıyor. İkisi birden de Toda Sama'nın önünde yerlere yüz sürüyorlar. Bu ülkede de Hindistan'daki gibi kast sistemi var. Başta samuraylar geliyor. Ondan sonra önemli olanlar köylüler. Yalnız onlar toprak sahibi olabiliyorlar. Ne var ki yetiştirdikleri her şey samurayların malı. Sadece samuraylar silah taşıyabiliyorlar. Samuray olmayan birinin bir samuraya saldırması büyük suç ve bunun cezası da ölüm. Adın nedir, İngiliz?»

«Blackthorne. John Blackthorne.»

Portekizli kayığı Erasmus'a yaklaştırdı, sonra ipi güverteye bağladı. «Sen git, ama konuşmayı bana bırak.»

Güvertede dört samuray vardı. Birlikte merdivene doğru gittiler. Samuraylardan biri onları durdurdu. Japonca, «Özür

dilerim, yasak,» dedi.

Rodrigues oralı olmadı. Eliyle mühürü işaret etti. «Bu Toda Hiro Matsu Sama'nın mı?»

Samuray başını salladı. «Hayır. Kasigi Yabu Sama'nın mühürü.»

«Ya? Demek Yabu Sama? Beni Toda Hiro Matsu Sama gönderdi. **Neh?»** Kapıdaki mühürü koparark elini de belindeki silaha attı. Silahlarına davranmak üzere olan samuraylara bakan Portekizli sert sert, «Toranaga Sama!» diye bağırarak öbür gemideki bayrağı işaret etti.

O anda Japonlar silahlarını bırakıp doğruldular. Yerlere kadar eğilerek özürler dilediler. Rodrigues fısıldadı. «Tamam, oldu. Haydi çabuk aşağıya inelim.»

Alt güverteye geldikleri sırada Blackthorne mırıldandı. «Aman Tanrım! Rodrigues her zaman böyle mi yapıyorsun?»

Portekizli alnındaki terleri sildi. «Ender olarak böyle bir şeye kalkışırım. Keşke bu işe hiç kalkışmasaydım.»

Blackthorne yana dayandı. «Biri mideme tekme atmış gibi oldum.»

«Tek çaremiz buydu, oğlum. Kral gibi davranman gerek. Ama yine de bir samurayın ne yapacağını bilemezsin.»

«Toda Hiro Matsu, Toranaga'nın başdanışmanıdır. Onun için çaresiz razı oldular.»

«Toranaga nasıl biri?»

«Bu uzun hikâye, İngiliz. Haydi kamarana gidelim.»

Blackthorne öne düştü ve kıçtaki kamaraya girdiler. Orada ne defter, ne giyim eşyası ne bir alet, ne de bir tüy kalem vardı. Her şeyi alıp götürmüşlerdi. Rodrigues korkunç bir hiddete kapılan İngilizi izliyordu. «Her şeyi götürmüş namussuzlar!»

«Ne umuyorsun yani?»

«Bilmem. Bu mühürleri görünce sandım ki...» Gidip sandığını şiddetle kapattı.

Rodriguez, «Nerde onlar?» diye sordu.

«Ne?»

«Seyrüsefer haritaların. Haritaların nerede?»

Blackthorne ona bakakaldı.

«Hiçbir kılavuz kaptan giyim eşyasını düşünerek üzülmez. Sen buraya rota defterini almaya geldin. Öyle değil mi?»

«Evet.»

«O halde neden böyle şaşırdın İngiliz? Neden seninle geldiğimi sanıyorsun? Paçavralarını toplamak için mi? Sana her türlü giyim eşyası verebilirim. Ama seyrüsefer haritaların nerede?»

«Onları sandığıma kilitlemiştim. Almışlar.»

«Sana inanmıyorum. Tam iki saat aradım ve onları bulamadım. Haritaları iyi saklamışsın.»

«Ne?»

«Neden bu kadar şaştın, İngiliz? Osaka'dan rota defterlerine bakmak için geldim tabii.»

«Demek sen daha önce bu gemiye girdin?»

Rodrigues sabırsız sabırsız söylendi. «Aman! İki üç saat önce Hiro Matsu'yla buradaydım. Çevreye bir göz atmak istiyordu. Kendisi o mühürleri kopardı. Sonra buranın daimyo'su gemiyi yeniden mühürletti. Çabuk ol, vakit geçiyor.»

«Hepsi çalınmış. Bütün haritalarım! Rotalarım! Özellikle bu seferin rotaları...» Birden durdu.

«Portekiz dilindeydi tabiî. Haydi İngiliz söyle. Öyle olması gerek.»

«Evet, Portekizce olanı da gitmiş.» Bir yandan da, kendimi toplamalıyım, diye düşünüyordu. Bunları kim aldı? Japonlar mı? Yoksa haritalarımı rahibe mi verdiler? O rota defterleri ve haritalar olmazsa vatanıma dönemem... Yok bu doğru değil. Dikkatli davranırsan, talih de yardım ederse geri dönebilirsin. Oh, Tanrım bana yardım et!»

Rodrigues onu dikkatle inceliyordu. «Senin hesabına üzüldüm, İngiliz,» dedi mırıldanarak. «Neler hissettiğini biliyorum. Biz kez de benim başıma geldiydi. Hem hırsız da bir İngilizdi. Gemisi batsın, cehennemde yansın! Haydi geri dönelim.»

*
**

Kiku gülerek başını salladı. «Yok Omi San, rica ederim.

Daha fazla sake vermeyin. Yoksa saçlarınız düşecek. Ben de düşeceğim. Sonra halim ne olur?»

«Ben de seninle birlikte düşerim. Birlikte cennette yatarız.» Başı içkiden dönen Omi pek mutluydu.

«Ah, ama ben horlarım. Horlayan, sarhoş bir kızla yatmanıza olanak var mı? Bundan hiç zevk alamazsınız. Oh, Omi Sama, size çok daha iyisi layık.» Yüksük gibi minik, ince bir porselen kaba sıcak içkiyi koyarak ikram etti.

Omi bunu kabul ederek içkinin sıcaklığının ve yumuşak tadının zevkini çıkardı. «Bir gün daha burada kalman için seni kandırmakla iyi ettim, **neh?** Çok güzelsin Kiku San.»

«Siz de güzelsiniz ve bu bana zevk veriyor.» Kiku'nun gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Meydanın civarındaki çayhanenin en iyi odasındaydılar. Genç kadın önündeki alçak siyah lake masada duran tastan pirinç alması için ona yardım etmek istedi.

Fakat Omi başını salladı. «Hayır, teşekkür ederim.»

«Sizin gibi güçlü bir erkek daha çok yemek yemeli.»

«Sağol, doydum.»

Omi genç kadına bir şey ikram etmedi. Çünkü tatlı sirkede turşu haline getirilmiş minik turp ve ince kesilmiş salatalık dilimlerinden oluşan salatayı bile yememişti Kiku. Masada pirinç topaklarının üstüne dizili ince kıyılmış çiğ balık, çorba, soya salçası dökülmüş taze sebze ve haşlanmış pirinç vardı.

Genç kadın hafifçe el çırpınca ara kapı özel hizmetçisi tarafından açıldı. «Evet, hanımım?»

«Suisen bunların hepsini al, sake ve taze çay getir. Ve meyva. Sake geçen seferkinden daha sıcak olsun. Çabuk ol işe yaramaz yaratık.» Sert sesle konuşmaya gayret etmişti.

Suisen on dört yaşında, yumuşakbaşlı, iyiniyetli, yardımsever bir geyşaydı. Iki yıldır Kiku'nun yanındaydı. Onun eğitiminden de Kiku sorumluydu.

Kiku o anda yemeği çok arzuladığı bembeyaz haşlanmış pirinçten gözlerini zorla ayırdı. Kendi açlığını unutmaya çalıştı. Buraya gelmeden önce yemek yedin, diye düşündü. Sonra da yersin. Kibar hanımların iştahı olmamalıdır. Öğretmeni öyle

öğretmişti. Konukların bol bol yiyip içmeleri gerekiyordu ama geyşaların öyle değildi. Hele konukların yanında hiç yememeliydiler. Durmadan ağızlarına yemek atarlarsa nasıl konuşur, konuklarını eğlendirir, samisen çalar ya da dans edebilirlerdi?

Kiku, Suisen'in hareketlerine dikkat edip onun ustalığını ölçerken Omi'yi eğlendirip güldüren öyküler anlatmaya başladı. Sonra tabaktan küçük bir portakal alarak uzun tırnaklarıyla soydu. Dilimler bir çiçek, kabuklar da yaprakları gibi duruyordu.

«Bir portakal ister misiniz, Omi San?»

Genç adam önce, «Bu güzelliği ortadan kaldıramam,» diyecekti. Fakat bu yeterli bir söz sayılamazdı. Kiku'nun yetenekleri karşısında başı dönmüştü. Onu ve adını bilmediğim öğretmenini nasıl övebilirim, diye düşündü. Onun parmaklarını seyrederek eriştiğim bu mutluluğa nasıl bir karşılık verebilirim?

Çiçeği eline alarak birbirinden eşit uzaklıklardaki dilimleri koparark yedi. Böylece ortaya yeni bir çiçek çıktı. Yine dört dilim koparark üçüncü bir çiçek yarattı. Biraz bekleyip bir dilim daha kopardı. Möylece yalnız üç dilimden oluşmuş bir gonca kaldı.

Omi bir dilimi daha yedikten sonra birini de avucuna alarak Kiku'ya uzattı. «Bunu yemelisin. Çünkü bu sondan bir önceki ve sana armağanım.»

Kiku meyvayı alıp ağzına atarak ömründe daha tatlı bir portakal yemediğini söyledi.

Omi içinde bir dilim kalan çiçek biçimi kabukları sağ avucuna koydu. Son derece ciddi bir tavırla konuştu. «Bu da tanrılara armağanım. Bir daha avucundan olmadıkça bu meyvayı yemeyeceğime yemin ediyorum.»

«Oh, bu kadarı fazla Omi Sama. Sizi bu yemininizden kurtarıyorum. Bu Sake şişelerinde yaşayan ruhun etkisiyle söylenen bir söz!»

«Kurtarılmayı reddediyorum.»

Birlikte çok mutluydular.

Kiku, «Suisen,» dedi. «Artık bizi yalnız bırak.»

«Nasıl isterseniz, hanımım.» Genç kız öbür odaya giderek

İnce kapitone şiltelerin kusursuz olup olmadığına baktı. Aşk araçları ve sevgi boncuklarının hemen el altında olmasına özen gösterdi. Çiçeklere bir göz attı. Sonra rahat bir soluk alıp oturarak leylak rengi yelpazesiyle yüzünü yelpazeleyip memnun memnun beklemeye başladı.

Öbür odada Kiku uzun saplı samiseni almıştı. Önce çalmaya başladı. Sonra güzel sesi odayı doldurdu. Genç kadın tatlı tatlı iç çekerek karşılık görmeyen aşk, mutluluk ve mutsuzlukla ilgili bir şarkıyı söylüyordu.

*
**

«Hanımım?» Suisen bu hafif fısıltının hiç kimseyi uyandıramayacağını biliyordu.

«Evet?» Kiku'nun fısıltısı da çok hafifti.

«Omi San'ın karısı döndü. Tahtırevanı biraz önce evine giden yoldan geçti.»

Kiku, Omi'ye baktı. Genç adam boynunu üstü kapitone tahta yastığa dayamış, kollarını kavuşturmuş uyuyordu. Güçlü vücudunda bir tek iz bile yoktu. Altın renkli teni gergin ve parlaktı. Kiku onu uyandırmadan okşadı. Sonra usulca örtünün altından kayarak kimonolarını topladı.

Suisen saçlarını tararken Kiku da makyajını tazeledi. Hanımla hizmetçisi sessiz sedasız koridordan, verandadan geçerek bahçeye ve oradan da alana çıktılar. Ağır ağır tepeye tırmandılar.

Omi'nin tepedeki evine gelince Kiku kapıya yaklaşmadı. Hizmetçisi giderek ön kapının yakınındaki verandaya çıktı. Kapıya vurup bekledi. Bir an sonra bir hizmetçi belirdi ve başını sallayıp gözden kayboldu. Kısa süre sonra gelerek en iyi odanın kapısını Kiku'ya açtı.

Omi'nin annesinin yatağı bozulmamıştı. Kadın çiçeklerin yerleştirilmiş olduğu küçük cumbanın yakınında dimdik oturuyordu. Omi'nin karısı Midori de karşısındaydı.

Kiku yaşlı kadının karşısında diz çöktü. Sonra Omi'nin karısını selamladı. İki kadın arasındaki gerilimi hissederek kendi kendine, «Neden kaynanalarla gelinlerin arası böyle oluyor?» dedi. «Zamanla gelinler kaynana olmuyorlar mı? Ne-

den kaynana hep gelinini azarlıyor ve onun yaşamını cehennem ediyor? Gelin de neden zamanı gelince aynı şeyleri yapıyor? Kimse bu durumdan ders almıyor mu?»

«Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, efendim.»

Yaşlı kadın, «Evimize hoş geldin, Kiku San,» dedi. «Bir tatsızlık olmadığını umarım.»

«Yok hayır, sadece oğlunuzu uyandırmamı isteyip istemediğinizi bilmiyordum. Size sormayı uygun buldum.» Dönüp Midori'ye hafifçe selam verdi. Bu genç kadını çok beğeniyordu. «Midori San döndüğü için bunu düşündüm.»

Yaşlı kadın mırıldandı. «Çok iyi ve çok düşüncelisin, Kiku San. Hayır, oğlumu rahat bırak.»

«Nasıl isterseniz. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sormayı uygun buldum. Yolculuğunuzun kötü geçmediğini umarım, Midori San.»

Midori, «Çok üzgünüm ama kötü bir yolculuktu,» diye yanıt verdi. «Geri döndüğüme sevindim ve uzakta kaldığım sürece çok sıkıldım. Kocam iyi mi?»

«Evet, çok iyi. Bu gece çok güldü, mutluya benziyordu. Az yiyip içti ve derin uyuyor.»

Yaşlı kadın birden atıldı. «Buradan gitmemeliydin. Burada sana ihtiyaç vardı.» Sesinden zehir akıyordu. «Belki de hiç ihtiyaç yok. Her zaman orada kalsaydın. Belki de evimize pis çamaşırlarınla birlikte kötü bir ruh da getirdin.»

Midori sabırlı sabırlı konuştu. «Bunu asla yapamam, efendim. Adınıza küçük bir leke sürmektense ölmeyi yeğlerim. Ne olur burada kalamadığım için beni bağışlayın.»

«O şeytan gemisi geldiğinden beri başımız dertte. Çok kötü. Sana ihtiyaç olduğu sırada neredeydin? Mishima'da dedikodu yapıp durmadan karnını doyuruyor ve sake içiyordun.»

«Oraya varmadan bir gün önce babam öldü, efendim.»

«Hıh, babanın ölüm döşeğine yetişmek nezaketini bile gösteremedin demek. Bizim evimizden ne kadar çabuk gidersen o denli rahat edeceğiz. Çay istiyorum. Burada konuğumuz var ve sen ona bir şey ikram etmeyi bile aklından geçiremiyorsun!»

«Kendisi gelir gelmez çayı söyledim.»

«Ama çay hemen gelmedi!»

Kapı açılarak bir hizmetçi çay ve kurabiye getirdi. Midori hizmetçiye küfürler yağdıran kayınvaldesine çay verdi önce. Yaşlı kadın dişsizliğine aldırmadan kurabiyeyi yemeye koyuldu. Çayı da ağzını şapırdatarak içiyordu. «Hizmetçiyi bağışla, Kiku San. Bu çay tatsız. Tatsız! Üstelik çok sıcak. Bu evde başka bir şey ummaya olanak yok sanırım.»

Midori soğutmak için kendi çayını üfledi. «Lütfen bunu için.»

Yaşlı kadın hiddetle gelininin çayını kabul etti. «Neden bunu daha önce düşünmedin?»

Kiku gitmek için izin isteyince kadın yine söylendi. «İşte çay kötüydü ve konuğumuz rahatsız oldu.»

«Oh, çay bana çok iyi geldi, efendim. Yalnız biraz yorgunum. İzin verirseniz gideyim. Belki yarın sizi yeniden görmeme de izin verirsiniz. Sizinle konuşmak çok büyük bir zevk.»

Yaşlı kadın bu sözler üzerine yumuşadı ve Kiku, Midori'nin peşirisa verandadan geçerek bahçeye çıktı.

Midori onun güzelliğine hayran olarak kolunu tuttu. «Kiku San, çok düşüncelisiniz doğrusu. Çok iyisiniz. Teşekkür ederim.»

Kiku eve bir göz atarak titredi. «Kendisi hep böyle midir?»

«Bugün yine de çok nazikti! Omi ve oğlum olmasa buradan gidip saçlarımı kestirir ve rahibe olurum. Fakat Omi ve oğlum her şeye değer.» Midori üzgün üzgün gülümsedi. «Ama onu dinlememeye alıştım artık. Neyse bunlar önemli değil. Siz buradan gittiğimden beri olanları anlatın.»

Kiku'nun telaşla eve gelmesinin nedeni de buydu zaten. Çünkü annesiyle karısının Omi'yi rahatsız etmek istemeyeceklerini biliyordu. Sadece güzel Lady Midori'ye bütün olanları anlatmak niyetindeydi. Böylece kadın da kendisi gibi Kasigi Omi'yi elinden geldiği kadar korurdu. Odada Yabu'yla olanları ve duyduğu dedikoduları da anlattı.

Midori genç kadını kucakladı. «Teşekkür ederim. Çok iyisiniz, Kiku San. Çok iyisiniz.» Midori henüz on yedisindeydi.

***

8

«Ne dersin, İngiliz?»

«Yarın güneş batmadan önce fırtına çıkacak.»

Vakit öğleye yaklaşıyordu ve kıç güvertedeydiler. Gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı. Yolculuklarının ikinci günüydü.

«Gemi senin olsaydı ne yapardın, İngiliz?»

«En yakın karadan ne kadar uzaktayız?»

«Dört, beş saat ötedeyiz. Fakat kaçmamız bize yarım güne mal olur. Bu da işime gelmez. Başka ne yapabilirsin? Aslında bu tip teknelerle kıyıyı izlemek gerekir. Böylece insan güvende olur. Ama bu çok zaman alıyor. Zaman da bizim için çok önemli. Toranaga gemiyi Anjiro'ya götürüp getirmemi istedi. Çok çabuk dönersem bana ayrıca para vermeyi vaat etti. Kendi kılavuzlarından biri de bu yolculuğu kolaylıkla yapardı. Fakat Toda kadar önemli bir **daimyo**'yu getirip götürmekten korktular onlar. Japonlar aslında denizci değiller. Kıyıları izlemek koşuluyla oldukça korsan ve savaşçılar. Ama derin denizlerden ödleri patlıyor. İhtiyar Taiko Japonların zaten birkaç tane olan büyük gemilerinde de Portekizli kılavuz kaptanlar bulunması için bir yasa çıkardıydı.»

«Bunu neden yaptı?».

«Belki biri ona akıl vermişti.»

«Kim?»

«Senin çalınan rota defterin. Portekizce olanı. Kimindi o?»

«Bilmiyorum. Üstünde isim ya da imza yoktu.»

«Nereden aldın?»

«Hollanda Doğu Hindistan Şirketinin baş tüccarından.»

«O nereden almış?»

Blackthorne omuz silkti.

Rodrigues'in kahkahasında neşe yoktu. «Bunu bana açıklayacağını ummuyordum zaten. Fakat çalıp satanın sonsuzluğa kadar cehennemde yanacağını umarım!»

«Sen Toranaga'nın yanında mı çalışıyorsun, Rodrigues?»

«Hayır. Bu işi sırf Toranaga'yı memnun etmek için üstüme

aldım. Kaptanım beni gönderdi. Benim kılavuz olduğum...» Birden sustu. «Senin düşman olduğunu unutuyorum, İngiliz.»

«Portekizle İngiltere yüzyıllardır dosttu.»

«Ama artık öyle değil. Aşağıya in, İngiliz. Yorgunsun. Ben de öyle. Yorgun insanlar da hata yaparlar. Dinlenince güverteye gel.»

Blackthorne aşağıya inerek kılavuz kaptanın kamarasına girdi, ranzaya uzandı. Kılavuzun o sefer için kullandığı rota defteri duvara çakılı olan masanın üstündeydi. Deri kaplı defter kullanılmaktan epey eskimişti fakat Blackthorne kapağını bile açmadı.

Daha önce adama, «Bunu neden buraya bırakıyorsun?» diye sormuştu.

«Bırakmasam arayacaksın. Fakat defter burada dururken izinsiz değil okumak, dokunmazsın bile. Çünkü sen hırsız bir tüccar ya da asker değil, bir kılavuz kaptansın.»

«Bunu okuyacağım. Sen de okurdun.»

«İzinsiz olmaz, İngiliz. Bunu hiçbir kılavuz yapmaz. Ben bile yapmam.»

Blackthorne deftere bir an baktıktan sonra gözlerini kapattı ve derin bir uykuya daldı. Uyanınca bir an nerede olduğunu anlayamadı. Sırtüstü yatarak eşi Felicty, oğlu Tudor ve evini düşünmeye başladı.

Güverteye çıktığı zaman gözleri uykusuzluktan kızarmış olan Radrigues iskemlede oturuyordu. Dümende de yine iki Japon gemicisi vardı.

«Senin yerine bu vardiyayı alabilir miyim?»

«Kendini nasıl hissediyorsun, İngiliz?»

«Dinlendim. Vardiyayı alayım mı?» Rodrigues'in kendisini tarttığını hissetti. «Rüzgâr değişirse seni uyandırırım.»

«Teşekkür ederim, İngiliz. Evet, biraz uyuyacağım. Rotayı böyle bırak. Burnu dönünce batıya dört derece kır. Ondan sonrakinde de batıya altı derece kır dümeni. Dümencilere pusulada yeni rotayı göstermen gerek. Wakarimasu ka?

Blackthorne güldü. «Hai. Haydi aşağı in, kılavuz. Ranzan çok rahat.»

Ama Vasco Rodrigues aşağıya inmedi. Pelerinine sıkıca sarılarak iskemleye gömüldü. Yarım saat sonra bir an uyanıp rotayı değiştirmelerini kontrol etti ve yine daldı. Bir ara rüzgâr dönünce yine kalktı ama tehlike olmadığını görünce tekrar uyudu.

Hiro Matsu ve Yabu sabah güverteye çıktılar. Blackthorne gemiyi yönettiği için adamların şaşırdıklarını sezdi. Ancak bir şey söylemediler. Kendi aralarında konuşup biraz sonra da aşağıya indiler.

Rodrigues öğleye doğru iskemleden kalkıp kuzeydoğuya bakarak rüzgârı kokladı. Birden dikkat kesilmişti.

«Gemi senin olsa ne yapardın, Ingiliz?»

«Kıyının nerede olduğunu bilsem doğru oraya kaçardım. Bir fırtına patlayacak, bu tekne fazla suya dayanamaz.»

Rodrigues mırıldandı. «**Tai fun** olamaz...»

«Ne?»

«**Tai fun**... Bunlar korkunç rüzgârlardır. Şimdiye dek gördüğün en berbat fırtınalar. Fakat henüz **tai fun** mevsiminde değiliz.»

Rodrigues başını salladı. «Düşmanın tai fun değil ama yine de hava patlayacak. Senin sözünü dinleyeceğim. Kuzeybatıya dümen kıracağım.» Yeni rotaya göre dümeni kırarken, Rodrigues küpeşteye giderek kaptana bağırdı. «**İsogi** Kaptan San. **Wakarimasu ka?**»

«**İsogi hai!**»

«Bu ne demek? 'Acele et' mi?»

Rodrigues güldü. «Biraz Japonca öğrenmenin bir zararı yok. **İsogi** 'Acele et' demektir, Ingiliz. On sözcük bilirsen bu serserilere her istediğini yaptırabilirsin. Artık aşağıya gidip biraz yemek hazırlayayım.»

«Yemek de mi yapıyorsun?»

«Japonya'da bütün uygar insanlar yemek pişirirler ya da bu maymunlardan birine yemek pişirmesini öğretirler. Veya açlıktan ölürler. Çünkü buradakiler çiğ balık, tatlı sirkede bekletilmiş çiğ sebze yerler.» Rodrigues aşağıya inerek sandığının kilidine baktı. Buraya takmış olduğu bir tel saç hâlâ yerinde

duruyordu. Rota defterinin kabinin üstüne bıraktığı saç parçası da yerli yerindeydi.

Sandığının kilidini açarak gizli rota defterini çıkardı. En yakın karanın haritasına baktı. Sonra gözlerine üstü mühürlü paket ilişti. Rahip Sebastio bunu Anjiro'dan ayrılmadan önce vermişti.

Kendi kendine, «Acaba İngilizin rota defterleri, haritaları bunda mı?» diye sordu. Paketi elinde tartarken açmayı pek istiyordu. Blackthorne ona Hollanda gemilerinin Macellan Boğazını geçip geldiklerini söylemiş ve başka bir şey anlatmamıştı. «Acaba bunlar onun rota defterleri mi? Öyleyse bunların rahiplere ne yararı olur?»

Rodrigues istemeye istemeye paketi yerine bıraktı. Rahip Sebastio bunu neden Peder Alvito'ya yolluyordu? Yıllarca Taiko'nun çevirmenliğini yapan, ticaret işlerini yöneten Alvito'nun daimyo'ların çoğunun üstünde nüfuzu vardı. Nagasaki'yle Osaka arasında mekik dokuyordu. Hem istediği zaman Taiko'yu görebilen tek Avrupalıydı. Bu son derece zeki adam kusursuz Japonca konuşuyordu ve ülkedekiler konusunda Asya'da yaşayanların hepsinden daha bilgiliydi. Şimdi de Naipler Meclisiyle iş yapan en etkin arabulucuydu. Özellikle İshido ve Toranaga üstünde çok etkisi vardı.

Rodrigues yüksek sesle, «Neden durmadan rahipleri düşünüyorsun?» diye sordu. «Bu yüzden sinirlendiğini biliyorsun! Hıristiyansın ama Rahip Alvito bile seni endişelendiriyor. Bu pakette rota defterleri varsa, sonunda hepsi Hıristiyan olan daimyo'lardan birinin eline geçecektir. Yani İshido veya Toranaga'ya verilecek. Belki de benim kaptanım alacak bunları. Yoksa İspanyolların yararlanması için Roma'ya mı yollayacaklar? Peki neden Rahip Alvito? Rahip Sebastio bunu başka bir cizvite vermemi söyleyebilirdi.»

Rodrigues durakladı. «Hem Toranaga neden İngilizi istiyor? İçin için Blackthorne'u öldürmem gerektiğini biliyorum. O düşman ve dinsiz. Bundan başka İngilizin hepimiz için tehlikeli olacağını da hissediyorum. Neden böyle düşünüyorum? Kendisi kılavuz ve olağanüstü bir kaptan. Güçlü. Zeki. İyi bir adam. Endişelenecek bir şey yok. O halde neden korkuyorum? Ken-

disinden çok hoşlandım ama bir an önce öldürmemin yararlı olacağına da inanıyordum. Bunda öfkenin rolü yok. Sadece kendimizi korumak için bunu yapmam gerekli. Ondan korkuyorum. Işi Tanrıya bırakacağım. Fırtına geliyor ve çok da berbat bir fırtına. Tanrı belamı versin! Neden her şeyi kolaylıkla çözümlemesini bilemiyorum?»

***

Fırtına güneş batmadan patladı ve onları açık denizin ortasında yakaladı. Kara on mil uzaktaydı. Sığınmaya çalıştıkları koy tam karşılarındaydı. Çevresinde kayalık filan da yoktu. Ama on mil on mildi ve yağmurlu gelen fırtınada deniz kabarmaktaydı.

Rüzgâr kuzeydoğudan, yani geminin sancak tarafından esiyordu. Kuzeydoğu rotasını izledikleri için rüzgârı sürekli yandan alıyorlardı. Geminin derinliği azdı; durgun sular için yapılmıştı. Kürek çekenler cesur ve güçlüydü ama bu havada kürek çekmek de çok zordu.

Blackthorne, «Kürekleri içeriye alıp rüzgâra kendimizi bırakmalıyız!» diye haykırdı.

«Belki, ama henüz değil! Cojone'ların nerede, İngiliz?»

«Gerekli yerlerinde ve orada kalmalarını istiyorum.»

İki adam da tekneyi rüzgâra karşı çeviririlerse fırtınayla başa çıkamayacaklarını biliyorlardı. Bu rüzgâr onları açıklara atacaktı. Önünden kaçmayı denerlerse de o limana erişemeyecek ve belki bin mil öteye düşeceklerdi.

Ama henüz güverteyi su basmamıştı. Aşırı yüklü olan geminin suya çok gömülmesi iki kılavuzun da hoşuna gitmiyordu. Rodrigues fırtına patlamadan önce önlemini almış ve her şeyi bağlattırmıştı. Herkes fırtınanın çıkacağını öğrenmişti böylece. Hiro Matsu ve Yabu bir süre aşağıda kalıp sonra güverteye çıkacaklarını söylemişlerdi. Rodrigues omuz silkerek açık açık, «Bu çok tehlikeli olur,» demişti. Adamların durumu anladıklarından emindi.

«Ne yapacaklar?» diye sormuştu Blackthorne.

«Kim bilir, İngiliz? Fakat korkudan ağlamayacaklarından

emin olabilirsin.»

Ana güvertenin ortasındaki kürekçiler canla başla çalışıyorlardı. Genellikle her kürekte iki adam olurdu. Ama Rodrigues bir küreğe üç adam konmasını emretmişti. Güvenli ve hızlı yol almak için bu şarttı. Bu kürekçiler yorulunca yerlerini almak için aşağıda başkaları bekliyorlardı. Gemi durmadan yol alıyordu ama deniz her an daha kabarıyor ve tekne yalpaya düşüyordu. Sonra dalgalar birden azdı ve kürekçilerin başında emir veren gemici şaşaladı.

Blackthorne'la Rodrigues aynı anda haykırdılar. «Başa dikkat!» Gemi yana yattı ve yirmi kürek suya batacak yerde havada kaldı. Dalgalar iskele yönünden vurarak güverteyi sırılsıklam etmişti.

Rodrigues emir verdi. «Başa git. Küreklerin yarısını içeriye alsınlar. Çabuk ol!»

Blackthorne iple bağlı olmazsa denize düşebileceğini biliyordu. Ama kürekleri güverteye almak gerekti. Yoksa batacaklardı. Kendisini dümen dolabına bağlayan ipi çözerek ayaklarının altında oynayan kaygan güvertede güçlükle ilerledi. Birden dalga vurunca yana kaydı. Küreklerini kurtarmaya çalışan ve iplerini çıkarmış olan birkaç kişi onun üstüne düştü. Bu arada bir gemici de denize uçtu. Blackthorne güçlükle küpeşteyi yakaladı. Bir adam ayaklarının dibine devrilmişti. Blackthorne onun kalkmasına yardım etti. Kıça bakınca Rodrigues'in dümeni bırakmış olduğunu görerek küfrü bastı. Rodrigues işaret ediyor, elini sallıyor, haykırıyordu. Ama fırtınada sesi duyulmuyordu. Blackthorne rotalarının değişmiş olduğunu farketti. Artık rüzgârın içine girmiş gibiydiler. Rodrigues'in bunu kasıtla yaptığı belliydi.

Akıllılık etti, diye düşündü Blackthorne. Böylece kendimizi toplayacak kadar zaman bulacağız. Fakat namussuz bana haber vermeliydi. Boş yere can kaymetmesini hiç sevmem.

Durumu anladığını belirtmek için kılavuza el sallayıp döndü ve kürekçileri yerlerine yerleştirmeye koyuldu. Baştaki çift kürek dışında hepsi durmuştu. Bu yüzden de rüzgârın içindeydiler. Blackthorne işaret edip bağırarak küreklerin bir kısmını

güverteye çektirdi. Diğer küreklerdeki adamların sayısını da iki katına çıkardı. Sonra kıça gitti. Adamların çoğunu deniz tutmuştu ama hepsi de sebatlıydılar ve emir almak için yerlerinde bekiyorlardı.

Koya daha yaklaşmışlardı, ancak bir milyon mil ötede gibi görünüyordu. Kuzeydoğuda hava kapkaranlıktı. Yağmur onları kırbaçlıyor, fırtına daha da kuvvetleniyordu. Blackthorne Erasmus'da olsaydı endişe etmezdi. Kolaylıkla limana girerlerdi. Kendi gemisi sert havaya göre yapılmıştı. Bu tekne öyle değildi.

«Ne düşünüyorsun, İngiliz?»

Blackthorne rüzgârda, «Ne düşünürsem düşüneyim kendi bildiğini yapacaksın!» diye haykırdı. «Tekne bu kadar su almaya dayanamayacak. Taş gibi dibe gideceğiz. Gelecek kez başa gittiğimde gemiyi rüzgâra doğru süreceğini haber ver. Daha da iyisi ben ipimi bağlayana kadar onu rüzgârdan yana çevir. Böylece ikimiz de limana sağ salim erişebiliriz.»

«Buna Tanrı neden oldu, İngiliz. Bir dalga teknenin kıçından vurdu ve birden dönmesine yol açtı.»

«O sırada az kalsın denize gidiyordum.»

«Gördüm.»

Blackthorne dalgalara bakıyordu. «Bu rotayı korursak asla koya giremeyiz. Karanın bir veya iki mil açığından geçeriz.»

«Rüzgâra dalmak istedim. Sonra zamanı gelince gemiyi kıyıya doğru çeviririz. Yüzmesini bilir misin?»

«Evet.»

«İyi. Ben hiçbir zaman öğrenemedim. İnsanın ağır ağır ölmesindense çabucak boğulması daha iyidir değil mi?» Rodrigues istememekle birlikte titredi. «Tanrı beni sudan bir mezardan korusun!»

«Gemiyi hafiflet. Yükü at.»

«Toda bunu asla kabul etmez. O yükü götürmek zorunda. Yoksa ölmeyi yeğ tutar.» Rodrigues belindeki ipi çözerek emin adımlarla başa gitti ve planını kaptana anlattı. O sırada Hiro Matsu ve Yabu da güverteye çıktılar. Kaptan planı onlara nakletti. İki adamın da rengi soluktu ama dimdik duruyorlardı. Yağmurdan pek gözükmeyen karaya doğru bakıp omuz silktikten

sonra aşağıya indiler. Rodrigues döndü. «Haydi. Kıça geç, İngiliz. Dümeni al. İşaret verdiğim zaman kuzeybatıya kıracaksın dümeni. Sakın duraklama ve o rotayı izle.»

«Olur.»

«Emirlerimi bekleyecek ve bunlara göre davranacaksın değil mi?»

«Dümene geçmemi istiyor musun, istemiyor musun?»

Rodrigues kapana sıkıştığını hissetti. «Sana güvenmek zorundayım İngiliz. Ancak bunu hiç de istemiyorum.» Blackthorne'un aklından geçenleri okuduğunu anlayarak düşüncesini değiştirip ekledi. «Hey, küstah korsan! Tanrı yanında olsun.»

Blackethorne minnetle ona baktı. «Senin de İspanyol!»

«Tüm İspanyollar yerin dibine batsın. Yaşasın Portekiz!»

*
**

Koya sığındılar ama fırtına sırasında Rodrigues ip koptuğu için denize uçtu.

Gemi kurtulmak üzereyken kuzeyden korkunç bir dalga geldi. Bu arada Japon kaptanı da yitirmişlerdi. Blackethorne suların Rodrigues'i sürüklediğini görünce ona tahtadan yapılmış bir can simidi attı. Portekizli bunu yakalamaya çalıştıysa da sular kendisini alıp götürdü. Blackthorne son kez Rodrigues'in kolunu ve yakaladığı kırık küreği görebildi. Gemiden atlayabilir, yüzüp kılavuzun yanına gidebilirdi ama ilk görevi gemiye karşıydı. Ve gemi tehlikedeydi.

Onun için Rodrigeus'e arkasını döndü. Dalga bazı kürekçileri de sürüklemişti. Başkaları onların yerlerini almaya çalışıyordu. Kürekçilerin başındaki adam yüksek sesle yine saymaya başladı. Blackthorne de sözcüğü anımsayarak, «İsogiiii!» diye haykırdı. Sonra olanca gücüyle dümene yaslandı. Onun bağırmasından yüreklenen kürekçiler canlandılar, önce denize karşı koydular, daha sonra da onu yendiler.

Gemi yavaş yavaş sakin sulara girdi. Fırtına sürüyordu ama geride kalmıştı. «Sancak demirini atın.»

Kimse onun sözlerini anlamıyordu ama gemiciler onun ne istediğini biliyorlardı. Hemen koştular ve demir atıldı. Sonra

iskele demirini de attırdı. Gemi güvendeydi artık.

Blackthorne yağmurdan güçlükle görülen karaya baktı. Portekizlinin rota defterleri aşağıda, diye düşünüyordu. Gemiyi Osaka'ya götürebilirim. Hatta bir numara yapıp Anjiro'ya da dönebilirim. Ama çok bitkindi; düşünecek hali yoktu.

Blackthorne ikinci kaptana işaret etti. Adam baştan çıkıp koşarcasına geldi. Iki dümenci bitkinlikten yere yığılmıştı. Kürekçilerin de cesetlerden farkı yoktu. Hepsi de küreklerin üstüne yığılıp kalmıştı. Ötekiler yorgun argın aşağıdan çıkarak yardıma geldiler. Bitkin düşmüş Hiro Matsu ve Yabu'nun da güverteye çıkmasına yardım edildi. Ama iki daimyo da güverteye ayak basar basmaz dimdik durdular.

Blackthorne ikinci kaptana döndü. Sözlerinin anlaşılmayacağını bilmesine rağmen konuştu. Ses tonundan ve gülüşünden adamın ne demek istediğini anlayacağını biliyordu. «Çok başarılıydın. Artık sen Kaptan San'sın. Anladın mı? **Wakarimasu?** Sen! Kaptan San!»

Adam ona hayretle baktı. Sonra büyük bir memnunlukla eğilerek selam verdi. «**Wakarimasu, Anjin San.**»

«Dinle Kaptan San. Adamlara yiyecek ve içecek ver.» Blackthorne işaretlerle istediğini anlattı. «Bu gece burada kalacağız.»

Yeni kaptan hemen dönerek emirler vermeye başladı. Adamlar ona itaat etmek için koşuştular. Yeni kaptan gururla dönerek geminin kıçına baktı. Keşke senin barbar dilini bilseydim, diye düşünüyordu mutlulukla. O zaman gemiyi ve Lordumuz Hiro Matsu'nun hayatını kurtardığın için sana teşekkür edebilirdim. Belki bir korsansın ama büyük bir denizcisin. Sen kılavuzken hayatım pahasına da olsa sana itaat edeceğim.»

Sonra barbara bakarak, «Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz?» diye sordu.

«Bir kayık indirin.» Kayığı hemen indirip gemicileri de içine doldurdular.

Blackthorne da yana gitti. Aşağıya atlayacağı sırada sert bir ses kendisine engel oldu. Hiro Matsu ve Yabu yanında belirmişti. Yaşlı adamın omuzları ve boynu darbelerden çürük içinde kalmıştı ama uzun kılıcı yine de elindeydi. Yabu'nun da burnu

kanıyordu. Bir mendille kanı dindirmeye çalışmaktaydı. Yaşlı adam kılıcıyla kayığı işaret ederek yine sert sert bir şeyler söyledi.

Blackthorne eliyle güney kıyıları gösterdi. «Rodrigues San orada. Gidip bakacağım.»

«İye!» Tehlike yüzünden ona izin vermeyi istemiyordu Hiro Matsu.

Blackthorne yine de küpeştenin üstünden atlamaya yeltendi. Hiro Matsu şaşırmıştı. Korsanın Rodrigues San'ı aramayı istemesine hak veriyordu. Fakat bu çok tehlikeliydi. Lord Toranaga barbarı sağ getirmesini emretmişti. Bunu yapmak zorundaydı ama adamın kayığa binmeye kararlı olduğu da belliydi. Fırtına sırasında bu barbarın güvertede denizle korkunç bir **kami** gibi boğuştuğunu görmüş, o zaman bütün bu barbarları karaya çıkarıp hesaplarını görmek gerektiğini düşünmüştü. Çünkü denizde hepsi de bu barbarların elindeydiler. Korsanın sabırsızlandığını da görüyordu. Kendi kendine, «Ne kadar kabalar,» dedi. «Fakat yine de sana teşekkür etmeliyim, barbar. Gemiyi bu koya senin sokabildiğini söylediler. Hatta Rodrigues bile cesaretini kaybedip gemiyi açık denize götürmeye kalkmış. Bunu yapsaydık mutlaka batardık ve ben de efendimin arzusunu yerine giteremezdim. Ah, Buda çok yorgunum! Keşke bir hamama girip bir gün yatıp dinlenebilseydim. Bu kadınca saçma düşüncelerden vazgeç! Sen altmış yıla yakındır acı çekiyorsun. Bir erkek için acı nedir ki? Acıyı gizleyebilmek de erkekliktir! Yüz kez ölebilirdin. Böyle sağ kalıp efendini koruyacak durumda olduğun için Buda'ya teşekkür et.»

Yeni kaptana baktı. «Bizi Osaka'ya kadar götürebilecek misin?»

«Kıyıyı izleyerek gidersek evet. Fakat ben bu suları bilmiyorum, güvende olacağımızı da sanmam. Gemide denizi bilen bir tek bu kılavuz var, efendim. Bana kalırsa karaya çıkıp at ve tahtırevanla gitmeniz daha doğru.»

Hiro Matsu dudak büktü. Bunu yapamazdı. O dağ yollarında türlü düşmanlar olabilirdi. Osaka'ya varabilmek için barbarın yardımına gerek olduğunu anladı.

O sırada Yabu yanına sokuldu. «Bir şey söylebilir miyim, Hiro Matsu San?»

Yaşlı adam söylendi. «Tabiî, tabiî.»

«Osaka'ya erişebilmek için bu kılavuza ihtiyacımız var. Onu karaya yollayalım ve yanına kendi adamlarımızı katıp kendisini koruyalım. Hava kararmadan geri dönmesini emredelim. Izniniz varsa karaya çıkacakların başında ben olacağım! Osaka'ya bu korsan olmadan gidersek çok utanacağım için kendimi öldürmek zorunda kalacağım zaten.»

Hiro Matsu, Yabu'nun böyle tehlikeye atılmasına şaşmakla birlikte sakin sakin başını salladı. Sonra aşağıya indi.

Blackthorne, Yabu'nun da kendisiyle karaya çıkacağını anlayınca heyecanlandı. «Pieterzoon'un ölümünü, adamlarımı, o çukuru, o çığlıkları, Omi'yi unutmadım. Kendini kolla namussuz!»

*
**

9

Çabucak karaya çıkıp kıyıdaki bir tepeye tırmandılar. Yağmur dinmiş, ama fırtına sürüyordu. Aşağıda kalan uçurum en az altmış metre, vardı. Blackthorne yanındaki samurayların kendisini korumaya çalıştıklarının farkında değildi. Kaçmaması için böyle davrandıklarını sanıyordu. Rüzgâra karşı giderlerken Yabu'nun bacaklarının kaslı ve güçlü olduğunu farketti. İçin için adamın ayağının kaymasını ve uçurumdan yuvarlanmasını istiyordu. Acaba aşağıdaki kayaların üstüne düştüğü zaman o da haykırır mıydı?

Gözlerini güçlükle Yabu'dan ayırarak aşağıdaki kayaları araştırmaya başladı. Deniz kayalara çarparak köpürüyordu. Bu türlü oyuk ve mağara bulunan sahilde kılavuzu bulabilmenin çok zor olduğunu anlamıştı. Yarım mil gittikten sonra Yabu yüzündeki yağmur damlalarını silerek Blackthorne'a baktı ve geri dönmelerini işaret etti. Ingiliz de başını sallayarak yürü-

dü. Dönüş yolunun yarısına geldikleri sırada da Rodrigues'i gördüler.

Kılavuz kaptanı hemen dalgaların orada iki kayanın arasına sıkışmıştı. Sular bacaklarını ıslatıyordu. Bir kolu geriye gitmişti. Öbür eliyle hâlâ sıkı sıkı kırık küreği tutuyordu.

Rodrigues'in yanına inmek için yirmi metre yüksekliğindeki inanılmayacak kadar sarp uçurumu aşmak gerekti. Yabu'ya kılavuzu gösterdikten sonra kenara yaklaşacak oldu. Ama o anda Yabu ve samuraylar kendisini sıkıca yakalayıp geri çektiler. O zaman Blackthorne Japonların kendisini korumaya çalıştıklarını anladı. «Beni neden korumaya çalışıyorlar? Toranaga yüzünden mi? Yoksa gemiyi götürebilecek kimse olmadığı için mi? Şu anda yaşlı daimyo'yu da, bu namussuzu da etkileyecek durumdayım. Bundan nasıl yararlanabilirim?»

Adamlara teşekkür etti ve Yabu'ya döndü. Aşağıya inerek Rodrigues'i kurtarması gerektiğini işaretlerle anlattı. Gitmek istediğini belirtti. Fakat Yabu ona engel oldu.

Bir samuray uçurumdan inmeye kalkışınca da Yabu hemen geri gelmesini emretti. Sonra ayaklarındaki parmak arasından geçme sandalları çıkardı. Kemerinden kılıçlarını çekerek emin bir yere bıraktı. «Kılıçlarıma da, barbara da dikkat edin. Onlardan birine bir şey olursa sizi kılıçlarınızın üstüne oturturum.»

Samurayların başı olan Takashi, «Lütfen benim inmeme izin verin, Yabu Sama,» dedi. «Yaralanırsanız ya da kaybolursanız...»

«Yani benim yapamayacağım işi kendinin başaracağını mı sanıyorsun?»

«Hayır, efendim. Ne münasebet...»

«İyi.»

«O halde lütfen ipleri bekleyin. Size bir şey olursa kendimi asla bağışlamam.» Kısa boylu, uzun sakallı Takashi tıknaz bir erkekti.

Yabu ipleri beklemenin doğru olacağını biliyordu. Ama barbara bakınca fikrini değiştirdi. O adam kendisine kafa tu-

tuyordu. Zaten bu yüzden buraya geldim, diye düşündü. Sen gerçekten pek safsın, Anjin San. Omi haklıymış.

Yabu dalgalardan sırılsıklam olan kimonosunu çıkararak sadece kasık bağıyla kaldı. Ayaklarındaki altı kalın çorap ayakkabılarıyla uçurumun kenarında durdu. Bu çorap ayakkabılar aşağıya inmesini daha kolaylaştıracaktı. Ömrü boyunca gördüğü samuray eğitimi bedeninin çevik ve güçlü olmasını sağlamıştı. Geceki fırtına sırasında bir ara Blackthorne'a gözükmeden güverteye çıkıp kürek de çekmişti. Aşağının pis havasından ve duyduğu mide bulantısından tiksinmiş, temiz havada ölmenin daha doğru olacağına karar vermişti.

O soğukta diğerleriyle kürek çekerken kılavuzları seyretmiş ve denizde, bu iki adamın elinde olduklarını da iyice anlamıştı. Kendisi nasıl dörtnala giden bir at üstünde kayıtsızsa iki adamın da kalkıp inen ıslak güvertede o denli rahat olduklarını görmüştü. Gemideki hiçbir Japon onlarla boy ölçüşemezdi. Ne öyle yetenekleri, ne cesaretleri ne bilgileri vardı. O zaman aklına bir şey geldi. Modern barbar gemilerini samuraylar yönetecekti; üstelik kendi samurayları...

Yabu, «Üç barbar gemim olsa Yedo ve Osaka arasındaki suları rahat rahat kontrol ederim,» diye düşünmüştü. «Böylece bütün pirinç ve ipek elimden geçer. Toranaga ve İshido'ya arabuluculuk edebilirim. Hiç olmazsa onların arasındaki dengeyi sağlarım. Hiçbir daimyo şimdiye dek denize el atmadı. Hiçbirinin gemisi ya da kılavuz kaptanları yok. Sadece ben... Gemimi geri alabilirsem kılavuz da yetiştiririm. Bu barbarı Toranaga'nın elinden alabilirsem tabiî. O zaman kendisi adamlarımı eğitir ve bana da gemi yapar. Fakat ona nasıl boyun eğdirebilirim? O karanlık çukurda bile cesaretini yitirmedi. Omi onu yalnız bırakmamamın yararlı olduğunu söylemişti. Omi çok kurnaz. Neyse, Omi hakkında daha sonra karar vereceğim.»

Yabu uçurumun kenarında durarak son kez geriye baktı. «Ah Anjin San, ölüme gittiğimi, beni tuzağa düşürdüğünü sanıyorsun. Ama ben dağlarda büyüdüm. Biz Japonlar zevk ve gurur yüzünden dağlara tırmanırız. Bu işi deneyeceğim. Ölürsem de hiç önemi yok. Fakat yaşarsam senden daha üstün

olduğumu anlayacaksın. Bir de kılavuzu geri getirirsem bana borçlu olacaksın.» ,

Yabu büyük bir ustalıkla inmeye başladı. Yarı yola geldiği sırada ayağı kayınca tırnaklarını topraklara gömdü, ama sonra dengesini kaybetti. Çevik bir hareketle vücudunu bükmüştü ve altı metre kadar aşağıya ayaklarının üstüne düştü. Bu düşmeyi izleyebilecek taş yağmurundan korunmak için kanayan elleriyle başını korumaya çalışıyordu. Ama taş gelmedi. Yabu doğruldu. Bir bileği burkulmuştu. Korkunç bir acı bacağından yükselip içine işledi. Terlemeye başladı. El ve ayak parmakları kanıyordu, ne de olsa bu kadarı beklenirdi tabiî.

«Canın yanmıyor. Acı duymuyorsun. Barbar sana bakıyor. Dik dur.» Bir dalga kayalara çarpınca Yabu ıslandı ve böylece kendisini topladı. Usul usul ilerleyerek kılavuza yaklaştı. Birden onun ölmemiş olduğunu anladı. Bundan emin olduktan sonra yere oturdu. Dalgalar vücuduna çarpıyor, tuzlar yaralarını yakıyordu. «Onun ölü mü, diri mi olması gerek? Hangisi daha iyi olur?»

Kararını vererek kalkıp haykırdı. «Takashi San, kılavuz sağ! Gemiye gidip bir sedyeyle doktor getirin.»

Sonra barbarın kendisine bir şeyler söylediğini ve denizi işaret ettiğini gördü. Yabu kendi kendine, «Ne demek istiyor?» diye sordu. «Bu kılavuz sağ kalmalı. Böylece iki kılavuz kaptanım olabilir. Bu adamları kandırmak için ne yapmalıyım? Acaba Hıristiyan olduğumu iddia etsem bana yaklaşırlar mı? Bu durumda Omi ne yapardı? Omi çok zeki. Ben ölürsem klanın başına babasının geçeceğini biliyor. Oğlum çok beceriksiz. Babası ölünce de Omi daimyo olacak. Onu daha sonra düşüneceğim.»

Birden gözleri denize ilişti. Barbarın işaretini anlamıştı. Met başlamıştı ve deniz hızla kabarıyordu. Takashi'nin hemen kayıkla gelip ipleri getirmesine olanak yoktu. Uçuruma da tırmanamazdı. Yüzemezdi ve sal gibi kullanacağı bir şey de yoktu.

Kaçamam, diye düşündü. Ölüme mahkûm oldum. Kendimi hazırlamalıyım. Bu Karma. Arkasına dayanıp rahat otururak son anlarının zevkini çıkarmaya karar verdi. Törelere gö-

re yaşamının son şiirini tasarlamalıydı. Talihli olduğuna inanıyordu. Rahat rahat düşünecek kadar zamanı vardı.

Blackthorne duruma bir çare düşünüyordu. Fakat uçurumun kenarındaki samuraylar sakindiler. Onun böyle çırpınmasına hayretle bakıyorlardı. Kurtuluş çaresi olmadığına ve Yabu'nun tatlı bir ölüme hazırlandığına inanıyorlardı. Onun yerinde olsalar kendileri de aynı şeyi yaparlardı kuşkusuz.

Blackthorne, «İp!» diye haykırdı. «İp bulun! Hey Kasigi Yabu! Vazgeçme! Sadece korkaklar vazgeçer! Sen erkek misin, koyun mu?» Bir taş alarak adamın üstüne attı ama suya gitti. Samuraylar hiddetle homurdandılar. «İp... ip.» Birden gözü Yabu'nun kimonosuna ilişti. Parçalamaya başladı. Samuraylara, «Haydi, İp yapın» diye emrederek kendi gömleğini de çıkardı.

Japonlar kuşaklarını açıp kimonolorını çıkardılar, Blackthorne'u taklit ederek ipek parçalarını birbirine düğümlemeye başladılar. Sonra Blackthorne uçurumun kenarına yaklaştı. Yabu suyun yakınında hareketsiz duruyordu. Çekip kayalara çıkardığı Rodrigues de ayaklarının dibindeydi. İngiliz olanca sesiyle, «Kasigi Yabu Sama!» diye bağırdı.

Samuraylar doğruldular. Aşağıya bakarak aralarında konuştular. Hepsi de Yabu'yu ve onun biraz yukarısında kalan çıkıntıyı görmüştü. Yabu oraya basarak ipe tutunup çıkabilecekti. Hepsi bir ağızdan haykırmaya başladılar, fakat Yabu'nun umurunda değildi. Sonunda biri bir şeyler söyledi. Ötekiler başlarını sallayıp eğildiler. Konuşan adam da selam verdi. Sonra korkunç bir sesle, «Barsdiiiii!» diye haykırarak kendisini uçurumdan ölümün kucağına attı. Ancak o zaman Yabu kendisine gelerek birden döndü ve denizin kıyısından uzaklaştı.

Blackthorne şaşırmıştı. Bunlar nasıl insanlar, diye düşünüyordu. O adam cesur muydu, yoksa deli mi? Yaşamaktan vazgeçen bir adamın dikkatini çekebilmek için insan kendi canına kıyabilir miydi?

Yabu'nun sendeleyerek döndüğünü gördü. Rodrigues'i bırakıp yukarıya çıkacaktı. Kendi kendine, «Ben de olsam öyle yapardım,» dedi Blackthorne. Ama Yabu kılavuzu çekip uçurumun dibine götürdü. Oradaki çıkıntıyı görmüş, güçlükle Rodrigues'i bunun üstüne çıkarıp yatırmıştı.

Samuraylar ipekten ipi uzatırlarken cesaret vermek ister gibi bağrışarak beklediler. Blackthorne duyduğu nefrete karşın Yabu'nun cesaretine hayran olmuştu. Dalgalar belki altı kez adamın üstünü örttü. Iki kez Rodrigues ellerinden kaydı. Fakat her seferinde Yabu onu geri çekip başını da sulardan kurtarmaya çalıştı. Ben olsam vazgeçerdim, diye düşündü Blackthorne. Yabu bu cesareti nereden buluyorsun? Sen şeytanın oğlu musun? Hepiniz öyle misiniz? Aman Tanrım! Bu namussuza hayranım ve kendisinden iğreniyorum.

Yabu bir saat öyle tutunarak bekledi ve Rodrigues'i de bırakmadı. Sonunda Takashi iplerle döndü. Bir beşik yapıp sallandırdılar ve Rodrigues'i hemen yukarıya aldılar. Bir doktor Rodrigues'in yaralarına pis kokulu otları sardı ve ancak ondan sonra Yabu yukarıya çekildi.

Toranaga yardım istemediğini belirtti ve doktora Rodrigues'le ilgilenmesini işaret etti. Sonra oturup beklemeye başladı. Blackethorne ona bakıyordu. Yabu onun bakışını hissetti. İki adam göz göze geldiler.

Blackthorne sonunda Rodrigues'i işaret etti. «Onun hayatını kurtardığınız için teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Yabu San.» Eğilip selam verdi. «Cesaretinden dolayı seni selamlıyorum, orospu çocuğu!»

Yabu da ciddi ciddi onu selamladı, ama içinden gülüyordu.

*
* *

10

Osaka yolculuğu olaysız geçti ve hemen ilk gece Rodrigues kendisine geldi. Blackthorne, «Yaranı ve kırılan bacağını sardılar,» dedi.

Rodrigues'in acı dolu gözleri İngilize dikilmişti. «Buraya nasıl geldim? Denize düştüğümü anımsıyorum.» Blackthorne durumu anlatınca da küfrü bastı. «Bu kez de sana hayatımı borçluyum. Allah belanı versin! Ah bacağım!» Rodrigues'in gözleri

yaşardı. Blackthorne acısını hafifletmek için ona bir kupa rom verdi. Fırtına yavaşladığı için de gece boyunca kılavuza bakabildi. Doktor da birkaç defa gelerek Rodrigues'e sıcak ilâçlar içirip alnına sıcak havlular koydu ve lombozları açtı. Doktor çıkar çıkmaz da Blackthorne lombozları kapattı. Çünkü herkes havanın hastalık getirdiğini bilirdi. Rodrigues gibi hasta birinin sımsıkı kapalı bir kamarada yatması gerekirdi.

Sonunda doktor ona bağırıp lombozların açık kalması için de bir samurayı nöbetçi dikti.

Blackthorne şafakta güverteye çıktı. Hiro Matsu ve Yabu oradaydılar. Ingiliz bir saraylı gibi selam verdi. «**Konnici wa?** Osaka?»

Japonlar da eğildiler. Hiro Matsu konuştu. «Osaka. **Hai,** Anjin San.»

Blackthorne elinde olmadan Yabu'ya gülümsedi. Adam da ona gülerek karşılık verip topallaya topallaya uzaklaştı. Blackthorne, «Bir şeytan ve katil olmakla birlikte eşsiz bir adam,» dedi içinden.

Gemiyi Osaka limanına Blackthorne soktu. Bir Japon kılavuzu gelerek gemiyi iskeleye götürmek için görevlendirilince Blackthorne da memnunlukla aşoğıya uyumaya gitti.

Sırtüstü uzandığı sırada Rodrigues'in kendisine baktığını farketti. «Nasılsın?»

«Bacağım yanıyor, kafam çatlıyor, ağzımın içi berbat, ama yine de iyi sayılırım.» Sonra birden güldü ve gözleri masanın üstündeki açık rota defteriyle sandığa gitti. «Sandığım açılmış. Bunun anahtarını sana verdim mi?»

«Hayır, üstünü arayıp aldım. İlk gece sana doğru olan seyir haritalarını istediğimi söyledim.»

«Haklısın. Hatırlamıyorum ama haklısın. Dinle İngiliz, Osaka'da hangi cizvite Vasco Rodrigues'i sorarsan sor, seni hemen bana getirirler. Beni görmeye gel. O zaman rota defterlerimin kopyasını da çıkarırsın.»

«Teşekkürler. Rotaların bir kısmını kopya ettim. Kalanını da dikkatle okudum.»

Rodrigues Ispanyolca, «Anam...» dedi.

«Bende seninkini...»

Rodrigues yine Portekizce konuşmaya başladı, «İspanyolca konuşunca kusacak gibi oluyorum ama hiçbir dilde bu kadar iyi küfredilemez. Sandıkta bir paket var. Lütfen onu bana ver.» İngilizin verdiği mühürleri bozulmamış pakete bakti. Sonra düşüncesini değiştirerek bunu kaba battaniyesinin altına soktu. «Ah İngiliz, hayat çok garip. Tanrının yardımıyla bir dinsizle bir Japon beni kurtardı. O aşağılığı buraya gönder de kendisine teşekkür edeyim bari.»

«Şimdi mi?»

«Yok daha sonra.»

Blackthorne kalkıp bir lomboza yaklaştı. «Ben dünyanın en büyük kentini Londra sanırdım. Meğer Osaka'nın yanında Londra bir kasaba kadar kalıyormuş.»

«Japonların böyle bir düzine şehirleri var. İmparatorluğun en büyük kenti olan. Kyoto, Osaka'nın iki katıdır. Ondan sonra Toranaga'nın başkenti Yedo geliyor. Oraya hiç gitmedim. Rahip Alvito dahil hiçbir rahip de orasını görmedi sanırım. Toranaga bu kente kimseyi sokmuyor. Sana Rahip Alvito'dan söz ettim mi? Ona Tsukku San, yani 'Bay Çevirmen' diyorlar. Kendisi Taiko'nun çevirmeniydi. Şimdi de Naipler Meclisinin resmi çevirmeni sayılıyor. Japoncası kusursuzdur. Ayrıca bu adamlar hakkında da çok şey bilir.» Birden bacağı yüzünden inledi. «İngiliz, bacağım ne durumda? Bir yerimden kan sızıyor mu?»

«Hayır, sadece bacağın ve omzundan yaralanmışsın. Bacağın kırılmıştı. Doktor bunu iyi sardı. Bir hafta sonra kendine gelmeye başlarsın.»

Portekizli titredi. «Boğulurken aklımda yalnızca gözlerimi yiyecek yengeçler vardı. Onları içimde hissettim. Bu üçüncü defa suya düşmem, İngiliz.»

«Beni dört kez gemimle batırdılar. Üç seferinde İspanyollar yaptı bu işi...»

Kamara kapısı açılarak kaptan gözüktü. Selam vererek Blackthorne'u dışarıya çağırdı. Blackthorne ayağa kalktı. «Bana hiç borcun yok, Rodrigues. Umutsuz durumdayken bana yardım ettin. Bunun için teşekkür ederim. Seninle ödeştik.»

«Belki, ama beni dinle, İngiliz. Borcumun bir bölümünü sözlerimle ödemeye çalışacağım. Japonların altı yüzlü ve üç kalpli olduklarını unutma. Onlar içyüzlerini daima gizlerler. İnanılmayacak kadar da haindirler. Sonra gel beni gör.»

«Olur. Şansın açık olsun, İspanyol!»

Rodrigues önce bir küfür salladı. «Neyse yine de Tanrı seninle olsun.»

Blackthorne ona gülümseyerek dönüp güverteye çıktı ve gördükleri karşısında bir an kafası duracak gibi oldu. Osaka inanılmayacak kadar büyüktü ve karınca sürüsü gibi insanlarla doluydu. Hele kente hâkim olan şato eşsizdi. Toranaga orada olmalı, diye düşünürken vücudunun buz gibi olduğunu hissetti.

Onu kapalı bir tahtırevana bindirerek büyük bir eve götürdüler. Orada yıkandı. Yine balık çorbası, çiğ ve buğulanmış balık, sirkeli çiğ sebze ve bir tas pirinçle karnını doyurdu ama canı et, ekmek, tereyağ, tavuk, yumurta ve bira istiyordu. Ertesi gün bir hizmetçi Rodrigues'in vermiş olduğu yeni yıkanmış elbiseyi getirdi. Giyininçe de ayaklarına altı kalın çorapları geçirmesine yardım etti. Çizmeleri yok olmuştu. Bunun yerine dışarıda bir çift parmak arasından geçme sandal duruyordu. Kadın önce sandalları sonra perdeli tahtırevanı işaret etti. Bunun etrafında samuraylar bekliyordu. Onların başı hemen binmesini söyledi. Yola çıktılar. Perdeleri kapalı tahtırevan ancak uzun süre sonra durdu. Blackthorne yüksek sesle, «Korkmayacaksın,» diyerek aşağı indi.

Şatonun dev taş kapısı önündeydi. Dokuz metre yüksekliğindeki duvara takılmış olan demir kapı açıktı. Geride uzun bir tahta köprü hendeğin üstünü örtmekteydi. Daha arkada çok yüksek duvar ve büyük ana kapı görülüyordu.

Her yanda yüzlerce samuray vardı. Hepsi de koyu gri kimonolar giymişlerdi. Göğüs, kol ve sırtlarında mavi, iç içe geçme beş daireden oluşan armalar vardı.

«Anjin San!»

Hiro Matsu açık bir tahtırevanda dimdik oturuyordu. Çevresindeki elli samuray gibi onun kimonosu da kahverengi ve kemeri de siyahtı. Onların kimonolarında da böyle beş işaret

vardı ama bunlar kırmızıydı. Blackthorne Toranaga'nın geminin direğinde dalgalanan bayrağında bu işareti görmüştü.

Blackthorne adamın görkemli hali karşısında farkına varmadan eğilerek selam verdi. Hiro Matsu da ciddi ciddi onu selamladı. Sonra peşinden gelmesini işaret etti. Blackthorne şatoya bakakalmıştı. Ömründe bu kadar büyük ve görkemli bir yer daha görmemişti. Şatonun hendeklerini bile aşmaya olanak yoktu. Sonra gözleri gri kimonolu samuraylara takıldı. Griler kahverengilere düşman mıydı? Aralarında bir gerginlik var gibiydi.

Sonunda tahtırevan durdu ve Hiro Matsu indi. Demirle desteklenmiş büyük bir tahta kapıya doğru yürüdü. Bu kapı diğerlerinin tersine kahverengi kimonolular tarafından korunuyordu. Üstelik Hiro Matsu'yu görünce pek sevinmişlerdi. Griler dönüp uzaklaştılar. Blackthorne kahverengilerin onlara kötü kötü baktıklarını da farketti. Kapı açıldı ve İngiliz yaşlı adamın peşisıra içeriye girdi. Diğerleri onları izlememişti. İç avluyu da yine kahverengi kimonolular koruyordu. Bahçeyi de öyle. Bahçeyi geçip kaleye gelince Hiro Matsu sandallarını çıkardı ve Blackthorne da onu taklit etti.

Koridor tertemiz saz örtülerle kaplanmıştı. Sonra dönen merdivenlerden çıkıp başka koridorlardan geçtiler. Her yerde kahverengili muhafızlar vardı. Sonunda en üst kata geldiler. Kent ve liman çok aşağılarda kalıyordu.

Koridor elli adım ileride sona erdi. Blackthorne ağzının acılığını hissediyordu. Kendi kendine, «Üzülme,» dedi. «Ne yapacağını biliyorsun.»

Son kapıyı başlarında çok genç bir subay bulunan bir grup samuray koruyordu. Hepsi de kılıçlarının kabzalarını sağ elleriyle tutarak yaklaşan iki adama baktılar. Hiro Matsu onların hazır beklediklerini görünce rahatladı. Bu muhafızların hepsini kendi eliyle seçmişti. Şatodan nefret ediyor ve düşmanının eline düştüğü için Toranaga'nın tehlikede olduğunu düşünüyordu. Toranaga'yı korumak için muhafızları ve parolayı değiştirmiş, buradan ayrılması için yalvarmıştı, ama hiç yararı olmamıştı.

Samuraylara beş adım kala durdu adam.

*
**

11

Nöbetçi subayı on yedi yaşındaki Yoshi Naga çok aksi ve tehlikeli bir gençti. «Günaydın, efendim. Hoşgeldiniz,» dedi.

«Teşekkür ederim. Lord. Toranaga beni bekliyordu.»

«Evet.» Hiro Matsu beklenmese bile Naga onu içeriye alırdı. Toda Hiro Matsu gece ya da gündüz, haber vermeden Toranaga'nın yanına girebilen üç kişiden biriydi.

Naga, «Barbarın üstünü arayın,» diye emir verdi. Toranaga'nın metreslerinden birinden olma beşinci oğluydu ve babasını da müthiş seviyordu genç. Blackthorne ses çıkarmadı. Arama bitince Naga işaret etti ve diğerleri yana çekildiler. Kapıyı Naga açtı.

Hiro Datsu çok büyük konuk odasına girince kapının hemen önünde eğildi. Silahlarını önüne bıraktı. Ellerini yere dayayarak öylece kaldı. Dikkatle bakan Naga, Blackthorne'a da aynını yapmasını işaret etti.

Toranaga karşıda bir tek yastığın üstünde oturuyordu. Bir şahinin kırılan kanadını onarmakla meşguldü. Kimse Hiro Matsu'ya ve onun yanında yere eğilen Blackthorne'a bakmadı. Fakat Blackthorne öğrendiği şekilde selam verdikten sonra geçip bağdaş kurarak oturdu ve gözlerini de Toranaga'ya dikti.

Bütün gözler İngilize çevrildi. Kapıdaki Naga kılıcına sarıldı. Hiro Matsu'nun başı yerdeydi ama o arada kılıcını kapmıştı bile.

Blackthorne çok rahatsız olmuş ama yapacağını yapmıştı ve beklemekten başka çaresi de yoktu. Rodrigues ona Japonların yanında kral gibi davranmak gerektiğini söylemişti ya işte o da öyle davranıyordu.

Toranaga başını ağır ağır kaldırdı. Blackthorne ona ba-

karken Rodrigues'in Japonlar konusunda söylediklerini yeniden hatırladı. Bütün anlattıkları özellikler bu adamda toplanmış gibiydi. Alnından akan terlerin yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Her şeye karşın, kendisini zorlayarak mavi gözlerini adama dikti.

Toranaga da son derece sakin bakıyordu. Gözleri müthiş etkileyiciydi. Sonra yine başını eğerek yaralı şahinle ilgilenmeye başladı. Odadaki gerilim kayboldu.

Kwanto Lordu, sekiz eyaletin yöneticisi, Yoshi klanının başı, Doğu Orduları Komutanı, Naipler Meclisi Başkanı, Yoshi Toranaga kocaman göbekli, iri burunlu, kısa boylu bir adamdı. Kaşları gür ve siyah, sakalı, bıyığı seyrek ve kırdı. Elli sekizindeki adam yaşına göre çok güçlüydü. Çok sade olan kahverengi kimonosuna pamuklu bir kuşak takmıştı. Oysa kılıçlarının yeryüzünde bir eşi daha yoktu.

Adam büyük bir sevgiyle kuşu okşayarak, «İşte eskisi gibi bütün oldun güzelim,» dedi. «Haftaya onunla avlanacağım.» Kuşu tutmakta olan yaşlı samuray selam verip ayrıldı.

Toranaga kapının önündeki iki adama baktı. «Hoş geldin, Demir Yumruk. Seni gördüğüme memnun oldum. Demek ünlü barbarın bu.»

«Evet, lordum.»

Hiro Matsu törelere göre silahlarını bırakarak yaklaşacak oldu fakat Toranaga kılıçlarını birlikte getirmesinde ısrar etti. «Kılıçların elinde olmazsa kendimi rahat hissetmem.»

Hiro Matsu teşekkür ederek beş adım geriye oturdu. Muhafızların önünde Hiro Matsu'nun en sevdiği torununun kocası Usagi duruyordu. Ona hafifçe selam verdi. Genç görüldüğü için onur duyarak sevinip eğildi. Onu resmen evlat edinmeliyim, diye düşündü Hiro Matsu. En sevdiği torununu ve geçen yıl kendisine armağan edilen ilk torununun çocuğunu hatırlamıştı.

Toranaga ilgiyle, «Sırtın nasıl?» diye sordu.

«Teşekkür ederim, iyi lordum. Fakat o gemiden inip karaya çıktığıma sevindiğimi de söylemeliyim.»

«Duyduğuma göre boş zamanlarında seni oyalayan yeni bir oyuncak bulmuşsun.»

Yaşlı adam güldü. «Boş vaktim olmadığını söylemeliyim, lordum. Yıllardır kendimi bu kadar sağlıklı hissetmemiştim.»

Toranaga da onunla güldü. «Öyleyse, o kadını armağanlandıralım. Sağlığın benim için önemli. Ona teşekkürlerimi yollayabilir miyim?»

«Ah Toranaga Sama, çok iyisiniz,» Hiro Matsu birden ciddileşti. «Bu eşekarısı kovanından bir an önce ayrılmakla hepimizi birden armağanlandırabilirsiniz, efendim. Yedo'da sizi koruyacak adamlarınızın olduğu şatonuza gidebilirsiniz. Burada çıplak sayılırız. İshido her an...»

«Naipler Meclisi toplantısı biter bitmez buradan ayrılacağım.» Dönerek gölgede oturan ince yüzlü Portekizliye işaret etti. «Dostum, şimdi benim için çevirmenlik yapar mısın?»

«Tabiî, efendim.» Tepesinde biraz saç bırakılmış, başı kabak rahip yaklaşıp Japonlar gibi incelikle selam verdi. Bu parlak siyah gözlü ince adam pek huzurluydu. Giydiği bol kimono ve altı kalın çorap ayakkabılar da ona yakışmıştı. Belinde bir tespihle altın bir haç asılıydı. Hiro Matsu'yu da bir eşit gibi selamladıktan sonra nazik bir tavırla Blackthorne'a döndü. «Ben Cizvit Mezhebinden Martin Alvito'yum, kılavuz kaptan. İspanyolca, Portekizce ya da Latince konuşabilirsiniz. Lord Toranaga çevirmenlik yapmamı istedi.»

«Önce kendisine düşman olduğumuzu söyleyin.»

«Tabiî. Şimdi başlıyoruz, kılavuz kaptan. Lord Toranaga'nın her dediğini sözlerini kesmeden dinleyin lütfen. Sonra cevap verin.»

«Bunun ne yararı var? Size güvenmiyorum.»

Rahip Alvito hemen onun sözlerini Toranaga'ya çevirdi. Toranaga'nın kaşları çatıldı. Blakthorne, dikkatli olmalıyım, diye düşündü. Bu adam bana oyun oynayacak. Doğru çevirmese bile Toranaga'nın üstünde iyi bir etki bırakmalıyım.

Rahip ona baktı. «Ben Naipler Meclisinin resmi çevirmeniyim. General Lord Toranaga ve General Lord İshido'ya yıllardır çevirmenlik yapmaktayım. Japonya konusunda bilgisi olmayan Rahip Sebastio da değilim. Ailesi sizin kuvvetleriniz tarafından Hollanda'da öldürülen Rahip Sebastio ne yazık ki birden geçmişi anımsayıp mantıklı davranmayı unutmuş. Onu bağışlayaca-

ğınızı ve merhamet göstereceğinizi umarım. Japonca düşman 'Tiki' dir. İsterseniz bu kelimeyi kullanabilirsiniz. Beni işaret edip bu sözü söylerseniz, Lord Toranaga durumu anlar.. Sizin düşmanınızım, John Blackthorne ama katiliniz değilim. Nasıl olsa kendi ölümünüze neden olacaksınız.»

Rahip Alvito durumu anlatınca Toranaga, «Neden kimseye kötülük etmeyen dostum ve çevirmenim Tsukku San'ın düşmanısın?» diye sordu.

«Ülkelerimiz savaşta olduğu için düşmanız.»

«Ya! Sen hangi ülkedensin?»

«İngiltere.»

«Neresi orası?»

«Bir adadaki krallık.»

«Portekiz'le ne zamandan beri savaştasınız?»

«Portekiz, İspanya'nın yönetimine geçtiğinden beri. Yirmi yıl önce İspanya Portekiz'i zaptetti. Aslında biz İspanyollarla savaştayız. Tam otuz yıldır durum böyle.»

Toronaga şaşırmıştı. Blackthorne onun sakin sakin oturan Rahip Alvito'ya baktığını gördü. «Portekiz İspanya'nın bir parçası mı yani?»

«Evet, Lord Toranaga. Buyruk alan bir ülke. İspanyollar Portekiz'i ele geçirdiler ve şimdi kralları o ülkeyi de yönetiyor.»

«Neden İspanya ve Portekiz'le savaştasınız?»

«Çünkü İspanyollar yeryüzünü ele geçirmeye çalışıyorlar. Biz İngilizler ve dostlarımız Hollandalılar onların emrine girmeyi istemiyoruz. Sonra dinimiz ayrı.»

«Ha, demek bir din savaşı? Dininiz nedir?»

«Biz Hıristiyanız. Kilisemiz...»

«Portekiz ve İspanyollar da Hıristiyandır. Dininin değişik olduğunu söyledin. Dinin nedir?»

«Bende Hıristiyanım. Yalnız iki ayrı Hıristiyan mezhebi var. Katoliklik ve Protestanlık. İngilizler Protestandır.»

«Yani İsa'nın Tanrı olduğuna inanıyor musun?»

Blackthorne dikkatle, «Ben sadece Tanrıya inanıyorum,» diye yanıtladı. Bu sözleri yüzünden Katoliklerin kendisini afaroz edeceklerini de biliyordu.

«Filonda kaç gemi vardı?»

«Beş.»

«Sen başkılavuz muydun?»

«Evet.»

«Ötekiler ne oldu?»

Blackthorne dikkatle yalan söylemeyi sürdürdü. «Bir fırtınada birbirimizi kaybettik. Onlara ne olduğunu bilmiyorum.»

«Gemiler İngilizlerin miydi?»

«Hayır, Hollanda gemileriydi, efendim.»

«Neden bir İngiliz'i Hollanda gemilerinin başına geçirmişler?»

«Bu doğal bir şey efendim. Hollandalılarla dostuz üstelik daha tecrübeliyiz.»

«Peki neden seni seçtiler? Neden gemilerini senin yönetmeni istediler?»

«Annem Hollandalı olduğu ve bu dili iyi bildiğim için sanırım. Ben her şeyden önce bir kılavuz kaptanım, efendim. Şimdiye dek bu şulara bir Hollanda ya da İngiliz gemisi açılmamıştı. Biz Japonya'ya ticaret yapmaya geldik. Bu arada düşmanlarımızla savaşmamız için de izin almıştık tabii.»

«Ah, düşmanların da burada. Şimdi onlarla burada savaşacak mısın?»

«Bana ilişecek olurlarsa evet.»

Toranaga sinirli sinirli kımıldandı. «Denizde ya da kendi ülkende ne yapacağın yalnız seni ilgilendirir. Oysa burada yabancılar için bir tek yasa vardır. Tatsızlık ya da kavga çıkaran hemen öldürülür. Anladın mı?»

«Fakat biz sadece barış içinde ticarete geldik.»

«Demek sen sadece paralı askersin?»

Blackthorne Japonun düşmanlığını hissetti ama nedenini anlayamadı.

«Bizde âdet böyledir. Toranaga Sama.»

Toranaga Hiro Matsu'yla konuşmaya başladı. Blackthorne ikisinin yüzünden de tiksintilerini okuyordu. Maddeci olduğu için mi sinirlenmişlerdi acaba? Fakat kötülük bunun neresindeydi. Herkes yaptığı işe karşılık para alamaz mıydı? İnsan para kazanmazsa nasıl yaşayabilirdi?

Toranaga birden, «Buraya barış içinde ticarete geldiğini

söyledin,» dedi. «O halde neden o kadar top, tüfek ve barut taşıyordun?»

«Ispanyol ve Portekizli düşmanlarımız çok güçlü, efendim. Kendimizi korumamız gerekiyordu.»

«Yani o silahların savunma için olduğunu mu söylüyorsun?

«Hayır. Bunları yalnız savunma için değil düşmanlarımıza saldırmak için de kullanıyoruz. Biz silah da satarız. Yeryüzünün en iyi silahlarını yapıyoruz.»

«Korsan nedir?»

«Yasa dışı bir insan. Kendi kazancı için öldüren, soyan, yağma eden biri.»

«Bu da para kazanmaya kalkan biriyle aynı şey demektir. Sen de öyle değil misin? Bir korsan ve korsanların elebaşısı!»

«Hayır efendim.»

«Tsukku San Hollanda'nın birkaç yıl öncesine kadar İspanya'nın idaresinde olduğunu söylüyor. Bu doğru mu?»

«Evet.»

«Öyleyse dostunuz Hollandalılar yasal krallarına baş kaldırmışlar. Buna isyan denilmez mi?»

«Fakat onları haklı çıkaran önemli nedenler var.»

«Bir krala başkaldırıldığı zaman haklı neden bulunamaz.»

«Kazanırsanız haklı sayılırsınız.»

Toranaga dikkatle ona baktı. Sonra katılarak gülmeye başladı. O arada Hiro Matsu'ya da bir şeyler söyledi. Yaşlı adam başını salladı.

«Yabancı. Evet, tek haklı nedeni söyledin.» Birden ciddileşti. «Peki kazanabilecek misiniz?»

«Hai.»

O sırada salonun kapısı açıldı ve Naga, «Lord İshido sizi görmek istiyor, efendim,» diye haber verdi. «Kendisi burada... koridorda.»

Toranaga adamlarına emir verdi. «Hepiniz yerlerinize gidin.» Adamlar o anda itaat ederek yüzleri kapıya dönük, yere oturdular. Elinde kılıcı olan Hiro Matsu da onların başındaydı. «Naga San, Lord İshido'ya kendisini görmekten her zaman memnun olacağımızı söyle. İçeriye girmesini rica et.»

Uzun boylu adam içeriye girdi. Peşindeki gri kimonolu on samuray kapının ağzında bağdaş kurarak oturdular.

Toranaga'nın törelere tam uyan selamına İshido da ciddiyetle karşılık verdi.

Rahip Alvito o anda orada bulunduğu için Tanrıya şükretti. Bu iki güçlü adamın arasındaki kavga İmparatorluğu ve Japonya'daki Katolik kilisesini etkileyecek, böylece kilise de kimi desteklemesi gerektiğine karar verecekti. İshido Zen Budistti ve Hıristiyanları hiç sevmiyordu. Toranaga da Zen Budistti ama Hıristiyanlara açık açık dostluk gösteriyordu. Hıristiyan daimyo'ların çoğu İshido'yu destekliyordu buna karşın. Çünkü Toranaga'nın Ishido'nun yetkisini ortadan kaldırdığı an yönetimi eline alacağından korkmaktaydılar. Buna karşılık Toranaga ölürse, Katolik Kilisesi çok daha güçlenecekti.

Toranaga yerinden kalkarak kendisini koruyan adamların ortasında durdu. Eliyle tek yastığı işaret ederek, «Hoş geldiniz, Lord Ishido. Rahat etmenizi dilerim,» dedi.

«Hayır, teşekkür ederim, Lord Toranaga.» Toranaga'dan bir yaş genç olan İshido, ince, esmer ve çok sertti. Çok eski düşmandılar. İshido'nun Osaka şatosunda ve çevrede seksen bin samurayi vardı. Çünkü kendisi garnizon komutanıydı ve veliahtın muhafızlarının da başıydı. Batıdaki orduların komutanı, Kore fatihi, Naipler Meclisi üyesi olan İshido, bir zamanlar da Taiko'nun başkomutanıydı.

«Hayır, teşekkür ederim. Siz rahatsızken ben rahat edemem. Bir gün yastığınızı alacağım. Ancak bugün değil.»

Kahverengiler bu imayı duyunca hiddetlendiler. Fakat Toranaga pek nazikti. «Tam zamanında geldiniz. Ben de barbarla konuşmamı bitirmek üzereydim. Tsukku San, lütfen barbara ayağa kalkmasını söyle.»

Rahip denileni yaparken İshido'nun düşmanlığını tüm şiddetiyle hissetti. İshido sadece Hıristiyanlardan nefret etmekle kalmıyor, Avrupalıları da istemiyor ve İmparatorluğun kapılarının onlara kapatılmasını arzuluyordu.

İshido tiksintiyle Blackthorne'a baktı. «Onun çirkin olduğunu duymuştum. Fakat bu kadar çirkin olabileceği aklıma gelmemişti. Kendisinin korsan olduğunu söylüyorlar. Doğru mu?»

«Bundan kuşku duyulabilir mi? Ayrıca yalancı da.»

«O halde kendisini öldürmeden yarım gün bana vermenizi rica edeceğim. Veliaht onu önce canlı görerek eğlenebilir.» İshido kaba kaba güldü. «Ya da kendisine ayı gibi oynamasını öğretmeli. O zaman onu bütün İmparatorlukta 'Doğunun Acayip Yaratığı' diye gösterebilirsiniz.» Blackthorne doğu denizinden gelmişti. İshido gerçekten doğu eyaletlerini yöneten Toranaga'nın acayip bir yaratık olduğunu ima etmekteydi.

Toranaga bu sövgüyü anlamamış gibi gülümsemekle yetindi. «Çok neşeli bir insansınız, Lord İshido. Yalnız barbarın bir an önce ortadan kaldırılmasının uygun olduğunu düşünüyorum. Çok küstah, terbiyesiz ve işe yaramaz bir yaratık. Naga San, onu birkaç adamla hapishaneye yolla. Adi suçluların yanına koysunlar. Tsukku San, barbara adamları izlemesini söyle.»

«Kılavuz kaptan, bu adamları izleyin.»

«Nereye gidiyorum?»

Rahip Alvito durakladı. «Sizi tutukluyorlar.»

«Ne kadar süre hapis kalacağım?»

«Bilemiyorum, oğlum. Lord Toranaga karar verinceye dek.»

⁂

12

Toranaga aslında barbarla bir süre konuşmak niyetindeydi, ama çaresiz onun arkasından bakıp daha önemli olan İshido'nun sorunuyla ilgilenmeye karar verdi. Toranaga rahibi de savmamaya karar vermişti. İshido'nun bu yüzden daha sinirleneceğini biliyordu. Fakat rahibin bazı şeyler bilmesi tehlikeli olabilirdi. O güne dek rahibe güvenmişti hep. Ama barbarla konuşurken rahibin zaman zaman duraklamasına bir anlam verememişti.

İshido kasıtla geleneksel nezaket kurallarını bir yana bırakarak konuya geçti. «Naipler Meclisiyle ilgili kararınızı tekrar

sormam gerekiyor.»

«O halde ben de tekrarlayayım. Naipler Meclisi başkanı olarak bir cevap gerektiğine inanmıyorum. Birkaç küçük aile ilişkisi kurdum. Bunlar önemsiz. Bir cevaba da gerek yok.»

«Oğlunuz Naga San'ı Lord Masamune'nin kızıyla evlendirdiniz. Torunlarınızdan birini de Lord Zataki'nin oğlu ve vârisine verdiniz. Başka bir torununuzu da Lord Kiyama'nın oğluyla evlendirdiniz. Bütün bu evlilikler feodal lordlarımızı ya da yakın akrabalarını ilgilendiriyor. Onun için de önemsiz sayılmaz ve efendimizin buyruklarına da aykırıdır.»

«Efendimiz Taiko öleli bir yıl oldu. Evet, onun ölümüne çok üzülüyorum. Kendisinin sağ olmasını ve İmparatorluğun kaderini korumasını isterdim.» Toranaga böylece tatlı tatlı adamı iğneliyordu. «Oğlumun bacanağı sağ olsaydı, bu aile ilişkilerinden memnun kalırdı. O sadece kendi soyunu tehlikeye sokacak evlilikleri yasakladı. Ben onun soyunu ya da yeğenim Yaemon'u tehdit etmiyorum. Kwanto Lordu olarak hayatımdan memnunum. Daha fazla toprak da istemiyorum. Komşularımla barış içinde yaşıyorum ve bu barışın devamını arzu etmekteyim. Buda üzerine yemin ederim ki, bu barışı ilk bozacak da ben olmayacağım.»

«Peki savaşacak mısınız?»

«Akıllı bir adam kötülüklere karşı hazırlanır, **neh?** Her eyalette kötü insanlar var. Bazıları da yüksek yerlerde. İkimiz de insanların kalplerindeki sonsuz kötülüğü biliyoruz. Taiko birleşmemizi vasiyet etmişti, ama ülke benim doğumla senin batına ayrıldı. Naipler Meclisi de ayrıldı. **Daimyo**'lar birbirleriyle geçinemiyorlar. Bir meclis, değil bir imparatorluğu, kurtların kemirdiği bir köyü bile yönetemez. Taiko'nun oğlunun yönetimi ele alacak yaşa gelmesini bekliyorum. Ortaya bir Kwampaku çıkması çok iyi olacak.»

İshido anlamlı anlamlı söylendi. «Ya da bir Şogun.»

«Kwampaku, Şogun veya Taiko... Hepsinin gücü de aynıdır. Aslında bir rütbenin ne değeri var? Önemli olanı güçtür. Sen bir general, bir lord ve hatta Naipler Meclisinin de üyesisin. Sekiz yıl sonra yeğenim Kwampaku olacak. O güne dek

biz beş Naip onun adına ülkeyi yöneteceğiz. Efendimizin vasiyeti böyleydi.»

«Evet. Kendisi naiplerin bu arada rehin almamalarını da şart koşmuştu. Veliahtın annesi Lady Ochiba, Yedo'da sizin şatonuzda tutsak. Böylece burada kendi güvenliğinizi sağladığınızı düşünüyorsunuz. Bu da vasiyetnameyi dinlememek demektir. Oysa bütün naipler gibi onun emirlerini dinlemeyi kabul etmiş ve o belgeyi de kendi kanınızla imzalamıştınız.»

Toranaga, içini çekti. «Lady Ochiba doğurmak üzere olan tek kardeşini, ziyarete gitti. Onun kız kardeşi benim oğlum ve vârisimle evli. Ben burada olduğum zamanlar oğlumun yeri Yedo'dadır. Bir ablanın kardeşini böyle bir zamanda ziyaret etmesinden daha doğal ne olabilir? Belki de güzel bir erkek torunum olur, **neh?**»

«Veliahtın annesi İmparatorluğun en önemli hanımıdır. Kendisinin alışmadığı bir kentte kalmaması gerek. Meclis onun bugün evine dönmesini emretmenizi istiyor.»

Toranaga bu tuzağa düşemedi. «Lady Ochiba rehin değildir ve onun için de benim emrimde olamaz.»

«O halde başka türlü açıklayayım. Meclis kendisinin hemen Osaka'ya gelmesini istiyor.»

«Bunu arzu edenler kimler?»

«Ben... Lord Sugiyama. Lord Onisho ve Lord Kiyama. Hem kendisi Osaka'ya dönene kadar burada beklemeyi hepimiz kabul ettik. İşte imzalarımız.»

Toranaga çok hiddetlenmişti. O güne kadar meclisi yönetmiş ve oyların ikiye üç olarak ayrılmasını sağlamıştı. Ama İshido'yu bire dört oyla yenememişti. Bunu İshido da yapamamıştı. Bire dört yalnız kalmak felâket demekti. Onoshi neden kendisini bırakmıştı? Ya Kiyama? Ikisi de aslında İshido'nun düşmanıydı. Ishido onları nasıl ele geçirmişti?

İshido düşmanını yıktığını anlamıştı. Zaferinin tam olması için bir tek hareket kalmıştı. Onishi'yle birlikte yaptıkları planı uyguladı. «Biz naipler, efendimizin gücüne sahip çıkıp veliahtı öldürmeyi planlayan kimselerin işlerini bitirmeye karar verdik. Hainler ölüme mahkûm edilecekler, adi suçlular gibi sokaklarda teşhir edileceklerdir. Ister adi soydan gelsin, ister soy-

lu olsunlar... Fujimoto, Takashima ve hatta Minowara soyu bile bu akibetten kurtulamayacaktır!»

Toranaga'nın samurayları hiddetle içlerini çektiler. Soylu ailelere böyle hakaret etmek düşünülemeyecek bir şeydi. Hiro Matsu'nun torununun kocası Usagi, hiddetle mora rarak kılıcını çekip ayağa fırladı. İshido'yu öldürecekti.

İshido bu darbeyi bekliyordu. Onun için de kendisini savunmaya kalkmadı. Onu bir Toranaga samurayı öldürürse, bütün Ösaka garnizonu Toranaga'ya saldırabilirdi. Toranaga öldürülünce oğlu da Lady Ochiba'yı ortadan kaldırırdı. Geriye kalan naipler Yoshi klanını yok etmek için harekete geçerlerdi. Böylece veliahtın durumu sağlamlaşırdı. Ishido da Taiko'ya vermiş olduğu sözü tutmuş olurdu.

Fakat darbe inmedi. Ushido son anda aklını başına toplayarak kılıcını titreyen parmaklarla kınına soktu. Üzüntüyle yere eğildi. «Beni bağışlayın, Lord Toranaga. Böyle hakaretleri duymanıza katlanamadım. Özür diler ve hemen seppuku yapmak için izin vermenizi rica ederim. Çünkü bu utançla yaşamama olanak yok.»

Toranaga kımıldanmamış ama bu darbeyi önlemeye hazırlanmıştı. Hiro Matsu ve diğerlerinin de hazır beklediklerini biliyordu. Ishido'nun neden öyle hakaret edip damarına bastığının da farkındaydı. İçinden, «Bu hakaretleri sana çok büyük faiziyle iade edeceğim, Ishido,» dedi.

Sonra yere diz çökmüş gence baktı. «Lord İshido'nun bana hakaret etmeye kalktığını nasıl ima edebilirsin? Seni ilgilendirmeyen bir konuşmayı nasıl dinlersin? Hayır, seppuku yapmana izin vermeyeceğim. Bugün adi bir suçlu gibi öldürüleceksin. Kılıcın kırılacak ve etc köyüne gömüleceksin. Başın bir sopaya takılacak ve altına, 'Bu adam yanlışlıkla samuray olmuştu. İsmi silinmiştir,' yazılacak. Herkes bakıp gülecek.»

Usagi güçlükle kendisini tutuyordu. Yüzünden terler akarken utancı ona azap veriyordu. Sakin gözükmeye çalışarak Toranaga'ya selam verdi ve bu akibeti kabul etti.

Hiro Matsu yaklaşıp torununun kocasının belindeki iki kılıcı çekerek aldı. «Lord Toranaga, izin verirseniz emirlerinizi ben yerine getireceğim.»

Toranaga başını salladı.

Genç son defa selam verdi ve kalkacak oldu. Fakat Hiro Matsu onu yere itti. «Samuraylar yürür. Bir de erkekler. Ama sen ikisi de değilsin. Sen sürünerek ölümüne gideceksin.»

Usagi sessiz sedasız itaat etti.

Salondakiler gencin iradesi ve cesaretine hayran kalmışlardı. Kendi kendilerine memnun memnun, «O yine de bir samuray olarak ölecek,» dediler.

*
* *

13

O gece Toranaga kolay kolay uyuyamadı. Kafasında türlü soru vardı. Bu arada aklı barbara takılmıştı. O doğru mu söylüyordu acaba? «Bu bir işaret mi? Barut fıçısını tutuşturacak kıvılcım benim karma'mda var mı?»

Karma Japonların benimsediği Hintçe bir sözcüktü. Budist felsefesine göre bir insanın daha önceki hayatı, dünyadaki ömrünü etkilerdi. Eski yaşamında iyi işler görmüşse tekrar dünyaya geldiği zaman daha rahat koşullarla karşılaşırdı. Bir insan bu gözyaşları dünyasına pek çok kez gelip birçok ömür boyunca acı çekmesini öğrenerek sonunda kusursuz olur, Nirvana'ya giderdi. Nirvana, Kusursuz Rahatın Yeriydi. Oraya giden de, bir daha doğma azabını çekmezdi. Yaşam ne denli güzel ve ne kadar da hüzünlüydü. İnsan ne geçmişi, ne de geleceği biliyor, sadece sonsuz bir şimdide yaşıyordu.

Birden çok hafif sesi duydu. Kılıcını hazırladı. Her gece yattığı odayı, muhafızlarını ve parolayı değiştiriyordu. Bekleyen katillere karşı bu önlemleri almaktaydı. Sonra Hiro Matsu'nun sesini ve parolayı duydu. «Gerçek ortadaysa kendi iç evrenine bakmamaya ne gerek var?»

Toranaga, «Ya gerçek gizliyse?» diye sordu.

Hiro Matsu, «Doğru,» cevabını verdi. «Kuşkusuz öyle.»

«İçeri gel.»

Toranaga danışmanını görünce kılıcını bıraktı. «Otur.»

«Uyumadığınızı anladım. Bir şeye ihtiyacınız olabileceğin düşündüm.»

«Hayır, teşekkür ederim.» Toranaga yaşlı adamın gözlerinin etrafındaki derinleşmiş çizgileri farketti. «Geldiğine memnun oldum, eski dost.»

«Bir şeyiniz yoksa gideyim. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, lordum.»

«Hayır, Lütfen gel. Burada olmana memnunum. Otur.»

Yaşlı adam, sırtı dimdik kapının içine oturdu. Bir süre sonra da, «O deli konusunda verdiğiniz emirler yerine geldi,» dedi.

«Teşekkür ederim.»

«Karısı... Bu kararı duyunca... Torunum kendisini öldürerek kocasının peşisıra Büyük Boşluğa gitmek için benden izin istedi. Fakat reddettim ve sizden izin almak gerektiğini belirttim.» Hiro Matsu'nun içi kan ağlıyordu. «Hayat ne korkunç!»

«Doğru hareket etmişsin.»

«Hayatımı sona erdirmek için sizden resmi izin istiyorum. Torunumun kocası sizin hayatınızı tehlikeye attı fakat kabahat bendeydi. Onun kusurunu daha önce farketmeliydim. Size hizmet edemedim.»

«Seppuku yapamazsın.»

«Rica ederim. Bunu sizden istiyorum.»

«Hayır. Sana diri olarak ihtiyacım var.»

«Size itaat edeceğim, ama beni bağışlamanızı diliyorum.»

«Bunu kabul ettim.»

Toranaga bir süre sonra, «Barbara ne dersin?» diye sordu.

«Söylenecek çok şey var. Bugün barbarı beklemeseydiniz, sabah erkenden kaçardınız ve Ishido da bunları yapamazdı. Artık ona savaş açmaktan başka çaremiz yok. Bu şatodan kaçıp Yedo'ya dönebilirsek tabiî. Sonra Anjin San'ın denizde fevkalade olduğunu gördüm. Denizi yönetiyordu âdeta. Fakat onu anlayamıyorum. Böyle bir adam nasıl başkasının sırtını kirletmesine izin verir? Neden Yabu'nun yaptıklarından sonra onun hayatını kurtardı? Sonra dini yüzünden düşman kabul ettiği Portekizli Rodrigo'yu kurtarmak için neden gitti? Bunlar kafamı

karıştırıyor.» Hiro Matsu konuştuğuna memnundu. Böylece acısı hafifliyordu.

Hafifçe iç kapıya vuruldu. «Tora Chan?»

Toranaga bu özel sesi ve özel tatlı sözü her duyuşunda yaptığı gibi gülümsedi. «Evet Kiri San?»

«Siz ve konuğunuza çay getirme cesaretinde bulundum. İçeriye gelebilir miyim?»

«Evet.»

İki erkek de onun selamına karşılık verdi. Toranaga'nın metreslerinin en yaşlısı olan Kiri, yani Kiritsubo noh Toshiko, elli üçünde ve iyice tombuldu. Saçları kırlaşmış, beli kalınlaşmıştı, ama yüzü sonsuz bir neşeyle parlıyordu. «Gecenin bu saatinde uyanık olmanız doğru değil, Tora Chan! Sabah olacak ve siz de şahinlerinizle tepeye gideceksiniz, değil mi?»

«Evet, Kiri Chan.» Toranaga sevgiyle onun kalçasını okşadı.

«Lütfen. Bana 'Kiri Chan' demeyin!» Kiri gülüyordu. «Yaşlı bir kadınım ve saygıya ihtiyacım var. Zaten diğer hanımlarınız beni yeteri kadar uğraştırıyorlar. 'Lütfen Kiritsubo Toshiki San' deyin bana, lordum.»

«Görüyorsun ya, Hiro Matsu. Yirmi yıl sonra hâlâ bana hükmetmeye çalışıyor.»

«Özür dilerim, ama otuz yılı geçti Tora Sama ve siz de o günkü kadar söz dinliyorsunuz ancak.»

Toranaga yıllar önce bu kocası ölmüş kadını metres olarak almıştı. Toranaga yirmi dördündeyken gelen on dokuzundaki Kiri, evi daima çok iyi yönetmişti. Çok becerikli ve zeki bir kadındı. Hâlâ da evin idaresi ona aitti.

Toranaga onun şişman olmasına hiç aldırmıyordu ama, «Şişmanlamaya başladın,» diye takıldı.

«Lord Toranaga, Lord Tora'nın önünde bunu bana nasıl söylersiniz? Oh, çok üzgünüm. Seppuku yapmam gerek... Ya da hiç olmazsa başımı traş edip rahibe olmalıyım. Oysa ben kendimi çok genç ve ince sanıyordum.» Bir kahkaha attı. «Aslında kocaman bir kalçam olduğunu kabul ediyorum, ama ne yapabilirim? Yemek yemeyi seviyorum. Bu Buda'yla karma'mın so-

runu, neh?» Kadın çayları verdikten sonra çıktı.

Çaylarını içerlerken Hiro Mâtsu dalgın dalgın eski kılıcının kınını tuttu. «Ishido'ya karşı harekete geçmelisiniz. Böylece daimyo'lar taraf tutmak zorunda kalırlar. Sonunda biz kazanırız. Siz de meclisi dağıtır ve Şogun olursunuz.»

Toranaga sert sert, «Bu şerefi istemiyorum,» diye çıkıştı. «Bunu kaç kez söylemeliyim?»

«Bağışlayın, efendim. Biliyorum, ama Japonya için böylesi iyi olacak.»

«Bu hainlik olur.»

«Kime karşı, lordum? Taiko'ya karşı mı? O öldü. Vasiyetnamesine karşı mı? O bir kâğıt parçası. Yaemon adlı çocuğa karşı mı? Yaemon bir generalin hakkını yiyip onun vârislerini ortadan kaldıran bir köylünün oğlu.»

«Naiplerden biri olsan, bunu uygun görür müsün?»

«Hayır. Fakat ben naip değilim ve buna da memnunum. Sadece sizin adamınızım. Bir yıl önce sizi seçtim ve bunu da kendi arzumla yaptım.»

Toranaga o ana dek bunun nedenini sormamıştı. «Niçin?»

«Çünkü siz bir erkeksiniz. Çünkü bir Minowara'sınız. Çünkü uygun olan şeyi yapıyorsunuz. Biz bir komite tarafından yönetilemeyiz. Bize bir lider gerek. Beş naipten hangisini seçebilirdim? Lord Onoshi akıllı bir adam ve iyi bir generaldir. Fakat kendisi Hıristiyan, sakat ve etleri cüzzamdan öyle çürümüş ki, daha elli adım uzaktan kokuyor. Lord Sugiyama ülkenin en zengin daimyo'su. Ailesi de sizinki kadar eski. Fakat o general ve eski bir dost. Ama o da Hıristiyan. Oysa bu tanrılar ülkesinde yeterince tanrımız var. Küstahlık edip bir tanrıya tapmak anlamsız. İshido ise kötü niyetli, bir köylünün pisliği. Onu öldürmememin tek nedeni de Taiko'nun köpeği olmasıydı.» Adamın yaşlı yüzünde bir gülüş belirdi. «Görüyorsunuz ya, Yoshi Toranaga noh Minowara, bana seçme hakkı vermediniz.»

«Ya öğütlerini dinlemezsem? Ya İshido dahil Naipler Meclisini kandırır ve Yaemon'ı başa geçirirsem?»

«Siz ne yaparsanız o uygundur. Fakat bütün naipler ölme-

nizi istiyorlar. Gerçek bu işte. Ben hemen savaşa girmemizi tavsiye ederim. Onlar sizi yalnız bırakmadan ya da öldürmeden harekete geçmek gerek.»

Toranaga yeni planını adamına açmakta bir zarar görmedi. «Ishido'nun annesinin Nagoya'daki torununu ziyarete gittiğini dün gizlice haber aldım.» Nogaya tarafsız büyük bir kentti. «Yaşlı hanımı bir rahip kiraz çiçeklerini görmesi için tapınağa davet etmeli.»

«Hemen. Şimdi güvercinlerle haber yollayacağım.» Oradaki Johli Tapınağının üç şeyi ünlüydü. Kiraz ağaçlarının gölgelediği bahçe yolları, savaşa düşkün Zen Budist keşişleri ve onların açık açık Toranaga'ya bağlı olmaları. Toranaga yıllar önce o tapınağı yaptırmış ve o günden sonra da bütün masrafları üstüne almıştı. «Onu davet edecekler. Kendisinin dinlenmek için birkaç gün orada kalacağından da eminim.»

Hiro Matsu ayağa kalkarak omuzlarını gerdi. «Torunum Fujiko'ya kendisini öldürme iznini vereyim mi?»

«Torununa yararsız ölümlerden hoşlanmadığımı söyle. İzin vermiyorum.»

Hiro Matsu çıkacağı sırada sordu. «Barbar hapishanede ne kadar dayanabilir dersin?»

Yaşlı adam dönmedi. «Bu ne kadar iyi bir savaşçı olduğuna bağlı.»

«Teşekkür ederim. İyi geceler, Hiro Matsu.»

***

14

Blackthorne için hapishane bir cehennemden farksızdı. Mahkûmların hepsi çıplaktı. İçeriye atılan kimsenin önce elbisesi alınıyordu. Bir maşrapa bulamaç için herkes birbiriyle dövüşüyordu. Fakat Blackthorne ömrünü gemilerde geçirmiş ve türlü kavgalara girişmişti. Onun için de yenilmek niyetinde değildi. Bu yüzden de bir Japonla korkunç bir dövüş oldu arala-

rında. Ama İngiliz sonunda kazandı. Başını çevirince de gittiğini sandığı bulamaçlı suyu köşeye sığınmış bir adamın kendisine uzattığını gördü. Teşekkür ederek maşrapayı aldı.

Konuşabileceği kimse yoktu. Ama bir süre sonra hücrenin öbür tarafından gelen Latince duayı duyarak şaşırdı. Sonra ölen mahkûmlardan birini kutsamakta olan yüzü kırış kırış, sıska Avrupalıyı gördü. Adam da aynı anda onu farketmişti. Hayretle, «Aman Tanrım!» dedi. «Sen gerçekten yaşıyor musun? Yoksa bir hayal misin?»

Blackthorne, İspanyolca cevap verdi. «Hayalet falan değilim. Sen kimsin?»

Yaşlı adam diğer mahkûmların arasından kendisine yol açarak yaklaştı. «Ben Rahip Domingo'yum. Fransiscan mezhebinden Rahip Demingo.»

Oradakiler açılınca rahip Blackthorne'un yanına oturdu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. «Ah dualarıma cevap verildi! Sizin bir hayal olduğunuzu sandım. Hem de kötü bir ruh. Burada onları çok gördüm... Bu loşlukta görmek çok zor. Gözlerim de çok yorgun. Buraya geleli ne kadar oldu?»

«Dün. Ya siz?»

«Bilmiyorum. Beni buraya bin beş yüz doksan sekiz yılının eylülünde attılar.»

«Şimdi mayıs... Bin altı yüz.»

«Bin altı yüz mü?» Rahip yerinden fırladı. «Benimle gelin, oğlum.» Blackthorne yerini kaybetmeyi istemiyordu, ama çaresiz rahibin peşisıra gitti. On adım sonra başını çevirdi. Yerini çoktan kapmışlardı. İlerleyerek karşı köşeye geldi. Orada inanılmayacak bir şey, yani boş bir yer vardı. Ufak tefek bir adamın yatacağı kadar bir yere hasır serilmişti. Yan tarafa da birkaç tencere ve kâse konulmuştu.

Rahip Domingo, Japonların arasından oraya geçti ve Blackhorne'a da işaret etti. Mahkûmlar ses çıkarmadan İngilize yol verdiler.

«Bunlar benim sürüm. Burada pek çok kişinin Hıristiyan olmasını sağladım.» İçini çekti. «Yorgunum... Çok yorgunum... Ben...» Devam edemeyerek uykuya daldı.

Hava kararınca tekrar yiyecek geldi. Blackthorne, yerinden kalkacak oldu, ama yakındaki bir Japon oturmasını işaret etti ve ona ağzına kadar dolu bir kâse getirdi. Başka biri de rahibe usul usul dokunup kendisini uyandırdı ve yemek verdi.

Rahip epey ısrardan sonra biraz yemek yemeye razı oldu. Sonra Blackthorne'un yanına oturarak konuşmaya başladı. Eliyle bitkin bitkin karşı tarafı işaret etti. «Sürümden biri sizin 'Anjin' dediğinizi duymuş. Siz kılavuz kaptan mısınız?»

«Evet.»

«Burada sizden başkaları da var mı?»

Blackthorne kusursuz İspanyolcasından yararlanıyordu. «Hayır. İlk defa Asya'ya geliyorum... Siz neden buradasınız?»

«Beni buraya cizvit rahipleri soktu, oğlum. Onlar pis yalanlarıyla beni buraya attırdılar.» Keşiş ani bir kuşkuyla onu süzdü. «Geminiz Portekizlilere mi aitti? Tanrının önünde doğru söyleyin!»

«Hayır, Tanrının önünde yemin ederim. Gemim Portekizlilere ait değildi.»

«Oh çok teşekkür ederim. Beni bağışlayın. Korkarım ben yaşlı, aptal ve hastalıklıyım. Demek İspanyol gemisiyle geldiniz? Ah, ama dilimi tekrar konuşabilmek ne kadar zevkli. Geminiz bizimki gibi kazaya mı uğradı? Herhalde Asya'yı iyi bilmiyorsunuz?»

«Hayır.»

«Öyleyse burada aciz bir çocuk gibisiniz. Anlatacak çok şey var. Cizvitlerin burada ticaret yaptıklarını, silah, kaçırdıklarını, tefecilik ettiklerini biliyor muydunuz? Onlar Çin'le olan bütün ipek ticaretini ellerinde tutuyorlar. Onların her yılki kara gemisi tam bir milyon altın getiriyor. Cizvitler Papayı zorlayarak Asya'da kendilerine tam yetki verilmesini sağladılar. Burada diğer mezhepler yasaktır. Cizvitler kendilerini düşünerek altın alıp satarlar. Japonya'ya gizlice silah sokup Hıristiyan yaptıkları soyluları savaşa teşvik ederler. Onların yüzünden ben buraya düştüm ve yirmi altı rahip de öldürüldü. Aslında köylü olduğum için durumu anlayamayacağımı sandılar. Ama okumam ve yazmam var.» Birden heyecanlanarak Latince İspanyolca anlamsız şeyler söylemeye başladı.

Blackthorne rahibin söylediklerini merak etmişti. Neyse Rahip Domingo, biraz sonra kendisini toplayarak Blackthorne'a baktı. «Özür dilerim.» Azabını dindirmek için elini göğsüne bastırdı. «Ne diyordunuz? Gemimiz karaya mı oturmuştu?»

Blackthorne, «Öyle oldu. Peder, 'Teşekkür ederim' nasıl denir?» diye sordu.

«**Domo.** Bazen de **Arigato** denilir.»

Blackthorne kendisine yemek vermiş olan adama baktı. «Domo.»

Adam utandı, gülümseyerek başını eğdi.

Rahip, «Dün geldiniz değil mi?» dedi. «Peki sizi neden buraya attılar?»

«Biz karaya çıktığımızda sahilde bir Cizvit papazı vardı. Neyse beni bırakalım. 'Sizi neden suçladılar.' Geminize ne oldu?»

«Ben büyük **San Felipe** kalyonuyla geldim. Gemimizde bol baharat, gümüş ve altın vardı. Baharatımız bir buçuk milyon peso değerindeydi. Büyük bir fırtına bizi Shikoku kıyısına attı. Oraya çıktık. Yükümüzü de boşaltmaya başladık. Ama üçüncü gün haber geldi. Bütün malımıza Taiko el koymuştu ve biz korsan sayılıyorduk.» Birden sustu.

Ansızın büyük hücrenin kapısı açıldı. Muhafızlar bir listeden isimleri okumaya başladı. Adları okunan adamlar ağır ağır kapıdan çıktılar. Biri rahibin önünde eğilip takdis olduktan sonra gitti ve kapı da kapandı.

Blackthorne, «Onları idam mı edecekler?» diye sordu.

«Evet. Ölüm onları kapının dışında bekliyor. Tanrı onlara acısın.»

«Bu adamlar ne yapmışlar?»

«Yasaları çiğnemişler. Japonlar basit insanlardır. Hem çok da serttirler. Onların bir tek cezası vardır. O da ölümdür. Ya çarmıha gererler, ya boğarlar, ya kafasını keserler. Yangın çıkaranlarsa yakılarak öldürülürler.»

«Peki ya hapsedilenler? Örneğin siz buradasınız...»

Rahip içini çekti. «Bir gün beni de diğerleri gibi götürecekler.» Sonra yine uzanarak uykuya daldı İspanyol. Çok bitkin ol-

duğu belliydi. Uykusunda kaşınıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Yaşlı adam uyanınca Blackthorne fırsatı kaçırmadı. «O Allahın belası Cizvitlerin sizin gibi bir din adamını bu pis deliğe nasıl attırdıklarını anlatacaktınız.»

«Anlatacak fazla bir şey yok. Taiko'nun adamları gelip altın, gümüş ve mallarımızı alınca kaptan başkente gidip itiraza karar verdi. Mallarımıza el konması için neden yoktu. Biz İspanya kralı ve dünyanın en güçlü imparatorluğunun hizmetkârları değil miydik? Dost değil miydik? Taiko İspanyol olan Manila'yla doğrudan doğruya alış veriş etmek istediğini bildirmiş ve Portekizlilerin tekeline son vermek istememiş miydi? Bu el koyma bir hata olmalıydı.

«Ben de biraz Japonca bildiğim için kaptanımızla gittim. Cizvitlerden Rahip Martin Alvito adında biri bizim adımıza konuşmayı önerme cüretini gösterdi. Bu büyük küstahlıktı. Bizim elçimiz, İspanya'dan gelen elçimiz, Başrahip Braganza, kentteydi. Beş yıldır başkent Kyoto'da kalıyordu kendisi. Taiko, Manila'daki valimize başvurarak Fransizkan rahipleriyle bir elçinin Japonya'ya gönderilmesini istemişti. Bu yüzden Başrahip Braganza gelmişti.

«Epey bekledikten sonra Taiko'yu görmeyi başardık. Kendisi ufak tefek, çok çirkin bir adamdı. Mallarımızla bir gemi istedik. Kaptanımız geminin parasını ödeyeceğimizi de bildirdi. Taiko bizi savdı. Biz de Kyoto'daki manastıra giderek onun kararını beklemeye başladık. Bu arada aylar geçti ve Japonya'daki dinsizlerle ilgilendik. Onları dine davet ettik. Bir gün... Ocak ayında bir gün bütün Fransiskan rahiplerini yargıcın önüne götürdüler. Taiko bizi yasalarını çiğnemekle suçluyordu. Kırk üçümüzü birden ölüme mahkûm ettiler. Kiliselerimiz yıkılacak, bütün mallarımıza el konacaktı. Ama Cizvitlere ilişilmedi. Bunu sadece Fransiskanlara yaptılar. Cizvitler bize iftira etmişti. Taiko'ya bizim Japonya'yı işgale geldiğimiz, sahillere yerleşeceğimizi söylemişlerdi. O cizvitler yoksulmuş gibi numara yapar ve dindar gözükürler, ama öte yandan krallar gibi karınlarını doyurur ve büyük servetler elde ederler.

«Bizim mezhebimizi kabul etmiş olan Daimyo Tadao yar-

dıma çalıştı, ama bunun da bir yararı olmadı. Böylece içimizden yirmi altısını idam ettiler. Sürümüzü dağıtıp kilisemizi ve hastanemizi kapattılar. Sonra bizi yürüye yürüye Kyoto'dar Osaka'ya getirdiler. Bazılarımızın kulaklarını kestiler ve bizleri adi suçlular gibi sokaklarda teşhir ettiler. Aylar sonra bu hücreye konulduk. Üç gün sonra o iki arkadaşımı da muhafızlar çağırdılar. Geriye bir tek ben kaldım. Burada sabırla beklemek çok zor.»

Yaşlı keşiş gözlerini kapatıp dua edip ağlayarak uykuya daldı.

Ertesi gün daha sakindi Blackthorne. Dehşetinin yerini dayanabileceği bir korku almıştı. Iradesini kullanarak sakin kalmaya kararlıydı. O gün yaşlı keşişten birkaç Japonca sözcük öğrendi. Sonra, «Dün Portekizlilerin gemilerinden söz ettiniz,» dedi. «Bu gemiler nasıl şeyler? Siz bunlardan birini gördünüz mü?»

«Dünyanın en büyük gemileri. İki bin tona yakın. Bunları kullanmak için en az iki yüz kişilik mürettebat gerekiyor. Yolcu da alırsa gemiye tam bin kişi binebiliyor.»

«Kaç topu var?»

«Üç güvertede, yirmi, otuz top oluyor.»

İhtiyar keşişin Japonya konusunda çok bilgisi vardı. Blackthorne ona türlü şeyler soruyor ve rahip de memnunlukla cevap veriyordu. Böylece İngiliz orada yaşayanlar hakkında epey şey öğrendi.

Dördüncü gün de onun ismini çağırdılar.

«Anjin San!»

Blackthorne hücreyi kaplayan derin sessizlikte ayağa kalktı. Rahip hemen, «Günah çıkarın, oğlum,» diye atıldı. «Vakit kaybetmeyelim.»

Blackthorne ona Katolik olmadığını söylememişti. Şaşkınlığından Ingilizce bir şeyler mırıldandı. Keşiş onun Hollanda dilinde ya da Almanca bir şeyler söylediğini sanarak bileğini yakaladı ve topallaya topallaya birlikte geldi. «Çabuk sizi takdis etmeliyim.» Demir kapıya yaklaşıyorlardı. Rahip inanılmaz bir güçle yakalamıştı Blackthorne'u.

Blackthorne güçlükle kolunu kurtararak boğuk bir sesle mırıldandı. «Tanrı sizinle olsun, peder.»

Kapı arkasından kapandı.

Hava serin ve çok temizdi. Blackthorne, avlu kapısından çıkar çıkmaz koşarak kaçmaya niyetliydi. Ona temiz bir kasık bağı, kaba bir kimono ve sandal verdiler. Sonra samuraylar etrafını aldı ve birlikte yürüdüler. Kapının oraya insanlar birikmişti. Bir adamı çarmıha germişlerdi bile. Haç havaya kaldırılmıştı. Diğer çarmıhların yanında da ellerinde uzun kargıları olan eta'lar bekliyordu.

Blackthorne'un ayakları geri geri gidiyordu. Ama samuraylar onu iterek avludan çıkardılar. Blackthorne ilk kılıcı kapmak için hazırlandıysa da buna gerek kalmadı. Samuraylar onu idam alanından uzaklaştırarak bir sokağa saptılar.

Blackthorne yeniden doğduğunu hissetti. Adamların anlamayacaklarını bilmekle birlikte İngilizce, «Nereye gidiyoruz?» diye sordu.

Bir süre böyle heyecanla konuştuktan sonra samurayların hepsinin gri kimonolu olduklarını farketti. Demek onlar İshido'nun adamlarıydı. Rahip Alvito'dan Toranaga'ya meydan okuyan adamın adını öğrenmişti. Sonra, İshido benden ne istiyor, diye düşündü.

Blackthorne ve samuraylar döne döne giden geniş bir yolda ilerliyorlardı artık. Orada hiç dükkân yoktu. Evler yan yana sıralanmıştı. Bunların yüksek bahçe duvarları ve kendi arazileri vardı. Sokak da inanılmayacak kadar temizdi. Bu temizliğe çok şaşıyordu İngiliz. Çünkü Londra, İngiltere'nin ve Avrupa'nın bütün kentlerinin sokakları pislikten geçilmiyordu. Sokaklarda insan ve hayvan pislikleri birbirine karışıyordu.

Fakat Osaka bambaşkaydı. Bunu nasıl başarıyorlar, diye düşündü. Ne pislik delikleri, ne yığılmış at pislikleri, ne çöp ne de başka bir şey var. Sadece sıkıştırılmış ve süpürülmüş tertemiz topraklar.

Rastladıkları kimseler eğilerek saygıyla selam veriyorlardı. Kentin bu tarafında hiç kahverengi kimonolu samuray yoktu. Sonra dükkânlar bulunan bir sokağa saptılar ve birden Blackthorne'un dizleri bükülüverdi. Ellerinin üstüne düştü.

Samuraylar onun kalkmasına yardım ettiler, fakat hareket edecek halde değildi. «Gomen nasai, dozo ga matsu,» dedi. Bu, «Özür dilerim. Lütfen bekleyin,» anlamına geliyordu. Kramp giren bacağını ovarken kendisine bu sözleri öğreten Keşiş Domingo'ya dua ediyordu.

«Ah! So desu, Anjin San. Wakarimasu,» diyen bir samuray kısa ve sert bir emir verdi. Adamlardan biri koşarcasına uzaklaştı. Biraz sonra tek yolcu taşıyan bir açık tahtıravanla geldi. Yarı çıplak dört adam bunu taşımaktaydı. Blackthorne'u bunun içine yerleştirip yine yola çıktılar. İngiliz, biraz dinlenip gücümü toplamam gerek, diye düşünüyordu. Hem yıkanmam ve yemek yemem de gerek. Gerçek yemek.

Yoldan geçip bir ormana saptılar. O sırada bir dönemeçten otuzdan fazla gri kimonolu çıktı. Onlar da yaklaşıp diğer grubu selamladıktan sonra Blackthorne'a baktılar. Bunu birtakım sorular ve cevaplar izledi. Fakat adamlar tam ayrılacakları sırada ikinci grubun başındaki kimse sakin sakin kılıcını çekerek Blackthorne'un yanındaki samurayların subayının kafasını uçuruverdi. Bunun ardından da ikinci grup birinciye saldırdı. Bu saldırı öyle çabuk ve plânlı olmuştu ki, on gri kimonolu hemen hemen aynı anda öldüler. Hiçbiri kılıcını çekecek vakit bulamamıştı.

Tahtırevancılar korkuyla alınlarını yere dayamış bekliyorlardı. Kimsenin Blackthorne'a baktığı yoktu. Baştaki tıknaz, göbekli samuray adamlarını yolun iki yanına yolladı. Diğerleri ölenlerin kılıçlarını topluyorlardı. Sonra adam bir buyruk daha verdi ve hepsi de gri kimonolarını çıkardılar. Alttan parça parça olmuş eski, püskü kimonolar çıktı. Hepsi de boyunlarına takılı maskeleri yüzlerine çektiler. Adamlardan biri gri kimonoları alıp ormanda kayboldu.

Blackthorne onların haydut olduklarına karar vermişti. Yoksa maske takmazlardı. Giden gözcülerden biri kimonosunu değiştirmiş olarak geldi ve elini sallayıp gözden kayboldu. Diğerleri hemen Blackthorne'un etrafını aldılar. Haydutların reisi tahtıravancılara baktı. Dört adam hain bir efendinin köpekleri gibi titreşerek başlarını iyice toprağa gömdüler.

Sonra haydutların reisi gürleyerek bir buyruk verdi. Dört adam inanamayarak başlarını kaldırdılar. Aynı buyruk tekrarlanınca tahtırevancılar kalkıp yerlere kadar selam verip gerilediler, sonra koşa koşa kaçtılar.

Haydut aşağılayıcı bir tavırla güldü ve Blackthorne'a kente doğru yürümesini işaret etti. Kaçmaya olanak olmadığı için çaresiz onlarla gitti İngiliz.

Ancak ormanın kenarına gelince durdular. İleriden gürültüler yankılanıyordu. Otuz kadar samuray dönemeçten çıktı. Bir bölümü gri, bir kısmı kahverengi kimonoluydu. Kahverengiler önden gidiyorlardı ve liderleri de bir tahtırevandaydı. Peşlerinde de birkaç yük beygiri vardı. İki grup da birden durdu. Kavga başlayacaktı anlaşılan. Haydutların başkanı hiddetle ortaya çıkarak Blackthorne'u gösterip samuraylara bağırdı. Sonra kılıcını havaya kaldırarak haykırdı. Öbür gruba önünden çekilmelerini söylüyordu galiba. Diğer haydutlar da kılıçlarını çektiler. Bir an bir şey olmadı. Sonra Blackthorne, tahtırevandaki adamın indiğini gördü ve onu hemen tanıdı. Kasigi Yabu'ydı. Yabu hiddetle haydutların başkanına haykırdı. Ama adam kılıcını şiddetle sallamakla yetindi. Bunun üzerine Yabu da sert bir buyruk verdi ve bir savaş çığlığı atıp hafifçe topallayarak saldırdı. Adamları da onu izlediler. Griler de pek uzakta değildi.

Neyse haydutlar birden dönerek ormana kaçıp gözden kayboldular. Kahverengi ve gri kimonolular da Blackthorne'un yanına koştular. Bir bölümü haydutların peşinden ormana daldı. Yabu kesin buyruklar verip topallayarak döndü. Soluk soluğa, «**So desu**, Anjin san,» dedi.

Blackthorne da, «Ya,» «Vay» gibi anlamları olan aynı sözleri tekrarladı. «**So desu**, Kasigo Yabu San.» Eliyle haydutların kaçtığı tarafı işaret etti. «Domo.» Sonra kendisiyle eşit birinin karşısındaymış gibi selam verdi. «**Tsuyaku ga imasu ka?**» «Bir çevirmeniniz var mı?» diye sormuştu.

Bu sözler Yabu'yu etkiledi. Keşke bir çevirmenim olsaydı, diye düşünüyordu. Toranaga'yla karşılaştığın zaman ne olduğunu bilmek isterdim, Anjin San. Sana neler sordu ve silahlar,

toplar, köy, gemi konusunda neler söyledin? Böylece Toranaga'nın kafasından geçenleri anlayabilirim. O zaman bugün kendisine neler söylemem gerektiğine karar verebilirim. Ama şimdi acizim. Ah, Toranaga, başının dertte olduğunu biliyor musun? Ishido'nun gücü gittikçe artıyor. Daha Lord Onoshi'nin kötülüğünü öğrenmedin sanırım. Ishido, gizlice kendisine katılacak olursam bana Ikawa Jikkyu'nun başıyla topraklarını vereceğini de söyledi. Bunu duydun mu? Neden Anjin San'ı öldürülmesi için hapishaneye yolladın? Neden Ishido onu hapisten çıkarmaya kalktı? Neden haydutlar fidye almak için onu kaçırtmaya kalktılar. Hem fidyeyi kimden alacaklardı? Sonra Anjin San neden hâlâ sağ? Haydutlar isteseler onun başını uçuruverirlerdi...

Yabu içini çekti. «Evet kılavuz, şu anda güvenilir bir çevirmen için bin koku verirdim.» Sonra Blackthorne'un yüzündeki derin çizgileri farketti. Bu çizgiler yeniydi. «Çok aç kalmışa benziyor. Tıpkı vahşi bir köpeği andırıyor. Ama sürüden biri değil. Sürünün başındaki köpek, neh?»

Yabu kendi kendine, «Senin efendin olacağım,» dedi. «Bana gemiler yapacak, adamlarımı eğiteceksin. Toranaga'yı da bir yolunu bulup idare etmem gerek. Bunu yapamazsam da ziyanı yok. Gelecek hayatımda daha hazırlıklı olurum.»

Yabu yüksek sesle, «Iyi köpek,» diye bağırarak İngilize gülümsedi. «Sana sert bir el, birkaç kemik ve biraz da kırbaç gerek. Önce yıkan... Seni Lord Toranaga'ya teslim edeceğim. Çok pis kokuyorsun, lord kılavuz!»

Blackthorne bu sözleri anlamadı, ama adamın dostluk gösterdiğini sezerek gülümsedi. «Wakarimasen... Anlamıyorum..»

Yabu da ona gülümsedi. «Hai, Anjin San.»

***

15

Lord Toranaga, «Benim mahkûmumu benim bölgemden çıkarmadan önce bana sormanız çok daha doğru olurdu sanırım, Lord Ishido,» diyordu.

«Barbar adi suçluların atıldığı hapishanedeydi. Onun için de kendisiyle artık ilgilenmediğinizi düşündüm. Oradan çıkarmazdım. Sizin özel işlerinize karışmayı asla istemem tabii.» İshido sakin görünüyor ama için için köpürüyordu. Bir tuzağa düşürüldüğü için hata yaptığının farkındaydı. Önce Toranaga'ya sorması gerektiğini biliyor, nezaket kuralları bunu gerektiriyordu. Ama barbar elinde olsaydı buna da aldırmazdı. Toranaga isteyecek olursa arzu ettiği zaman barbarı geri verirdi. Fakat bazı adamlarının yolu kesilmiş ve tuzağa düşürülüp öldürülmüşlerdi. Ondan sonra da **Daimyo** Yabu'yla Toranaga'nın adamları barbarı ele geçirmişlerdi. Bu yüzden zor durumda kalmıştı. Oysa aslında o Toranaga'yı bu duruma düşürmeyi ummuştu. «Tekrar özür dilerim.»

Toranaga, Hiro Matsu'ya baktı. İkisine de bu özür dileme, müzik kadar tatlı gelmişti. Bu yüzden Ishido'nun kan kustuğunu biliyorlardı. Büyük konuşma salonundaydılar. Önceden anlaşan iki düşman yanlarına sadece güvendikleri beşer muhafız almışlardı. Geri kalanlar dışarıda bekliyordu. Yabu da dışarıdaydı. Barbarı temizliyorlardı. Toranaga hayatından memnun kalarak, iyi, diye düşündü. Sonra Yabu'yla biraz daha eğlenmeyi, sanki o bir balıkmış gibi oltayla yemlemeyi düşündü. Hiro Matsu'ya Yabu'yu geri göndermesini söyleyerek İshido'ya döndü. «Tabiî özür dilemenizi kabul ediyorum. Neyse bir zarar gelmemiş.»

«O halde ortaya çıkacak hale gelir gelmez barbarı, veliahta takdim edebilir miyim?»

«Kendisiyle işim biter bitmez yollayacağım.»

«Bunun ne zaman olacağını sorabilir miyim? Veliaht kendisini bu sabah bekliyordu.»

«Bu konuda ikimizin de endişelenmesine gerek yok, **neh?** Yaemon yedi yaşında. Yedi yaşında bir çocuk sabretmesini bilir sanırım. Sabır bir tür disiplindir ve tekrarlayarak öğrenilir. Öyle değil mi? Bu anlaşmazlığı kendim açıklayacağım. Bu sabah ona bir yüzme dersi daha vereceğim.»

«Ya?»

«Evet. Siz de yüzmeyi öğrenmelisiniz, Lord İshido. İyi bir egzersizdir ve savaş sırasında da çok işe yarar. Bütün samu-

raylarım yüzmeyi bilirler. Hepsinin bu sanatı öğrenmelerini isterim.»

«Benimkiler zamanlarını ok ve kılıç talimi, ata binme ve nişancılıkla geçirirler.»

«Benimkiler de bunlara şiir, güzel yazı, çiçek yerleştirme, çay töreni gibi şeyler ekliyorlar. Çünkü bir samuray savaş sanatında başarılı olabilmek için barış sanatlarını da öğrenmek zorundadır.»

İshido kendi yazısının kötü ve eğitiminin de sınırlı olduğunu acı acı hissederek konuştu. «Adamlarımdan çoğu bu sanatlarda başarılıdırlar. Zaten samuraylar savaş için yaratılmışlardır. Bu da yeter. Böylece efendimizin vasiyetnamesine uymuş oluruz.»

«Yaemon'un yüzme dersi At saatinde.» Gün ve gece altı kısma bölünmüştü. Gün, sabah beşte Tavşan Saatiyle başlıyordu. Yedide Ejderha saati, dokuzda Yılan saati geliyordu. Bunu At, Keçi, Horoz, Köpek, Yaban Domuzu, Fare ve Öküz izliyordu. Gün sabahın 3'ünden 5'ine kadar süren Kaplan'la bitiyordu. «Derse gelmeyi ister misiniz?»

«Teşekkür ederim. Huylarımdan vazgeçemeyecek kadar yaşlıyım.» Ishido'nun sesinden huysuzluğu belliydi.

«Duyduğuma göre samuraylarınızın subayına seppuku yapması buyurulmuş.»

«Tabiî. O haydutların yakalanmaları gerekirdi. Hiç olmazsa onlardan biri tutuklanmalıydı. O zaman diğerlerini de bulurduk.»

«Bu aşağılık yaratıkların şato yakınına gelmelerine şaştım.»

«Bunu kabul ediyorum. Belki de barbar onları tarif edebilir.»

Toranaga, «Bir barbar neyi bilebilir?» diye güldü. «O haydutlar aslında **ronin**'di değil mi? Adamlarınızın arasında çok **ronin** var. Onları sorguya çekmek yararlı sonuç verebilir. **Neh?**»

«Her yerde soruşturmalar yapılıyor.» İshido düşmanının **ronin** konusundaki alayını anlamazlıktan gelmişti. Efendisiz kalmış, âdeta toplumdan atılmış binlerce **ronin** Ishido'nun veliaht ve annesi adına kendilerini yanına alacağını fısıldaması üzerine başkente doluşmuşlardı. İshido bunun olağanüstü bir dü-

şünce olduğunu biliyordu. Böylece binlerce tecrübeli samuray bulmuştu. Hem **ronin**'ler de ellerine böyle bir fırsat daha geçmeyeceğini bildikleri için sadık kalmak zorundaydılar. Ayrıca ülkede haydutların artması da önlenmişti. Çünkü **ronin** olmak felaketine uğrayan bir samuray ondan sonra ancak keşişlik ya da haydutluk ederek hayatını kazanabilirdi.

İshido büyük bir kinle konuştu. «Bu baskının anlayamadığım çok yanı var. Neden haydutlar fidye almak için o barbarı kaçırmışlar? Kentte ondan çok daha önemli türlü insan var. Haydutlar fidye istediklerini söyleyerek bağırıyorlarmış. Bunu kimden alacaklardı? Hem barbarın ne değeri var? Ayrıca o sırada Lord Yabu'nun bazı adamlarınızla o civarda olması da ilginç.»

«Öyle. Yabu'yu çağırttığım için o sırada oradaydı. Hem sizin adamlarınız da oradaymış. Öneriniz üzerine anlaşmazlıkları gidermek için adamlarınızı samuraylarımın peşine takmanıza izin vermedim mi?»

«Sonra o haydutların Koreliler gibi davranıp ilk samurayları hemen öldürmeleri de garip. Çünkü ikinci kez savaşacak yerde kaçmışlar. Hem onlar neden barbarı alıp dağlara sığınmadılar? Çok garip. Neyse yirmi bin adamıma ormanları taramalarını emrettim.»

Toranaga, İshido'nun haydutları bahane ederek civardaki adamlarının sayısını arttırdığını anlamıştı. Yirmi dediğine göre elli bin kişi getiriyor, diye düşündü. Kapanı kurdu. Fakat neden bu kadar çabuk? Yine kim kalleşlik etti? Neden İshido kendisinden bu kadar emin?

İshido yelpazesini kapatarak yenine soktu. «Ha aklıma gelmişken... Bu önemli işte. Annemin Johji manastırını ziyarete gittiğini duydum.»

«Ya? Kiraz çiçeklerinin mevsimi geçmedi mi?»

«Öyle ama annem onları görmeyi istediğine göre bir şey denilemez. Yaşlılara bir şey söylenmez. Onlar bildikleri gibi davranırlar. **Neh?** Sağlığı pek iyi değil ve bu yüzden endişeleniyorum. Çok çabuk soğuk alıyor. Dikkatli olması gerek.»

«Benim annem de öyle. Yaşlıların sağlıklarını önemsemeleri gerekli.» Toranaga o sırada manastırın başrahibine yaşlı kadı-

nın sağlığıyla çok ilgilenmesi için haber yollamayı düşünüyordu. Kadın manastırda ölürse durum çok kötüye giderdi. Toranaga, İmparatorlukta rezil olurdu. Bütün daimyo'lar onun bu güç sağlayacak satranç oyununda düşmanının annesi olan aciz, yaşlı bir kadından yararlanmaya kalktığını duyarlardı. Aslında rehine almak için tehlikeli bir oyundu.

İshido büyük saygı beslediği annesinin Toranaga'nın Nagoya'daki tapınağına hapsedildiğini duyunca hiddetten deliye dönmüştü. Hemen başkeşişe gizli bir haber gitmiş, yaşlı kadına ilişilirse Toranaga'nın ele geçebilecek tek oğlu olan Naga'nın cüzzamlılar köyüne kapatılacağı belirtilmişti. İshido annesi yirmi dört saat içinde bırakılmazsa İmparatorluğu tutuşturup yakacağını açıklamıştı. Nazik nazik, «Sayın anneniz nasıl, Lord Toranaga?» diye sordu.

Toranaga hem annesini anımsayarak memnun oldu, hem de İshido'nun hiddeti yüzünden sevinerek mutlulukla gülümsedi. «Teşekkür ederim, çok iyi. Yetmiş dördünde biri için çok sağlıklı doğrusu. Onun yaşına gelince kendisi kadar güçlü olacağımı umarım.»

İshido içinden, «Elli sekizindesin ama elli dokuza basamayacaksın. Toranaga,» diye söz verdi. Sonra nazik nazik devam etti. «Lütfen kendisine uzun ve mutlu bir yaşam dilediğimi söyleyin. Zarif bir tavırla selam verdi, sonra asıl mutluluğunu zorla gizleyerek konuştu. «Oh, asıl söylemek istediğim önemli sorun başkaydı. Son naipler toplantısı ertelendi. Bu gece gün batarken toplanamıyoruz. Lord Kiyama hastalandı. Lord Sugiyama ve Lord Onoshi toplantıyı ertelememizi kabul ettiler. Ben de öyle. Böyle önemli işler söz konusuyken böyle bir ertelemenin üzerinde durulmaz tabiî. İşte lordlar da bu kararı imzaladılar.»

Toranaga için için köpürüyordu. «Vah vah. Lord Kiyama'ya kendi doktorumu göndereceğim.»

«Bundan çok memnun kalacağından eminim. Fakat özel doktoru ziyaretçileri yasaklamış. Hastalık bulaşıcı olabilir. **Neh?**»

«Ne hastalığıymış bu?»

«Bilmiyorum, lordum. Bana böyle söylediler. Doktoru Hı-

ristiyan. Bir Hıristiyan daimyo'ya da yine Hıristiyan bir doktor rahip bakar tabii. Bizim doktorlarımız bu kadar önemli bir daimyo'ya layık değil.» Ishido alay ediyordu.

Toranaga, Hıristiyan bir doktorla anlaşmasına olanak olmadığını biliyordu. Doktor bir cizvitti ve onun aleyhinde bulunmak ya da kendisiyle uğraşmak bütün Hıristiyan daimyo'ların düşmanlığına yol açabilirdi. Yalnız kalmıştı. Tek yapabileceği 'Kızıl Ufuk' adlı planı uygulamaktı. Kesin bir tarih vermeyi uygun gördü. «Lord Kiyama'yı öbür gün ziyaret edeceğim.»

«Fakat hastalık? Osaka'dayken size bir şey olursa kendimi asla bağışlamam lordum. Siz konuğumsunuz.»

«Beni öldürecek hastalık henüz yaratılmamış, Lord İshido. Bu konuda içiniz rahat etsin. Falcının sözlerini unuttunuz mu?»

Altı yıl önce Japon, Kore, Çin savaşını halletmek için Çin elçiliğinden bir grup gelmişti ve aralarında da ünlü bir falcı vardı. İnanılmayacak kadar lüks ziyafetlerinden birinde Taiko, bu falcıya bazı danışmanlarının nasıl öleceklerini sormuştu. Falcı, İshido'nun bir hastalığa yakalanmadan, ayaklarını sıkıca toprağa basarak yaşlı bir adam olarak öleceğini söylemişti. Onun gününün en ünlü insanı olacağını da belirtmişti. Toranaga orta yaşında elinde kılıcıyla ölecekti. Fakat Taiko yaşlanıp herkesten saygı görerek yatağında ölecek ve kendisini izleyecek sağlıklı bir erkek çocuk bırakacaktı. O sırada çocuksuz olan Taiko bu sözlerden memnun kalmış ve Çin İmparatorunun kendisiyle barış yapmaya yanaşmamasına kızmakla birlikte elçileri öldürecek yerde sağ salim geri göndermişti.

İshido da bu kehaneti çok iyi anımsıyordu. «Hayır, Lord Toranaga, unutmadım. Fakat bulaşıcı hastalıklar insanı rahatsız eder. Oğlunuz Noburi gibi frengiye yakalanabilirsiniz ya da Lord Onoshi gibi bir cüzzamlı olabilirsiniz.»

Toranaga bir an dengesini yitirir gibi oldu. Bu iki hastalığın yaptıklarını biliyordu. En büyük oğlu Noburu on yedisindeyken bu hastalığa yakalanmıştı. Yüzünü iyice tahrip eden fakat kendisini öldürmeyen bu hastalığa çare bulmak için Japon, Çinli, Koreli ve Hıristiyan doktorlar çok uğraşmışlardı. Toranaga, çok güçlenirsem bu hastalığın da çaresini bulurum belki, diye düşündü. Zavallı Noburu. Bu hastalık gerçekten kadınlardan mı

geçiyor? Peki kadınlar bunu nereden alıyorlar? Çaresi nedir? Zavallı Noburu bu hastalığa yakalanmasaydın benim vârisim olacaktın. Sen olağanüstü bir asker, iyi bir yönetici ve çok zekisin. Böyle bir felakete uğradığın için daha önceki hayatlarında çok kötü şeyler yapmış olmalısın.»

İshido ayrıldıktan sonra Toranaga danışmanına baktı. «Ne dersin?»

Hiro Matsu, «Artık kalsanız da, gitseniz de farketmez,» dedi. «Felâketle karşı karşıyayız. Çünkü size kalleşlik edip yalnız bıraktılar. Toplantı bir haftadan önce yapılmayacaktır. Bu arada İshido da bütün güçlerini Osaka çevresinde toplayacaktır. Yedo'da Lady Ochiba'ya ne olursa olsun kaçamayacaksınız. Ishido sizi ele geçirmek için onu feda etmeye razı. Hem dört naip toplantıda sizi suçlayıp aleyhinize karar alacaklar. Buradan gitseniz bile yine de Ishido'nun istediği kararları çıkaracaklar. Bunlara karşı gelemezsiniz. Meclis başkanı olarak kararlara uyacağınıza yemin ettiniz.»

«Doğru.»

Hiro Matsu'nun endişesi artıyordu. «Ne yapacaksınız?»

Toranaga beklenmeyen bir neşeyle cevap verdi. «Önce yüzeceğim, sonra da barbarı göreceğim.»

*
**

Kadın Toranaga'nın şatodaki özel bahçesinden sessiz sedasız geçerek isfendan ağaçlarının arasındaki güzel küçük eve doğru gitti. Kimonosu ve kuşağı son derece sadeydi, ama ancak usta bir Çinli terzinin dikebileceği bu giysi o denli de şıktı. Saçlarını kabartıp tepesine toplamış ve gümüş firketelerle tutturmuştu. Renkli bir şemsiye beyaz cildini koruyordu. Bir elliden fazla değildi boyu. Fakat vücudu biçimliydi. Boynundaki ince altın zincire yine altın bir haç asılmıştı.

Kiri küçük evin verandasında bekliyordu. Yaklaşan kadına bakarak, «Her gün daha gençleşip güzelleşiyorsun Toda Mariko San,» dedi ve kıskançlık duymadan onun selamına karşılık verdi.

Mariko gülümsedi. «Söylediğin keşke doğru olsaydı, Kirit-

subo San.» Bir yastığın üstüne diz çökerek eteklerini zarif bir şekilde topladı.

«Doğru olduğuna inan. Son ne zaman karşılaştık? İki yıl önce mi? On altı yıldır hiç değişmedin. Anımsıyor musun? İlk kez Lord Goroda'nın ziyafetinde karşılaşmıştık. Sen yeni evlenmiştin ve on dördündeydin.»

«Evet, çok iyi anımsıyorum.» Genç kadın üzüntüyle düşündü: O gün ağabeyim babamın diktatör Goroda'yı öldürerek intikamını alacağını fısıldamıştı bana. Oh, bunu unutmama olanak var mı? O korkunç olaylar böyle başladı. Ben olacakları kimseye açıklamadım. Ne kocama, ne de diktatör Goroda'nın sadık adamı olan kayınpederim Hiro Matsu'ya durumu bildirdim. Diktatörün en büyük generallerinden birinin böyle bir suikasti planladığını haber vermedim. Böylece lorduma, kocama ve evliliğim dolayısıyla ait olduğum ailesine karşı görevimi yapmadım. Oh, Modonna bu günahımı bağışla...

Kiri güldü. «Neden senin vücuduna ve güzel saçlarına sahip değilim? Neden senin gibi zarif yürümesini bilmiyorum. Bunun cevabı da basit. Çünkü çok yemek yiyorum!»

«Bunun ne önemi var? Lord Toranaga daima size değer veriyor. Neh? Onun için de mutlusunuz. Akıllı, sıcak ve neşeli bir insansınız.»

Kiri, «Bol yemek yiyip yine de ince kalmayı ve beğenilmeyi isterdim,» diye cevap verdi. «Fakat sen... Sen mutlu değil misin?»

«Ben Lord Buntaro'nun çaldığı bir sazım. Kocam mutluysa, ben de mutlu sayılırım tabii. Onun zevki, benim zevkimdir.»

Kiri altın rengi ipekten yapılmış yelpazesini sallarken kendi kendine, «Bu güzellik, zekâ, cesaret ve bilgine rağmen senin yerinde olmadığıma memnunum, Mariko,» diyordu. «Hayır o çirkin, kaba, küstah, nefret edilecek adamla, değil on yedi yıl, bir gün bile evli kalamazdım. O babası Hiro Matsu'dan ne kadar farklı! Hiro Matsu fevkalâde bir erkek. Fakat Buntaro? Babaların böyle korkunç oğulları nasıl oluyor? Yıllardır bu kötü davranışlara, o felâketlere nasıl dayandın? Bunların yüzünde ve ruhunda iz bırakmamasına şaşmak gerek.»

Kiri sordu. «Oğlun nasıl, Toda Buntaro Mariko San?»

«Çok güzel. İnanır mısınız Saruji on beşine geldi. Uzun boylu ve güçlü. Tıpkı babası gibi, Lord Hiro Matsu oğluna kendi topraklarını verdi. Onun kiminle evleneceğini biliyor musunuz?»

«Hayır. Kiminle evlenecek?»

«Lord Kiyama'nın torunuyla. Lord Toranaga bunu çok iyi düşündü. Ailemiz için iyi bir evlilik. Yalnız kızın oğlumla daha çok ilgilenmesini isterdim...» Mariko biraz da çekinerek güldü. «Daha şimdiden bir kayınvalde gibi konuşuyorum. Oysa kaynanam olmadığı için de talihli sayılırım. Kocam buraya gelmemi emretti. Lord Toranaga beni görmek istemiş.»

«Evet, kendisine çevirmenlik yapmanı istiyor.»

Mariko şaşırdı. «Kiminle konuşacak?»

«Yeni barbarla.»

«Fakat Rahip Tsukku San yok mu? Hasta falan mı?»

Kiri yelpazesini salladı. «Lord Toranaga'nın ilk konuşmadaki gibi o rahibi isteyecek yerde seni çağırtmasının nedenini bilemeyeceğim, Mariko San. Paraları biz saklar, masrafları eder, hizmetçileri yetiştirir, yiyecek ve ev eşyalarını alır.... hatta lordlarımızın kılıklarını bile düşünürüz. Buna karşılık bize bir şeyi açıklamazlar, değil mi?»

«Bu yüzden sezme gücümüzden yararlanıyoruz sanırım.»

Kiri dostlukla onu süzdü. «Belki. Yalnız bu iş çok gizli. Onun için bu toplantı konusunda kimseye bir şey söylemeyeceğine yemin etmelisin. Hıristiyan Tanrının üstüne yemin etmelisin.»

Mariko rahatsız olmuştu. «Tabiî.» Kiri'nin onu, kocasına, kayınbabasına ya da günah çıkaran rahibe bir şey söylememesi için uyardığını anlamıştı. Lordu olarak Toranaga, kocasından daha önemliydi. Onun için de bazı şeyleri kocasından gizlemeye hakkı vardı. Fakat günah çıkardığı rahip ne olacaktı? Ona bir şey söylememesi olur muydu? Yine istememekle birlikte siyasi bir entrikaya karıştığını hissetti. Yine Fujimoto soyundan geldiğine pişman oldu. Portekizce ve Latince bildiğine de pişmandı. Keşke doğmasaydım, diye düşündü. Ama o zaman oğlumu hiç görmeyecektim. Isanın dinini ve Sonsuz Hayatı da bilmeyecektim. Bu senin karma'n... Sadece karma.

Başını kaldırdı. «Pekâlâ Kiri San. Tanrımın üstüne yemin ediyorum. Bugün ya da başka bir zaman lordumun çevirteceği sözleri kimseye açıklamayacağım.»

«Bu arada duygularına da kapılmaman gerek. Bu yeni barbar acayip şeyler söylüyor ve lordum da seni özel bir nedenle seçti sanırım. Ayrıca bir şey rica edeceğim. Haçını kimonunun altına gizler misin lütfen, Mariko San?»

Mariko korur gibi elini haça attı. «Fakat Lord Toranaga dinimi değiştirmeme itiraz etmedi. Klanımın reisi olan Lord Hiro Matsu da öyle... Kocam da bunu takmama izin verdi.»

«Evet, ama haçlar o barbarı çileden çıkarıyor. Lord Toranaga da onun kızmasını değil yatıştırılmasını istiyor.»

Blackthorne ömründe o kadar ufak tefek ve biçimli bir kadın daha görmemişti. «**Konnichi Wa**, Toranaga Sama.» dedi. Toranaga'nın yanında oturmuş hayretle kendisine bakan küçük çocukla onun arkasındaki şişman kadını da selamladı. Hepsi de küçük evin verandasındaydılar. Bembeyaz kumların üstüne yapılmış olan bu ev aslında kutsal çay töreleri için kullanılıyordu. Ama tenha yerde olduğu için bazen buralarda buluşmalar ve konuşmalar da oluyordu.

Blackthorne kimonosunu toplayarak onların önünde ve biraz aşağıda kalan kumların üstüne konulmuş yastığa yerleşti. «**Gomen nasai**, Toranaga Sama, **Tsuyaku go imasu ka?**»

Mariko kusursuz sayılacak bir Portekizciyle, «Çevirmeniniz benim, senyor,» dedi. «Ama galiba Japonca konuşuyorsunuz.»

Rahip Alvito'yu bekleyen İngiliz şaşırdı. «Hayır, senyorita, sadece bir birkaç sözcük biliyorum.»

«Acaba Latince konuşmayı mı yeğlerdiniz?»

«Hangisini isterseniz, senyorita.» Blackthorne bütün iyi eğitim görmüş insanlar gibi Latince okuyup yazıyor ve konuşuyordu. Çünkü uygar dünyada tek bilim dili Latince sayılıyordu.

Bu kadın kimdi? Bu kusursuz Portekizceyi nereden öğrenmişti?

«O halde Portekizce konuşacağız. Efendim bu birkaç söz-

cüğü nerede öğrendiğinizi soruyor.»

«Hapishanede bir Fransiskan keşişi vardı, senyorita. Kendisi bana işe yarar birkaç sözcük öğretti.» Bir yandan da genç kadına bakıyor ve onu bir tek elimle havaya kaldırabilirim, diye düşünüyordu. İki elimi belime dolarsam parmaklarım birbirine değer. Kaç yaşında? Çok güzel. Acaba evli mi? Fakat yüzüğü yok. Saçındaki gümüş tokalardan başka bir ziynet eşyası da takmamış. Ama şişmanda da mücevher yok. Peki o şişman Toranaga'nın karısı mı? Yoksa çocuğun dadısı mı? Çocuk Toranaga'nın oğlu olabilir mi? Yoksa torunu mu? Rahip Domingo, Japonların bir karıları, fakat istedikleri kadar resmi metresleri olabileceğini söylediydi. Bu çevirmen Toranaga'nın metresi mi? Böyle bir kadınla yatmak nasıl olur? Onu ezmekten korkarım. Yok, ona bir şey olmaz. İngiltere'de de ufak tefek kadınlar var, ama onun gibi değil.

Dimdik oturan çocuk ufak tefekti ve siyah saçları arkada bağlanmıştı. Pek meraklı olduğu da belliydi. Blackthorne düşünemeden ona göz kırptı. Çocuk zıpladı, sonra gülerek Mariko'nun sözünü kesti. Hepsi de şımartır gibi onu dinlediler ve susturmadılar. Çocuk susunca Toranaga bir şey sordu.

«Lord Toranaga bunu neden yaptığınızı öğrenmek istiyor.»

«Oh, sadece çocuğu eğlendirmek için. O da ülkemdeki gibi bir çocuk. Çocuklara göz kırparsanız genellikle gülerler. Oğlum da onun yaşlarında olmalı. Oğlum yedisinde.»

«Velîaht da yedisinde.» Mariko bir an durduktan sonra İngilizin sözlerini aktardı.

«Velîaht mı? Yani kendisi Lord Toranaga'nın tek oğlu mu?»

«Lord Toranaga bu ara sadece sorulara cevap vermenizi rica ediyor. Sabırlı olursanız daha sonra istediklerinizi öğreneceğinizi sanıyorum, Anjin San.»

«Tabiî.»

«Teşekkür ederim. Lordum başka çocuğumuz olup olmadığını soruyor.»

«Bir kızım var. Ben İngiltere'den ayrılmadan önce doğdu. İki yaşında vardır şimdi.»

«Bir eşiniz mi var, yoksa daha fazla mı?»

«Bir, İspanyol ve Portekizliler gibi biz de tek eş alırız ve resmi metresimiz de yoktur.»

«O ilk karınız mı, senyor?»

«Evet.»

«Kaç yaşındasınız?»

«Otuz altı.»

«Ingiltere'de nerede oturuyorsunuz?»

«Londra yakınında küçük bir limanda.»

«Lordum hangi dilleri konuştuğunuzu soruyor?»

«Ingilizce, Portekizce, İspanyolca, Hollandaca ve Latince.»

Mariko kaşlarını çattı. «Hollandacayı dinsizler konuşuyorlar değil mi? Almanca da öyle...»

Blackthorne dikkatli davrandı. «Hollanda ve Almanya Katolik olmayan ülkelerdir.»

«Bağışlayın, ama bu dinsiz anlamına gelmez mi?»

«Hayır, senyorita. Hıristiyanlık iki ayrı kısma bölünmüştür. Bunlar da Katolik ve Protestanlıktır. Japonya'daki Hıristiyanlar Katolik. Şu sıralarda iki mezhep birbirlerine düşman.» Kadının şaşırdığını ve sözleri anlamayan Toranaga'nın sabırsızlandığını hissetti.

«Siz Protestan-Hıristiyan mısınız?»

«Evet.»

«Katolik Hıristiyanlar sizin düşmanlarınız mı?»

«Çoğu beni dinsiz ve düşman kabul eder.»

Kadın durakladı ve az sonra Toranaga'ya bakarak konuşmaya başladı. Toranaga kadını uzun uzun sorguya çekti. Sonunda Mariko, Blackthorne'a döndü. «Lordum sizinle ilgili her şeyi bilmeyi istiyor. Ülkenizi, kraliçenizi, daha önceki yöneticilerinizi, örf, âdet ve tarihinizi. Bu arada yaşadığınız dünyayı da anlatın. Gemileriniz, silahlarınız, yiyecekleriniz, ticaretiniz..., Savaşlarınız... Efendim hepsini bilmek istiyor.»

«Önce senyorita, kusursuz Portekizceniz dolayısıyla sizi tebrik ederim.»

Kadının yelpazesi hafifçe sallandı. «Teşekkür ederim.»

«Peki nereden başlayayım?»

Kadın sorunca Toranaga'nın kişilik sahibi yüzünde bir gülüş belirdi. «Lordum en başından başlamanızı istiyor.»

Blackthorne durakladı. Bunu nasıl yapabilirdi? Ama sonra aklına bir şey geldi. «En iyisi size dünyanın bir haritasını çizeyim, senyorita. Bunu ister misin? Bildiğim kadar dünyayı çizmeye çalışacağım.»

Mariko bu sözleri çevirince Toranaga'nın gözleri ilgiyle parladı. «Efendim, 'Evet' diyor. Kâğıt getirtecek...»

«Teşekkür ederim, fakat şimdilik bu yeter. Daha sonra bana kâğıt verirseniz çok daha düzgün bir harita çizmeye gayret ederim.» Blackthorne yastıktan kalkarak yere çömeldi ve parmağıyla beyaz kumların üstünde dünya haritasını tersine çizmeye başladı. Böylece bakanlar çok daha iyi anlayacaklardı. Kuzey Amerika'nın üstünde fazla durmadı. Güney Amerika'da da Peru'yla sahili belirtti. Afrika ve Asya'yı dikkatle çizdi. «Biz sadece sahilleri biliyoruz. Amerika, Afrika ve Asya'nın içi bizim için esrarlı yerler.»

Mariko daha rahatlıkla anlatıyordu ve İngiliz ilgilerinin artmakta olduğunun farkındaydı. Çocuk kımıldayıp biraz yaklaştı.

«Velıaht haritanın neresinde olduğumuzu bilmeyi istiyor.»

«Burada. Şurası Çin olacak sanırım. Sahilde ne kadar uzakta olduğumuzu bilemiyorum. İşte şuradan buraya gelebilmek için tam iki yıl denizde yol aldım.» Toranaga ve şişman kadın iyice görebilmek için başlarını uzattılar.

«Velıaht haritanızda ülkemizin neden o kadar küçük yer kapladığını soruyor?»

«Bu ölçülere göre küçültülmüş bir harita, senyorita. Bakın, şuradaki Yeni Dünyadan Meksika'yo kadar üç bin mil. Burada Yedo'ya kadar da aşağı yukarı üç yüz mil.»

Bir sessizlik oldu. Japonlar aralarında konuştular.

«Lord Toranaga, Japonya'ya nasıl geldiğinizi göstermenizi istiyor.»

«Şuradan. Şu Macellan Boğazı ya da geçidi... Güney Amerika'nın tam ucunda. Buraya seksen yıl önce geçidi bulan Portekizlinin adı verilmiş. O zamandan beri de İspanyollarla Portekizliler yolu daima gizli tuttular. Buradan ilk geçen yabancılar biz olduk. Onların gizli bir rotalarını elde ettim. Bunlar bir cins harita sayılır. Fakat rüzgârlar aleyhimize olduğu için yine de oradan geçmek için altı ay beklemem gerekti.»

Kadın sözleri çevirince Toranaga inanmayan gözlerle baktı. «Efendim yanıldığınızı söylüyor. Bütün bar... yani bütün Portekizliler güneyden gelirler. Tek yolları budur.»

«Evet, doğru. Portekizliler o yolu daha uygun görürler. Çünkü Afrika, Hindistan sahillerinde ve Adalarda pek çok kaleleri vardır. Oradan kumanya alır ve kışları da yine oralara sığınıp beklerler. Ayrıca savaş gemileri olan kalyonlar oralarda devriye gezer ve böylece bu yollardan başkalarının yararlanmasına engel olurlar. Bizim için Macellan Boğazından geçmek daha kolay oldu. Yoksa o düşman Portekiz kalelerinin önünden geçmeye kalkacaktık, ve bizi batıracaklardı. Lütfen Lord Toranaga'ya bunlardan çoğunun yerini bildiğimi söyleyin. Hem o kalelerin çoğunda parayla tutulmuş Japon askerleri var. Hapishanede bana bu bilgileri veren rahip İspanyoldu ve Portekizlilerle Cizvitlere düşmandı.»

Blackthorne kadının yüzünün değiştiğini farketti. Sözleri aktarılınca Toranaga'nın çehresi de değişiverdi.

«Japon askerleri mi? Yani samuray mı?»

«Onlara **'Konin'** demek daha doğru sanırım.»

«Gizli bir haritadan söz ettiniz. Efendim bunu nasıl ele geçirdiğinizi soruyor.»

«Hindistan'ın Portekizlilere ait olan Goa bölgesinin Katolik başrahibinin yanında Pieter Suyderhof adlı bir Hollandalı sekreter vardı. Portekizliler bu bölgeyi zorla ele geçirmeye çalışıyorlar. Onun için başrahibe türlü gizli belgeler geliyordu. Suyderhof yıllar sonra bazı haritaları kopya etmeyi başardı. Bunlar Macellan Boğazından Goa yoluyla Japonya'ya giden yolu gösteriyordu. Bu haritayı kullandım. Ancak gemide kalan haritalarım kayboldu. Bunlar benim için önemli. Lord Toranaga için de değerli olabilir.»

«Efendim haritaları arattığını söylüyor. Lütfen devam edin.»

«Suyderhof Hollanda'ya dönünce haritaları Doğu Hindistan Şirketine sattı.»

Kadın onu soğuk soğuk süzdü. «O adam para alan bir casus muydu?»

«Haritalar için ona para verildi. Hollanda bir cumhuriyettir ve orada soyluluk payesi yoktur. Bir insan sadece armağan-

landırılır. Hem ülkemle müttefikimiz Hollanda yıllardır İspanya ve Portekiz'le savaştalar. Onun için düşmanların sırlarını öğrenmek çok önemlidir.»

Toranaga kadın konuşurken gözlerini haritadan ayırmamıştı. Yüzü ifadesizdi. Mariko, «Efendim,» dedi. «Haritayı kâğıda çizmenizi istiyor. Portekiz üslerini ve her birinde kaç ronin olduğunu da belirteceksiniz.»

Toranaga kılavuzla doğrudan doğruya konuşamadığına üzülüyordu. Mariko tekrar İngilize döndü. «Efendim neden kuzeye geldiğinizi soruyor.»

«Ben bir geminin kılavuz kaptanıydım. Kuzeydoğuda bir geçit bulmaya çalışıyorduk, senyorita.»

Mariko birden, «Ben senhorita,» değilim diye mırıldandı. «Evliyim.»

«Özür dilerim... Yetmiş yıl önce İspanya ve Portekiz bir anlaşma imzaladılar. Yeni bulunacak toprakları aralarında payedeceklerdi. Sizin dünyanız Portekiz'in payına düştü. Onun için de ülkeniz, Lord Toranaga, siz, herkes, bu şato ve içindeki her şey Portekiz'e verildi.»

«Rica ederim, Anjin San. Bu çok saçma bir şey.»

«Buna inanmayacağınızı biliyordum. Ama doğru.»

Kadın sözleri nakledince Lord Toranaga aşağı gören bir tavırla güldü. «Lord Toranaga bunun, gökyüzünü kendisiyle Çin İmparatoru arasında bölmekten farksız olduğunu söylüyor.»

«Lütfen Lord Toranaga'ya söyleyin. Durum hiç de öyle değil.» Çok ihtiyatlı davranması gerektiğini anlamıştı. «Onlar resmi anlaşma yaptılar. Katolik olmayan ülkeleri böylece bölüştüler. Doğuda her şey Portekiz'in, batıdaysa İspanya'nın. 1500'de Brezilya bulundu. Şimdi oranın sahibi Portekiz. Oradaki yerlileri öldürdüler, tapınakları ve madenleri soyup altın ve gümüşleri alarak zengin oldular. Amerika'nın kalan kısmı da İspanyalıların. Meksika, Peru ve diğer yerler. İspanyollar İnka uygarlığını ortadan kaldırdılar, yüz binlerce insanı tutsak aldılar. Toprakları zapteden kimselerin aralarını açtılar. Şimdi İspanya, İnka'lardan yağma edilen gümüş ve altın sayesinde dünyanın en zengin ülkesi. Portekiz'se Asya'ya sahip çıkmaya çalışıyor. Papa da

onları destekliyor. Söylediğim gibi, Çin'den Afrika'ya kadar olan toprakları kendilerinin sayıyorlar.»

Mariko birden ciddileşmiş, Blackthorne'un neyi kastdettiğini anlamıştı. Toranaga da öyle. «Efendim, düşmanlarınızı çekiştirdiğinizi ve kafasını zehirlemeye çalıştığınızı söylüyor.»

«Anlattıklarım doğrudur.»

Toranaga da, Mariko kadar şaşırmıştı. «Sen ne dersin Kiri San?» diye srodu.

«Bu adam söylediklerine inanıyor. Fakat bunu nasıl kanıtlamalı?»

Toranaga, «Sen nasıl kanıtlardın, Mariko San?» dedi. Mariko'nun şaşırıp üzülmesinden rahatsız olmuş, fakat çevirmen olarak onu kullanmayı kabul ettiğine de sevinmişti.

«Rahip Tsukku San'a sorarım. Ondan sonra da güvenilir bir adamı dünyayı dolaşmaya yollarım. Belki Anjin San'la.»

Kiri söze karıştı. «Rahip bu sözleri desteklemezse, bu, Anjin San'ın yerine bir çevirmen ararken ona Mariko'yu teklif ettiğine memnundu kadın. Mariko San'a güvenebileceklerini biliyordu. Hem yemin ettiği için o Hıristiyan şeytanlarına da bir şeyi anlatmazdı.

O sırada gözleri yaklaşan yaşlıca bir kadına takıldı. Budist rahibelerinin kapüşonlu cüppesini giymiş kadının yanında dört gri kimonolu vardı. Adamlar durdular ve sadece kadın yaklaştı.

*
**

16

Hepsi saygıyla eğilip selam verdiler. Toranaga barbarın da onları taklit ettiğini ve merakla bakmadığını görerek, Anjin San her şeyi çabuk öğreniyor, diye düşündü. Kafasında belki on bin soru vardı. Fakat disiplinli bir insan olduğu için bun-

ları bir yana bırakarak o anki tehlikeyle ilgilenmeye karar verdi.

Kiri kalkıp yaşlı kadına bir yastık vermiş, sonra onun yanına çömelmişti. Kadın da onları selamlayarak, «Teşekkür ederim, Hiritsubo San,» dedi. Gelenin adı Yodoko'ydu ve Taiko'nun dul eşi olan kadın Budist rahibeliğini seçmişti. Gözlerini kısarak Blackthorne'a bakıp mırıldandı. «O bir barbar mı? Gözlerim gittikçe bozuluyor. Tsukku San değil. Neh?»

Toranaga cevap verdi. «Hayır, bu yeni barbar.»

Yodoko dönerek Yaemon'a baktı ve onu yeni farketmiş gibi bir tavır takındı. «Oh, oğlum! Demek buradasın! Ben de seni arıyordum.» Saygıyla selam verdi.

Yaemon da gülerek bu selama karşılık verdi. «Teşekkür ederim, büyükana. Oh, barbarı duyacaktınız. Bize harita çizdi ve türlü şeyler anlattı.»

Yaşlı kadın dudak büktü. «Barbarları sevmem. Buraya gelmeseler çok daha iyi ederler. Baban Lord Taiko onlara nasıl dayanırdı bilmem? Fakat o bir erkekti ve sen de erkeksin. Erkeklerin kadınlardan daha fazla sabırları vardır tabiî.» Sevgiyle çocuğa sarıldı. «Buraya neden geldim biliyor musun? Kwampaku'yu çağırmaya! Çünkü Kwampaku yemeğe de, yazı dersine de geç kalmış!»

«Yazı derslerinden nefret ediyorum. Ben yüzmeye gideceğim!»

Toranaga gülümsedi. «Bir liderin iyi yazı yazması gerekir, Yoemon Şoma. Kwampuku'nun da herkesten daha iyi yazması gerekir. Yoksa İmparatora ya da büyük daimyo'lara nasıl mektup yazabilir? Bir lider yanındakilerden daima daha üstün olmalı ve zor gelen pek çok şeyi başarmalıdır.»

«Evet, Kwampaku olmak çok zor.» Yaemon büyük bir adam gibi kaş çattı. «O halde derslerime çalışmalıyım.»

Hepsi de veliahtla gururlandılar. Yodoko, «Çok akıllısın oğlum,» dedi.

«Evet, büyükanne. Annemin dediği gibi ben de babam kadar akıllıyım. Annem ne zaman buraya dönecek?»

Yodoko yan gözle Toranaga'ya baktı. «Yakında.»

Toranaga da, «Çok kısa süre içinde geleceğini umarım,»

diye ekledi. Çocuğu almak için Yodoko'yu İshido'nun gönderdiğini biliyordu.

Yodoko içini çekti. «Oğlumdan sorumlu olmak çok zor. Lady Öchiba'nın Osaka'ya dönmesi çok iyi olacak. O zaman ben de tapınağa giderim, **neh?** Lady Ochiba nasıl? Lady Genjiko nasıl?»

«Ikisinin sağlığı da çok iyi.» Toranaga için için gülüyordu. Dokuz yıl önce Taiko beklenmedik bir yakınlık göstererek Toranaga'dan çok sevdiği resmi metresi Lady Ochiba'nın kardeşi Lady Genjiko'yla evlenmesini istemişti. «Böylece ailelerimiz tam anlamıyla birleşir, **neh?**» demişti.

Taiko'yla bu yakınlığı istemişti. Toranaga, Fakat Ochiba'nın kendisinden nefret ettiğini biliyordu. Hem Ochiba'nın kardeşi, karısı olursa Taiko'nun üstünde büyük nüfuz elde edecekti. Ama Toranaga onu oğluna alırsa idarenin daima kendisinde kalacağını düşünmüştü. Bütün gücünü ve zekâsını kullanarak, Sudara ve Genjiko'nun evlenmesini sağlamıştı. Genjiko sayesinde kendisini Lady Ochiba'dan koruyordu. Çünkü Ochiba kardeşine çok düşkündü.

«Gelinimin doğum sancıları henüz başlamamış... Oysa dün başlaması bekleniyordu. Tehlike olmadığına göre Lady Ochiba oradan hemen ayrılacaktır.»

«Üç kızdan sonra Genjiko'nun size bir erkek torun vereceğini umarım. Bunun için dua edeceğim.»

Toranaga, kadının soyu için bir tehlike oluşturmakla birlikte onun kendisinden daima hoşlandığını da biliyordu. «Teşekkür ederim.»

«Duyduğuma göre Lady Sazuko'nun da çocuğu olacakmış.»

«Evet, çok talihliyim.» Son resmi metresini anımsayan Toranaga onun gençliğini, gücünü ve sıcaklığını düşünerek memnun oldu. Bir oğlu olacağını umuyordu. Sazuko çok sağlıklı ve genç olduğuna göre bir erkek çocuğu rahat rahat doğurabilirdi.

«Buda seni takdis etmiş.» Yodoko ani bir hasete kapıldı. Toranaga'nın yaşayan dört oğlu, beş kızı ve beş kız torunu olması haksızlıktı. Şimdi Sazuko da doğuracaktı. Hem Toranaga hâlâ güçlüydü ve evinde pek çok resmi metresi vardı. Daha çok

oğulları olurdu. Ama onun bütün umudu bu yedi yaşındaki çocukta toplanmıştı. Bu Lady Ochiba kadar kendi oğluydu. Ama başlangıçta Lady Ochiba'yı ne kadar kıskanmıştı...

Yaemon, «Gidip derslerimi yapabilir miyim, büyükana?» diye sordu.

«Tabiî. Haydi gidelim.» Kiri kadının kalkmasına yardım etti ve Yaemon önden koştu. Gri kimonolular onu bekliyorlardı. İçlerinden biri hemen onu tutup sevgiyle omzuna aldı. Yaşlı kadın doğruldu. «Benimle biraz yürür müsünüz, Lord Toranaga? Dayanacak güçlü bir kola ihtiyacım var.»

Toranaga beklenmedik bir çeviklikle ayağa fırladı. Kadın onun koluna girdiyse de dayanmadı. «Evet güçlü bir kola ihtiyacım var. Yaemon da öyle. Aynı şeye ülkenin de gereksinimi var.»

«Size daima hizmet etmeye hazırım.»

Diğerlerinden uzaklaşınca kadın hafif sesle konuştu. «Tek naip olmalı ve idareyi elinize almalısınız. Yaemon gereken yaşa gelene kadar ülkeyi yönetmelisiniz.»

«İstesem bile Taiko'nun vasiyetnamesi buna engel oluyor. Zaten istediğim de yok. Ben tek başıma idareyi ele almayı hiç bir zaman arzu etmedim.»

Kadın Taiko'nun ona yıllarca önce yaptığı gibi içtenlikle hitap etti. «Tora Chan, aramızda pek az sır var. İsteseniz bunu yapabilirsiniz. Lady Ochiba'ya ben cevap veririm. Ömrünüz boyunca yönetim sizde olsun. Şogun olun ve Yaemon'u da tek vârisiniz yapın. O da sizden sonra Şogun olsun. Lady Ochiba ve onun büyükbabası Goroda dolayısıyla Yaemon'un soyu Fujimoto'ya dayanıyor.»

Toranaga ona bakakaldı. «Daimyo'ların böyle bir şeyi kabul edeceklerini mi sanıyorsunuz? Ya da İmparatorumuz bu rütbeyi vermeye yanaşır mı?»

«Hayır. Sadece Yaemon için buna razı olmazlar. Ama önce siz Şogun olur ve çocuğu da evlat edinirseniz, hepsini kandırırsınız. Lady Ochiba ve ben de sizi destekleriz. İshido ve diğerlerini idare edebilirsiniz. Zaten daima bunu yaptınız. Duyduğum savaş söylentilerinden korkuyorum, Tora Chan. Savaş başlarsa daima sürer ve Yaemon'u da ortadan kaldırır.»

«Evet buna ben de inanıyorum. Savaş başlarsa sona ermeyecektir.»

«O halde yönetimi alın! Ne isterseniz yapın! Yaomen değerli bir çocuk. Onu sevdiğinizi biliyorum. Babası gibi kafalı ve siz yol gösterirseniz hepimiz kazançlı çıkarız. Kendisi mirasını ele geçirmeli. Açık açık desteklemezseniz onu mahvedecekler.»

Toranaga, «Kendisini destekliyorum,» diye cevap verdi. «Her bakımdan bu böyle. Ölen eşiniz Taiko'yla böyle anlaşmıştık zaten.»

«Teşekkür ederim.» Cüppesine sıkıca sarılarak biraz dikleşti. «Dinleyin. Ben sağken ne veliaht, ne de Lady Ochiba size karşı gelemezler. Önerdiğim şeyi düşünecek misiniz?»

«Ölen efendim buna engel oluyor. Ne vasiyetnameye, ne meclis başkanı olarak verdiğim söze karşı gelemem.»

Sessiz sedasız yürüdüler. Sonra Todoko içini çekti. «Neden onu eş olarak almıyorsun?»

Toranaga durakladı. «Ochiba'yı mı?»

«Neden olmasın? Kendisi siyasi açıdan size çok uygun bir eş. Üstelik güzel, genç, en iyi kandan, yarı Fujimoto yarı Minowara, hem çok da neşeli ve canlı, Artık resmi bir eşiniz yok. Neden olmasın? Böylece işler düzelir ve İmparatorluk parçalanmaz. Hem Ochiba'dan oğullarınız da olur. Yaomen sizden sonra Şogun olur. Onu diğer oğullarınız izler. Neden Lady Ochiba'yla evlenmiyorsunuz?»

Toranaga, çünkü o bir tanrıçanın yüz ve vücuduna sahip bir yaban kedisi, hain bir kaplan, diye düşündü. Kendisini bir imparatoriçe sanıyor ve öyle davranıyor. Yatakta ona asla güvenilmez. Insanı okşarken gözlerine bir dikiş iğnesi de batırabilir. Onunla isimde kalacak bir evlilik bile yapamam. Bunu o da asla istemez. Onu istememenin çok nedeni var ve bunlardan en sonuncusu da bana duyduğu nefret. On bir yıldan beri benim mahvolmam için çalışıyor. Daha on yedisindeyken beni ortadan kaldırmaya kalktı. Tıpkı yazın olgun bir şeftalisine benziyordu, ama içi çelikti. On beş yaşında Taiko'nun metresi olur olmaz adamı etkisine aldı. Sonra Taiko'dan çocuk doğurması... Taiko sonunda bir mucize sayesinde çocuğa kavuştu. Fakat

Taiko'nun yüzlerce kadınla ilgisi oldu. Her yaşta, her kasttan kadınla ilişki kurdu. Fujimoto prenseslerinden dördüncü sınıf geyşalara kadar pek çok kadınla yattı. Fakat hiçbiri Taiko'dan gebe kalmadı. Buna karşılık Taiko'nun savdığı, boşadığı veya başkasıyla evlendirdiği kadınların çoğunun çocukları oldu. Taiko elli üçündeyken Lady Ochiba ona cılız, hastalıklı bir çocuk verdi ama bebek kısa süre sonra öldü. Taiko kederden deliye dönerek kadını değil kendisini suçladı. Sonra Ochiba dört yıl sonra tekrar doğurdu. Bu seferki çok sağlıklı bir çocuk oldu. Taiko ona, 'Eşsiz Öchiba' diyordu...

«Yaemon'un babası Taiko mu değil mi? Ah, gerçeği bilebilmek için çok şey verirdim. Gerçeği bilemeyeceğiz. Ama şu ya da bu şekilde gerçeği kanıtlayacak deliller için neler vermezdim. Her konuda akıllı olan Taiko'nun Ochiba ve Yaemon konusunda aptallaşması tuhaf. Bütün kadınların içinde oğlunun anasının Ochiba olması da garip. Ochiba'nın babası, üvey babası ve annesi Taiko yüzünden öldü. Acaba Ochiba başka bir erkekle yatıp onun tohumunu aldıktan sonra adamı ortadan kaldırmak kurnazlığını gösterebildi mi? Bunu bir değil iki defa yapabildi mi? O bu kadar kötü olabilir mi? Ah, tabiî!... Ochiba'yla evlenmek mi? Asla...

Yodoko, «Siz bir erkeksiniz, Tora Chan,» dedi. «Böyle bir kadını kolaylıkla idare edersiniz. Imparatorlukta onu idare edebilecek bir siz varsınız, neh! Sonuçta o bir kadındır. Sizin için değerli bir eş olurdu.»

⁂

17

Gecenin en karanlık saatinde duvarı aşan katil bahçeye atladı. Vücuduna yapışan siyah bir elbise giymişti. Altı kalın çorapları da siyahtı ve siyah bir maskeyle kapüşon, yüzüyle başını gizliyordu. Ufak tefek adam ses çıkarmadan iç kalenin duvarına yaklaştı. Elli metre ötede iki kahverengi kimonolu ka-

pıyı korumaktaydılar. Adam ustalıkla üstüne kumaş kaplanmış çengeli yukarıya attı. İpek ip takılı çengel taşın arasına geçerek kaldı ve adam çabucak yukarıya tırmanıp iki taşın arasından girerek gözden kayboldu.

Lambaların yandığı koridor loş ve sessizdi. Adam gölge gibi süzülerek bir dış kapıyı açtı. Başka kahverengi kimonolular devriye gezerken adam duvara yapışıp bekledi. Sonra koridorda ilerledi. Uçtaki kapıyı bir samuray koruyordu. Bağdaş kurmuş dimdik oturan muhafız esnedi. Bir an gözleri kapandı. İşte o sırada katil hiç ses çıkarmadan saldırdı. Elindeki ipek iple bir ilmek yaparak muhafızın boynuna geçirip sıktı. Samuray ipi gevşetmeye çalıştı ama omuzları arasına saplanan bir bıçak hareketsiz kalmasına yetti.

Adam ziyaretçi odasının kapısını sessiz sedasız açtı. Usulca etrafına bakındı. Cesedi çekip içeriye aldı. Sonra karşı taraftaki iç kapılardan soldakine yaklaştı. Kıvrık bıçağını sağ eline alarak kapıya usulca vurdu ve «İmparator Ahirakawa'nın zamanında...» diye parolayı söyledi.

Öbür taraftan bir bıçağın kınından çekilirken çıkardığı ses yankılandı ve cevap geldi. «...Enraku ji adında akıllı bir adam yaşıyordu...»

«Kendisi ilk otuz kuralı yazmıştı. Lord Toranaga'ya acele haber getirdim.»

Kapı açılır açılmaz katil saldırdı. Bıçağını ilk samurayın gırtlağına sapladı. Sonra bıçak çıktı ve ikinci samurayın boğazına girdi. İki adam da ayakta öldü. Katil onları tutarak sessiz sedasız yere yatırdı.

Sonra iç koridorda ilerledi. Burası pek loştu. Sonra bir kapı açıldı ve adam ağır ağır döndü.

On metre ötedeki Kiri ağzını açmış ona bakıyordu. Kadının elinde bir tepsi vardı.

Katil tepsideki temiz iki fincanla, dokunulmamış yiyecekleri ve buharı çıkan çaydanlığı gördü. Sonra tepsi yere düştü ve kadının eli kuşağına gitti. Elinde bir hançer belirmişti. Dudakları oynuyor, ama sesi çıkmıyordu. Katil o sırada köşeye erişmişti. En uçtaki kapı açıldı ve gözlerinden uyku akan bir samuray hayretle dışarıya baktı.

Katil ona doğru koştu ve kâğıt kaplı kapıya saldırdı. Kâğıdı yırtarak içeriye daldığı sırada Kiri de haykırarak tehlikeyi haber verdi. Adam karanlıkta koşarak bir dış salondan geçti. Gürültüler başlamıştı ama o sağdaki kapıyı bulup açtı ve yerdeki kapitone şiltenin üstünde yatan adama saldırdı. Fakat kıskaç gibi bir el kolunu yakaladı. Katil bıçağı tutan kolunu kurtarmak için uğraşıyordu. Sonunda kurtulup bıçakla saldırdı, ama isabet ettiremedi. Bıçak şilteye geldi. Bu kez doğrularak bıçağını kaldırıp ayakta duran adamı öldürmek için atıldı. Fakat adam beklenmedik bir çeviklikle döndü ve sert bir ayak kasıklarına gömüldü. Kurban kendini güvene almak için kaçarken katil can acısından iki büklüm oldu.

Samuraylar ellerinde fenerlerle kapıya gelmişlerdi. Sadece kasık bağını takmış, saçları karmakarışık Naga, elinde kılıcı Blackthorne'la katilin arasına zıpladı. «Teslim ol!»

Katil bir kere bıçağını kaldırarak, «**Namu Butsu**...» diye diye bağırdı. Bu «Buda adına,» anlamına geliyordu. Sonra bıçağı kendi çenesinin altına sapladı. Kan fışkırınca katil diz üstü çöktü. Naga bir kılıç darbesiyle onun kafasını uçurdu.

O sessizlikte Naga kesik kafayı kaldırarak yüzünden maskeyi sıyırdı. Göz kapakları hâlâ titriyor, tepedeki örgü samuraylarınkini andırıyordu. «Onu tanıyan var mı?»

Kimse cevap vermedi. Naga bu yüze tükürüp kafayı hiddetle adamlardan birine attı. Sonra siyah elbiseyi sıyırarak katilin sağ kolunda aradığını buldu. Özel Buda işareti olan dövme koltuk altındaydı.

«Bu nöbetin subayı kim?»

«Benim, lordum.»

Naga onun üstüne atlarken diğerleri dağıldılar. Subay bu korkunç kılıç darbesinden kaçınmaya yeltenmedi. Başıyla birlikte omzu ve bir kolu aynı anda kesildi.

Naga emretti. «Bu nöbetteki samuraylar iç avluya toplansınlar.» O sırada elinde hançerle içeriye giren Kiri'yi görerek sustu.

Kadın önce cesede, sonra Blackthorne'a baktı. «Anjin San yaralanmadı ya?»

Naga yaklaşıp onun üstündeki uyku kimonosunu çekerek

soru sorunca Blackthorne durumu anladı. «Bir şeyim yok.»

Naga, «İyi,» diye söylendi. «Yaralanmamışa benziyor, Kiritsubo San.»

Naga, «İyi,» diye söylendi. «Yaralanmamışa benziyor, Kiritsubo San.»

Kiri, «Katilde Buda dövmesi vardı değil mi?» dedi.

«Evet, Lady Kiritsubo.»

«Şeytanlar... şeytanlar.»

Naga kadına selam verip şaşkın duran samuraylardan birine döndü. «Peşimden gel ve kafayı getir!» Babasına durumu nasıl anlatacağını düşünerek yürüdü. Bir yandan da babasını koruduğu için Tanrıya teşekkür ediyordu.

***

Toranaga kısaca, «Bir **ronin**'di,» dedi. «Onun kim olduğunu asla anlayamazsın, Hiro Matsu San.»

«Fakat bundan Ishido sorumlu. Bunu yapacak kadar onursuz, **neh?** Rica ederim izin verin de askerlerimizi çağırayım. Bu işi bir an önce bitirelim.»

«Hiro Matsu San, görevlerini yapamadıkları için bu nöbetteki bütün muhafızların rütbelerini indireceksin. Sepukku yapmaları da yasak. Bu utançla yaşayacaklar. Ölen muhafızları da ayaklarından sürükletip şatodan çıkararak idam yerine yollat. Köpekler onların leşlerini yesin.»

Sonra oğluna baktı. Daha önce Johji Manastırından İshido'nun Naga'ya kötülük etmek niyetinde olduğunu belirten haber gelmişti. Toranaga oğlunu hemen iç koridora aldırmış, bu arada Kiri ve Lady Sozuko dahil bütün ailesinin kaldığı yerlere muhafızlar koymuştu. Başrahip, İshido'nun annesinin çok hastalandığını ve kendisini bir an önce bırakmanın çok uygun olacağını da bildiriyordu.

Toranaga acı ve soğuk bir sesle konuştu. «Naga San, bu katilin içeriye girmesinden sen de aynı derecede sorumlusun. Nöbette olan ya da olmayan her samuray sorumlu. Gelirinin yarısını ceza olarak alıyorum.»

Genç, kafasını kurtarmasına şaşarak mırıldandı. «Efendim,

lütfen benim rütbemi de indirin. Bu utançla yaşayamam. Bu başarısızlığımdan dolayı sadece hakareti hakkettim, lordum.»

«Böyle bir şey isteseydim hemen yapardım. Şimdi Yedo'ya hareket edeceksin. Yanına yirmi adam alıp ağabeyinin yanına gideceksin! Yollarda hiç vakit kaybetmeyeceksin. Git!» Yüzü bembeyaz olan Naga, selam verip uzaklaştı. Toranaga' Hiro Matsu'ya da sert davrandı. «Muhafızlarımı dört katına çıkar. Bu gün ve yarınki şahin avımı iptal et. Naipler toplantısının ertesi günü Osaka'dan ayrılacağım. Bütün hazırlıkları yapacaksın. O ana dek burada kalacağım. Davet edilmeyen kimseyle de konuşmayacağım.»

Hiddetle elini sallayarak herkesi savdı. «Hiro Matsu, sen kal.»

Oda boşaldı. Hiro Matsu utancının gizli kalacağını düşünerek teselli buluyordu. Çünkü muhafızların komutanı olarak en sorumlu kendisiydi. «Hiç bir mazeretim yok, lordum. Hiç.»

Toranaga düşünceye dalmıştı ve hiddetli de değildi. «Gizli Buda örgütüne iş vermek istesen onları nasıl bulursun? Onlara nasıl yaklaşırsın?»

«Bilmiyorum, lordum.»

«Bunu kim bilebilir?»

«Kasigi Yabu.»

Toranaga, «Onu şafak vakti buraya getir,» diye emretti.

«Kendisinin bu işten sorumlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?»

Toranaga cevap vermeyerek düşünceye daldı. Sonunda yaşlı asker bu sessizliğe dayanamadı. «Rica ederim lordum, bırakın gözlerinizin önünden çekileyim. Bu başarısızlığımızdan çok utanıyorum ve...»

Toranaga, «Böyle bir suikastı önlemek hemen hemen olanaksızdır,» dedi.

«Fakat onu yakınınızda değil dışarıda yakalamalıydık.»

«Bunu kabul ediyorum, ama seni sorumlu tutmuyorum.»

«Ama ben kendimi sorumlu sayıyorum. Sonra söylemem gereken bir şey var, lordum. Çünkü Yedo'ya dönene kadar güvenliğinizden ben sorumluyum. Size suikast yapmaya kalkacaklar. Casuslarımız Ishido'nun kuvvetlerini topladığını da haber

veriyorlar. Bu gece Lord Onoshi bir adamıyla Kyushu'daki kalelerini güçlendiriyormuş.» Yaşlı asker, Toranaga'nın güvenliğinden çok endişedeydi.

«Kendisiyle karşılaştığım zaman bunu sorarım.»

Hiro Matsu'nun tahammülü kalmamıştı. «Sizi hiç anlayamıyorum. Her şeyi budalaca tehlikeye attığınızı söylemeliyim. Evet, budalaca. Bunu söylediğim için kafamı alsanız da umurumda değil. Kiyama ve Oncshi, Ishido'yla birlikte oy kullanırlarsa siz suçlu bulunacaksınız. Artık ölmüş sayılırsınız... Buraya gelmekle her şeyi tehlikeye attınız ve kaybettiniz! Olanak varken kaçmaya bakın. Hiç olmazsa başınız omuzlarınızın üstünde kalır!»

«Henüz tehlikede değilim.»

«Nasıl olur...»

Toranaga, «Aslında bir katil bana yaklaşamaz,» diye diretti. «Bu iyi hazırlanmış olan katil bile öyle. Kendisi hem yolu, hem parolayı biliyormuş. Kiri San onun parolayı söylediğini duymuş. Onun için katil kaldığım odayı da biliyordu sanırım. Avı ben değildim. Hendisi Anjin San'ı istiyordu.»

«O barbarı mı?»

Toranaga barbarın sabah açıkladığı o akla hayale gelmez şeylerden sonra böyle bir durum olacağını tahmin etmişti. Biri için Anjin San'ın tehlikeli olduğu anlaşılıyordu. Fakat Toranaga düşmanlarının bu kadar çabuk harekete geçeceklerini sanmamıştı. Anjin san'ın konuştuğunu hangi casus haber vermişti? Kiri ve Mariko San'dan kuşkulanmıyordu. Fakat bahçeye gizlenen biri onları dinlemiş olabilirdi.

«Anjin San'ın muhafızlarını on katına çıkar. Kendisi benim için on bin insan değerinde.»

Lady Yodoko gittikten sonra Toranaga, İngilizi tekrar sorguya çekmeyi düşünmüştü. Fakat adamın bitkin halini görerek heyecanını bastırmış ve ertesi günü konuşacaklarını söylemişti. Kiri'yi de Anjin San'a çok iyi bakması, gerekiyorsa doktor çağırması ve hatta isterse barbar yemeği bile vermesi için uyarmıştı. Kadına gizlice, «Onu güçlendirecek her şeyi yap,» demişti. «Kafası da, vücudu da sağlam olmalı.»

Sonra Anjin San yaşlı rahibin hapishaneden çıkarılmasını rica etmiş ve onun hasta olduğunu söylemişti. Toranaga, bunu düşüneceğini söyleyerek kendisine teşekkür eden Anjin San'ı savmıştı. Oysa daha önceden keşişi almaları için hapishaneye samurayları göndermişti.

Toranaga uzun süreden beri Portekizlilere düşman olan o İspanyol keşişini biliyordu. Rahibi oraya Taiko attırmıştı. Toranaga'nın da Osaka'daki kimseler üzerinde hakkı yoktu. Bu yüzden İshido'ya barbarın değersiz olduğunu söyleyerek hapishaneye yollamıştı. Orada casusları vardı. Anjin San'ın yaşlı rahiple konuşacağını ummuştu. Gerçekten de casusları ikisinin dost olduklarını haber vermişlerdi. Toranaga, böylece keşişin bildiklerini öğrenmeyi tasarlamıştı.

Fakat sonra İshido, Anjin San'ı kaçırmaya kalkmıştı. Böyle bir şeyi bekleyen Toranaga da hemen harekete geçmişti. Gri kimonolulara yapılacak baskını Hiro Matsu'yla planlarlarken ne kadar eğlenmişlerdi. O haydut kılığındaki adamlar en seçme kendi samuraylarıydı. Üstelik bu arada Yabu'yu işe karıştırıp küçük düşürmüşler ve İshido'yla da eğlenmişlerdi.

Her şey o güne kadar iyi gitmişti.

Ama rahibi getirmeye giden samuray geri gelerek, «Keşiş ölmüş,» diye haber getirmişti. «Onu almaya gittim, ama ölmüştü, Lord Toranaga. Diğer mahkûmlar onun birden düşüp öldüğünü söylediler. Kafasını mı, tamamını mı istediğinizi bilmiyordum. Onun için kafasını kesmeden cesedi alıp geldim. Hapistekilerden bazıları onun öğrencileri olduklarını söyleyerek cesedi vermemeye kalktılar. Bunun üzerine birkaç kişiyi öldürerek cesedi alıp geldim. Çok pis kokuyor ve bit içinde... avluda duruyor, lordum.»

Toranaga kendi kendine, «Keşiş neden öldü?» diye sordu. Sonra Hiro Matsu'nun kendisine baktığını gördü. «Evet?»

«Kılavuzun ölümünü kimin istediğini sordum.»

«Hıristiyanlar.»

⁂

Kasigi Yabu, Hiro Matsu'nun peşisıra koridorda giderken şafak vakti kendisini zinde hissediyordu. Denizden esen hafif

rüzgâr, onun kendi yeri olan Mishima'yı andırıyordu. Sonunda Toranaga'yı göreceği için memnundu. Yıkanıp dikkatle giyinmiş, karısına ve annesine mektuplar yazmıştı. Konuşmanın aleyhinde gidebileceğini düşünerek mektuba son vasiyetnamesini de eklemişti. O gün ünlü Marasama kılıcını takmıştı.

Bir koridoru döndüler ve Hiro Matsu beklenmedik bir şey yaparak oradaki bir kapıyı açtı. Taş basamakları çıktılar. Civarda fazla muhafız olduğunu gören Yabu tehlikeyi sezdi. Yukarıya gelince muhafızlar demir kapıyı açtılar. Kalenin üstüne çıkmışlardı. Yabu, Hiro Matsu'ya beni aşağı atması mı söylendi, diye düşündü. Yoksa atlamam mı emredilecek? Ama kendi kendine bunları sorarken korkmuyordu.

Toranaga'nın orada olduğunu görünce şaşırdı. Üstelik Toranaga ayağa kalkıp onu hayalinden bile geçirmediği bir saygıyla karşıladı. Sonuçta Lord Toranaga sekiz eyaletin yöneticisiydi. Oysa kendisi sadece Izu Lorduydu. Çok süslü giyinmiş pek de güzel olmayan bir genç kadın da onu saygıyla selamladı. Adı Sazuko olan bu kadın Toranaga'nın yedinci ve en genç metresiydi. Yedi aylık da hamileydi.

«Seni gördüğüme çok sevindim, Kasigi Yabu San. Seni bu kadar beklettiğim için özür dilerim.»

Yabu lordun kafasını almaya karar verdiğinden emin oldu. Evrensel törelere göre ancak insanın ölümünü planlayan bir düşman bu kadar nazik davranabilirdi. Yabu iki kılıcını da çıkararak dikkatle taşların üstüne bıraktı. Sonra silahların yanından uzaklaştırılıp şeref yerine oturtulmasına izin verdi.

«Güneşin doğmasını seyretmenin zevkli olacağını düşündüm, Yabu San. Buradan görünüm şaheser, **neh?**»

«Evet, çok güzel. Bu güzelliği sizinle paylaşabildiğim için onur duyuyorum.»

«Bu Lady Sazuko. Bu da müttefikim Uzi Lordu ünlü Kasigi Yabu. Kendisi o hazine gemisiyle barbarı bana getiren **daimyo.**»

Kadın saygıyla selam verdi, sonra ilk fincan çayı Yabu'ya ikram etti. Fakat Yabu da nazik nazik bunu reddederek çayın Toranaga'ya verilmesinde diretti. Ama sonunda Toranaga'nın arzusuna uyarak çayı aldı. Hiro Matsu ikinci fincanı kabul etti.

Kaba eliyle bunu güçlükle tutuyordu. Diğer elinin parmaklarıyla da kucağına bıraktığı kılıca dokunuyordu. Toranaga da üçüncü fincanı kabul etti. Çayını yudumladı ve birlikte doğaya dalarak güneşin doğuşunu seyrettiler.

Biraz sonra genç kadın saygıyla selam vererek uzaklaştı. Yabu muhafızların da gittiğini görünce şaşırdı. Üçü yalnız kalmışlardı.

«Hediyeni alınca çok memnun oldum, Yabu San. Gemiyi ve içindeki her şeyi bana vermekle büyük cömertlik ettin.»

Yabu'yu güneşin doğuşu fazla etkilemişti. «Nem varsa sizindir.» Bir yandan da fazla vakti olmadığına üzülüyordu. Toranaga kendisini öldürmeden böyle görkemli bir görünümü seyrettirmekle ne büyük incelik göstermişti. «Bu şafak için size teşekkür ederim.»

Toranaga, «Evet,» diye mırıldandı. «Bu benimdi ve sana verdim. Bunun da senin hediyen gibi zevk vermesine memnun oldum.»

Bir sessizlik oldu. Sonra Toranaga sordu. «Yabu San, Buda örgütü konusunda ne biliyorsun?»

«Pek çok kimsenin bildiğini. Onlar on kişilik gizli bir örgüt. Daha doğrusu bir bölgede on kişiden fazla üyeleri bulunmuyor. Örgütte kadın ve erkekler var. Hepsi de Sonsuz Sevgiyi Dağıtan Lord Buda'ya kutsal ve gizli yeminlerle bağlılar. Ömürlerini bir tek cinayeti mükemmel şekilde işleyebilmek için çalışmakla geçiriyorlar. Sadece liderlerinden emir alınca öldürüyorlar. Seçilen erkek, kadın veya çocuğu öldüremeyen üye hemen kendi canına kıyıyor. Onlar dinlerine bağlı fanatikler. Buradan gidince doğru Buda'ya kavuşacaklarını sanıyorlar. Şimdiye kadar hiçbiri sağ yakalanmadı.» Yabu, Toranaga'ya suikast yapılmaya kalkıldığını biliyordu. Bunu bütün Osaka duymuştu zaten.

«Onları tutmak istesen bu işi nasıl yaparsın?»

«Üç yerde arzumu fısıldarım. Heinan Manastırına, Amida Tapınağının kapısına ve Johji Manastırına giderim. On gün içinde uygun bir müşteri olduğunuza karar verilmişse aracılar kanalıyla sizinle temasa geçerler. Çok gizli davrandıkları için kendilerini yakalamaya olanak yoktur. Onuncu gün de öldürülecek

kimseye göre belirli miktarda gümüş para isterler. Söylentiye göre içlerinden sadece biri cinayeti işlemeye kalkarmış ve başarılı olursa katil tapınağa dönerek büyük törenle intihar edermiş.»

«O halde yapılan saldırı için kimin para verdiğini anlayamayacağımızdan eminsin.»

«Evet.»

«Tekrar denerler mi dersin?»

«Belki. Onlar sadece bir kez için tutulurlar. Fakat güvenlik önlemlerini arttırmakla iyi edersiniz. Hem kadınlara da dikkan edin. Bu kadınların zehir, bıçak ve ip kullanmakta usta olduğu söylenir.»

«Onlara hiç başvurdun mu?»

«Hayır.»

«Ama baban bunu yaptıydı, değil mi?»

«Pek emin değilim. Taiko'nun onlarla temasa geçmesi için babama emir verdiğini söyledilerdi.»

«Saldırı başarılı oldu muydu?»

«Taiko'nun yaptığı her şey başarılıydı.»

Yabu arkasında bir şey hissederek muhafızların usulca geldiklerini düşündü. Kılıçlarıyla arasındaki uzaklığı ölçüyordu. Kendi kendine, «Toranaga'yı öldürmeye kalkayım mı?» diye sordu. «Buna karar vermiştim ama şimdi bilemiyorum. Değiştim, ama neden?»

Toranaga, «Benim kafam için onlara ne ödersin?» dedi.

«Bu işi yapmam için Asya'da beni baştan çıkarabilecek kadar gümüş yok.»

«Başkası ne öderdi?»

«Yirmi bin koku... Elli bin... Yüz bin... Bilemiyorum.»

«Şogun olabilmek için yüz bin koku verir miydin? Senin soyun Takashima'ya kadar gidiyor, neh?»

Yabu gururla, «Bir şey vermezdim,» dedi. «Para pisliktir, kadınların oyuncağı ya da pis tüccarlara layık bir şeydir. Ama bir günlük Şogun'luk için hayatımı, karımın, annemin tek oğlum dışında bütün akrabalarımla Izu'daki samuraylarımın, eşlerinin, çocuklarının hayatlarını verirdim. Fakat bunun olanaksızlığını biliyorum.»

«Peki sekiz eyalet için ne verirsin?»

«Karım, annem ve oğlumun hayatı dışında demin saydıklarımın hepsini.»

«Ya Suruga Eyaleti için?»

Yabu aşağı gören bir tavırla söylendi. «Bir şey vermezdim. Ikawa Jiyyuku bir şeye değmez. Bu ömrüm içinde onun başını alamazsam, bir daha gelişimde bunu yapacağım.»

«Ya onu sana verecek olursam? Suraga ve belki ondan sonraki eyaleti de... Yani Totomi'yi. Ne dersin?»

Yabu birden bu kedi fare oyunundan sıkılıverdi. «Başımı almaya karar verdiniz, Lord Toranaga. Pekâlâ hazırım. Bu şafak için size teşekkür ederim. Fakat bu kadar büyük bir inceliği fazla konuşmayla berbat etmeyi istemiyorum. Bu işi bitirelim.»

Toranaga, «Kafanı almaya karar vermedim, Tabu San,» diye cevap verdi. «Bu da aklına nereden geldi? Bir düşman kulaklarına zehir mi akıttı? Örneğin İshido? Sen sevdiğim bir müttefikim değil misin? Senin düşman olduğunu düşünsem muhafızlarım olmadan burada ağırlar mıyım sanıyorsun?»

Yabu ağır ağır döndü. Arkasında kılıçlarını kaldırmış samuraylar göreceğini sanıyordu. Ama orada kimse yoktu. Yine Toranaga'ya baktı. «Anlayamıyorum.»

«Gizli konuşmamız için seni buraya getirttim. Hem şafağı görmeni istedim. Bu savaşı kaybetmezsem İzu, Suraga ve Totomi'yi yönetmeyi ister misin?»

Yabu birden umutlandı. «Evet, çok isterim.»

«Beni emrinde bulunduğun lord olarak kabul eder misin?»

Yabu hiç duraklamadı. «Asla! Bir müttefik olarak evet. Liderim olarak evet. Sizden daima küçük olduğumu kabul ediyorum. Hayatımı ve her şeyimi sizin uğrunuza verebilirim. Ama Izi benimdir. İzu daimyo'suyum ben. Izu üzerindeki gücümü de kimseye vermem. Babama bu konuda yemin ettim. Taiko da aileden gelen bu toprakların önce babama, sonra bana kalacağını kabul etti. Taiko, İzu'nun benim ve soyumdan gelecek kimselerin olacağını onayladı. Emrine girdiğim tek lord oydu ve onun vârisi ülkeyi yönetebilecek yaşa gelene kadar kimsenin emrine girmeyeceğime de yemin ettim.»

Hiro Matsu kılıcını elinde hafifçe döndürerek düşünüyordu:

Toranaga neden bu işi bitirmeme izin vermiyor. Böyle kararlaştırdık. Neden bu yorucu konuşmalara girişti? Her yerim ağrıyor ve uyumak istiyorum.

Toranaga kasıklarını kaşıdı. «İshido sana ne teklif etti?»

«Sizin başınız uçtuğu an Jikkyu'nun kafasını ve topraklarını.»

«Neye karşılık?»

«Savaş başlayınca onu destekleyip sizin güney sınırınıza saldırmam için...»

«Bunu kabul ettin mi?»

«Beni bundan daha iyi tanıyorsunuz.»

Toranaga'nın İshido'nun evindeki casusları anlaşmanın yapıldığını fısıldamışlardı. Bu arada Toranaga'nın üç oğlunun, Noburu, Sudara ve Naga'nın öldürülmesine de karar verilmişti. Yabu o anda Toranaga'yı aşağı görüyor, onun kararsızlığıyla alay ediyordu. Hem Toranaga'nın onun yardımına ihtiyacı vardı. Sonunda bu düşmanı yenecekti. Fakat o ara ne yapmalıydı? Sonunda kumar oynamaya karar verdi. «Sizin için çok değerli olabilirim. Tek naip olmanıza yardım edebilirim.»

«Neden Tek Naip olmayı isteyeyim?»

«İshido saldırdığı zaman kendisini yenmenize yardım edebilirim.» Sonra o tüfeklerle ilgili planını anlattı.

Hiro Matsu patladı. «Beş yüz tüfekli samuray mı? Bu kötü bir plan. Iğrenç! Biz başlarsak düşmanlarımız da aynı şekilde karşılık verecektir. Bu geleceği olmayan ve onursuz bir iş.»

Yabu, «Biz yaklaşan savaşı ve Lord Toranaga'nın güvenliğini düşünmüyor muyuz, Lord Hiro Matsu?» diye sordu. «Onun için Lord Toranaga'nın büyük bir savaşı kazanması yeterli olacak. Böylece bütün düşmanlarının başını alacak.»

Toranaga, sordu. «İshido bu planına ne dedi?»

«Kendisiyle bunu konuşmadım. Siz İshido gibi bir köylü değilsiniz. Bana bu şafağı verdiniz. İmparatorluğun en akıllı, en tecrübeli liderisiniz.»

Toranaga asıl nedeni anlamaya çalışıyordu. Acaba Yabu bu planı gerçekten İshido'ya söylememiş miydi? «Böyle bir sa-

vaşta adamların yarısı benim, yarısı senin olacak tabiî.»

«Kabul. Ben onları idare ederim. Fakat Anjin San'a ihtiyacım var. O adamlarımı topçu olarak yetiştirmeli.»

«Kabul.» Toranaga bir yandan da, bu planların hepsi saçma, diye düşünüyordu. Bu ara 'Kızıl Gökyüzü' planımı uygulamalı ve kuvvetlerimin başına geçerek Kyoto'ya saldırmalıyım. Yüz bin kişiyle bunun on misli gücü yenmem gerekiyor. Yabu'ya baktı. «Kim çevirmenlik edecek? Hep Toda Mariko San'ı görevlendiremem.»

«Sadece bir kaç hafta, efendim. Barbarın dilimizi öğrenmesini sağlayacağım. Bize beş veya altı ay yeterli olacaktır...»

Hiro Matsu söylendi. «Altı günümüz kaldıysa talihli sayılırız! Ünlü casus örgütün çalışmıyor mu, Yabu San? Ishido kuvvetlerini toplamıyor mu? Onoshi kuvvetlerini yığmıyor mu? Buraya kıstırılmadık mı?»

Yabu, «Haberler bunu gösteriyor,» diye cevap verdi. «Altı günümüz kaldıysa bu karma'dır. Fakat sizin buraya sıkışıp kalmayacak ve zamansız savaşa girmeyecek kadar akıllı olduğunuzdan eminim.»

Toranaga onu süzdü. «Planını uygulasam beni lider olarak kabul edecek misin?»

«Tabiî.»

«Yabu San, bu iş gizli tutulmalı. İki, üç gün sonra buradan ayrılmalısınız.»

«Silahlar ve barbarla birlikte mi, Toranaga Sama?»

«Evet. Gemiyle gideceksin.» Hiro Matsu'ya döndü. «Tekneyi hazırlat.»

«Yüzünden hoşnutsuzluğu okunan yaşlı adam mırıldandı. «Tekne hazır, silahlar ve barut hâlâ ambarlarda.»

Yabu, «Her şeyi kazandım!» diye bağırmayı istiyordu. «Silahları da, Anjin San'ı da aldım. Altı ayım var. İshido bu ara Toranaga'yı öldürse bile her şey benim. Ah, Buda ben denize açılana kadar Toranaga'yı koru.»

Yabu gidince Hiro Matsu hiddetle Toranaga'ya döndü. «Kötü bir şey yaptınız. Bu pazarlıktan utandım. Öğütlerimin işe yaramamasından utandım. Artık işinize yaramadığımı anlıyorum ve çok yorgunum. O pis, küçük daimyo sizi bir kukla gibi elinde

oynattı. Hatta karşınızda o Murasama kılıcını takmaya bile cesaret etti.»

«Farkındayım.»

«Tanrılar sizi büyüledi sanırım, lordum. Böyle bir hakareti görmezliğe geldiniz. Hepimizin önünde İshido'nun açık açık size hakaret etmesine razı oldunuz. Adamlarımla sizi korumama engel oldunuz. Bir samuray hanımı olan torunuma seppuku hakkını reddettiniz. Meclisteki gücünüzü kaybettiniz.» Hiddetten titriyordu. «Size soru soruyor, bağırıp hakaret ediyorum ve bana bakmakla yetiniyorsunuz. Ya siz çıldırdınız ya ben. Seppuku yapma iznini istiyorum! Bana bu huzuru vermezseniz başımı traş eder bir keşiş olurum. Bırakın beni gideyim.»

«Hiçbirini yapmayacaksın. Bana barbar rahibi çağır.» Sonra birden güldü Toranaga.

*
**

18

Rahip Martin Alvito hafifçe kapıya vurdu.

«Girin.»

Asya'nın ziyaretçi Rahibi Carlo dell'Aqua, yani Cizvitlerin en önemlisi, dolayısıyla da Asya'daki en güçlü adamı aynı zamanda en uzun boylu keşişti. Bir seksen yedi boyundaki adamın cüppesi turuncu, haçı pek güzeldi. Napoli'de doğmuştu; altmış bir yaşındaydı.

«Ah, Martin, gel, gel. Şarap içer misin? İngilizi gördün mü?»

«Hayır, ekselans. Sadece Toranaga'yı gördüm.»

«Durum kötü galiba.»

«Evet.»

«Ne kadar kötü?» Bunu soran şöminenin yanındaki deri koltukta kurumla oturan **Nai del Trato**'nun başkaptanıydı. O yılki kara geminin süvarisi, otuzunu geçmiş, ince, sert bir adamdı.

«Çok kötü, başkaptan. Toranaga bu yılki ticaretin bekleye-

bileceğini söyledi.»

Kaptan Ferriera, «Ticaret de, ben de bekleyemeyiz,» diye cevap verdi. «Bu belli bir şey. Cezirle yola çıkacağım.»

«Liman izinleriniz yok. Korkarım beklemek zorunda kalacaksınız.»

Ferriera küfrü bastı. «Her şeyin aylar önce halledildiğini sanıyordum. Macao'ya gidip kara gemiyi hazırlamam şart. Şubatta bir milyon duka altını değerinde Çin ipeği satın aldık. Ayrıca yanımızda en az yirmi sekiz bin kilo Çin altını olacak. Bütün Macao'lu tüccarların, rahiplerin ve sizin paranız bu işe bağlandı.»

Rahip Alvito, «Üzgünüm başkaptan,» diye mırıldandı. «Fakat Toranaga Naipler Meclisi başkanıdır. İzin ondan alınır. Kendisi bu yılki ticaret ve geminizin izin kâğıtlarından söz etmedi. Sadece suikastlardan hoşlanmadığını söyledi.»

Dell'Aqua durakladı. «Toranaga neden söz ediyor, Martin. Bu bir bahane mi? Bizim suikastla ne ilgimiz var?»

«Toranaga dün gece kendisini değil, İngilizi öldürmeye kalktıklarını sanıyor. Ayrıca hapishanede de böyle bir şeye kalkışılmış.» Alvito gözlerini kaptandan ayırmıyordu.

Ferriera, «Beni mi suçluyorsunuz, peder?» diye çıkıştı. «Osaka şatosunda suikasta mı kalkışmışım? Ben Japonya'ya ilk kez geliyorum.»

«Ama durumu bildiğinizi inkâr etmiyorsunuz, değil mi?»

Ferriera soğuk bir sesle konuştu. «O dinsiz ne denli çabuk ölürse o kadar iyi. Hollandalılarla İngilizler pisliklerini Asya'ya yaymaya başlarlarsa başımız derde girer.»

Alvito içini çekti. «Başımız dertte zaten. Toranaga, Portekiz'in Çin ticaretini tekelinde tutmakla büyük para kazandığını İngilizden öğrendiğini söyledi. Çinden aldığımız ipekleri çok yüksek fiyatla sattığımızı belirtti. Ekselans, kendisi sizden bu malların alım ve satım fiyatlarını gösteren bir liste istiyor.»

Aslında asker olan Ferreria atıldı. «Bu küstah isteği reddedeceksiniz tabiî.»

«Çok zor.»

«Öyleyse uydurma bir rapor hazırlarsınız.»

Dell'Aqua içini çekti. «Bu da güven üstüne kurulmuş ilişkilerimizi tehlikeye sokar.»

«Bir Japon'a güvenilir mi? Ne münasebet. Kazancımız gizli kalmalı. Tanrının belası dinsiz!»

Alvita anlamlı anlamlı Dell'Aqua'ya baktı. «İşin kötüsü Blackthorne işlerimizi çok iyi biliyor.»

Ferriera bu bakışı görmemezlikten geldi, ama için için onların bildiklerini öğrenmeyi de istiyordu, «Japon başka ne dedi?»

«Toranaga yarın öğleye kadar kendisine bir dünya haritası hazırlamamı, üstünde İspanyol ve Portekizlilerin paylaştıkları yerleri göstermemi istedi. Hem bu anlaşmaları onaylayan Papa'ların adlarını da istiyor. Üç gün içinde Yeni Dünyayı ele geçirdiğimiz yerlerle ilgili yazılı bir rapor bekliyor. Yeni Dünyayı yağma edip İspanya ve Portekiz'e götürdüğümüz gümüş ve altının miktarını öğrenmeyi arzu ediyor. Bu arada bir kâğıttan Mallaca'yla Gao arasındaki üslerimizin adlarını okudu. Bunların hepsi de doğruydu. Buralarda ne kadar paralı Japon askeri bulundurduğumuzu sordu.»

Dell'Aqua ve Ferriera şaşırdılar. Asker haykırdı. «Bunu reddetmek zorundasınız!»

Dell'Aqua içini çekti. «Toranaga'nın isteğini reddedemezsin. Siz buraya yeni geldiniz, başkaptan. Sorumlarımızı bilmiyorsunuz. Toranaga ve Ishido bizi korumazsa Hıristiyan olan daimyo'ların üstündeki gücümüzü kaybederiz. Nagasaki'yi de, elli yıldır elde ettiğimiz her şeyi de yitiririz.»

Kaptan homurdandı. «Bu İngilizin tehlikeli bir korsan olduğunu ve karşılaşacağı kimseleri etkileyeceğini daha baştan söyledim. Onun için kendisinin bir an önce ortadan kaldırılması gerektiğini belirttim. Siz de aynı şeyleri başka türlü ifade ettiniz, ekselans. Peder Alvito da öyle. Iki gün önce Onoshi ve Kiyama'yla yaptığımız konuşmada da aynı konu açılmadı mı?»

«Fakat...»

«Beni bağışlayın peder, ama bazen Tanrının işlerini askerlerin görmesi gerekir. O fırtınada bir 'kaza' yapmadığı için Rodrigues'e çok kızdım. Üstelik o şeytan İngilizin işine bakın! Aptal Rodrigues bir de ona hayatını borçlu olduğunu iddia ederek

minnet duyuyor. Oysa İngiliz sırf onun güvenini kazanmak için bu numarayı yapmış olmalı.»

Alvito şarabını yudumladı. «Toranaga, Blackthorne'u hemen Izu'ya göndereceğini söyledi. Gemiyle gidecekmiş.»

«Iyi. Öyleyse bütün mürettabatın feci bir fırtınada kaybolacaklarını söyleyebilirim.»

Alvito buz gibi bir sesle, «Ne yazık ki, bu olmaz, başkaptan,» diye cevap verdi. «Size Toranaga'nın sözlerini tekrarlayacağım: 'Kılavuz kaptanın yanında muhafızlar bulunacak. Başına bir şey gelirse durumu iyice araştıracağım. Bundan bir Hıristiyan sorumluysa veya katilin Hıristiyanlarla uzaktan ilgisi bile varsa o zaman yasaları değiştirteceğim. Bütün Hıristiyanlar buradan atılacaklar. İşte böyle.»

Dell'Aqua içini çekti. «Tanrı korusun.»

Ferriera, «Blöf,» diye alay etti.

«Hayır, yanılıyorsunuz, başkaptan. Toranaga Machiavelli kadar akıllı ve Atilla kadar da acımasızdır. İngiliz'e bir şey olursa hemen bizi suçlayacaklardır.»

Ferriera, «O halde sorunu kökünden halledin,» dedi. «Toranaga'yı ortadan kaldırın. Aynı şeyi Hindistan, Malaya, Brazilya, Peru, Meksika ve Afrika'da yaptık. Hıristiyan daimyo'lardan birinden yararlanır, Toranaga'yı ortadan kaldırırız. Ben Kiyama'ya yanaşırım, Rahip Alvito, siz çevirmenlik yaparsanız...»

Dell'Aqua, bezgin bir tavırla onun sözünü kesti. «Japonları Hintliler ya da İnka yerlileriyle karşılaştıramazsınız. Hem bu ülkenin iç işlerine karışmamanızı sizden resmen istiyorum, başkaptan.»

Ferriera öfkelenmişti. «Ben kralımın düşmanlarını yoketmekle görevliyim. Ingiliz de böyle bir düşman. Bir asalak, bir korsan ve dinsiz. Onu ortadan kaldırmayı istersem bu sadece beni ilgilendirir. Bu yıl kara geminin başkaptanı benim. Dolayısıyla Macao valisi sayılıyorum. Canım isterse Toranaga'yı da başkalarını da ortadan kaldırırım.»

«Böylece bütün Hıristiyanların ülkeden atılmasına yol açarsınız. Daimyo'lar bizi atıp Katolikliği ortadan kaldırırlarsa kara gemilerin gelmeyeceğini düşünüyorlar. Bize bu yüzden

tahammül ediyorlar. Japonca bildiğimiz ve ticaret işlerinde arabuluculuk ettiğimiz için bize biraz değer veriyorlar. Ama bizi atarlarsa bir yolunu bulup ticarete devam edeceklerdir.»

Ferriera söylendi. «Zaten bu zor durumlara düşmemize de bencil rahipler yol açıyorlar. Papa'dan izin alıyorlar ve bizleri istedikleri limanlara gönderiyorlar. Tehlikelere aldırmadan istedikleri daimyo'larla iş görüyorlar.»

«Kendinizi unutuyorsunuz, başkaptan!»

«Geçen yılki kara geminin sizin isteğiniz üzerine boş yere bekletildiğini ve fırtına mevsiminde yola çıkarak Malaka yöresinde kaybolduğunu unutmadım. Gemide iki yüz ton altın, beş yüz bin duka altını değerinde gümüş vardı. Bu felaket buradan Gao'ya kadar herkesi çok zor duruma soktu.»

«O sırada Taiko ölmüştü ve iç siyaset yüzünden bunu yapmak zorundaydık.»

Başkaptan, «Bu adamların ruhlarını kurtarmaya çalışabilirsiniz,» diye söylendi. «Fakat biz Japonların gümüşü sayesinde güçlenmekteyiz. Bu seferlerden korkunç kazanç sağlıyoruz. Böylece Asya'daki İmparatorluğumuzu koruyoruz. Kalelerimiz, üslerimiz, misyonlarımız bu sayede besleniyor. Bu kazanç kesilirse durum kötü olur. Portekiz ve İtalyan Hıristiyanlığı mı, yoksa Japon Hıristiyanlığı mı?»

Dell'Aqua adama kötü kötü baktı. «Son kez söylüyorum. Buradaki siyasete karışmayacaksınız.»

«Bana engel olmaya kalktığınıza göre, o dinsiz ya da Toranaga konusunda ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

Dell'Aqua tartışmayı kazandığını sanarak arkasına yaslandı. «Şu anda bilmiyorum. Fakat Toranaga'yı ortadan kaldırmak saçma. Kendisi bizden hoşlanıyor ve ticaretimize de yardım ediyor. Böylece sizin kazancınız da artıyor.»

Ferriera, «Sizin kazancınız da öyle,» diye anımsattı.

«Bizim kazancımızın Tanrının işleri için harcandığını biliyorsunuz. Haydi Ferriera, böyle kavga etmeyelim. Sizin öğüt ve bilginize ihtiyacımız var. Fakat Toranaga'nın bizim için gerekli olduğuna da inanmalısınız.»

«Öyleyse neden Kiyama ve Onoshi'yi destekliyorsunuz? Onlar İshido'yla Toranaga'ya karşı birleşmediler mi? Neden ken-

dilerine bunu yapmamalarını söylemediniz? Neden onları Hıristiyanlıktan atmakla tehdit etmediniz? Neyse, kara geminin vaktinde Macao'dan hareket ederek Nagasaki'ye gidecek. Sadece bir hafta bekleyebilirim.» Sesinde gizli olan şey iki rahibin tüylerini ürpertti. «O dinsizi elime geçirmeyi isterdim. Böylece gerçeği ondan zorla öğrenirdim. O filo meselesi doğru mu? Gerçeği bilmem gerek. Dünyanın en büyük gemilerinden birine komuta edeceğim. Gemi yük dolu ve ağır. Yanımda koruyucu başka tekneler de olmayacak. Eğer bir savaş gemisi ya da **Erasmus** bizi açık denizde yakalarsa yandık demektir.» Şarabını bitirdi. «Blackthorne'u Izu'ya ne gün yolluyorlar?»

Alvito durakladı. «Naipler dört gün sonra toplanacaklar. Herhalde Ingiliz de ondan sonra gönderilecektir.»

Ferriera ayağa kalktı. «Gemime dönmem gerek. Benimle yemek yer misiniz? Güneş batarken... İyi bir tavuğum, sığır budu, Maderia şarabı, hatta taze ekmek var.»

Dell'Aqua biraz neşelenir gibi oldu. «Çok iyisiniz. Lezzetli bir yemek yemek harika olacak.»

Alvito da ekledi. «Toranaga'dan haber alır almaz size ulaştıracağım, başkaptan.»

«Iyi, ben de o zaman bu tekneyle gider ve kara gemiyi getiririm.»

Kaptan çıkınca Alvito, «Lord Toranaga'yı hiç böyle görmemiştim,» diye mırıldandı. «Japonya'yı ele geçirmeye çalıştığımızı nasıl öğrenmiş? O Tanrının belası İngiliz bu bilgileri nereden almış?»

«Peki çevirmen kimmiş?»

Rahip Alvito, Mariko'nun vaftiz adını kullandı. «Lady Maria.»

«Bunu Toranaga mı söyledi?»

«Hayır, ekselans. Fakat şatoya gittiği biliniyor ve İngilizle birlikte görülmüş. Onun için hemen Lady Maria'yı buldum. Sanki bir rastlantıymış gibi onun karşısına çıktım. Kendisi her zamanki gibi saygılı ve dindardı. Fakat soru sormaya kalkınca, 'İmparatorluk işleri gizli tutulmalıdır, değil mi, peder,' dedi. 'Herhalde Portekiz'de de öyledir.'»

«Onun günahını çıkaran rahip sensin.»

«Ama kadın bir şey söylemiyor. Kendisine konuşmaması için yemin ettirmiş olacaklar. Çok iyi bir Hıristiyan, fakat bu işde bizi değil Toranaga'yı dinleyeceğinden korkuyorum, Ekselans. Bu arada Toranaga, İngilizin kaybolan rota defterlerini de soruyor.»

Dell'Aqua doğruldu. «Pekâlâ. Hemen Toranaga'ya git ve o rota defterlerini ver. Bunların bize gizlice gönderildiğini söyle. Hem bu defterlerden İngilizin bir korsan ve hırsız olduğu da anlaşılıyor. Toranaga'ya gerçeği söyle. Defterleri Mura'nın Rahip Sebastio'ya verdiğini ve onun da bize yolladığını açıkla. Bu pakedi yeni açtığımızı ekle. Bu arada güvercinle Mura'ya haber yollayıp durumu da bildirelim.»

⁂

19

Güneş batmak üzereydi ve Rahip Alvito elinde rota defterleriyle hâlâ ziyaretçi salonunda bekliyordu. İçinden, «Blackthorne'un belasını versin,» dedi.

Toranaga kendisini ilk kez bekletiyordu. Yıllardan beri Taiko dahil ilk defa bir daimyo'yu bekliyordu. Taiko cahil olmakla birlikte çok zeki bir adamdı ve siyasi bilgisi de fazlaydı. Alvito bu yüzden memnunlukla onun ayakları dibinde oturup kendisine türlü şeyler öğretmiş ve bu arada Japonlar hakkında pek çok şeyi öğrenmişti. Sonunda Taiko'nun güvendiği dört kişiden biri olmayı başarmıştı. Taiko'nun hazine dairesini görebilen tek yabancı da kendisiydi.

Şatonun yedi kat yüksekliğindeki kulesi çok iyi korunuyordu. Dördüncü katta kapıları demirden yapılmış yedi oda vardı. Bütün odalar altın külçeler ve sandıklarla altın paralarla doluydu. Daha üst kattaki odalardaysa gümüşler durmaktaydı. Altıncı katta da eşsiz ipekler, porselenler, kılıçlar ve zırhlar korunuyordu. Bunlar İmparatorluğun hazinesiydi. Alvito, bu hazine en az elli milyon duka altını eder, diye düşündü. Bütün İspanyol İm-

paratorluğu, Portekiz İmparatorluğu ve Avrupa'nın bir yıllık gelirinden çok daha fazla eder bunlar. Dünyada kimse bu kadar zengin olamaz. Osaka Şatosu salt bu hazineyi korumak için yapılmış. Bu paranın yüzde biriyle her kente bir katedral, her kasabaya bir kilise yapabilirdik.

Taiko, güce bayılan bir insandı. Altını da insanlar üstünde güç kazanabildiği için sevmişti. Bu hazine on altı yıl süren kayıtsız şartsız yönetimi sırasında toplanmıştı. Taiko, Japon topraklarının dörtte birine sahip olmuştu. Yıllık geliri beş milyon koku'dan fazlaydı. Japonya'nın lordu sayıldığı için bütün toprakların gelirinin de sahibi sayılmıştı. Fakat kimseye vergi koymamıştı. Bununla birlikte bütün daimyo'lar, samuraylar, köylüler, sanatçılar, tüccarlar, haydutlar, toplum dışı edilmiş kimseler, barbarlar, hatta eta'lar bile ona her yıl gerekli vergiyi vermişler, kendi güvenliklerini ancak böyle koruyabilmişlerdi.

Alvito, hazine burada güvende, diye düşündü. Yaemon da yaşı gelince Toranaga ya da Ishido'ya rağmen yönetimi eline alacaktır.

Alvito, Taiko'nun öldüğü geceyi çok iyi hatırlıyordu. Onu Taiko davet etmiş ve Yodoko Sama'yla birlikte adamın başında beklemişlerdi. Resmi metresi ve vârisin annesi Lady Ochiba da oradaydı. Taiko ölünce, Alvito onun için kısa bir dua okumuş, fakat Taiko Katolikliği kabul etmediği için onu takdis edememişti.

Alvito, Taiko'ya hayran olduğu için üzgün üzgün, «Tanrının Krallığını kaybettin zavallı adam,» diye mırıldanmıştı.

Lady Ochiba o zaman beklemediği bir şeyi söylemişti. «Sizin tanrının Krallığı bir barbarın arka deliğindeyse ne olacak?»

«Ne?» Alvito kulaklarına inanamamış ve kadının sesindeki kötülükten irkilmişti. Lady Ochiba'yı Taiko resmi metres olarak aldığı günden, yani on iki yıldan beri tanıyordu. Kadın daima yumuşakbaşlı ve terbiyeli davranmış, ağzını açıp tek söz söylememiş ve hep gülümsemişti. Ama artık...

«Sizin Tanrınızın Krallığının bir barbarın arka deliğinde olabileceğini söyledim.»

«Tanrım sizi bağışlasın! Efendiniz öleli birkaç saniye oldu...»

«Efendim öldü ve böylece onun üstündeki etkiniz de bitti. Neh? Sizi burada istiyordu. Bu da onun hakkıydı. Fakat kendisi artık Büyük Boşluğa gitti ve buyruk veremiyor. Artık buyrukları ben veriyorum. Rahip, leş gibi kokuyorsunuz ve daima da koktunuz. Pisliğiniz havayı bozuyor! Şimdi şatomdan çıkıp gidin ve bizi kederimizle başbaşa bırakın.»

Lambanın ışığı Lady Ochiba'nın yüzüne vuruyordu. Japonya'nın en güzel kadınlarından biriydi. Alvito onun kötülüğü karşısında farkına varmadan haç çıkardı.

Kadının gülüşü buz gibiydi. «Gidin rahip. Bir daha da gelmeyin. Günleriniz sayılı!»

*
**

Toranaga etrafında muhafızlarıyla kapıda duruyordu.

Rahip Alvito eğilip selam verirken geçmişin anılarından sıyrılabildi ancak. Yüzünden ve sırtından terler akıyordu. «Davet edilmeden geldiğim için özür dilerim... Hayallere dalmışım. Bütün ömrüm burada geçmiş gibi geliyor bana.»

«Burada kaldığınız yirmi dört yıl içinde çok şeyler oldu değil mi, eski dost?»

«Evet efendim.»

«Goroda başa geçti ve öldürüldü. Taiko yükseldi ve öldü. Ve şimdi?»

«Her şey Sonsuz'un elinde.» Alvito hem Tanrı, hem Buda anlamına gelen sözü kullanmıştı.

«Ne Lord Goroda, ne de Lord Taiko, tanrılara ya da Sonsuz'a inanırlardı. Demek beni görmeyi istediniz, Tsukku San?»

«Evet, sorunun davet edilmeden gelecek kadar önemli olduğunu düşündüm.» Alvito, Blackthorne'un rota defterlerini çıkararak yere bıraktı ve Dell'Aqua'nın uygun gördüğü sözleri söyledi. Toranaga'nın yüz hatları sertleşince de memnun oldu.

«Demek bunlar barbarın korsanlığını kanıtlıyor?»

«Evet efendim. Bunlarda kesin buyruklar da var. 'Gerekirse zorla karaya çıkın ve bulunduğunuz yerlere yerleşin,' diye yazılı. İsterseniz bunları dilinize çevirebilirim.»

Toranaga, «Hepsini hemen dilimize çevirin,» diye emretti.

«Bir şey daha var, efendim. Peder Dell'Aqua bunu da bilmenizi istedi. Kara gemi hemen yola çıkacak.»

«Iyi. Peki kara geminin vaktinden erken geleceğinden emin misiniz?»

Alvito kesinlikle konuştu. «Evet.» Bir yandan da öyle olması için dua ediyordu. «Fırtına ve deniz konusunda bir şey söylenemez, fakat gemi Macao'dan erken kalkacak.»

«O halde gerekli izinleri güneş batmadan alacaksın. Başka bir şey var mı? Naipler toplantısından üç gün sonra tekrar konuşmamız gerekebilir.»

«Hayır, efendim. Teşekkür ederim. Sonsuz'un sizi daima koruması için dua edeceğim.» Alvito eğilip selam verdi ve savılmayı bekledi. Ama Toranaga onun yerine muhafızlarını savdı.

Alvito ilk kez bir **daimyo**'yu yalnız görüyordu. Toranaga, «Gelin,» diye mırıldandı. «Yanıma oturun.»

Alvito hiçbir zaman o yüksek yere davet edilmemişti. Bu bir güven belirtisi miydi, ölüm fermanı mı?

Toranaga, «Savaş geliyor,» dedi.

«Evet.» Alvito da çıkacak savaşın sona ermeyeceğini düşünüyordu.

«Hıristiyan Lordları Onoshi ve Kiyama tuhaf şekilde arzularıma karşı geldiler. Onlar ve diğer Hıristiyan **daimyo**'larla ilgili söylentiler var. Imparatorluk ikiye ayrıldı. Benim taraftarlarım ve Ishido'yu tutanlar. Hıristiyanlar hangi tarafı destekliyorlar?»

«Biz barıştan yanayız. Hıristiyanlık bir siyasi ideoloji değil bir dindir, efendim.»

«Ziyaretçi Peder buradaki kilisenin başıymış. Kendisi Papa adına konuşabilirmiş.»

«Siyasetinize karışmamız yasaktır, efendim.»

Toranaga'nın sesi sertleşti. «İshido'nun size iyi davranacağını mı sanıyorsunuz? O dininizin aleyhinde. Oysa ben sizlere daima iyi davrandım. İshido, Taiko'nun eski yasalarından yararlanıp bütün barbarlara ülkeyi kapatmak niyetinde. Ama ben ticaretin daha da genişlemesini istiyorum.»

«Hıristiyan **daimyo**'ları biz idare etmiyoruz.»

«Eski dost, Kiyama ve Onoshi, İshido'yla birleşip bana cep-

he alırlarsa diğer Hıristiyan daimyo'ların da onları izleyeceğini biliyoruz. O zaman savaş çıkacak ve herkes kaybedecek. Bizler de, barbarlar da, Hıristiyan Kilisesi de. Ama Hıristiyan daimyo'lar şimdi açık açık benim tarafımı tutarlarsa savaş olmaz. İshido'nun hırsına engel olabiliriz. O savaşmaya kalkacak olsa bile meclis başkanı kendisini eziverir.»

Alvito boğazına geçen ilmeğin sıktığını hissetti. «Biz buraya Tanrının sözünü yaymaya geldik, efendim. Siyasetinize karışamayız.»

«Kısa süre içinde herkesin taraf seçmesi gerekecek, Tsukku San.»

Alvito bu tehdidi şiddetle hissetti. «Daima size hizmet etmeye hazırım, efendim.»

«Kaybedersem benimle ölecek misiniz? Sadık bir yandaş olarak peşim sıra gelecek misiniz? Ölmeye hazır mısın?»

«Hayatım da, ölümüm de Tanrının elindedir, efendim.»

Toranaga birden rahibe doğru eğildi. «Lideriniz bu Hıristiyan daimyo'lara emir vermeli. Emir vermeli! Ishido hem size, hem onlara kalleşlik edecektir. Onun içyüzünü bilirim. Lady Ochiba da öyle. Daha şimdiden veliahtı aleyhinize kışkırtmıyor mu?»

Alvito, «Evet,» diye bağırmayı istiyordu. Fakat Onoshi ve Kiyama gizlice İshido'yla anlaşmışlardı. Vârisin öğretmenlerinden birinin Hıristiyan olacağına dair bir kâğıt imzalamışlardı. «Ziyaretçi Peder onlara emir veremez efendim. Siyasetinize böyle karışmak bağışlanmaz bir suç olur.»

«Onoshi ve Kiyama kırk gün içinde dediklerimi yapsınlar. O zaman o pis rahiplerin de Japonya'ya gelmelerini Meclis başkanı olarak yasaklayacağım.»

«Ne?»

«Sadece siz ve sizin rahipleriniz Japonya'ya girebilecekler. O yalın ayaklı, uzun saçlı, siyah cüppeli, pis rahipleri istemiyorum. Hatta şimdi burada olanların kafalarını da size verebilirim.»

Alvito çok ihtiyatlı davranması gerektiğini biliyordu, fakat Toranaga'nın teklifi de geri çevrilmeyecek kadar iyiydi. İmparatorlukta Cizvitlerden başka rahipler olamayacaktı. Böylece

kilise güvenle gelişecekti. Bu paha biçilmez bir şeydi! Papa bile bunu sağlayamazdı... Kiyama ve Onoshi kendisini açıkça destekleyince Toranaga, Ishido'yu ezer ve Meclisi de idaresine alırdı.

Rahip Alvito, Toranaga'nın bu kadar açık konuşabileceğini hiç düşünmemişti. Ya da bu kadar fazla şey vaat edebileceği aklına gelmemişti. Acaba Onoshi ve Kiyama'nın düşüncelerini değiştirebilir miydi? İki lord birbirlerinden nefret ediyordu. İshido'ya kalleşlik etmeleri için ne yapmak gerekti?

«Size cevap vermeye veya bu konuda konuşmaya hakkım yok efendim, **neh?**»

«Oğlum Naga'nın da Hıristiyanlıkla ilgilendiğini duydum.»

Toranaga tehdit mi ediyordu, yoksa oğlu Naga'nın Hıristiyanlığı kabul etmesine razı olacağını mı açıklıyordu? Bu ne büyük bir başarı olurdu. Alvito birden Toranaga'nın çok zor durumda olduğunu anladı. Sevinçle, kapana kısılmış, diye düşündü. Onun için bizimle anlaşmaya çalışıyor. Sonunda gücün Hıristiyan **daimyo**'larda olduğunu da itiraf etti. Ne istersek yapacak!

Kasıtla rota defterlerine baktı. Toragana'nın bunları alarak yeninin içine soktuğunu da gördü.

Toranaga bezgin ve yorgun bir sesle konuştu. «Ah, evet Tsukku San. Şimdi de bu barbar korsan var... Ülkenizin düşmanı. Yakında onun gibi pek çok barbar buraya gelecek değil mi? Onları buradan kovmak da, kendilerine iyi davranmak da düşünülebilir.»

Rahip Alvito o anda her şeyi kazandığını anladı. Acaba ondan Yedo'da ya da Osaka şatosu içinde bir katedral yaptırması için izin isteyeyim mi? diye düşündü. Teklif edilenden fazlasını istememeliyiz. Ah, şu anda anlaşabilseydim. İş sadece bana kalsaydı, bu kumara hemen girerdim. Onoshi ve Kiyama istediklerimi yapmazlarsa kendilerini hemen afaroz ederdim. İki kişiye karşılık on bin, yüz bin, bir milyon Hıristiyan. Fakat ben haberciyim ve bir şeyi halledemem...

«Yardıma ihtiyacım var, Tsukku San. Bunu şimdi istiyorum.»

«Elimden geleni yapacağım, Toranaga Sama. Size söz veri-

yorum.»

O zaman Toranaga kesinlikle konuştu. «Kırk gün bekleyeceğim. Sadece kırk gün.»

Alvito eğilip selam verdi. Toranaga'nın da o güne dek yapmadığı şekilde yerlere kadar eğildiğini gördü. Sanki Taiko'nun önünde eziliyordu Toranaga. Rahip titreyerek kalktı ve dışarıya çıkar çıkmaz da telaşla yürümeye başladı.

Toranaga aşağıda bahçeden geçen Cizvit papazını izlerken gülmeye başladı.

*
**

20

Kiri hava kararıktan sonra peşinde iki hizmetçiyle aşağıya indi. Oldukça endişeliydi. Bahçedeki küçük evin yanında bekleyen kapalı tahtırevana doğru gitti. Seyahat kimonosunun üstüne çok bol bir pelerin almıştı; dolayısıyla daha da şişman duruyordu. Çok geniş kenarlı şapkasının kurdelelerini çenesinin altında bağlamıştı.

Hamileliği iyice ilerlemiş olan Lady Sazuko onu sabırla verandada bekliyordu. Mariko da yakınındaydı. Blackthorne ileride demirli kapıya dayanmış duruyordu. İngiliz de kahverengi bir kimono, altı kalın çoraplar ve savaş sandalları giymişti. Kapının dışındaki ön avluda iyice silahlanmış altmış samuray sıraya dizilmişti. Her üçüncü adamın elinde bir meşale vardı. Bu adamların başında Yabu, Mariko'nun kocası Buntaro'yla konuşuyordu. Buntaro kısa boylu, tıknaz, âdeta boyunsuz bir erkekti. İkisi de zırh giymişler ve omuzlarına ok torbalarını takmışlardı. Buntaro'nun kafasında boynuzlu bir savaş başlığı vardı. Hamallar ve tahtıravancılar türlü türlü sandıkların yanına çömelmişlerdi.

Kiri verandaya çıktı. «Bu soğukta beklememelisin, Sazuko San. Hastalanacaksın! Çocuğunu düşünmelisin artık! Bu bahar geceleri pek rutubetli olur.»

«Üşümüyorum, Kiri San. Gece çok güzel, bana zevk veriyor.»

«Her şey yolunda mı?»

«Oh, evet her şey yolunda.»

«Keşke gitmesem. Gitmekten nefret ediyorum.»

Mariko onlara katılarak yatıştırıcı bir tavırla konuştu. «Böyle endişelenecek bir şey yok.» Kiri'ninki gibi geniş kenarlı bir şapka giymişti. «Yedo'ya dönmekten memnun kalacaksınız. Efendimiz de birkaç gün sonra gelecek.»

«Yarının ne getireceğini kim bilir, Mariko San.»

«Yarın Tanrının elindedir.»

«Yabu, Buntaro'dan büyük olduğu için kafilenin de reisiydi. Kiri'nin geldiğini görerek dönüp yaklaştı. Buntaro da onun peşisıra geldi. Kiri heyecanla selam verdi. «Oh Lord Yabu... Lord Buntaro. Sizi beklettiğim için özür dilerim. Lord Toranaga aşağıya inecekti, ama son anda vazgeçti. 'Hemen gidin,' dedi. Beni bağışlayacağınızı umarım.»

«Özür dilemeye gerek yok.» Yabu bir an önce şatodan çıkıp Osaka'dan ayrılarak Izu'ya dönmeyi istiyordu. Başını vermeden yanında barbar ve silahlarla gideceğine hâlâ inanamıyordu. Mishima'da her şeyin hazır olması için Yedo'daki karısına güvercin haber yollamıştı. Anjiro'daki Omi'ye de haber gitmişti. «Hazır mısınız?»

Kiri'nin gözlerinde yaşlar parladı. «Biraz soluk alayım. Ondan sonra tahtıravana binerim. Keşke gitmeseydim!» Etrafına bakınınca Blackthorne'u gördü. «Anjin San'dan kim sorumlu? Gemiye gidene kadar yani?»

Buntaro sinirli sinirli söylendi. «Kendisine karımın tahtıravanının yanında yürümesini emrettim. Karım onu kontrol edemezse ben ederim artık.»

«Muhafızlar!»

Bu ses ön avludan gelmişti. Buntaro ve Yabu demirli kapıdan çıktılar hemen. Samuraylar da onların peşisıra gitti. İshido arkasında iki yüz gri kimonoluyla yaklaşarak kapının önünde durdu.

İshido nezaketle eğildi. «İyi bir gece, Lord Yabu.»

«Size de, Lord İshido.»

İshido, Buntaro'ya soğuk bir selam verdi ve aynı karşılığı aldı. Ikisi de Taiko'nun sevdiği generallerdendi. Buntaro, Kore'de bir alayın başında dövüşmüştü. Ordu komutanı da İshido'ydu. Iki adam birbirini vatan hainliğiyle suçluyordu. Ancak Taiko'nun buyruğu sayesinde kan dökülmesi önlenebilmişti.

İshido kahverengi kimonolu askerlere, Blackthorne'a ve iç avludaki üç kadınla diğer tahtırevana baktı. Yine Yabu'yu süzdü. «Duruma bakan Lady Kiritsubo'yu geçirdiğimizi değil, savaşa girdiğimizi sanır.»

« Katil yüzünden lordumuz dikkatli olmanımızı istedi.»

Fakat sözünü bitiremeden Buntaro, İshido'nun karşısına dikiliverdi. «Biz daima savaşa hazırız. Belki bu kez gerçek erkeklerin karşısında dövüşmek fırsatını elde edeceksiniz.»

Yabu hemen araya girdi. Kore'de bulunmuştu ve iki tarafın da haklı olduğunu, ayrıca onlara güvenilemeyeceğini biliyordu. Şatoya kapatılmalarına neden olacak bir çatışmayı önlemeliydi. «Bu gece değil, Buntaro San. Bu gece dostlar arasındayız.»

«Dostlar mı? Bu gübrelikte mi?» Buntaro yere tükürdü.

Gri kimonolulardan birinin eli kılıcına gitti. Onu on kahverengili izledi. Elli grili birden birbirlerinden uzaklaştılar. İshido'nun buyruğunu bekliyorlardı.

O sırada bahçenin gölgelerinden çıkan Hiro Matsu kınından yarı çekmiş olduğu kılıcıyla yaklaştı. Sakin sakin, «İnsan bazen gübre yığınlarının içinde de dostlarını bulur,» diye mırıldandı. Bütün samuraylar ellerini kılıçlarından uzaklaştırdılar. «Bu şatoda pek çok dostumuz var. Osoka'da da öyle. Evet, Lordumuz Toranaga bize böyle söylüyor.» Gözlerinde kan dökme arzusunu gördüğü tek oğlunun önünde bir kaya gibi durdu. Sonra Buntaro'nun gözlerinin içine baktı. «Öyle değil mi, oğlum?»

Buntaro büyük bir çaba harcayarak başını salladı ve geriledi. Ama hâlâ bahçe yolunu kapatmaktaydı.

Hiro Matsu, Ishido'ya döndü. «Sizi bu gece beklemiyorduk,

Ishido San.»

«Lady Kritsubo'ya saygılarımı sunmaya gelmiştim. Birkaç dakika öncesine kadar kimsenin gideceğinden haberim yoktu.

«Yoksa oğlum haklı mı? Dostlar arasında olmadığımızı düşünüp endişelenmemiz mi gerekiyor? Yoksa biz rehine miyiz?»

«Hayır, fakat ziyareti sırasında Lord Toranaga'yla anlaşmıştık. Önemli kimselerin gitmeleri bir gün önceden bildirilecekti. Böylece ben de gereken saygıyı gösterebilecektim.»

«Lord Toranaga birden karar verdi. Hanımlarından birini Yedo'ya yollamasının sizi rahatsız edecek kadar önemli olmadığını düşündü. Evet, Lord Toranaga kendi yol hazırlıklarını yapıyor artık.»

«Bunun gününe karar verildi mi?»

«Evet, Naipler Meclisi toplantısı sona erdiği gün gidecek.»

İshido ilerledi. Özel muhafızı olan griler de onu izlediler. Fakat birden hepsi durdu. Buntaro yayına bir ok takmıştı. «Grilerin bu kapıdan geçmesi yasaktır. Protokola göre böyle yapılması gerek.»

«Ben Osaka Şatosunun valisi ve veliahtın muhafızlarının komutanıyım! İstediğim yere girmeye hakkım vardır!»

Yine durumu Hiro Matsu düzeltti. «Doğru, her yere gitmeye hakkınız var. Fakat peşiniz sıra o kapıdan sadece beş muhafızınız geçebilir. Efendim burada olduğu sürece böyle yapılması karar verilmişti.»

«Beş veya elli arasında bir fark yoktur. Bu hakaret...»

«Hakaret mi? Oğlum böyle bir şey yapmadı. Sadece lordunun buyruklarını yerine getiriyor. Beş adam! Beş!» Arkasını İshido'ya dönerek oğluna baktı. «Lord Ishido, Lady Kritsubo'ya saygılarını sunarak bize onur vermek istiyor.»

Bu arada yaşlı adamın kılıcı kınından on santim kadar çıkmıştı. Kimse onun saldıracak olursa İshido'yu mu keseceğini yoksa oku çevirirse oğlunun kafasını mı götüreceğini bilmiyordu. Herkes babayla oğulun sevişmediğinin farkındaydı. Sadece birbirlerinin sertliğine saygı duymaktaydılar. «Haydi oğlum, veliahtın Muhafızlarının komutanına ne diyorsun?»

Buntaro'nun yüzünden terler akıyordu. Bir an sonra yanç çekilerek yayını gevşetti, ama ok hâlâ takılı duruyordu.

İshido, Buntaro'nun eşsiz bir nişancı olduğunu biliyordu. O anda buyruk verir, babayla oğul dahil orada herkesi memnunlukla öldürebilirdi. Fakat Toranaga yerine onlarla çatışmaya kalkmanın aptallık olacağını da biliyordu. Belki savaş başlayınca Hiro Matsu, Toranaga'yı bırakıp kendi yanına geçebilirdi. Lady Oshiba zamanı gelince ihtiyar Demir Yumruğa yanaşacağını söylemişti. Kadın onun asla veliahtı terketmeyeceğinden emindi.

Ishoda yanında Hiro Matsu ve Yabu, arkasında beş griyle bahçeye girdi. Nazik nazik Kiritsubo'yu selamlayıp hatırını sordu. Sonra yapacak başka bir şey kalmadığından emin olarak döndü ve adamlarıyla bahçeden çıktı.

Hiro Matsu derin bir soluk aldı. «Artık yola çıkın. Yabu San. Bu pirinç kurdu sizi fazla rahatsız edemeyecek.»

«Evet, hemen.»

Kiri alnındaki terleri sildi. «Kötü bir ruh, Efendimiz hesabına korkuyorum.» Birden ağlamaya başladı.

Hiro Matsu onu teselliye çalıştı. «Lord Toranaga'ya bir zarar gelmeyeceğine söz veriyorum. Artık gitmelisiniz!»

Kiri hıçkırarak şapkasının kalın tülünü aşağıya indirdi. «Oh, Tabu Sama, lütfen Lady Sazuko'yu içeriye kadar götürür müsünüz?»

«Tabiî.»

Lady Sazuko telaşla selam verip döndü. Yabu da peşindeydi. Kadın koşarcasına merdiveni çıkarken ayağı kaydı ve düştü.

Kiri, «Bebek!» diye haykırdı. «Ona bir şey oldu mu?»

Bütün gözler yerdeki kadına gitmişti. Mariko yardıma koşarken Yabu onu kucaklayıp kaldırdı. O sırada Kiri de şeffaf perdeli tahtırevana girip oturdu. Kalın peçesini yüzüne indirmişti. Mariko, zavallı kadın, diye düşündü. Onun yerinde olsam lordumdan ayrılmaktan aynı derecede korkardım.

Blackthorne yaklaşan Mariko'ya, «Ne oluyor?» diye sordu.

«Rica ederim, Anjin San. Bir şey yok.» Genç kadın da tahtırevanına bindi ve Yabu yola çıkma emrini verdi.

İngiliz, Mariko'nun tahtırevanının yanında yürüyordu. Ama

en öndeki tahtırevanı gözetlemekteydi. Gizlemek istemekle birlikte çok şaşırmıştı. Çünkü Kiritsubo bağırdığı zaman herkes düşen kadına bakmıştı. Fakat Blackthorne'un gözleri Kiritsubo'ya gitmişti. Sonra onun inanılmaz bir hızla küçük eve daldığını görmüştü. Bir an sonra da evden çıkıp geri gelerek tahtırevana girmiş ve perdeleri kapatmıştı. İşte o sırada göz göze gelmişlerdi.

Tahtırevana binen Kiritsubo değil Toranaga'ydı.

***

21

Küçük kortej her köprüde, her kapıda durduruluyor ve kâğıtlara tekrar bakılıyordu. Her seferinde onların yanına gri kimonolulardan yeni bir grubu takıyorlardı. Muhafızların komutanı, baştaki tahtırevana yaklaştığı zaman da Blackthorne çok heyecanlanıyordu. Ama subay içeride yüzünü örtmüş ağlayan kadını görerek selam verip uzaklaşıyordu.

Blackthorne, bu oyunu kimler biliyor, diye düşündü. Korkuya kapılmış hizmetçiler biliyorlardı. Lady Sazuko da öyle. Ya Mariko? Sanmıyorum. Yabu? Toranaga ona güvenebilir mi? O boyunsuz, manyak Buntaro? Pek ihtimal vermiyorum.

Peki Toranaga neden kaçıyordu? Şatonun içinde daha güvende değil miydi? Mariko San, «Yoruldunuz mu, Anjin San?» diye sordu. «İsterseniz ben yürürüm. Siz tahtırevana binin.»

«Hayır, rahatım. Ama şu anda sağ salim gemide olmayı arzu ediyorum.» Pek çok gri kimonolu askerin yanından geçtiler. Sanunda bir köşeyi döndüler. Önlerinde son hendek ve köprü vardı. Orada yanan meşaleler geceyi iyice aydınlatmaktaydı.

O sırada İshido gölgelerden çıktı.

Kahverengiler de onu aynı anda gördüler. Düşmanlıkla homurdandılar. Buntaro neredeyse Blackthorne'un yanından atlayıp başa koşacaktı.

Blackthorne söylendi. «Bu namussuz kaşınıyor.»

«Senyor? Özür dilerim ne dediniz, senyor?»

«İshido kocanızın hemen hiddetlenmesine neden oluyor galiba?»

Kadın cevap vermedi.

Yabu durmuştu. Hiç oralı olmadan elindeki kâğıdı kapıyı koruyan subaya vererek İshido'ya yaklaştı. «Sizi tekrar göreceğimi sanmıyordum. Muhafızlarınız çok usta doğrusu.»

İshido, Buntaro'ya ve onun gerisindeki perdeleri kapalı tahtıravana bakıyordu.

Buntaro tehditle silahlarını salladı. «Geniş iznimize bir kere bakılması yeterliydi sanırım. Biz neyiz?... Düşman mı? Doğrusu hakaret bu.»

«Asla hakaret düşünülmedi, Buntaro San. O katil yüzünden güvenlik önlemlerini arttırdım.» İshido bir yandan, acaba Buntaro'nun gitmesine izin vereyim mi, diye düşünüyordu. Yoksa Onoshi ve Kiyama'nın istediği gibi onu tutuklayayım mı? Zaten yakında kafası mızrağa takılacak. Mariko gibi eşsiz bir güzelin böyle bir garilden ayrılmayıp oturmasına şaşmak gerek.

Subay gelerek her şeyin yolunda olduğunu bildirdi. «Artık izin kâğıdı göstermenize gerek yok.»

«İyi.» Yabu, İshido'ya döndü. «Kısa süre sonra görüşürüz.»

İshido yeninin içinden bir parşömen çıkardı. «Lady Kiritsubo'dan bunu Yedo'daki yeğenime götürmesini rica edecektim.»

Yedo elini uzattı. «Tabii.»

«Rahatsız olmayın, Yabu San. Bunu kendisinden rica edeceğim.» İshido tahtıravana doğru gitti.

Hizmetçiler hemen onu önlediler. Asa elini uzattı. «Bunu ben alabilir miyim, lordum?»

«Hayır.»

Fakat hizmetçiler İshido'yu ve oradakileri şaşırtan bir şey yaptılar. Adamın önünden çekilmediler.

Buntaro olanca sesiyle, «Çekilin!» diye gürledi.

Kızlar korkuyla yana kaçtılar. İshido da tahtıravanın perdesine yaklaştı. «Kiritsubo San, bu mektubu Yedo'ya götürmek lütfunda bulunur musunuz?»

Başını eğmiş ağlayan kadın, hafif sesle, «Evet,» dedi.

«Teşekkür ederim.» Ishido sarılı kâğıdı perdeye doğru uzattı.»

Hıçkırıklar kesildi. Blackthorne, Toranaga'nın kapana sıkıştığını anlamıştı. Nezaket Toranaga'nın kâğıdı almasını gerektiriyordu. Elini uzatırsa durum ortaya çıkacaktı.

Herkes elin uzanmasını bekledi.

Ishido ilerleyip perdeyi çektiği an Blackthorne bir nara atarak deli gibi zıplayıp tepinmeye başladı. Ishido ve diğerleri hayretle ona döndüler.

Toranaga bir an Ishido'nun arkasında iyice gözüktü. Toranaga'nın perdeyi kapamasına kadar geçen o uzun anda Blackthorne Yabu'nun adamı tanıdığını anladı. Mariko da durumu fark etmişti. Buntaro belki bunun farkındaydı. Samuraylar da öyle.

Blackthorne birden saldırıp parşömeni kaparak perdenin arasından içeriye attı ve dönerek, «Ülkemde bir insanın adi biri gibi mektup vermesi uğursuzluk getirir,» diye bağırdı.

Bu beklenmedik bir olaydı. Ishido kılıcını çekene kadar İngiliz onun önünde eğilip eğilip kalktı. Ishido kılıcını sallayacağı sırada Blackthorne, Mariko'yla göz göze geldi. «Tanrı aşkına yardım edin. Talihsizlik... Uğursuzluk...»

Mariko bağırınca kılıç adamın boynunun hemen yanında durdu. Mariko telaşla Blackthorne'un sözlerini nakletti. Ishido kılıcını indirdi. Kadına sert sert bir şeyler söyledikten sonra Blackthorne'un yüzüne elinin tersiyle şiddetle bir tokat attı.

Blackthorne o anda çıldırdı. Kocaman yumruklarını sıkarak Japonun üstüne saldırdı.

Yabu çevik davranıp Ishido'nun kılıçlı kolunu yakalamasaydı, Blackthorne'un kafası toprakların üstünde yuvarlanacaktı. Buntaro da Ishido'nun gırtlağını sıkmaya çalışan İngilizi yakaladı. Ancak dört samuray onu güçlükle İshido'dan ayırabildi.

Yabu, Ishido'yu yatıştırmak için elinden geleni yapıyor, ağlamaklı olan Mariko da barbarın sadece Ishido'yu korumaya çalıştığını tekrarlıyordu. Büyük prens sandığı İshido'ya kötülük gelmesini istemediğini anlatıyordu. «Bizde olduğu gibi onlarda

da yüze vurmak en büyük hakaretmiş. O budala barbar kendi ülkesinde daimyo'ymuş ve size yardım etmeye çalışıyordu, lordum.»

İshido söylenerek yerde yatan Blackthorne'u tekmeledi. İngilizin etrafını grili askerler almıştı. Hepsi de kılıçlarını çekmişlerdi, ama henüz ölen yoktu. Blackthorne kendisine gelince onlarla boğuşacak yerde, şarkı söyleyip oynamaya başladı. Rahip Domingo, Japonya'da herkesin deliliğe kami'lerin neden olduğuna inandıklarını söylemişti. Bu kötü ruh kimin içine girerse o çıldırırdı. Hem deliler asla sorumlu sayılmıyorlardı ve bazı özel hakları da vardı. Onun için Blackthorne zıp zıp zıplayarak bir yandan da, «Yardım et Mariko,» diye şarkı söylüyordu. «... Tanrı aşkına yardım et... Daha fazla dayanamayacağım.»

Mariko onun yaptığı numarayı anlayarak hemen haykırdı. «Çıldırdı... Bir kami onu zaptetti!»

Toranaga'yı gördüğü için henüz şaşkınlıktan kurtulamayan ve İngilizin rol yapıp yapmadığını bilemeyen Yabu da başını salladı. «Evet.»

Blackthorne dans ederek oradan uzaklaşıp köprüye doğru gitti. Mariko da peşindeydi. Griler ok ve yaylarını kaldırdılar. O anda Yabu canlandı. «Onu öldürmek istiyorsanız, bırakın bun ben yapayım, İshido Sama. Bir general kendi elleriyle bir deliyi öldürmez. Bunu başkalarına yaptırır.» İshido'ya yaklaşıp sesini hafifletti. «Onu sağ bırakın. Delirmesine sizin tokadınız neden oldu! Mariko San'ın dediği gibi o da kendi ülkesinde bir daimyo. Hem onu sağ bırakın. Sağ kalması bizim için çok yararlı.»

İshido, Yabu'nun yüzünden doğru söylediğini anladı. Yayını indirdi. «Pekâlâ, ama bir gün onu sağ olarak isteyeceğim. Onu topuklarından başaşağı asacağım.»

Yabu yutkunup selam verdi ve kortejin ilerlemesi için eliyle bir işaret yaptı. İshido'nun tahtırevanı ve Kiritsubo'yu hatırlayacağından korkuyordu.

Buntaro da saygılı bir tavır takınarak kahverengilerin başında ilerledi. Toranaga'nın bir kami gibi aralarında belirdiğini görünce soru sormayı düşünmemişti. Lordunun tehlikede ve savunmasız olduğunu biliyordu. İshido'nun Anjin San ve Ma-

riko'ya baktığını gördü, ama yine de onu saygıyla selamlayarak tahtıravanın arkasına geçti. Böylece savaş başlarsa vücudu oklara siper olacaktı.

Neyse şato kapısından çıkıp alandan geçerek bir ormana girdiler. Blackthorne ancak şatodan görülmeyen bu ağaçlığa gelince bayıldı.

*
**

22

«Anjin San! Anjin San!»

Biraz kendisine gelen İngiliz, Mariko'nun verdiği sakeyi içti. Tahtıravanın önünde ve gerisinde griler vardı. Fakat kahverengiler Buntaro'nun emri üzerine kapalı tahtıravanın etrafını almışlardı.

Genç kadın Blackethorne'un soru soracağını anlayarak telaşla atıldı. «Artık güvendesiniz, Anjin San. Üzülmenize gerek yok. Anlıyor musunuz? Bir kriz geçirdiniz. Etrafınıza bakın. Artık güvendesiniz!»

Blackethorne denileni yaparak grileri ve onların subayını görünce durumu anladı. Sake sayesinde gücünü biraz toplamıştı. «Özür dilerim, senyora. Paniğe kapıldım galiba. Yaşlanıyorum. Portekizce konuşmak yorucu değil mi?» Latinceye geçti. «Anlıyor musunuz?»

«Tabii.»

«Bu dil daha mı kolay?»

Marika onun dikkatli davranması gerektiğini anladığını sezerek rahatlamıştı. «Belki.» Ülkede ondan başka Latince ve Portekizce bilen kadın yoktu. «Her iki dil de zor. Her ikisinin de tehlikeleri var.»

«Bu tehlikeleri başka kimler biliyor?»

«Hocam ve başımızdaki kimse.»

«Emin misiniz?»

«Öyle.»

Grilerin subayı rahatsız rahatsız kımıldanarak Mariko'ya bir şeyler söyledi.

«Hâlâ tehlikeli olup olmadığınızı soruyor. El ve ayaklarınızı bağlamak gerekip gerekmediğini anlamak istiyor. Buna gerek kalmadığını, krizi atlattığınızı söyledim.»

Blackthorne hemen Portekizceye başladı. «Evet, sık sık böyle kriz geçiriyorum. Biri yüzüme vurursa çıldırıyorum. Özür dilerim. Kriz sırasında olanları da hatırlamıyorum.» Subayın dikkatle dudaklarına baktığını gördü. İçinden, «Yakaladım seni namussuz,» dedi. «Portekizce bildiğinden eminim.»

Bir hizmetçi tahtırevanın kapalı perdelerine doğru eğildi, sonra Mariko'nun yanına geldi. «Hanımım delinin yola devam edecek kadar iyileşip iyileşmediğini soruyor. Bu delinin yaptıkları hanımımı daha da üzdü. Fakat deliliklere sdece tanrıların neden olduğunu bildiği için gemiye biner binmez kendisine ilâç verecek. Ayrıca onun iyileşmesi için dua ediyor.»

Mariko bu sözleri aktardı.

Blackthorne ayakta sallanıyordu. «Evet, şimdi iyiyim.»

Yabu bağırarak bir emir verdi.

«Yabu San, tahtırevana binmenizi istiyor.» Mariko gülümseyerek onun itirazına engel oldu. «Ben güçlüyüm, hiç üzülmemelisiniz. Isterseniz yanınızda yürürüm ve konuşuruz.»

Blackthorne tahtıravana bindirilmesine yardım edilmesine ses çıkarmadı. Yine yola koyuldular. Grilerin subayı uzaklaşınca kadına Latince fısıldadı. «O asker Portekiz dilini biliyor.»

Mariko da aynı şekilde cevap verdi. «Öyle. Biraz da Latince biliyor sanırım. Açıkçası siz cesur bir erkeksiniz. Onu kurtardığınız için size teşekkür ederim.»

«Siz benden de cesursunuz.»

«Hayır, sadece Tanrı bu ara beni buraya yolladı ve yararlı olmamı sağladı. Size teşekkür ederim. Sizin sayenizde o oklar yaylarından fırlamadı.»

«Hayır, asıl cesur olan sizsiniz. Cesur ve güzel.»

Mariko bir süre sessiz sedasız yürüdü. Şimdiye kadar kimse bana güzel olduğumu söylemedi, diye düşünüyordu. Sesini yükseltti. «Ne cesurum, ne de güzel. Kılıçlar güzeldir. Onur. güzeldir.»

«Cesaret de güzeldir ve sizde bundan bol bol var.»

Mariko cevap vermedi. Bir erkek aynı zamanda bu kadar cesur ve aptal, yumuşak ve çok hain, çok cana yakın ve iğrenç olabilir miydi? Anjin San, o numarayı yapıp lordunu İshido'nun elinden kurtarmakla büyük akıllılık etmişti. Hem Toranaga öyle kaçtığı için ne zekiydi! Kendi kendine, «Dikkatli ol, Mariko,» dedi. «Bu yabancıyı değil Toranaga'yı düşün. Onun kötülüklerini hatırla ve içindeki alışmadığın sıcaklığa engel ol.»

Tekrar adama dönerek Portekizce konuştu. «Latince çok zor bir dil.»

«Okulda mı öğrendiniz?»

«Hayır, Anjin San. Evlendikten sonra uzun süre kuzeyde oturdum. Hizmetçiler ve köylülerden başka kimse yoktu orada. Elime Portekizce ve Latince gramer kitapları geçti. Dil öğrenerek vaktimi hoşça geçirdim. Bu bakımdan talihliyim.»

«Kocanız neredeydi?»

«Savaşta.»

Portekizceniz kusursuz. Latinceniz de benimkinden iyi senyora.»

«Çok tatlı konuşuyorsunuz, Anjin San.»

Blackthorne, Latince, «Çok zeki ve güzelsiniz,» derken bir yandan da, aklımı başıma toplamalıyım, diye düşünüyordu.

Mariko da kendi kendine, «Şimdiye kadar kimse güzel olduğumu söylemedi,» diye tekrarladı. «Keşke doğru olsaydı. İngiliz'e baktı. «Burada başkasına ait bir kadınla ilgilenmek doğru değildir. Kurallarımız çok serttir. Örneğin evli bir kadın, kapısı kapalı bir odada bir erkekle konuşurken bulunursa kocası, babası veya ağabeysi onu hemen öldürme hakkına sahiptir.»

«Ama bu haksızlık ve barbarca bir iş.» Sonra kırdığı pota üzüldü.

Fakat Mariko bu hakarete memnun olmuştu. Böylece o büyülü hava bozulmuştu. «Biz kendimizi çok uygar buluyoruz, Anjin San. Yasalarımız çok adildir. Bunlar kadınları korur. Bir kadının görevi sadece eşine karşıdır. Sabırlı olun. Bizim ne kadar uygar ve ileri olduğumuzu anlayacaksınız. Toplumda kadınların bir yeri, erkeklerin ayrı bir yeri vardır. Bir erkeğin bir seferde sadece bir eşi olabilir. Ama pek çok resmi metres alabilir.

Anladığım kadarıyla, bizim kadınlarımız İspanyol ve Portekiz hanımlarından çok daha özgür. Biz istediğimiz zaman istediğimiz yere gidebiliriz. Arzu edersek kocalarımızdan ayrılır ve onları boşarız. Ayrıca evlenmeyi de reddedebiliriz. Kendi mal ve paramız vardır. İstersek çok güçlü olabiliriz. Evinizde para işlerinize kim bakar?»

«Ben bakarım tabii.»

«Burada para işlerine erkeklerin eşleri bakar. Samuray için paranın hiç değeri yoktur. Gerçek bir erkek için bu çok aşağı görülen bir şeydir. Hocamın bütün işlerini ben hallederim. Bütün kararları da o verir. Ben sadece onun arzularını yerine getirir ve hesapları öderim. Böylece o lorduna karşı olan görevini, yani tek görevini yapmak için serbest kalır. Evet, Anjin San, kınamadan önce sabırlı olmalısınız.»

Blackthorne şaşırmıştı. «Buradaki töreler çok saçma. Gerçek bir erkek için paranın değeri yokmuş! İlk konuşmamızda paradan sözettiğim zaman Toranaga'nın beni neden aşağı gördüğünü şimdi anlıyorum. Neyse şimdi Toranaga hayatını bana borçlu. Herkes de bunu biliyor. Böylece ondan yararlanabilirim. Bu kadın da lordunun hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmedi mi?»

Mariko konuşuyordu. «Evet bizi anlamanız zor. Dünyamız sizinkinden çok farklı.» Toranaga'nın tahtırevanını o karanlıkta hayal meyal seçiyordu. Lordu kurtulduğu için Tanrıya şükrediyordu. Barbara kendilerini nasıl anlatabilir, cesareti yüzünden onu nasıl tebrik edebilirdi? Toranaga barbara Japonları anlatmasını buyurmuştu. Fakat bunu nasıl yapacaktı? «Size bir hikâye anlatmak istiyorum, Anjin San. Ben küçükken babam Goroda adlı bir **daimyo**'nun generaliydi. O zamanlar Goroda büyük diktatör olmamıştı ve hâlâ güç kazanmak için uğraşıyordu. Babam Goroda'yla onun önemli adamlarını ziyafete davet etti. Fakat böyle bir ziyafet için gerekli yiyecekleri, sakeyi ve oturacak hasırları alacak para bulunmadığından haberi bile yoktu. Annemin idare bilmediğini sanmamalısınız. Babamın bütün geliri dört bin samurayının bakımına gidiyordu. Ailem, yani annem, babamın resmi metresleri, ağabeylerim, kardeşlerim ve ben

yiyecek yemeği güçlükle bulabiliyorduk. Ama bunun ne önemi vardı? Babamla adamlarının atları, silahları en iyi cinsti ve lordlarına gereken şekilde hizmet ediyorlardı.

«Evet, o ziyafet için yeterince para yoktu. Onun için annem Kyoto'daki perukçulara giderek saçlarını sattı. Annemin kalçalarına kadar inen, simsiyah gür saçları vardı. Peruk yapanlar saçları kesip aldılar. Anneme de ucuz bir takma saç verdiler. Annem, babamın şerefini korumak için gereken her şeyi satın aldı. Çünkü hesapları görmek annemin göreviydi. Böylece görevini yaptı. Bizim için görev çok önemlidir.»

«Babanız durumu öğrenince ne dedi?»

«Teşekkür etmekten başka ne yapabilirdi? Parayı bulmak, babamın şerefini korumak annemin göreviydi.»

«Anneniz babanızı çok seviyormuş demek.»

«Sevmek Hıristiyanlara özgü bir düşünce, bir ideal. Bizde sizin kasdettiğiniz anlamda bir 'sevgi' sözcüğü yoktur. Görev, sadakat, şeref, saygı, arzu sözcük ve düşünleri bizler için yeterlidir.» Ona bakarken istememekle birlikte Toranaga'yı kurtardıkları an geldi aklına yine.

Etrafta kimse olmadığını anlayınca sordu. «Neden yaptınız bu işi?»

«Bilmiyorum. Belki...» Toranaga'yı çaresiz gördüğü için böyle davranmış olabilirdi. Durumu kendisinden başka bilen olmadığı için böyle bir kumara kalkışmıştı belki de. Birden, ölmeyi istemiyorum, diye düşündü. Bana gemimi ve özgürlüğümü ancak Toranaga verebilir. Fakat yapmamam gereken işlere kalkışıyorum. Ikiyüzlülük etmiyor muyum? Onlara bir şey borçlu değilim. Bir mahkûmum ben. Gemimi ve yüklerimi çaldılar. Adamlarımdan birini de öldürdüler. Onlar dinsiz... Daha doğrusu bir bölümü dinsiz, bir kısmı da Katolik. Dinsizlerle Katoliklere bir borcum yok. Ama bu kadınla yatmayı isterdim. Zaten bu yüzden kendisini övüyorum. Bu kadın o gorille nasıl evlenmiş?

Mariko'ya bakarak tatlı bir sesle konuştu. «Senyora, anneniz eşsiz bir kadınmış. Yaptığı şey bunu gösteriyor.»

«Evet. Kendisi bu sayede daima yaşayacak. Şimdi o bir efsane. Annem de babam gibi samuraydı.»

«Ben sadece erkeklerin samuray olduklarını sanıyordum.»

«Oh, yok, Anjin San. Kadınlar da samuray olabilirler. Yani lordlarına karşı sorumlu olan savaşçılardır. Annem gerçek bir samuraydı ve babama karşı olan görevlerini her şeyden üstün tutardı.»

«Anneniz yaşıyor mu?»

«Hayır. Ne annem, ne babam, ne kardeşlerim var. Soyumdan bir tek kalan benim.»

«Bir felaket mi oldu?»

Mariko birden yorulduğunu hissetti. Latince ve Partekizce konuşmaktan bezdim, diye düşündü. Öğretmenlik etmekten de sıkıldım. Ben öğretmen değilim. Sadece görevini bilen ve sakin bir hayat sürmeyi isteyen bir kadınım. Bu erkeğin beni etkileyen sıcaklığını istemiyorum. Beni şaşırtıyor. Onu görmeyi bile istemiyorum.

«Bir bakıma felaketti, Anjin San. Bir gün size bunu anlatırım.» Adımlarını sıklaştırarak öbür tahtırevana yaklaştı. İki hizmetçi endişeli endişeli gülümsediler.

Sono, «Daha ne kadar gideceğiz, Mariko San?» diye sordu.

Mariko onu yatıştırmaya çalıştı. «Fazla gideceğimizi sanmıyorum.»

Grilerin subayı Mariko'ya yaklaştı. «Yoruldunuzsa size bir tahtırevan bulalım, Lady Toda.»

«Hayır, teşekkür ederim.» Kadın kasten ağırlaşarak onu Toranaga'nın yanından uzaklaştırdı.

«Bu barbar Hıristiyan olduğunu iddia ediyormuş galiba.»

«Bizim bildiğimiz gibi bir Hıristiyan değil. Siz Hıriltiyan mısınız?»

Adam, «Efendim Lord Kiyama'dır,» diye cevap verdi. «Kendisi Hıristiyandır. Dolayısıyla ben de Hıristiyanım.»

«Kendisini iyi tanımak şerefine eriştim. Torunlarından birini oğlumla nişanlayarak kocama büyük onur verdi.»

«Evet, biliyorum, Lady Toda.»

«Lord Kiyama biraz daha iyi mi? Doktorlar ziyaretçi kabul etmesini yasaklamışlardı sanırım.»

«Kendisini bir haftadır görmedim. Hastalığının Çin frengisi olabileceğini söylüyorlar. Tanrı efendimi korusun.»

Mariko, «**Sumus omnes in manu Dei,**» diye mırıldandı. «He-

pimiz Tanrının elindeyiz.»

Subay hiç düşünmeden, «Ita, amen,» diyerek bu tuzağa düştü.

Blackthorne de bu sözleri duymuştu. Subayın Mariko'ya hiddetle bir şeyler söylediğini de farketti. Hemen tahtırevandan inip onlara yaklaştı. «Latince bildiğinize göre biraz benimle konuşmanızı rica edeceğim. Bu büyük bir lûtuf olur.»

«Evet, dilini biliyorum yabancı.»

«Bu benim dilim değil. Kiliseyle dünyadaki bütün eğitim görmüş kimselerin dili. Latinceyi nereden öğrendin?»

Asker, çocukken Lord Kiyama'nın kendisini zorla Macao'daki din okuluna yollamasını anımsamıştı. «Şimdi doğrudan doğruya konuşuyoruz, yabancı. Lady Toda'ya 'Siz benden cesursunuz' demekle neyi kasdettiniz?»

«Şu anda unuttum. Kimbilir o sırada ne düşünüyordum.»

«Halin çok garip. Kapıda çılgına dönmüştün, ama şimdi pek sakinsin.»

«Tanrının yardımıyla iyileştim.»

Subay bu kadar kolay tuzağa düştüğü için çok hiddetliydi. Efendisi Lord Kiyama ona kadının çok zeki olduğunu söylemiş ve dikkatli davranması için de uyarmıştı. «Onun sözlerini dikkatle dinle,» demişti. «O korsan da şeytanın yavrusu. Baskın anında korsanı temizle.»

Karanlık gecede oklar yağmaya başladı ve bunların ilki subayın boynuna saplandı. Adam yere düşerken son olarak baskının o sokakta yapılmaması gerektiğini düşünebildi. Bu çok daha ileride rıhtımda olacaktı ve korsanı temizleyeceklerdi.

Başka bir ok hizmetçilerden Asa'nın beline saplandı. Kız haykırırken tahtırevancılar yüklerini yere bırakarak karanlıkta kaçıp gözden kayboldular. Blackthorne yere yatıp yuvarlanarak siper alacak bir şey ararken Mariko'yu da çekti. Griler ve kahverengiler etrafa dağılmışlardı. Mariko'nun bir an önce durduğu yere bir ok saplandı. İki tahtırevan da ok yağmuruna tutulmuştu. Buntaro, Toranaga'nın tahtırevanını kendi vücuduyla korumaya çalışmaktaydı. Sonra bu ok yağmuru başladığı gibi birden bitti. Buntaro koşarak tahtırevanın perdelerini açtı. İki ok Toranaga'nın yanına ve göğsüne saplanmıştı, ama durumu

tehlikeli değildi. Adam kimonosunun altına giymiş olduğu zırha saplanan okları çekip çıkardı. Sonra geniş kenarlı şapkasıyla peruğunu da üstünden attı. Buntaro karanlıklarda düşmanları ararken Toranaga da yastığın altından kılıcını alarak tahtırevandan atladı.

Mariko, Toranaga'ya yardım etmek için kalkacak oldu, ama İngiliz onu geri çekti. Çünkü yine tahtırevanlara oklar yağmaya başlamıştı. Bunlar iki kahverengiliyle bir gri kimonolu samurayı öldürdüler. Başka bir ok Blackthorne'un yanağını sıyırdı. Sonra Yabu bir nara atıp işaret ederek saldırdı. Damlardan birinin üstündeki adamları hayal meyal seçebiliyorlardı. Nedense durmadan tahtırevanlara nişan alıyorlardı. Buntaro ve diğer samuraylar Toranaga'nın önüne siper oldular. Bir adam öldü. Bir ok omzuna girince Buntora acıyla inledi.

Gruptaki kahverengiler de, griler de saldıranların peşindeydiler artık. Ama baskın yapanları yakalayamayacaklarını biliyorlardı. Blackthorne ayağa kalkarak elini Mariko'ya uzattı.

Mariko, «Teşekkür ederim,» diyerek hemen Toranaga'nın yanına koştu. Grilerin onu görmesine engel olmak istiyordu. Buntaro da tahtırevanların yakınındaki alevleri söndürmeleri için adamlara bağırıyordu.

Grilerden biri, «Toranaga!» dedi. Sesi hafif çıkmıştı, ama herkes bunu duydu. Meşalalerin titrek ışığında terle karışmış boyalar Toranaga'nın yüzünün komik gözükmesine yol açıyordu.

Grilerden biri telaşla selam verdi. Efendisinin düşmanının kale duvarlarının dışında serbest olması inanılacak gibi değil. di.' «Siz burada bekleyeceksiniz, Lord Toranaga.» Bir adamına seslendi. «Hemen durumu Lord Ishido'ya bildir.»

Toranaga sakindi. «Şunu durdur.»

Buntaro arka arkaya iki ok attı ve adam yere yıkılarak öldü.

Bunun üzerine grili subay kılıcını çekerek bir savaş narası patlatıp Toranaga'ya saldıracak oldu. Fakat Buntaro hazırdı ve bu saldırıya engel oldu. Aynı anda kahverengilerle griler birbirlerine girdiler. Sokakta kıyamet kopuyordu. O sırada bir grili, kalabalıktan sıyrılarak Toranaga'ya saldırdı. Ama Mariko oradan bir meşale kaparak koştu ve bunu askerin yüzüne vurdu.

Buntaro kendisine saldıran adamı ikiye biçtikten sonra ikinci adamı da, sonra Toranaga'ya erişmeye çalışan üçüncüsünü de öldürdü.

Dört grili bir arada Blackthorne'a saldırdılar. İngiliz onları görmüştü, ama savunmasızdı. O anda Yabu'yla bir kahverengili asker araya girerek deli gibi dövüşmeye başladılar. Böylece saldırganları püskürtebildiler. Tabu birini öldürüp birini de sakatladı. O sırada dört kahverengili asker de gelip kalan iki grilinin hesabını gördüler. Yabu ve yaralı asker hiç duraklamadan Toranaga'yı korumak için yine ortaya atıldılar. Blackthorne da oradan bir kılıç kaparak Toranaga'nın yanına gitti. Toranaga bu gürültüde kılıcını çekmemiş, tek başına öyle duruyordu.

Grililer cesaretle dövüşüyorlardı, ama kahverengililer onlara engel oldular ve bu arada Buntaro ikisini vurdu. Kalanlar yardım istemek için kaçtılar.

***

23

Issız sokaklardan dolaşarak rıhtıma, gemiye gitmeye çalıştılar. On kişi kalmışlardı. Toranaga baştaydı. Yabu, Blackthorne, Mariko ve altı samuray onun peşindeydi. Daha önce kararlaştırdığı gibi, tahtırevanlar ve eşyalar Buntaro'nun emrindeki diğer askerlerle belirli yoldan gönderilmişti. Böylece Buntaro saldırabilecek kimseleri önleyecekti. Toranaga tehlikede olduğunu biliyor, fakat aldırmıyordu. Her şey istediğim gibi gitti, diye düşünüyordu. Hayat ne kadar ilginç! Kılavuz, Kiri'yle yer değiştirdiğimi gördüğü zaman bunun kötü bir işaret olduğunu sanmıştım! Sonra hayatımı o kılavuz kurtardı ve deli rolünü de fevkalâde yaptı. Böylece Ishido'nun elinden kaçabildik. Ishido'nun ön avluya çıkabileceği hiç aklıma gelmemişti. Bu hataydı doğrusu. İshido neden oraya geldi? Kendisi ihtiyatlı bir erkek değildir. Ona Tadoko mu akıl verdi? Yoksa Kiyama veya Onoshi mi?

Kaçmayı iyi akıl etmişti. İshido, Yedo'da rehine tutulan Lady Ochiba'yı feda edebilir ve kendisini şatoda tutmak için de diğer naiplere türlü şeyler vaat edebilirdi. Böylece kendisi suçlu bulunup hüküm giyebilirdi.

Toranaga bu oyuna bir gece önce karar vererek Hiro Matsu'yu çağırtmıştı. Neden kaçması gerektiğini anlatınca da yaşlı askeri, «Kaçsanız bile naipler sizi arkanızdan suçlayacaklardır,» demişti. «Bu durumda da seppuku yapmaktan başka çareniz kalmayacak.»

«Doğru. Dördü aleyhimde oy kullanırsa Naipler Meclisi başkanı olarak bunu yapmam gerek. Fakat...» Yeninden, bükülmüş bir parşömen çıkarmıştı. «İşte Meclisden istifa ettiğimi bildiren belge. Haçtığım anlaşılınca bunu Ishido'ya verirsin artık.»

«Ne?»

«İstifa edince o başkanlık yemini beni bağlayamaz.Neh? Taiko istifamı yasaklamamıştı değil mi? Bunu da İshido'ya ver.» Meclis başkanının resmi mühürünü de Hiro Matsu'ya teslim etmişti.

«Fakat tek başınıza kalacaksınız artık. Sizi mahvedecekler.»

«Yanılıyorsun. Taiko'nun vasiyetnamesine göre beş naip olması gerek. Onun için de dördü yeni bir naip seçmek zorundalar. Ishido, Kiyama, Onoshi ve Sugiyama'nın bu konuda anlaşmaları gerekiyor değil mi? İşte o dördü asla uyuşamayacaklardır. Bu eski düşmanların hepsi de kendi adamının naip olmasını isteyecektir.»

Hiro Matsu heyecanlanmıştı. «Ah Yoshi Toranaga, siz eşsizsiniz! Ülkede sizin kadar akıllı bir adam daha bulunamaz!»

Toranaga düşüncelerinden kurtularak bir köşeyi döndü. Orada eski bir bahçe kapısına vurdu. Vuruşu şifreliydi ve kapı hemen açıldı. Bir samuray yerlere kadar eğildi. «Buyrun?»

«Adamlarını al ve peşimden gel.»

«Memnunlukla geleceğiz.» Adam kahverengi üniformayı giymemişti. Sırtındaki **ronin**'lere özgü eski püskü bir kimono vardı. Ama aslında o Toranaga'nın tehlikeyi düşünerek usulca

Osaka'ya soktuğu seçme adamlarından biriydi. On beş adam hemen Toranaga'nın peşine takıldı. Bir başkası da diğer gizli gruplara durumu haber vermek için koştu. Kısa süre sonra Toranaga'nın yanında elli seçme samuray vardı. Ayrıca yüz samuray da onu arkadan koruyordu. İhtiyacı olursa şafakta bin askeri daha gelecekti.

*
**

Toranaga ambarın gölgesine sığınarak gemiye ve rıhtıma baktı. Yabu ve bir samuray yanında bekliyordu. Diğerleri geçidin gerisinde toplanmışlardı. Yüz kadar grili geminin hemen yakınında hazır duruyorlardı. Kürekler tekneye alınmıştı ve içeride de pek çok gemici ve savaşçı olduğu belliydi.

Toranaga hafif sesle, «Bunlar bizim mi, onların mı?» diye sordu.

Yabu mırıldandı. «Bunu anlayamayacak kadar uzaktayız.»

Samuray da fısıldadı. «İzninizle hemen aldıracağım.»

Yabu, «Bunu yapmamanızı tavsiye ederim,» dedi. «Gemide bizimkilerin olup olmadığını bilmiyoruz. Ayrıca civarda bin grili gizlenmiş de olabilir. Denize açılabilmek için şimdiden on misli fazla adama ihtiyacımız var.»

Samuray diretti. «Biraz sonra Lord İshido durumu öğrenecek zaten. O zaman Osaka düşmanlarımızla dolacak. Geride yüz elli adamım var. Onlar bize yeter.»

Yabu bu kanıda değildi. «Gemicilerimiz kürekler de hazır değillerse kaçamayız. Önce grileri buradan uzaklaştıracak bir olay çıkarmalıyız. Böylece gizlenenler de ortaya çıkarlar.»

Toranaga, «Nasıl bir olay?» diye sordu.

«Yolda yangın çıkarın.»

Samuray dehşete kapıldı. «Bu olanaksız!» Yangın çıkaran ve ailesi herkesin içinde diri diri yakılarak cezalandırılırdı. Bina yapılırken sadece tahta ve kâğıt kullanıldığı için ülkede yangından çok korkuluyordu. «Yolda yangın çıkaramayız! Burada bir milyon insan yaşıyor, Yabu San. Osaka'yı yakamayız.»

«Senin için hangisi önemli? Birkaç sokağı tutuşturmak mı? Efendinin mahvolması mı?»

Samuray Toranaga'ya döndü. «İstediğiniz her şeyi yaparım efendim. Bunu yapmamı mı istiyorsunuz?»

Toranaga, Yabu'ya baktı. **Daimyo** aşağı gören bir tavırla, kenti işaret etti. «Iki yıl önce kentin yarısı yandıydı. Şimdi şu hale bakın. Beş yıl önce büyük yangın oldu. Orada sadece tüccarlar, dükkâncılar, sanatçılar ve **eta**'lar var. Bu da önemli değil.»

Toranaga bu arada rüzgâra bakmıştı. Şiddetli olmayan rüzgâr yangının yayılmasına yardım etmeyecekti. Ama rüzgâr birden şiddetlenirse bütün kent yanıp kül olacaktı. Sadece şato kalacaktı. «Ah, diye düşündü. Şatonun yanacağını bilsem hiç düşünmezdim.

Dönüp diğerlerinin yanına gitti. «Mariko San, kılavuzla altı samurayı alarak gemiye git. Paniğe kapılmış gibi rol yap. Grilere saldırıya uğradığımızı, **ronin**'ler ya da haydutların saldırdığını söyle. Kiritsubo'nun yaralı veya ölmek üzere olduğunu da belirt bu arada. Onları inandırırsan mesele kalmaz.»

«Çok iyi anlıyorum, efendim.»

«Gemi güvendeyse ve bizim adamlarımız fazlaysa bize işaret ver. Merdivene yaklaş ve orada yalandan bayıl.» Toranaga, Blackthorne'a baktı. «Ona ne yapacağını anlat, ama bayılacağını söyleme.» Dönerek altı samuraya özel buyruklar verdi.

Blackthorne kadının söylediklerini dinledi ve sinirlenmemek için de kendisini tuttu. «Lütfen Lord Toranaga'ya bu planın size göre olmadığını açıklayın. Burada kalmalısınız. Her şey yolundaysa ben işaret veririm.»

Mariko kesinlikle, «Bunu yapamam, Anjin San,» diye cevap verdi. «Efendimin buyruklarına karşı gelemem. Onun her düşündüğü kusursuzdur.»

Blackthorne tartışmanın yararsız olduğunu anladı. Bu insanlar katır kadar inatçı ve son derece de küstahtı. Ama kadını da, erkeği de ne kadar cesurdu!

Baskın sırasında kadının elinde uzun kılıçla dövüştüğünü görmüştü. Mariko saldıran adamı bir hamlede uzaklaştırmış ve kocası Buntaro da onu öldürüvermişti. Mariko'nun kimonosu kan içinde kalmıştı ve yüzü de toz içindeydi. Rıhtıma koşarlar-

ken de, «Böyle dövüşmeyi nereden öğrendiniz?» diye sormuştu.

Kadın ona kayıtsızlıkla cevap vererek kalın kuşağının içine gizlediği bıçağı göstermişti. «Samuray hanımlarına çok küçük yaşta kendi şereflerini ve lordlarının hayatlarını korumaları öğretilir.»

Blackthorne tekrar kadına baktı. «Gemi güvendeyse bir işaret vermemiz gerekecek.»

Mariko bu sözleri nakletti. Sonra, «Lord Toranaga bunu askerlerimizden birinin yapacağını söylüyor,» diye karşılık verdi. «Hazır mısınız, Anjin San? Gidiyoruz.»

Genç kadın birden koştu ve geminin önündeki açıklığa çıkınca da griler etraflarını alıverdiler. Mariko telaşla onlara bir şeyler anlatmaya başladı. Blackthorne da Hollanda dilinde, Portekizce ve İngilizce bir şeyler söyleyerek büsbütün gürültü çıkardı.

Neyse grilerin başı gemiye yaklaşarak bağıra çağıra bir buyruk verdi ve hemen yüzden fazla samuray iskeleden indi. Adam gemiyi koruması için on sumarayı orada bırakıp diğerlerini Mariko'nun işaret ettiği tarafa yolladı.

Mariko ve İngiliz gemiye çıktılar. O sırada kaptan yaklaşarak «İyi geceler, Anjin San!» diye gülümsedi. O, fırtından sonra Blackthorne'un kaptan yaptığı denizciydi. Blackthorne'u gördüğüne sevindiği de belliydi.

Blackthorne onun selamına karşılık verdikten sonra Mariko'ya fısıldadı. «Aşağıda griler olup olmadığını anlamaya bakın.»

Ama kadın bir şey söyleyemeden kaptan haykırdı ve gemideki bütün gemiciler Blackthorne'u saygıyla selamladılar. Sadece samuraylar onlara katılmamıştı. Mariko, «Kaptan, fırtına sırasında gemiyi kurtardığınızı söylüyor, Anjin San» dedi. «Bize bu fırtınadan hiç sözetmediniz.»

«Anlatacak bir şey yoktu. Bu da öyle bir fırtınaydı işte. Lütfen kaptana teşekkür edin ve gemiye tekrar bindiğim için mutlu olduğumu söyleyin. Sesini hafifletti. «Bu arada aşağıda griler olup olmadığını da anlayın.» Mariko denilenleri yaptı. Sonra, «Kaptanın grilerden haberi yok,» diye fısıldadı.

Blackethorne sahile bir göz attı. Buntaro ya da kuzeyden gelecek olan kuvvetler ortada yoktu.

Mariko da geminin güvende olup olmadığını düşünmekteydi. Sonunda kararını vererek iskeleye doğru gitti ve orada yalandan bayıldı.

Blackethorne gafil avlanmıştı. Kadının başının şiddetle tahtalara çarptığını gördü. Gemiciler koşuştular. O sırada rıhtımda beliren grilerle güvertedekiler de geldiler. Blackthorne kadın kucağına alarak başa doğru götürdü.

«Biraz su getirin. **Mizu**... **mizu**... **Hai?**

«Ah, **Mizu**, Anjin San.» Bir adam koşarak uzaklaştı. O sırada biri dehşetle bağırdı.

Sahilde Toranaga'nın **ronin** kılığındaki otuz samurayı geçitten çıkmıştı. Gemiyi terketmek üzere olan griler döndüler. Bir buyruk verildi ve yaylar gerildi. Aşağıdaki bütün gri ve kahverengi kimonolu samuraylar kılıçlarını çekerek rıhtıma saldırdılar.

Rolünü iyi bilen bir kahverengili hemen, «Haydutlar!» diye haykırdı. Güvertedeki iki kahverengili ayrıldı ve biri başa, biri kıça koştu. Aşağıdaki dört kahverengili de grilerin arasına girdi.

Toranaga'nın **ronin** kılığındaki samurayları saldırdılar. Bir ok bir grinin göğsüne saplandı. Aynı anda baştaki kahverengili hemen oradaki bir griliyi öldürüverdi. Ama alt güvertede grilerin sayısı fazlaydı ve kahverengiler onlarla başa çıkacak durumda değillerdi. Yine de olanca güçleriyle dövüşüyorlardı.

Grilerin güvertedeki komutanı olan iriyarı, bir sakallı bir samuray, «Hainleri öldürün!» diye saldırarak Blackthorne'la Mariko'nun karşısına dikildi. Neyse İngilize ilk baskından sonra bıçak verilmişti. Blackethorne bunu savurdu. Bıçak grilinin boynuna gömüldü. Fakat adamın yerini kılıçlarını çekmiş iki gri aldı. Blackthorne'un da oradan kaçmasına olanak yoktu. Çünkü gövdesiyle Mariko'ya siper oluyordu. Bir kılıç boğazına sürülür gibi oldu. Blackthorne yana doğru zıplarken, Mariko'nun birden canlandığını gördü. Kadın kendisini samurayın bacaklarına attı. Dengesinikaybeden muhafız yere yıkılırken, ka-

dın zıplayarak ölen grilinin kılıcını kapıp şiddetle salladı. Fakat muhafız ondan çok daha güçlüydü tabiî. Blackthorne da bu arada ikinci bıçağını adama doğru savurdu. Bıçak samurayın sırtına saplandı. Ama adam hâlâ yaktaydı. Mariko umutsuz umutsuz grili askerin yüzüne bakarken, arkadan atılan bir ok adamı devirdi. Cesetler arka arkaya güverteye yığılıyordu. Blackthorne de onlardan birinin altında kaldı. Uzun bir süre sonra biri üstündeki cesetleri alarak onun ayağa kalkmasına yardım etti. Ingiliz yüzündeki kanları silince Mariko'nun güvertede yattığını gördü. Etrafına samuraylar toplanmıştı. Blackthorne ona yaklaşmayı istedi, ama dizleri büküldüğü için tekrar yere yığıldı.

***

24

«Anjin San?»

Blackethorne derin bir uykudan uyanarak kendisine geldi. «Hai?»

«Size yiyecek ve çay getirdik.»

Ingiliz, bir an nerede olduğunu anımsayamadı. Sonra aklı başına geldi. Grilerle savaştıktan sonra gemiyi ele geçirmişlerdi. Ondan sonra da kendisi tekneye kaptanlık ederek Osaka limanından sağ salim çıkmasını sağlamıştı. Şimdi sahile yakın bir yerde demirliydiler ve deniz de sakindi.

Mariko'nun ve elinde tepsi olan bir hizmetçinin yaklaştığını gördü. «Kendisi de Anjiru'dan Osaka'ya geldiği zamanki gibi kılavuz kaptan ranzasında yatıyordu.

Uzun uzun gerinip Mariko'nun uzattığı fincanı aldı. «Teşekkür ederim. Çok lezzetli. Kolunuz nasıl oldu?»

Mariko kolunu büktü. «Iyi.» Mariko samurayların çarpışmaları sırasında yaralanmıştı.

«Blackthorne tekrar gerinerek lombozdan dışarıya baktı. «Neredeyiz.»

«Totomi eyaletinin sahiline yakınız. Lord Toranaga yüzmeyi ve kürekçileri dinlendirmeyi istedi. Yarın Anjiro da olacağız.»

«Fakat bu olanaksız. Vakit öğleye geliyor. Biz şafağa doğru Osaka'dan ayrıldık.»

«O önceki gündü, Anjin San. Siz bir buçuk gündür uyuyorsunuz. Lord Toranaga size ilişmememizi söyledi. Ama yemekten sonra yüzmenin sizi canlandıracağına inanıyor.»

İki kâse dolusu pirinçle, kömürde kızartılmış ve üstlerine fasulye turşusundan salça yapılmış balıktan oluşuyordu yemek.

Demek otuz altı saat uyumuştu. Genç kadının güzel yüzüne bakan Blackthorne, birden o gece rıhtımda olanları anımsadı. Buntaro rıhtıma geç yetişmiş ve etrafın grilerle sarılı olduğunu görmüştü. Adam bir hayli dövüşmüş ve samuraylardan birkaçını da öldürmüştü. Sonra denize atlayıp yüzerek gemiye çıkmaya çalışacak yerde, ta rıhtımın öbür ucuna gidip başlığını, ok ve yayını, zırhını çıkararak yere bırakmıştı. Ondan sonra da uzun kılıcı ileriye bırakmış ve diğerini yanına almıştı. Beline kadar soyunduktan sonra da eşyalarıyla silahlarını alarak suya atmış ve Toranaga'nın bulunduğu tarafa bakarak saygıyla selam vermişti.

Sonra dua eder gibi diz çöküp öyle hareketsiz kalmıştı.

Blackthorne, «Ne bekliyor?» diye mırıldanmıştı. «Neden suya atlayıp yüzmüyor?»

Bir kadına yaslanan Mariko yakınında duruyordu. «Kocam seppuku yapmaya hazırlanıyor.»

Blackthorne kolunda kanlı bir sargı olan kadını ayakta görünce memnun olmuştu. «Ah, Mariko San çok sevindim...» Sonra onun ne dediğini anlamıştı. «Seppuku mu? Yani kendisini mi öldürecek? Fakat neden? Buraya gelebilir. Yüzme bilmese bile rıhtımın yanındaki küreğe tutunarak tekneye çıkabilir.

«Kocam iyi yüzme bilir. Lord Toranaga'nın bütün adamları yüzme bilirler. Lordumuz bu konuda diretir. Fakat kocam yüzmemeye karar verdi.»

«Tanrı aşkına neden?»

O sırada rıhtımdan çığlıklar gelmişti. Daha fazla sayıda grili kahverengilere saldırmıştı. Geminin hemen ilerisinde sa-

vaş oluyordu. Buntaro onların gerisinde kalmaktaydı. Blackthorne kadına, «Kendisine yüzmesini söyleyin!» dedi.

«Bunu yapmaz, Anjin San. O ölüme hazırlanıyor.»

«Madem ölmek istiyor, o halde neden o adamların yardımına gitmiyor? Nasıl olsa ölecek... Bir erkek gibi savaşarak ölmesi daha doğru olmaz mı?»

«Kocam orada ele geçebilir. Yüzecek olursa da kendisini yakalayabilirler. Düşmanları onu rasgele insanların önüne çıkarıp teşhir ederler... Kendisini küçük düşürecek korkunç şeyler yapabilirler. Bir samuray yakalandıktan sonra samuray olarak kalamaz. Onun için kocam da bir erkeğin, bir samurayın yapması gereken şeyi düşündü. Bir samuray vakarıyla ölür. Tanıkların önünde şerefiyle ölmek onun hakkı ve görevidir.»

Mariko San'ın yaslandığı genç kadın barbardan hiç hoşlanmamış, bu duygusunu saklamaya gerek görmeden konuşmuştu. «Ne diyor, Mariko San?» Mariko'dan bir baş uzun olan kadın, on dokuz yaşında ve kalın kemikliydi. Mariko'nun yeğeni olan Usaki Fujiko aynı zamanda Hiro Matsu'nun en sevdiği torunuydu. «Ne korkunç adam. Ona nasıl dayanıyorsun? İğrenç, neh?»

«O efendimizin hayatını kurtardı. Onun cesareti olmasaydı Lord Toranaga yakalanacaktı....»

.....

Blackthorne bu olayı düşünmekten vazgeçerek gülümsedi. «Teşekkür ederim. Yüzmek isterim doğrusu.»

Mariko eliyle masayı işaret etti. «Orada diş tozu, diş fırçası ve havlular var.» Sonra Latince ekledi. «Sizi iyi gördüğüme sevindim. Çok cesur olduğunuzu da söylemeliyim.»

Bir an göz göze geldiler. Sonra Mariko nazik nazik selam verdi. Hizmetçi de onu taklit etti ve kamaradan çıktılar.

Blackthorne kendi kendine, «Bu kadını düşünme,» diye emretti. «Toranaga ve Anjiro'yu düşünsen daha iyi edersin. Neden yarın Anjiro'ya uğruyoruz? Yabu'yu gemiden indirmek için mi? Doğrusu bu iyi olur. Fakat Omi, Anjiro'da. Omi ne olacak?»

Blackthorne yemeğini yedikten sonra güverteye çıktı. Aşağı yukarı herkes çıplaktı. Bazıları kurulanıyor, bazıları güneş banyosu yapıyordu. Birkaçı da tekneden denize atlamak-

taydı. Denizde samuraylarla gemiciler küçük çocuklar gibi oynuyor ve yüzüyorlardı.

«Kannichi wa, Anjin San.»

«Kannichi wa, Toranaga Sama,» diye cevap verdi İngiliz.

Toranaga denize indirilen iskeleden çıkmıştı. Eliyle karnındaki ve omuzlarındaki su damlalarını siliyordu.

Toranaga denize baktıktan sonra çevirmenlik yapması için Mariko'yu çağırdı. Genç kadın belinden hafifçe bağlamış olduğu beyaz, sade bir kimono giymişti. Başını da kırmızı bir şemsiyeyle koruyordu. «Toranaga Sama suyun insanı çok canlandırdığını söylüyor... Yüzmenizi rica ediyor.»

Toranaga küpeşteye dayanmış bir havluyla kurulanıyordu. Blackthorne karnı dışında adamın vücudunun son derece kaslı ve gergin olduğunu farketti. Mariko'dan rahatsız olarak gömleğini, pantolonunu çıkardı ve çırılçıplak kaldı sonunda.

«Lord Toranaga bütün İngilizlerin sizin gibi kıllı olup olmadıklarını soruyor. Tüyleriniz hep böyle açık renk mi?»

Blackthorne, «Bazıları öyledir,» diye cevap verdi.

«Bizim erkeklerimizin göğüs ve omuzlarında sizinki gibi kıl yoktur. Lordum çok iyi gelişmiş bir vücudunuz olduğunu söylüyor.»

«Kendi vücudu da öyle. Lütfen ona teşekkür edin.» Blackthorne iskelenin yanına doğru yürüdü. Mariko'dan başka Fujiko'nun da kendisini seyrettiğinin farkındaydı. Böyle çıplak dolaşmaktan sıkılarak birden suya daldı. Çok iyi dalmıştı. Serin sular ona zevk verdi. Denizin kumlu dibi sadece üç kulaç ötedeydi. Biraz suyun dibinden gittikten sonra yukarıya çıktı ve kulaç atarak yüzmeye başladı. Gidip kayalıklı kıyıya uzandı. Dört samuray da onunla birlikte yüzmüşlerdi ve el sallayıp Blackthorne'a gülümsediler. Daha sonra yüzerek geri dönerken adamlar yine onun peşindeydiler. Toranaga da hâlâ onu seyretmekteydi.

Güverteye çıkınca elbisesinin ortada olmadığını gördü. Fujiko, Mariko ve iki hizmetçi hâlâ oradaydı. Hizmetçilerden biri saygıyla eğilerek gülünç sayılacak kadar küçük bir havlu uzattı. Blackthorne arkasını dönerek kurulanmaya başladı. Ken-

di kendine, «Sakin ol,» diyordu. «Karın Felicity'le kilitli bir bir odada çırılçıplak kalmaya aldırmıyorsun. Sadece burada... bu kadın sana baktığı için sıkılıyorsun. Neden? Onların çıplaklığa aldırdıkları yok. Bu da çok akla yakın bir iş. Japonya'dasın. Onlar gibi davranmalısın.»

Mariko, «Lord Toranaga çok iyi yüzdüğünüzü söyledi,» diye gülümsedi. «Kendisine bu tarz yüzmeyi öğretir misiniz? Hem suya atlayışınız da başka türlü. Bunu hiç görmemiştik. Biz zıplayıp kendimizi suya atarız. Lordum bunu nasıl yaptığınızı da bilmeyi istiyor.»

«Şimdi mi?»

«Evet, lütfen.»

Bir hizmetçi Blackthorne'a pamuklu bir kimono tutuyordu. İngiliz bunu giyip kuşağını bağladı. Giyinince rahatlayarak nasıl dalınacağını gösterdi. Başı kolların altına alarak vücudu germek gerektiğini anlattı. «Yalnız karınüstü düşmemelisiniz.»

Toranaga dikkatle dinledi ve onu seyretti. Bazı sorular sordu. Sonra memnun kaldığını belirtti. «İyi. Anladım sanırım.» Doğru merdivenin oraya gitti ve Blackthorne engel olamadan adam kendisini karınüstü suya bıraktı. Bu çok can yakan bir şeydi. Kimse gülmedi. Toranaga güverteye çıkarak tekrar denedi. Yine karınüstü düştü. Diğer samuraylar da onun kadar başarısızdılar.

Blackthorne, «Bu kolay değildir,» diye anlattı. «Ben de uzun süre sonra öğrenebildim. Şimdi dinlenelim. Bunu yarın deneriz.»

«Lord Toranaga yarının yarın olduğunu söylüyor. 'Dalmasını bugün öğrenmeliyim,' diyor.»

Blackthorne kimonosunu çıkararak nasıl dalınacağını tekrar gösterdi. Toranaga altı kez denediyse de yine de başarılı olamadı. Blackthorne sonunda güverteye çıktığında yüzücülerin arasında çırılçıplak duran Mariko'yu gördü. O da kendisini denize atmaya hazırlanıyordu. Boynuna ince zincirle küçük bir haç takmış olan kadının vücudu eşsizdi doğrusu. «Biraz durun, Mariko San. Daha aşağıdan atlamayı deneyin. İlk kez öyle yapmak gerekir.»

«Peki, Anjin San.»

Genç kadın İngilizin durduğu merdivene yaklaştı. Blackthorne onu belinden tutarak öne doğru eğilmesini sağladı. Böylece Mariko'nun atlayışı fena olmadı,

Bu kez Toranaga aşağıya inerek denedi. Onu yine Mariko izledi. Kadına dokunmak Blackthorne'u heyecanlandırmıştı. Serinlemek için kendisini suya attı. Sonra koşup başta durdu ve onlara suya başüzeri nasıl dalacaklarını gösterdi. Çünkü Toranaga'nın başarıya erişmesinin gerekli olduğunu anlamıştı. «Fakat vücut kazık gibi olacak, hai? Bir kılıç gibi. O zaman bunu başarırsınız.» Blackthorne son derece zarif bir hareketle suya daldı.

Birkaç samuray yaklaştı, ama Toranaga eliyle onlara çekilmelerini işaret etti. Karınüstü düşmekten göğsü ve midesi kıpkırmızı kesilmişti. Sonra Blackthorne'un gösterdiği şekilde daldı. Atlayışı pek zarif sayılmazdı, ama önce başıyla suları yardı. Toranaga bunu daha başarılı şekilde tekrarladı. Diğerleri de onu taklit ettiler. Sonra Mariko denedi.

Blackthorne onun dimdik küçük göğüslerine, incecik beline, düz karnına ve biçimli bacaklarına baktı. Kadın ellerini başının üstüne kaldırdı ve bir ok gibi suya daldı. Fakat onu Blackthorne'dan başka farkeden de olmadı. İngiliz, aman Tanrım, ne şaheser kadın, diye düşünüyordu.

⁂

Toranaga güneş batarken Blackthorne'u çağırttı. Kıç taraftaki temiz kapitone şiltelerin üstüne oturmuştu adam. Kömür ateşinde yakılan tütsülerin kokusu mis gibiydi. Sivrisineklere engel olmak için yakıyorlardı bu tütsüleri. Adam tiril tiril bir kimono ve omuzları çok geniş olan bir ceket giymişti. O haliyle insanı etkiliyordu. Yabu da öyle resmi giyinmişti. Mariko da onların yanında oturuyordu. Yirmi samuray sessiz sedasız nöbet beklemekteydiler.

«Sake, Anjin San?»

«Dama, Toranaga Sama.» Blackthorne eğilerek küçük kadehi aldı ve Toranaga'nın şerefine içti. Hemen kadehini yeniden doldurdular. Blackthorne'a giydiği kahverengi kimono kendi elbiselerinden çok daha rahat gelmişti.

«Lord Toranaga bu gece burada kalacağımızı söyledi. Yarın Anjiro'ya varacağız. Kendisi ülkenizle ilgili bilgi istiyor. Ona ülkenizin bir ada olduğunu söylemiştiniz.»

«Evet, sizinki gibi bir ada.»

«Bunu korumak zor oluyor herhalde?»

«Bizim donanmamız var. Bu sayede korunuyoruz. Çin size bu kadar yakınken donanma kurmamanıza şaştım doğrusu.»

Toranaga ve Yabu kadının aktardığı bu sözler üzerine aralarında uzun uzun konuştular.

Sonunda Toranaga kadın aracılığıyla bir soru sordu. «Denizlerinizi korumak için kaç gemiye ihtiyacınız oluyor, Anjin San?»

«Tam olarak bilemiyorum, fakat Kraliçenin yüz elli gemisi var. Bunlar sadece savaş için yapılmış.»

«Efendim Kraliçenizin yılda kaç gemi yaptırdığını soruyor.»

«Dünyanın en hızlı gemilerinden yirmi, otuz tane... Ama gemileri tüccarlar yapıyor, sonra Kraliçeye satıyorlar.»

«Burada böyle bir gemi yapabilir misiniz?»

«Evet marangoz, çevirmen ve gerekli malzeme olursa gemiyi yapabilirim. Ama önce daha küçük bir gemi yapmam gerek. İlk olarak bu işe girişiyorum. Eğer Lord Toranaga büyük savaş gemileri istiyorsa bunları İngiltere'de de yaptırabilir. Bu gemileri onun istediği gibi donatır ve silahları da yerleştirirler.»

Mariko sözleri aktarınca Toranaga'nın da, Yabu'nun da ilgisi arttı. «Bizim denizcilerimizin böyle bir gemiyi kullanıp kullanamayacaklarını soruyor.»

«Kullanabilirler tabiî. Fakat önce onlara bunu öğretmek gerek. Bir kurs açılır. Birkaç yıl sonra da kendi donanmanıza sahip olursunuz. Modern bir filo, eşi olmayan bir filo!»

«Yabu San ne demek istediğinizi soruyor.»

«Bu filodaki gemiler İspanyollarınkinden de, Portekizlilerinkinden de üstün olur.»

Bir sessizlik oldu. Toranaga bu sözlerden heyecanlanmıştı, ama bunu gizlemeye çalışıyordu.

«Efendim bunun gerçekten olup olamayacağını soruyor.»

«Olur tabii.»

«Bu iş ne kadar sürer?»

«Vatanıma dönmem iki yıl tutar. Gemi ya da gemileri yapmak da bir o kadar zaman alır. İki yılda da döneriz. Masrafın yarısı peşin verilir. Yarısı da gemiler teslim alınınca.»

Toranaga düşünceli düşünceli Yabu'yla konuşmaya başladı. Kadın da sözleri çevirmiyordu. İngiliz onların düşüncelerini öğrenmeyi çok istiyordu, ama sormaması gerektiğinin de farkındaydı. Sonunda Mariko, «Anjin San,» dedi. «Kaç gemiyle yola çıkabilirsiniz?»

«Her sefer beşer gemi getirmek uygun olur. Fırtına veya İspanyol ya da Portekiz saldırıları yüzünden her kez bir gemi kaybedebilirsiniz. Onlar savaş gemilerine sahip olmanızı engellemek için ellerinden geleni yapacaklardır. On yıl içinde Lord Toranaga'nın yirmi gemisi olabilir. Bu arada ilk gemilerle marangozlar, gemiciler, kaptanlar, topçular da gelir. Böylece bunlardan da yararlanırsınız. On, on beş yıl içinde Lord Toranaga'nın kendi sularını rahatlıkla koruyacağı otuz savaş gemisi olabilir.» Blackthorne çok heyecanlanmıştı. Bu iş olursa İngiltere'ye dönebilirdi. Hem İngiltere bu sayede çok para kazanır ve kendi gemilerini de Japon denizine yollardı.

«Efendim dilimizi konuşamadığınıza üzülüyor. Doğrudan doğruya lordumla konuşmanız çok daha iyi olurdu tabiî.»

«Sözlüğünüz var mı, Mariko San? Sonra dil bilgisi kitabı. Bunlar Portekizce - Japonca veya Lâtince - Japonca da olabilir. Lord Toranaga kitapları bulmama yardım ederse dilinizi öğrenmeye çalışırım.»

«Cizvitlerin böyle kitapları olduğunu sanıyorum.» Mariko, Toranaga ve Yabu'ya dönerek bir şeyler söyledi. İki Japon'un da gözleri parladı ve yüzleri tatlı birer gülüşle aydınlandı. «Efendim size yardım edileceğini söyledi, San.»

Toranaga işaret edince kenarda oturan Fujiko, Blackthorne ve Yabu'ya tekrar sake verdi. Toranaga ve Mariko sadece çay içiyorlardı. Toranaga kısa süre sonra ayağa kalktı. «Ben yatmaya gidiyorum. Şafakla yola çıkacağız.» Herkes Toranaga'un peşisıra aşağıya indi. Güvertede bir tek Blackthorne kaldı.

***

Ertesi sabah şafakla yola çıktılar. Öğleüzeri Totomi ve İzo arasında kalan Iti burnuna geldiler. Rüzgâr hafif, hava yumuşaktı. Ama sonra sahilden uğursuz bir homurtu yükseldi. Bütün kürekler durdu.

Blackthorne, «Ne oluyor...?» diyerek öylece kaldı. Gözlerini kıyıya dikmişti. Birden tepelerin yarıldığını ve belki bir milyon ton ağırlığında kayaların denize yuvarlandığını gördü. Bir dalga tekneyi hafifçe sarstı. Sular karışıp kabarır gibi oldu. Toprak kayması durdu, ama o homurtu bu kez daha uzaktan yankılanıyordu.

Blackthorne, «Bu nedir?» diye sordu.

Mariko şaşırdı. «Sadece bir deprem. Sizde yer sarsıntısı olmuyor mu?»

«Hayır. Şimdiye kadar hiç deprem görmemiştim.»

«Oh, bizde sık sık deprem olur, Anjin San. Bu önemsiz, hafif bir yer sarsıntısıydı. Böyle küçük bir deprem gördüğünüz için talihlisiniz.»

«Bütün dünya sarsılır gibiydi. Karşıdaki bütün tepeler sallanırmış gibi geldi bana.»

«Sallandı tabiî, Anjin San. Karada olduğunuz zaman bu çok korkunç bir şeydir. Hem depremin ne zaman olacağı da belli değildir. Sarsıntılar dalgalar halinde gelirler. Bazen yanlamasına, bazen aşağıdan yukarıya doğru olur depremler. Bazen hafif bir yer sarsıntısı olur ve bir gün sonra bunu çok büyük bir deprem izler. Yani ne olacağı bilinmez.»

«Bu sizin için doğal mı sayılıyor? Yani her yıl deprem olur mu?»

«Oh, evet. Tanrıların Toprakları sayılan bu ülkede daima deprem olur. Yangınlar, sel ve fırtına da öyle... Tai fun denilen o dev fırtınalar.» Birden gözleri yaşardı. «Belki de hayatı bu yüzden bu kadar fazla seviyoruz, Anjin San. Yaşamı sevmemiz gerekiyor. Ölüm, hava, deniz ve toprağımızın bir bölümü. Bu Göz yaşları Ülkesinde ölümün bize miras olduğunu bilmemiz gerekiyor, Anjin San.»

*
**

İKİNCİ BÖLÜM

25

«Her şeyin hazır olduğundan emin misin, Mura?»

«Evet, Omi San. Emirlerinizin hepsini yerine getirdik. İgurashi San'ın emirlerini de öyle.»

Yabu'nun başyaverinin gözleri uykusuzluktan kanlanmıştı. İgurashi adındaki adam huysuz huysuz söylendi. «Bir aksilik çıkmamalı. Yoksa güneş battığında köye yeni bir başkan bulmak gerekir.»

Aynı şekilde bitkin düşmüş olan köylülerin diz çökmüş olduğu rıhtımın önünde duruyorlardı. Kadın, erkek ve çocuklar geminin gelmesini bekliyordu. Herkes en iyi kılığını giymiş, bütün köy süpürülüp temizlenmişti.

Omi amcasının emri geldiğinden beri köydeki herkesi işe koşup durmadan çalıştırmıştı. Kısa süre önce de İgurashi ona bir sırrı açmış, büyük **daimyo** Toranaga'nın da Yabu'yla geleceğini söylemişti. Omi de bunun üzerine fazla masraf ettiğine bayağı memnun olmuştu. «Böyle endişe etmenize gerek yok, İgurashi San. Bu topraklar benim yönetimim ve sorumluluğumda sayılıyor.»

İgurashi bir el işaretiyle Mura'yı savdı. «Öyle. Siz sorumlusunuz, fakat bir aksilik olduğu zaman efendimizi hiç görmediniz. Bir terslik olursa efendim, bütün topraklarınızı birer gübre yığınına çevirip gidecektir.»

Omi'nin korkusu yoktu. Kendisinin elinden gelen her şeyi yapmış ve kontrol da etmişti. Bir bozukluk olursa, artık bu **karma** sayılırdı. Heyecanla, bir aksilik olmayacak, diye düşündü. Bu hazırlıklar için beş yüz **koku** harcanmıştı. Karısı Midori'-

nin bu kadar para harcamalarını teklif etmesine çok şaşmıştı Omi. Fakat kadın, «Bu para Lord Yabu'nun sana verdiği onurun yanında bir hiç kalır,» demişti. «Sonra Lord Toranaga da gelecek. Kimbilir ne fevkalade fırsatlarla karşılaşacaksın.» Omi gururla karısının haklı olduğunu düşündü. Ziyaretçileri ağırlamak için iki ev yapmışlardı. Bunlardan biri tepedeydi ve etrafında bambudan duvarı vardı. Buna 'Kale duvarı' da denebilirdi. Bu büyük evi yapmak için üç yüz kişi çalışmıştı. Diğeriyse Omi'nin oturduğu yerin biraz aşağısında ve daha küçüktü. Mura, herhalde Omi oraya taşınır ve kendi evini de amcası Yabu'ya verir, diye düşündü.

Birden köylülerden biri parmağını kaldırarak haykırdı. «Bakın!»

Gemi burnu dönüyordu.

***

Fujiko yolculuk sırasında Toranaga'nın kaldığı büyük kamarada üzüntüyle adamın önünde eğilmişti. İkisi yalnızdılar.

Genç kadın, «Yalvarırım efendim,» dedi. «Ne olur bu cezayı kaldırın.»

«Bu ceza değil bir buyruk.»

«Buna itaat edeceğim tabii. Ama yapmama olanak yok...»

Toranaga birden sinirlendi. «Yapmana olanak mı yok? Ne cüretle tartışıyorsun? Sana kılavuzun resmi metresi olacağını söyledim. Benimle tartışma küstahlığını mı gösteriyorsun?»

Fujiko telaşla atıldı. «Bütün kalbimle özür dilerim, efendim. Ben tartışmak istemedim. Sadece bu işi arzu ettiğiniz şekilde yapamayacağımı belirttim. Bunu anlamanızı rica edeceğim. Beni bağışlayın efendim, ama mutlu olmama veya mutluymuşum gibi rol yapmama olanak yok.» Başını yere eğdi. Seppuku yapmama izin vermeniz için yalvarıyorum.»

«Daha önce de söyledim. Anlamsız ölümleri uygun görmüyorum. Senden yararlanacağım.»

«Ne olur, efendim... Ölmeyi istiyorum. Size yalvarıyorum. Kocamla oğluma kavuşmayı istiyorum.»

Toranaga'nın sesi bir kırbaç gibi şakladı. «Sana bu şerefi

vermeyi reddettim. Henüz bunu haketmiş değilsin. Hem büyükbaban Lord Hiro Matsu en eski arkadaşım olduğu için bu terbiyesizce sözlerine de şimdiye dek dayandım. Bu kadar anlamsızlık yeter, kadın. Ahmak bir köylü gibi hareket etmekten vazgeç.»

«Saçlarımı keserek rahibe olmama izin vermeniz için yalvarıyorum. Buda...»

«Hayır, sana bir emir verdim! Buna itaat et!»

Yüzü allak bullak olan kadın ona baktı. «İtaat mı?»

«Sana emir verdim. Aileni ve görevlerini unutuyorsun. Senden hiç hoşnut değilim! Haydi git hazırlan!»

«Ölmeyi istiyorum. Ne olur izin verin... Onlara katılayım, efendim.»

«Kocan yanlışlıkla samuray olarak doğmuştu. Onda bozukluk vardı. Çocuğunda da bu bozukluk olacaktı. O budala az kalsın beni mahvediyordu! Onlara mı katılacaksın? Ne saçma iş! Seppuku yapman yasaklandı. Haydi şimdi git!»

Fakat genç kadın yerinden kımıldamadı.

«Belki seni eta'ya göndermem daha doğru olur. Onların evlerinden birine yollamalıyım. Böylece terbiyeli olman gerektiğini ve görevini anlarsın.»

Kadının vücudu dehşetle sarsıldı. Fakat sonra kendisini toplayarak, «Hiç olmazsa onlar Japon olurlardı,» diye fısıldadı.

«Senin lordunum. Buyurduğum gibi davranacaksın.»

Fujiko durakladı, sonra omuz silkti. «Evet lordum. Terbiyesizliğim için özür dilerim.» Avuçlarını kapitone şilteye dayayarak yerlere kadar eğilip selam verdi. Fakat için için ikna olmamıştı ve ne yapacağını da biliyordu. «Efendim, sizin rahatınızı kaçırdığım için özür dilerim. Siz haklısınız ve ben hatalıyım.» Kalkıp kamaranın kapısına doğru gitti.

Toranaga, «İstediğini verirsem,» diye sordu. «Karşılığında arzu ettiğim şeyi bütün gayretinle yapacak mısın?»

Genç kadın ağır ağır döndü. «Ne kadar süre için?»

«Bir yıl.»

Fujiko ağır ağır kapının tokmağına uzandı.

«Yarım yıl.»

Fujiko'nun eli durdu. Titreyerek kapıya yaslandı. «Evet. Te-

şekkür ederim, efendim. Çok teşekkür ederim.»

Toranaga ayağa kalkarak kapıya gidince açıp eğildi ve arkasından da kapattı. Ondan sonra ağlamaya başladı.

Fujiko bir samuraydı.

*
* *

Toranaga hayatından memnundu. İstediğini pek canı sıkılmadan elde etmişti. Genç kadına fazla diretseydi onun başkaldırmasına ve izinsiz canına kıymasına yol açacaktı. Fakat şimdi lordunu memnun etmek için elinden geleni yapacaktı. Hem dış görünüşte onun mutlu olması da şarttı. Altı ay kılavuzun resmi metresliğini yapacaktı. Bu da yeterli bir süreydi.

Sonra Yabu'nun samuraylarının kıyıya toplanmış olduğunu görünce neşesi kaçtı.

Yabu, «İzu'ya hoşgeldiniz, Lord Toranaga,» dedi. «Size eşlik etmeleri için birkaç adamımı buraya çağırttım.»

«İyi.»

Tekne henüz kıyıdan iki yüz metre kadar açıktaydı. Omi, İgurashi ve rıhtımdaki kapitone şilteleri rahatlıkla görebiliyorlardı.

Yabu, «Osaka'da konuştuğumuz her şeyi yaptırdım,» diye devam etti. «Neden birkaç gün burada kalmıyorsunuz? Bana onur verirsiniz ve burada kalmanız çok da yararlı olur. Tüfekliler alayı için seçeceğim iki yüz elli adamı görür ve komutanlarıyla da konuşursunuz.»

«Bu bana büyük zevk verir, ama hemen Yedo'ya gitmem gerekiyor, Yabu San.»

«İki veya üç gün. Rica etsem? Hem birkaç gün endişelerinizi unutmak size iyi gelir. **Neh?**»

Toranaga umutsuzlukla bir çare düşünüyordu. Orada sadece elli muhafızla kalmak akla yakın değildi. Tümüyle Yabu'nun elinde olacaktı ve bu Osaka'daki durumundan daha da kötüydü. Hiç olmazsa İshido'nun ne yapacağını kestirmek olasıydı. Ama Yabu? Kendi kendine, «Yabu bir köpekbalığı kadar acımasızdır,» dedi. «Köpekbalıklarıyla da oyun olmaz. Onların sularında gezinmemek gerekir. Yabu'yla Osaka'da yaptığım anlaşmanın bir

değeri yok. Hele Yabu, İshido'dan daha fazla şeyler koparacağına inanırsa durum daha da kötü olur. Başımı bir tepsiye koyup İshido'ya götürdü mü, durumunu çok sağlamlaştırabilir. Onu öldüreyim mi, yoksa sahile mi çıkayım? Bunlardan birini seçmem gerek.»

Gülümsedi. «Çok iyisin, ama Yedo'ya gitmem gerek.»

«Lütfen diretmeme izin verin, Toranaga Sama. Bu civarda fevkalade bir ev var. Adamlarımla şahinimi alıp daima ava çıkarım. Osaka'da kapandıktan sonra biraz avlanmak zevkli olur, değil mi?»

«Evet, bugün avlanmak zevkli olurdu, ama ne yazık ki şahinlerimi kaybettim.»

«Nasıl olur? Hiro Matsu onları Yedo'ya getirecek, değil mi?»

«Biz Osaka'dan uzaklaşır uzaklaşmaz şahinlerimi salıvermesini söyledim. Onlar Yedo'ya getirilene kadar eğitildiklerini unuturlardı. Belirli kurallarımdan biri de budur: Sadece kendi yetiştirdiğim şahinlerle avlanırım. Onların başka efendileri olmasına da izin vermem. İnsan bu yüzden çok hata yapabilir.»

«İyi bir kural. Diğerlerini de duymayı isterim. Belki bu gece yemekte anlatırsınız.»

Toranaga acı acı, bu köpekbalığına ihtiyacım var, diye düşündü. Onu henüz öldürmemek gerek.

Gemi demir attı, sonra iskele verildi. Rıhtıma toplanmış samuraylar bir ağızdan, «**Kasigi!**» diye bağırdılar. «**Kasigi!**» Samuraylar aynı anda yere eğilip selam verdiler.

Yabu onların selamını alarak Toranaga'ya döndü. «Haydi sahile kaçalım.»

Toranaga toplanmış samuraylara, secde eden köylülere baktı. Kendi kendine, «Kâhin elimde kılıç öleceğimi söylemişti,» dedi. «Burada mı öleceğim? Fakat kâhinin sözlerine göre önce adımın Osaka duvarlarına yazılması gerekiyor.»

Bu düşünceleri bir yana bıraktı. İskelenin başında bir imparator haşmetiyle bağırarak elli samurayını çağırdı. Artık kendisi gibi kahverengi kimonolar giymiş olan adamlarına, «Hemen yola çıkmak için hazırlık yapın,» dedi. «Mariko San, üç gün Anjiro'da kalacaksın. Fujiko San'la kılavuzu alıp beni alanda bek-

leyin.» Sonra sahile bir göz attı ve Yabu'nun hayretli bakışları arasında sesini daha da sertleştirdi. «Şimdi Yabu San, kuvvetlerinizi teftiş edeceğim!»

Taiko dışında hiçbir general Toranaga kadar savaş kazanmamış, aklıyla ün yapmamıştı. Onu görenler şaşırdılar. İsmi ağızdan ağıza dolaştı. Adamların hayret ve hayranlığı Toranaga'nın hoşuna gitmişti. Yabu'nun peşisıra geldiğini bilmekle birlikte dönüp bakmadı.

Yalandan bir nezaketle, «Ah İgurashi San!» dedi. «Sizi gördüğüme memnun oldum. Gelin adamları birlikte teftiş edelim.»

«Başüstüne lordum.»

«Siz de Kasigi Omi San olacaksınız. Babanız eski bir savaş arkadaşımdır. Siz de arkamdan gelin.»

«Teşekkür ederim, lordum.» Omi'nin bu iltifat üzerine gururla göğsü kabardı.

Toranaga hızlı hızlı yürümeye başladı. Böylece Yabu'yla özel olarak konuşamayacaktı. Kafasını kullanmakla hayatını koruyabileceğinin farkındaydı. «Bizimle Odawara'da dövüşmemiş miydiniz, İgurashi San?» Aslında samurayın gözünü o savaşta kaybettiğini biliyordu tabii.

«Evet, efendim. Bu şerefe eriştim. Lord Yabu'nun yanında sağ kanatta çarpıştım.»

«Savaşın en hareketli olduğu yerdeydiniz yani. Size ve efendinize çok teşekkür borçluyum.»

«Düşmanı ezdik, lordum. Sadece görevimizi yapıyorduk.» İgurashi aslında Toranaga'dan nefret ediyordu, ama savaştığı anımsandığı ve kendisine teşekkür edildiği için de gururlandı.

İlk alayın önüne gelmişlerdi. Toranaga'nın yüksek sesi her taraftan duyuldu. «Evet siz ve İzu'nun erkekleri bize çok yardım ettiniz. Belki de sizler olmasaydınız Kwanto'yu alamayacaktım! Ne dersin, Yabu Sama?» Durup böyle Yabu'ya iltifat edince adam da şaşaladı. Kendisine 'Sama' denilmesini haketttiğine inanıyordu, ama bunu Toranaga'dan beklememişti.

Toranaga ilerledi. Zaman zaman tanıdığı adamların önünde duruyor ve onlara isimleriyle hitap edip bir iki söz söylüyordu. Onun olağanüstü bir özelliği vardı. Konuştuğu adam o anda generalin sadece kendisiyle ilgilenmiş olduğuna inanıyordu. Tora-

naga ömrü boyunca yaptığı şeyi tekrarlamaktaydı. İradesiyle adamları etkisi altına alıyordu.

Son samurayın da önünden geçtikleri sırada Yabu, İgurashi ve Omi bitkin düşmüşlerdi. Fakat Toranaga çok canlıydı. Yabu engel olamadan adam gidip herkesin kendisini görebileceği bir yerde durdu. «İzu'nun samurayları. Dostum ve müttefikim Kasigi Yabu Sama'nın savaşçıları! Burada olduğum için onur duymaktayım. İzu'nun gücünün bir kısmını, büyük müttefikimin gücünün birazını görebildiğim için onur duyuyorum. Dinle samuray! İmparatorluk üstünde kara bulutlar beliriyor! Hazır olmalı ve Taiko'nun mirasını korumalıyız!» Kollarını havaya kaldırarak bir savaş narası attı. «**Kasigi!**» Sonra inanılmayacak bir şey yaparak eğilip selam verdi.

Hepsi ona bakakaldılar. Sonra alaylardan 'Toranaga!' narası tekrar yankılandı. Samuraylar da saygıyla onu selamladılar. Yabu bile o an heyecana kapılarak yerlere kadar eğildi.

Daha Yabu doğrulamadan Toranaga hızla tepeden indi. Yabu, «Onunla git, Omi San,» diye emretti. Toranaga'nın peşinden koşması hoş gözükmeyecekti. Omi gidince Yabu, İgurashi'ye döndü. «Yedo'dan ne haber var?»

«Eşiniz Yuriko, Kwanto'da askerlerin durmadan toplandıklarını bildirdi. Bu gizli gizli oluyormuş. Lady Yuriko, Toranaga'nın savaşa hazırlandığını sanıyor. Ani bir hücum... Belki de Toranaga, Osaka'ya saldıracakmış.»

«Ya İshido?»

«Biz ayrılırken bir yenilik yoktu. Toranaga'nın kaçmasıyla ilgili bir şey de duymadık. Ama bu beş gün önceydi. Dün eşiniz Yado'dan bir güvercin gönderdi.»

«Ah, demek Zukimoto haberleşme servisini kurdu ha?»

«Evet, efendim. 'Toranaga, efendimizle bir gemiye binerek Osaka'dan kaçtı,' diye haber geldi. 'Onları Anjiro'da karşılamak için hazırlık yapınız.' Bunun üzerine gerek siz, gerek misafiriniz için kalacak yer düşündük.»

«İyi. Başka haber var mı?»

İgurashi, durakladı. «Burada biz her şeye hazırız. Fakat bu sabah Osaka'dan anlayamadığımız bir şifre geldi. Toranaga'nın naiplerin başkanlığından istifa ettiği bildirildi.»

«Olamaz! Bunu neden yapsın?»

«Bilmiyorum. Bu habere bir anlam veremedim. Fakat haber doğru olmalı. O kaynaktan şimdiye kadar hiç yanlış haber almadık.»

«Lady Sazuko'dan mı?» Toranaga'nın en genç metresi Yabu'nun casuslarından biriydi.

İgurashi başını salladı. «Evet, fakat buna bir anlam veremedim. Şimdi diğer naipler kendisini suçlayacaklar, değil mi? Onun öldürülmesini isteyecekler. Fakat nasıl? Bu konuda bir tek söylenti bile duymadım. Toranaga da kendiliğinden asla istifa etmezdi! Haklısın, bu çılgınlık. İstifa ettiyse her şeyi kaybetti demektir.»

Yabu tepeden inerek Mariko ve Barbara doğru giden Toranaga'ya şaşkın şaşkın baktı. Mariko yaklaştı ve Toranaga acele acele bir şeyler söyleyerek kadına bir parşömen verdi. Acaba o parşömende ne yazılıydı? Toranaga yine ne oyunlar oynuyor, diye düşündü. Keşke karım Yuriko burada olup bana yardım etseydi...

Toranaga rıhtıma inince gemiye girmeyerek durdu. Kozunu orada pay edecekti. Kaçamazdı, çünkü henüz bir şey halledilmemişti. Yabu'nun yanında İgurashi'yle yaklaştığını gördü. Yabu'nun sakin halinden bir şeyler duyduğu belliydi. «Evet Yabu San?»

«Birkaç gün kalacaksınız değil mi, Lord Toranaga?»

«Hemen gitmem uygun olur.»

«Osaka'dan üzücü bir haber aldım. Naipler meclisinden istifa etmişsiniz.»

«Evet, istifa ettim.»

«O halde kendinizi öldürdünüz, amacınızı yokettiniz, müttefiklerinizi, dostlarınızı mahvettiniz! İzu'yu gömdünüz ve beni de öldürdünüz!»

«Naipler Meclisi isterse bu topraklar üstündeki hakkını elinden alabilir. Bu doğru.»

Yabu duygularına engel olmaya çalıştı. «Terbiyesizliğimden dolayı özür dilerim. Bu inanılmaz tutumunuz... Evet özür dilerim.» Duyguları açıklamak hatalı ve küçültücüydü. «O halde burada kalmanız daha doğru, Lord Toranaga.»

«Hayır, hemen ayrılmayı uygun görüyorum.»

«Burada veya Yedo'da olmasının ne farkı var? Naiplerin buyruğu hemen gelecektir. Bir an önce seppuku yapmayı isteyeceğinizi tahmin ediyorum. Vakarla... Huzur içinde. Sizin tanığınız olmak bana onur verecektir.»

«Teşekkür ederim, ama henüz bir buyruk gelmedi. Onun için başım yerinde kalacak.»

«Bir iki günün ne önemi var? Buyruğun geleceği belli. Her türlü önlemi alacağım. Bu kusursuz olacak. Bana güvenebilirsiniz.»

«Teşekkür ederim. Kafamı neden istediğini anlıyorum.»

«Benim kafam da tehlikede. Sizinkini İshido'ya gönderirsem veya bunu alıp götürerek kendisinden özür dilersem belki onu kandırabilirim. Fakat bundan da kuşkum var. Neh?»

«Korkarım kafamın sana bir yararı olmayacak.»

«Ben de bu kanıdayım, ama bir denemeye değer.» Yabu şiddetle yere tükürdü. Bu kadar aptallık edip o alçağın emrine girdiğim için ölümü hakettim, diye düşünüyordu.

«İshido kafanı almakta hiç tereddüt etmeyecektir. Ama daha önce İzu'yu alacaktır.»

«Beni böyle kandırmaya çalışmayın. Ne olacağını biliyorum.»

Toranaga, Yabu'nun böyle şaşırmasından pek zevk almıştı. «Seni kandırmıyorum, dostum. Sadece İshido başta olunca sen kaybedeceksin. Çünkü onun akrabası İkawa Jikkyu, İzu'yu istiyor. Neh? Fakat Yabu San, İshido'nun elinde o güç yok.» Dostça bir tavır takınarak neden istifa ettiğini anlattı.

Yabu kulaklarına inanamadı. «Yani Meclis aciz kaldı!»

«Şimdilik Meclis yok. Beşinci üyeyi seçene kadar bir Meclis olmayacak.» Toranaga gülümsedi. «Düşün, Yabu San. Artık her zamankinden daha güçlüyüm. Neh? İshido da, Jikkyu da bu ara kimseye ilişemezler. O tüfeklileri yetiştirecek bol vaktim olacak. Suruga ve Totomi eline geçebilecek. Birkaç ay sonra İshido'nun akrabalarını başlarını kazıklara takılmış olarak göreceksin. Yeni topraklarında gururla dolaşacaksın.» Birden sesin yükselterek bağırdı. «İgurashi San!» Beş yüz kişi onun sesin duydu.

İgurashi koşarak geldi. Toranaga, «Elli kişilik bir onur kı-tası getir!» diye emretti. O ara Yabu'nun düşünmesini ve akla yakın bir diğer olasılığı bulmasını istemiyordu. Evet, İshido o ara acizdi, ama Toranaga'nın kafasını alır almaz da güçlenirdi Bu Yabu'ya da yarardı. Daha da iyisi Yabu, Toranaga'yı bağlayıp Osaka şatosunun kapısına götürecek olursa kendisine Kwanto eyaleti verilirdi.

Önünde samuraylar sıralanınca, Toranaga yüksek sesle konuştu. «Bugünü anmak için şu kılıcı bir dostluk hediyesi olarak kabul edeceğini umarım, Yabu Sama.» Uzun kılıcını iki eliyle tutarak uzattı.

Yabu bir rüyada gibi bu kılıcı aldı. Buna paha biçilemezdi. Minowara ailesinden kalma bu kılıç, bütün ülkede ün yapmıştı. Kılıç on beş yıldır da Toranaga'daydı. Taiko en önemli daimyo'ların önünde bu kılıcı Toranaga'ya armağan etmişti.

Yabu kılıcı büyük bir saygıyla tutuyordu. Sonunda, «Söylendiği kadar keskin mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Bana çok büyük bir onur veriyorsunuz. Bu armağanınızı asla unutmayacağım.» Yabu eğilerek selam verdi. Bu armağandan dolayı ülkede Toranaga'dan sonra en çok kendisinin sayılacağını da biliyordu.

Toranaga da onu selamladı ve bir zarar görmeden geminin iskelesine çıktı. Sakin sakin yürümek için bütün iradesini kullanıyordu. Yabu'nun açgözlülüğü yüzünden birkaç dakika daha öyle büyülenip kalacağını ummaktaydı.

Güverteye ayak basar basmaz da, «Demir alın!» diye emretti. Sonra kıyıya doğru dönerek neşeli neşeli el salladı.

Biri sessizliği bozarak onun adını bağırdı. Diğerleri onu izledi. Lordlarının böyle onurlandırılmasına sevinen samuraylar olanca sesleriyle haykırıyorlardı. Kürekçiler yerlerindelerdi. Hemen küreklere sarıldılar ve tekne hareket etti.

«Kaptan, hemen Yedo'ya gidelim!»

«Emredersiniz, efendim.»

Toranaga uzaklaştığı sahile son kez baktı. Bir tehlike bekler gibiydi. Yabu hâlâ elinde kılıç, şaşkın şaşkın duruyordu. Mariko ve Fujiko diğer kadınlarla birlikte tentenin altındaydı.

Anjin San da beklemesini söylediği yerde, yani alanın yanında dimdik duruyordu. Halinden pek hiddetli olduğu da belliydi. Göz göze geldiler. Toranaga gülümseyerek el salladı. İngiliz de ona soğuk soğuk karşılık verdi. Bu da Toranaga'yı pek eğlendirdi.

*
**

Blackthorne, kasvetli kasvetli kadına yaklaştı. «Toranaga Sama ne zaman dönecek, Mariko San?»

«Bilmiyorum, Anjin San.»

«Yedo'ya nasıl gidebiliriz?»

«Burada kalacağız. Daha doğrusu ben üç gün kalacağım. Sonra Yedo'ya gitmem emredildi.»

«Denizden mi gideceksiniz?»

«Hayır, karadan.»

«Ya ben?»

«Siz burada kalacaksınız.»

«Neden?»

«Dilimizi öğrenmek istediğinizi söylediniz. Hem burada yapacağınız işler var.»

«Nasıl işler?»

«Bilmiyorum. Özür dilerim... Bunları Lord Yabu size anlatır. Efendim beni üç gün çevirmenlik yapmam için burada bıraktı.»

Blackthorne çok endişelenmişti. Silahları belindeydi, ama barut ve kurşunu kalmamıştı. Bıçakları da kamarada bırakmıştı.

«Neden burada kalacağımızı söylemediniz?» diye sordu. «Neden sadece sahile çıkmamı söylediniz?»

Mariko, «Sizin de burada kalacağınızı bilmiyordum,» diye mırıldandı. «Bunu Lord Toranaga bir dakika önce alanda haber verdi.»

«O halde neden bana söylemedi? Neden kendisi benimle konuşmadı?»

«Bilmiyorum.»

«Sözde ben Yedo'ya gidecektim. Adamlarım orada. Gemim orada. Onlar ne olacak?»

«Efendim burada kalmanız gerektiğini söyledi.»

«Ne kadar sürer?»

«Bunu bana söylemedi, Anjin San. Belki Lord Yabu bilir. Lütfen sabırlı olun.»

Blackthorne geminin kıçında durmuş sahili seyreden Toranaga'yı görebiliyordu. «Kendisi burada kalacağımı daha önceden biliyordu sanırım. Öyle değil mi?»

Mariko cevap vermedi. İnsanların düşündükleri şeyleri yüksek sesle söylemeleri çocukluktu. Hem Toranaga o kapana kısılmamak için ne olağanüstü bir numara yapmıştı.

Fakat henüz gemi fazla uzaklaşmamıştı. Okların güverteye isabet etmesi olasıydı. Mariko bir şey olmaması için dua ediyordu.

Blackthorne, «Doğru değil mi?» diye soruyordu. «Doğru değil mi?»

«Ne? Oh, bağışlayın, Anjin San. Bilemiyorum. Sadece Lord Toranaga'nın çok akıllı olduğunu söyleyebilirim. Onun kadar akıllı bir adam daha yoktur. Düşündüğü bir neden vardı tabii. Bunun çok iyi bir neden olduğuna inanabilirsiniz.» Blackthorne'un mavi gözlerine ve sert hatlı yüzüne baktı. Onun olanları anlamamış olduğunu sezdi. «Lütfen sabırlı olun, Anjin San. Korkacak bir şey yok. Siz Lord Toranaga'nın değer verdiği bir uyruğusunuz...»

«Korktuğum yok, Mariko San. Sadece satranç tahtasında bir piyon gibi oradan oraya itilmekten bıktım. Hem ben kimsenin uyruğu da değilim.»

«Yardımcı sözü daha uygun mu? Biri tarafından özel bir iş için tutulan bir insana ne denilir?» O sırada Yabu'nun yüzünün mosmor olduğunu gördü.

Yabu olanca sesiyle, «Silahlar!» diye haykırdı. «Silahlar gemide kaldı!»

Lady Mariko ona aldırmadı. «Rica ederim, Lord Yabu. Silahlar için endişelenmenize hiç gerek yok. Lord Toranaga acele ettiği için sizden özür dilememi istedi. Ama ortak çıkarınızı düşünerek Yedo'da yapması gereken işler varmış. Ayrıca gemiyi hemen geri yollayacağını da belirtti. Silahlar da gemide olacak. Hem size fazla barut da gönderecekmiş. Sonra kendisinden istediğiniz iki yüz elli adam gelecek. Beş, altı gün sonra

hepsi burada olacaklar.»

«Ne?»

Mariko, Toranaga'nın söylediği gibi her şeyi sabırlı sabırlı tekrar anlattı. Yabu durumu anlayınca da kimonosunun yeninden sarılı bir parşömen çıkardı. «Efendim bunu okumanızı rica ediyor. Bu Anjin San'la ilgili.» Kibar bir tavırla parşömeni adama uzattı.

Fakat Yabu bunu alacak yerde uzaklaşmakta olan tekneye baktı. İyice açılmıştı ve gittikçe de hızlanıyordu. Yani ona ateş etmek olanaksızdı artık. Yabu memnun memnun, bunun ne önemi var, diye düşündü. Silahları çabucak geri alacağım. Hem İshido'nun tuzağından kurtuldum. Toranaga'nın en ünlü kılıcı da benim oldu. Yakında ülkemdeki **daimyo**'lar doğu ordularıyla ilgili durumumu anlayacaklar. Toranaga'dan sonra benim geldiğimi öğrenecekler.

Yabu parşömeni alarak açtı. Sonra Anjin San'a bir göz attı. On adım ötede duran Blackthorne birden tüylerinin diken diken olduğunu hissetti ve farkına varmadan eli silahına gitti. Sonra Mariko'nun tatlı sesini işitti. «Anjin San, lütfen buraya gelir misiniz?» Ama bu ses bile İngilizi yatıştıramadı.

Blackthorne gelince Yabu başını parşömenden kaldırarak dost bir tavırla onu selamladı. Sonra kâğıdı Mariko'ya verdi. Kısaca bir şeyler söyledi. Genç kadın da kâğıdı saygıyla Blackthorne'a verdi. İngiliz parşömeni alıp hiç anlayamadığı şekillere baktı.

«Lord Yabu köye hoşgeldiğinizi söylüyor. Bu belgeyi Lord Toranaga imzalamış, Anjin San. Bu kâğıt sizde kalacak. Kendisi size ender rastlanan bir onur vermiş. Lord Toranaga sizi **hatamoto** yapmış. Yani onun özel görevlilerinden birisiniz. Kendisi daima sizi koruyacak, Anjin San. Lord Yabu bunları kabul ediyor tabii. Daha sonra diğer haklarınızı da anlatacağım. Lord Toranaga size ayda yirmi koku da aylık bağlamış...»

Yabu elini sallayarak kadının sözünü kesti. Uzun uzun bir şeyler anlattı. Mariko onun sözlerini çevirdi. «Yabu San buraya gelmenizden memnun kaldığını söylüyor. Burada rahat edeceğinizi umuyor. Size bir ev sağlanacak ve öğretmenler bulunacak. Lütfen Japoncayı çabuk öğrenmeye bakın. Bu gece size

bazı sorular soracak ve özel bir işden sözedecekmiş.»

Yabu, «Anlıyor musunuz, Anjin San?» diye sordu.

«**Hai**, Yabu San, **Domo**.»

Yabu samurayları savarak önünde hâlâ secde eden köylülere baktı. Toranaga'nın kılıcını Blackthorne'a doğru sallayarak bir şeyler söyledi. Köylüler korkuyla titrediler. Mura birkaç kez, «**Hai**,» diye tekrarladı. Yabu, Blackthorne'u selamladıktan sonra arkasına bakmadan uzaklaştı.

«Ne oluyor, Mariko San?»

«Lord Yabu onlara sizin kendisinin onur konuğu, Lord Toranaga'nın da değerli adamı olduğunuzu söyledi. Buraya dilimizi öğrenmeye geldiğinizi açıkladı. Herkes size yardım edecek. Altı ay içinde dilimizi iyice öğrenmezseniz köyü yakacağını, erkek, kadın ve çocuk herkesi çarmıha gereceğini söyledi.»

*
* *

26

Blackthorne kendisine verilen eve girdi. Bir hizmetçi açık kapılardan birinden çıkarak yerlere kadar eğildi. «**Konbanwa**, Anjin San.»

«**Konbanwa**.» Bir el işaretiyle kızı savdı.

Bir ipek hışırtısı oldu. Fujiko yanında Mariko'yla evden çıktı.

«Çay ister misiniz, Anjin San. Veya sake. Su da sıcak.» Mariko endişeli bir tavırla güldü. Adamın gözlerindeki bakıştan rahatsız olmuştu.

«Sake. Evet önce sake rica edeceğim, Mariko San.»

Mariko bir şeyler söyleyince Fujiko tekrar eve girdi. «Oturun Anjin San. Yorulmuş olacaksınız.»

«Teşekkür ederim.»

Blackthorne verandanın basamağına oturdu ve sandallarını çıkarmadı. Fujiko iki sürahi sake ve bir fincanla geldi. Blackthorne sunulan içkiyi tatmadan yuttu. Bunu ikinci, üçüncü fin-

canlar izledi.

İki kadın pencerenin aralığından onu seyrediyorlardı. Fujiko telaşlanarak, «Nesi var?» diye sordu.

«Lord Yabu'nun köylüleri keseceğini söylemesine üzüldü.»

«Neden buna aldırıyor sanki? Kendisini tehdit eden yok ki... Hayatı tehlikeye giren o değil ki...»

«Barbarlar bizden farklı, Fujiko San. Örneğin, Anjin San, köylülerin samuraylardan farklı olmadığını düşünüyor. Hatta kendisi için belki onlar samuraylardan daha da üstün.»

Fujiko sinirli sinirli güldü. «Ne saçma. Neh? Bir köylü nasıl samurayla eşit olur?» Tiksintiyle dudaklarını bükmüştü.

«Kasigi Yabu San da ahmak. Bir barbar dilimizi yarım yılda nasıl öğrenebilir? O barbar Tsukku San dilimizi ancak yirmi yılda öğrendi, değil mi? Hem doğru dürüst Japonca konuşabilen de bir o barbar.» Genç kadının yüzünden hiddeti okunuyordu. «Şuna bakın, Mariko San. Ne kadar çirkin... Yabancı bir canavar. Barbarlardan nefret ederim. Ama işin garibi, bu kapıdan içeriye girer girmez kendisi lordum ve efendim olacak.»

Mariko San yeğenine birden neden fikir değiştirdiğini sormayı istemişti. «Neden bu sabah intiharı düşünürken, şimdi Anjan San'a hizmet etmeye ve Lord Toranaga'yı dinlemeye razısın? Lord Toranaga fikrini değiştirmen için ne söyledi, Fujiko?»

Fakat Mariko böyle şeylerin sorulmayacağını biliyordu. Fujiko bir şey anlamayacaktı. Kızı, annesi çok iyi yetiştirmişti. Onun annesi Buntaro'nun kız kardeşi ve Hiro Matsu'nun da kızıydı...

Mariko durmadan sake içen adama baktı. Dördüncü, beşinci sürahiler de boşalmıştı. Ama adamda sarhoşluk belirtisi yoktu.

Sonunda Fujiko, «Lütfen Anjin San'dan özür dileyin,» dedi. «Evde sake kalmadı. Köyden sake alması için bir hizmetçi gönderdim.»

Mariko durumu Blackthorne'a anlattı. Adam, «İçkinin gelmesi ne kadar sürer?» diye sordu.

«Uzun sürmez. İsterseniz şimdi banyo yapın. Ben sakeyi gelir gelmez gönderirim.»

«Toranaga ayrılmadan planımdan söz etti mi?»

«Hayır bir şey söylemedi. Sizin için elimizden geleni yapacağız.»

«Kitap, kâğıt ve kalemlere ihtiyacım var.»

«Lord Toranaga size bir gramer kitabı göndereceğini söyledi.»

«Kitap ne zaman gelir?»

«Bilmiyorum, ama ben üç gün buradayım. Belki size yardımım dokunur. Fujiko San da size yardım için burada.» Mutlu bir tavırla güldü. «Kendisini size resmi metres olarak verdiklerini söylemekle onur duyarım ve...»

«Neee?»

«Lord Toranaga kendisine sizin resmi metresiniz olup olmayacağınızı sordu. O da...»

«Fakat ben kabul etmedim.»

«Anlayamadım!»

«Onu istemiyorum. Resmi metres olarak ya da başka şekilde istemiyorum. Kendisini çirkin buluyorum.»

Mariko ona bakakaldı. «Fakat bunun resmi metresle ne ilgisi var?»

«Kendisine gitmesini söyleyin.»

«Fakat Anjin San, böyle reddedemezsiniz! Bu Lord Toranaga'ya da, Fujiko San'a da, herkese de hakaret etmek demektir! O, size ne zarar verdi? Hiç Usagi Fujiko...»

Blackthorne'un sert sesi etrafta yankılandı. «Beni dinleyin! Ona hemen gitmesini söyleyin!»

Mariko onu yatıştırmaya çalıştı. «Sinirlenmekte, kızmakta haklısınız, Anjin San, ama...»

Blackthorne buz gibi bir sesle onun sözünü kesti. «Kızmadım... Siz benim bir kukla olmadığımı kafanıza sokamıyor musunuz? Bu kadını istemiyorum. Gemimle personelimi istiyorum. Hepsi bu kadar. Burada altı ay kalacak değilim ve törelerinizden de nefret ediyorum. Bir adamın sırf Japonca öğrenmemi sağlamak için bir köyü ölüme mahkûm etmesi akıl almaz bir şey! Bu tutsaklıktan daha da kötü... Hele o işi bana sormadan kararlaştırmak korkunç bir hakaret!»

Mariko şaşırmıştı. Çirkinliğin resmî metreslikle ne ilgisi

vardı? Hem Fujiko çirkin de değildi. Bu adam nasıl böyle düşüncesiz olabiliyordu? Sonra Lord Toranaga'nın buyrukları geldi aklına: «Mariko San, Yabu'ya buradan ayrılabilmek için kılıcımı vereceğim. Onun ayrılmama engel olmamasını sağlayacaksın. Sonra Anjin San'ın Anjiro'ya yerleşip sessiz sedasız oturması için gerekeni yapacaksın.»

«Elimden geleni yapacağım, lordum. Fakat korkarım Anjin San beni şaşırtacak...»

«Ona bir şahinmiş gibi davran. Ben bir şahini iki günde ehlileştiririm. Senin üç günün var.»

Genç kadın Blackthorne'a baktı. Hiddetlenince bir şahine benziyordu gerçekten. «Haklısınız. Kabul ediyorum. Size istemediğiniz şeyleri yaptılar. Kızmaya hakkınız var. Lord Toranaga bu konuda fikrinizi sormalıydı, ama kendisi sizin törelerinizi bilmiyor. İtiraz edebileceğiniz onun aklına bile gelmedi. Çok sevdiği bir samuray gibi size iltifat etti. Hem sizi **hatamoto** yaptı. Bu âdeta akrabalık sayılır. Bütün Kwanto'da ancak bin **hatamoto** vardır. Lady Fujiko da size yardım etmeye çalışıyor. Onun resmi metres olması bir onur sayılır...»

«Neden?»

«Kısa süre önce dul kaldı. Henüz on dokuz yaşında. Zavallıcık kocasını ve oğlunu kaybetti. Sizin resmi metresiniz olmak ona yeni bir hayat verecek.»

«Kocasıyla oğluna ne oldu?»

Mariko bir an durakladı. «Öldürüldüler, Anjin San. Fujiko San'ın kocası az kalsın Lord Toranaga'nın ölümüne neden oluyordu. Lütfen...»

«Yani onları Toranaga mı öldürttü?»

«Evet, ama o haklıydı, Anjin San. Fujiko San'a sorun. Kendisi de bunu kabul edecektir.»

«Çocuk kaç yaşındaydı?»

«Birkaç aylıktı, Anjin San.»

«Toranaga babasının suçu yüzünden bebeği de öldürttü ha?..»

«Evet, bizde âdet böyledir. Lütfen sabırlı olun. Bazı konularda özgür değiliz. Gelenek ve göreneklerimiz sizinkilerden farklıdır. Yasalara göre biz lordumuza aitiz. Yine yasalara göre

bir erkek, çocuklarını, eşini ve resmi metresleriyle hizmetçilerini öldürebilir.»

«O halde siz katil bir ulussunuz. Toranaga emretse çocuklarınızı öldürür müydünüz?»

«Evet. Bir tek oğlum var, ama bunu yapardım sanırım. Bu benim görevim.»

«Tanrı sizleri bağışlasın.»

Mariko, «Tanrı bizi anlıyor, Anjin San,» diye cevap verdi. «Özür dilerim, her şeyi gerektiği gibi anlatamıyorum. Zaten sizi de anlayamıyorum, Anjin San. Belki ikimiz de sabır gösterirsek çok şey öğrenebiliriz. Örneğin Lady Fujiko'yu alalım. Kendisi resmi metresiniz olarak evinizi ve hizmetçilerinizi idare edecektir. Kendisinden hoşlanmıyorsanız yatmanıza ihtiyaç yok. Kendisi nazik davranmayı haketmektedir, ama isterseniz bunu da yapmayabilirsiniz.»

«Yani kendisine istediğim gibi davranabilecek miyim?»

«Evet.»

«Onunla yatıp yatmamakta da serbest miyim?»

«Tabii. İsterseniz vücudunuzun ihtiyaçlarını sağlamak için beğeneceğiniz birini de bulacaktır. Ya da bu işe hiç karışmayacaktır.»

«İstersem onu kovabilir, evden atabilir miyim?»

«Sizi rahatsız ederse, evet.»

«O zaman kendisi ne yapar?»

«Bu utançla ailesinin evine döner. Aile onu geri alıp almamakta serbesttir. Ama Lady Fujiko gibi biri böyle bir utanca dayanmaktansa kendisini öldürmeyi yeğler... O, gerçek bir samuraydır. Samuraylar lordlardan izin almadıkça intihar edemezler. Örneğin, ben Lord Toranaga ve eşimin izni olmadıkça kendimi öldüremem. Lord Toranaga, Fujiko San'a intihar etmesi için izin vermedi. Kendisini evden atarsanız toplum dışı sayılacaktır.»

«Neden? Ailesi neden onu geri almıyor?»

Mariko içini çekti. «Size karşı olan görevini başaramadığı için utanacaktır. Kendisi şimdi sizin resmi metresiniz. Lord Toranaga bunu buyurdu ve o da kabul etti. Siz bir evin efendisisiniz artık.»

«Öyle mi?»

«Evet, Anjin San, türlü haklarınız var. Bir **hatamoto** olarak daima itibar göreceksiniz. Lord Toranaga size yirmi koku da aylık bağlamış. Bu kadar parayla bir samuray hem kendisini geçindirir, hem iki samurayı daha giydirip doyurur ve onlara gerekli silahlarla atları alır. Bu para ona tam bir yıl yeter. Fakat sizin bunları yapmanıza gerek yok. Fujiko'yu bir insan olarak düşünmenizi rica edeceğim. Kendisi iyi bir kadındır. Çirkinliğini unutun. O, değerli bir metres olacaktır. Burada kalmasına izin verin. Merhametli olun. Onu kabul edin, sonra yasalarımıza göre öldürün.»

«Demek tek çare öldürmek?»

«Hayır, Anjin San. Fakat hayat ve ölüm aynı şeydir. Kimbilir belki canını almakla Fujiko San'a büyük bir iyilik edersiniz. Yasa size bu hakkı veriyor. Onu toplum dışı etmek de yine sizin hakkınızdır.»

Blackthorne nefretle kadına baktı. Bir yandan da bu nefreti sırasında onun sakin güzelliğine hayrandı. «Nedensiz yere ölmek aptallıktır.»

Mariko eğilerek merhametle onun koluna dokundu. «Anjin San, köyü de unutun. O altı ay geçene kadar bir milyon şey olabilir. Deniz kabarır, bir deprem olur, geminizi alır gidersiniz veya Yabu ölür. Ya da hepimiz ölürüz. Tanrının sorunlarını Tanrıya, **karma**'yı da **karma**'ya bırakın. Şu güneşin batışına bakın. Ne güzel, **Neh**? Bu güneşin batışını görüyorsunuz. Ama yarın yok. Sadece **şimdi** var. Lütfen bakın. Ne kadar güzel ve bir daha sonsuzluğa dek güneşin bugünkü batışını göremeyeceksiniz. Kendinizi bunda kaybedin. Doğayla bir olun ve kendinizin, benim ya da köyün **karma**'sını düşünerek üzülmeyin.»

Kadının huzurlu hali ve sözleri Blackthorne'u etkilemişti. Batıya doğru baktı. Mor, kırmızı ve siyah renkler ufka yayılıyordu. Gözden kaybolana dek güneşi seyretti.

Sonra, «Keşke resmi metresim siz olsaydınız,» dedi.

«Ben Lord Buntaro'ya aitim. O ölene kadar bir şey düşünmeme ya da düşündüklerimi söylememe olanak yok.»

Blackthorne, **karma**, diye düşündü. **Karma**'yı kabul ediyor muyum? Gece ne kadar güzel. Bu kadın da öyle ve başkasına

;ait. Evet çok güzel ve akıllı. Tanrının sorunlarını Tanrıya, **karma**'yı ·da **karma**'ya bırak. Buraya davetsiz geldin. Şimdi onların elin·desin.

O sırada ayak seslerini duyarak başını kaldırdı. Başlarında Omi bulunan yirmi samuray ellerinde meşalelerle tepeye çıkıyorlardı.

*
**

«Çok üzgünüm Anjin San, fakat Omi San kendisine silahlarınızı vermenizi emrediyor.»

«Ona cehenneme gitmesini söyleyin.»

«Bunu söyleyemem, Anjin San.»

Blackthorne eli belindeki silahta, hâlâ verandanın basamağında oturuyordu. On samuray Omi'nin peşi sıra bahçeye girmişti. Kalanı da tahtırevanın yanında bekliyordu. Omi gelir gelmez Fujiko San hemen evden çıkıp Blackthorne'un arkasında durmuştu. Genç kadının yüzü bembeyazdı. «Lord Toranaga silahlarıma hiç itiraz etmedi. Günlerce onunla Yabu San'ın yanında böyle silahlı dolaştım.»

Mariko endişeli endişeli mırıldandı. «Evet, Anjin San, fakat Omi San'ın söylediği doğru. Bir **daimyo**'nun yanına üstünüzde silahla gidemezsiniz. Buna alınmamalısınız. Yabu San sizin dostunuz. Burada onun konuğusunuz.»

«Omi San'a silahlarımı vermeyeceğimi söyleyin.» Kadın ses çıkarmayınca İngiliz'in tepesi attı. «**İyo**, Omi San. **Wakarimasuka? İye!**»

Omi San'ın yüz hatları gerildi ve hemen bir buyruk verdi. İki samuray ilerleyince Blackthorne belindeki tabancaları çekti. İki namlu da Omi'nin yüzüne çevrildiği için samuraylar durdular.

Mariko araya girmeye çalıştı. «Rica ederim, Anjin San. Çok tehlikeli bir iş yapıyorsunuz. Siz **hatamoto**'sunuz. Böylece korunuyorsunuz. Hem Lord Yabu'nun konuğusunuz.»

«Omi San'a söyleyin, adamlarından biri yaklaşacak olursa beynini dağıtırım.»

Omi San nezaketle konuştu. «Silahlarınızı bana vermenizi ;size son defa emrediyorum.»

«İye.»

«Neden silahlarınızı burada bırakmıyorsunuz? Kimse bunlara dokunmaz...»

«Beni aptal mı sanıyorsunuz?»

«O halde silahları Fujiko San'a verin.»

«O ne yapabilir? Kim olsa silahları onun elinden alır. O zaman savunmasız kalırım.»

Mariko'nun sesi sertleşti. «Neden dinlemiyorsunuz, Anjin San? Fujiko San sizin resmi metresiniz. Emir verirseniz silahları hayatı pahasına koruyacaktır. Onun görevi bu. Bir daha tekrarlamayacağım, ama Toda noh Usagi Fujiko bir samuraydır.»

Blackthorne birden kendisini topladı. «Mariko San, lütfen Fujiko San'a sözlerimi tekrarlayın. Silahlarımı ona vereceğim. Benden başkasının silahlara dokunmasına izin vermeyecek.»

Mariko sözleri aktarınca arkasından Fujiko'nun, «**Hai,**» dediğini duydu.

«**Wakarimasu ka,** Fujiko San?»

Kadın endişeli, tiz bir sesle, «**Wakarimasu,** Anjin San,» diye cevap verdi.

«Mariko San, şimdi Omi San'a kendisiyle gideceğimi de söyleyin lütfen. Bir anlaşmazlık olduğu için üzgünüm.»

Blackthorne gerileyip döndü. Alnında ter taneleri beliren Fujiko silahları aldı. İngiliz, Omi'ye baktı. «Gidelim mi?»

Omi, Fujiko'ya bir şeyler söyleyerek ellerini uzattı. Kısa bir buyruk verdi. İki samuray kadına doğru gittiler. Aynı anda Fujiko silahın birini kuşağına soktu ve diğerini iki eliyle tutarak namluyu Omi'nin yüzüne doğru çevirdi. Parmağını taktığı tetik hafifçe oynadı. «**Ugoku na! Dozo!**»

Samuraylar itaat ederek durdular.

Omi hiddetle ve acele acele bir şeyler söyledi. Kadın onu dinledi, ama silahı indirmedi. Sonunda da, «Hayır, Omi San,» dedi. «Özür dilerim.»

Kadının tetiği çekeceğine kuşku yoktu. Blackthorne bile bunu anlamıştı. Omi adamlarına sert bir buyruk verdi. Samuraylar gerilediler. Kadın silahı indirdi, ama hâlâ ateş etmeye hazırdı.

Blackthorne, «Ne dedi?» diye sordu.

«Bu olayı Yabu San'a anlatacağını söyledi.»

«İyi. Aynı şeyi benim de yapacağımı söyleyin lütfen.» Kadına döndü. «**Domo**, Fujiko San.»

Kapıya doğru gideceği sırada Fujiko seslendi. Blackthorne döndü. Fujiko eğilmiş selam veriyor ve Mariko'ya bir şeyler söylüyordu.

«Ne var?»

«Lütfen sabırlı olun, Anjin San.»

Fujiko seslenince evden bir hizmetçi çıktı. Elinde iki samuray kılıcı vardı. Fujiko bunları saygıyla alıp selam vererek Blackthorne'a uzattı.

Mariko, «Resmi metresiniz bir **hatamoto**'nun samuraylara özgü çift kılıcı takması gerektiğini söylüyor,» dedi. «Bunda da haklı. Bu sizin göreviniz. Yabu San'ı kılıçsız ziyaret etmeniz saygısızlık olur. Kendi kılıçlarınızı alana kadar bu değersiz şeyleri kullanmanızı rica ediyor.»

Blackthorne önce Mariko'ya, sonra Fujiko'ya baktı. «Yani ben samuray mıyım? Lord Toranaga beni samuray mı yaptı?»

«Bilmiyorum, Anjin San. Fakat samuray olmadan da **hatamoto**'ların daima kılıç takma hakları vardır. Hatta Lord Toranaga'nın yanında bile silahlarını çıkarmazlar. Çünkü **hatamoto** tam anlamıyla güvenilen bir muhafız sayılır. Hem sadece bir **hatamoto** istediği an lordunun yanına izin almadan girebilir.»

Blackthorne hançeri andıran kısa kılıcı alarak kuşağına soktu. Uzunu da tıpkı Omi gibi taktı. O zaman kendisini biraz daha güçlü hissetti. Sakin bir tavırla, «**Arigato gozimashita**, Fujiko San,» dedi.

Kadın gözlerini yere dikerek hafif sesle cevap verdi ve Mariko bunları aktardı. «Fujiko San, dilimizi gereken şekilde öğrenmeniz gerektiğini bildiği için konuşmaya cesaret ediyor. '**Domo**'nun yeterli olacağını söylüyor. Bir erkek için bu yeter. Diğerleri kadınlar tarafından kullanılan fazla nazik sözler.»

«**Hai, Domo, Wakarimasu**, Fujiko San.» Blackthorne kadına ilk kez anlayan gözlerle baktı. Alnındaki ter tanelerini gördü. «Lütfen resmi metresime söyleyin. Bu durumda **arigato goziemeshita** sözlerinin gereksiz bir nezaket olduğunu kabul etmiyorum.»

⁂

Yabu tekrar kılıçlara baktı. Blackthorne bağdaş kurmuş, onur yerinde oturuyordu. Mariko ve İgurashi de onun iki yanındaydılar. Kalenin büyük odasında bulunuyorlardı.

Omi sözlerini bitirince Yabu omuz silkti. «Anjin San'ı ve malını korumak resmi metresin görevidir tabii. Şimdi kılıç takmaya da hakkı var. Evet, işi iyi idare edememişsin. Sana Anjin San'ın bir onur konuğu olduğunu söyledim. Kendisinden özür dile.»

Omi hemen ayağa kalkıp Blackthorne'un önünde eğildi.

«Hatamdan dolayı özür dilerim, Anjin San.» Mariko'nun barbarın bunu kabul ettiğini söylediğini duydu. Sakin sakin gidip yine yerine oturdu. Ama için için kaynıyordu. Artık tek düşündüğü Yabu'yu öldürmekti. Düşünülemeyecek bir şeyi yapmaya karar vermişti. Lordunu ve klanının reisini öldürecekti. Ama bunu barbara özür dilemek zorunda bırakıldığı için de yapmayacaktı. Bu konuda Yabu haklıydı. Yabu silahların alınmasını istemişti, fakat kendisi budalalık etmişti. Örneğin, barbar ayrılınca bunları usulca evden çalabilirlerdi.

Anjin San silahları resmi metresine vermekle doğru yapmıştı. Kadın da doğru hareket etmişti. Kadının tetiği çekmeye kararlı olduğunu da anlamıştı. Usagi Fujiko'nun ölmeyi istediği ve bunun nedeni herkesçe biliniyordu. Omi de o gün daha önce Yabu'yu öldürmeye karar vermemiş olsaydı, cesaretle öne çıkar ve vurulurdu. Böylece kendisi onurlu şekilde ölürdü. Adamları da Fujiko San'dan silahları zorla alırlardı. Kadın da ölüme mahkûm edilirdi. Omi onuruyla ölürdü. Kadın da öyle. Bu öykü de yüzyıllar boyunca anlatılırdı.

Hayır, Omi'nin amcasını öldürme kararının bu özür dilemeyle ilgisi yoktu. Sadece Yabu, Omi'nin annesiyle karısını birer köylü gibi güneşte saatlerce herkesin önünde bekletmiş ve böylece hakaret etmişti. Ondan sonra da kendileriyle konuşmaya gerek görmeden yine birer köylü gibi savmıştı. Yabu annesiyle karısını kaleye çağırmaya da gerek görmemişti. Omi'nin bir koku harcayıp yaptırttığı yemekleri yemeye de gelmemişti. Amcasının babasını öldürteceği söylentiler arasındaydı. Onun için Omi kararını vermişti. Yabu'yu öldürecekti. Fakat o zaman bağlanacağı bir lordu olmayacaktı. Acaba Jkawa Jikkyu'ya mı başvur-

sam, diye düşünüyordu. Yoksa doğrudan doğruya Toranaga'ya mı gitsem? Acaba Toranaga çalışmama karşılık istediklerimi verir mi?

O gün öğleden sonra Yabu, İgurashi, Omi ve dört komutanını çağırmış, beş yüz samurayın tüfekçi olarak yetiştirileceğini açıklamıştı.

Omi hemen gizlice yüz samurayın adanın öbür tarafında eğitilmesini teklif etmişti. Bu yedek kuvvet aynı zamanda Toranaga'nın kendilerine kalleşlik etmesini de önleyebilirdi.

İgurashi de, «Toranaga'nın adamlarının başında kim olacak?» diye sormuştu.

Yabu dudak bükmüştü. «Bu önemli değil. Onun yanına beş yardımcı veririm. Gerekirse adamlarım komutanın boğazını keseverirler. Zamanı gelince onu ve diğer yabancıları öldürmek için, 'Erik Ağacı' adlı şifreyi kullanacağız. İgurashi San, yarın o adamları seçeceksin. Her birini ben göreceğim ve şimdilik hiçbiri silahlı alayımla ilgili düşüncelerimi bilmeyecek.»

Omi öç alacağını düşünüp zevkle Yabu'yu seyrediyordu artık. Fakat bunu iyi planlamalıydı. Böylece babası ya da bir amcası klanı ve İzu'yu yönetebilirdi.

Yabu, Mariko aracılığıyla istediklerini İngilize anlattı. Blackthorne hapishanede kaldığı sırada rahip Domingo'dan Japonların savaş merakını öğrenmişti. Onun için de Yabu'ya adamlarına tüfekle ateş etmelerini ve savaş sanatını öğreteceğini söyledi. Yabu sevinerek, «Bu bilgiler, yararlı olursa,» dedi. «Anjin San'ın yıllık gelirini beş yüz **koku**'ya çıkaracağımı söyleyin, Lady Mariko.»

Fakat Blackthorne oralı olmadı. «Kendisine teşekkür edin. Ben sadece köyle ilgili kararını geri almasını istiyorum. Bir de beş ay sonra gemimle personelim bana verilmeli.»

Mariko San mırıldandı. «Anjin San, rica ederim. Onunla böyle bir tüccar gibi pazarlık edemezsiniz.»

«Lütfen siz söyleyin. Onurlu bir konuk ve kendisine borçlu bir yardımcı olarak bunu istiyorum.»

Yabu sözleri duyunca kaşlarını çattı ve bir şeyler söylendi.

«Yabu San köyün önemsiz olduğunu söylüyor. Onlara aldırmamanızı diliyor. Geminizi de yakında alacağınızdan emin.

Yedo'ya vardığım an bu arzunuzu Lord Toranaga'ya açıklayacağım.»

«Lord Yabu'dan özür dileyin. Fakat köyle ilgili kararı kaldırmazsa ben bu utançla yaşayamam.»

Mariko'nun rengi soldu. «Nee?»

«Bu günahla yaşayamam. Buna dayanamam. Aldığım din terbiyesine aykırı bu. Hemen intihar ederim.»

«İntihar mı?»

«Evet, buna karar verdim.»

Yabu söze karıştı. «Na ja, Mariko San?»

Genç kadın çekine çekine Blackthorne'un sözlerini aktardı. Yabu durumla çok ilgilendi. «Sözlerinde içten mi dersiniz?»

«Bilmiyorum... efendim... Bilemiyorum... Ciddiye benziyor.»

«Omi San sen ne dersin?»

«İntihar Hıristiyanların inançlarına aykırıdır. Onlar bir samuray gibi canlarına kıymazlar.»

«İgurashi San. Sen ne dersin?»

«Blöf yapıyor. Hem o Hıristiyan da değil. Biliyorsunuz ilk gün rahibe ne yaptı. Sonra o genci kurtarmak için de Omi San'ın kendisine ağır hakaret etmesine razı oldu.»

Yabu o gün ve geceyi anımsayarak memnun memnun gülümsedi. «Evet, kabul ediyorum. O Hıristiyan değil Mariko San.»

«Afedersiniz anlayamadım. Rahibe ne oldu?»

Yabu ilk gün olanları anlatınca kadın haçın yere atılıp kırılmasından çok fena oldu. İgurashi de ekledi. «Haçı parçalayıp yere attı. Bu blöf efendim. Gururunu o kadar düşünüyorsa Omi San'ın üstüne işemesine nasıl razı oldu?»

«Nee?» Mariko şaşırmıştı. «Anlayamadım?»

Yabu, Omi'ye baktı. «Olanları anlat.»

Omi olayı açıklayınca Mariko tiksindi, ama duygularını yüzünden anlamak güçtü. «Daha sonra Anjin San iyice köpekleşti, Mariko San. Silahları olmadığı zaman korkuyor zaten.»

Yabu sakesini yudumladı. «Kendisine söyleyin, Mariko San. İntihar, Hıristiyan Tanrıya karşı gelmektir. Bunu nasıl yapabilir?»

«Anjin San, sizden utanarak özür diliyor, fakat Tanrıya karşı

gelmek sayılsa da intihar edeceğini söylüyor. Bu vicdan azabına katlanamayacağını söylüyor. Japonya'da bir **hatamoto** olduğuna göre bizim törelerimize uyacağını belirtiyor.»

«Barbarların hakları yoktur.»

Mariko, «Lord Toranaga kendisini **hatamoto** yaptı,» diye karşılık verdi. «Onun için de intihar etmeye hakkı var. **Neh?**»

«Nasıl intihar edecekmiş. Kendisine soruverin.»

Blackthorne cevap verecek yerde ucu çok sivri, kısa kılıcı çıkararak önüne bıraktı.

İgurashi sadece, «Blöf yapıyor,» dedi. «Bir barbarın uygar bir insan gibi davrandığını kim duymuş?»

Yabu kaşlarını çattı. Kalbi heyecandan hızlı hızlı atmaya başlamıştı. «Kendisi cesur bir adam, İgurashi San. Hem de acayip!» Bu işin sonunu görmeyi, barbarın cesaretini ölçmeyi istiyordu. Büyük bir zevke kapılmıştı. Zorla kendisini toplayarak boğuk bir sesle sordu. «Sen ne dersin, Omi San?»

«Biraz fedakârlık yapabilirsiniz sanırım, efendim. Anjin San'a köylüleri öldürmeyeceğinizi söyleyin. Fakat bu kararınızı köydekilere açıklamamasını da isteyin. Kendi Tanrısı üzerine yemin etsin.»

«Fakat o, Hıristiyan da değil. Bu yemin kendisini nasıl bağlar?»

«Onun bir tür Hıristiyan olduğuna inanıyorum, efendim. Sadece o siyah cüppeli rahiplerden hoşlanmıyor. Hem beş ay içinde dilimizi öğreneceğine de yemin etmeli. Kendisi epey zeki ve beş ay içinde bunu öğrenecektir. Böylece sizin onurunuz kurtulacaktır. Eğer varsa... onun onuru da kurtulacaktır. Bir şey kaybetmeyecek ve her şeyi kazanacaksınız.»

«Onun kendisini öldüreceğine inanıyor musun?»

«Evet.»

«Mariko San?»

«Bilemiyorum. Bu konuda size fikir veremeyeceğim için üzgünüm. Birkaç saat önce onun intihar etmeyeceğini söyleyebilirdim... Fakat bugün Omi San'ı göreli beri değişti.» Kadın, Anjin San'ı çok iyi anlaması gerektiğini düşünüyordu. Bir an onu anlar gibi oluyor, ama sonra şaşırıyordu. Bir an adamdan

hoşlanıyor, sonra nefret ediyordu. Bunların nedenini de bilemiyordu.

Blackthorne'un azap dolu gözleri uzakta bir noktaya dikilmişti. Alnında da ter tanecikleri belirmişti. Yabu, korktuğu için mi, diye düşündü. Blöfünü göreceğimiz için mi korkuyor? Blöf mü yapıyor?

«Mariko San.» Yabu'nun ağzı birden kurudu. «Anjin San'a kararımı değiştirmeyeceğimi söyleyin.»

Mariko'nun sesi pek hafifti. «Anjin San, ne yazık ki, Yabu San fikrini değiştirmiyor.»

Blackthorne bu sözleri duyduysa da üzülmedi. O ana dek kendisini böyle güçlü ve huzurlu hissetmemişti. Beklerken onları dinlememişti bile. Her şeyin Tanrıya kaldığını düşünüyordu. Mariko ona Japonya'da yaşayabilmesi için kendi törelerine uymasını söylemişti.

Karar değişmemişti.

«O halde ölmem gerekiyor. Bundan korkmam gerek, ama korkmuyorum. Neden? Bunu bilemiyorum. Belki de ölüm korkusunu kaybettim. Hayatla ölüm aynı şey... **Karma'yı karma'ya** bırakmalı.»

Gözleri hançeri andıran küçük kılıca ilişti. İyi bir hayatım oldu, diye düşündü. Sonra Yabu'ya baktı. «**Warimasu,**» dedi, ama sanki bu sözleri başkası söylemişti.

Kimse kımıldamadı.

Sağ eliyle hançeri aldı. Sol eli de bunu tuttu. Ucunu tam kalbinin üstüne dayadı. Ruhu sonsuz sessizliği arıyordu. Eli şaşmadan hançeri hedefine doğru itti.

Omi ona engel olmak için hazırlanmıştı, ama Blackthorne'un böyle şiddetle ve birden hareket edebileceği aklına gelmemişti. Omi eliyle hançerin çeliğini yakaladı ve o anda avcu kesilerek kanlar akmaya başladı. Blackthorne'un elinden hançeri alabilmek için olanca gücüyle uğraşıyordu. İgurashi de ona yardım etti ve ikisi birlikte bu darbeyi önlediler. Blackthorne'un kalbinin tam üstünde bıçağın ucunun girdiği yerden kan akıyordu.

Mariko ve Yabu yerlerinden kımıldamamışlardı.

Yabu, «Ona emret, Mariko San,» dedi. «Hayır, rica et. Omi San'ın önerdiklerini yapsın. Bu arada yemin etmeyi de unutmasın.»

***

Blackthorne ölümün eşiğinden ağır ağır döndü. Odadakilere de, bıçağa da çok uzaklardan ve anlamayarak baktı. Sonra birden olanları anımsadı, ama kendisini diri değil ölü sanıyordu.

«Anjin San? Anjin San?»

Kadının dudaklarının oynadığını gördü, ama bütün duyumları yağan yağmur ve esen rüzgâra yönelmişti.

«Evet?» Kendi sesi de uzaktan geliyordu. Fakat yağmurun kokusunu alıyor, havadaki deniz tuzunu tadıyordu. Hayretle kendi kendine, «Sağım,» dedi. «Sağım ve dışarıda yağmur yağıyor. Kuzeyden de rüzgâr esiyor. Ölmemişim. Sağım!»

Diğerleri sessiz sedasız ve sabırla oturuyor, böylece onun cesaretini övüyorlardı. Japonya'da hiç kimse böyle bir şey görmemişti. Hepsi de kendi kendine Anjin San'ın artık ne yapacağını sormaktaydı. Kendi kendine kalkıp gidebilecek miydi? Yoksa ruhu onu bırakacak mıydı? Onun yerinde olsam nasıl davranırdım, diye düşünüyordu hepsi.

Bir hizmetçi sessiz sedasız gelerek Omi'nin kanayan elini sardı. Zaman zaman Mariko onun adını söylüyordu. Sonra Blackthorne'un gözleri görmeye, kulakları duymaya başladı.

«Anjin San?»

«**Hai?**» O anda inanılmayacak derecede bitkindi.

Mariko, Omi'nin önerdiklerini söyledi. İngilizin bunları anlaması için birkaç defa tekrarladı.

Blackthorne son gücünü toplamış, zaferin zevkini tadıyordu. «Onun sözü kadar benimki de yeterli. Fakat istediği için Tanrının üzerine yemin ediyorum. Yabu San da sözlerini tutacağına dair kendi Tanrısının üzerine yemin etsin.»

«Lord Yabu, Buda üzerine yemin ettiğini söylüyor.»

Blackthorne yeminden sonra verilen çayı aldı. O zamana kadar çay kendisine böyle lezzetli gelmemişti. Gözlerinin keskinliğine şaşarak yağmur damlalarına baktı. «Yağmur ne güzel, değil mi?»

Kadın onun duygularının ölümle buluşmaya gitmemiş birinin erişemeyeceği bir yükseklikte olduğunu sezmişti. Adam bilinmeyen bir **karma** yüzünden olan mucize sayesinde geri gelmişti. «Evet. Neden biraz dinlenmiyorsunuz, Anjin San? Lord Yabu yarın konuşacağınızı söylüyor.»

«İyi olur. Teşekkür ederim.»

«Ayağa kalkabilecek misiniz?»

«Öyle sanıyorum.»

«Yabu San bir tahtırevan isteyip istemediğinizi soruyor.»

Blackthorne bunu düşündü. Sonra yürüyebileceğine karar verdi. Uzanıp kısa kılıcı alarak kınına soktu. «Bağışlayın,» diye mırıldandı.

«Üzülmemelisiniz, Anjin San. Bu gece siz yeniden doğdunuz. Bu yepyeni bir hayat.» Mariko onun hesabına gururlanarak konuşmuştu. «Pek az kimseye geri dönme olanağı verilir. Büyük cesaret gösterdiğinizi biliyoruz. Pek çok erkek bu durumdan sonra ayağa kalkacak gücü bile bulamaz. Size yardım edebilir miyim?»

«Hayır, teşekkür ederim.»

«Yardım şerefsizlik değildir. Size yardım etmekle ben onur kazanacağım.»

«Teşekkür ederim, ama önce gücümü bir deneyeceğim.» Fakat hemen kalkamadı. Önce ellerine dayanıp dizüstü durdu. Sonra sendeledi ve az kalsın düşüyordu. Sonunda kalktı.

Yabu eğilip selam verdi. Mariko, Omi ve İgurashi de onu taklit ettiler.

Blackthorne önce sarhoş gibi birkaç adım attı. Bir sütunu tutarak durdu, ama tekrar yürüdü. Sallanıyordu, fakat bir erkek gibi tek başına gidiyordu ve bir eli de kılıcındaydı.

⁂

Yabu sakeyi başına dikti. Konuşacak hale gelince de Mariko'ya, «Lütfen onun peşinden gidin,» dedi. Kadın çıkınca İgurashi'ye döndü. «Budala tezek yığını!»

İgurashi hemen pişmanlıkla alnını yere dayadı.

«Blöf dedindi ha! Aptallığın yüzünden eşsiz bir hazineyi kaybedecektim.»

«Evet, efendim haklısınız. Hemen canıma kıymama izin vermenizi dilerim.»

«Bu senin için çok iyi sayılır. Haydi git seni çağırana kadar ahırda otur. Aptal atlarla uyu. Sen de at kafalı bir ahmaksın zaten!»

«Efendim... Özür dilerim efendim!»

«Defol! Silahların başına Omi San geçecek artık. Blöfmüş, bir de blöf dedi. Neden yanımda hep budalalar var?»

Omi ses çıkarmadı, ama içinden gülüyordu.

«Fakat sen aptal değilsin, Omi San. Bugünden itibaren idare ettiğin topraklar iki katına çıkarıldı. Gelecek yıl da altı bin koku alacaksın.»

Omi saygıyla eğildi. İçinden, «Yabu ölümü haketti,» diyordu. «Onu idare etmek çok kolay.» Sonra mırıldandı. «Ben böyle bir şeye layık değilim, efendim. Sadece görevimi yaptım.»

«Evet, fakat sadakat ve görev armağanlandırılmalıdır.»

Omi doğruldu. «Savaş ne kadar sonra başlayacak, efendim?»

«Bu yıl. Belki altı ay sonra. Neden sordun?»

«Lady Mariko'nun burada üç günden fazla kalması daha doğru olur sanırım. Böylece kendinizi korursunuz.»

«Ha? Neden?»

«Anjin San'la ancak onun aracılığıyla konuşabiliyoruz. Anjin San on beş günde yirmi adamımızı yetiştirir. Yirmi adamımız da yüz kişiyi eğitir. Böylece kalanları da eğitiriz. Ondan sonra Anjin San'ın ölmesi veya sağ kalması da bizi ilgilendirmez. Hem Toda Mariko sayesinde Hiro Matsu, Buntaro ve klanını etkilemeyebiliriz. Hatta Toranaga'yı bile etkileyebiliriz.»

«Mariko San'la ilgili yazıyı hemen hazırla.»

Omi kayıtsızca ekledi. «Annem bugün Yedo'dan haber al-

mış efendim. Lady Genjiko, Toranaga'ya ilk erkek torununu vermiş.»

Yabu hemen dikkat kesildi. Toranaga'nın torunu! Acaba o torun aracıyla Toranaga yola getirilebilir miydi? Bu torun sayesinde Toranaga'nın soyu devam edecekti. Bebeği nasıl kaçırabilirdi? «Ya Ochiba?» diye sordu. «Lady Ochiba nerede?»

«Kendisi üç gün önce yanındakilerle Yedo'dan ayrılmış. Şimdi İshido'nun topraklarında güvendedir.»

Yabu, Ochiba ve kardeşi Genjiko'yu düşündü. İmparatorluğun en cazibeli kadını ve veliahtın annesi olan Lady Ochiba, güzel, sinsi ve acımasız biriydi. Buna karşılık küçük kardeşi Genjiko, yassı suratlı, çirkin bir yaratıktı. İki kardeş birbirlerini çok seviyorlardı. Fakat Ochiba, Toranaga ve soyundan nefret ediyordu. Genjiko da, Taiko ve oğlu Yaemon'dan hiç hoşlanmıyordu. Yıllardır pek çok **daimyo**'nun yaptığı gibi Yabu da kendi kendine, «Ochiba'nın oğlunun babası gerçekten Taiko muydu?» diye sordu. «Bunu bilebilmek için neler vermezdim. O kadına sahip olmak için neler vermezdim.»

Yabu gerindi ve kendisine uzatılan sakeyi aldı. «Demek yarım ayda askerler eğitilir diyorsun! Öyleyse Mariko San en az on beş gün burada kalmalı, Omi San.» Bozuk dişlerini göstererek güldü. «Vakti gelince biz de Anjin San'a bir ders vereceğiz. Ona doğru seppuku yapmasını öğretmek gerek. İşte bunu seyretmek zevkli olurdu. Sen haklısın... O barbarın günleri sayılı.»

⁂

27

On iki gün sonra akşamüzerine doğru Osaka'dan bir kurye geldi. Adamın yanında on samuray vardı ve ağızları köpüklenmiş atlar ölecek haldeydiler. Mızrakların uçlarına güçlü Naip-

ler Meclisinin forsu takılıydı. İshido'nun komutanlarından biri olan kurye yüksek rütbeli, zayıf, sert bir samuraydı. Adı Nebara Jozen olan adam acımasızlığıyla ün yapmıştı. Gri kimonosu yırtılmış ve çamur içinde kalmıştı. Gözleri uykusuzluktan kanlanmıştı. Terbiyesiz bir tavırla yiyecek ve içecekleri reddederek hemen Yabu'yu görmek istediğini söyledi.

«Bu halimi afedin, Yabu San, fakat işim acele. Efendim önce neden kendi askerlerinizle birlikte Toranaga'nın samuraylarını da eğittiğinizi sordu.»

Yabu bu terbiyesizlik karşısında kızardıysa da kendini tuttu. Jozen'in belirli buyruklar aldığı belliydi. Bu terbiyesizliği de lordunun çok güçlendiğini belirtiyordu. Ayrıca bu gizli işin duyulması, yani civarda bir casus olması da Yabu'yu sarsmıştı.

Kalenin verandasında oturuyorlardı. Omi, Yabu'nun arkasındaydı. Birkaç gün önce bağışlanan İgurashi de Jozen'in yakınındaydı. Özel muhafızlar onları korumaktaydı. Jozen devam etti. «Efendim neden Toranaga'nın oğlu Naga'nın ikinci komutan olduğunu da soruyor. Hem neyin ikinci komutanı? Sonra Lord İshido büyük bir nezaketle Toranaga'nın oğlunun burada olmasının nedenini soruyor. Bu, kendisini çok ilgilendirmekte. Evet, müttefiklerinin yaptığı her şey efendimi ilgilendiriyor. Başka önemli bir sorun daha var. Naipler Meclisi yeni ayın ilk gününde toplanıyor. Sadakat yemininizi tazelemeniz için sizi de Osaka'ya davet ettiler.»

Yabu'nun yüreği ağzına geldi. «Anladığıma göre Toranaga Sama istifa etmiş.»

«Öyle, Yabu San, fakat onun yerine Lord İto Teruzumi geçecek. Efendim de yeni Naipler Meclisi başkanı olacak.»

Yabu paniğe kapılmıştı. Toranaga dört naibin beşincisi konusunda asla uyuşamayacaklarını söylemişti. İto Teruzumi, Negato bölgesinden önemsiz bir **daimyo**'ydu, ama soylu Fuzimoto'ya dayanıyordu. Onun için de naipliğe kabul edilirdi. Fakat kendisi kukla gibi oynatılacak, yeteneksiz bir adamdı. Yabu düşünecek zaman kazanmaya çalıştı. «Bu daveti almakla onur duyarım.»

«Efendim hemen yola çıkmak isteyeceğinizi düşündü. Böy-

lece resmi toplantı sırasında Osaka'da olursunuz. Bütün daimyo'lara da aynı davetin yapıldığını size söylememi buyurdu.»

Yabu sakin gözükmeye çalışıyordu. «Bu resmi toplantıda bulunmak büyük bir onur olacak.»

«İyi. İşte bu da Lord Teruzumi'nin naipliğini onaylayan belgenin bir kopyası.»

Yabu sarılı parşömeni titreyen ellerle alarak açtı. Bütün naipler, yani İshido, Kiyama, Onoshi, Sugiyama bu belgeyi imzalamışlardı. Ayrıca Taiko'nun karısı Lady Yodoko da imzasını atmıştı. Jozen devam etti. «Bu kopyayı İwari, Mikawa, Totomi, Sugura, İzu ve Kwanto lordlarına yolladılar.» Belgede on bir gün önceki tarih vardı. «İwari, Mikawa, Sugura ve Totomi Lordları bu daveti kabul ettiler. İşte onların mühürleri de şurada. Listemde sizden başka biri daha var. Sonuncu olan Lord Toranaga.»

«Lütfen efendinize teşekkür edin ve kendisini tebrik etmek için sabırsızlandığımı söyleyin.»

«İyi. Bunu yazmanız gerekiyor.»

«Pekâlâ. Akşam yemeğinden sonra yazarım, Jozen San.»

Jozen, «O halde biraz dinleneyim,» diye mırıldandı. «Fakat izninizle güneş batarken buraya geleceğim.» Yabu'nun her türlü davetini reddederek çıktı.

Yalnız kalınca Yabu'nun yüzü hiddetten allak bullak oldu. «Beni kim ele verdi? Kim? O casus nerede?»

Rengi kül gibi olan İgurashi muhafızları uzaklaştırdı. «Casus Yedo'da olmalı efendim. Burada güvenlik eksiksiz.»

Yabu neredeyse üstünü başını paralayacaktı. «Beni ele verdiler. Yalnız kaldık. İzu ve Kwanto'yu yalnız bıraktılar. İshido kazandı.»

Omi hemen atıldı. «Daha yirmi gününüz var, efendim. Hemen Lord Toranaga'ya bir haber yollayın...»

Yabu tıslar gibi konuştu. «Budala! Toranaga durumu biliyor tabii. Benim bir casusuma karşılık onun elli casusu var. Beni bu kapana kıstırıp bıraktı.»

Omi korkusuzdu. «Sanmıyorum, efendim. İwari, Mikawa, Totomi ve Sugura onun düşmanıdır. Belki de kendisi henüz durumu duymadı. Ona hemen haber yollayın. Meclisin toplanama-

ması için İto Teruzumi'yi ya da naiplerden birini hemen öldürtsün.»

Yabu'nun ağzı açık kaldı. «Ne?»

«İsterseniz beni gönderin. Veya İgurashi San'ı. Lord İto ölürse, İshido yine çaresiz kalır.»

Yabu şaşkın şaşkın, «Çıldırdın mı sen?» diye mırıldandı. «Ne dediğinin farkında mısın?»

«Efendim, biraz sabır göstermenizi rica edeceğim. Anjin San size eşsiz bilgiler verdi. Neh? Biz bunları hayal bile etmemiştik. Şimdi Toranaga da bunları sizin haberlerinizden ve oğlunun gizli yolladığı haberlerden dolayı biliyor. Vakit kazanırsak beş yüz tüfekçimizle gizlice eğittiğiniz üç yüz tüfekli samuray sayesinde çok büyük bir güç kazanırsınız. Ama ancak bir kez başarı elde edersiniz. Düşman sizin tüfek kullandığınızı görünce hemen akıllanıp aynı şeyi yapar. Ama ilk savaşı da kaybeder. İşte bu savaş sayesinde Toranaga zafer elde edebilir.»

«İshido'nun savaşmaya ihtiyacı yok. Yirmi gün sonra İmparator tarafından Naipler Meclisi başkanlığı onaylanacak.»

«İshido bir köylüdür. Bir köylü oğludur. Yalancıdır ve savaşta da arkadaşlarını bırakıp kaçar.»

Yabu, Omi'nin yüzüne bakakaldı. «Sen ne dediğinin farkında mısın?»

«Kore'de bunu yaptı. Ben de oradaydım. Durumu babam da gördü, ben de gördüm. İshido, Buntaro San'ı tek başına bırakarak kaçtı. O, sadece hain bir köylüdür. Taiko'nun köpeği! Köylülere güvenemezsiniz. Ama Toranaga bir Minowara. Ona güvenebilirsiniz. Sadece Toranaga'nın çıkarlarını düşünmenizi öğütlerim.»

Yabu inanmaz gibi başını salladı. «Sağır mısın? Nebera Jozen'in sözlerini duymadın mı? İshido kazandı. Meclis yirmi gün sonra eski yetkisine kavuşacak.»

«Belki...»

«İto öldürülse bile... Bunu nasıl yaparsın? Olanaksız.»

«Deneyebilirim, ama vaktinde yapmama olanak yok. Bu işi yirmi günde sadece Toranaga başarabilir.» Omi kendisini teh-

likeye attığını biliyordu. «Bunu düşünmenizi rica edeceğim.»

Yabu yüzündeki terleri sildi. «Bu davetten sonra gitmezsem, beni de, klanımdakileri de öldürürler. Buna sen de dahilsin. O alayı eğitmek için iki aya ihtiyacım var. Toranaga'yla ben diğerlerini yenemeyiz. Hayır, yanılıyorsun. İshido'yu desteklemem gerek.»

Omi, «Daha on gün Osaka'ya gitmenize gerek yok,» dedi. «Toranaga'ya hemen Nebera Jozen'i haber verin. Böylece İzu ve Kasigi klanını korursunuz. Size yalvarıyorum. İshido size kalleşlik edecek ve her şeyinizi elinizden alacaktır. İkawa Jikkyu onun akrabası. **Neh?**»

İgurashi, bağırdı. «Fakat Jozen ne olacak? Ya silahlar? Askerleri eğitmemiz? O, bu gece her şeyi görüp öğrenmeyi isteyecektir!»

«Her şeyi onlara anlatın. Bütün planlarınızı açın.»

İgurashi şiddetle itiraz etti. «Jozen ne yaptığınızı anlar anlamaz efendisine haber verecektir. İshido da planlarımızı çalacaktır. Biz de mahvolacağız.»

«Hayır, onun peşine takılır ve uygun bir yerde kendisini öldürürüz.»

«Sus! Bu sözler sadece çılgınlık!»

Omi azarı işitince başını eğdi. «O halde seppuku yapmama izin verin, efendim. Fakat önce izin verin de sözlerimi bitireyim. Sizi korumaya çalışmazsam görevimi yapmamış sayılırım.»

«Sözlerini bitir!»

«Şimdilik bir Naipler Meclisi yok. Onun için küstah ve terbiyesiz Jozen'le adamlarını resmen koruyan bir meclis de yok. Meclis olmadığına göre, size buyruk da veremezler. Şu anda ortada meclis yokken, bu buyruğa sadece İshido'nun müttefikleri boyun eğecektir. İwari, Mikawa, Totomi ve Sugura lordları İshido'nun akrabaları değil mi? Bu tehdide kulak asmamalısınız. Toranaga şimdiye kadar hiçbir savaşta yenilmemiştir. Toranaga gemilerimiz olmasını, ticaret yapmamızı uygun görüyor. İshido bunları istemiyor. Toranaga o barbarın gemilerini buraya getirtmek niyetinde. Kendisine bunu siz teklif ettiniz. Ama İshido ka-

zanırsa İzu'yu akrabası İkawa Jikkyu'ya verecektir. Oysa Toranaga kazanınca Jikkyu'nun toprakları sizin olacak. Siz Toranaga'nın baş müttefikisiniz. Kılıcını size vermedi mi? Silahların kontrolünü size bırakmadı mı? Bu silahlar düşmanı şaşırtıp yeneceğinizi açıklamıyor mu? Köylü İshido size ne verdi? Terbiyesiz **roonin** samuraylarını size hakaret etmeleri için yolluyor! Sadece Toranaga Minowara'yı seçebilirsiniz. Onunla birlik olmalısınız.» Selam verip sessiz sedasız bekledi.

Yabu, İgurashi'ye baktı. «Sen ne diyorsun?»

İgurashi'nin yüzünden endişesi okunuyordu. «Ben de Omi San gibi düşünüyorum, efendim. Yalnız habercileri öldürmek tehlikeli olabilir...» Birden durdu. «Güvercinler! Jozen'in katırlarına iki kafes güvercin yüklenmişti!»

Omi, «Bu gece güvercinleri zehirleriz,» diye atıldı.

Yabu, «İgurashi,» dedi. «Jozen'i gözetlemeleri için adamları hemen yolla. Bugün güvercin yollayıp yollamadığını anlasınlar.»

Omi de ekledi. «Bütün şahinlerimizle avcılarımızı da hemen doğuya yollasanız iyi olur.»

İgurashi birden durdu. «Omi San, aklıma bir şey geldi. Jikkyu ve Lord İshido konusundaki sözleriniz doğru. Ama Neden Jozen'le uğraşacakmışız? Neden ona bilgi verelim? Neden hepsini bir an önce öldürmüyoruz sanki?»

«Çok doğru. Sizin planınız benimkinden daha fevkalâde, İgurashi San.»

Yabu, «Belki İshido'yla pazarlık edebilirim,» diye mırıldandı. Bu kapandan kurtulmak için bir yol arıyordu. «Dediğin gibi on günüm var. Jozen'i nasıl ortadan kaldıracağız?»

Omi başını salladı. «Hemen Lord Toranaga'ya durumu haber verin. O, Lord İto'nun ortadan kaldırılması gerektiğini anlar. Bu arada Naga'dan yararlanıp Jozen'i de temizleyebiliriz.»

*
**

Hava kararırken Blackthorne ve Mariko, peşlerinde diğer atlılarla bahçe kapısına geldiler. İkisi de yorulmuştu. Uşaklar gelip atları aldılar. Blackthorne oldukça anlaşılır bir Japonca'yla adamları savdı ve her zamanki gibi gururla verandada bekleyen Fujiko'yu selamdı.

Kadın Blackthorne'un artık alıştığı, «Size çay verebilir miyim, Anjin San?» sorusunu sordu.

Erkek de her zamanki gibi cevap verdi. «Hayır, önce banyo yapacağım. Sonra biraz sake ve yemek.» Kadını saygıyla selamlayarak bahçeden dolaşıp arka taraftaki hamama gitti.

Banyonun sıcak suyunda biraz yorgunluğu geçer gibi oldu. Burada çok işim var, diye düşünüyordu. Ancak banyoda birkaç dakika yalnız kalabiliyorum. Pek çok şey öğrendim. Bunları da Mariko'ya borçluyum. Mariko'nun burada kalması çok iyi oldu.

Biraz sonra banyonun kapısı açılarak Mariko içeriye girdi. «Anjin San?»

«Hai, Mariko San?»

Kadın eğilip selam verdi ve Japonca, «Yabu San bu gece sizi görmeyi istemiyor,» dedi.

İngiliz başını salladı. «Iyi. Domo.» Sonra gülümsedi. «Biliyor musunuz, buraya geleli beri ilk kez böyle serbest kalıyorum.»

Genç kadın da güldü. «Senyor Kılavuz Kaptan Blackthorne, ben de buraya geldiğimden beri ilk defa böyle izinliyim.»

Erkek bir kahkaha attı. Mariko saçlarını korumak için başına kalın bir havlu sarmış, üstüne de kalın pamukludan bir kimono giymişti. Genellikle Suwo, Ingilize masaj yaparken o küvete giriyordu. Hatta bazan Fuziko'yla birlikte gelip küvete girdikleri de oluyordu.

Blackthorne sıcak sudan çıkmaya yeltendi. «Banyoyu size bırakayım.»

«Yok, yok sizi rahatsız etmek istemem.»

«O halde bunu benimle paylaşın. Su çok güzel.»

«Teşekkür ederim. Üstümdeki ter ve tozu bir an önce at-

mayı istiyorum.» Kimonosunu çıkararak küçük tabureye oturdu ve bir hizmetçi hemen onun vücudunu sabunlamaya başladı.

Blackthorne genç kadını ilk kez çıplak olarak denize girdiği gün görmüş ve çok heyecanlanmıştı. Fakat artık onun çıplaklığı adamı etkilemiyordu. Japonlara özgü şekilde bir Japon evinde yaşamak onun böyle şeylere alışmasına yol açmıştı.

Mariko, «Bundan daha doğal ne olabilir Anjin San?» demişti. «Vücutlar doğaldır. Erkeklerle kadınlar arasındaki farklar da öyle sayılır.»

Blackthorne küvetten çıkarak uzun banka uzandı ve kendisini masör Suwo'nun ellerine terketti. Yarın pek çok şey olabilir, diye düşünüyordu. Ama bugün onların kurallarına uyacağım.

*
**

Jozen'in kafası iyice karışmıştı. Yabu, Omi ve İgurashi'nin açık açık anlattığı savaş taktikleri onu sersemletmişti. Sadece alayın ikinci komutanı ve baş düşmanının oğlu olan Naga, ağzını açıp bir şey söylememişti.

Jozen, «Şaşılacak iş, Yabu Sama,» diye tekrarladı. «Böyle gizli gizli çalışmanızın nedenini şimdi anlıyorum. Efendim. de bunu anlayacaktır. Akıllılık etmişsiniz doğrusu. Naga San, bütün gece hiç sesiniz çıkmadı. Bu yeni strateji konusunda ne düşündüğünüzü öğrenmeyi isterim.»

«Babam savaşla ilgili bütün olasılıkların düşünülmesini ister, Jozen San.»

«Ama sizin düşünceniz nedir?»

«Ben buraya buyruk almak, görmek, dinlemek, öğrenmek ve denemek için gönderildim. Düşüncelerimi açıklamam istenmedi. Bu konuda Yabu Sama, Omi San veya babam fikir yürütebilir.»

«Fakat bu gece herkes rahat rahat konuşuyor. Saklanacak ne var? Hepimiz dostuz, **neh?** Bu kadar ünlü bir babanın ünlü oğlu da düşüncelerini açıklamalıdır.»

Naga buz gibi bakışlarla Jozen'i süzdü. «Düşüncemi sordunuz, efendim. Ben bu işi tiksindirici buluyorum. Atalarımız

kiminle savaştıklarını, kimi yendiklerini daima bilmişlerdir. Bu **bushdo**'dur. Gerçek samuraylar böyle savaşırlar. Daha üstün olan erkek kazanır. **Neh?** Fakat şimdi? Şimdi, değerinizi lordunuza nasıl kanıtlarsınız? Kurşun sıkmak sadece budalalıktır. Kahramanlık bunun neresinde? Samuray geleneğimize karşı patlayıcı silahlar. Barbarlar da, köylüler de böyle dövüşürler. Birkaç deli köylü yeterince silahla pek çok samurayı öldürebilir! Evet, köylüler bizi öldürebilirler. Hatta babamın yerine oturmak isteyen Lord İshido da bu işi yapabilir.»

Jozen sinirlendi. «Lord İshido babanızın topraklarını istemiyor. O sadece imparatorluğu sahibi olan veliahtı korumak istiyor. Hem Lord Taiko da bir zamanlar köylüydü. Lordum İshido da öyle. Ben de köylü ve **ronin**'dim.»

Naga kavga etmek istemiyordu. Kılıç ve balta kullanmakta çok usta olan Jozen'le takışmak niyetinde değildi. Hatta ağzını açtığına da pişmandı. «Konuştuğum için özür dilerim. Sizi rahatsız ettiysem beni bağışlayın, Yabu Sama ve Omi San.»

Yabu araya girdi. «Özür dileyecek bir şey yok. Bu liderler arasında bir konuşma. **Neh?**»

Jozen doğruldu. «Lordum İshido'ya haber göndermem gerek.»

Yabu bu anı beklemiş gibi hemen yeninden kıvrılmış bir parşömen çıkardı. «Burada yaptığımız bütün çalışmaların raporu bu. Lord İshido eğitime son vermemizi istediği an her şey duracak tabii.»

Jozen parşömeni aldı. «Ya Lord Toranaga? O ne diyor?» Gözleri Naga'ya gitti. Fakat genç bir şey demeden parşömene bakıyordu.

Yabu, «Onun fikrini de soracaksınız nasıl olsa,» diye cevap verdi. «Herhalde yarın Yedo'ya hareket edeceksiniz. Yoksa bir saldırı görmeyi ister miydiniz?»

«Bir saldırı seyretmeyi isterim doğrusu.» Jozen yardımcısına dönerek parşömeni verdi. «Masumoto, bunu Lord İshido'ya götür. Hemen yola çık.»

«Peki Jozen San.»

Yabu da İgurashi'ye baktı. «Kendisine at ve muhafız verin.»

Jozen gerinerek esnedi. «Çok yorulmuşum. Osaka buradan çok uzak tabiî.»

Yabu gülümsedi. «Öyle.»

«O gece size saldıran haydutları anımsadınız mı?»

«Tabiî.»

«İşte o gece tam dört yüz ellisini öldürdük. Hem bazıları Lord Toranaga'nın üniformasını giymişlerdi.»

«**Ronin**'lerin şerefi yoktur.»

Bir zamanlar **ronin** olduğu için hâlâ utanç duyan Jozen sinirlendi. «Bazı **ronin**'ler vakarlıdır. Bazıları da bizim grilerin üniformalarını giymişlerdi. Ama hiçbiri kaçamadı. Hepsi öldü.»

«Ya Buntaro San?»

«Hayır...» Ağzından bu söz kaçtığı için pişmandı, ama çaresiz devam etti. «Hayır, kesinlikle bilmiyoruz. Başı elimize geçmedi. Belki de onu yakalayıp doğramışlardır.»

Naga nazik nazik, «Lord Todo Hiro Matsu nasıl?» dedi.

«İhtiyar Demir Yumruk her zamanki gibi güçlü ve aksi. Kendisi birkaç gün önce babanızın adamlarıyla kentten ayrıldı.»

«Ya babamın ailesi?»

«Lady Kiritsubo ve Lady Sazuko'nun efendimin yanında kalmaları istenmiş. Bir doktor hanımefendiye bir ay dinlenmesini söylemiş. Çocuk beklediği için bu ara yola çıkması doğru değilmiş.»

Naga endişelenerek, «Önemli bir şey olmadığını umarım,» dedi.

«Hayır, Naga San.» Jozen yine Yabu'ya baktı. «Lord Toranaga'ya geldiğimi haber verdiniz değil mi?»

«Evet.»

«Bir haberci güvercinin havada daireler çizip kuzeye doğru uçtuğunu gördüm de.»

«Evet artık böyle güvercinlerim var.» Yabu bu arada Jozen'in güvercinlerini de gözetlediklerini ve bunların dağların orada şahinler tarafından yere indirildiklerini söylemedi tabiî. Hem şifreyi de çözmüşlerdi. Jozen, 'Haberlerin hepsi doğru,' diye yazmıştı. 'Yabu, Naga, Omi ve barbar burada.'

*
**

«İyi geceler, Fujiko San.»

«İyi geceler Anjin San.»

Kapı arkasından kapandı. Blackthorne kimonosuyla kasık bağını çıkararak daha ince bir yatak kimonosu giydi. Cibinliğin altına girerek yattı. Kandili de söndürdü. Etraf karanlıktı artık. Dalgaların sesini duyabiliyordu. Fazla sake içtiği için biraz sersemlemişti. Zaman zaman aşağıdaki köyde bir köpek havlıyordu. Bir köpek alsam, diye düşündü. Evdeki Grog adlı köpeğini anımsadı.

O sırada ince kapı yana doğru kaydı ve Blackthorne da yastığın altındaki silahını çekerek hazırlandı. Sonra hafif ipek hışırtısını ve parfümü duydu.

«Anjin San?» Fısıltı vaat doluydu.

Erkek görmeye çalışarak karanlıklara bakıp, «Hai?» diye mırıldandı.

Atak sesleri yaklaştı. Sonra kadın eğilip cibinliği kaldırdı ve Blackthorne'a sokuldu. Onun elini tutarak önce göğsüne, sonra dudaklarına götürdü.

«Mariko San?»

O anda parmaklar karanlıkta dudaklarına dokundu ve konuşmamasını belirtti. Blackthorne atıldıkları büyük tehlikeyi anlayarak başını salladı. Kadının incecik bileklerini tutarak dudaklarıyla okşadı. Zifiri karanlıkta diğer elini kaldırarak kadının yüzünde dolaştırdı. Kadın da onun parmaklarını teker teker öptü. Açtığı saçları beline kadar inmişti. Blackthorne'nun elleri aşağıya kaydı. İncecik ipeğin altında başka bir şey yoktu.

Kadının tadı da eşsizdi. Blackthorne'un dili onun dişlerine dokundu. Sonra kulaklarında gezindi. Kadın kimonosunu çıkararak yana attı. Solukları daha sıklaşmıştı şimdi. Daha da yaklaşıp sokularak örtüyü kafalarına çekti. Sonra elleri ve dudaklarıyla erkeği sevmeye başladı. Blackthorne'un tanıdığı kadınlardan çok daha yumuşak, ihtiraslı ve tecrübeliydi.

***

28

Blackthorne şafakta uyandığı zaman yalnızdı. Önce rüya görmüş olduğunu sandı. Fakat o parfümü duyuyordu hâlâ. O zaman bunun bir düş olmadığını anladı.

Usulca kapıya vuruldu ve bir hizmetçi kapıyı açınca Fujiko elinde çay, pirinç ve çörek bulunan tepsiyle odaya girdi. Erkek ona teşekkür etti. Sabah kahvaltısını daima Fujiko getirirdi. Cibinliği açar ve erkek karnını doyururken de öylece beklerdi.

Blackthorne çayı yudumlarken, acaba Fujiko dün gece olanları biliyor mu, diye düşündü. Sonra anlaşılabilecek bir Japoncayla kadınla biraz konuştu.

Dışarıdan Mariko'nun, «Fujiko San?» diye seslendiğini duydu.

«**Hai,** Mariko San?» Fujiko gidip kapıyı hafifçe araladı. Blackthorne konuşmaları anlamıyordu.

Kimsenin durumu bilmediğini umarım, diye düşündü. Bunun aramızda bir sır olarak kalmasını istiyorum. Hatta bir düş olması daha da doğruydu.

Kalkarak giyindi ve o sırada Fujiko San da gelerek onun kuşağını düzeltti. Odadan çıkınca da kılıçlarını verdi. Bunları takmak Blackthorne'a saçma gelmiyordu artık. Bu iki kılıç Fujiko'ya babasından kalmıştı. Adam Kore'deki kanlı bir savaşta kazanmıştı kılıçları. Blackthorne verandaya çıkarak parmak arasından geçen sandallarını giydi. Bahçe kapısının arkasında atlar ve samuray biniciler bekliyordu. Mariko da oradaydı. Genç kadın atına binmişti bile. Açık yeşil ipek pantolon üzerine açık sarı bir pelerin giymişti. Başındaki geniş kenarlı şapkanın kurdeleleri de sarıydı. Elinde de eldivenleri vardı. Hava kapalı olduğu için eyere bir yağmur şemsiyesi takılmıştı.

Erkek ciddi ciddi, «**Ohayo,**» dedi. «**Ohayo,** Mariko San.»

«**Ohayo,** Anjin San. Nasılsınız?»

Blackthorne teşekkür etti. Kadın aralarında bir şey geç-

tiğine dair küçük bir imada bile bulunmamıştı. Ama erkek de böyle bir şey beklemiyordu zaten. Durumun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. O anda kadının parfümünü duydu. Herkesin içinde onu öpmeyi arzuladı.

Blackthorne yola çıkınca samuraylara önden gitmelerini işaret etti ve Latince konuşmaya başladı. «Mariko, çok güzelsin ve seni seviyorum.»

«Teşekkür ederim. Fakat dün gece fazla sake içtiğim için kafamın içi hiç de güzel değil. Hem sevmek Hıristiyanlara özgü bir söz.»

«Sen güzelsin ve Hıristiyansın. Sake de seni etkileyemez.»

«Bu yalan için teşekkür ederim, Anjin San.»

«Hayır. Asıl benim teşekkür etmem gerek.»

«Ya? Neden?»

«Asla 'Neden?' deme. Sana en içten duygularımla teşekkür ederim.»

Mariko, «Bugün çok mutlusunuz,» diye mırıldandı. «Çok iyi. Fakat neden?»

«Senin yüzünden. Bunun nedenini biliyorsun.»

«Ben bir şey bilmiyorum, Anjin San.»

Erkek, «Hiçbir şey bilmiyor musun?» diye takıldı.

«Hayır.»

Blackthorne şaşırdı. Yalnızdılar ve güvendeydiler. «Ah ben budalayım. İhtiyatlı davranmanın akıllılık olduğunu unuttum. Sadece yalnız olduğumuz için bundan söz etmek istemiştim.»

«Bilmece gibi konuşuyorsunuz. Sizi anlayamıyorum.»

Blackthorne yine şaşırdı. «Bundan sözetmeyi istemiyor musunuz?»

«Neden, Anjin San?»

«Gece olanlardan.»

«Gece hizmetçim Koi yanınızdayken kapınızın önünden geçtim.»

«Neee?»

«Resmi metresinizle ben kızın sizi memnun edecek bir armağan olduğunu düşündük. Sizi memnun etti, değil mi?»

Blackthorne kendisini toplamaya çalışıyordu. Mariko'nun hizmetçisi hanımının boyundaydı. Daha da gençti, ama ne onun gibi beyaz, ne de öyle güzeldi. Evet, oda zifiri karanlıktı ve sakeden de sersemlemişti, fakat gelen hizmetçi değildi.

Portekizce konuştu. «Buna olanak yok.»

«Olanaksız olan nedir, senyor?»

Atlılar uzakta olmadığı için yine Latince konuşmaya başladı. «Ne olur benimle alay etme. Kimse bizi duyamaz. Ben bir varlığı ve parfümü farkedebilirim.»

«Gelenin ben olduğumu mu sanıyorsunuz? Hayır, değilim Anjin San. Bu bana şeref verirdi... Bunu ne kadar istesem de... hayır, olamaz, Anjin San. Gece yanınızdaki ben değildim. Hizmetçim Koi'ydi. Onur duyardım. Fakat ben başka bir adama aitim.»

«Evet ama o hizmetçin değildi.» Hiddetine engel oldu. «Madem öyle istiyorsun...»

Kadın yatıştıran bir sesle konuştu. «Gelen hizmetçimdi, Anjin San. Ona parfümümü sürdük ve konuşmamasını emrettik. Bir an bile onu ben sanacağınız aklımıza gelmedi! Sizi kandırmak istemedik. Sadece yatmaktan sözetmekten sıkıldığınızı bildiğimiz için rahatınızı sağlamaya çalıştık.» Masum gözlerle adama baktı. «Kız size zevk verdi mi, Anjin San? Siz ona çok zevk vermişsiniz.»

«Önemli bir şeyle ilgili şakalar bazen tatsız kaçar.»

«Önemli şeyler daima ciddi olarak karşılanır. Fakat gece bir erkeğin yanında kalan bir kadın önemli değildir.»

«Seni önemsiz kabul edemem.»

«Teşekkür ederim. Ben de aynı şeyi söyleyebilirim. Fakat gece bir erkekle bir kadının bir arada kalması önemli değildir. Bu kadından erkeğe bir armağandır. Bazen de erkekten kadına. Başka bir şey değil.»

«Asla mı?»

«Bazen. Fakat yatakla ilgili bu iş dolayısıyla bu kadar ciddileşmeniz doğru değil.»

«Öyle mi?»

«Bu ülkede sadece bir erkekle bir kadın yasalara karşı gelerek birleşirlerse bu önemli sayılır.»

Blackthorne onun inkârının nedenini sonunda anlayarak dizginleri çekti. «Sen haklısın ve ben çok hatalıyım. Konuşmamam gerekirdi. Özür dilerim.»

«Neden özür diliyorsunuz? Söyleyin Anjin San. Kızın boynunda bir haç var mıydı?

«Hayır.»

«Ben bunu daima takarım. Daima.»

Blackthorne farkına varmadan Portekizce, «Bir haç çıkarılabilir,» dedi. «Bu bir şeyi kanıtlamaz. Bir parfüm gibi bu da ödünç verilebilir.»

«Bana gerçeği söyleyin. O kadını gördünüz mü? Gerçekten gördünüz mü?»

«Tabiî gördüm.»

«Gece hava kapalıydı ve ay da yoktu. Lütfen doğru söyleyin, Anjin San. Düşünün? Kadını gördünüz mü?»

Blackthorne hiddetle, gördüm tabiî, diye düşünüyordu. Sonra kendisine kızdı. Kahretsin, kadını görmedin. İyice içmiştin. O hizmetçi de olabilirdi, ama sen Mariko olduğunu biliyordun. Çünkü Mariko'yu istiyordun. Mariko'yu hayâl ettin. Onun da aynı şekilde seni istediğine inandın. Sen bir budalasın. Allahın belası bir budalasın.

«Aslında hayır. Özür dilemeliyim. Nasıl özür dileyebilirdim acaba?»

Kadın sakin sakin, «Özür dileyecek bir şey yok,» diye cevap verdi. «Size pek çok kez bir erkeğin hatalı da olsa özür dilemeyeceğini söyledim. Siz yanılmadınız.» Gözlerinin içi gülüyordu. «Hizmetçimden özür dilemenize gerek yok.»

«O halde Mariko San... Canım her isteyişinde o hizmetçiyi çağırabilir miyim?»

«Tabiî. Ama akıllı bir adam bunu yapmaz.»

«Neden? Gelecek kez düş kırıklığına mı uğrarım?»

«Belki.»

«Fakat bir hizmetçiye sahip olup bu konuda bir şey söylememek bana zor geliyor.»

«Yatmak vücutla ilgili bir zevktir. Bir şey söylemeye gerek yoktur.»

«Fakat bir hizmetçiye güzel olduğunu nasıl söyleyebilirim?

Onu sevdiğimi nasıl anlatabilirim? Beni mutlu ettiğini nasıl açıklayabilirim?»

«Bir hizmetçi böyle sevilemez. Burada bu olamaz, Anjin San. Böyle bir ihtiras bir eşe veya resmi metrese karşı da duyulamaz. Ancak Kiku San gibi çok güzel olan ve bu duyguyu hakkeden bir geyşa sevilebilir.»

«O kadını nerede bulabilirim?»

«Köyde. Size aracılık yapmak bana onur verir.»

«Aman Tanrım! Bu sözlerinde içtensin!»

«Tabiî. Bir erkek her türlü ihtirasa gereksinme duyar. Bedelini verebilirseniz o hanımla sevişmeye değer.»

«Ne demek bu?»

«Kadın çok pahalıdır.»

«Aşk satın alınmaz. O tip bir şeye değmez. Aşkın fiyatı yoktur.»

Marika gülümsedi. «Yatmanın daima bir bedeli vardır. Daima. Bunun para olması da şart değildir, Anjin San. Fakat bir erkek yatmanın bedelini şu veya bu şekilde öder. Gerçek aşk ruhların anlaşmasıdır. Biz buna görev diyoruz. Bunun için sözlere gerek yoktur. Ruhlar belki sadece armağan olarak ölümü isteyebilir.»

«Yanılıyorsun. Keşke sana dünyayı olduğu gibi gösterebilseydim.»

«Dünyayı biliyorum. Her zaman nasıl olacağını da biliyorum. Siz o aşağılık hizmetçiyi yine istiyor musunuz?»

«Evet... İstediğimi biliyorsunuz...»

Mariko neşeli neşeli güldü. «O halde hizmetçiyi güneş batınca size getireceğiz. Fujiko ve ben getireceğiz!»

«Allah kahretsin! Bunu da yaparsanız yani!» Dayanamayıp kadınla beraber güldü.

«Ah Anjin San, güldüğünüzü görmek ne kadar hoş. Anjiro'ya döndüğünüzden beri çok değiştiniz.»

«Hayır fazla değil. Fakat dün gece bir düş gördüm. Kusursuzdu.»

«Olamaz. Bazen güneşin batışı ya da ayın doğuşu kusursuz olabilir ancak.»

«Seni hiç anlayamıyorum.»

Mariko dönerek ona baktı. «Bir kere bir erkek daha bana, 'Sizi anlayamıyorum,' dediydi. Kocam da, 'Bağışlayın lordum,' diye cevap verdi. 'Onu kimse anlayamaz. Ne babası, ne tanrılar, ne yaptığı barbar Tanrı, ne de annesi onu anlayabilir.'»

«Bunu söyleyen Toranaga mıydı? Lord Toranaga?»

«Hayır, Anjin San. Taiko'ydu. Lord Toranaga beni anlar. O her şeyi anlar.»

«Beni de anlar mı?»

«Sizi çok iyi anlıyor?»

«Kendisi savaşı kazanacak mı dersiniz?»

«Evet.»

«Peki, bana gemimi verecek mi?»

Kadının ciddi hali birden kayboldu. «Hayır. Çünkü Anjiro'da o hizmetçiyle fazla yatmaktan haliniz kalmayacak. Lord Toranaga geminize dönüp bizleri bırakmanızı söylediği zaman bile gidemeyeceksiniz.»

«Hep böylesin. Bir an ciddi. Bir an alaycı.»

«Size gerçekleri göstermek için başka türlü cevap verilemezdi, Anjin San. Fakat bizlerden ayrılmadan önce Lady Kiku'yu görmelisiniz. O büyük ihtirasa değer. Güzel ve yeteneklidir. İsterseniz, dediğim gibi aracılık edebilirim. Böyle özel bir eğlence istediğiniz zaman resmi metresinize durumu bana açmasını söyleyin.»

«Neden Fujiko San'a söyleyeyim?»

«Çünkü sizin zevk almanızı sağlamak onun görevidir. Biz hayatın basitleşmesinden hoşlanırız. Erkekler ve kadınlar yatmayı olduğu gibi kabul ederler. Bu hayatın önemli bir parçası sayılır. Fakat bir erkekle kadın arasında daha önemli şeyler vardır. Saygı, Görev. Hatta sizin sözünü ettiğiniz sevgi. Fujiko sizi seviyor.»

«Hayır, sevmiyor!»

«Sizin için hayatını verebilir. Verebileceği daha fazla bir şey var mı?»

Blackthorne sonunda güçlükle gözlerini ondan ayırabildi. «Demek söylenecek bir şey yok? Yani aramızda...»

«Hayır. Böylesi doğru.»

«Ya kabul etmezsem?»

«Kabul etmek zorundasınız. Buradasınız. Burası sizin eviniz.»

*
**

Yabu o günkü saldırı gösterisi sırasında İshido'nun adamlarını öldürmeyi uygun bulmuştu. Bir süngü hücumu sırasında Nebera Jozen yaralandı. Samuray ne kadar korkak olduğunu o anda ortaya koyarak yalvarmaya, kendisini bağışlamaları için ağlamaya başladı. Fakat Naga ve yanındakiler ona acımadılar. Önce Jozen'in kaçmasına izin verildi, sonra kahkahalar arasında tekrar tekrar süngülendi. Sonra yine koşturuldu ve bacaklarından yaralandı. Sonunda Jozen'in sürüne sürüne uzaklaşmasına razı olundu, ama bunun arkasından da barsakları deşildi.

Ancak öteki samuraylar Jozen gibi olmadıklarını kanıtladılar. Hepsi de sırayla yere diz çökerek kısa kılıçlarıyla karınlarını deştiler. Naga ve adamları onlara asla ilişmedi ve vakti gelince tanıklar birer kılıç darbesiyle arkadaşlarının başlarını aldılar.

En son samuray yere diz çöktü. Onun tanıklığını yapacak kimse kalmamıştı. Çok da gençti. Korkudan parmakları titriyordu. Iki defa arkadaşlarına karşı görevini yapmış ve onların fazla acı çekmemeleri ve korkuya kapılarak utanmamaları için birer darbede başlarını almıştı. Bir sefer de en sevdiği arkadaşının bir samuray gibi ölmesini beklemişti. Üstelik o daha ömründe hiç kimseyi öldürmemişti.

Genç kendi kısa kılıcına baktı, sonra karnını açarak cesaret bulabilmek için dua etti. Gözlerinde yaşlar birikmişti, ama yüzü gülümserken donmuş bir maskeyi andırıyordu. Kuşağını açarak kısa kılıcın kabzasına sardı. Böylece darbeyi daha kolay indirecekti. Bu genç görevini iyi yapmış olduğu için Naga subayına işaret etti.

Samuray gelip selam vererek kendisini tanıttı. «Osaragi Nampo. Lord Toranaga'nın Dokuzuncu Alay Komutanı. Sizin tanığınız olmak bana onur verecek.»

Genç de, «Ikomo Tadeo,» diye cevap verdi. «Lord İshido'nun uyruğu olan bir subay. Teşekkür ederim. Sizi tanığım ola-

rak kabul etmekle onur duyarım.»

Gencin ölümü çabuk, acısız ve şerefli oldu.

Sonra başlar toplandı. Bunlar İshido'ya yollanacaktı. Daha sonra Jozen kendisine gelerek haykırmaya başladı. Elleriyle deşilmiş barsaklarını itmeye çalışıyordu. Onu köyden gelen köpeklere bıraktılar.

*
**

29

Jozen'le adamlarının ölümünden on gün sonra At Saatinde, yani sabahın onunda, üç gemi Anjiro burnunu döndü. Gemiler asker doluydu. Toranaga, yanında Buntaro'yla karaya çıktı.

Toranaga hemen, «Önce beş yüz samurayın katıldığı bir saldırıyı görmek istiyorum, Yabu San,» dedi.

«Gösteri yarına kalamaz mı? Böylece hazırlanacak vakit bulurum.» Yabu, Toranaga'nın böyle birden çıkagelmesine pek sinirlenmişti. Casuslarının kendisine durumları vaktinde haber verememelerine çok içerliyordu. Ancak yanına bir muhafız alarak sahile inecek zamanı bulabilmişti.

«Hayır!»

Yabu hiddetini gizledi. «İgurashi, bu işle ilgilen!».

Sonra birden Toranaga'nın gelmiş olmasına sevindi. Osaka'ya davet edildiğinden bu yana on gün geçmişti. Kendisi Omi'nin öğüdünü dinleyerek beklemeyi uygun bulmuştu. Ve işte Toranaga da gelmişti. «Son haberinizi dün aldık, Toranaga Sama. Siz Osaka'ya gitmemeye kararlı mısınız?»

«Ya sen?»

«Ben lider olarak sizi seçtim. Sizin kararınızı bekliyordum tabii.»

«Kararım çok kolay, Yabu Sama. Ama seninki zor. Oraya gidecek olursan naipler Jozen ve adamlarını temizlettiğin için seni parçalayacaklardır. Ishido da çok hiddetlenmiş. Bunda da haklı. **Neh?**»

«Bunu Naga San'ın yapması iyi oldu değil mi? Yoksa senin yapman gerekecekti. Naga San'ı daha sonra tartışacağız. Neyse talim alanına giderken seninle biraz konuşalım. Vakit kaybetmenin anlamı yok.» Toranaga peşinde muhafızlarıyla hızlı hızlı yürümeye başladı. «Evet, güç durumdasın, eski dost. Oraya gidecek olursan kafanı da, Izu'yu da kaybedeceksin. Bu arada Kasigi klanını da temizleyecekler tabiî. Kalacak olursan Naipler Meclisi yine aynı şeyi isteyecektir.» Yabu'ya baktı. «Son defa Anjiro'dayken bana öğütlediğini yap istersen. Senin tanığın olmak bana zevk verir. Belki kafanı götürürsem, Ishido'nun neşesi de yerine gelir.»

«Kafamın Ishido için bir değeri yok.»

«Aynı kanıda değilim.»

Buntaro onlara yaklaştı. «Özür dilerim, efendim. Adamların nerede konaklamasını istiyorsunuz?»

«Tepedeki düzlükte. Oraya kamp kurun. Iki yüz muhafız benimle kalede kalacak. Işleri ayarladıktan sonra yanıma gel. Bu talimi görmeni istiyorum.»

Buntaro uzaklaşınca Yabu, «Kamp kurup burada mı kalacaksınız?» diye sordu.

«Hayır sadece kendi adamlarım. O hücum duyduğum kadar iyiyse beşer yüz samuraydan oluşmuş dokuz saldırı birliği daha kuracağız.»

«Ne?»

«Sana seçme bin samuray daha getirdim. Diğer bini de sen bulacaksın.»

«Fakat yeterince tüfek yok ve.....»

«Özür dilerim, ama yanılıyorsun. Bin tüfekle bol kurşun ve barut getirdim. Bir hafta sonra diğer silahlar da bin adamımla gelecek.»

«Yani dokuz saldırı birliğimiz mi olacak?»

«Evet. Bir tek alay. Buna da Buntaro komuta edecek.»

«Komutanlığı benim yapmam daha uygun sanırım...»

«Fakat Meclisin birkaç gün sonra toplanacağını unutuyorsun. Osaka'ya gideceksen alaya nasıl komuta edersin? Gitmek için hazırlığını yaptın mı?»

Yabu durdu. «Müttefikiz. Sizin lider olduğunuzu kabul ettim ve sözümü de tuttum. Şimdi planınızın ne olduğunu soruyorum. Savaşa giriyor muyuz, girmiyor muyuz?»

«Daha kimse bana savaş açmadı.»

Yabu o anda ne pahasına olursa olsun Yoshimito kılıcını çekerek Toranaga'nın kanını toprağa akıtmayı istedi. Toranaga'nın muhafızlarının soluklarını ensesinde duyuyordu, ama bir şeye aldıracak hali yoktu. «O Meclis sizin de ölüm fermanınız değil mi? Bunu kendiniz söylemiştiniz. Onlar toplandılar mı, kararlarını kabul etmek zorundasınız. **Neh?**»

«Doğru.» Toranaga muhafızlarına geri çekilmesini işaret ederek kılıcına dayanıp durdu.

«O halde kararınız nedir? Ne yapmayı teklif ediyorsunuz? Osaka'ya gidecek misiniz?»

«Tabiî.»

«Ne zaman?»

«Ne zaman canım isterse.»

«Yani İshido'yu memnun ettiği zaman değil.»

«Sadece canımın istediği zaman.»

Yabu, «Bizi yalnız bırakacaklar,» diye yakındı. «Bu saldırı alayımız da olsa bütün Japonya'yla savaşamayız. Hem on günde hazırlanmamıza da olanak yok.»

«Evet.»

«O halde planınız nedir?»

«Jozen ve Naga San arasında neler oldu?»

Yabu sadece Naga'yı Omi'nin kışkırtmasını gizleyerek her şeyi anlattı.

«Peki barbarım nasıl? Anjin San nasıl davranıyor?»

«İyi. Çok iyi.» Yabu barbarın ilk gece seppuku yapmaya kalkmasını ve bundan nasıl yararlandığını aktardı.

Toranaga, «Akıllılık etmişsin,» diye mırıldandı. «Onun seppukuya kalkışacağı hiç aklıma gelmezdi. Çok ilginç.»

Yabu sabırsızlanmaya başlamıştı. «Lord İto'nun naip olacağına dair haber yolladım. Bunu daha önceden biliyor muydunuz?»

«Bazı söylentiler duymuştum. Lord İta, tam İshido'nun istediği gibi aciz biri.»

«Onun oyu sizi mahvedecek.»

«Bir Meclis olursa tabiî.»

«Ah, öyleyse bir planınız var.»

«Daima planım veya planlarım vardır. Bunu bilmiyor muydun? Fakat senin planın nedir, müttefikim? Ayrılmak istiyorsan ayrıl. Kalmak istiyorsan kal. Birini seç!» Toranaga yoluna devam etti.

*
**

Mariko, Toranaga'ya sık yazıyla dolu bir parşömen uzattı. Adam, «Hepsi bu kadar mı?» diye sordu.

«Evet, lordum.» Genç kadın geminin pis havasından sıkılmıştı. «Her gece o gün olanları kaydettim. Siz gideli beri olanların hepsini yazdım sayılır.»

«İyi. Bunu başkası okudu mu?»

«Hiç kimseye göstermedim.» Serinlemek için yelpazesini kullandı. «Anjin San'ın resmi metresi ve hizmetçiler yazdığımı gördüler, ama kâğıdı daima kilitledim.»

«Kararın nedir?»

Mariko duraklayarak kapalı kamara kapısına ve lomboza baktı.

«Gemide sadece adamlarım var ve alt güverteler de boş, Mariko San.»

«Evet, lordum. Fakat Anjin San bir gemide sır saklanmayacağını söylediydi.» Bir an düşündükten sonra güvenle devam etti. «Tüfekli alay bir tek savaşı kazanabilir. Barbarlar tüfek ve toplarla karaya çıkarlarsa bizi mahvedebilirler. Onun için barbarlardan bir donanma almalısınız. Anjin San'ın bilgisi sizin için çok değerli oldu. Ancak bunu başkaları duymamalı. Kötü ellerde bu bilgi sizin için çok tehlikeli olur.»

«Bunları başka kimler biliyor?»

«Yabu San epey bilgili, fakat Omi San daha fazlasını biliyor. Onun sezme gücü de fazla zaten. İgurashi San, Naga San ve savaşçılar stratejiyi biliyorlar. Ama inceliklerin farkında değiller. Hiçbiri Anjin San gibi bu işin siyasi yönünü bilemiyor.

içlerinde durumu en iyi anlayan da benim. Yalnız Anjin San'ın bilgi hazinesi çok geniş ve belleği de kusursuz. Sabrederseniz size bütün gelenek, görenek ve tehlikeleriyle dünyanın doğru bir resmini çizebilir. Eğer doğru söylüyorsa tabiî.»

«Doğru söylüyor mu?»

«Buna inanıyorum.»

«Yabu konusundaki düşüncen nedir?»

«Yabu San gözü bir şeyi görmeyen, hiddet düşkünü bir adam. Kendi çıkarından başka bir şey düşünmüyor. Görev, sadakat, töre gibi şeylerin onun için anlamı yok. Zaman zaman çok sinsi oluyor. Kendisi müttefik veya düşman olarak aynı derecede tehlikeli.»

«Övülecek yetenekler. Aleyhinde ne söylenebilir?»

«Kötü bir yönetici. Köylülerinin elinde silah olsa hemen isyan ederler.»

«Neden?»

«Çok ağır vergiler koyuyor. Yasadışı vergiler. Pirinç, balık ve diğer ürünlerin yüzde yetmiş beşini alıyor. İzu'da akla gelebilecek her şeye vergi koymuş.»

«Onu ya da vergi memurunu Kwanto'da görevlendirsem, fena olmayacak galiba. Neyse, burada yaptıkları kendisini ilgilendirir. Köylüleri de silah bulamayacak. Onun için endişelenecek bir şey yok. Burasını gerekirse bir üst olarak kullanabilirim.»

«Fakat lordum, yasalara göre en yüksek vergi yüzde altmıştır.»

«Öyle. Bu yasayı Taiko çıkarmıştı, ama o öldü. Başka?»

«Yabu San az yemek yiyor. Sağlıklı gibi gözüküyor, ama masör Suwo onun karaciğerinin bozuk olduğunu düşünüyor. Ayrıca bazı garip alışkanlıkları ve zevkleri de var.»

«Ne?»

Kadın ona çığlıklar gecesini anlattı.

«Bunu kimden duydun?»

«Suwo anlattı. Ayrıca Omi San'ın annesi ve karısı.»

«Yabu'nun babası da düşmanlarını kaynar suya attırırdı. Bunlar boşuna vakit kaybetmek... Ya yeğeni Omi.»

«Çok zeki. Ancasına çok sadık. Becerikli ve kafalı bir adam.»

«Omi'nin ailesi?»

«Annesi, Omi San'ın eşi Midori'ye gereken şekilde sert davranıyor. Midori bir samuray. Müşfik, güçlü ve çok iyi. Hepsi de Yabu San'a sadıklar. Omi San'ın resmi metresi yok. Fakat İzu'un en ünlü geyşası, Kiku aşağı yukarı metresi gibi... Omi San, onun anlaşmasını satın alabilse kendisini evine getirirdi sanırım.»

«Istersem Yabu'nun aleyhine çalışarak bana yardım eder mi?»

Kadın bir an düşündü. «Sanmıyorum, efendim. Amcasına sadık.»

«Naga?»

«Tam bir samuray. Jozen San ve adamlarının sizin için çok tehlikeli olacağını hemen anlayarak haber gönderilene kadar onları oyaladı. Tüfek alayından nefret etmekle birlikte askerlerin kusursuz olması için her gün talim yapıyor.»

«Yabu'nun kuklası olmakla çok aptallık etmiş sanırım.»

Mariko kimonosunun eteğini düzelterek ses çıkarmadı.

Toranaga yelpazeleniyordu. «Ya Anjin San?»

Mariko bu soruyu bekliyordu. Söyleyeceği bütün hazırladığı sözler o anda kafasından çıkıverdi.

«Eee?»

«Yazdıklarım onun kişiliğini açıklıyor. Bazı bakımlardan onu anlamaya olanak yok. Eğitimiyle soyundan aldığı özelliklerin bizlerle ortak bir yanı yok tabiî. Kendisini anlayamadım. Önceleri huylarını anlar gibi oldum. Fakat seppuku yapmaya kalktığı geceden beri çok değişti.» Omi'nin diretmesi üzerine Yabu'nun nasıl söz verdiğini de anlattı.

«Ah demek ona Omi engel oldu? Yabu San değil ha!»

«Evet.»

«Yabu, Omi'nin öğüdünü mü dinledi?»

«Öyle, efendim.»

«Demek akıl hocası Omi. İlginç. Anjin San, Yabu'nun sözünü tutmayacağını biliyor mu?»

«Hayır. Sözünü tutacağına inanıyor.»

Toranaga güldü. «Çocukluk.»

«Peki resmi metresi nasıl?»

Mariko bütün bildiklerini anlattı.

«İyi.» Toranaga planının iyi sonuç vermesinden memnun olmuştu. «Silah konusunda da iyi hareket etmiş. Onu eğitmeni söylemiştim. Japoncası nasıl?»

«Hiç fena değil. Vakti gelince dilimizi iyi konuşacak. İyi bir öğrenci, efendim.»

«Yatak işi?»

Mariko hemen, «Hizmetçilerden biriyle,» diye cevap verdi.

«Kadını kendisi mi seçti?»

«Hayır, resmi metresi kadını ona yolladı.»

«Peki?»

«Anladığıma göre iki taraf da memnun kalmış.»

«Demek kadın zorluk çekmemiş?»

«Hayır, lordum.»

«Bari ölçüleri uygun muymuş?»

«Kız, 'Oh öyle,' dedi. 'Çok bol,' deyimini kullandı.»

«Güzel. Hiç olmazsa bunda **karma'sı** iyi. Pek çok erkeğin bu derdi vardır. Yabu öyle. Kiyama da... Küçük oklar. Küçük bir okla doğmak talihsizliktir. Hem de çok... Evet.» Yelpazesini kapattı. «Ya sen, Mariko San? Sen nasılsın?»

«Teşekkür ederim. Çok memnunum. Lady Genjiko ve çocuk nasıl?»

Toranaga, «İkisi de sağlıklı ve güçlü,» diye söylendi. Sonra dikkatle kadını süzdü. «İstediğim gibi hareket etmişsin, Mariko San. Lütfen eskisi gibi devam et.»

«Teşekkür ederim, efendim. Yalnız Anjin San'a bir sözlükle bir dil bilgisi kitabı gerekli.»

«Tsukku San'dan bunları istettim. Kendisi yakında kitaplarla buraya gelecektir.» Sonra kadını tekrar süzdü. «Kocanı da beraber getirdiğimiz için talihliyiz. **Neh?**»

Mariko durakladı. «Onun kaçabileceği aklımdan geçmemişti. Her gün kendisi için dua edip tütsü yaptım.» Buntaro o sabah karısına nasıl kurtulduğunu anlatmıştı. Toranaga'nın son anda yetişen samurayları onun kıyıdan uzaklaşarak dağlara sığınmasını sağlamışlardı. Buntaro ve adamları haydut kılığına girip dağlardan atlarla geçmiş ve Yedo'ya inmişlerdi. «Bu bir mucize sayılabilir doğrusu.»

Toranaga yine sarılı parşömeni aldı. «Bunu okumam gerek. Teşekkür ederim, Mariko San. Işleri iyi başarmışsın. Lütfen Anjin San'ı şafakta kaleye getir.»

«Lordum, artık efendim geldiğine göre...»

«Kocan orada kalmanı ve çevirmenliğe devam etmeni kabul etti. Bu ara Anjin San'la ilgileneceksin.»

«Fakat efendim için ev açmalıyım. Ona, hizmetçiler ve bir ev gerekecek.»

«Bu ara bunlar zaman ve para harcamaktan başka bir şey sayılmaz. Kendisi askerlerinin yanında veya Anjin San'ın evinde oturacak. Artık hangisini isterse.» Kadının sinirlendiğini farketti. «Nan ja?»

«Yerim efendimin yanında olmalıdır. Ona hizmet etmeliyim.»

«Yerin benim arzu ettiğim tarafta olacaktır. **Neh?**»

«Evet. Lütfen beni bağışlayın. Tabiî.»

«Öyle.»

Mariko çıkınca adam dikkatle parşömeni okumaya başladı.

⁂

Atlar bahçe kapısının önünde durdu. Buntaro hayvandan atlayarak adamlarını savdı. Yanında özel muhafızıyla bahçeden geçti. Kocaman yayı elindeydi, ok kesesini de sırtına takmıştı. Fujiko ve hizmetçisi onu görünce büyük bir nefret duymakla birlikte saygıyla selam verdiler. Fujiko'nun dayısı birden bağırmasına ya da kavga çıkarmasına neden olan, başa çıkılmaz, korkunç hiddetiyle ün yapmıştı. Çoğu zaman hizmetçileriyle kadınları bu yüzden acı çekerlerdi. «Lütfen içeriye buyrun, dayı. Bizi hemen ziyaret ettiğiniz için ne kadar iyisiniz. Efendimi görmeyi mi istiyordunuz acaba?»

«Ah, kendisini rahatsız etme Fujiko San. Daha önce geleceğimi bildiren bir haberci yollamadığım için özür dilerim. Fakat Lord Toranaga zaman zaman buradaki hamamdan yararlanmama ve evde kalmama izin verilebileceğini söyledi. Acaba izin verip vermeyeceğini Anjin San'a sorar mısın?»

Genç kadın her zamanki gibi nazikti. «Tabiî.» Bir yandan da dayısı Buntaro'nun evde kalmasını hiç arzu etmiyordu. «Anjin San'ın onur duyacağından eminim, dayı. Beklerken size çay veya sake sunabilir miyim?»

«Teşekkür ederim. Sake isterim.»

Hizmetçi Nigatsu verandaya ipek bir yastık koyup sakeyi getirmek için koştu. Buntaro yayıyla oklarını muhafızına verip tozlu sandallarını çıkardı ve verandaya geçip uzun kılıcını da belinden çekti. Bağdaş kurup oturarak kılıcı dizlerine dayadı. «Karım nerede? Anjin San'la mı?»

«Hayır, Buntaro Sama... Kendisine kaleyi gitmesi buyuruldu.»

«Buyuruldu mu? Kim buyurdu? Kasigi Yabu mu?»

«Oh, hayır Lordumuz Toranaga...»

Buntaro, «Oh, Lord Toranaga,» diyerek sakinleşti. Sonra kaleye baktı. Yabu'nun bayrağının yanında Toranaga'nınki dalgalanıyordu.

«Kendisini çağırtmamı ister misiniz?»

«Hayır.» Dikkatle kız kardeşinin kızına baktı. «Böyle yetenekli bir karım olduğu için talihliyim. **Neh?**»

«Evet, efendim. Talihlisiniz. Kendisi Anjin San'ın bilgisini dilimize çevirmekte büyük başarı gösterdi.» Fujiko'nun dayısından ödü kopuyordu. Buntaro daha on altı yaşındayken, babası Hiro Matsu savaşa gittiği sırada annesinin onu aldattığını ileri sürerek kadını öldürmüştü. Annesi Hiro Matsu'nun önemsiz resmi metreslerinden biriydi. Daha sonra da ilk karısından olan oğlunu hakaret ettiği iddiasıyla öldürmüş ve kadını da ailesine geri vermişti. Kadıncağız bu utanca dayanamayarak canına kıymıştı. Buntaro'nun resmi metreslerine ve Mariko'ya yapmadığı kalmamıştı. Kore'de korkaklık ettiğini söyleyerek Fujiko'nun babasıyla korkunç bir kavgaya girişmiş ve onu Taiko'nun yanında küçük düşürmüştü. Taiko da adamdan hemen başını traş edip keşiş olmasını istemişti. Adamcağız kendi utancı yüzünden hastalanıp ölmüştü.

Fujiko sakin gözükebilmek için bütün iradesini kullanıyordu. «Düşmanın elinden kaçtığınızı duyunca çok gururlandık.»

Sake gelince Buntaro hemen içmeye başladı. Fujiko da gidip

Anjin San'ı bularak durumu anlattı ve Buntaro'nun evde kalması için izin istedi. Blackthorne sinirlenerek, «Neden burada kalıyor?» diye sordu.

Fujiko özür dileyerek Buntaro'yu reddetmelerine olanak olmadığını anlattı, sonra üzgün üzgün dayısının yanına döndü. «Efendim sizi burada görmekle onur duyacağını söylüyor. Onun evi sizin evinizdir.»

Buntaro sakesini bitirdi. «Omi San'a karşı geldiğini duyunca seninle gururlandım. Doğru davranmışsın. Lord Hiro Matsu da gururlanırdı.»

«Teşekkür ederim, dayı, ama ben rasgele bir görevi yaptım.» Resmi bir tavırla selam verdi. «Efendim arzu ederseniz sizinle şimdi konuşma şerefine erişmek istiyordu.»

Buntaro da resmi tavırla karşılık verdi. «Lütfen kendisine teşekkür et, ama önce yıkanabilir miyim? İzin verirse kendisini karım döndüğü zaman göreyim.»

*
**

30

Blackthorne bahçede bekliyordu. Toranaga'nın vermiş olduğu kahverengi kimonoyu giymiş ve kılıçlarını da beline takmıştı. Tabancası kuşağının içinde gizliydi. Fujiko'nun ve daha sonra hizmetçilerin anlattıklarından, Buntaro'yu resmi şekilde karşılaması gerektiğini anlamıştı. Çünkü Buntaro önemli bir general ve hatamoto'ydu. Onun için hemen yıkanıp üstünü değişmiş ve hazırlanan yere gitmişti.

Kocası döneli beri Mariko da değişmişti. Neşesi ve canlılığı kalmamışa benziyordu. Blackthorne onun adamdan hoşlanmadığını biliyordu. Onun ölmesini mi istiyordum, diye düşündü. Hayır. O halde neden silahı kuşağıma sakladım? Kendimi suçlu mu hissediyorum? Mariko'yla yattığımı sandım. Bu da onunla yatmak anlamına gelmez mi?

Mariko'nun evden bahçeye çıktığını gördü. İriyarı Buntaro'nun peşisıra giden kadın tıpkı porselenden yapılmış bir minya-

türe benziyordu. Fujiko ve hizmetçiler de onun yanındaydı.

Blackthorne eğilip selam verdi. «**Yokoso oide kudesareta**, Buntaro San. Evime hoş geldiniz, Buntaro San.»

Hepsi eğildi. Buntaro ve Mariko onun karşısındaki yastıklara oturdular. Fujiko da adamın arkasındaki yastığa geçti. Uşakla hizmetçi çay ve sake getirdiler. Buntaro da, Blackthorne da sake istediler.

«**Domo**, Anjin San. **İkaga dasu ka?**»

«**İi. İkaga desu ka?**»

Buntaro, «Iyi,» dedi. «Japoncayı çok güzel konuşmaya başlamışsınız.»

Fakat kısa süre sonra Blackthorne adamın sözlerini anlamamaya başladı. Buntaro hızlı hızlı konuşuyordu ve sesi de boğuktu. «Affedersiniz, Mariko San. Anlayamadım.»

«Kocam Osaka'dan kaçtığımız gece kürekle kendisine yardıma çalıştığınız için teşekkür ediyor.»

«Bir şey değil. Kocanız bir zarar görmeden kaçtığı için çok memnun oldum. Buradaki alayın başına geçeceğine çok sevindim. Tabii kendisinin burada kalmasından da çok memnun olacağım.»

«**Domo**, Anjin San. Kocam saldırı planını pek beğenmiş. Fakat kendisi daima ok ve yayını taşıyacağını, bunlarla tüfekten daha hızlı ve daha kolaylıkla öldürebileceğini söylüyor.»

«Yarın isterse kendisiyle düello yapabilirim. Bakalım hoşuna gidecek mi?»

«Özür dilerim, Anjin San, ama kaybedersiniz. Bunu denememenizi öğütleyebilir miyim?»

Blackthorne adamın kendisine ve Mariko'ya baktığını görmüştü. «Teşekkür ederim, Mariko San. Onun ok atmasını görmeyi istediğimi söyleyin.»

«Kocam ok atmasını bilip bilmediğinizi soruyor.»

«Evet ama iyi okçu değilim. Avrupa'da bunun zamanı geçti. Sadece kurgulu oklar kaldı.» Bunun üzerine Buntaro karısı aracılığıyla onu uzun uzun sorguya çekti.

Sonunda Mariko, «Buntaro Sama, yarın adam yollarsa onlara bu kurgulu okları nasıl yapacaklarını gösterip göstermeyeceğinizi soruyor,» dedi.

«Bunun için katran gerekli. Katranı nereden bulabiliriz?»

«Bilmiyorum.» Mariko ona katran konusunda türlü şeyler sorduktan sonra kocasıyla konuştu. «Buntaro Sama bunu Lord Toranaga'yla konuşacağını söylüyor. Belki Kwanto'da bir yerde katran vardır.»

Akşam yemeğinde de savaşlardan konuştular. Buntaro, İngilize girmiş olduğu savaşları soruyordu. Bir yandan da büyük bir dikkatle onu süzmekteydi. Ayrıca Buntaro âdetlere uyarak sakeyi ve çorbayı içerken ağzını şapırdatıyordu. Bu da Blackthorne'un sinirlerine dokunmaya başlamıştı. Mariko kocasıyla neşeli neşeli konuşuyordu, ama adam sadece homurdanarak cevap vermekteydi. Fujiko da Buntaro'yu memnun etmek için konuşuyordu. Blackthorne bu istenmeyen konuğa dayanması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Blackthorne, «Buntaro Sama'ya söyleyin lütfen.» dedi. «Ülkemde onur konuklarına kadeh kaldırırlar.» Zorla gülümseyerek sake fincanını kaldırdı. «Uzun ömür ve mutluluk dilerim!»

Buntaro, Mariko'nun anlattıklarını dinledi. Sonra başını sallayıp fincanını kaldırarak dişlerini sıktı ve güldü. Sakeyi de bir yudumda içti.

Blackthorne arka arkaya kadeh kaldırıyordu artık. Fakat beşinci sefer Buntaro içmedi. Dolu fincanı bırakarak küçük gözlerini Blackthorne'e dikti. Sonra dışarıda birine seslendi. Hemen ara kapı yana kaydı ve beklemekte olan muhafızı ona kocaman yayıyla ok torbasını verdi. Buntaro bunları alarak Blackthorne'a âdeta şiddetle bir şeyler söyledi.

«Kocam... Kocam ok atmasını görmeyi istediğinizi söyledi, Anjin San. Kendisi yarının çok uzakta olduğunu düşünüyor. Şimdi zaman uygunmuş. Evinizin bahçe kapısı Anjin San... Orada hangi direği seçiyorsunuz?»

Blackthorne, «Anlayamıyorum,» diye mırıldandı. «Bahçe kapısı en az otuz metre uzaktaydı. Hem sağ taraftaki yağlı kâğıt kaplı kapı yüzünden o taraf hiç gözükmüyordu.

Kadın telaşlıydı. «Sağ direk mi, sol direk mi?»

Blackthorne âdeta büyülenmişti. «Soldaki direk.»

Mariko, «Hidari,» dedi.

Buntaro hemen yaya bir ok taktı ve yerinden kalkmadan yayı gererek oku gözü hizasına getirdi. Sonra büyük bir incelikle yayı çekti. Ok Mariko'nun yüzüne doğru geldi. Geçerken hafifçe saçlarına dokundu ve kâğıttan duvarı delerek gözden kayboldu. Daha ilki havada uçarken ikinci ok yaya takıldı. Bunu bir diğeri izledi. Her ok Mariko'yu delecek gibi fırlıyor ve geçiyordu. Kadın her zamanki gibi sakin ve hareketsiz oturmaktaydı.

Dördüncü ve sonuncu ok da gözden kayboldu. Buntaro içini çekerek kendini topladı. Yayını dizlerine dayadı. Mariko ve Fujiko rahat birer soluk alarak adamı övdüler. Buntaro başını salladı ve hafifçe eğilip selam verdi. Sonra hepsi Blackthorne'a baktılar. İngiliz âdeta büyülü bir şey gördüğünün farkındaydı. Bütün oklar kâğıttaki aynı delikten çıkmıştı.

«Kocam, gidip bakmanızı rica ediyor.»

Blackthorne heyecanını yenmeye çalıştı. «Buna gerek yok. Okların hedefi bulduğundan eminim.»

«Kocam emin olmanızı istiyor. Lütfen Anjin San. Kendisine şeref vereceksiniz.»

«Peki. Lütfen kocanızı seyretmekten büyük zevk aldığımı söyler misiniz?»

Kadın sözleri tekrarlayınca Buntaro resmi bir tavırla eğildi.

«Kocam tek başınıza gidip oklara bakmanızı rica ediyor.»

«Neden?»

«Vurmuşsa bunu göreceksiniz. Ama oklar hedefi bulmamışsa bunu da yalnız görmelisiniz. Böylece ne siz, ne de o utanır.»

«Ya vuramamışsa?»

«Buna olanak yok. Fakat bizim törelerimize göre böyle olanaksız koşullar altında önemli olanı okçunun hedefi vurması değil, hareketlerinin zarifliği, oturarak yay çekmesi ve kaybetme ya da kazanma konusundaki kayıtsızlığıdır.»

Oklar sol taraftaki direğin ortasına birer santim arayla saplanmıştı. Blackthorne eve bakınca otuz metre ötedeki kâğıt duvardaki delikten sızan ışığı gördü. Böyle vurmak olanaksız, diye düşündü. Buntaro oturduğu yerden ne bahçeyi, ne kapı-

yı görebiliyordu. Hem gece de kapkaranlık. Bir eliyle bir oku yerinden çıkarmaya çalıştı, ama çelik iyice derine gömülmüştü. O sırada muhafız da kendisini seyrediyordu.

Muhafız yardım etmeye kalktı, ama Blackthorne reddederek eve döndü. «Mariko San, lütfen resmi metresime söyleyin. O okların daima o direkte kalmasını istiyorum. Böylece her zaman usta bir okçuyu anacağım. Böyle ok atma hiç görmedim.» Buntaro'nun önünde eğildi.

«Teşekkür ederim, Anjin San.» Kadın sözleri aktarınca Buntora da bu iltifattan dolayı teşekkür etti.

Blackthorne, «Sake!» diye emir verdi.

Sürekli içiyorlardı. Buntaro artık aldırmadan, durmadan fincanını kaldırıyordu. Bir ara Mariko'nun kocasına bir şeyler söylediğini gördü. Sonra samurayın yüzü tiksintiyle allak bullak oldu. Blackthorne gözlerini kaçırana kadar da adam onun baktığını sezdi. Dayanamayarak kadına, «Nesi var?» diye sordu. «Ne söylüyor?»

«Oh, affedersiniz Anjin San. Kocam karınızı ve resmi metresinizi soruyordu. Kendisi Osaka'dan ayrıldığımızdan beri neler olduğunu anlamak istiyor.» Birden sesinin tonu değişti. «Sizinle ve düşüncelerinizle çok ilgileniyor.»

«Ben de kocanızla ve düşünceleriyle çok ilgileniyorum. Sizinle nasıl tanıştı? Ne zaman evlendiniz?» Buntaro sert sert bir şeyler söyleyerek sözlerini kesti.

Mariko hemen İngiliz'in sözlerini çevirdi. Buntaro uzanıp iki çay fincanına sake doldurdu ve birini Blackthorne'a uzattı. Küçük fincanları kaldırmaları için de kadınlara işaret etti.

Mariko oradan başka çay fincanları alarak doldurdu. Birini Fujiko'ya verdi. Iki kadın içkilerini yudumladılar. Buntaro yine homurdanarak konuştu. Mariko'nun gülüşü yüzünde dondu. Fujiko da rahatsız olduğunu göstermemeye çalışıyordu.

Buntaro birden, «İma!» diye emretti.

Fujiko telaşla araya girecek oldu, ama adam bir bakışla onu susturdu. Fujiko, «Gomen nasai,» diye fısıldayarak özür diledi. «Dozo gomen nasai.»

«Ne dedi, Mariko San?»

Fakat kadın Blackthorne'u duymamışa benziyordu. «**Dozo gomen nasai, Buntaro Sama.**»

Kocasının yüzü kıpkırmızı oldu. «**İMA!**»

«Affedersiniz, Anjin San, ama kocam sorularınıza cevap vermemi emretti. Yani size kendimden sözedeceğim. Kendisine aile meselelerinin gece geç vakit konuşulmasının uygun olmayacağını söyledim. Fakat buyruk verdi. Lütfen sabırlı olun.» Sakeden bir yudum aldı. Saçlarını tepesine toplamıştı, fakat yüzüne bıraktığı birkaç perçem Fujiko'nun yelpazesi yüzünden hafif hafif sallanıyordu. Sonra sakeyi bitirip fincanı bıraktı. «Benim kızlık adım Akechi'dir. Ben katil lord Akechi Jinsai'nin kızıyım. Babam hainlik ederek lordu olan Diktatör Goroda'yı öldürdü.»

«Aman Tanrım! Bunu neden yaptı?»

«Neden, ne olursa olsun yeterli sayılmazdı. Babam dünyanın en kötü suçunu işledi. Böylece kanım kirlendi. Oğlumun kanı da öyle.»

«Peki böyle büyük bir lord öldürüldükten sonra sizi nasıl sağ bıraktılar?»

«Kocam bana onur verdi...»

Buntaro yine aksi aksi konuştu ve kadın özür dileyerek Blackthorne'un sorduğu şeyi aktardı. Buntaro aşağılayıcı bir tavırla elini sallayarak sözlerine devam etmesini işaret etti.

Genç kadın aynı yumuşak ve nazik tavırla konuştu. «Kocam beni uzaklaştırarak onur verdi. Seppuku yapmak için yalvardım, ama benden bu hakkı esirgedi. Seppuku'ya sadece o veya Lord Toranaga izin verebilir. O hainliğin yıldönümlerinde daima bu izni istiyorum. Fakat kocam akıllı olduğu için bunu hep reddediyor. Kocam her gün, heran bana şeref veriyor, Anjin San. Onun yerinde olsaydım benim kadar aşağılık biriyle konuşamazdım bile.»

Osaka'dan kaçarlarken kadının söylediklerini anımsadı Blackthorne. «Demek bu yüzden... Bu felaket yüzünden ailede sizden başkası kalmadı...»

«Hai, Anjin San. Onlar için bu bir felaket olmadı. Babam ve ailesi sonradan Taiko olan general Nakamura tarafından dağda sıkıştırıldılar. Fakat babam onlara yardım edecek vakti

buldu. Dört ağabeyim, üç kız kardeşim, annem... Annem ve babamın iki resmi metresi... Babam onların ölmelerine yardım etti. Sonra kendisi seppuku yaptı. Çünkü babam samuraydı. Hepsi de samuraydı. Hepsi cesaretle babamın önünde diz çöktüler. Babam teker teker onları öldürdü. Hepsi de şerefleriyle öldüler. Babamın iki kardeşi ve bir dayım da bu hainliğe karışmışlardı. Onlar da dağda sarıldılar. Onlar da şerefleriyle öldü. Düşmanın nefretini ve tiksintisini uyandıracak bir Akechi kalmadı. Sadece ben... Beni affedin Anjin San. Asıl düşmanlar babam, amcalarım ve dayımdı. Bu düşmanlardan sadece ben kaldım. O korkunç hainliğin canlı bir tanığıyım. O zaman Kyoto'da oturuyorduk. Babam öldüğü sırada da oradaydım. Babamın baş kaldırması ve hainliği sadece on üç gün sürdü. Fakat o adalarda insanlar yaşadıkça Akechi adı lanetle anılacaktır.»

«Bu iş olduğu zaman kaç yıllık evliydiniz?»

«Evleneli sadece iki ay ve üç gün olmuştu, Anjin San.»

«Demek on beş yaşındaydınız.»

«Evet kocam gereken şekilde beni boşamaya veya atmaya yanaşmayarak şereflendirdi. Beni Kuzeyde bir köye gönderdiler. Shonai eyaletindeki o köy çok soğuktu, Anjin San.»

«Orada ne kadar kaldınız?»

«Sekiz yıl. Bu aşağı yukarı on altı yıl önceki bir olay, Anjin San...»

Buntaro sert bir sesle onun sözünü kesti.

«Beni affedin Anjin San. Kocam bir hainin kızı olduğumu söylememi yeterli buluyor. Uzun anlatmalara gerek olmadığını belirtiyor. Lütfen kocamın kabalığını bağışlayın ve yerin kulağı olduğunu söylediğimi de unutmayın. Şimdi kocam buradan gitmemi emretti. O buradan ayrılana veya sızana kadar siz yerinizden kalkamazsınız. Sakın onun işine karışmayın.» Fujiko'yu selamladı.

Mariko, Buntaro'ya da selam verdikten sonra gitti. Sadece parfümünün odaya sinmiş olan kokusu kaldı.

Buntaro, «Sake,» diyerek pis pis güldü.

Fujiko hemen fincanları doldurdu. Kafası iyice karışan Blackthorne mırıldandı. «Sağlığınıza.»

Bir saatten daha uzun süre Buntaro'nun şerefine içti. Ba-

şının döndüğünü hissediyordu. Sonunda Buntaro yere devrilerek kırılan çay fincanlarının arasında sızıp kaldı. Muhafız Mariko'yla gelerek efendisini kaldırdı ve hizmetkârlarını da yardımıyla Buntaro'yu Mariko'nun odasına götürdüler. Fujiko, Blackthorne'a bakıyordu. Hizmetçiler gelip ortalığı toparlarlarken, Blackthorne da sendeleye sendeleye verandaya çıktı. Resmi metresi de peşindeydi. Temiz hava içini yıkar gibi olmuştu. Verandaya otururak karanlıklara baktı. Fujiko da gelip arkasında diz çöktü. «Gomen nasai, Anjin San,» diye fısıldayarak evi işaret etti. «Anlıyorsunuz değil mi?»

«Anlıyorum.» Kadının korktuğunu sezerek şefkatle saçlarını okşadı.

«Arigato, arigato, Anjin Sama.» Kadın teşekkür ediyordu.

Blackthorne güçlükle Japonca sözleri bulabildi. «Haydi artık yatın. Ben yüzmeye gideceğim.»

«Hai, Anjin Sama.» Kadın dönerek seslenince iki uşak koşarak geldiler. İkisi de iyi yüzme bilen genç köylülerdi.

Blackthorne itiraz etmedi. O gece itirazın anlamsız olacağını biliyordu.

Yarı sarhoş tepeden inerken, «Hiç olmazsa onu sızdırdım,» diye söylendi. «Bu gece kadının canını yakamaz.»

***

Blackthorne bir saat yüzünce kendisine geldi. Geri döndüğünde Fujiko bir ibrik yeni demlenmiş çayla verandada onu bekliyordu. Adam biraz çay içtikten sonra odasına gitti ve hemen uyuyakaldı.

Ama Buntaro'nun hiddeti, sert sesiyle uyandı. Sağ eliyle daima şiltenin altında sakladığı tabancayı yakalamıştı. Birden uyandığı için kalbi deli gibi çarpıyordu.

Buntaro susmuş ve Mariko konuşmaya başladı. Blackthorne birkaç kelime duyabildi. Kadın nazik nazik rica ediyordu. Yalvardığı, inleyip ağladığı yoktu. Her zamanki gibi nazikti. Yine Buntaro patladı.

Blackthorne dinlememeye çalıştı. Mariko, «İşimize karışmayın,» demişti ve o akıllıydı. Kendisinin hiç hakkı yoktu. Bü-

tün haklar Buntaro'ya verilmişti. Kadın bir gece yemekte, «Anjin San,» demişti. «Yerin kulağı vardır. Her yerde insanı dinleyen kulaklar bulunur. Bizlere çocukluğumuzdan itibaren kendi içimize gömülmemiz öğretilir. Ardında yaşadığımız aşılmaz duvarlar yaratmasını öğreniriz.. Bunları yapamazsak çıldırır ve birbirimizi öldürürdük, Anjin San. Bizim gülüşümüz, nezaketimiz, törenlerimiz, ilgimiz sizi aldatmasın. Biz kendi içimize kapanıp kaybolmayı arzu ederiz. Arkasına gizlendiğimiz şeylere de 'Sekiz katlı duvar' deriz. Bu 'Sekiz katlı duvar'ı, unutmayın.»

Bantaro hiddetle tıslarken Blackthorne 'Sekiz katlı duvar'ı anımsamaya çalıştı. «Bu kadını tanımıyorum. Aslında onun hakkında bir şey de bilmiyorum. Adamı da öyle. Tüfekliler düşün. Evini düşün. Toranaga'yı veya Omi'yi düşün...»

Fakat indirilen tokat kafasında yankılandı. Sonra Mariko'nun sesi yansıdı. Bunu ikinci darbe izledi ve Blackthorne birden ayağa kalkarak kâğıt kaplı kapıyı açtı. Muhafız Mariko'nun odasının önünde durmuş, kendisine kötü kötü bakıyordu.

Blackthorne samurayın üstüne atılmaya hazırlanırken koridorun sonundaki kapı açılarak saçları dağılmış, uyku kimonosu giymiş Fujiko göründü. Yırtılan kumaşın sesi veya tokatın şaklaması onu hiç etkilememişe benziyordu. Muhafıza nezaketle selam verip iki erkeğin arasında durdu. Sonra Blackthorne'un önünde eğildi ve odasına dönmesi için işaret etti. İngiliz samurayın hücuma hazır olduğunu görmüştü ve silahında da sadece bir kurşun vardı. Fujiko onun peşisıra gelip kâğıt kaplı kapıyı örttü ve korkuyla parmağını dudaklarına götürdü.

Blackthorne bir anda paralayabileceği ara duvara bakmaktaydı. Bir darbeyi izleyen inilti kanın başına çıkmasına yol açmıştı. Davranacak oldu.

Fujiko dehşetle titredi. «İye!»

Blackthorne onu yana doğru çekti. Ama kadın, «İye, iye,» diye yalvarıyordu. Sonra adama bir an beklemesini işaret ederek koştu ve uzun kılıcı tutup kınından çıkararak aldı. Artık efendisinin peşisıra duvarı parçalayıp içeriye girmeye hazırdı. O anda bir tokatın sesi yankılandı. Bunu sert sözler izledi ve

odanın diğer kapısı açılarak onların göremediği Buntaro, peşinde muhafızıyla uzaklaştı. Evde bir an sessizlik oldu. Bunu çarpan bahçe kapısının gürültüsü bozdu.

Blackthorne hemen kapıya koştu. Fujiko ona engel olmak istediyse de adam onu eliyle iterek yan odaya girdi.

Mariko hâlâ odanın bir köşesinde diz çökmüş duruyordu. Yanağı mosmor olmuş, saçları karışmış, kimonosu parçalanmıştı. Kalça ve sırtında da çürük ve bereler vardı.

Blackthorne onu yerden kaldırmak için koştu. Fakat kadın bağırdı. «Lütfen buradan gidin Anjin San!»

Kadının ağzının köşesinden sızan kanı gören adam durdu. «Aman Tanrım! Çok kötü durumda...»

«Size karışmamanızı söyledim. Lütfen gidin.» Sakin sesi gözlerindeki şiddeti yalanlıyordu. Sonra kapıda duran Fujiko'yu görerek bir şeyler söyledi. Fujiko itaatle Blackthorne'u kolundan tutup götürecek oldu, ama adam onun elinden kurtuldu. «Hayır! İye!»

Mariko, «Burada olmanız rahatımı kaçırıyor ve beni utandırıyor,» diye mırıldandı.

«Yardım etmek istiyorum. Beni anlıyor musunuz?»

«Bu işe hakkınız olmadığının farkında değil misiniz? Bu bir erkekle karısı arasında özel bir kavga.»

«Ama size vurmaya hakkı yok...»

«Neden dinlemiyorsunuz, Anjin San? İsterse beni döverek öldürebilir. Buna hakkı var ve keşke beni dövüp öldürse! Buna razıyım. O zaman bu utanca katlanmama gerek kalmazdı. Bu utançla yaşamamın kolay olduğunu mu sanıyorsunuz? Size söylediğimi duymadınız mı? **Ben Akechi Jinsai'nin kızıyım!**»

«Bunda ne suçunuz var? Siz bir şey yapmamışsınız ki!»

«Babamın kızıyım ve suçluyum.» Mariko susacaktı, ama başını kaldırıp erkeğin gözlerindeki merhamet, ilgi ve sevgiyi görünce dayanamadı. «Bu gece suç bende oldu, Anjin San. İstediği gibi ağlayıp özür dileseydim, korkup, büzülseydim, kendisine iltifatlar etseydim, arzuladığı gibi bacaklarımı ona açıp korkarmış gibi bir tavır takınsaydım, görevim olan bütün ka-

dınca şeyleri yapsaydım o elimde bir çocuk gibi olurdu. Fakat bunları yapamam.».

«Neden?»

«Böyle öç alıyorum. O hainlikten sonra beni sağ bıraktığı için öç alıyorum. Beni sekiz yıl uzağa yollayıp sağ bıraktığı için. Hayata dönmemi emredip beni sağ bıraktığı için.» Azapla oturarak yırtılmış kimonosuna sarılmaya çalıştı. «Kendimi bir daha ona verecek değilim. Kendisini ilk gördüğüm an nefret etmekle birlikte, bir zamanlar bunu isteyerek yapmıştım.»

«O halde neden onunla evlendiniz? Buradaki kadınların reddetme hakları olduğunu ve istemezlerse evlenmediklerini söylemiştiniz.»

«Lord Goroda ve babamı memnun etmek için onunla evlendim. O zaman çok gençtim ve Goroda'yı bilmiyordum. Ama gerçeği bilmek isterseniz söyleyeyim. Goroda kadar hain ve iğrenç bir insan daha doğmamıştır! O babamın hainliğe kalkmasına neden oldu. O olmasaydı şimdi hepimiz şerefimizle yaşayacaktık. Goroda'nın sonsuzluğa kadar cehennemde kalması için dua ediyorum.» Can acısını gidermek için hafifçe kımıldadı. «Kocamla aramızda nefretten başka bir şey yok. Bu da bizim karma'mız. Ölüme gitmeme izin vermesi onun için çok kolay olurdu.»

«Neden sizi bırakmıyor? Boşamıyor? Ya da istediğinize razı olmuyor?»

«Çünkü o bir erkek.» Can acısıyla yüzünü buruşturunca Blackthorne yere diz çöküp onu kollarına aldı. Kadın kendisine hâkim olmaya çalışarak onu itti. Fujiko kapıda durmuş ifadesiz gözlerle bakıyordu.

Mariko gözlerine giren saçları bitkin bir tavırla itti. Soru sorar gibi baktı adama. Neden Anjin San'ın karma'sına kavuşmasına engel oluyorum, diye düşünüyordu. O bizim dünyamızdan değil. Buntaro kendisini kolaylıkla öldürebilir. Şimdiye kadar Toranaga sayesinde böyle korundu. Yabu, Omi veya Buntaro küçük bir şey yüzünden sinirlenip onu öldürebilirler. Zaten buraya geldiğinden beri başımıza dert açtı. **Neh?** Bildikleri de öyle. Naga haklı. Anjin San susturulmazsa dünyamızı mahvede-

bilir. Ya Buntaro gerçeği öğrenirse? Ya da Toranaga'... Yatmayı...

İlk gece Fujiko, «Sen çıldırdın mı?» demişti.

«Hayır.»

«O halde neden hizmetçinin yerine geçiyorsun?»

«Sake, eğlence ve merak yüzünden, Fujiko San.» Mariko böylece gerçeği gizlemişti. Adamın kendisini heyecanlandırdığını, onu istediğini ve ömründe bir âşığı olmadığını söylememişti.

Böylece adamın odasına gitmiş ve çok mutlu olmuştu. Bir gün önce gemi geldiğinde Fujiko ona gizlice, «Kocanın sağ olduğunu bilseydin, onun odasına gider miydin?» diye sormuştu.

Mariko da, «Hayır. Ne münasebet,» diye yalan söylemişti.

«Fakat şimdi Buntaro Sama'ya söyleyeceksin. Neh? Yani Anjin San'la yattığını anlatacaksın değil mi?»

«Bunu neden yapayım?»

«Böyle bir planın olduğunu sanmıştım. Buntaro Sama'ya bunu uygun zamanda söylersen birden çok hiddetlenir ve seni o anda öldürür. Böylece sen de arzuna kavuşmuş olursun.»

«Hayır, Fujiko San, o beni asla öldürmez. Lord Toranaga'dan izin alırsa beni eta'ya yollar. Ama beni öldürmez.»

«Lütfen Buntaro Sama durumdan şüphelenirse bana haber ver. Resmi metres olduğum için Anjin San'ı korumak görevimdir.»

Blackthorne, «Ondan korkmuyorum,» diye tekrarlıyordu.

«Biliyorum,» Mariko gerçekten büyük acı çekiyordu. «Fakat lütfen beni düşünerek ondan korkmaya çalışın.»

Blackthorne dönüp kapıya gitti.

***

Buntaro kendisini köye giden yolun yüz metre ötesindeki açıklıkta bekliyordu. Muhafızı da yanındaydı. Blackthorne adamın gevşekçe tuttuğu yayı, belindeki kılıçlarını ve muhafızın kılıçlarını gördü. Buntaro hafif hafif sallanıyordu ve bu da ona biraz umut verdi. Belki adam iyi nişan alamazdı ve o arada kendisi ona sokulabilirdi. Civarda siper alabileceği bir şey de yoktu. Blackthorne buna da aldırmayarak iki silahın emniyet mandallarını açıp ilerledi.

O hiddeti arasında, saklanmaya ne gerek var, diye düşünüyordu. Aynı anda iki samuray karşısında dayanamayacağını ve o uzun menzilli okdan kaçamayacağını da biliyordu. Ayrıca onların işlerine karışmaya da hiç hakkı yoktu. Daha ateş edecek kadar yaklaşamadan Buntaro'nun yerlere kadar eğildiğini gördü. Muhafızı da onu taklit etti. Blackthorne bir tuzağa düşeceğini sezerek durdu. Buntaro'nun dizüstü çöküp yayını bir kenara bırakarak avuçlarını da toprağa dayadığını âdeta bir düşte gibi gördü. Tıpkı lordunu selamlayan bir köylü gibi davranıyordu adam. Muhafızı da onu taklit etti.

Blackthorne şaşkın şaşkın onlara yaklaştı. Gözlerinin kendisini kandırmadığından emindi. Yaklaştı, ama Buntaro yerinden kımıldamadı. Geleneğe göre kendisinin de aynı şekilde yere yatarak karşılık vermesi gerekiyordu. Çünkü aşağı yukarı eşit sayılıyorlardı.

Blackthorne iki tetiği de çekmeye hazırlanarak haykırdı. «Ayağa kalk namussuz!»

Fakat Buntaro bir şey yapmadı. Öyle başını eğmiş, avuçlarını yere dayamış duruyordu. Kimonosunun sırtı terden sırılsıklamdı.

Blackthorne, «**Nan ja?**» dedi. «Ne var?» sözü bundan daha hakaret dolu bir şekilde sorulamazdı. Buntaro'yu kızdırmak ve ayağa kalkmasını sağlamak istiyordu. Fakat Buntaro kızacak yerde pişmanlıkla bir şeyler mırıldanmaya başladı. Blackthorne da çaresiz, elinde silahlarıyla diz çökmek zorunda kaldı. Buntaro hep aynı sözleri tekrarlıyor ve kendisinden af diliyordu. İngilizin hiddeti geçmeye başlamıştı. Çaresiz, Japonca, «Ziyanı yok,» dedi. Bir yandan da bazen samurayların özür dilledikten sonra birden saldırdıklarını düşünüyordu.

Fakat Buntaro'nun bütün amacının özür dilemek olduğunu da anladı. Buntaro sonunda başını kaldırıp ona baktı ve doğrulup oturdu. «**Arigoto Arigoto, Anjin Sama.**» Bağışlandığı için teşekkür etmekteydi.

Blackthorne o anda bunun nedenini düşünebildi: **Hatamoto** olduğum için herhalde. Bir konuk olan Buntaro evimin ahengini bozdu. Evimde karısıyla açık açık kavga ederek bana da hakaret etmiş oldu. Onun için hatalı ve istese de istemese de

özür dilemesi gerekti. Samuraylarda böyle özür dilemek zorunlu. Fakat adamın bu kadar içmesine ve sarhoş olmasına da ben yol açmadım mı?»

Blackthorne, «Sake,» dedi. «Shigata ga nai. Sake!»

Kabahatin sakede olduğunu belirtmişti. Buntaro eğilerek ona tekrar teşekkür etti. Blackthorne da karşılık verdikten sonra yerden kalktı. Buntaro dönüp sendeleye sendeleye uzaklaştı. Blackthorne onların arkasından bakarken Buntaro'nun gerçekten gözüktüğü kadar sarhoş olup olmadığını düşünüyordu. Sonra evine doğru yürüdü.

Fujiko yine verandada durmuş nazik nazik gülümsüyordu. Adam onu selamlarken kendi kendine, «Acaba şu anda kafandan neler geçiyor?» dedi. Mariko'nun kapısı kapalıydı ve önünde de bir hizmetçi vardı. «Mariko San?»

«Evet Anjin San?»

Beklediyse de kapı açılmadı. «Nasılsınız?»

«İyiyim.» Kadın bitkin bir sesle devam etti. «Fujiko San, Yabu San ve Lord Toranaga'ya bugün çevirmenlik yapamayacağımı, hastalandığımı bildiren bir haber yolladı.»

«Bir doktora gözükmelisiniz.»

«Teşekkür ederim, ama Suwo bana yeterli olur. Onu çağırttım. Sadece... belimi incitmişim. Bir şeyim yok. Benim için üzülmeyin.»

Erkek kısa bir sessizlikten sonra, «Buntaro özür diledi,» dedi.

«Evet, Fujiko bahçe kapısından seyretmiş. Kocamın özür dilemesini kabul ettiğiniz için size minnettarım. Beni de affedin. Böyle ahenginizi bozmamalıydık. Hele konuşmam büyük terbiyesizlik oldu. O kavgaya da ben yol açtım. Lütfen bağışlayın.»

Birden dayanamayarak içtenlikle konuştu. «Dayak yediğin için mi?»

«Kocama itaat etmeyi unuttuğum için... Onun rahat rahat uyumasına yardımcı olmadığım için. Kocama ve ev sahibime karşı görevlerimi yerine getiremediğim için.»

«Yapabileceğim bir şey yok mu?»

«Hayır, teşekkür ederim Anjin San. Sadece bugün rahat-

sızım.»

Fakat Blackthorne kadını tam sekiz gün göremedi.

***

31

Toranaga, Anjin San neden silahlarını alarak Buntaro'nun peşinden gitmiş, diye düşünüyordu. Mariko'nun yüzünden tabii. Fakat onlar yattılar mı? Bunu yapmak için ellerine çok fırsat geçti. Bana kalırsa yattılar. Mariko ilk gün, 'çok bol,' demişti. İyi. Onların yatmalarında bir kötülük yok. Yalnız bunun daima gizli kalması şart. Buntaro'nun öldüğü sanılıyordu. Fakat Anjin San da başkasına ait bir kadın yüzünden pek çok şeyi tehlikeye atacak kadar aptal. Ortada aynı derecede güzel, ufak tefek, kibar veya bayağı binlerce özgür kadın var. O tıpkı aptal, kıskanç bir barbar gibi davrandı. Rodrigues Anjin de öyle yapmadı mıydı? Aşağı tabakadan bir tüccarın kızı yüzünden başka bir barbarla kendi törelerine göre düello etti. Onu öldürdükten sonra kızı aldı.

Toranaga, «Anjin San henüz eğitilmemiş bir şahine benziyor,» dedi. «Onun Buntaro'ya saldırmasına engel olacağım. O budala gerekli bana. İkisi yatmış veya yatmamış olabilir, ama bunu Buntaro'nun düşünemeyeceğini umarım. O zaman hemen Buntaro'yu öldürtmem gerekecek. Çünkü kimse onun Anjin San ve Mariko San'ı öldürmesine engel olamaz. Oysa onlara Buntaro'dan daha fazla ihtiyacım var. Yoksa Buntaro'yu şimdiden ortadan kaldırtsam mı?»

Toranaga, Buntaro'nun ayılır ayılmaz kendisini görmeye gelmesini istedi. «Kendi çıkarlarını ne hakla benimkilerden daha önemli görebilirsin!» diye azarladı adamı. «Mariko San' ne kadar süre çevirmenlik yapamayacak?»

«Doktor birkaç gün dedi. Bütün bu tatsızlıklar için özür dilerim, efendim.»

«Karına daha yirmi gün ihtiyacım olduğunu söyledim. Bunu unuttun mu?»

«Hayır. Beni affedin.»

«Karın seni sinirlendirirse kabaetlerine birkaç tokat atmak yeter de artar bile. Kadınları zaman zaman böyle dövmek gerekir, ama fazlası kabalıktır. Sen bencilliğin yüzünden kendini unuttun ve aptal bir köylü gibi davrandın. O olmayınca Anjin San'la konuşamıyorum.»

«Evet, biliyorum lordum. Özür dilerim. Ona ilk kez vurdum. Bazen beni aileden çıkarıyor. O kadar kızıyorum ki, gözüm bir şey görmüyor.»

«O halde neden kendisini boşamıyorsun? Ya da yanından uzaklaştırmıyorsun? Veya öldürmüyorsun? Kendisine gereksinme kalmadığı zaman ona boğazını kesmesini buyurabilirsin değil mi?»

Buntaro, «Bunu yapamam,» diye cevap verdi. «Yapamam. Onu ilk gördüğüm an istedim. Evlendiğimiz zaman kendisi bir erkeğin arzu edebileceği her şeydi. Büyük bir lütuftu benim için... O zaman ülkedeki bütün daimyo'ların onu istediğini anımsayacaksınız! Sonra... sonra o pis katliamdan sonra kendisini koruyabilmek için yanımdan uzaklaştırdım. Sırf onun güveni için kendisinden tiksinmişim gibi bir tavır takındım. Yıllar sonra Taiko onu geri getirmemi söyledi. O zaman beni daha da heyecanlandırdı. Açıkçası onun borçlu olduğunu sanıyordum. Kadınların hoşlandığı şiir ve çiçek gibi şeylere önem vermem ben. Sadece bir erkek gibi ona sahip oldum. Ama o değişmişti. Eskisi kadar sadıktı, fakat buz gibiydi. Daima ölmeyi istiyor, kendisini öldürmemi söylüyordu. Çok istememe karşın onu öldüremiyorum. Hakketmekle birlikte Akechi Jinsai'nin kızını öldüremiyorum...»

Toranaga adamın bitkin düşene kadar öyle konuşmasına izin verdi. Sonra, «Ben ne yapılması gerektiğine karar verene kadar Mariko'ya yaklaşmayacaksın,» diye emrederek Buntaro'yu savdı. Kendi doktorunu da genç kadına gönderdi. Neyse haber iyiydi. Mariko San'ın vücudu berelenmiş ama iç organları zarar görmemişti.

Toranaga kendi güvenliğini düşünerek çevresindekilere daha fazla baskı yapmaya karar verdi. Zaman geçiyordu ve kendisine hainlik edeceklerini de biliyordu. Onun için Mariko'

yu Omi'nin evine yolladı, kadının evde oturmasını ve Anjin San'a hiç gözükmemesini istedi. Sonra Anjin San'ı çağırttı. Kolaylıkla konuşamadıkları için de yalandan hiddetlenerek adamı hemen savdı. Talimler de fazlalaştırıldı. Naga'ya da Anjin San'ı yormasını, bitkin düşürmesini buyurdu. Fakat oğlu bunu başaramadı. Anjin San ondan çok daha dayanıklıydı.

Toranaga geldiğinin ikinci günü, «Yabu San, neye karar verdin?» diye sormuştu.

«Siz gidene kadar Osaka'ya ayak basmayacağım, efendim. Bütün İzu'daki güçlerini harekete geçirdim.»

«İshido seni suçlayacaktır.»

«Benden önce sizi suçlayacaktır, efendim. Kwanto düşerse, İzu da düşer. Sizinle anlaştım. Sizin yanınızdayım. Kasigi'ler verdikleri sözleri tutarlar.»

Toranaga, «Müttefikim olduğun için gurur duyuyorum,» diyerek uygun bir söz etmişti. Yabu'ya yine istediğini yaptırabildiği için de memnun olmuştu. Ertesi gün Yabu adamlarını toplamış, onların önünde durup Toranaga'ya bakmış ve yere eğilip uyruğu olmak istediğini söylemişti.

Toranaga da, «Beni feodal lordun olarak kabul ediyor musun?» diye sormuştu.

«Evet. İzu'nun bütün erkekleri de bunu kabul ediyorlar. Lordum, lütfen şu armağanı sadık bir adamınızın anısı olarak kabul edin.» Yabu kendi Murasama kılıcını vermişti. «Bu, büyükbabanızı öldüren kılıç.»

Toranaga önce buna inanamamıştı. Fakat olay sırasında henüz pek genç yaşta olan Suwo da çağrılmış ve yaşlı adam gururla, «Doğru, lordum,» demişti. «Kimse Obata'nın babasının kılıcı kırdığını veya denize attığını görmedi. Bir samuray olarak büyükbabanız Lord Chikitada'ya hizmet ettim. Öldüğü güne kadar onun emrindeydim. O gün orada olduğuna yemin ederim.»

Toranaga kılıcı almış ve elinde kinle titrediğini de hissederek gibi olmuştu. Sonra Murasama kılıçları bizden neden nefret ediyorlar, diye düşünmüştü. Onlardan biri büyükbabamı öldürdü. Biri altı yaşındayken az kalsın kolumu kesiyordu. O kazayı

kimse açıklayamadı. Üçüncüsüyse yeni doğan oğlumun başını uçurdu.

Yabu onun duygularını anlamış gibi konuşmuştu. «Böyle kirlenmiş bir kılıcın dünyada kalmasına izin vermemeli. Neh? Bunu götürüp denize atayım. Böylece hiç olmazsa bu kılıç sizi ve soyunuzdan gelenleri tehdit etmesin.»

Toranaga, Yabu kılıcı denize attıktan sonra rahat bir soluk almıştı. Sonra Yabu'ya teşekkür ederek köylülere yüzde altmış vergi koymasını, lordlarından da yüzde kırk vergi almasını söylemişti. İzu'yu da yine Yabu'ya vermişti. Fakat artık İzu aslında Toranaga'nındı. İstediği an orayı geri alabilirdi.

***

32

Toranaga adamının tutup getirdiği haberci güvercinine baktı. Kuşun iki ayağına da minik birer madeni silindir takılıydı. Toranaga ellerinin titrememesi için kendini zorladı. Bir tek silindir genellikle yeterliydi. Demek ortada çok önemli bir durum vardı. Silindirleri çıkararak pencereye yaklaştı ve üstlerindeki minik mühürlere baktı. Kiri'nin gizli mührünü tanımıştı. Naga ve diğerleri heyecanla kendisine bakıyorlardı. Fakat bir şey söylemedi. Kapıya muhafızları dikerek iç odaya geçti. Mühürleri kırdı. İncecik dört kâğıttaki yazılar pek küçüktü. Şifreyi çözmek de epey zaman aldı. Sonunda bunu tamamlayınca haberi başından sonuna kadar iki defa okudu. Sonra düşünmeye başladı.

«Naga! Naga San!»

Oğlu koşa koşa geldi. «Evet, baba?»

«Şafaktan bir saat sonra Yabu San ve baş danışmanlarını düzlüğe topla. Buntaro ve en yüksek rütbeli üç subayımız da gelsin. Sonra Mariko San... Mariko San bize çay sunabilir. Anjin San da kampta olmalı. Muhafızlar elli metre uzağımızda olsunlar.»

«Tamam, baba.» Naga dayanamayarak sordu. «Savaş çıkıyor değil mi?»

Toranaga'ya kalede bu havayı yayacak biri gerekliydi. Onun için böyle sabırsızlanarak disiplinlere uymayan oğlunu azarlamadı. «Evet. Fakat... savaş ancak benim koşullarıma göre olacak.»

Naga kapıyı kapatarak koştu. Toranaga onun yüzünden veya halinden bir şey sezilmeyeceğini biliyordu. Fakat heyecanla yürümesini ve gözlerindeki ateşi hiçbir şey gizleyemezdi. Böylece söylentiler Anjiro'ya yayılacak ve İzu'da duyulacaktı. Ateşi dikkatle körüklerse bu söylenti çok uzaklara kadar gidecekti.

Toranaga tekrar Kiri'nin mektubunu okudu;

'Efendimiz, sağlıklı ve güvende olmanız için Buda'ya dua ediyorum. Bu son haberci güvercinimiz. Buda'nın onu size yollayacağını umarım. Alçaklar dün gece kümesi tutuşturarak bütün güvercinleri öldürdüler. Sadece hasta olduğu için kendisine odamda baktığım bu kuş kurtuldu.

'Dün sabah planlandığı gibi Lord Sugiyama istifa etti. Fakat kendisi kaçamadı. İshido'nun ronin'leri onu Osaka eteklerinde yakaladılar. Ne yazık ki, Lord Sugiyama'nın ailesinden bazı kimseler de orada yakalandı. Onu kendi adamlarından birinin ele verdiğini duydum. Söylentilere göre İshido, Sugiyama'yla anlaşmaya çalışmış. Lord Sugiyama'nın istifasını Meclis toplantısından sonraya bırakmasını ve böylece sizin suçlanmanızı istemiş. Bu karşılık kendisine Kwanto eyaletini vermeyi teklif etmiş. Sugiyama size kötülük etmeyi kabul etmemiş. Bunun üzerine Sugiyama'nın önünde önce çocuklarına sonra resmi metresine işkence etmişler. Fakat o yine de sizden vazgeçmemiş. Sonunda hepsini çok kötü ölümlere terketmişler. Sugiyama'nın ölümü en fecisiymiş.

'Bu kötülükleri gören yok tabii. Sadece söylentiler dolaşıyor, ama bunlara inanıyorum. İshido işle ilgisi olduğunu inkâr etti. Katilleri yakalatacağına da yemin etti. İshido önce Sugiyama'nın istifa etmediğini ve onun için de Meclisin toplanacağını söyledi. Sugiyama'nın istifasının kopyelerini diğer naiplere yani Kiyama, İti ve Onoshi'ye yollattım. Birini de açık

açık İshido'ya gönderdim. Dört kopyayı da daimyo'ların okuması için verdim. (Fazla kopye gerekeceğini düşünmekle çok akıllılık etmişiniz, Tora Chan.) Onun için Sugiyama'yla planladığınız gibi, yasalara göre Naipler Meclisi yok. Bunda tam başarı elde ettiniz.

'İyi haber: Lord Mogami, ailesi ve samuraylarıyla sağ salim kentten çıktı. Kendisi açık açık müttefikiniz olduğunu söylüyor. Böylece kuzey kanadınızın gerisi güvende. Yine Maeda, Kukushima, Aseno, İkeda ve Okidura lordları dün gece usulca Osaka'dan kaçtılar. Hıristiyan Lord Oda da öyle.

'Kötü haber: Maeda, İkeda ve Oda'yla bir düzine önemli daimyo'nun aileleri kaçamadı. Onlar ve elli kadar küçük lord burada rehine olarak tutuluyorlar.

'Kötü haber: Dün üvey kardeşiniz Shinano Lordu Zataki, Velicht Yaemon'u desteklediğini bildirdi ve sizi Sugiyama'yla birleşip Naipler Meclisini ortadan kaldırmakla suçladı. Onun için kuzeydoğu sınırınızda Zataki ve elli bin fanatik adamı bir tehlike oluşturabilir.

'Kötü haber: Aşağı yukarı her daimyo İmparatorun davetini kabul etti.

'Kötü haber: Eski arkadaşlarınızdan çoğu kendilerine planlarınızı açmadığınız için kızmışlar. Onlardan biri de eski dostunuz büyük Lord Shimazu. Kendisi İmparatorun bütün lordlara Yaemon'un önünde eğilmeleri için buyruk vermesi gerektiğini söylüyormuş.

'Kötü haber: Lady Ochiba, büyük ustalıkla ağını örüyor, tarafsızlara toprak ve rütbe vaat ediyor. Tora Chan, ne yazık ki, kendisi sizden yana değil. Onun değerli bir düşman olduğunu söylemeliyim. Sadece Lady Yodoko sakin olmamızı söylüyor, ama onu dinleyen yok. Lady Ochiba tek başınıza ve güçsüz kaldığınızı düşünerek hemen savaş açmak istiyor. Çok üzgünüm lordum, ama sizi yalnız bıraktılar ve ele verdiler sanırım.

'Daha da kötüsü Kiyama ve Onishi de size karşı birleştiler. Sugiyama'yla sizin Naipler Meclisini ortadan kaldırmaya kalktığınızı ileri sürüyorlar. Taiko'nun yasalarını çiğnemeye kalkanların başlarının hemen ezilmesi gerektiğini söylüyorlar. Ra-

hip Tsukku San beş gün önce gizlice Osaka'dan ayrılmış. Fakat onun Yedo'ya mı, yoksa kara geminin beklendiği Nagasaki'ye mi gittiği bilinmiyor.

'Söylenti, dedikodu ve sezme gücüme dayanarak hemen fikir vermekten hoşlanmadığımı bilirsiniz. Fakat vakit az ve belki bir daha size haber yollayamayacağım. Pek çok aile buraya kapatıldı. İshido onları asla bırakmayacaktır. Bu rehineler sizin için büyük tehlike oluşturuyorlar. Çünkü pek azı Lord Sugiyama gibi görevine düşkün ve cesurdur. Pek çoğu o rehineler yüzünden İshido'yu dinlemek zorunda kalacaktır. Kiyama ve Onishi size düşman. Lord Zateki de size düşman. Bu durumda bir an önce Kızıl Gökyüzü'nü ilan ederek Kyoto'ya saldırmanız uygun olur sanırım.'

Kiri daha sonra Lady Sazuko ve diğer özel konularla ilgili şeyleri yazmıştı.

***

Toranaga sabah özel bölümler dışında bütün mektubu okudu. Okumayı bitirince hepsi de hayretle ona, sonra birbirlerine baktılar. Şadece haberlere değil, Toranaga'nın böyle kendilerine durumu açıklamasına da şaşmışlardı.

Hepsi Toranaga'nın çevresinde yarım daire olup oturmuşlardı. Muhafızlar elli metre uzaktaydı ve başkalarının gelip onları dinlemelerine engel oluyordu.

Toranaga, «Öğüte ihtiyacım var,» dedi. Danışmanlarım Yedo'da. Bu iş acele. Onların yerine fikir vermenizi istiyorum. Ne olacak ve ne yapmalıyım? Yabu San?»

Yabu dehşete kapılmıştı. Her yol felakete gider gibiydi. «Efendim bu 'Kızıl Gökyüzü' nedir?»

«Bu son savaş planımın gizli adı. Bütün güçlerimle birden Kyoto'ya saldıracağım. Oradakileri şaşırtıp başkenti saran kötü güçleri yeneceğim. İmparatoru, kendisini kandırmakta olan İshido ve diğerlerinin elinden kurtaracağım.» Toranaga onların kendisine hayretle baktıklarını gördü. Yıllardan beri pek çok önemli şato ve bölgeye gizli gizli yerleştirdiği üstün samuraylarından sözetmedi. Bu plan için gerekli şaşkınlığı da işte bu samuray'ların birden başkaldırmaları sağlayacaktı.

Yabu bu planı beğenmemişti. «Üvey kardeşiniz Zataki San düşmanla birlik olmuş! Kendisi kuzey yolunuzu kapıyor. Shinano'da dövüşmeniz gerekecek. Orası dağlık bölgedir ve insanları da fanatik denilecek kadar efendilerine sadıktırlar. O dağlarda sizi parçalarlar.»

Yabu, Omi'ye baktı. Ondan fikir sormak istiyordu. Zaten Omi'ye uyup İzu'yu Toranaga'nın emrine vererek onun uyruğu olmayı kabul etmişti. Oni ancak bu şekilde Toranaga'nın tuzağından kurtulabileceklerini söylemişti.

Yabu, «Her taraftan yolunuzu kestiler,» dedi. «Sizi yalnız bıraktılar.»

Toranaga sordu. «Başka çare yok mu?»

Omi, «Affedersiniz, lordum,» diye mırıldandı. «Bu saldırıya ne kadar zamanda hazırlanılabilir?»

«Her şey hazır.»

Yabu, «İzu da hazır, efendim,» diye bağırdı. «Sizin yüz bin askeriniz... Benim on altı bin adamım ve tüfekli birliğimiz. Bunlar yeter mi?»

«Hayır, bu plana göre daha fazla kuvvet kullanarak birden saldırmak gerek.»

Naga da atıldı. «Biz kazanacağız! Kazanacağız!»

Komutanlar savaşa girecekleri için rahatlayarak başlarını salladılar. Sadece Omi ses çıkarmadı.

Toranaga, Buntaro'ya baktı. «Eee?»

«Lordum, benden fikir sormayın lütfen. Ben ve adamlarım sizin uygun gördüğünüzü yaparız. Benim görevim budur. Düşüncemin size bir değeri olamaz, çünkü ben sadece sizin kararınıza uyarım.»

«Genellikle bunu kabul ederdim, ama bugün olmaz!»

«O halde savaşalım. Yabu San haklı. Kyoto'ya gidelim. Beklemekten bıktım.»

«Omi San?»

«Yabu Sama haklı, efendim. İshido yakında bir Naipler Meclisi kuracak. Bu yeni meclis sizi suçlu bulacak, fakat böyle bir kararın bir değeri de olmayacaktır.»

Toranaga, «Neden?» diye sordu. Herkes Omi'ye dönmüştü.

«İshido kötü bir insan. Neh? Ona hizmet etmeyi kabulle-

nen daimyo'lar da kötü. Fakat kendisi Lord Sugiyama'yı öldürmekle çok büyük bir hata yaptı. Bu kötü cinayetler dolayısıyla daimyo'lar her zaman İshido'dan kuşkulanacaklardır. Onun için çoğu da Meclisin buyruklarını dinlemeyecektir. Bir süre için güvendesiniz.»

«Ne kadar bir süre?»

«Yağmurlar geliyor. Bunlar iki ay kadar sürer ve bize de yardımcı olacaktır. Yağmurlar sona erince İshido sizi sıkıştırmak için İkawa Jikkyu ve Lord Zataki'yi aynı anda yollayacaktır. Kendi ordusuyla da onları Tokaido yolundan destekleyecektir. Fakat siz ve Yabu Sama Kwato'yla İzu geçitlerini tutacak güce sahipsiniz. Bunu atlatırsanız Lord İshido ikinci defa böyle büyük bir saldırıda bulunamaz. Siz ve Lord Yabu yavaş yavaş dağların arkasından dolaşarak ülkeyi ele geçirebilirsiniz.»

«Bu ne zaman olur?»

«Çocuklarınızın zamanında, lordum.»

Yabu onu aşağı gören bir tavırla konuştu. «Yani savunma savaşı yapmamızı mı söylüyorsun?»

«Bence dağların arkasında güvendesiniz. Toranaga Sama, başka müttefikler bulana kadar beklemelisiniz. O geçitleri nasıl olsa tutarsınız. Onun için şimdi bütün gücümüzü kullanmamalı ve sabretmeliyiz. Bu arada güvenlik önlemlerini de arttırmalıyız. Kimse gizli birliğimizi haber almamalı.»

Toranaga onu süzdükten sonra oğluna baktı. Gencin heyecanını görüyordu. Onu avının üstüne saldırtmanın zamanıydı. «Naga San?»

Naga büyük coşkuyla konuştu. «Omi San'ın sözleri doğru. Fakat ben o iki ay içinde müttefikler bulmanızı ve yağmurlar diner dinmez de saldırmanızı salık veririm.»

«Yani Omi San'ın düşündüğü gibi uzun bir savaşı uygun görmüyor musun?»

«Hayır. Fakat bu...» Naga sustu.

«Haydi, Naga San. Açık konuş!»

«Şey efendim... Bu Şogun olmanız için harika bir fırsat sayılmaz mı? Kyoto'yu ele geçirince Meclisi dağıtır ve İmparatora başvurarak sizi Şogun yapmasını istersiniz. Bu sizin

için de, ülke için de iyi olur. Uzun bir savaş ülkeyi yıprandırır. Lord Toranaga Şogun olmalıdır. İmparatorluğu Lord Yaemon'a teslim edebilmesi için önce güvenliği sağlaması gerekiyor. Böyle bir fırsat daha çıkmayacak...» Genç uzun süredir düşündüklerini söylediği için korkmakla birlikte bir yandan da memnundu.

Toranaga içini çekti. «Ben hiçbir zaman Şogun olmayı istemedim. Bunu kaç kez söylemem gerek? Ben Yaemon'u ve Taiko'nun vasiyetnamesini destekliyorum.» Teker teker hepsine baktı. Sonunda gözlerini Naga'ya dikti. Genç irkildi. Ama adamın sesi yumuşaktı. «Gençliğin ve heyecanın yüzünden seni affediyorum. Ama ne yazık ki, senden çok daha büyük ve akıllı kimseler bunun amacım olduğunu sanıyorlar. Şogun olmak istemiyorum. Sadece bu saçma işleri halledip Lord Yaemon'un yönetimi eline almasını sağlayacağım.»

***

Savaş planlarını tartışmak bir saatlerini aldı. Hatta o ana dek denenmemiş bir şeyi, yağmur mevsiminde savaşı bile tartıştılar. Sonra Toranaga onları savarak sadece Mariko'yu yanında tuttu. Naga'ya da Anjin San'ı çağırmasını söyledi. İçlerinde tek değerli olanı Omi, diye düşünüyordu. Acaba o ne yapacağımı sezdi mi?

«Mariko San, lütfen o geyşanın anlaşmasının kaç para olduğunu usulca anlayıver.»

Kadın gözlerini kırpıştırdı. «Kiku San'ın anlaşması mı, efendim?»

«Evet. Bu gece bununla ilgilen.» Sakin sakin kadını süzdü. «Bunu kendim için değil subaylarımdan biri için alabilirim.»

«Fiyat bunu satın alacak kimseye bağlıdır sanırım, lordum.»

«Bundan eminim. Ama bir fiyata karar kılın. Samurayın adı söylenince o kız isterse itiraz da edebilir. Fakat Mama San sahibine söyle. Kızın seçtiğim erkeğe itiraz edecek kadar kaba olduğunu da sanmıyorum. Ayrıca şunu da Mama San'a söyle: Kiku, sadece Mishima'da birinci sınıf bir geyşadır. Yedo, Osaka veya Kyoto'da öyle sayılmaz. Onun için Osaka, Yeda ve-

ya Kyoto fiyatı değil, Mishima fiyatına göre para vereceğim.»

«Evet, haklısınız efendim.»

Toranaga memnun memnun ona baktı. Mariko üstünde bambu desenleri olan açık yeşil bir kimono giymiş, koyu yeşil bir kuşak bağlamıştı. Şemsiyesi de turuncuydu. Geniş kenarlı şapkanın altına topladığı gür siyah saçları, mavimsi bir ışıkla parlıyordu. Toranaga, Mariko'yu genç kızken Diktatör Goroda dahil pek çok kimsenin istemiş olduğunu anımsadı. Hatta henüz Taiko olmayan general Nakamurra da kızı kendisine vermesi için diktatöre yalvarmıştı. Toranaga, Buntaro ölmüş olsaydı, diye düşündü. Mariko resmi metreslerimden biri olmayı kabul eder miydi? Daima tecrübeli kadınları, dulları ve boşanmış eşleri beğenirdi Toranaga. Fakat onların çok güzel, çok akıllı, çok genç veya çok soylu olmalarını da istemezdi. Çünkü bu tipler insanın başına dert açarlardı.

Toranaga kendi kendine güldü. «Ona böyle bir şeyi asla teklif etmeyeceğim. Çünkü yaşının uygun olması dışında onda resmi bir metreste istemediğim her şey var.»

«Şimdi de senin düşünceni öğrenmeyi istiyorum, Mariko San.»

Genç kadın sanki hiçbir derdi yokmuş ve Toranaga'yla da eşitmiş gibi neşeli bir tavırla cevap verdi. «Önce Lord Zataki'yle gizlice anlaşmalısınız. Ya bunu biliyorsunuz ya da üvey kardeşinizle sırf İshido'yu kandırmak için yalandan bozuştunuz. Ayrıca siz asla önce saldırmayacaksınız. Kızıl Gökyüzü'nü açıklamanız da buradakileri oyalamak içindi. Bu da İshido'nun aklını karıştıracaktır. Çünkü buradaki ve Yedo'daki casusları sizin planınızı ona haber vereceklerdir. Bu arada siz iki ayda müttefikler bulacak ve İshido'nun koalisyonuna da son vereceksiniz. Ayrıca onu Osaka Şatosundan çıkarmalısınız. Bunu yapamazsanız o kazanacaktır. Daha doğrusu hiç olmazsa siz Şogun'luğu kaybedersiniz.»

Toranaga'nın neşeli hali kalmadı. «Bu konuda düşüncemi daha önce söyledim.»

Mariko, neşeli ve mutluydu. «Lütfen beni bağışlayın ve biraz sabırlı olun, lordum. Ben Naga San'ın haklı olduğuna ina-

nıyorum. Siz Şogun olmalısınız. Yoksa İmparatorluğa da, Minowara'ya da gereken şekilde hizmet etmemiş sayılırsınız.»

«Böyle bir şey söylemeye nasıl cesaret ediyorsun!»

Mariko adamın hiddetine de aldırmadı. «Size Lady Ochiba'yla evlenmenizi salık veririm. Yaemon'un yönetimi ele almasına daha sekiz yıl var. Bu da bir sonsuzluk sayılabilir. İnsan değil sekiz yılda, sekiz ayda ne olacağını bilemez.»

«Bütün ailen sekiz günde dünya yüzünden silinebilir!»

«Evet, lordum. Fakat bunun sizle, görevinizle ve ülkeyle bir ilgisi yok, Naga San haklı. Güç verebilmek için önce güce sahip olmak gerekir.» Sonra alaylı bir ciddilikle ekledi. «Sadık danışmanınız sepukku yapabilir mi artık? Yoksa bunu daha sonraya mı bırakayım?» Birden bayılma taklidi yaptı kadın.

Toranaga onun inanılmaz küstahlığı karşısında ağzı açık kalmıştı. Ama sonra kahkahalarla gülerek yerleri yumrukladı. Konuşacak hale gelince de, «Seni asla anlayamayacağım, Mariko San,» dedi.

«Ah, fakat anlıyorsunuz, efendim. Bu sadık uyruğunuzun güldürmesine izin verdiniz. Söylemesi gereken şeyleri açıklamasını kabul ettiniz. Küstahlığımı da affediniz.»

Toranaga, dostlukla gülümsedi. «Neden affedecekmişim? Neden?»

Kadın, «Rahibeler yüzünden,» diye karşılık verdi.

«Ah, onlar!» Adam birden ciddileşti.

«İşte bu yüzden Osaka'ya gitmeliyim.»

Toranaga, «Evet,» diye mırıldandı. «Biliyorum.»

**
*

33

Blackthorne günlerdir Mariko'yu görmemişti. Birkaç kez Omi'nin evine kadar gitmeyi düşünmüş, sonra bunu kendisine yedirememişti. Fujiko sık sık kadını ziyarete gidiyordu, ama onun da bir şey söylediği yoktu. Sonunda Blackthorne, Naga

tarafından Toranaga'nın oturduğu düzlüğe götürülünce genç kadını görebildi.

Toranaga'nın işareti üzerine bağdaş kurarak adamın karşısına geçti. Kadına bakmayı istiyor, onun yanında olduğuna seviniyordu. O sırada Mariko'nun savaştan sözettiğini anladı. Kadın yakında savaş çıkacağını söylüyordu. «Ben buradan gidiyorum, Anjin San. Siz de benimle geleceksiniz. Ben Osaka'da kalacağım. Fakat siz geminizi savaş için hazırlamak üzere Yedo'ya gideceksiniz...» Ama sözleri yarım kaldı.

Birden etrafa inanılmaz bir sessizlik çöktü.

Sonra yer sarsılmaya başladı.

Blackthorne'a ciğerleri patlayacakmış gibi geldi. Benliğinin her hücresi paniğe kapılmış haykırıyordu sanki. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama başaramadı. Muhafızların da aynı şekilde çaresiz kaldıklarını gördü. Toranaga'yla Mariko el ve ayaklarıyla yerlere tutunmaya çalışmaktaydılar. O korkunç ses hem topraklardan, hem gökyüzünden geliyordu. Neredeyse kulaklarının zarları patlayacaktı. Blackthorne öğürmeye başladı. Titreyen topraklara yapışmış, durmadan öğürüyordu.

Kuzeydeki dağdan kayan toprak ve taşlar aşağıdaki vadiye indi. Samuray kampının yarısı ortadan kalktı. Blackthorne ellerinin üstünde doğruldu.

Birden sarsıntı kesildi.

Toprak eskisi gibi sağlam ve hareketsizdi. Adamın elleri, dizleri ve vücudu kontrol edilmeyecek şekilde titriyordu. Oturup soluk almaya çalıştı.

Fakat o anda yine yerden homurtular yükseldi. İkinci deprem başlamıştı. Hem bu çok daha şiddetliydi. Sonra düzlüğün ilerisinde yerin yarıldığını farketti. Çatlak gittikçe daha genişleyerek inanılmaz bir hızla onlara yaklaştı. Bir metre ileriden geçip yoluna devam etti. Blackthorne sağlam toprak olması gereken yerde uçuruma benzeyen çatlağın ağzında sallanan Toranaga ve Mariko'ya inanamayan gözlerle baktı. Sonra Toranaga'nın bu yarığa düştüğünü gördü. Bu bir kâbustan farksızdı. O anda sersemlikten kurtularak sağ eliyle Toranaga'nın kuşağını yakaladı. Yer rüzgârda tutulmuş bir yaprak gibi titriyordu.

Yarık on beş metre derinliğinde, sekiz metre genişliğinde vardı ve ölüm kokuyordu. Çamur ve taşlar yukarıdan yağıyor, Toranaga'yı beraber götürmeye çalışıyordu. Blackthorne eliyle ayağıyla tutunabileceği bir yer arıyor, kendisine yardım etmesi için Toranaga'ya bağırıyordu. Sonunda yarı sersem haldeki Toranaga ayaklarını yarığın yanına dayayabildi ve Blackthorne da onu sürükleyerek dışarıya çıkardı.

Birden bütün homurtular durdu ve yer sarsılması da kesildi.

Muhafızlar kalkıp Toranaga'nın yanına koşacak oldular, ama adam bir buyrukla onlara engel oldu. Beklemelerini söyledi.

Blackthorne da yerde oturmuş, otlara doladığı tırnakları kırılmış, kanayan parmaklarına bakıyordu. «Ne zaman güvende olacağız?»

Mariko cevap vermedi. Yerdeki çatlak onu büyülemişti sanki. Yüzü çamur içinde kalmış, kimonosu yırtılmıştı. İki sandalı da ayağından çıkmıştı. Şemsiyesi de kaybolmuştu. Blackthorne ayağa kalkarak onu çatlağın yanından uzaklaştırıp yere oturttu. Sonra Toranaga'ya baktı. «İkaya desu ka?»

Toranaga konuşacak halde değildi. Göğsü körük gibi kalkıp kalkıp iniyordu. Kolları ve bacakları yara bere içindeydi. Eliyle işaret etti. Onu yutmaya kalkan çatlak artık iyice daralmıştı.

Blackthorne omuz silkti. «Karma.»

Toranaga yüksek sesle geğirdi. Sonra tükürdü ve tekrar geğirdi. Ondan sonra parmağıyla o çatlağı işaret ederek küfürler yağdırmaya başladı. Blackthorne her sözü anlamıyordu ama adamın bela okuduğunu anlamıştı. «Karma'nın da belasını versin. Depremin de, yerdeki çatlağın da. Kılıcımı kaybettim. Onun da belasını versin!»

Blackthorne sağ olduğu için birden neşelenerek gülmeye başladı. Bir an sonra Toranaga da kahkahalar atmaya koyuldu. Onların neşesi Mariko'ya da geçti.

Muhafızlar yerlerinden kımıldamadan Toranaga'nın buyruk vermesini bekliyorlardı. Doğuda Yabu, Omi ve Buntaro diğer muhafızlarla bir yarığın yanında duruyorlardı. İgurashi

kaybolmuş, toprak onu yutmuştu.

Blackthorne birden çok huzurlu ve mutlu olduğunu hissetti. Artık gururla samuray olduğunu düşünüyordu. Yado'ya gemisine, savaşa gidecekti. Toranaga'ya sormak istediği pek çok soru vardı, ama o da kendi düşüncelerine dalmıştı. Onu rahatsız etmenin anlamı yoktu. Sırtüstü yatıp gökyüzüne baktı.

Toranaga'nın birden ciddi konuştuğunu duydu. «**Domo, Anjin San. Neh? Domo.**»

«Rica ederim. Bir şey değil bu sadece görev,» diye Japonca cevap verdi Blackthorne. Sonra kadına baktı. «Mariko San, lütfen benim yerime açıklar mısınız? Artık **karma** dediğiniz zaman ne demek istediğinizi biliyorum. Her şey çok daha berrak. Belki de bu kadar korkmak zihnimi açtı.»

Kadın bu sözleri aktarınca Toranaga başını salladı.

«Lord Toranaga memnun kaldı, Anjin San. **Karma** bilginin başlangıcıdır. Ondan sonra sabır gelir. Sabır çok önemlidir. Güçlü olanlar sabredebilenlerdir, Anjin San. Sabır yedi duygunuza engel olmak demektir. Bu duygular da nefret, hayranlık, neşe, endişe, hiddet, üzüntü ve korkudur. Bu yedi duyguya kapılmaz, sabrederseniz kısa süre sonra Sonsuzlukla uyum sağlarsınız.»

«Bunlara inanıyor musunuz, Mariko San?»

«Evet. Sabırlı olmaya da çalışıyorum, ama bu çok zor.»

Blackthorne yerinden kalkarak ilerledi. Yarığın yanında durarak elini bunun içine soktu. Biraz uğraşınca aradığını buldu. Elinde Fujiko'nun kılıcı vardı. Neyse üstü topraklanmış, çizilmiş kından çıkmamıştı kılıç. Toranaga'nın önünde eğilerek bir samuray gibi kılıcı sundu. «**Dozo** Toranaga Sama, **Kore samurai ni samurai, neh?**» 'Rica ederim Lord Toranaga,' demişti. 'Bir samuraydan diğerine. Öyle değil mi?'

«**Domo,** Anjin San.» Kwanto Lordu bu kılıcı kabul ederek kuşağına soktu. Sonra gülümseyerek eğilip Blackthorne'un omzuna vurdu. «**Tomo, neh?**» 'Dostuz değil mi?'

«**Domo.**» Blackthorne başını çevirdi ve birden yüzünden gülüşü siliniverdi. Köyün olduğu yer dumandan görülmüyordu. Hemen gidip Fujiko'ya bakmak için Toranaga'dan izin istedi.

«Toranaga Sama gidebileceğinizi söylüyor. Kendisini bu

akşam yemeğinde kalede göreceğiz. Sizinle konuşmak istediği şeyler varmış.»

Blackthorne köye döndü. Burası altüst olmuş, yol bile bozulmuştu. Yer yer evler yanıyor, köylüler su taşıyorlardı. Omi'nin evi bir yana yatmıştı. Kendi eviyse kül olmuştu.

***

34

Fujiko yaralanmış, hizmetçisi Nigatsu ölmüştü. İlk sarsıntıda evin ortada direkleri çökmüş ve mutfaktaki ateşler etrafa dağılıvermişti. Fujiko'yla Nigatsu düşen kirişlerden birinin altında kalmışlardı. Hizmetçi kız yanarak ölmüştü. Fujiko'yu çekip kurtarmışlardı. Diğer hizmetçi ve uşaklar yaralanıp berelenmekle birlikte sağdılar. Hepsi de Blackthorne'u sapasağlam görünce pek sevindiler.

Fujiko evden kurtarılmış, bahçe duvarının yanına serilmiş bir şilteye yatırılmıştı. Yarı baygındı kadın. Ama Blackthorne'u karşısında görünce az kalsın ağlayacaktı. Bitkin bir sesle, «Yaralanmadığınız için Buda'ya şükürler olsun, Anjin San,» dedi.

Kadının bacakları ve kalçaları fena yanmıştı. Doktor çay ve diğer bitki sularına batırılmış bezleri onun bacaklarına sararak acısını hafifletmeye çalışıyordu.

Blackthorne daha sonra doktora kadının durumunu sordu. Adam, Lady Fujiko'nun genç ve güçlü olduğunu, onun için de iyileşeceğini söyledi.

Blackthorne zarar görmemiş olan bahçe kapısında durdu. Buntaro'nun okları hâlâ soldaki direğe saplıydı. Dalgın bir tavırla bunlardan birine dokunarak üzgün üzgün, **Karma**, diye düşündü. Onun yanması da karma.

Fujiko'nun yanına giderek hizmetçilerden birine çay getirmesini söyledi. Kadının çayı içmesine yardım etti. Sonra o uyuyana veya uyuma taklidi yapana kadar da elini tuttu. Uşakları evden kurtarabildikleri şeyleri bir yana yığmış, birkaç köylünün yardımıyla geçici bir barınak yapmaya çalışıyorlardı. Do-

ha sonra yeni evi yapılana kadar Blackthorne'la Fujiko'nun kalede kalacaklarına dair haber getirdi bir samuray. İki de tahtırevan getirilmişti. Blackthorne genç kadını usulca kaldırıp bunlardan birine yatırdı ve diğerini de savarak yürüyeceğini söyledi. Yağmur başlamıştı, ama aldırmadan ilerledi.

**
*

Bir ara başını kaldırınca karşıda duran Omi'yi gördü. Adam yeni ütülenmiş kimonosunun üstüne pirinç samanından yapılmış yağmurluğunu giymişti. Sivri tepeli bambu şapkası yeni yıkanmış saçlarını yarı yarıya örtüyordu.

Omi hâlâ dumanı tüten yıkıntıları işaret etti. «Kama, Anjin San.»

«Öyle.» Blackthorne yüzündeki yağmur damlalarını sildi.

Omi evini işaret etti. «Hamamıma bir şey olmadı. Kullanmayı ister miydiniz?»

Blackthorne teşekkür ederek Omi'nin peşisıra bahçe yolunda ilerledi. Mura'nın başkanlığındaki uşak ve köylüler, evi daha şimdiden onarmaya başlamışlardı. Omi işaretler ve basit kelimelerle uşakların yangını vaktinde söndürdüklerini anlattı. Blackthorne'un evi de eskisi gibi olacaktı. «Bunun için bir hafta gerek, Anjin San. Üzülmeyin. Fujiko San iyi bir idarecidir. Kendisi masrafları Mura'yla halleder ve eviniz eskisinden daha da iyi olur.»

Omi hamama bakan adamlarına seslendi. Uşaklar hemen İngilizi götürüp bir duvarı çatlamış hamama soktular. Burası onun eski banyosundan çok daha lükstü. Blackthorne soyunup küçük tabureye oturdu. Uşaklar onu sabunlayıp yıkadılar, sonra kaynar suya girdi. O anda bütün dertleri uçup gitti.

«Fujiko iyileşecek. Ben talihli bir adamım. Toranaga'yı kurtardığım için talihliyim. Depremde bana bir şey olmadığı için talihliyim.»

Omi daha sonra Blackthorne'u aksi suratlı, dişsiz bir kadın olan annesiyle tanıştırdı. İngiliz, Mariko'dan öğrendiklerini anımsayıp yaşlı kadının hatırını sordu. Omi'nin annesi kıkır kıkır gülüp ağzını şaplattı. Sonra yan tarafa bakarak kaşlarını

çattı. «Çabuk ol! Anjin San çayını sıcak istiyor.»

Çayları getiren hizmetçinin yanında duran genç kadın Blackthorne'un soluğunu kesti. Sonra anımsadı onu. İlk kez köy alanından geçerken Omi'nin yanında gördüğü kadın değil miydi o?

Omi aksi bir sesle konuştu. «Bu da karım.»

Kadın yerini alıp eğilerek selam verince Blackthorne, «Bana onur verdiniz,» dedi.

Omi'nin annesi homurdandı. «Onun tembelliğini bağışlayın. Çayınız sıcak mı bari?»

«Teşekkür ederim. Çayım çok lezzetli.» Yaşlı kadının gelininin adını söylemediğini farketmişti. Fakat buna da şaşmadı. Mariko ona Japon toplumunda kayınvalidelerin üstün durumunu anlatmıştı.

Blackthorne çenesinden çaylar akan yaşlı kadına bakarken, onun gelini üstünde büyük nüfuzu olduğunu düşündü. Bu kocakarı isterse gelinini öldürtebilir, boşatır veya kovabilirdi. Ama evin reisi olan oğlunun da bunları kabul etmesi gerekiyordu tabii. Omi bu kadının her dediğini yapacağa benziyordu. Midori son derece güzeldi. Gür siyah saçları oval yüzünü çerçevreliyordu. Hatta Mariko'dan da güzeldi. Fakat onda Mariko'nun ateşi ve gücü yoktu.

Omi ve annesi Blackthorne'un yemeğe kalması için diretttiler. Ama, o, «Özür dilerim,» diye cevap verdi. «Aç değilim. Bu gece Lord Toranaga'yla yemek yemem gerekiyor.»

Yaşlı kadın heyecanlandı. «**Oh so desu!** Onun hayatını kurtarmışsınız. Biz onun uyrukları olarak çok müteşekkiriz.»

«Bir şey değil. Ben görevimi yaptım.»

«Her şeyi yaptınız, Anjin San. Omi San ve Lord Yabu da hepimiz gibi size teşekkür borçlular.»

O sırada dışarıdan nal sesleri geldi. Bir grup atlı evin yakınında durdu. Naga eyerden atlayarak bahçeye girdi. Bütün köylüler işi bırakarak dizüstü çöktüler. Naga onlara devam etmeleri için bir işaret yaptı.

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Omi San. Fakat beni Lord Toranaga gönderdi.»

«Rica ederim. Beni rahatsız etmiyorsunuz. Lütfen bize katılın.» Midori de hemen kendi yastığını gence vererek yerlere kadar eğildi. «Çay mı, sake mi, Naga Sama?»

Naga oturdu. «İkisini de istemem. Teşekkür ederim. Susamadım.»

Naga'nın acelesi olduğu belliydi, ama Omi yine de gereken bütün sözleri söyledi. Sonunda görgü kurallarının gerektirdiği sözler bitince, «Naga San,» dedi. «Lord Toranaga için yapabileceğim bir şey var mı?»

«Kendisi bu akşam yemekten sonra sizi görmeyi istiyor. Bütün subayların katılacağı bir toplantı yapılacak.»

«Bundan şeref duyarım.»

«Anjin San, babamı kurtardığınız için size teşekkür etmek isterim.» Genç memnunlukla ona baktı. «İsterseniz benimle gelebilirsiniz.»

«Tabii. Bu bana zevk verir.»

Yine selamlar verildi ve hepsi eğildiler. Blackthorne da bir ata bindi. Kaleye doğru giderken Omi'yi düşünüyordu. Omi kendisiyle dost olmayı istiyordu. Banyodan sonra sırtına giydiği kimonoyu bile o vermişti. Fakat o yaptıklarından sonra... Blackthorne kendi kendine, «Asla onu unutmadım,» dedi. «Fakat aslında bu da karma değil miydi? Ben de Omi'nin yerinde olsaydım aynı şeyi yapmaz mıydım?»

Kaleye yaklaştıkları sırada, Naga atının dizginlerini çekti. «Anjin San?»

«Hai.»

«Lord Toranaga'yı kurtardığınız için size bütün kalbimle teşekkür etmek istiyorum. Dostunuz olmama izin verin...» Blackthorne'un anlayamadığı sözler söyledi.

«Özür dilerim. Anlayamadım. **Karite iru mu?**»

«Ah ben özür dilerim. Bu... bu 'borç' demektir. Sadece size borçlu olduğumu söyledim.»

«Bu benim görevimdi, **neh?**»

«Evet. Öyle de olsa size bir hayat borçluyum.»

***

«Toranaga Sama topların barutu ve güllelerin tekrar ge-

minize konduğunu söylüyor. Denize açılabilmeniz için ne kadar hazırlık yapmanız gerekiyor?»

«Bu geminin durumuna bağlı. Gemiye iyi bakmışlarsa sorun yok.»

«Gemi iyi durumdaymış. Yedo limanına çekince iyi bakılması için emir verilmiş. Geminin iyi durumda olduğunu kabul edersek savaş için ne kadar zamanda hazırlanabilirsiniz?»

Blackthorne'un kalbi deli gibi çarpmaya başladı. «Kiminle savaşacağım, Mariko San?»

«Efendim kiminle savaşmayı istediğinizi soruyor.»

Blackthorne günlerdir gizli gizli tasarladığı şeyi o an Toranaga'ya açmakla kazançlı çıkabileceğini düşündü. Hem o gün Toranaga'nın hayatını kurtardığı için kendisine bazı haklar tanınacağını umuyordu. «Bu yıl ki kara gemiyle.»

Mariko şaşırdı. «Nee?»

«Kara gemiyle. Lord Toranaga bana izin versin. Gerisini ben hallederim. Gemim ve biraz da yardımla... onun bütün yükünü bütün ipekleri, gümüş ve altınları bölüşürüz.»

Mariko güldü, ama Toranaga kaşlarını çattı.

«Efendim, dost bir ulusa savaş açmanın bağışlanmaz bir hata olduğunu söylüyor. Portekizliler Japonya için gerekli.»

«Evet, bu anda öyle. Fakat aslında onlar benim kadar Lord Toranaga'nın da düşmanları. Zaten onların yaptıkları hizmetlerin çok daha iyisini yarı fiyatına biz de yapabiliriz.»

«Efendim, 'Belki,' diyor. Fakat Çin'in sizinle ticaret yapacağına inanmıyor. İngilizler ve Hollandalılar şimdilik Asya'da güçlü değiller ve bizim devamlı ipeğe ihtiyacımız var.»

«Kendisi haklı tabii. Ama bir, iki yıl sonra her şey değişecek. O vakit Lord Toranaga bana inanacak. Başka bir teklifte bulunayım. Ben zaten Portekiz'le savaştayım. Karadan üç mil ötesi uluslararası sular sayılır. Gemiyi orada yakalar ve istediğim limana götürerek satabilirim. Kendi gemim ve personelimle bu çok kolay olur. Birkaç hafta veya bir ay kara gemiyle içindekileri Yedo'ya getirebilirim. Bunu Yedo'da satabilirim. Geminin yarı değeri liman vergisi sayılır.»

«Lord Toranaga sizinle düşmanınız arasındaki şeylerin ken-

disini ilgilendirmediğini söylüyor. Deniz herkese aittir. Fakat bu topraklar bizim ve burada geçerli yasalar çiğnenemez.»

Blackthorne tehlikeli bir konuya girdiğinin farkındaydı. Ama altıncı duyusu ona tam zamanında hareket ettiğini söylüyordu. Toranaga bu yemi yutacaktı. «Bu sadece bir teklifti. Bana kiminle savaşmak istediğimi sordu. Beni affedin, ama bazen gelecekle ilgili planlar yapmak yararlıdır. Lord Toranaga'nın çıkarlarını kendi çıkarlarım sayıyorum.»

Mariko sözleri çevirince Toranaga homurdanarak bir şeyler söyledi.

«Lord Toranaga akla yakın önerilere değer verir. Fakat bu düşünce saçma. Aslında çıkarlarınız ayrı, fakat aynı da olsa dokuz adam, içinde bin kişi bulunan koca bir gemiye nasıl saldırabilir?»

«Bu iş için yeni personel gerekecek tabii, Mariko San. Seksen ya da doksan adam. Eğitilmiş denizci ve topçular. Onları Nagazaki'de bulacağım. Portekiz gemilerinden alırım.» Kadının dehşetle içini çekmesini duymazlıktan geldi. «O gemilerde birkaç Fransız, İngiliz, Alman veya Hollandalı bulunabilir. Onların çoğu da asidir. Ya da gemiye zorla bindirilmişlerdir. Nagasaki'ye kadar güvenle gidebilirsem, biraz da gümüş veya altınım olursa her şey hallolur. Düşman donanmalarında daima hazır parayı görünce taraf değiştiren gemiciler vardır.»

«Efendim, bir saldırıda böyle leş yiyen kargaya güvenmenin delilik olacağını söylüyor.»

Blackthorne, «Kabul ediyorum,» diye cevap verdi. «Fakat gemiye doldurmam gereken personele ihtiyacım var.»

«Efendim samurayla bizim denizcileri, topçu ve gemici olarak yetiştirmenin mümkün olup olmadığını soruyor.»

«Bunu yapmak kolay. Fakat aylar alır. Onlar gelecek yıla mutlaka hazır olurlar. Ama bu yılki kara gemiye yetişemeyiz.»

«Lord Toranaga Portekizlilerin kara gemisine bu yıl veya daha sonra saldırmak niyetinde olmadığını belirtiyor. 'Onlar düşmanım değil,' diyor. 'Kendileriyle savaşta değilim.'»

«Biliyorum. Onlarla savaşta olan benim. Lütfen beni affedin. Bu sadece bir konuşma. Fakat Lord Toranaga kendisine

hizmet etmemi istiyorsa, gemiye koyacak adamlar bulmam gerekiyor.»

Kalede Toranaga'nın bahçeye bakan özel dairesindeydiler. Kale depremden hiç zarar görmemişti. Gece ıslak ve durgundu. Yakılan tütsülerin dumanı sivrisinekleri kovmak ister gibi ağır ağır yükseliyordu.

«Efendim geminizle şimdiki personelinizi alıp Nagazaki'ye gidip gidemeyeceğinizi soruyor. Orada istediğiniz diğer adamları bulabilecek misiniz?»

«Hayır, bu çok tehlikeli olur. Güçsüz olduğum için Portekizliler beni hemen yakalarlar. Önce adamları bulup Yedo'ya getirmem daha doğru olur. Gemide tam personel ve silah olursa bu sularda hiçbir düşman bana ilişemez.»

«Lord Toranaga doksan adamla kara gemiyi ele geçirebileceğinize inanmıyor.»

«Ondan daha hızlı gider ve kendisini batırırım. Bunu Erasmus'la yapabilirim. Bunlar hep düşünce, Mariko San. Ama düşmana saldırmama izin verilirse metle birlikte Nagazaki'ye giderim. Kara gemi orada limandaysa ona savaş bayraklarımı gösterir ve yolunu kesmek için açıkta dururum. Geminin ticaretini bitirmesini beklerim. Sonra rüzgâr limandan uzaklaşmaya uygun olunca, sanki kumanyaya ihtiyacım varmış gibi Nagazaki'ye yaklaşırım. Onun limandan kaçmasına izin veririm. Sonra gemiyi birkaç mil uzakta yakalarım. Geminin sürati ve toplarım sayesinde işi hallederim. O teslim bayrağını çekince de tekneye kendi adamlarımdan birkaçını bindirir ve Yedo'ya getiririm. Gemide dört yüz tona yakın altın külçe olması gerek.»

«Fakat kaptan yenilirse neden size teslim olsun? Siz erişemeden o gemisini batırır.»

İngiliz, «Genellikle kaptanlarla anlaşmaya varılır. Denizcilerin hayatlarını bağışlar, biraz para verip en yakın limana çıkarırsanız hiçbiri karşı koymaz,» diyecekti, ama kendisini tuttu. «Ama bu kez karşımda Rodrigues olacak ve onun ne yapacağını biliyorum.» Planını açıklamamaya karar vererek, konuştu. «Denizdeki savaşlardaki adetlerimizden biri böyledir, işte. Boş yere can kaybı olmasını istemeyiz.»

«Affedersiniz, Anjin San. Lord Toranaga bunun iğrenç bir

âdet olduğunu söylüyor. Kendi gemileri olsa olsa teslim olmayacağını belirtiyor.»

Mariko çayını yudumladıktan sonra konuşmaya devam etti. «Ya gemi henüz limana girmemişse?»

«O zaman açıkta dolaşır ve suları tararım. Çok yüklü olduğu için onu yakalamak daha da kolaylaşır. Fakat onu Yedo'ya getirmek zorlaşır. Gemi ne zaman limana girecekmiş?»

«Lordum bunu bilmiyor. Belki otuz gün içinde. Bu yılki gemi erken gelecekmiş.»

Blackthorne ödülü elde etmesinin an meselesi olduğunu seziyordu. «O zaman geminin yolu kesilir. Kendisini mevsim sonu ele geçiririm. Ya da bir gece kıyıya baskın yapar ve gemiyi zaptederim.»

«Bu kıyılarımıza saldırmak olur. Lord Toranaga, kendisi dahil hiçbir **daimyo**'nun Japon topraklarında yabancıların başka ülkeden gelen kimselere saldırmalarına izin vermeceyeğini söylüyor. Bu ancak İmparatorluğumuzun düşmanlarına yapılabilir. Savaşçı ve personel istiyorsanız bunları Kyushu'dan bulabileceğinizi de açıklıyor. Japonca bilen biri Kyushu'da bol **wako** bulabilir.»

«**Wako** mu, Mariko San?»

«Oh özür dilerim. Biz korsanlara **wako** deriz, Anjin San. Kyushu yöresinde sayısız korsan vardı. Fakat Taiko onların çoğunu ortadan kaldırdı. Ama yine de zaman zaman orada korsanlara rastlanıyor. **Wako**, yüzyıllarla Çin sahillerini kasıp kavurmuş. Zaten Çin onların yüzünden limanlarını bize kapattı.» Sözlerini Toranaga'ya aktardıktan sonra, «Lordum,» diye devam etti. «Karaya saldırmanıza asla izin vermeyecek. Fakat Kraliçenizin düşmanlarını açık denizlerde yakalayıp istediğinizi yapabilirsiniz tabii. Burası. Tanrıların Toprakları'dır. Size önce de söylediği gibi sabırlı olmalısınız.»

«Evet, onun söylediği gibi sabırlı olmaya çalışacağım. Sadece düşmana saldırmak istedim. Onların Lord Toranaga'nın da düşmanı olduklarına bütün kalbimle inanıyorum.»

«Portekizliler Lord Toranaga'ya sizin düşman olduğunuzu söylemişler. Tsukku San ve Ziyaretçi Rahip bundan eminlermiş.»

«Peki kara gemiyi açık denizde yakalayıp İngiliz bayrağını çekerek Yedo'ya getirirsem, ne olur? .Bunu ve içindekileri orada satmama izin verir misiniz?»

«Lord Toranaga bunun şartlara bağlı olduğunu söylüyor.»

«Savaş çıkarsa Lord Toranaga'nın düşmanlarına bütün gücümle saldırmama izin verilecek mi?»

«Lordum bunun bir hatamoto'nun görevi olduğunu söylüyor. Bir hatamoto da daima onun buyruklarını dinler ve lordumа hizmet eder, Anjin San. Soracağınız başka bir şey var mı? Bir samuray ve hatamoto olduğunuzu hiç bir zaman unutmamalısınız.»

«Evet, bana verilen bu büyük onuru biliyorum. Yalnız bir samurayın nasıl borç alabileceğini öğrenebilir miyim, Mariko San?»

«Bir sarraftan tabii, Anjin San. Pis bir tefeci tüccardan.» Bu sözleri Toranaga'ya aktardı. «Neden paraya ihtiyacınız var?»

«Yedo'da da tefeciler var mı?»

«Evet. Bu işi resmi metresinize sorsanız. Kendisi size yardım edebilir. Bu onun görevleri arasındadır.»

«Fakat Fujiko San rahatsız. Siz yakında yola çıkacağımızı söylediniz.»

«Evet, yarın gidiyoruz.»

Mariko yine Toranaga'yla konuştu. «Lordum, Fujiko San'ı gemiyle göndereceğini söylüyor. Neden borç almak istediğinizi soruyor?»

«Lord Toranaga'ya hizmet edebilmem için yeni bir personelim olması gerekiyor. Gidip Nagazaki'den denizci bulacağım.»

«Efendim Yedo'ya vardığınızda size cevap verecek.»

«Domo, Toranaga Sama. Mariko San, ben Yedo'da nereye gideceğim? Bana yol gösterecek biri olacak mı?»

«Oh, böyle şeyler için üzülmemelisiniz, Anjin San. Siz Lord Toranaga'nın hatamoto'larından birisiniz.»

Toranaga oğlunu çağırdı. Sonra dostça bir tavırla konuştu. «Anjin San, Naga San'la gidin. Kendisi size kalacağınız yeri gösterecek.»

İngiliz selam verip çıktıktan sonra Toranaga, Mariko'ya döndü. «Ne düşünüyorsun?»

«Bu adam Cizvitlere ve Portekizlilere düşman. İsterseniz onları temizlemek için Anjin San'dan yararlanabilirsiniz. İkincisi de onun amacı hâlâ para. Anladığım kadarıyla barbarlar sadece para sayesinde güce sahip olabiliyorlarmış. Kendisi savaşın hayat ve hayatın da ölüm demek olduğunu anlayamıyor.»

«Sen değerli bir danışmansın. Katolik olup da düşmanın fikirlerini dinlemek zor değil mi?»

«Evet. Fakat madalyonun iki tarafını da görmek gerek. Anjin San'ın söylediklerinin çoğunun doğru olduğu anlaşıldı. İspanyollarla Portekizlilerin dünyayı bölüştükleri, rahiplerin silah kaçırdıkları doğruymuş. Sadakatimden kuşku duymamalısınız, efendim. Durum çok zor da olsa daima size karşı görevlerimi yerine getireceğim.»

«Teşekkür ederim. Anjin San'ın söyledikleri çok ilginçti. Evet, sana teşekkür ederim, Mariko San. Değerli bir danışmansın. Buntaro'dan boşanman için emir vereyim mi?»

«Efendim?»

«Ne diyorsun?»

Ruhu, «Ah, bağımsızlığa kavuşmak ne zevkli olacak,» diyordu. Öte yandan mantığı onu «Kendine gel Mariko. Kim olduğunu unutma. 'Sevgi'nin bir barbar sözü olduğunu unutma!» diye uyarmaktaydı.

Toranaga bu derin sessizlikte onu seyrediyordu. Evet o bir şahin, diye düşünüyordu. Fakat onu hangi ava karşı kullanmalıyım?

Mariko sonunda mırıldandı. «Hayır, lordum. Teşekkür ederim, ama hayır.»

«Anjin San, acayip bir adam, neh? Kafası hayallerle dolu. Onun sözlerini ciddiye almamalıyız. Portekizlilere ya da kara gemiye saldıracağını sanması saçma.»

Mariko durakladı. «Bence bunlar olabilir.»

Toranaga kesinlikle, «Ben kabul etmiyorum,» diye cevap verdi. «Fakat Anjin San'la savaş gemisini dengeyi sağlamak için diğerlerine karşı kullanmak düşünülebilir. Omi'nin dediği gibi bu ara barbarlardan bazı şeyleri öğrenmemiz gerek. Top-

lantıda da bulunup çevirmenlik yapacaksın. Teşekkür ederim, Mariko San. Bu gece Kiku'nun anlaşmasını satın almak için çayhaneye giderken Anjin San'ı da götür. Resmi metresine gereken hazırlıkları yapmasını da söyle. Anjin San'ı armağanlandırmalıyız, neh?»

«Hai.»

Mariko çıkacağı sırada tekrar konuştu adam. «İshido'yla oramdaki iş halledilince boşanmamı sağlayacağım.»

**
*

Yüz elli subay sıralanmış bekliyorlardı. Yabu, Omi ve Buntaro en öndeydiler. Mariko yan tarafta, Blackthorne'un yanında duruyordu. Toranaga muhafızlarıyla gelerek onların karşısına yerleştirilmiş olan tek ipek yastığa oturdu. Yine onlara savaş planını anlattı. Fakat bunun pek büyük bölümünü kendisine özgü nedenlerle gizlemeyi uygun bulmuştu. Toranaga, «Saldırı alayı gemiyle Yedo'ya gidecek,» diye sözlerine devam etti. «Toda Buntaro San alay komutanıdır. Kasigi Omi San da ikinci komutan. Lord Yabu, siz de İzu da seferberlik ilan edeceksiniz. Altı bin askeri sınıra yığacaksınız. Böylece İkawa Jikkyu'nun yolumuzu kesmesini önleyeceğiz. Yağmurlar durunca İshido, Kwanto'ya saldıracaktır...»

Omi, Yabu ve Buntaro aslında Toranaga'nın yağmur mevsiminde saldırıya girişeceğini biliyorlardı. Bu bilgiyi gizli tutmasının çok uygun olduğunu düşündüler Omi, o yağmurlu mevsimde Shinano dağlarında savaşmalarının büyük olaylara yol açacağını düşünürken pek heyecanlıydı. Bu aslında çılgınlıktı, ama yapabilecekleri başka bir şey de yoktu. Kendisi ikinci komutanlığa yükselmişti. Buna sevinmekle birlikte yine de çılgınlık, diye düşündü. Toranaga kuzey yolunda zafere erişebileceğine nasıl inanabiliyor?

Toranaga'yı dinlemekten vazgeçerek yine intikam meselesini düşündü. Savaş sırasında Yabu'nun ölmesini sağlayabilirdi. Savaş sırasında...

Sonra Toranaga'nın «Bugün az kalsın ölüyordum,» dediğini duydu. «Anjin San beni topraktan çekip çıkardı. Kendisi

ikinci, hatta belki de üçüncü kez hayatımı kurtarıyor. Hayatımın, klanımın geleceği yanında bir değeri yoktur. Uyrukların görevlerine karşılık armağan istememeleri bushido'dur. Fakat bi feodal lordun da zaman zaman ödül vermesi görevi sayılır.»

Herkes heyecanla bağırırken Toranaga emretti. «Anjin San, buraya otur! Mariko San sen de şuraya!»

Omi uzun boylu adamın gidip Toranaga'nın gösterdiği yerde diz çökmesini kıskançlıkla seyretti. Toranaga'nın yanındaydı barbar ve oradakilerin hepsi de keşke Toranaga'yı biz kurtarmış olsaydık, diye düşünmekteydiler.

«Anjin San'a Yedo'nun güneyindeki Yokohoma balıkçı köyünün civarındaki topraklar verilmiştir. Kendisi oradan yılda iki bin koku alacaktır. İki yüz samuray yetiştirmeye hak kazanmıştır. Kendisi Yoshi Toranaga noh Cihikitada Minowara'nın bir hatamoto'su ve samurayı olarak gereken haklara da sahiptir. Bunlardan başka Anjin San'a on at, yirmi kimono, uyruklarının hepsine yetecek savaş silahlarıyla Kwanto başamirali ve kılavuzu rütbesi de verilmiştir.» Toranaga, Mariko sözlerini çevirene kadar bekledi ve sonra seslendi. «Naga San!»

Naga hemen ipeğe sarılı pakedi babasına getirdi. Toranaga ipeği açtı. İçinden biri kısa, biri uzun olmak üzere aynı biçimde iki kılıç çıktı. «Toprağın kılıçlarımı yuttuğunu gören ve silahsız kaldığımı anlayan Anjin San, o yarıktan kendi kılıcını bulup çıkardı. Bana verdi. Anjin San, ben de karşılık olarak bunları veriyorum. Bunlar ünlü usta Yoriya tarafından yapılmıştır. Kılıçların samurayın ruhu olduğunu unutmamalısın. Samurayın bunu unutması ya da kılıçları kaybetmesi asla affedilemez.»

Adamların bağırmaları ve gizli hasetleri arasında Blackthorne kılıçları alıp gereken şekilde eğildi, selam verdi. Sonra kılıçları kuşağına takıp tekrar eğildi. «Teşekkür ederim, Toranaga Sama. Bana çok büyük onur verdiniz.»

***

35

Mariko, «Kiku San'ın bu gece serbest olup olmadığını sormam istendi,» dedi.

Mama San Gyoko büyük bir nezaketle eğildi. «Oh özür dilerim, Lady Toda, ama bilemiyorum. Acaba şerefli müşterimiz Lady Kiku'yu bütün gece mi, yoksa sadece bir süre için istiyordu?»

Mama San ellisini geçmiş, uzun boylu, şık bir kadındı. Gülüşü pek tatlıydı. Fakat çok fazla sake içiyordu, kalbi sanki bir hesap defteriydi ve bir gümüş paranın kokusunu elli ri öteden alabilirdi.

İki kadın Toranaga'nın özel dairesinin yanındaki hasır döşeli odadaydılar. Burası Mariko'ya ayrılmıştı ve iç kalenin çevrelediği küçük bir bahçesi vardı.

Mariko nazik nazik karşılık verdi. «Bu konuda sadece müşteri karar verebilir. Herhalde şimdi bütün olasılıkları içeren bir anlaşmaya varmak uygun olur.»

«Çok özür dilerim. Lady Kiku'yu isteyen pek çok, Lady Toda. Onun için boş olup olmadığını bilmiyorum.»

«Oh, tabii. Anjiro da böyle yetenekli bir hanım olduğu için talihli sayılırız.» Mariko, Anjiro kelimesinin üstüne basmıştı. Ayağına gidecek yerde onu kaleye çağırtmış, kadın da kasıtla epey geç gelmişti. Mariko böyle iyi bir hasımla çekişeceği için memnundu.

Mama San, «İnsanın çevresinin huzurlu olması çok önemli,» diye mırıldandı. «Müşteri bize çayhanede mi şeref verecek? Yoksa Kiku San'ın kendisini burada ziyaret etmesini mi ister? Kiku San boşsa tabii.»

Mariko bir an düşündü. «Çayhanede.»

Mama San, «Kiku San'ı bulabilirsem,» dedi. «Acaba beş koban uygun mudur?» Bir koban on sekiz gram ağırlığında altındı ve üç kokuluk pirince bedeldi.

Mariko bir an durdu. Beş koban çok fazlaydı. Bu ancak

Yedo'nun çok ünlü birinci sınıf geyşalarına verilecek paraydı. Kiku için yarım koban fazla bile sayılırdı. Mariko bu kadınların fiyatlarını biliyordu, çünkü Buntaro zaman zaman onlara gidiyordu. Hatta birinin anlaşmasını da satın almıştı. Masrafları da Mariko ödediği için bu anlaşma kendisine yollanmıştı tabii. Sakesini içen Gyoko'ya bir göz attı.

«Belki bir koban. Eğer bunu uygun bulursanız o zaman anlaşmasını kaça satacağınızı konuşmak isterim.»

«Kiku San'ın anlaşması mı!»

«Evet. Sake?»

«Teşekkür ederim, evet. Onun kontratı. Bu başka bir konu. Beş bin koku.»

«Bu olanaksız!»

Gyoko, «Doğru,» diye kabul etti. «Fakat Kiku San benim kızım sayılır. O benim kızım... Hatta kızımdan daha ileri. Kendisini altı yaşında alarak eğittim. Kimse onun kadar iyi şarkı söyleyip samisen çalamaz. Onu bir yıl Yedo'da uygun müşterilerle bırakın. Kendisi İmparatorluğun bütün geyşalarıyla boy ölçüşecek duruma gelecektir. Böyle bir çiçek için beş bin koku küçük bir para. Beni affedin, ama onu satmayı hiç düşünmemiştim. Kendisi yeni on sekizine girdi. Hayır, onun anlaşmasını söylediğim fiyata bile satamayacağım. Küçük Kiku Chan'ımı kayıp mı edeceğim?» Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Mariko onun yalandan ağlamasına izin vererek sık sık fincanını doldurdu. Bir yandan da o anlaşmanın kaç para edeceğini düşünmekteydi. Beş bin koku büyük cömertlik sayılırdı. Hem bu işde fiyat bir erkeğin heyecanına bağlıydı. Lord Toranaga'da da hiç heyecanlı bir hal yoktu. Kadını kimin için satın alıyordu? Onu Omi'ye mi verecekti? Sonunda belki ama Toranaga önce güzel geyşayı Anjin San'a armağan etmeyi düşünüyordu.

Lady Gyoko, «Güzelimin anlaşmasını satmayı düşünmek bile beni çok üzdü,» diye inliyordu. «Evet, biraz sake daha içeyim. Teşekkür ederim.» Hemen kadehi başına dikip tekrar doldurulması için uzattı. «Bu gece için iki koban diyelim mi? Sizin gibi soylu bir hanımefendiyi memnun etmek için ancak bunu yapabilirim.»

«Bir, Bunu kabul ederseniz gece çayhanede sizinle anlaşmayı konuşuruz.» Eliyle yan tarafı işaret etti. «Devlet işlerini konuşuyorlar. Lord Toranaga... Anlıyorsunuz, Gyoko San.»

«Oh tabii Lady Toda.» Kadın ayağa kalktı. «Bir buçuk koban.» Böyle üzgün gözükebildiği için tanrılara şükrediyordu. Bir buçuk koban Lady Kiku'nun her zaman kazandığının üç misliydi. Fakat daha önemli olanı, sonunda Japonya'nın çok ileri gelen soylu kimselerinin Kibu San'la ilgilenmeleriydi. «Lady Toda, merhametinize sığınırım. Bir buçuk koban. Lütfen yıllarla giydirilip, karınları doyurulması ve eğitilmesi gereken öbür çocuklarımı düşünün. Hem onlar Kiku San kadar eşsiz de olamayacaklar.»

«Size yarın bir altın koban verilecek. Neh?»

Gyoko küçük porselen sürahiyi alarak fincanları doldurdu. Birini Mariko'ya verdi. Kendi sakesini yutup fincanı tekrar doldurdu ve bunu içerken de az kalsın boğuluyordu. «Bir koban.»

«Teşekkür ederim. Çok iyi ve düşüncelisiniz.» Mariko San sakesini yudumladı. «Anjin San'la ben biraz sonra çayhaneye geleceğiz.»

«Ha? Kim dediniz?»

«Biraz sonra Anjin San'la geleceğiz. Ben onun sözlerini çevireceğim.»

***

Kiku dehşetle, «O barbar mı?» dedi.

«O barbar! Engel olmazsak da hemen gelecek. Yanında da dünyanın en hain, en açgözlü cadısı olacak. Ah, bir daha sefere onun on beşinci sınıf bir sokak kadınından doğmasını dilerim.»

Kiku korkmakla birlikte dayanamayarak güldü. «Oh Mama San bu kadar üzülme! O çok hoş bir hanıma benziyordu. Sonra bir koban. Doğrusu fevkalade pazarlık etmişsiniz! Hem bol vaktimiz var. Önce biraz sake içip kendinizi toplayın.»

Gyoko boğulacak gibiydi. «Evet, müşteri Anjin San.» Kiku kadını yelpazelerken küçük yardımcı Hana da tatlı kokulu bitkileri burnuna doğru tutuyordu. «Önce Lord Buntaro veya Lord

Toranaga hesabına pazarlık ettiğini sandım. Anjin San'dan söz edince neden onun resmi metresinin bu işle ilgilenmediğini sordum. Lady Fujiko'un bacaklarının yandığını ve çok hastalandığını söyledi. 'Sizinle konuşmam için bana Lord Toranaga buyruk verdi,' dedi.»

«Oh, oh! Bu büyük lorda hizmet edeceğim için çok talihliyim doğrusu!»

«Kafamızı kullanırsak bunu yapacaksın çocuğum. Fakat o barbar! Diğer müşterilerin ne düşünecek? Ne diyecekler? Lady Toda'ya işin olup olmadığını bilmediğimi söyledim. Onun için istersen bu teklifi reddedebilirsin.»

«Müşteriler ne diyebilirler? Lord Toranaga buyruk vermiş. Yapılacak bir şey yok.. **Neh?**» Kiku endişesini gizledi. «Yalnız iyi düşünmeliyiz. Bu kumarı oynayalım. Onu kabul edelim. Sonuçta kendisi samuray, **hatamoto** ve Lord Toranaga'nın değer verdiği bir adamı.»

Gyoko, Kiku'nun güzel saçlarını okşadı. «Oh çocuğum, sana teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Çok akıllısın. Bırakalım bizi ziyaret etsin. Ama durumu bilseydim o barbar amiral için iki misli para isterdim.»

«Zaten iki misli alıyoruz, Mama San.» Kadının elini okşadı. «Üzülmeyin. Böylece talihiniz açılıyor.»

Kadın, Ako'nun getirdiği sakeden dört fincanı arka arkaya içtikten sonra biraz rahatlar gibi oldu. «Bu gece kusursuz olmalı. Lord Toranaga buyurduğuna göre öyle olması gerekir. Anjin San'a önem vermeseydi bunu buyurmazdı **neh?** Hem Anjin San bir **daimyo**'dan farksız. Kendisine yılda iki bin **koku** bağlanmış! Dinle Kiku San! Lady Toda barbarın kötü dilinden anlıyor. Onun için kendisine Anjin San'ın hoşuna gidecek hikâyeleri, dansları, pozisyonları filan sordum. Fakat Lady Toda bana bir şey söylemedi! Dillerini biliyor, ama barbarların huyları hakkında hiç fikrim yokmuş. Sadece adamın erkek çocuklardan hoşlandığını sanmadığını söyledi. Ayrıca barbar bir kere de evdeki bir hizmetçiyle ilgilenmiş.»

«Hizmetçiyi buraya çağırmaya vaktimiz var mı?»

«Gidip onu kendim buldum. Bir aylık vermeyi vaad etmem bile işe yaramadı. Budala kız ağzını açmadı.»

«Bari kızın eli ayağı düzgün müydü?»

«Evet, eğitilmemiş bir amatör olarak fena sayılmaz. Kız efendisinin ateşli, fakat ağır olmadığını söyledi. Çok bilinen pazisyonda bol bol yatmış. Hem karma organ bakımından ona çok cömert davranmış.»

«Bu kadar bilginin pek yararı olmaz, Mama San.»

«Biliyorum. Onun için en iyisi her şeyi hazırlamak, **Neh?**»

«Çok dikkatli olmalıyım. Kendisiyle konuşmayacağım için onu eğlendirmek zor olacak.»

«Lady Toda size çevirmenlik yapacak.»

«Ah Lady Toda ne kadar iyi. Bunun çok yardımı olacak, ama yine de aynı şey sayılmaz.»

«Doğru, doğru. Sake ver, Ako... İçkiyi zarif doldur çocuğum. Ama sen birinci sınıf geyşasın, Kiku San. Artık bir şeyler düşüneceksin. Barbar amiral bugün Lord Toranaga'nın hayatını kurtarmış. Lordumuz ona değer veriyor. Geleceğimiz senin elinde! Çok başarılı olacağından eminim. Ako! Şilteler kusursuz olmalı. Her şey kusursuz, eksiksiz olmalı. Çiçeklere bak... Hayır çiçekleri ben yerleştiririm. Aşçı... Aşçı nerede?» Kiku'nun dizini okşadı. «Altın kimononu giy. Bu gece Lady Toda'yı iyice etkilemeliyiz.» Eve düzen vermek için herkes koşuşturmaya başladı. Bütün kızlar, yardımcılar ve hizmetçiler neşeyle çalışmaya koyuldular... Hepsi de evlerinin açılan şansına seviniyor, gururlanıyordu.

⁂

Blackthorne kadına bakarak, «Aman Tanrım!» diye mırıldandı.

Mariko adamın memnun kaldığını görerek sevindi. «Bu Kiku San.»

Genç kadın ipekleri hışırdatarak odaya girip eğildi ve Blackthorne'un anlayamadığı bir şeyler söyledi.

«Hoş geldiniz diyor. Eve onur verdiğinizi söylüyor.»

«Domo.»

Kiku, «Sake, Anjin San?» diye sordu.

Erkek onun biçimli ellerinin zarif hareketlerini seyrediyordu. Fincanı inanılmayacak bir incelikle uzattı. Kiku. . .

Mariko, kaleden ayrıldıkları zaman, «Bir Japon gibi davranacağınıza söz veriyor musunuz?» diye sormuştu. Kadın tahtırevandaydı ve Blackthorne da onun yanında yürüyordu. Önde ve arkada meşaleli adamlar vardı ve on samuray da muhafız olarak onlara eşlik etmekteydi.

«Her şeyden önce unutmalısınız. Sadece bu gecenin size zevk vereceğini düşüneceksiniz.»

Blackthorne kaleden ayrılmadan önce Fujiko'yu ziyaret etmişti. Kadın ona verilen şereften dolayı çok gururlanmıştı. Çayhaneye gideceğine de çok memnun olduğunu söylemişti. Hastalandığı ve bu işle ilgilenemediği için de özürler dilemişti.

Gyoko ve hizmetçiler onları saygıyla çayhanenin bahçe kapısında karşılamışlar ve içeriye almışlardı.

«Bu Gyoko San. Kendisi buranın Mama San'ı.»

Gyoko adamı saygıyla selamladıktan sonra hemen uzaklaşmıştı. Blackthorne da Mariko'ya gülümsemişti. Bir çocuk gibi merakla her şeyi incelemeye başlamıştı kadın. «Oh Anjin San, daima bu evlerden birinin içini görmeyi istemiştim. Erkekler ne talihli! Ne güzel değil mi? Gyoko San usta bir marangoz bulup duvarları kaplatmış olacak. Şu tahtaların cinsine bakın. Ah sizinle gelmeme izin verdiğiniz için çok iyisiniz... Şu çiçeklere bakın... Ne harika yerleştirilmişler... Ah, bahçeye bakın!»

Blackthorne odada bir hizmetçi olduğu ve yan kapı açık bırakıldığı için hem memnun olmuş, hem de çok üzülmüştü. Burada bile Mariko'nun onunla tek başına bir odada kalması çok tehlikeli olurdu.

Dayanamayarak, içtenlikle Latince konuşmuştu. «Çok güzelsin.»

Kadın da ilk olarak aynı şekilde karşılık vermişti. «Sen de öyle. Seninle gururlanıyorum, amiral.»

Birbirlerine bakarak gülümsemişlerdi. Kadın, «Senin hesabına mutluyum,» diye mırıldanmıştı.

«Neden?»

«Bizim eski bir âdetimiz vardır, Anjin San. Başkasına ait olan bir hanım bir erkekle ilgilenir ve ona yasak bir şeyi vermeye de kalkabilir. O zaman kadın kendi yerini başkasının al-

masını sağlar. Bu bir armağandır... Yani kadın bulabileceği en iyi geyşayı o erkeğe sunar.»

«Bir hanım ilgilenirse dedin... Yani bu sevgi anlamına mı geliyor?»

«Evet, ama sadece bu gece.»

«Neden sadece bu gece, Mariko San?»

«Çünkü bu gece büyülü ve seni istiyorum.»

O sırada Kiku da kapıdan girmişti. Anjin San onun uzattığı sakeyi alarak, «Hanımın çok güzel olduğunu nasıl söyleyebilirim?» diye sordu.

Mariko'nun öğrettiği sözleri tekrarlayınca da Kiku neşeli neşeli güldü ve adamı selamladı.

«Kiku San senin için şarkı söyleyip dans etmesini isteyip istemediğinizi soruyor.»

«Sen hangisini istersin.»

«Bu hanım buraya senin zevk alman için getirildi samuray. Benim için değil.»

«Ya sen? Sen de benim zevkim için gelmedin mi?»

«Şu halde lütfen kendisinden şarkı söylemesini iste.»

Kiku elini çırpınca Ako samisen'i getirdi. Bu üç telli, uzun saz, bir gitarı andırıyordu. Kiku, «Lady Toda,» diye mırıldandı. «Lütfen saygıdeğer konuğumuza söyleyin. Önce Yusufçuğun Şarkısıyla başlayacağım.»

«Kiku San, bu gece bana 'Mariko San' derseniz şeref duyarım.»

«Bana çok iyi davranıyorsunuz, madam. Beni bağışlayın. Böyle bir terbiyesizlik yapamam.»

«Rica edeceğim...»

«Madem bu sizi memnun edecek.» Kiku'nun gülüşü pek güzeldi. «Teşekkür ederim, Mariko Sama.»

Kiku bir tele dokundu. Konuklar bahçe kapısından geçip onun dünyasına girdikleri andan itibaren Kiku onları incelemeye koyulmuştu. Adamı nasıl memnun edeceğini, Lady Toda'yı nasıl etkileyeceğini anlamak istemişti. Fakat bu durumu hiç beklememişti doğrusu. Anjin San, Lady Toda'yı arzu ediyordu ve uygar bir erkek gibi bunu gizlemeye çalışmaktaydı. Buna da şaşmamak gerekti. Çünkü Lady Toda çok güzel ve yetenekliydi.

Daha da önemlisi erkekle sadece o konuşabiliyordu. Kadını asıl şaşırtan Lady Toda'nın da onu aynı şekilde, hatta daha fazla arzu etmesiydi.

Barbar samuray ve katil Akechi Jinsani'nin soylu kızı, Lord Buntaro'nun karısı lady samuray... Zavallı adam ve zavallı kadın. Halleri çok acıklıydı. Bunun sonunun da bir felâket olacağı da belliydi.

Kiku çalmaya devam etti, ama kısa süre sonra Mariko San'ın müzikten çok hoşlanmasına karşılık Anjin San'ın ilgilenmediğini anladı. Hem adam sırtını rahatlatmaya çalışıyordu. Kiku hemen samisen'i bırakarak kalktı. «Lütfen, izin verin.» Eğilip barbarın omuzlarını ovmaya koyuldu. «Boynunuzun ağrısı kısa süre sonra geçecek. Fazla oturmaktan böyle boynunuz tutulmuş.»

Kiku'nun parmakları hemen erkeğin zevk alacağı noktaları bulmuştu.

«Çok iyi masaj yapıyorsunuz. Sizin yanınızda Suwo neredeyse işe yaramayacak.»

«Ah, teşekkür ederim, Mariko San. Anjin San'ın omuzları çok geniş.. Acaba bana yardım eder misiniz? Ben sağ omuzunu ovarken siz de sol omuzunu ovarsınız. Özür dilerim. Ellerim pek güçlü değil.»

Mariko bunu kabul ederek denileni yaptı. Kiku, Mariko'nun parmaklarının altında adamın kaslarının gerildiğini hissederek gizlice gülümsedi. Bu işi akıl ettiğine memnundu. Artık müşteri onun bilgisi ve yeteneği sayesinde zevk alıyordu.

«Daha iyi misiniz, Anjin San?»

«Oh çok iyiyim. Teşekkür ederim.»

«Bir şey değil. Bu zevk bana ait. Fakat Lady Toda'nın elleri benimkilerden çok daha usta.» Kiku onların gizlemeye çalıştıkları ihtirasın farkındaydı. «Şimdi biraz da yemek.» Bu da hemen geldi.

Kiku gururla konuştu. «Sizin için hazırlattık, Anjin San.» Kapta küçük küçük kesilip açık ateşte kızartılmış ve üstüne soya salçası dökülmüş bir sülün vardı.

Adam bundan bir parça alarak, «Çok lezzetli,» dedi.

Kiku tahta çubuklarla bir parça alarak ağzına attı ve zevkle yedi. «Iyi, neh?»

«Iyi değil, fevkalâde, Kiku San.»

«Lütfen biraz daha yiyin, Anjin San. Çok var.» Kiku bir parça daha aldı.

Mariko yalnız kalınca, «Şimdiye kadar hiç et yememiştiniz değil mi, Kibu San?» diye sordu.

«Bir süre onu eğlendirebilmek için elimden geleni yapmak benim görevim. Öyle değil mi?»

«Bir hanımın bu kadar becerikli olabileceğini hiç bilmiyordum. Artık daima geyşa dünyası olması gerektiğini, erkeklerin çok talihli ve kendimin de yeteneksiz olduğumu iyi anlıyorum.»

«Oh, biz bu iltifata lâyık değiliz, Mariko Sama. Biz geçici, anlık zevk vermek için buradayız.»

«Sizi çok takdir ettiğimi belirtmek istedim. Kardeşim olmanızı arzu ederdim.»

Kiku eğilerek selam verdi. «Ben bu şerefe layık değilim.» Aralarında bir yakınlık olmuştu. «Burası çok gizli bir yerdir. Herkese güvenilebilir ve meraklı gözler de yoktur. Insan karanlık isterse bahçedeki zevk odası çok karanlıktır. Hem karanlıklar bütün sırları gizlerler.»

Düşünmek için zamana ihtiyacı olan Mariko mırıldandı. «Bir sırrı saklamak için insanın tek başına kalması ve tam öğle üzeri bunu kör bir kuyuya fısıldaması gerekir.»

«Kardeşler arasında kuyulara gerek yoktur. Hizmetçimi şafak vaktine kadar savdım. Zevk odamız çok gizli bir yerdir.»

«Orada kendisiyle yalnız kalmalısınız.»

«Ben daima yalnız kalabilirim. Daima.»

«Bana çok iyisiniz, Kiku Chan. Çok düşüncelisiniz.»

«Bu büyülü bir gece, neh? Çok da özel.»

«Büyülü bir gecede ne olacağını kim bilebilir? Her şey karanlıkların içinde kalır.»

Mariko üzgün üzgün başını sallayarak şefkatle Kiku'nun omzuna dokundu. «Evet, fakat Anjin San için bu gecede sizin olmanız her şey demektir.»

Kiku diretmedi. «Ben Anjin San'a bir armağan mıyım? Kendisi beni istemedi değil mi?»

«Sizi daha önce görmüş.»

«Fakat kendisi beni bir kez gördü, Mariko San. O gemiye giderken Omi San'la benim yanımdan geçti.»

«Oh, Anjin San o zaman Omi San'ın yanında Midori San'ı gördüğünü söylemişti. Demek tahtırevanın yanındaki sizdiniz!»

«Evet, o alandaki bendim. Anjin San geçerken bana 'Konnichi wa,' dediydi. Ama bunu anımsayamaz tabiî. Bu eski bir hayatı sırasında oldu, **neh?**»

«Oh, yok kendisi yeşil şemsiyeli güzel kadını anımsıyor. Ömründe onun kadar güzel bir kadın daha görmediğini söyledi. Bunu birkaç defa anlattı bana. Evet, öyle bir günde başınızda şemsiyeyle sizi Midori San'a benzetmek olası.»

Kiku anımsadığı için memnun olmuştu. «Şemsiyem deniz yeşiliydi,» diyerek fincanlara sake doldurdu.

«O zaman Anjin San nasıldı? Çok mu farklıydı. O çığlıklar gecesi korkunçtu herhalde.»

«Evet, öyleydi. Kendisi daha yaşlıydı ve yüzünün derisi gerilmiş gibiydi, abla. Size böyle diyebildiğim için ne kadar şeref duyduğumu bilemezsiniz. Bu gece sadece bir zevk gecesi. Artık ciddi şeyleri bırakmalıyız, **neh?**»

«Doğru. Lütfen beni affedin.»

«Şimdi bana biraz akıl verir misiniz lütfen.»

Mariko dostlukla konuştu. «Evet.»

«Bu yatak işinde onun ülkesindekiler bazı gereçleri veya pozisyonları yeğliyorlar mı acaba? Bu konuda bir bilginiz var mı?»

Mariko sakin davranabilmek için bütün iradesini kullandı. «Böyle bir şey bilmiyorum. Anjin San da yatak konusunda çok duyarlıdır.»

«Acaba ağzını arayamaz mıyız?»

«Bir yabancıya böyle sorular soramazsınız sanırım. Hele Anjin San'a asla. Sonra ben... özür dilerim, ama **harigata** dışında o gereçleri bilmiyorum.»

«Ah!» Kiku yine sezgilerinden yararlandı. «Bunları görmeyi ister misiniz? Bunları size gösterirken kendisi de orada bulunursa soru sormaya da gerek kalmaz değil mi?»

Mariko durakladı. Fakat merakı mantığını yenmişti. «Bu eğlenceli bir şekilde yapılabilirse...»

Blackthorne'un yaklaştığını duydular. Kiku hemen kendisini karşılayarak sake sundu. Mariko da kendi içkisini yuttu. Kiku'nun düşüncelerini okumasından rahatsız olmuştu.

Bir süre konuşup eğlendikten sonra Kiku zamanın uygun olduğunu düşünerek onlara bahçeyi ve zevk odalarını göstermeyi önerdi. Meşalelerin ışığında yerlerdeki yağmur taneleri parıldıyordu. Bahçe yolu minik bir göl ve çağlayanın yanından geçiyordu. Yolun sonunda bambuların arasında küçük, ıssız bir ev vardı. Verandaya dört basamakla çıkılıyordu. Bu iki odalı evde her şey zevkli ve pahalıydı.

Mariko, «Ne kadar güzel, Kiku San,» dedi.

«Mishima'daki çayhane çok daha güzeldir, Mariko San. Lütfen rahat edin. Anjin San, burasını beğendiniz mi?»

«Evet, çok beğendim.»

Kiku onun sake yüzünden biraz sersemlediğini, ama hâlâ Mariko'yla ilgilendiğini anladı. Bir an onları başbaşa bırakıp oradan uzaklaşmayı istedi. Fakat bu kurallara karşı gelmekti. Hem bu hareketiyle bir kötülük yapmış olacaktı. Çünkü Mariko'nun artık hiçbir şeye aldırmayacak halde olduğunu da anlamıştı. Hayır, diye düşündü. Geleceğim için çok yararlı olsa da Mariko San'ı böyle bir hataya zorlamamalıyım. Kendisine önerdim, ama iradesini kullandı ve reddetti. Akıllılık etti doğrusu. Onlar sevişiyorlar mı? Bilemiyorum. Bu onların kaderi.

Kiku öne doğru eğilerek güldü. «Dinleyin abla, lütfen Anjin San'a burada bazı yatak gereçleri olduğunu söyleyin. Ülkesinde de bunlar var mı acaba?»

«Kendisi 'Hayır' diyor, Kiku San. Böyle şeyleri hiç duymamış.»

«Oh, bunları görmeyi ister mi? Gereçler öbür odada. Hemen getirebilirim. Bunlar çok heyecan vericidir.»

«Bunları görmeyi ister misin, Anjin San? Kiku bunların çok 'Komik' olduğunu söylüyor.» Kasıtla sözü değiştirmişti.

«Neden olmasın?» Kadınların parfümü ve dişiliği adamın benliğini etkilemiş, sesinin boğuklaşmasına yol açmıştı. «Siz... Siz yatmak için gereçler mi kullanıyorsunuz?»

«Kiku San bazen kullandığını söylüyor, Anjin San. Biz 'Bulutlar ve Yağmur' ânını daima uzatmaya çalışırız. Çünkü o kısa anda biz ölümlülerin tanrılara kavuştuğuna inanırız.» Mariko dikkatle adama baktı. «Onun için bunu mümkün olduğu kadan uzatmak önemlidir. Bu âdeta bir görev sayılabilir, neh?»

«Evet.»

«Sake ister misin, Anjin San?»

Mariko yelpazesini sallıyordu. «Bulutlar ve Yağmur ya da diğer adıyla 'Ateş ve Tufan' tam anlamıyla Japonlara özgüdür. Yatak işinde Japon gibi davranmak çok önemlidir.»

Neyse adam birden gülerek kadının içini rahatlattı. «Evet. Ben de bir Japon gibi düşünüyorum, Mariko San.»

Kiku ipek astarlı büyük bir mahfazayla döndü. Kapağını açarak fildişinden yapılmış, büyük boy bir penis çıkardı. Ondan sonra daha yumuşak, lastiğe benzer bir şeyden yapılmış bir penis daha aldı. Kayıtsız bir tavırla bunları bir yana bıraktı.

Mariko gözlerini diğer şeylere dikmişti ve kayıtsızlıkla konuştu. «Bunlar sadece rasgele **harigata'lar**, Anjin San.»

Blackthorne ne demesi gerektiğini bilemediği için mırıldandı. «Öyle mi? Aman!»

«Fakat sadece rasgele bir **harigata**, Anjin San. Mutlaka kadınlarınızda bunlardan vardır.»

«Ne münasebet!» Neşeli davranması gerektiğini anımsayıp sakinleşti. «Hayır yok.»

Mariko buna inanamadı ve durumu Kiku'ya söyledi. İki kadın da buna çok şaştılar. Kiku uzun uzun bir şeyler anlattı.

«Kiku San bunun çok garip olduğunu söylüyor. Ben de aynı kanıdayım, Anjin San. Burada her kadın rahatlamak için bunu kullanır. Yoksa bir erkek gibi serbest olamayan bir kadın nasıl sağlığını koruyabilir? Şaka etmediğinden emin misin, Anjin San?»

«Hayır. Bizim kadınlarımızda bunlardan yok. Aman...»

«Bunlar olmazsa hayat çok güçleşir. Biz de bir söz vardır. **Harigata** bir erkekten daha üstündür. Çünkü bu onun kötü olmayan, yani sadece en iyi tarafını temsil eder. **Neh?** Ayrıca bu daha iyidir. Çünkü her erkek **harigata** gibi yeterli değildir. Hem

bunlar sadıktır. Bir erkek gibi insandan bıkmazlar. Sonra bunlar sert veya yumuşak da olabilir. Unutma Anjin San, neşeli olacağına söz verdin!»

Blackthorne birden güldü. «Haklısın!» Bir **hariqata**'yı alıp ıslık çalarak inceledi. «Ne diyordun öğretmen San? Sert mi olur?»

Mariko neşeli neşeli cevap verdi. «Evet **hariqata**'ların erkeklerden daha fazla direnci vardır. Her kadının ateşli erkeklere sahip olma talihine eriştiğini de sanmayın. Böyle bir gereç olmazsa normal bir kadının vücudu kısa süre içinde zehirlenir. Bu da uyumunu bozar ve etrafındakilerin huzurunu kaçırır. Kadınlar, erkekler gibi özgür değil, **Neh?** Dünya haklı olarak erkeklere ait. **Neh?**»

«Evet ve hayır.» Blackthorne gülümsedi.

«Özür dilerim, sizin kadınlarınıza acıyorum. Onlar da bizler gibi olmalılar. Ülkenize dönünce onları bu konuda eğitmelisin, Anjin San. Her Kraliçene de söyle. Kendisi anlayacaktır. Biz yatak işlerinde çok makul davranırız.»

Blackthorne **hariqata**'yı bir kenara bıraktı. «Olur, bunu Majesteye söylerim. Başka ne var?»

Kiku kalın, sağlam bir ipek ipliğe aralıklı olarak dizilmiş iri ve yuvarlak dört beyaz yeşim boncuk çıkardı. Mariko onun anlattıklarını dinlerken gözleri gittikçe irileşti. İyice şaşırmış olduğu belliydi. Kiku susunca, «**Ah so desu!**» dedi. «Anjin San, bunlara **konomi - shirju** deniliyormuş. Yani Zevk İncileri. Erkek veya kadın bunları kullanabilirmiş. Bu boncuklar dikkatle arka yola yerleştiriliyor ve Bulutlar ve Yağmur anında boncuklar teker teker çekilerek çıkarılıyormuş.»

«Ne?»

«Evet.» Mariko boncukları onun önündeki yastığa bıraktı. «Lady Kiku zamanı ayarlamanın çok önemli olduğunu söylüyor. Hem birlikte daima..., bir... yağlı bir merhem kullanılıyormuş. Kendisi Zevk İncilerinin pek çok boyları olduğunu ve uygun şekilde kullanılırsa fevkalâde sonuç verdiğini belirtiyor.»

Adam katıla katıla gülerek İngilizce bir küfür salladı. Konuşabilecek hale gelince de, «Sonucun öyle olacağından eminim,» dedi.

Kiku tecrübenin iyi sonuç vermesinden memnundu. Daha sonra onlara bir **himitsu - kawa** gösterdi. «Gizli Cilt denilen bu gereç bir zevk halkasıdır. Erkek bunu tatar ve tükendiği zaman bile organını dik tutabilir. Kuku San erkeğin zevkin doruğunu aştıktan sonra da bununla kadını memnun edebileceğini söylüyor.»

Daha sonra adama bir **hiro - gumbi** gösterildi. Bir bitkinin kurutulmuş, ince sapları ıslatılıp Eşsiz Yere sarılıyordu. Böylece oranın güçlü olması sağlanıyordu. Sonra türlü ilaç vardı. Heyecan veren veya heyecanı arttıran ilaçlar... Sonra ıslatan, şişiren ya da güçlendiren türlü merhemler.

Kiku daha sonra erkeklerin takacağı fildişi, lastik ve ipek halkaları çıkardı. Bunların dikenlileri, üstüne at kılı takılmışları, hatta minik çıngıraklıları bile vardı.

«Kiku San bunların en çekingen kadını bile coşturacağını söylüyor.»

Blackthorne, aslında senin coşmanı isterdim, diye düşündü. «Ama bunları erkekler takıyor. **Neh?**»

Mariko ona baktı. «Kadın ne denli heyecanlanırsa erkek o kadar zevk alır. **Neh?** Tabiî bir kadına zevk vermek de erkeğin görevidir. Adam ufak, zarif, yaşlı veya yorgun da olsa bunlar sayesinde yine kadına zevk verebilir.»

«Bunları kullandın mı, Mariko San?»

«Hayır, Anjin San. Bunları daha önce hiç görmemiştim... Eşler zevk için değil çocuk doğurmak ve eve bakmak için seçilirler.»

«Yani eşler zevk almayı ummazlar mı?»

«Hayır. Zevk Geyşa Dünyası hanımları içindir.» Mariko sözlerini Kiku'ya aktardı. Sonra, «Kiku San,» dedi. «Sizin ülkenizde de durumun aynı olduğunu sandığını söylüyor. Yani erkeğin görevi kadına zevk vermektir. Kadın da erkeğe zevk vererek görevini yapar.»

«Lütfen kendisine söyle. Hiç de öyle değil. Tam tersi. Bize vücutlarımızdan, yatmaktan ve çıplaklıktan utanmamızı öğrettiklerini lütfen kendisine anlat. Türlü budalaca şey öğrendik. Ancak buraya gelince gerçeği anladım. Şimdi biraz uygar olduğum için durumu biliyorum.»

Blackthorne birden kendisine bakıp sabırla bekleyen, çok güzel, çok temiz kadınlarla çok az eşyayla döşenmiş bu boş denecek pırıl pırıl odayı İngiltere'deki evi ve ailesiyle karşılaştırdı. Iki yatak odaları ve yemek yiyip oturdukları bir oturma odaları vardı. Yemek de orada pişiriliyordu. Yaz veya kış eve ayaklarında çizmelerle dalıyor, çamura, pisliğe aldırmıyordu. Üç, dört köpek, ölen ağabeysinin çocuğu, kendi oğlu, karısı ve hizmetçi o odada oluyorlardı. Karısı Felicity ayda ancak bir kez yıkanabiliyordu. Onlara temizliğin, açık havanın, suyun öldüreceği öğretilmişti. Bit, pire, sinek, pislik ve hastalıkların dünyada işlenen günahların cezası olduğu anlatılmıştı. Karısı Felicity henüz yirmi dokuzdaydı. Fakat ağzında birkaç dişi kalan kurumuş, yüzü iyice kırışmış ve vaktinden önce yaşlanmış bir kadındı. Birden hiddetlenerek, «Ne yazık!» diye bağırdı.

İki kadının mutluluğu da aynı anda siliniverdi. «Nen desuka, Anjin San?»

«Özür dilerim... siz çok temizsiniz ve biz pisiz... Çünkü yapılması gereken şeyleri bilmiyoruz! Bizi daima rahipler eğitiyorlar! Bütün okullar onların elinde. Daima Tanrı adına konuştuklarını söylüyorlar ve bizi bu pisliklere sürüklüyorlar!»

Mariko onun böyle üzülmesinden duygulanmıştı. «Lütfen şimdi bunları düşünme, Anjin San. Yarın...»

Kiku gülümsüyordu, ama kendisine kızmıştı. Dikkatli olman gerekirdi, diye düşündü. Budala! Mariko San seni uyardı! «Seni istiyorum.»

«Senin olduğuma inan, Anjin San. Lütfen kal ve bu gece senin olduğumu bil.»

Blackthorne onun kalması için diretmedi.

⁂

Mariko gittikten sonra adam sırtüstü yatarak pencereden geceye baktı. Kiku kımıldamadan onun karşısında diz çökmüş duruyordu. Bacakları tutulmuştu ve uzanmayı istiyordu, ama kımıldayıp adamın düşüncelerini bozmayı da arzu etmiyordu.

Adam uzun süre sonra gerindi ve kadını farketti. Kalkıp yan odanın kapısını açtı. Orada şiltelerin yanında eğilen bir

hizmetçi yoktu. Bu küçük evde Kiku'yla yalnızdılar.

Blackthorne kimonosunu çıkarmaya yeltenince kadın yardıma koştu. Erkek tümüyle soyunup onun uzattığı ince ipek yatak kimonosunu giydi.

Sonra Kiku da soyunarak şeftali rengi gece kimonosunu giydi. Başındaki süslü peruğu çıkararak saçlarını açtı. Lacivert ışıklı siyah saçlar çok yumuşak ve uzundu.

Sonra Kiku da soyunarak şeftali rengi gece kimonosunu giydi. Başındaki süslü peruğu çıkararak saçlarını açtı. Lacivert ışıklı siyah saçlar çok yumuşak ve uzundu.

Kadın cibinliğin dışında diz çöktü. «Dozo, Anjin San?»

Erkek teşekkkür etti. «Domo.»

Kiku da, «Domo arigato goziemeshita» diye fısıldadı. Cibinliğin altına girerek erkeğin yanına yattı. Mumlar ve yaş kandilleri yanıyordu. Kadın çok güzel olduğu için bu ışıktan memnundu Blackthorne.

O şiddetli arzusu kaybolmuştu. Seni istemiyorum, Kiku San, diye düşündü. Sen gördüğüm en güzel kadınsın. Hatta Midori San'dan da güzelsin. Şimdi seni arzu etmiyorum. Belki daha sonra.

⁂

36

Gyoko, «Tabii Omi San,» dedi. «Anjin San'ı hemen çağırtacağım. Lütfen bana izin verin.» Kadın Ako'yu çay getirmeye yollayarak bahçeye çıktı. Omi'nin neden öyle acayip olduğunu düşünüyordu. Çok soğuk, sert ve haşindi. Sonra böyle adi bir iş için bir samuray yollayacak yerde neden kendisi gelmişti? Neyse gece iyi geçmişti. Lady Toda ayrıldıktan sonra Kiku bütün sanatını göstermişti. Anjin San'la da sevişmişti.

Kadın mahsus gürültü ederek ilerledi. Sedir ağacı basamakları çıktı. «Anjin San, çok özür dilerim. Fakat Lord Toranaga sizi çağırtmış. Hemen kaleye gitmenizi emretmiş.»

«Ah, peki. Hemen gideceğim.» Barbarın dili ne acayipti.

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Kiku San?»

«Evet, Mama San?» Bir an sonra ara kapı açıldı ve kimonosuna sarılmış, saçları hoş şekilde dağılmış genç kadın ona gülümsedi. «Günaydın Mama San. Güzel rüyalar gördünüz mü?»

«Evet, teşekkür ederim. Taze çay ister misin, Kiku San?»

Kiku'nun gülüşü siliniverdi. Bu Gyoko'nun her müşterinin önünde söyleyebileceği gizli bir parolaydı. 'Taze çay' sözü Omi San'ın çayhaneye geldiğini açıklıyordu. Kiku o zaman hikâyesini, dansını veya şarkısını çabucak bitirip Omi San'ın yanına gidebilirdi. Zaten Kiku pek çok müşteriyi eğlendirmekle birlikte, onlardan pek azıyla, ancak yüksek ücreti ödeyenlerle yatıyordu.

Kiku sonunda mırıldandı. «Anjin San için çay isterim.»

Kısa süre sonra Ako tepsiyle gelip çayları fincanlara koydu. Kiku da Blackthorne'a fincanı kendi eliyle verdi. Ondan sonra da giyinmeye başladı. Biraz sonra Anjin San'ı sokak kapısının önüne kadar geçirmesi gerekiyordu. Kural böyleydi. Hem sadece birinci sınıf geyşaların bahçe kapısından çıkarak konuk geçirmeye hakları vardı. Diğerleri bahçede kalmak zorundaydılar. Konuğu geçirmemek büyük bir hakaret olurdu. Fakat Kibu ilk kez bunu yapmayı arzu etmiyordu.

Omi San'ın gözleri önünde Anjin San'ı nasıl geçiririm, diye düşünmekteydi. Peki bunun nedeni ne? Anjin San'ın barbar olması mı? Ama bütün dünya senin bir barbarla yattığını duymadı mı? Hem bu adam bir samuray, **hatamoto** ve Lord Toranaga'nın gemilerinin amirali! O halde neden? Yoksa Omi San'ın Anjin San'a yaptığını duymak beni utandırdı mı? Bunu gece öğrendim ve utandım. Hepimizin de uyanması gerekir. Omi San bunu yapmamalıydı. Anjin San'ı dağlamışlar sanki. Parmaklarım kimonosunun ipeğinin altındaki bu dağlanmış yeri hissetti gibi. Omi San'ın utanması gerekir.

«Ben artık gidiyorum, Kiku San.»

Kiku kararını verdi. «Birlikte gidelim.»

Adam onun yüzünü büyük bir şefkatle sert avuçlarının a-

rasına alarak öptü. «Teşekkür ederim. Teşekkür etmeye yetecek söz yok.»

«Asıl ben size teşekkür etmeliyim, Anjin San. Haydi gidelim.»

Kiku, Ako'nun saçlarını düzeltmesine izin verdi. Saçlarını açıp omuzlarına bırakmıştı. Yeni kimononun kuşağını bağladı ve adamla çıktı. Kendisi bir eş, resmî metres, evlat veya hizmetçi olmadığı için geride kalmadı. Adamın yanında yürüyordu. Bu onun hakkıydı. Bekleme odasına geçtiler ve Blackthorne kılıçlarını taktı. Kiku onu verandaya çıkardı ve adam sandallarını giyerken de eğilerek bekledi. Bu arada Gyoko ve evdekiler de adamı geçirmek için toplanmışlardı. Bahçe kapısının ardında köy alanı ve deniz vardı. Orada pek çok samuray dolaşıyordu. Buntaro da onların arasındaydı. Kiku baktıysa da Omi'yi göremedi. Ama adamın kendisini bir yerden gözetlediğinden de emindi.

Avluya geçerlerken genç kadın çok uzun boylu, erkeğin yanında iyice ufak tefek duruyordu. İkisi de Omi San'ı aynı anda gördüler. Adam kapının hemen yakınındaydı. Blackthorne durarak bir dost gibi selam verdi. «Günaydın Omi San.» Bu arada Omi ve Kiku'nun arasındaki ilişkiden haberi bile yoktu tabiî.

«Günaydın, Anjin San.» Omi'nin sesi nazikti, ama selam verirken fazla eğilmemişti. Sonra adam simsiyah gözlerini kadına dikti. Kiku hafifçe gülümsedi. «Günaydın Omi San. Evimize şeref verdiniz.»

«Teşekkür ederim, Kiku San. Teşekkür ederim.»

Kiku onun soru sorar gibi kendisine baktığının farkındaydı. ama kasıtla gözlerini yere dikti. Gyoko, hizmetçiler ve işi olmayan geyşalar verandadan seyrediyorlardı.

Blackthorne, «Ben kaleye gidiyorum, Omi San,» diyordu «Her şey yolunda mı?»

«Evet, Lord Toranaga sizi istedi.»

Kiku başını kaldırınca Omi'nin hâlâ kendisine bakmakta olduğunu gördü. Bunun üzerine Anjin San'a tatlı tatlı gülümsedi. İngiliz de buna karşılık verdi, fakat Kiku'ya bu gülüşte bir hüzün varmış gibi geldi. Adam, «Özür dilerim, Kiku San, Omi

San,» dedi. «Hemen gitmeliyim.» Fakat o yürüyünce Kiku da kendisini izledi. Alanda herkes hareketsiz kaldı o an. Kiku o sessizlikte adamın döndüğünü gördü ve bir an kendisini kucaklayacağını sanarak korktu. Ama neyse Anjin San bunu yapmadı ve uygar bir erkek gibi öylece durup bekledi.

Kiku büyük bir tatlılıkla gülümseyerek eğildi. Omi'nin dik dik kendisine baktığının da farkındaydı. «Teşekkür ederim Anjin San.» Alandakiler içlerini çektiler. «Teşekkür ederim. Lütfen bizi tekrar ziyaret edin. Yeniden buluşana kadar saniyeleri sayacağım.»

Anjin San kayıtsız bir tavırla, yani samuraylara özgü şekilde onu selamlayarak yürüdü gitti. Alandakiler kadının böyle beklemesine neden olan Anjin San'ın çok üstün bir erkek olduğunu düşünmekteydiler.

Omi de o sırada eve girmiş, Gyoko'yla konuşuyordu. «Bu gece yemek ve eğlence için Kiku San'ı istiyorum.»

Gyoko yerlere kadar eğilerek «Aman Omi Sama,» diye cevap verdi. «Evime şeref veriyorsunuz.» Bir yandan da Kiku'nun o gece boş olmayacağını biliyordu tabiî.

⁂

Toranaga, dehşete kapılmıştı. «Üç bin **koku** mu?»

«Evet, efendim.» Kalenin özel verandasında oturuyorlardı. Mariko, devam etti. «Çok üzgünüm, ama pazarlıkta kadın daha fazla inmedi. Şafağa kadar pazarlık ettim. Bana işi dün gece halletmemi söylemiştiniz.»

«Fakat Mariko San! Üç bin **koku**! Bu tefecilik sayılır.»

«Haklısınız efendim. Yalnız Gyoko kendisini bir çubukluk zaman görme şerefini lütfederseniz fiyatı beş yüz **koku** indireceğini söyledi.»

«Yani Mama San benimle konuşmak için beş yüz **koku**'dan vaz mı geçecek?» Kuşkuyla baktı. «Neden?»

«Bana nedenini söylemedi efendim. Beş yüz koku inmesi fena olmayacak. Fakat fiyatı fazla indirtemedim. Siz işi dün halletmemi buyurmuştunuz, fakat itaatsizlik ettim. Beni affedeceğinizi umarım. Bu işin kesinleşebilme için önce buranın en ileri gelen hanımefendisi olan Lady Kasigi'yle, yani Omi San'ın an-

nesiyle konuşmam gerektiğini söyledim.»

Toranaga için için memnun kalmıştı. Böylece isterse şerefsizlik etmeden bu işten vazgeçebilecekti. Mariko zekice davranıp ona bu olanağı vermişti. Toranaga'nın para konusunda tartışmaya kalkması düşünülemeyecek bir şeydi. Ama üç bin koku! «Sence kızın anlaşması bin aileyi üç yıl doyuracak kadar pirinç eder mi?»

«Uygun erkek için buna değer efendim.»

Toranaga dikkatle onu süzdü. «Ya? Bana kızı ve olanları anlat.»

Mariko, Kiku'nun kendisine yaptığı öneriyi, Anjin San'a karşı olan duygularını ve adamın sevgisini gizleyerek her şeyi olduğu gibi anlattı.

«İyi. Çok çok iyi. Demek Anjin San kızı çok memnun etmiş. Kiku San'ın kapıya çıkması bunu gösteriyor. Harcanan paraya değdi. Şimdi Anjin San'ın ünü her yere yayılacak.»

Blackthorne'la gururlanan Mariko başını salladı. «Evet. Kiku San eşi pek bulunmayacak bir hanım, efendim.»

Toranaga, Mariko'nun anlaşma için üç bin koku vermeyi uygun bulmasını da merak etmişti. Aslında o anlaşma için beş yüz koku yeterliydi. Mama Sanlar ömürleri boyunca beş yüz koku'yu kazanamazlardı. Hele onlardan birinin beş yüz koku indirim yapması... «Demek kadının bu paraya değeceğini söylüyorsun. Buna pek inanamıyorum.»

«Uygun erkek için değer, efendim. Fakat uygun erkeğin kim olacağını ben bilemem tabii.»

Kapıya vuruldu.

«Evet?»

«Anjin San, dış kapıda, lordum.»

«Kendisini buraya getirin.»

Toranaga yelpazelendi. Usulca Mariko'yu gözetlemekteydi ve Anjin San'ın geldiğini duyduğu an kadının yüzünün nasıl ışıklandığını da görmüştü. Zaten kadını sınamak için Anjin San'ı çağırttığını haber vermemişti.

Şimdi ne yapmalıyım, diye düşündü. «Aynı planları uygulayacağım. Ama artık Buntaro, Omi San ve Anjin San'a eskisinden daha da fazla ihtiyacım var. Hele Mariko... bana çok ge-

rekli.

«Günaydın, Toranaga Sama.»

Blackthorne'un selamına karşılık verirken adamın tatlı tatlı Mariko'ya baktığını da farketti. Gerekli nezaket sözlerinden sonra, «Mariko San,» dedi. «Anjin San'a söyle, kendisi şafakta benimle yola çıkacak. Sen de Osaka'ya kadar gideceksin.»

Kadın hafifçe titredi. «Evet, lordum.»

Blackthorne, «Ben de Osaka'ya mı gidiyorum, Toranaga Sama?» diye sordu.

«Hayır Anjin San. Ben bir iki gün Shuzenji kaplıcasında kalacağım. İkiniz de benimle geleceksiniz. O seninle sınıra kadar gidecek ve oradan Yedo'ya geçecek.»

Blackthorne kadına heyecanla bir şey söylerken Toranaga dikkatle onları gözetliyordu.

«Affedersiniz Toranaga Sama, fakat Anjin San, birkaç gün daha beni yanında bırakmanızı rica ediyor. Ben istediklerini anlatırsam gemi işini daha çabuk halledeceğini söylüyor. Sonra arzu ederseniz sizin sahil gemilerinden birini alıp beni Osaka'ya bırakacak ve kendisi de Nagazaki'ye geçecekmiş. Böylece zaman kazanacağını belirtiyor.»

«Gemi konusunda henüz karar vermedim. Bunu kendisine açıkla. Fakat seninle ilgili isteğini düşüneceğim. Kararımı yarın öğreneceksiniz. Ha, Mariko San, onun şeceresini istiyorum. Yazıp sana versin. Sen bunu çevirirsin. Yedo'ya vardığımızda hazır olsun.»

Mariko durumu anlatınca Blackthorne hayretle, «Bunu neden istiyor?» dedi.

Kadın ona bakakaldı. «Bütün samurayların ölüm ve doğumları, toprakları ve hakları kaydedilir, Anjin San. Böylece her şey resmi kayıtlara geçirilir. Hatta eta bile doğum, ölüm ve evlenmeleri kaydettirmek zorundadır.»

Toranaga, Mariko'ya döndü. «Lütfen hemen Lady Kasigi'yle de konuş. Madem sen o fiyatı uygun gördün, Lady Kasigi de kabul edecektir. Adi bir uşakla Gyoko denilen kadına haber yolla. Güneş batarken burada olsun. Geyşayı da getirsin. Biz konuşurken o da şarkı söyler, neh?»

Toranaga ikisini de yanından savarak arkasına yaslanıp kendi kendine gülümsedi.

⁂

37

Yokose'ye geleli birkaç saat olmuştu. Toranaga'nın kaledeki özel dairesindeydiler. Kiku'nun usta parmakları tellerin üstünde geziniyordu. Sonra şarkıya başladı kadın ve berrak sesi gecede yankılandı. Verandaya ve arka bahçeye açılan büyük salonda oturanlar büyülenmiş gibiydiler. Toranaga oradakilerin neler düşündüklerini sezerek etrafına bir göz attı. Bir yanında Blackthorne ve Buntaro'nun arasında Mariko oturuyordu. Diğer tarafta da Yabu ve Omi yan yanaydılar. Kiku San verandada onların karşısında çömelmişti. Toronaga, Mariko haklı, diye düşündü. Kadın bu paraya değer. Bu gece yine onu çağırtayım, mı yoksa yalnız mı uyuyayım? Bir gece öncesini anımsayınca heyecanlandı...

⁂

Toranaga kaledeki özel dairesindeydi. «Demek beni görmek istedi. Gyoko San?»

«Evet lordum.»

Toranaga tütsü çubuğunu yaktı. «Lütfen anlat.»

Gyoko'nun selamına bile bakmamıştı. Gözlerini Kiku'dan alamıyordu. Genç kadın yakından daha da güzeldi. Hem mesleğinin zorlukları da yüzünde iz bırakmamıştı henüz. Gyoko'nun genç kadının önünde konuşacağını anlayınca da şaştı. «Lütfen biz konuşurken biraz semisen çal.»

Gyoko resmi bir tavırla başladı. «Sayın lordum, bana, evime ve kızlarımdan biri olan Kiku San'a verdiğiniz şereften dolayı size teşekkür etmeliyim.» Toranaga, genç kadının müziğine dalmıştı ve Mama San'ı da dinlemiyordu. Ama birden onun bir

sözü üzerine kendisine geldi.

Kadın, «Bizi kanadınızın altına alarak tarihin yönünü değiştiriniz,» demişti.

«Nasıl?»

«Her zaman yaptığınız şeyleri yaparak, sayın lordum. Yani kendinizden önce bütün İmparatorluğun geleceğini düşünerek.»

Toranaga bu komik sayılacak kadar abartmalı söze karşılık vermedi. Artık müziği duymamalıyım, diye düşündü. Gyoko'ya kızı getirmesini söyleyerek tuzağa düştüm. Sonra onun parfümünü koklayıp güzelliğine bakınca kafam karıştı. Hanımı konuşurken onun böyle tatlı tatlı çalması da beni sersemletti. Bunların hepsi hata.

Toranaga, «Açıkla bunu,» dedi ilgisizce.

«Bütün diğer sanatçıların kendi sokakları, kendi semtleri var. Bize de kendi yerimiz verilmeli, lordum. Yedo yeni bir kenttir. Geyşa dünyası için bize bir yer ayırmayı düşünebilirsiniz belki. Bütün çayhaneleri etrafı duvarlarla çevrili bu bölgede toplarsınız. Bunun dışında çayhaneye izin vermezsiniz.»

Toranaga kadının ne demek istediğini anlayınca durakladı. Bu harika bir düşünceydi. Hatta daha önce bunu düşünememiş olduğuna kızdı. Bütün çayhaneler ve geyşalar bir semtte toplanacaktı. O zaman hepsini gözetlemek, kontrol etmek, vergiye bağlamak kolay olurdu. Aynı şekilde müşteriler de kontrol edilebilirdi. Hem birinci sınıf geyşaların büyük etkileri olduğunu da biliyordu. Ama yüzünden duyduğu heyecanı belli etmedi. «Bunun ne yararı olacak Gyoko San?»

«O zaman kendi loncamız olacak. Bu gerçek lonca bizim korunmamızı sağlayacak ve hepimiz ona itaat edeceğiz. Hem lonca fiyatları saptayıp standartları koruyacak. Böylece vergi almamız da çok kolaylaşacak.»

«Ah vergiler... Doğru vergi toplamak kolaylaşacak.»

Toranaga, kadına ayrılan zamandan çok daha uzun süre sorguya çekti. Onların dünyalarını, düşünce, umut ve korkularını öğrendi. Öğrendikleri kendisini heyecanlandırdı. İleride yararlanmak için bunları kafasına yerleştirerek Kiku'yu bahçeye yolladı. «Gyoko San, bu gece onun kalmasını arzu ediyorum. Canı

isterse ve boşsa tabii. Lütfen kendisine sorar mısın? Ama çok uzun süre semisen çaldı ve yoruldu. Onun için yorgunsa kendisine hak veririm. Sorarsan müteşekkir kalacağım.» Gyoko'ya içinde on koban bulunan küçük bir deri kese verdi. Bu cömertliğinden dolayı pişmandı, ama durumu gereği bunu yapmak zorundaydı. «Belki bu yorucu geceyi böylece biraz unutabilirsiniz. Hem düşüncelerinden dolayı sana teşekkür ederim.»

«Bizim görevimiz hizmet etmektir efendimiz.» Gyoko yumuşak derinin içindeki paraları parmaklarıyla saymamak için kendini tutmaya çalıştıysa da başaramadı. «Teşekkür ederim, sayın lordum. Şimdi gidip kendisine soracağım.» Sonra birden beklenmedik bir şey oldu ve kadının gözleri doldu. «Dinlediğiniz ve nezaket gösterdiğiniz için lütfen yaşlı, bayağı bir kadının teşekkürlerini kabul ediniz. Sadece verdiğimiz bütün zevke karşılık tek armağanınız gözyaşından bir nehirdir. Açıkçası lordum, bir kadının neler hissettiğini anlatmak çok zordur... lütfen beni affedin.»

«Dinle Gyoko San, anlıyorum. Üzülme. Dediklerini düşüneceğim. İkiniz de benimle birlikte şafaktan sonra buradan ayrılacaksınız. Yokose'da dağlarda bir kaç gün kalmak zevkli bir değişiklik olur. Anlaşma fiyatının da uygun bulunacağını sanıyorum.»

Gyoko gözyaşlarını silip eğilerek teşekkür etti. Sonra güvenli bir sesle, «Bu anlaşmanın hangi şerefli erkek için alınacağını sorabilir miyim?»

«Yoshi Toranaga noh Minowara.»

⁂

O Yokose gecesinde Kiku San'ın müziğini dinlerken böyle düşüncelere dalmıştı Toranaga. Kızın anlaşmasını kendisi için alacağını söyleyince Gyoko ne şaşırmış, ne de yüzünde büyük bir gurur belirmişti o an. En zeki ve kurnaz insanların bile böyle kolaylıkla kanmaları ne garipti. Hepsi de genellikle sadece aradıkları şeyleri görmeye çalışıyor ve bir düzeyin gerisine bakmaya gerek görmüyorlardı. Ya da gerçeği ihmal ederek bunun sadece bir görünüş olduğunu sanıyorlardı. Sonra dünyaları başlarına geçiyor ve dizüstü çöküp karınlarını yarıyor, ya

da boyunlarını kesiyorlardı. Saçlarını yolup üstlerini paralarlarken karma'dan yakınıyor, tanrıları, lordlarını, kocalarını, adamlarını suçluyorlardı. Ama asla kendilerini suçlamayı düşünemiyorlardı.

Çok garipti doğrusu.

Yine konuklarına baktı. Hepsi de kendi gizli âlemlerine dalmış, Kiku San'ı seyrediyorlardı. Sadece Anjin San sinirli sinirli kıpırdanıyordu. Toranaga, ziyanı yok Anjin San,» diye düşündü. Bu sadece uygar olmadığını gösterir. Zamanla her şeyi öğreneceksin. Zaten itaat ettiğin sürece bunun da önemi yok. Bu ara senin alınganlığın, hiddetin ve şiddetin gerekli bana.

«Evet, hepiniz buradasınız. Omi, Yabu, Buntaro, Mariko, Kiku San ve hatta Gyoko. Bütün Izu şahinlerim... Hepiniz de iyi eğitildiniz ve hazırsınız. Hıristiyan rahip dışında hepiniz buradasınız. Yakında senin sıran da gelecek Tsukku San. Ya da benim sıram.»

⁂

38

Toranaga uzun boylu rahibin açıklıktan geçerek yaklaştığını gördü. Meşalelerin ışığında siyah sakalı adamın yüzü eskisinden daha da ince duruyordu. Turuncu cüppesi pek şıktı ve beline de tespihiyle haçını takmıştı.

Rahip Alvito on adım uzakta durarak saygıyla selam verdi.

Toranaga platformda tek başına oturuyordu. Geride muhafızları yarım daire olmuş bekliyorlardı. Sadece Blackthorne emredildiği gibi platforma dayanmış oturuyordu. Gözlerini de rahibe dikmişti. Fakat Peder Alvito onu görmezlikten geldi.

Rahip Alvito, «Sizi gördüğüme çok sevindim, lordum.» dedi.

«Ben de sizi gördüğüme sevindim, Tsukku San.» Toranaga rahibe platformun önündeki hasırın üstüne yerleştirilmiş yastı-

ğa oturmasını işaret etti. «Sizi görmeyeli epey oldu.»

«Evet, efendim. Anlatılacak çok şey var.» Rahip yastığın platformda değil de yerde olmasına sinirlenmişti aslında. Ayrıca Blackthorne'un kuşağındaki samuray kılıçlarını da görmüş ve adamın Toranaga'nın bu kadar yakınında, böyle kayıtsız bir tavırla oturmasına da şaşmıştı. «Ziyaretçi Rahipten... Amirim olan rahipten size haber getirdim.»

«Teşekkür ederim.»

«Acaba kılavuz kaptanı selamlamama izin verir misiniz?»

Toranaga izin verince Rahip Alvito, «Sizi tebrik etmem gerekiyor kılavuz kaptan,» dedi. «Kılıçlarınız size yakışmış.»

Blackthorne mırıldandı. «Teşekkür ederim, peder. Bunları kullanmasını öğreniyorum. Henüz pek başarılı değilim. Savaşmam gerekince tabanca, pala veya toplara güveniyorum hâlâ.»

Rahip bu imayı anlamazlıktan geldi. «Lord Toranaga'nın hayatını kurtardığınız için size teşekkür etmemiz gerek.»

«Bunu size kim söyledi?»

Alivito cevap vermeyerek Toranaga'ya döndü. Japon, «Ne konuşuldu?» diyerek sessizliği bozdu.

«Kendisi dinimin düşmanı ve bir korsan, ama sizi kurtardığına sevindim, efendim. Tanrının işleri gizemlidir. Kendisini samuray yaparak büyük onur verdiniz.»

«Kendisi aynı zamanda **hatamoto**.» Rahibin şaşkınlığını görerek için için eğlendi. «Sözlük getirdiniz mi?»

«Evet, lordum. Ayrıca Gao'dan buraya kadar olan bazı Portekiz üslerini gösteren haritaları da getirdim. Sözlük sandığımda. Bunun için birini yollayayım mı, yoksa kitabı daha sonra kendisine mi vereyim?»

«Daha sonra kendisine verin. Raporu da getirdiniz mi? Macao'dan getirilen silahlarla ilgili raporu? Sonra üslerinizdeki paralı Japon askerlerinin sayılarını açıklayan rapor?»

«Ziyaretçi Rahip her taraftan gerekli bilgileri istedi. Bu raporları kendisi hazırlıyor.»

«İyi. Şimdi Anjin San'ın beni kurtardığını nereden duyduğunuzu anlatın.»

«Toranaga noh Minowara'nın başından geçen her şey hemen duyuluyor. Mishima'dan gelirken depremde toprağa gö-

mülmekten sizi Altın Barbarın kurtardığını duyduk. Yanınızda bir de hanım varmış. Herhalde Lady Mariko'ydu?»

Toranaga başını salladı, «Evet, kendisi de burada... Yokose'de. Yarın geleneklerimize göre günah çıkartmak istiyor. Fakat bunun siyasetle ilgisi olmaması gerek. Yani benden ve bütün **hatamoto**'larımla ilgili şeylerden sözetmesi yasak. **Neh?** Kendisine de bunu anlattım zaten. Bana rahipten haber mi getirmiştin?»

«Evet efendimiz. Yalnız bu gizli bir haber.»

Toranaga bunu düşünür gibi yaptı. Oysa daha önce Anjin San'a ne demesi, ne yapması gerektiği konusunda kesin emirler vermişti. «Pekâlâ,» Blackthorne'a döndü. «Anjin San, gidebilirsin. Daha sonra konuşuruz.»

Blackthorne hemen eğildi. «Evet lordum. Affedersiniz. Kara gemi... Nagazaki'ye geldi mi?»

Toranaga, Anjin San'ın doğal konuşmasından memnun kalmıştı. «Ah, evet, teşekkür ederim. Eee, Tsukku San, gemi limana girdi mi?»

Alvito Blackthorne'un Japoncasını duyunca şaşırmıştı. Hele o soru daha da irkilmesine yol açtı. «Evet, efendim. On dört gün önce geldi.»

Toranaga, «Ah, on dört,» diye tekrarladı. «Anlıyor musun, Anjin San?»

«Evet. Teşekkür ederim.»

«İyi. Başka şeyler varsa Tsukku San'a daha sonra sorarsın. **Neh?**»

«Evet, lordum. Lütfen bana izin verin.» Blackthorne kalkıp selam verdi ve uzaklaştı.

Toranaga onun arkasından baktı. «Bir korsan olarak... çok ilginç bir adam doğrusu. Şimdi bana kara gemiyi anlatın.»

«Gemi şimdiye kadar görülenden çok daha fazla ipek yüklü olarak geldi efendim.» Alvito hevesli görünmeye çalışıyordu. «Lord Harima, Lord Kiyama ve Lord Onoshi'yle aranızda yapılan anlaşma hâlâ yürürlükte. Gelecek yıl bu vakit hazinenizde on binlerce **koban** fazlalık olacak. İpekler en iyi cins. Kâtibinizin bakması için bildirinin bir kopyasını getirdim. Kaptan General Ferriera da size saygılarını sunuyor. Yakında sizi görece-

ğini umuyor. Zaten bu yüzden geciktim. Kaptan Ferriera her şeyin kusursuz olması için beni acele Osaka'dan Nagazaki'ye yolladı. Oradan ayrılacağım sırada sizin Tedo'dan İzu'ya gittiğinizi duydum. En hızlı teknelerimizden biriyle Nimazu limanına geldim. Sonra atla yolumuza devam ettik. Mishima'da Lord Zataki'ye rastladım ve kendisine katılmak için izin istedim.»

«Geminiz hâlâ Nimazu'da mı?»

«Evet efendim. Beni orada bekliyor.»

«İyi.» Toranaga, Mariko'yu Osaka'ya gemiyle göndermesinin daha uygun olup olmayacağını düşünüyordu. «Lütfen bildiriyi bu gece kâtibime verin. Bu yılki gemi yükü için anlaşma yapıldı mı?»

«Evet, efendim.»

«İyi. Şimdi öbür işe gelelim. Önemli işe.»

«Size kötü haber getirdiğim için üzgünüm efendim. Ne Lord Kiyama, ne de Lord Onoshi, General Ishido'dan vazgeçmeye yanaşmıyorlar. Bütün diretmelerimize rağmen sizin bayrağınızın altında da toplanmıyorlar.»

Toranaga'nın sesi hafifledi ve hainleşti. «Ben diretmeden daha fazlasını istediğimi söylemiştim. Neden onlara buyruk vermediniz?»

«Ziyaretçi rahibin de söylediği gibi biz bir daimyo'ya buyruk veremeyiz. Çünkü onlar bağışlanmayacak bir günah işlemediler.» Alvito, dell'Aqua'yla kararlaştırdıkları gibi kesinlikle konuşmuştu. Fakat kalbi deli gibi çarpıyordu. Çünkü getirdiği haberler gerçekten kötüydü. Nagasaki'nin yasal sahibi olan Lord Harima, onlara, gizlice büyük serveti ve gücüyle Lord İshido'yu destekleyeceğini söylemişti. «Beni affedin efendim. Ben...»

«Belki de sizi affetmeyeceğim, Tsukku San. Bu daha önce de söylenmişti. Artık herkesin bir tarafı seçmesi gerek.»

«Tabii sizden yanayız efendim. Fakat Lord Hiyama ve Lord Onoshi'ye buyruk veremeyiz...»

«Neyseki ben kendi Hıristiyanlarıma buyruk verebilirim.»

«Efendim?»

«Anjin San'ı gemisi ve toplarıyla serbest bırakabilirim.»

«Ona dikkat edin, efendim. O kılavuz kaptan bir şeytan gibi kurnaz. Fakat dinsiz ve korsan. Kendisine güvenilmez...»

«Anjin San burada bir samuray ve hatamoto. Belki denizde korsandır. Eğer korsansa kendisi gidip diğer korsanları ve wako'ları bulacaktır. Bir yabancı denize açılınca ne yapacağı sadece kendisini ilgilendirir. Bizim siyasetimiz daima böyledir. Neh?»

Alvito, kafasını çalıştırarak bir şeyler düşünmeye çabalıyordu. Kimse İngilizin Toranaga'ya bu kadar yaklaşabileceğini hesaplayamamıştı.

«O iki Hıristiyan daimyo el altından anlaşmaya da razı değiller mi?»

«Hayır, efendim. Her çareye başvurduk. Biz...»

«Uzlaşma, anlaşma, ödün gibi bir şeye yanaşmıyorlar mı?»

«Hayır, efendim, her yolu denedik.» Alvito tuzağa düştüğünü anlamıştı ve umutsuzluğu da belli oluyordu. «Tek başıma olsaydım onları aforozla tehdit edebilirdim. Ama bağışlanmaz bir günah işlemedikleri için de bunu yapamazdım. Hem bir kazanç için tehdide kalkmak korkunç bir günahtır. Bu yüzden sonsuzluğa kadar lanetlenebilirim efendim.»

Toranaga, «O halde ben kaybedeceğim,» dedi. «Bunu biliyorsunuz değil mi? Onlar İshido'yla müttefik olarak kalırlarsa bütün Hıristiyan daimyo'lar da kendilerine katılacaktır. O zaman kaybedeceğim. Bir samurayıma karşılık yirmi samuray çıkaracaklar.»

«Evet.»

«Planları nedir? Ne zaman bana saldıracaklar?»

«Bilmiyorum efendim.»

«Bilseydiniz bana söyler miydiniz?»

«Evet, evet tabiî.»

Toranaga, hiç sanmam, diye düşünerek gecenin karanlığına baktı. İçinde bulunduğu durumdan utanıyordu. Kendisinden önce Goroda ve Taiko'nun yaptığı gibi Hıristiyan rahiplerine iyi yüz göstermek zorunda kalmıştı. Çünkü rahipler sineklerin atlara yapışması gibi, Portekizli tüccarlardan asla ayrılmıyorlardı. Rahipleri olmayınca ticaret de kalmazdı. Kara gemi işinde onlar arabuluculuk etmekteydiler. Toranaga, Taiko'nun bir ara rahipleri ortadan kaldırıp ticarete devam etmeyi denediğini de biliyordu. İki yıl kara gemi gelmemişti. Casuslar rahip-

lerin başının zehirli bir kara örümcek gibi Macao'da oturduğunu ve ticareti yasaklayarak Taiko'yu cezalandırdığını haber vermişlerdi. Taiko'nun sonunda yenileceğini biliyordu rahipler. Gerçekten de üçüncü yıl Taiko bu kaçınılmaz duruma başeğip rahipleri geri çağırmıştı.

Toranaga, rahiplerin oyununu biliyorum, diye düşündü. Onlar ülkenin karışmasını istiyorlar. Sonunda Hıristiyan daimyo'lardan birini başa geçirmeyi umuyorlar. Ama hangisini, Kiyama'yı mı, Onoshi'yi mi? İkisi de Nagasaki'deki Lord Harima'dan yardım görüyorlar. Fakat sonunda kimin bayrağı yükselecek? Herhalde Kimaya kazanacak. Çünkü Onoshi cüzzamlı ve fazla ömrü de kalmadı. Onların dört yüz bin samurayı var. Üsleri de Kyushu'da ve o adaya erişemem. Bu rahipler onları kışkırtarak sonunda istediklerini elde edecekler. Onlar ruhlarımıza sahip olmayı arzu ediyorlar. Bu Tanrı'lar ülkesindeki insanları yönetimlerine alacaklar. Böylece topraklarımızı ve her şeyimizi ele geçirecekler. Bunu Anjin San da belki elli kez anlattı... Yeni Dünyada öyle yapmışlar. Bir kralı Hıristiyan yaptıktan sonra kendi cinsinden kimselere karşı kullanmışlar. Böylece bütün toprakları yutmuşlar.

«Bu barbar rahiplerin bizim ülkemizi ele geçirmesi de kolay. Japonya'da kaç rahip var. Elli mi altmış mı? Ama güç onlarda. Hem inanıyorlar. İnançları uğruna ölmeyi de hazırlar. Nagazaki'de Taiko'nun deneyinin bir felaketle sonuçlandığını gördük. O rahiplerden hiçbiri sözünden dönmedi. Taiko'nun yaktırdığı kiliseleri de on binlerce kişi gidip gördü. Böylece bu adamlar birer kahraman olup çıktılar. Hıristiyan rahipleri hâlâ o olaydan yararlanıyorlar. Rahipler bana ilişemediler, ama bu onların yollarına acımasızca devam etmelerine engel olamaz.

«Demek Kiyama'yı seçtiler. Acaba planları kesinleşti mi? Böylece Ishido'yu Lady Ochiba'yı ve Yaemon'u mu harcayacaklar? Harima da gizlice onlara katıldı mı? Anjin San'ı hemen Nagazaki'deki kara gemiye saldırtayım mı? Ne yapayım? Her zamankinden farklı bir şey yapmamalıyım. Sabırlı olup uyum aramalıyım. Bütün endişeleri bir yana bırakarak yeni bir plan uygulamalıyım.» Birden umutsuz umutsuz bağırmak istedi. «Hangi planı? Bir planım yok ki!»

Rahibe baktı. «O ikisinin düşmandan yana olmaları beni üzüyor.»

«Emin olun elimizden geleni yaptık, efendim.» Alvito, onun kaderini anlamış, acıyarak bakıyordu.

«Evet, buna inanıyorum. Siz ve başrahibiniz sözünüzü tuttunuz. Onun için ben de sözümü tutacağım. Yado'da hemen bir tapınak yapmaya başlayabilirsiniz. Bunun için size yer ayrıldı. Diğer rahiplerin ülkeye girmesini engelleyemem, ama hiç olmazsa onları kendi topraklarıma sokmam. Anjin San'a gelince...» Toranaga omuz silkti. «Bütün bunlar... **karma neh?**»

Alvito, beklenmedik anda böyle yakayı kurtardığı için şükrediyordu. Güçlükle, «Teşekkür ederim, lordum,» diyebildi. «Pişman olmayacağınızdan eminim. Düşmanlarınızın darmadağın olmaları, Cennetin armağanlarını almanız için dua edeceğim.»

«Sert sözlerim için özür dilerim. Hiddetle öyle konuştum.» Ağır ağır ayağa kalktı. «Naga San!»

Genç hemen koştu. «Evet, baba.»

«Lady Mariko nerede?»

Naga eliyle bahçedeki fenerler yanan küçük evi işaret etti. «Orada efendim. Buntaro San'la beraber. **Cha no yu**'yu keseyim mi?» **Cha no yu** din törelerine uygun bir çay töreniydi.

«Hayır bu törene karışmak doğru değildir. Omi ve Yabu San nerede?»

Naga nehrin öbür kıyısındaki yayvan bir binayı işaret etti. «Handalar efendim.»

«Ya Anjin San?»

«Odasında efendim. Kendisini isteyebileceğinizi düşündüğü için bekliyor.»

Lord Toranaga, «Hayır,» diye mırıldandı. «Kendisini yarın görürüm.» Sonra yorgun sesle devam etti. «Şimdi banyo yapacağım. Önemli bir şey olmazsa beni şafak vaktine kadar rahatsız etmesinler.»

Naga durup durup üzgün üzgün babasının arkasından baktı. Onu hiç böylesine bitkin görmemişti. Belki de Tsukku San babasını büyüleyip bu hale sokmuştu. Acaba durumu Buntaro San'a açsam mı, diye düşündü.

⁂

Sessiz ve huzurlu küçük evde çay töreninin sonuna yaklaşıyorlardı. Porselen kavanoz, Çinlilerin T'ang devrinden kalma eşsiz sanat eseriydi. Buntaro dikkatle bambu kaşığı alarak çay törenine başladı. Belirli bir miktar yeşil renkli çayı kavanoza döktü. Sonra ocakta duran demir ibriği alarak sıcak suyu kaptaki çayla karıştırdı. Kulpsuz kavanozun karşısında diz çökmüş olan Mariko'ya uzatarak selam verdi. Kadın da eğilip selam verdi ve bu yeşil sıvıya hayran hayran baktıktan sonra üç yudum içti. Sonra fincanı Buntaro'ya geri verdi. Buntaro yine çayı hazırlayarak ona uzattı, ama Mariko tören gereğince bu kez onun içmesinde diretti. Buntaro sonra üçüncü ve dördüncü fincanı hazırladı. Fazlası nezaketle reddedildi. Adam daha önce gelip burasını silip süpürmüş temizlemiş, toplamıştı. Küçük ev çok temizdi. Zaten çay töreninde en önemli şey temizlik ve sonra da sadelikti. Çay töreninde herkes eşit sayılırdı. En yüksek **daimyo** bile davet edilen en aşağılık bir köylüyle eşit tutulurdu.

Mariko kocasının yerleştirmiş olduğu çiçeğe bakıyordu. Adam bir tek beyaz yaban gülü seçmiş ve bunun yeşil yaprağına da bir damla su kondurmuştu. Çiçeği kırmızı taşların üstüne yerleştirmişti. Buntaro bu çiçekle, «Sonbahar geliyor,» diyordu. «Sonbahar geldiği için üzülmemelisin. Her şey ölecek ve toprak uyuyacaktır. Sadece bu yaz gecesinde sonbaharın eşsiz serin havasını tat. Yakında o damla da, gül de kaybolacak ve sadece taşlar kalacak. Yakında seninle ben de kaybolacağız ve sadece o taşlar kalacak.»

Çay töreni ikisinin de huzur duymasını sağlamıştı. Mariko hareketsiz duruyor ve bunun sona ermesini istemiyordu. Fakat adamın bakışlarının gittikçe güçlendiğinin de farkındaydı. **Cha no yu** bitmişti ve hayat tekrar başlıyordu.

Mariko büyük bir hüzne kapılarak, «Törende çok başarılıydın,» dedi.

Gözünde toplanan bir damla yaş yanağından süzüldü. Bu bir tek damla yaş adamın kalbini göğsünden koparıp söktü sanki.

Bu beklenmedik iltifattan şaşırarak kekeledi. «Hayır... Ha-

yır... beni affet. Başarılı olan sensin... Bu sıradan bir törendi.»

Kadın onun sesindeki, içtenlikten duygulanmıştı. «Şimdiye kadar gördüğüm en güzel törendi.»

«Hayır, hayır. Beni affet. Sıradan bir törendi ama senin sayende güzel oldu, Mariko San.»

«Benim için her şey kusursuzdu! Her şey. Ne yazık, benden çok daha değerli kimseler bunu göremediler!» Gözleri fenerlerin ışığında pırıldıyordu.

«Sen gördün. Bu da her şey demektir. Bu sadece senin içindi. Başkaları anlamazdı.»

Mariko yanaklarındaki sıcak yaşları hissediyordu. Genellikle ağlamaktan utanırdı, ama o anda aldırmıyordu. «Teşekkür ederim. Sana nasıl teşekkür edebilirim?»

Adam oradan küçük bir sap yabani kekik aldı. Titreyen parmaklarını uzatarak kadının bir gözyaşını kekiğin yaprağına aktardı. Kocaman elinde pek küçük duran kekiğe, sonra gözyaşına sessiz sedasız baktı. «Yaptığım... Yapılan her şey bunun güzelliği karşısında yetersizdir. Teşekkür ederim.»

Yapraktaki gözyaşına bakıyordu. Ocaktan bir kömür düştü. Buntaro, duraksamadan maşayı alarak bunu yerine koydu. Ikisi de bir tek gözyaşı sayesinde birleşip tatlı bir hüzne kapılmışlardı.

Buntaro daha sonra, «Görevlerimiz engel olmasaydı,» dedi. «Ölümde benimle birleşmeni isterdim.»

«Memnunlukla seninle giderdim. Şimdi ölüme gidelim.»

«Bunu yapamayız. Lord Toranaga'ya karşı görevlerimiz var.»

Kadın kuşağındaki şiş gibi ince bıçağı çıkararak saygıyla yerdeki hasırın üstüne koydu. «O halde izin ver de ben hazırlığı yapayım.»

«Bu görevlerimizi başaramamız anlamına gelir.»

«Olacağın önüne geçilmez. Seninle ben haberi değiştiremeyiz.»

«Fakat efendimizden önce gidemeyiz. Kendisinin bir süre daha bütün sadık uyruklarına ihtiyacı var. Beni affet, ama sanc engel olmak zorundayım.»

«Bu gece gitmeyi çok isterdim. Hazırım. Daha da önemlisi öbür tarafa gitmeyi istiyorum. Evet ruhum zevkle doluyor.» Çekinerek güldü. «Bencillik ettiğim için beni bağışla. Görevimiz konusunda çok haklısın.»

İkisi de keskin bıçağa bakıyorlardı. Sonra adam bu sihirli havayı bozdu. «Neden Osaka'ya gidiyorsun, Mariko San?»

«Orada sadece benim yapabileceğim şeyler var.»

Adam sönmek üzere olan bir kandilin ışığının gözyaşında renk renk yansımasına baktı. «Nasıl şeyler?»

«Evimizin geleceğini ilgilendiren şeyler ve bunları da benim yapmam gerekiyor.»

«O halde gitmelisin:» Soru sorar gibi baktı Buntaro. «Fakat tek başına mı?»

«Evet. Saruji'nin evliliği için Lord Kiyama'yla aramızdaki anlaşmaların kusursuz olmasını istiyorum. Para, drahoma, topraklar ve her şey... Sonra Lord Toranaga oğlumuzun topraklarını arttırdı. Lord Hiro Matsu ve Lord Toranaga bunları kaydettirmemi istiyorlar. Evden sorumlu olan benim.»

Adam ağır ağır, «Evet,» diye cevap verdi. «Bu senin görevin. Lord Toranaga gitmeni istediğine göre gideceksin tabiî. Fakat seni oraya alacaklarını pek sanmıyorum. Alsalar bile... çabuk geriye dönmelisin. Çok çabuk. Osaka'dan gerekenden bir an fazla kalmak akıl kârı değildir.»

«Evet.»

«Denizden daha çabuk gidebilirsin. Ama sen daima denizden nefret ettin.»

«Hâlâ da tiksiniyorum.»

«Hemen gitmen mi gerekiyor?»

«Iki hafta veya bir ayın önemi yok sanırım.»

«O zaman gitme tarihini Lord Toranaga'ya bırakalım. Lord Toranaga'nın üvey kardeşi Lord Zataki buraya geliyor. Babam haber göndermiş. Hem Lord Zataki hainlik ederek İshido'yu

desteklemiş. Kendisini Lord Sugiyama'nın yerine naip seçmişler. Onun gelip lordumuzla konuşması savaşın çıkması demektir. Bu durumda gitmek çok tehlikeli.»

«Biliyorum. Teşekkür ederim.»

Adam sözlerini bitirerek memnunlukla etrafına bakındı. Iriyarı vücudunun küçük odayı kapladığını düşünüp üzülmüyordu artık. Bacağının kadının belinaen ve kollarının da onun boynundan çok daha kalın olmasına da aldırmamaktaydı. «Burası güzel bir odaymış. Umduğumdan daha güzel. Burada kalmaktan zevk aldım. Böylece bir vücudun sadece ıssızlıkta bir kulübe olduğunu tekrar anımsadım. Burada olduğun için teşekkür ederim. Yokose'ye geldiğine çok sevindim, Mariko San. Sen olmasaydın burada bir çay töreni yapmaz ve kendimi sonsuzlukla birleşmiş gibi hissedemezdim.»

Mariko çekine çekine Thang fincanını aldı. Aslında bu süsü olmayan, sade bir küçük kavanozdu. Turuncumsu kahverengi sır kavanozun dibinden biraz yukarıda kalmıştı. Böylece dipteki ince beyazlık bunu yapan sanatçının ustalığını ve kullandığı malzemeyi gizlememe arzusunu açıklıyordu. Buntaro bunu Sen Nakada'dan almıştı. Yaşamış en ünlü çay ustası, kavanozu yirmi bin **koku**'ya satmıştı. «Ne kadar güzel. Bu tören için ne kadar uygun. Bu gece gerçek bir ustaydın, Buntaro San. Bana büyük mutluluk verdin.» Hafifçe öne doğru eğildi. «Her şey benim için kusursuzdu. Bahçeyi süslemiş, kusurları ışık ve gölge sanatıyla gizlemişsin. Ve bu...» Çay kabına dokundu. «Her şey kusursuz. Hatta havluya yazdığın harfler bile. Ai... şefkat. Bu gece benim için şefkat en uygun söz.» Yine yanaklarından yaşlar süzüldü. Eliyle sildi. «Lütfen beni affet.»

Buntaro böyle övülmekten utanarak eğildi. Bu duygusunu gizlemek için çay kavanozunu ipekli kılıfına geçirdi, sonra kutusuna koyup dikkatle kadının önüne bıraktı. «Mariko San, eğer evimizin para sorunu varsa bunu al ve sat.»

«Asla!» Buntaro'nun uzun yayı ve kılıçlarından başka hayatta tek değer verdiği eşyası buydu. «Bu son satacağım şey olacaktır.»

«Lütfen beni bağışla. Fakat adamlarımı geçindirmek sorun oluyorsa bunu al.»

«Dikkatli davranınca hepsine yetecek para var. Sonra en iyi silahlar ve atlar. Bu bakımdan evimiz güçlüdür. Hayır Buntaro San, o Tang senin.»

«Fazla vaktimiz kalmadı. Bunu kime bırakayım? Saruji'ye mi?»

«Hayır, oğlumuz babası gibi değerli bir çay ustası olana kadar bunu kullanamaz. Bunu Lord Toranaga'ya bırakmanı öğütlerim. Kendisi buna değer. O ölmeden de oğlumuzun bu Tang'a layık olup olmadığını anlar.»

«Lord Toranaga'nın kaybedeceğinden eminim. Ya kendisi kıştan önce ölürse?»

«Ne?»

«Burada yalnızız. Yalana kalkışmadan sana gerçeği söyleyebilirim. Çay töreninin önemli bir amacı da yalanlardan uzaklaşmak değil midir? Kiyama, Onishi ve Zataki'yle anlaşmazsa kaybedecek.»

«Öyleyse vasiyetnameni yazdır ve Tang'ı İmparatorumuza bırak. Bunu kabul etmesini rica et. Bu Tang kutsallığı hakketmiştir.»

«Evet, bu en uygunu.» Bıçağa baktı, sıkıntılı sıkıntılı ekledi. «Ah Mariko San, Lord Toranaga için yapabileceğimiz bir şey yok. Onun karma'sı yazılmış. Kazanacak veya kaybedecek. Ama kazansa da, kaybetse de büyük bir katliam olacak.»

«Evet.»

Adam üstünde gözyaşının durduğu yabani kekiğe baktı. «Ben ölmeden kaybederse Anjin San'ı öldüreceğim. Ya da ölmüşsem adamlarımdan biri onu öldürecek.»

Kadın yarı karanlıkta bir hayal gibiydi. «Bunun nedenini sormama izin verir misin?»

«O sağ bırakılmaması gerekecek kadar tehlikeli. Düşünceleri, bilgisi tehlikeli. Daha şimdiden Lord Toranaga'yı büyüledi, neh?»

«Lord Toranaga onun bilgisinden zevk alıyor.»

«Lord Toranaga öldüğü an Anjin San'ın ölüm fermanı da

damgalanacak. Ama lordumuzun gözlerinin daha önce açılacağını umarım.» Kadına baktı. «Sen de onun etkisinde misin?»

«O çok ilginç bir adam, fakat kafası bizlerden farklı... Bu yüzden de zaman zaman kendisini anlamaya olanak yok.»

Buntaro, «Bir barbar olarak doğmak korkunç olmalı,» diye mırıldandı.

«Evet.»

«Lord Toranaga onun etkisinde kaldı, sen de öyle.»

«Affedersin, ama bu doğru değil.»

«Geçen gece... Anjiro'daki o kötü gecede, bana karşı onunla birleştiğini hissettim. Aslında bu kötü bir düşünceydi, ama bunu hissettim.»

Mariko, gözlerini ona dikmişti. Bir lambanın alevi titredi, sonra söndü. Odada sadece bir ışık kalmıştı.

Buntaro gözlerini ona dikmişti. Bir lambanın alevi titredi, sonra söndü. Odada sadece bir ışık kalmıştı.

Buntaro sakin sakin devam etti. «Evet kendisinden o gece nefret ettim. Onun ölmesini istedim. Senin ve Fujiko San'ın da ölmenizi arzu ettim. Yayım, bazen yaptığı gibi, öldürmem için bana fısıldıyordu. Ertesi şafakta elinde o korkaklara özgü, patlayan silahlarla tepeden indiğini görünce oklarım onun kanını içmek için bana yalvardılar. Fakat onu öldürmeyi erteleyip özür diledim. Çünkü terbiyesizliğimden tiksinmiştim.» Yorgunluğu belli oluyordu artık. «Sen ve ben pek çok utanca katlanıyoruz. Neh?»

«Evet.»

«Onu öldürmemi istemiyor musun?»

Kadın, «Görevini yapmalısın,» diye cevap verdi. «Ben de daima kendi görevimi yapacağım.»

Adam, «Bu gece handa kalacağız,» dedi.

«Evet.»

Sonra çay töreninin o güne kadar yaptıklarının en kusursuzu olduğunu anımsayarak düşüncesini değiştirdi. Kadının verdiği huzuru kendisiyle paylaşmaya çalıştı. «Hana git ve yatıp uyu.» Bıçağı geri verdi. «Isfenden ağaçlarının yaprakları kalmadığı zaman... veya sen Osaka'dan döndüğünde... tekrar başla-

yacağız. Karı koca gibi yaşayacağız.»

«Evet, teşekkür ederim.»

«Bunu kendi arzunla kabul ediyor musun, Mariko San?»

«Evet, teşekkür ederim.»

«Tanrının önünde kabul eder misin?»

«Evet.»

Mariko eğilip bıçağı aldı, kuşağının içine gizleyerek selam verip oradan ayrıldı.

Kadının ayak sesleri duyulmaz oldu. Buntaro hâlâ kocaman elinde duran yabani kekiğe baktı. O gözyaşı minik yaprağın üstünde duruyordu. Yabani kekiği son kalan ateşin üstüne bırakırken parmakları titriyordu. Gözyaşı hafif bir cızırtıyla kayboldu.

Sonra Buntaro o sessizlikte büyük bir acıyla ağlamaya başladı. Çünkü için için karısının kendisini Anjin San'la aldattığını hissediyordu.

⁂

39

Keçi Saatinde kortej köprüden geçti. Lord Zataki ve adamları yolculuk veya savaşı düşünerek hafif giyinmişlerdi. Buna karşılık hepsi de tepeden tırnağa silahlıydı. Bir olay çıkmasını arzu eder gibiydiler.

Toranaga üvey kardeşini sakin sakin karşıladı. Ona platformda yer verdi. Yabu, Omi, Buntaro yere oturmuş ve Toranaga'yı âdeta kuşatmışlardı. Zataki'nin dört savaş danışmanı da arkasındaydı.

Uzun nezaket kurallarına uyulması gerekirdi yine. Sonra Zataki iki parşömen çıkararak uzattı. Bunlardan biri naipliğini onaylayan belgeydi. Sapwaga Zataki, Toranaga'dan uzun boylu ve beş yaş da gençti. Ağabeysi gibi geniş omuzlu, iri burunluydu, ama daha inceydi ve karnı da yoktu. Sakalı simsiyah, çekik gözleri de birer çizgi gibiydi.

Etrafa birden derin bir sessizlik çöktü. Zataki'nin kendi

adamları bile bu terbiyesizlikten utanmışlardı. 'Haber' yerine 'Buyruk' demiş ve Toranaga'nın kurallara uyarak, «Sana nasıl hizmet ederim?» diye sormasına bile olanak bırakmamıştı.

Naga önce Zataki'ye, sonra babasına baktı. Toranaga'nın boynunun kızarması, hiddetlendiğini gösteriyordu. Fakat adamın yüzü sakindi. Naga onun sakin sakin, «Özür dilerim, buyruk mu?» dediğini duydu. «Kimden kardeşim? Herhalde haber getirdin.»

Zataki parşömeni açarak yüksek ve sert bir sesle okudu. «İmparatorumuz Gökyüzünün Oğlu Go Niji adına Naipler Meclisi, Yoshi Toranaga noh Minowara'yı selamlar ve huzurumuzda eğilmesi için kendisini hemen Osaka'ya davet eder. Bu buyruğumuzun red veya kabul edildiği hemen naiplerimizden Lord Saiwaga Zataki'ye bildirilmelidir.»

Zataki parşömeni üvey ağabeysinin önüne bıraktı. «Bütün mühürler gerçek. Kabul mü, red mi ediyorsun?»

Toranaga sadece platformdakilerle Omi ve Naga'nın duyabileceği hafif bir sesle sordu. «Bu terbiyesizliğinden dolayı neden kafanı almıyorum?»

Zataki, «Çünkü ben annemin oğluyum,» diye cevap verdi.

«Öyleyse annem vakti gelmeden ölür.»

«Böyle devam edersen annem seni koruyamaz.»

«Ne dedin?»

«Annemiz Takato'da.» Takato, Lord Zataki'nin eyaleti Shinano'nun başkenti ve girilmesi olanaksız kalesiydi. «Annemin cesesi sonsuzluğa kadar orada kalır.»

«Blöf! Sen de anneme benim kadar büyük saygı duyarsın.»

«Anneme saygım sonsuzdur, ağabey, ama senin ülkeye yaptıklarından nefret ediyorum. Veliahtı ortadan kaldırmak istiyorsun. Onun için Shinaha'yu sana kapatacağım. Ne pahasına olursa olsun kuzey yolunu keseceğim. Kwanto emin ellere geçene kadar da buna devam edeceğim.»

«Yani senin ellerine mi kardeşim?»

«Emin ellere... Ama senin ellerine güvenmiyorum.»

«Ishido'ya mı güveniyorsun?»

«Kimseye güvenmiyorum. Bunu bana sen öğrettin.» Naipliğini onaylayan parşömeni de ağabeysinin önüne bıraktı. «Şimdi senden resmi cevabını istiyorum.»

Herkes heyecanla nefesini tutarak bekledi. Toranaga bu hakaretlere nasıl karşılık verecekti?

Toranaga sakin sakin, «Osaka'ya gidip Meclisin arzusunu yerine getireceğim,» diyerek eğildi.

Zataki'nin yüzü hayretten allak bullak oldu. «Yani sen bu buyruğa uyacak mısın? Sen... Toranaga noh Ninowara... Sen...» Üvey ağabeysinin böyle davranacağını hiç düşünmediği belliydi.

«Dinle.» Toranaga'nın uyumlu sesi birden etrafta yankılandı. «Naipler Meclisine itaat etmek gerekir! Hiçbir daimyo'nun ülkeyi parçalamaya hakkı yoktur. Önemli olan İmparatorluktur. Bir daimyo başkaldırırsa diğerlerinin görevi onu ezmektir. Barışı ilk bozanın ben olmayacağıma dair Taiko'ya yemin ettim. Ülke kötü ellerde olmakla birlikte yine de bunu yapacak değilim. Daveti kabul ediyorum. Bugün yola çıkacağım.»

Her samuray efendilerinin bu ani kararı değişikliğine bir anlam vermeye çalışıyordu. Hepsi de eninde sonunda ronin olacaklarının farkındaydılar. Bu da insanın şerefini, gelirini, ailesini, geleceğini yitirmesi demekti.

Buntaro, Toranaga'ya son yolculuğunda eşlik edeceğini biliyordu. Onun kaderini paylaşacak ve bütün ailesiyle ölecekti. Ishido asla affedemeyeceği bir düşmandı. Hem kendi lordu böyle korkakça boyun eğince kim sağ kalmayı arzu ederdi? Buntaro acı acı, karma, diye düşündü. Buda bana güç ver! Kendi hayatıma son vermeden önce Mariko ve oğlunun canını almam gerekiyor şimdi. Ne zaman? Görevim bittiği ve lordumuz şerefle sonsuzluğa gittiği zaman. O savaş planları filan uçup gitti...

Naga şaşırmıştı. 'Kızıl Gökyüzü' olmayacak mıydı? Onurlu bir savaş yapmayacaklar mıydı? Shinano dağlarında veya Kyoto düzlüklerinde savaşmayacaklar mıydı? Babasının bayrağını kahramanca koruyarak ölüme gidemeyecek miydi? Düşmanların cesetlerini üstüste yığamayacak mıydı? Hatta o pis ateşli silahlarla bile saldıramayacak mıydı? Hayır, hiçbiri olmayacak-

tı. Belki de törensiz bir seppuku yapması gerekecek ve başı adi insanların alay etmeleri için kazığa takılacaktı. Yoshi ailesi yeryüzünden silinecek, çünkü bütün aile ölecekti. Babası, bütün ağabeyleri, kız kardeşleri, kuzenleri, yeğenleri, dayıları, halaları. Gözleri Zataki'ye takıldı. Onun canını almayı istiyordu.

Omi büyük bir nefrete kapılmış, Toranaga'ya bakıyordu. Efendim çıldırdı, diye düşünmekteydi. Bu kadar budala olabilir mi? Yüz bin adamımız ve tüfekli alayımız var. Osaka civarında da elli bin kişi! Kızıl Gökyüzü, ıssız bir yerdeki pis bir mezardan bir milyon kez daha iyidir. Bir an eli kılıcına gitti. O anda zıplayıp Toranaga'nın başını aldığını ve naip Zataki'ye verdiğini düşündü. Bu aşağılık oyun böyle sonuçlandırılabilirdi. Ondan sonra da herkesin gözü önünde şerefiyle intihar ederdi. Zaten yaşamasının ne değeri vardı? Kiku'ya erişmesi olanaksızdı artık. Hepsini küçük düşüren ve satan Toranaga onun anlaşmasını satın almıştı. Evinde de huzursuzdu. Midori her gün ağlıyordu. Sonra Yabu'dan da öç alamamıştı.

Yabu kendisinin de ailesinin de öleceğini anlayarak olanca sesiyle haykırdı. «Vaz mı geçiyorsunuz? Savaşa girmeyecek misiniz?»

Omi birden dalgınlıktan kurtuldu. İşte istediği fırsatı bulmuştu. Aslında araya girip Yabu'nun Toranaga'ya kafa tutmasını önlemeli ve ölümden kurtulmasını sağlamalıydı. Fakat kasıtla susarak bekledi.

«Meclisin davetini kabul ediyorum. Bunu sen de kabul edeceksin.»

«Hayır ben...»

Toranaga, «Ne?» diye sordu.

Yabu o anda tehlikeyi sezerek güçlükle devam edebildi. «Ben... Ben... itaat edeceğim tabii.»

Omi içinden küfrederek yine düşünmeye başladı. Toranaga'nın beklenmedik şekilde teslim olması onu deli etmekteydi.

Toranaga, «İyi,» diyerek Zataki'ye döndü. «Kardeşim, başka bir şey yok...» Gözünün ucuyla bakınca Naga'nın suratının değişmiş olduğunu görerek birden döndü. «Naga!»

Genç heyecanla sıçradı, ama neyse elini de kılıcından çekti. «E... Evet baba?» diye kekeleyebildi.

«Git! Yazı takımlarımı getir!» Naga kılıç sallayamayacak kadar uzaklaşınca da rahat bir nefes aldı Toranaga. Böylece Zataki'ye saldırılmasına engel olmuştu. Buntaro, Omi ve Yabu'ya baktı. Üçünün de budalaca bir hareket yapıp isyana ve ölüme neden olmayacak kadar kendilerini topladıklarını farketmişti.

Tekrar Zataki'ye baktı. «Hemen kabul ettiğimi belirten yazılı cevabımı vereceğim. Böylece Meclis ziyaretim için hazırlayacaktır.» Sonra sesini iyice alçalttı. «Izu'da güvendesin naip. Dışında da güvendesin. Annem elinden kurtulana kadar güvendesin. Ancak o zaman konuşacağız. Toplantı sona erdi.»

Zataki onu açık açık aşağı gördüğünü belirtti. «İyi. Ziyaret ha! Yoshi Toranaga noh Ninowara'nın bir gün İshido'ya boyun eğeceğini göreceğimi hiç düşünmemiştim. Sen sadece...»

Toranaga, «Hangisi önemli kardeşim?» diye sordu. «Benim soyumun devamı mı, İmparatorluğun devamı mı?»

***

Toranaga yola çıkıyordu. Bütün samuraylar hazırlanmışlardı. Buntaro şiddetle yağan yağmura aldırmadan dönüp hanın kapısına gitti. «Mariko San!»

Kadın elinde turuncu renkli yağlı kâğıt şemsiyesiyle yaklaştı. «Evet efendim?»

Adam bambu şapkasının altından kadını süzdü, sonra kendilerini verandadan seyreden Blackthorne'a baktı. «Ona söyle...» Durdu. «Senden onu sorumlu tuttuğumu söyle.»

«Evet, efendim. Fakat beni affedin. Aslında ben kendimden sorumluyum.»

Buntaro başını çevirerek uzaklaşmakta olan alayının başına baktı. Döndüğü vakit gözlerinden ıstırabı okunuyordu. «Artık seyredeceğimiz düşen yapraklar olmayacak, neh?»

«Bu Tanrının elinde, efendim.»

Buntaro nefretle, «Hayır Lord Toranaga'nın elinde,» diye söylendi.

Kadın şemsiyesinden akan damlalara eteklerine bulaşan çamurlara aldırmadan durmuş ona bakıyordu. Adam, «Sayonara,» dedi. «Seni Osaka'da görene kadar...»

Kadın şaşırdı. «Fakat sizi Yedo'da görmeyecek miyim? Lord Toranaga'yla orada olacaksınız. Aynı zamanda oraya varacağız, neh?»

«Evet, ama Osaka'da buluşunca ya da sen oradan dönünce tekrar hayata başlayacağız. Seni aslında o zaman göreceğim, neh?»

«Anlıyorum. Affedersiniz.»

Buntaro, «Sayonara, Mariko San,» dedi.

«Sayonara, efendim.» Mariko eğildi. Adam ona karşılık vererek çamurlardan geçip atına gitti. Eyere atladığı gibi arkasına bakmadan dörtnala uzaklaştı.

Kadın onu seyrediyordu. «Tanrı seninle olsun.»

*
**

Blackthorne handaki odasına dönünce Rahip Alvito'yu görerek durakladı, sonra bir küfür salladı.

«Tanrı küfrünü affetsin, kılavuz kaptan. Tanrı seni bağışlayıp gözlerini açsın. Senin düşmanın değilim. Bir hediye getirdim. Tanrıdan bir hediye, kılavuz kaptan.»

Blackthorne pakedi kuşkuyla alarak açtı. Sonra Portekiz-Latin-Japon dillerindeki sözlük ve dil kuralları kitabını görünce heyecanlandı. Bunun bir, iki sayfasına baktı. Baskı o zamana kadar gördüklerinden çok daha iyiydi. Hele kitaptaki bilgiler şaşılacak gibiydi. «Evet bu Tanrının bir armağanı, ama Toranaga bana vermenizi söyledi.»

«Evet. Üç rahibimiz bunu hazırlamak için yirmi yedi yıl uğraştılar.»

«Bunu neden bana veriyorsunuz? Toranaga'nın isteğine uymamak için bir neden bulabilirdiniz. Hem bu çok değerli. Karşılığında ne istiyorsunuz?»

«Bir şey istemiyoruz.»

Blackthorne kitabı elinde tartarak kuşkuyla söylendi. «Size inanmıyorum. Bu sayede sizinle eşit duruma geleceğimi biliyorsunuz. Bu, bütün bilginizi bana veriyor. Böylece on, hatta yirmi yıl kazanacağım. Kısa süre sonra sizin kadar iyi Japonca konuşacağım. Altı ay sonra Toranaga Sama'yla doğrudan doğruya anlaşabileceğim.»

«Altı ayınız varsa... Belki.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Lord Toranaga altı ay dolmadan ölmüş olacak.»

«Neden? Ona nasıl bir haber getirdiniz? Sizinle konuştuktan sonra gırtlağı paralanmış bir boğaya döndü.»

«Getirdiğim haber gizliydi. Ben sadece bir elçiyim. Yalnız bildiğiniz gibi Osaka Lord Ishido'nun elinde. Toranaga Sama oraya gidince her şey bitecek. Sizin için de öyle.»

Blackthorne buz gibi oldu. «Benimle ne ilgisi var?»

«Kaderinizden kaçamazsınız, kılavuz kaptan. Toranaga'nın Ishido'nun elinden kaçmasına yardım ettiniz. Ishido'ya saldırdınız. Sonra gemiyle Osaka limanından çıkıp yine Toranaga'yı kurtardınız. Ne yazık ki, Japonca konuşmanızın, kılıçlarınızın ya da samuraylığınızın size bir yararı olmayacak. Hatta bunlar daha da kötü. Sizden seppuku yapmanız istenecek ve reddedecek olursanız...» Rahip yumuşak sesle ekledi. «Daha önce de söyledim. Onlar basit insanlardır.»

Blackthorne cesaretle cevap verdi. «Biz İngilizler de basit insanlarız. Öldüğümüz zaman ölürüz. Fakat ondan önce Tanrıya güvenir ve barutumuzu da kuru tutarız. Korkmayın, benim de birkaç numaram var.»

*
**

Blackthorne daha sonra yalnız kalarak verandaya çıkınca Mariko'yu ve kocasını gördü. Mariko San, Buntaro gittikten sonra onun yanına geldi. Ertesi sabah yola çıkacaklarını söyledi. «Kiku San ve Gyoko San de bizimle gelecekler. Sonra döne-

rek endişeyle kendisine bakan Gyoko San'ı süzdü. «Dünyanın her yerinde Mama Sanlar aynı sanırım.» Neşeli neşeli güldü. «Kadın parasını düşünüyor.»

Blackthorne, «Lord Toranaga bu durumda parayı...» dedi ve sustu. Mariko sakin sakin bekliyordu. Erkek onun bakışları karşısında dayanamayarak devam etti. «Rahip Alvito, Lord Toranaga'nın Osaka'ya gidince öleceğini söyledi.»

Mariko üzülmekle birlikte neşeli neşeli güldü. «Oh, evet Anjin San, bu çok doğru. Fakat Osaka çok uzakta ve ne olacağını sadece Tanrı bilir. Bir önerim var, Anjin San. Yol boyunca bütün sorunlarımızı unutalım.»

Erkek Latince, «Sen,» diye mırıldandı. «Seni görmek ne zevkli.»

«Seni de öyle. Yalnız yolculuk sırasında o iki kadının önünde çok dikkatli davranmalıyız. Neh?»

«Bana güvenebilirsin.»

Bir samuray hanın kapısından girerek onları selamladı. Saçları kırlaşmış, yüzü çopur, orta yaşlı adam hafifçe topallayarak yürüyordu. «Sizi rahatsız ediyorum, Lady Toda. Şafak vakti yola çıkacağız değil mi?»

«Evet Yoshinaka San. Ama isterseniz öğleye kadar da kalabiliriz. Bol bol vaktimiz var.»

«Evet. Arzu ettiğiniz gibi öğleüzeri yola çıkarız. İyi geceler Anjin San. İzin verirseniz kendimi tanıtayım. Ben muhafızlarınızın komutanı Akira Yoshinaka'yım.»

⁂

40

Mishima'ya dokuz günde gidebildiler ve her gecenin bir bölümünü de beraber geçirdiler. Yoshinaka farkına varmadan onlara yardım etti. Adam her handa onlara bitişik odalar seçiyor ve, «İtiraz etmeyeceğinizi umarım Lady Toda,» diyordu.

«Böylece güvenliği sağlamak daha kolaylaşıyor.» Mariko bunu kabul ederek ortadaki odaya yerleşiyordu. Kiku ve Gyoko bir yandaki, Blackthorne'da öbür yandaki odada kalıyorlardı. Kadın gecenin karanlığında hizmetçisi Chimmoko'yu odasında bırakıp Blackthorne'un yanına gidiyordu.

Mariko sonunda Gyoko, Kiku ve gruptaki bütün kadınların durumu öğreneceklerini de biliyordu. Fakat buna da aldırmıyordu. Kendisi samuraydı ve diğerleri değildi. Yani kendisinin sözlerine inanılırdı. Ancak yakalanırsa durum değişirdi. Ama Yoshinaka bile gece davet edilmeden onun odasının kapısını açamazdı. Herkes Blackthorne'un yatağını Chimmoko veya handan bir hizmetçiyle paylaştığını sanmaktaydı. Bu durumda Mariko'yu ancak kadınlardan biri ele verebilirdi. Böyle bir şeyi yapacak kadın da çok acı çekerek öldürülürdü. Sonra Mariko, isterse Mishima veya Yedo'ya varmadan bütün kadınları bir bahaneyle öldürtebileceğinin de farkındaydı. Kendisine bu hak verilmişti. Mariko, Toranaga'nın bu ölümlere itiraz edeceğini de sanmıyordu.

Onun için Mariko kadınlardan korkmuyordu. Sadece Blackthorne, Japon değildi ve duygularını gizlemesini bilemiyordu. Yüzünden, halinden veya gururundan durum sezilecekti. Mariko, hem kendi hesabına değil, Blackthorne'u düşünerek korkmaktaydı.

İlk gece, «Sonunda sevmenin ne olduğunu biliyorum,» diye fısıldadı. Artık kendisini tümüyle aşka bıraktığı için de erkeğin tehlikeye girmesinden korkuyordu. «Seni seviyorum. Fakat senin hesabına çok korkuyorum.» Erkeğe sarılmış, aşıkların dili olan Latinceyi konuşuyordu.

«Seni sevmekle mahvettim. Artık ikimiz de mahvolmuş sayılırız. Seni mahvettim. Bu doğru.»

«Hayır, Mariko, birden bir şey olacak ve bu durum düzelecek.»

«Bu işe girişmemeliydim. Suç bende.»

«Yalvarırım üzülme. Karma karma'dır.»

Mariko sonunda inanmış gibi davranarak erkeğin kollarında eridi. Fakat Blackthorne'un kendi kendine kötülük edeceğinden de emindi.

Geceler çok zevkliydi. Her biri eskisinden çok daha güzeldi. Gündüzler de Mariko için kolay, erkek için zordu. Adam hata yapmamak için çok dikkatli davranmak zorundaydı.

İlk geceden sonra atlara binip diğerlerinden biraz ileride giderlerken Mariko, «Hata olmayacak,» dedi. «Sen güçlüsün. Sen samuraysın. Hata yapmayacaksın.»

«Peki Yedo'ya gidince?»

«Şimdi Yedo'yu düşünme. Seni seviyorum.»

«Ben de seni seviyorum.»

«O halde neden böyle üzgünsün?»

«Üzgün değilim. Böyle susmak azap veriyor. Aşkımı dağların tepelerine çıkıp bağırarak duyurmak isterdim.»

İkisi de kimsenin durumu farketmediğinden emindi.

Ama daha yolculuğun ilk gününde Kibu tahtırevanlarında oturarak, «Onlara ne olacak, Gyoko San?» diye sordu.

«Felaket, Kiku San. Gelecekten bir şey umamazlar. Adam duygularını iyi gizliyor. Fakat kadın... kadının aşkı yüzünden okunuyor. Ona bak! Bir genç kız gibi! Oh ne kadar budala!»

«Ama ne kadar da güzel, **neh?** İnsanın böyle tatmin olması ne harika bir şey, **neh?**»

«Fakat öyle de olsa onların sonunu kimse için istemem.»

Kiku, «Yoshinaka onları yakalayınca ne yapacak?» diye sordu.

«Belki yakalamaz. Yakalamaması için dua edeceğim. Erkekler çok budala oluyorlar. Buda'ya şükürler olsun kadınlarla ilgili şeyleri hiç sezmiyorlar! Biz Yedo'da kendi işimize gidene kadar onların yakalanmayacaklarına dua edelim. Bizi bu işten sorumlu bulmamaları için dua edelim.»

«Bir kadının birden bu kadar güzelleştiğini de ilk kez görüyorum.»

«Ama Buntaro San'ın önünde suçlandığı zaman kırılmış bir kamelya gibi solacaktır o kadın. Karma'ları böyle. Yapabileceğimiz bir şey yok.»

Yoshinaka, Kano nehrini izleyerek, onları handan hana götürüyordu. Daima yolculuklarını erteleyecek nedenler çıkıyor ama adam bunlara aldırmıyordu. Toranaga ona gizlice acele etmeye gerek olmadığını, onları yeni ayda Tedo'ya getirmesinin

uygun olduğunu söylemişti. «Erken değil geç gelmelerini istiyorum, Toshinaka San. Anladın mı?»

Samuray da, «Evet, efendimiz,» diye cevap vermişti. Şimdi de böyle gecikmesini sağlayan kami'ye şükrediyordu. Böylece vakit kazanıyordu. Mishina'da Lord Hiro Matsu'ya veya Yedo'da Lord Toranaga'ya rapor vermesi gerekecekti. Bu arada görmeye dikkat ettiği şeyi değil, düşündüklerini mi söylemeliydi acaba? Kendi kendine, «Ayyyy,» dedi. «Mutlaka ben yanılıyorum. Lady Toda'nın değil o barbarla, başka bir erkekle de ilgisi olamaz!»

«Fakat görmek görevin değil mi? Kanıt bulmalısın. Onları kapalı kapı arkasında yatarken yakalamalısın. Bunu yapmazsan seni suçlayacaklar, neh? Çok dikkatli davranıyorlar, ama bunu başarmak da kolay. Ama ancak bir ahmak gidip böyle bir haberi verebilir. En iyisi budala rolü yapmak değil mi? Dua et de kimse onları ve dolayısıyla seni ele vermesin. Kadının hayatı sona erecek. Hepimiz mahvolacağız. Onun için gözlerini başka tarafa çevir ve onları da karma'larına bırak.»

*
**

41

General Toda Hiro Matsu, Mariko'nun sunduğu gizli mektubu aldı. Toranaga'nın mühürlerini kırdı. Lord Toranaga kısaca teslim olmaya karar verdiğini yazıyordu. Hiro Matsu'ya kendisi gelene kadar sınırı tutmasını ve Kwanto'ya kimseyi sokmamasını emrediyordu. Bu arada Ishido veya doğudan gelecek habercileri hemen göndermesini belirtiyordu. Ayrıca Anjin San'la ilgili bazı şeyler de eklemişti.

Yaşlı asker, bezgin bezgin bu mektubu ikinci kez okudu. «Şimdi Yokose'de Lord Toranaga'yla ilgili bulduğun her şeyi bana anlat.»

Mariko anlattı.

«Şimdi bana kendi düşüncesini söyle.»

Kadın yine denileni yaptı.

«Demek oğlum daha Lord Zataki'yle karşılaşma olmadan efendimin yenileceğini söyledi!»

«Evet, efendim.»

Kente egemen şato kulesinde derin bir sessizlik oldu. Hiro Matsu ayağa kalkarak kalın duvardaki mazgal deliğine yaklaştı. Sırtı ve eklemleri ağrıyordu. Uzun kılıcını da gevşekçe tutmuştu. «Anlayamıyorum.»

«Efendim?»

«Ne oğlumu, ne efendimi anlayabiliyorum. Biz İshido'nun çıkaracağı orduları yarıp geçeriz. Bu teslim olma kararı...»

Genç kadın zevkle yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyordu. Yaşlı adam ona döndü. «Seni çok iyi gördüm, Mariko San. Eskisinden daha da gençsin? Sırrın nedir?»

Kadının boğazı birden kurudu. «Bir sırrım yok, efendim.» Dünyasının parçalanmasını bekledi, ama o an geçti ve yaşlı adam her şeyi gören gözlerini yine aşağıda kalan nehre dikti. «Şimdi bana Osaka'dan ayrıldığın andan itibaren olan her şeyi anlat.»

Mariko sözlerini bitirdiği zaman epey geç olmuştu. Anjin San'la ilişkisi dışında her şeyi anlatmıştı. Ama bu arada adamdan hoşlandığını da dikkatle açıklamıştı. Toranaga'nın ona değer verdiğini ve kendisinin de bilgili olmasından zevk aldığını söylemişti.

Yaşlı adam ağrısını dindirebilmek için hâlâ dolaşıyordu. Artık bu karara neden varıldığını da anlamıştı. Hiro Matsu kendi kendine, «Sağ olduğum sürece böyle bir şeye izin veremem,» dedi. «Ben hâlâ başkomutanım. Onun için de efendimin şerefini ve evini korumak benim görevimdir. Hatta onu kendisinden de korumak zorunda kolabilirim. Onun için ona şöyle demeliyim: Dinleyin efendim, beni affedin ama, bu sefer sizi dinlemeyeceğim. Bu kez gururla size karşı geleceğim. Gidip oğlunuz Lord Sudara ve karısı Lady Genjiko'yu bulacağım. Onlarla birlikte Kızıl Gökyüzü'nü emredeceğiz. Yağmurlar dinince savaş başlayacak. Kwanto'daki son erkek de düşmanın karşısında ölene kadar sizi Yedo Şatosunda güvende tutacağım. Ne pahasına olursa olsun, siz ne derseniz deyin bunu yapacağım.»

*
**

42

Erasmus öğleüzeri güneşinde Yedo rıhtımında pırıl pırıl parlıyordu.

«Aman Tanrım! Şuna bak Mariko! Ömründe bu kadar güzel bir gemi gördün mü? Biçimine bak!»

Gemi yüz metre ötedeki engellerin arkasındaydı ve yeni halatlarla iskeleye bağlanmıştı. **Erasmus** yeni ziftlenip boyanmıştı. Fırtınada kırılan direğinin yerine ambardaki yedek takılmıştı. «Yeni denize inmiş gibi duruyor, Mariko. Şu toplara bak! Gençler çok çalışmışlar anlaşılan. Ne güzel, değil mi? Baccus, Vinck ve diğerlerini görmek için sabırsızlanıyorum. Gemiyi böyle bulacağım hiç aklıma gelmemişti. Aman ne güzel!»

Mariko gemiye değil ona bakıyordu. Kendisi unutulmuş, yerini bu gemi almıştı.

Kendi kendine, «Ziyanı yok,» dedi. «Yolculuğumuz sona erdi.»

O sabah son devriyelerin yanından geçerek Yedo'ya gelmişlerdi. Yine yol kâğıtları kontrol edilmiş ve onları nezaketle geçirmişlerdi, ama bu kez onları bir onur muhafızı bekliyordu.

«Bizi şatoya götürecekler, Anjin San. Sen burada kal. Bu gece Lord Toranaga'yı göreceğiz.»

«İyi. O halde bol vaktimiz var. Dinle Mariko San. Rıhtım bir mil ötedeymiş. Gemim de orada bir yerde. Komutan Yoshinaka'ya bizi oraya götürmesini söyler misin, lütfen?»

Samuray önce buna razı olmamış, böyle bir emir almadığını söylemişti. Fakat Blackthorne adamla, nazik, ama kesin bir tavırla tartışmıştı. Sonunda da Yoshinaka buna razı olmuş ve kısa bir süre için gemiye bakabileceğini belirtmişti. Böyle izin vermesinin nedeni de Anjin San'ın **hatamoto** olması, yani bazı haklara sahip bulunmasıydı.

*
**

Toranaga, Hiro Matsu'nun geliniyle yollamış olduğu par-

şömeni alarak tekrar okudu. Mariko onun elinin titrediğini farketti.

Adam sabırsız sabırsız ruloyu bir yana atarak, «Neden Yedo'ya gelmeyi istiyor?» diye söylendi.

«Bilmiyorum, lordum. Özür dilerim. Sadece size bu mektubu vermemi söyledi.»

«Yoshinaka yolda nasıldı?»

Kadın bu soruyu sabırla ikinci kez yanıtladı. «Çok becerikli ve yetenekli bir samuray. Bizi vaktinde buraya getirdi.»

Lord Toranaga'nın somurtkan hali kadını şaşırtmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Adamın efsaneleşmiş iradesinin böyle kırılması için aslında neden yoktu. Belki de yenilmek onu yıktı, diye düşündü. O olmazsa hepimiz mahvolduk demektir. Oğlum da mahvolur, Kwanto da kısa süre sonra başka ellere geçer. Adamın sıkıntısı Mariko'yu da etkilemeye başlamıştı. Zaten sokaklarda da şatoda da bu sıkıntılı havayı sezmişti. Neşesi, canlılığı ve hayat doluluğuyla ünlü kent birden ölmüş gibiydi.

Toranaga söylendi. «Ben, Hıristiyanların bu topraklara ilk geldikleri yıl doğmuşum. Hıristiyanlar o günden sonra bize rahat vermediler. Elli sekiz yıl sadece tatsızlık, **Neh?**»

«Böyle sinirlenmenize üzüldüm, efendim. Acaba başka bir şey var mı? İzninizle...» Toranaga'nın ne demek istediğini düşünüyordu.

«Otur. Henüz sözlerimi bitirmedim.» Toranaga çıngırağı çalınca kapı açıldı. «Buntaro San'ı yollayın.»

Buntaro içeriye girerek eğildi. Kaşları çatık, suratı asıktı. Kendisini selamlayan karısına aldırış bile etmedi. Kadın uyuşmuş gibiydi.

«Buntaro San, en kısa zamanda beni karının yanında görmeyi istemiştin, değil mi?»

«Evet, lordum.»

«Arzun nedir?»

Buntaro, «Anjin San'ın başını almama izin vermenizi rica ediyorum,» diye konuştu.

«Neden?»

«Beni bağışlayın... Fakat karıma bakışlarını beğenmiyorum. Bunu... Bunu... ilk kez onun önünde size söylemeyi istedim.

Hem kendisi bana Anjiro'da hakaret etti. Artık bu utançla yaşayamam.»

Toranaga donup kalmış olan Mariko'ya baktı. «Karını ona cesaret vermekle mi suçluyorsun?»

«Ben... Ben onun başını almak için izin istiyorum.»

«Karını ona cesaret vermekle mi suçluyorsun? Soruma cevap ver!»

«Beni bağışlayın, efendim. Böyle bir şey düşünseydim aynı zamanda onun başını da almam gerekirdi.» Buntaro gözlerini yerdeki hasırlara dikmiş güçlükle konuşuyordu. «O barbar sürekli düzenimi bozuyor. Onun, sizin için de zararlı olduğunu düşünüyorum. Kafasını almama izin vermeniz için yalvarırım. Ya da bırakın karımı yanıma alayım. Bu gece ikimiz birden size yolu açmak için birlikte gideriz.»

«Buna ne diyorsun, Mariko San?»

«Kendisi kocamdır. Vereceği kararlara uymam gerekir. Ancak siz karşı çıkarsanız durum değişir, efendim. Bu benim görevim.»

Toranaga kadına da, adama da baktı ve birden sesi sertleşti. Bir an için yine bildikleri eski Toranaga olmuştu. «Mariko San, üç gün içinde Osaka'ya hareket edeceksin. Benim için orayı hazırlayacaksın. Beni orada bekleyeceksin. Buntaro San, buradan ayrıldığım zaman muhafızlarımın komutanı olarak benimle geleceksin. Biriniz benim tanığım olduktan sonra sen ya da bir adamım Anjin San'ın başını rızasıyla ya da rızasızca alabilir, Buntaro San.»

Buntaro yutkundu. «Efendim. Lütfen Kızıl Gök...»

«Dilini tut! Kim olduğunu unutuyorsun! Sana üç defa 'Hayır' dedim! Gelecek sefere istenmeden öğüt verirsen bir Yedo çöplüğünde karnını yararsın!»

Buntaro alnını hasıra dayadı. «Özür dilerim, lordum. Terbiyesizliğimden dolayı özür dilerim.»

Mariko da Toranaga'nın böyle kaba bir tavırla bağırmasından utanmıştı. Duygusunu gizlemek için eğildi. Toranaga bir an sonra mırıldandı. «Hiddetimi bağışlayın. Buntaro San, tanığım olduktan sonra bu işi yapmana izin veriyorum ancak.»

«Teşekkür ederim efendim. Sizi sinirlendirdiğim için beni

bağışlayın lütfen.»

«Size daha önce birbirinizle anlaşmanız için buyruk vermiştim. Bunu yaptınız mı?»

Buntaro da, Mariko da başlarını salladılar.

«İyi. Mariko San bu gece Köpek Saatinde Anjin San'la geleceksin. Artık gidebilirsin.»

Kadın selam vererek odadan çıktı.

Toranaga dik dik Buntaro'ya baktı. «Söyle... Karını suçluyor musun?»

Buntaro somurtuyordu. «Beni... aldatması düşünülemeyecek bir şey.»

«Kabul ediyorum.» Toranaga pek yorguna benziyordu. «Neyse, Anjin San'ın başını yakında alacaksın. Şimdilik onun başının omuzlarının üstünde kalmasını istiyorum.»

«Teşekkür ederim, efendim. Sizi sinirlendirdiğim için tekrar özür dilerim.»

«Bunlar sinir bozan zamanlar. Kötü zamanlar.» Toranaga öne eğildi. «Dinle, hemen Mishima'ya gidip birkaç gün babanın yerini almanı istiyorum. Kendisi benimle konuşmak için buraya gelmek üzere izin istemişti. Bilmem ne söyleyecek... Neyse, Mishima'da güveneceğim biri olmalı. Lütfen şafakta yola çıkar mısın? Yalnız Takato yolundan gideceksin?»

«Efendim?»

Buntaro, Toranaga'nın sakin gözükmek için çaba harcamakta olduğunu gördü. Kendisini zorlamasına rağmen sesi titriyordu. «Takato'daki anneme özel bir haber götüreceksin. Kimseye oraya gideceğini söyleme. Ama kentten ayrılır ayrılmaz kuzeye sap...»

«Anlıyorum.»

«Lord Zataki bu haberi vermene engel olmaya çalışabilir. Bunu sadece annemin eline vereceksin. Anlıyor musun? Sadece ona. Yirmi adam al ve dörtnala oraya git. Lord Zataki'nin seni topraklarından geçirmesi için bir haberci güvercin göndereceğim.»

«Haber yazılı mı sözlü mü olacak, efendim?»

«Yazılı.»

«Ya bunu teslim edemezsem?»

«Teslim etmelisin. Etmen gerekiyor. Bu yüzden seni seçtim! Fakat... benim gibi sana da kalleşlik ederlerse... O zaman intihar etmeden bu haberi ortadan kaldırırsın. Bu kötü haberi duyduğum an Anjin San'ın kafasını aldıracağım. Bir aksilik olursa karını ne yapayım?»

«Siz ölmeden onu da gönderin, efendim. Kendisi değerli bir tanığı hakkederse onur duyarım.»

«Karının onursuzca ölmeyeceğine söz veriyorum. Bununla kendim ilgileneceğim. Lütfen haberi almak için şafakta gel. Bunu sadece annemin eline vereceksin.»

Buntaro tekrar teşekkür etti ve Toranaga'nın korkusunu böyle açığa vurmasından utanarak çıktı.

Toranaga yalnız kalınca mendilini çıkararak terini sildi. Parmakları titriyordu. Buna engel olmaya çalıştıysa da başaramadı. Korkak bir budala rolünü oynayabilmek için çok güç harcamıştı. Bir yandan da aldığı haberlerin heyecanını bastırmak için uğraşmıştı. Bu haberler doğru muydu acaba?

Ochiba, diye düşündü. Demek kardeşimi dağlarından indirmek için yem olarak o cadıyı kullandılar. Fakat artık kardeşimin kadından çok daha fazlasını, Kwanto'dan da daha fazlasını istediği anlaşılıyor. Kendisi yönetimi ele geçirmeyi istiyor. O, İshido'dan nefret eder. Hıristiyanlardan tiksinir. Şimdi de İshido'nun Ochiba'yı arzu ettiğini duyarak kıskançlığa kapılmış. Bu yüzden İshido, Kiyama ve Onoshi'yle arası açılacaktır. Çünkü aslında hain kardeşim Şogun olmayı istiyor. Kendisi de bir Minowara. Yani soyu Şogun olmasına uygun. Ama arkasında gerekli sayıda adam yok. Veya Kwanto yok. Diğerlerini ele geçirebilmesi için, önce Kwanto'yu alması gerek.

Toranaga yeni öğrendiği şeyler sayesinde kardeşine oynayabileceği oyunları düşünerek zevkle ellerini ovuşturdu. «Hem Kiyama'yla Onoshi'nin arasını da açabilirim. Casusların İshido'yla Onoshi'nin anlaştığını haber verdiler. İshido, Onoshi'nin öldüğü gün Lord Kiyama'nın vatan hainliğiyle suçlanarak idam edileceğine söz vermiş. Onun toprakları da Onoshi'nin oğluna geçecekmiş.»

Kalkıp pencereden baktı. Ay yüzünden yıldızlar pek parlamıyorlardı. Yağmur bulutları da toplanıyordu. «Buda, bütün tan-

rılar, üvey kardeşimin bu yemi yutmasına izin verin... Duyduklarım doğru olsun!»

O anda bir yıldız kaydı ve bu isteğin tanrılar tarafından kabul edildiğini açıkladı.

Toranaga kendi kendine, «Sabırlı ol,» dedi. «Sadece gerçekleri düşün. Otur ve dikkatli düşün.»

Yaptığı rol yüzünden gerçekten bitkin düşmüştü. Ne sırlarını açtığı adamları, ne binlerce boşboğaz budala, ne de casuslar, onun numara yaptığını anlayamamışlardı. Yokose'de üvey kardeşinden o parşömeni almasının idam fermanını imzalamak olduğunu anlayarak yenilgiyi kabul etmiş gibi gözükmüştü. Aslında vakit kazanmaya çalışıyordu. Bütün ömrünce yaptığı gibi pazarlık, erteleme, uzlaşma planlarıyla meşguldü. Bir yandan da düşmanın can alacak bir noktasının ortaya çıkmasını bekliyordu. O an hiç düşünmeden öldürücü darbeyi indirecekti.

Yokose'den beri ne avlanmış, ne gülmüş, ne yüzmüş, ne dans etmiş, ne de kendisine çok zevk veren Noh oyunlarını seyretmişti. Tam tersine, hayatının en zor rolünü, yalnız adam rolünü oynamıştı. Sıkıntılı, kararsız, aciz ve bitkin gözükmek ne kadar da güçtü.

Masasına dönerek yazmaya başladı. Annesinden, kardeşiyle arasını bulmasını ve böylece klanın geleceğini güven altına almasını istiyordu. Annesi belirli önerilerle bunu sağlayabilirdi. Önce üvey kardeşinden Lady Ochiba'yla evlenmeyi düşünmesini rica etti. «... benim kendisiyle evlenmem düşünülmez bir şey tabii, kardeşim. Pek çok **daimyo** benim hırsa kapılarak bu işe kalkıştığımı söyleyecektir. Ama böyle bir evlilik senin için uygundur. Böylece ülkedeki barış güvene girer. Hem Yaemon'un ileride yönetimi eline almasını da sağlamış olursun. Sen mutlaka daha fevkalade bir eş alabilirsin. Fakat Lady Ochiba senden daha üstün bir koca bulamaz. İmparatorluğun düşmanları ortadan kaldırıldıktan ve ben Naipler Meclisi başkanı olarak yerimi aldıktan sonra bu evliliği sağlamak için Gökyüzünün Oğlu'na başvuracağım. Ancak bu fedakârlık sayesinde de Taiko'ya verdiğimiz yemini tutabileceğimizden eminim. İkincisi sana vatan haini Hıristiyan Lord Kiyama ve Onoshi'nin topraklarını da vaat ediyorum. İkisi barbar rahiplerle gizlice anlaşmışlar ve ya-

kında Hıristiyan olmayan **daimyo**'larımızla savaşa girişecekler. Barbarlar onlara ateşli silah vererek yardım edecek. Ayrıca sana İshido'yla birleşen Kyushu Hıristiyanlarının topraklarını da vereceğim. O köyden çıkan generalin ben ölünce naipleri yöneteceğini açık açık söylediğini biliyor musun? Kendisi daha sonra Meclisi dağıtarak veliahtın annesiyle evlenmek niyetindedir.

Bu yazdıklarıma karşılık da senden hemen gizli bir anlaşma istiyorum. Ordularımın Shinano dağlarından geçmesine izin vereceksin. Sonra birlikte İshido'ya saldıracağız. Ordularımız benim buyruğumda olacak ve saldırı zamanı da tarafımdan seçilecek. Sana ne kadar güvendiğimi göstermek için de oğlum Sudara, karısı Lady Genjiko ve tek erkek torunum olan çocuklarını hemen Takato'ya yolluyorum...»

Toranaga parşömeni mühürlerken, bu yenilmiş bir adamın işi değil, diye düşünüyordu. Zataki bunu hemen anlayacaktır. Fakat artık tuzağa yemi koydum. Tek yolum Shinano'nun içinden geçiyor. Zataki sayesinde Osaka düzlüklerine inebilirim. Peki, Zataki'nin Ochiba'yı istediği doğru mu?»

Sonra merdiveni tırmanıp çatıya çıktı. Bir haberci güvercini seçip, ayağına küçük silindiri taktı. Güvercini açık bir kutuyla dama bıraktı. Kuş güneşin ilk ışıklarını görür görmez uçacaktı. Bunu annesine yolluyordu. Buntaro'nun kardeşinin topraklarından geçmesi için izin istemekteydi.

Tekrar gözleri aşağıda kalan kente gitti. Batı ufkunda hafif bir ışık vardı. Rıhtımın orada barbarın gemisini saran meşaleleri seçebiliyordu. «İşte bu da bir silah olabilir,» dedi. Ve yine sırları düşünmeye başladı... Sonra içini çekti. «Keşke Kiri burada olsaydı.»

*
**

Mariko cilalı metal aynanın önünde duruyordu. Elindeki ince hançer, kandilin ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Kederle, «Seni kullanmalıyım,» dedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. «İntiharın korkunç bir günah olduğunu biliyorum. Fakat bu utançla nasıl yaşayabilirim?»

Oda da ev gibi sessizdi. Yedo Şatosunun etrafında geniş bir hendek ve daha içte de kalın duvarlar vardı. Bu içte kalan

bölümde ancak çok sevilen ve güvenilen **hatamoto**'ların oturmasına izin veriliyordu.

Mariko ayak seslerini duydu. Ön kapı gıcırdayarak açıldı ve hizmetkârlar efendilerini karşılamak için koştular. Kadın hemen bıçağı kuşağının içine sokarak gözyaşlarını sildi. Kısa süre sonra da kapısını açarak saygıyla eğildi.

Buntaro hiddetli hiddetli Toranaga'nın tekrar fikrini değiştirdiğini ve kendisine Mishima'ya gitmesini buyurduğunu söyledi. «Şafakta gideceğim...» Durup karısına baktı. «Neden ağlıyorsun?»

«Beni bağışlayın efendim. Sadece bir kadın olduğum ve hayat bana zor geldiği için ağlıyorum. Ayrıca Toranaga Sama'ya üzüldüm.»

«O kırık bir saz artık. Bunu söylemek beni utandırıyor. Korkunç, ama böyle oldu. Savaşa girmeliydik. İshido'nun pis yüzünün **karma**'ma gülmesini görmektense savaşa girmeyi yeğlerim.»

«Doğru. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Sake mi, çay mı içersiniz?» Mariko çay törenindeki gibi senli benli konuşmuyordu artık. Her zamanki gibi ölçülüydü.

Buntaro dönerek koridorda bekleyen bir uşağa haykırdı. «Çabuk sake getir!»

Buntaro odaya girince Mariko kapıyı kapattı. «Lütfen üzülmeyin, efendim. Banyo hazır ve beğendiğiniz geyşayı da çağırttım.»

Gözlerini kuleye dikmiş olan Buntaro patlamak üzereydi. «Madem artık liderlik yapamayacak durumda, yerini Lord Sudara'ya bırakıp istifa etsin. Lord Sudara onun oğlu ve resmi vârisi. **Neh?**»

«Evet, efendim.»

«Daha da iyisi Zataki'nin söylediğini yapsın. Yani seppuku. O zaman Zataki ve orduları da bizimle birlikte dövüşürdü. Tüfeklerle Koyoto'ya girebilirdik. Şimdi korkaklar gibi kaçıyoruz. Efendim haklarını kaybetti. **Neh? Neh?**» Hiddetle kadına döndü. «Beni bağışlayın. Ben bir şey söyleyemem. O, bizim lordumuz.»

«Sen daima buyrukları dinlersin, değil mi? Neden hep böy-

le soğuk ve acısın? Ha?» Aynayı alarak kadının yüzüne doğru kaldırdı. «Kendine bir bak!»

«Sizi hoşnut edemiyorsam beni bağışlayın.» Sesi sakindi ve aynaya değil adama bakıyordu. «Sizi kızdırmak istemedim.»

Buntaro onu dikkatle süzdükten sonra aynayı lake masaya attı. «Seni suçlamadım. Bunu... Bunu düşünseydim... hiç duraklamazdım.»

Mariko bağışlanmayacak bir şey yaparak karşılık verdi. «Neden duraklamazdınız, ne yapardınız? Beni öldürür müydünüz, yoksa daha da fazla utanmam için sağ mı bırakırdınız?»

Buntaro gürledi. «Seni değil sadece onu suçladım!»

Mariko da karşılık olarak, «Fakat ben sizi suçluyorum!» diye haykırdı. «Beni suçladınız!»

«Dilini tut!»

«Beni lordumuzun önünde küçük düşürdünüz. Beni suçladınız ve görevinizi de yapmıyorsunuz. Korkuyorsunuz! Korkaksınız!»

Buntaro'nun kılıcı kınından sıyrıldı. Mariko sonunda onur kendisini kaybetmesine neden olduğu için zevk duydu.

Fakat kılıç havada kaldı. «Bana söz... söz verdin... Kendi Tanrının üzerine söz verdin... Osaka'da... Birlikte ölmeden önce... Bana sözün var ve bunu tutacaksın.»

Kadın damarına basmak için tiz bir sesle güldü. «Oh, evet büyük lord. Bir kez daha sizin yastığınız olacağım. Fakat sizi hiç de iyi karşılamayacağım.»

Buntaro iki eliyle tuttuğu kılıcı köşedeki bir direğe şiddetle vurdu. Kılıç otuz santim kalınlığındaki iyice kurutulmuş sağlam tahtayı kesiverdi. Buntaro kılıcını çıkarmak için çekti, ama bu, tahtaya iyice girmişti. Öyle uğraşırken çelik kırıldı. Buntaro bir küfür sallayarak kırık sapı ince duvara doğru savurdu ve bir sarhoş gibi kapıya gitti. Titreyen uşak, elinde tepsi ve sakeyle bekliyordu. Buntaro tepsiyi de bir vuruşta yere devirdi Uşak hemen yere dizçöküp alnını hasırlara dayayarak dondu kaldı.

Buntaro kırdığı kapıya dayandı bir an. «Osaka'ya kadar bekle.»

Sendeleyerek evden çıkıp gitti.

Mariko bir süre öyle büyülenmiş gibi kaldı. Sonra yüzüne biraz renk geldi. Sakin sakin aynasını alarak görüntüsüne baktı, sonra boyanmaya devam etti.

*
**

Blackthorne yanında muhafızıyla merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktı. Kulenin merdivenindeydiler ve ağırlık yapan kılıçları da teslim ettiği için memnundu. Bunları avludaki ilk muhafızlara vermişti. Kendisini nezaketle, fakat tepeden tırnağa kadar aramışlardı. Meşaleler merdivenleri ve sahanlıkları aydınlatıyordu. İngiliz sonunda altıncı kata gelerek durdu. Bu kat da diğerleri gibi çok iyi korunuyordu. Yanındaki samuray dipteki demirli kapının önünde toplaşmış muhafızlara yaklaşarak selam verdi. Onlar da saygıyla eğildiler ve Blackthorne'a beklemesini söylediler.

Geride kalmış olan Mariko da o sırada sahanlıkta belirdi ve son basamakları çıktı. Biraz soluk soluğa gibiydi, ama onda erkeğin o ana dek görmemiş olduğu acayip bir huzur ve kayıtsızlık vardı.

Erasmus'u gördüğü andan beri İngilizin içi büyük bir sevinçle dolmuştu. Gemisini öyle temiz, bakımlı ve hazır bulacağını ummamıştı. Yedo'ya gelirken ipek yelken yaptırması gerektiğini düşünmüştü. Mariko ona Japonya'da branda bezi olmadığını söylemişti. O, yelkenleri yaptırıp gerekli diğer ihtiyaçları tamamlar tamamlamaz Nagasaki'ye gidecekti.

Blackthorne'u Toranaga'nın yanına soktular. Lord Toranaga kare biçimi odanın karşı tarafında kat kat yayılmış olan hasırların üstünde oturuyordu. Tek başınaydı.

Blackthorne avuçlarını yere dayayarak diz çöktü. «**Konbanwa, Toranaga Sama. İkaga desu ka?**»

Toranaga daha zayıflamış ve yorulmuşa benziyordu. Blackthorne, onun **karma**'sı Erasmus'a ilişmeyecek, diye düşündü. Tam tersine gemim onu kurtaracak.

Blackthorne kitabı alır almaz çalışmaya başlamış ve Mariko da yol boyunca ona yardım etmişti. Artık basit sözleri düzgün bir Japoncayla söylemesini öğrenmişti. Toranaga bu başa-

rısından dolayı onu tebrik ederek bazı sorular sordu. İngiliz bütün bunları rahatlıkla yanıtladı. Ancak bir ara Toranaga daha hızlı konuşmaya başladığı için söylediklerini anlayamadı. «Özür dilerim anlayamadım, Toranaga Sama. Mariko San, **sonkei su beki umi** ne demektir?»

«'Sefere çıkmaya hazır' anlamına gelir, Anjin San.»

«Ah, **Domo.**» Toranaga ona geminin sağlam olup olmadığını ve ne zaman yola çıkabileceğini soruyordu. «Yarım gün içinde gemiyi kontrol edebilirim, lordum.»

Toranaga bir an düşündü. «Yarın öğleden sonra Keçi Saatinde gel, beni gör. O zaman adamlarını da görebilirsin.»

«Efendim?»

«Sana yarın mürettebatını göreceğini söyledim. İki yüz samuray var.»

«Ah, çok teşekkür ederim.»

«İyi geceler, Anjin San.»

«Bağışlayın lordum, sizden saygıyla üç şey isteyebilir miyim?»

«Ne?»

«Birincisi, adamlarımı şimdi görebilir miyim? Böylece vakit kaybetmem. Lütfen?»

Toranaga kabul ederek samuraylardan birine Blackthorne'u götürmesi için kısa bir buyruk verdi. «Yanına on muhafız al, Anjin San'ı oraya götür ve sonra şatoya getir.» İngilize baktı. «Başka Anjin San?»

«Acaba sizinle yalnız konuşabilir miyim? Lütfen kabalığımı bağışlayın.» Toranaga kadına dönerek onun ne istediğini sordu. Blackthorne heyecanını gizlemeye çalışıyordu. Mariko onun gizli bir şey konuşmak istediğini ve bunu da kendisine açmadığını söyledi.

Toranaga, «Pekâlâ, Anjin San,» diye mırıldandı. «Lütfen dışarıda bekle, Mariko San.» Kadın selam verip ayrılınca kaşlarını çattı. «Evet?»

«Lord Harima'nın düşmanınız olmasına üzüldüm, efendim.»

Toranaga şaşırdı. Çünkü Lord Harima'nın İshido'yu desteklediğini ancak Yedo'ya gelince duymuştu. «Bunu nereden haber aldın?»

«Gyoko San, Mishima'da duymuş. Bize de Hakone'de söyledi.»

Toranaga casus olarak Gyoko'dan yararlanabileceğini düşünüyordu. «Pekâlâ, devam et. Lord Harima'ya ne olmuş?»

«Lordum, biliyorsunuz gemimle o kara gemiyi çabucak ele geçirebilirim. Papazlar paraları gidince çok kızacaklardır. Gelecek yıl da kara gemi gelemez. Böylece papazların gözünü korkutmuş oluruz. Hem Lord Onoshi, Lord Kiyama ve Lord Harima'yı ele geçirirsiniz.»

Toranaga bir an düşündü. «Rahipler Hıristiyan **daimyo**'lara emir verme güçleri olmadığını söylüyorlar.»

«Bu doğru değil. Para rahipleri çok etkiliyor. Bu yıl ve gelecek yıl kara gemi olmazsa onlar mahvolurlar. Bu arada siz Kızıl Gökyüzü'nü uygularken ben de Nagasaki'ye saldırırım. Kyushu ve Hanshu arasındaki yolları top ateşine tutarım. Belki bu tehdit düşmanın dost olmasını sağlar.»

«Hayır. Rahipler ticareti keserler. Ben rahiplerle, Nagazaki'yle veya kimseyle savaşta değilim. Kızıl Gökyüzü planı da uygulanmayacak.»

«Hai.» Blackthorne, Japonun bu taktiği iyice anladığını biliyordu. Gerekirse savaşta kendisinden ve gemisinden yararlanırdı. Sadece sabırlı olması gerekiyordu.

«Anjin San, bunu neden Mariko San'ın önünde söylemedin? Onun durumu rahiplere açacağını mı düşündün?»

«Hayır, lordum. Sadece savaş kadın işi değildir. Sonuncu dileğim, Toranaga Sama. Törelere göre bazen **hatamoto**'lar dilekte bulunabilirlermiş. Beni bağışlayın efendim. Acaba bir şey isteyebilir miyim?»

Toranaga'nın yelpazesi durdu. «Dileğin ne?»

«Siz isterseniz boşanma kolaymış. Todo Mariko Sama'yı eş olarak istiyorum.» Toranaga apışıp kaldı ve Blackthorne da fazla ileri gittiğinden korktu. «Lütfen kabalığımı bağışlayın.»

Toranaga kendisini çabucak topladı. «Mariko San bunu kabul ediyor mu?»

«Hayır, Toranaga Sama. Bu benim sırrım. Bunu kimseye söylemedim. Sadece Lord Toranaga'ya sordum. Çok gizli. Mariko San bilmiyor. Sizi kızdırdımsa beni bağışlayın.»

«Bir yabancının böyle bir istekte bulunması küstahlıktır. Duyulmamış bir iş! Ama sen **hatamoto** olduğun için bunu düşünmek zorundayım. Fakat bir daha bu işin sözünü etmeyeceksin. Bunu yasaklıyorum. Ne kendisine, ne kocasına söyleyeceksin. Anladın mı?»

Blackthorne iyice sersemlemişti. «Afedersiniz?»

«Çok kötü bir dilek ve düşünce, Anjin San. Anladın mı?»

«Evet lordum, çok...»

«Fakat Anjin San **hatamoto**. Onun için kızmıyorum. Bunu düşüneceğim. Anladın mı?»

«Evet, teşekkür ederim. Lütfen kötü Japoncamı afedin.»

«Anjin San, ne Buntaro San'a ne de Mariko San'a boşanmadan söz etmeyeceksin. Anladın mı?»

«Evet lordum, anlıyorum. Sadece sırrı size açtım. Teşekkür ederim. Kabalığımı bağışlayın lütfen. Sabrınız için de teşekkür ederim.» Blackthorne tam bir samuray gibi eğilip selam vererek dışarıya çıktı. Koridordakiler merakla onu süzmekteydiler.

Adam, Mariko San'ın kendisini beklediğini gördü. Çok sevinçliydi ve başarısını onunla paylaşmayı istiyordu. Ama orası kalabalıktı. Zaten kendisini personelinin kaldığı yere götürecek olan samuray da oradaydı. İngiliz, kadınla biraz konuşup ertesi günü görüşeceklerini söyleyerek muhafızının ardından gitti.

*
**

43

Samuray ileriyi gösterdi. «Barbarlar burada oturuyorlar, Anjin San.»

Blackthorne karanlıkta gözlerini kısarak baktı. «Nerede? Şu evde mi? Orada mı?»

«Evet, orası. Gördünüz mü?»

Önlerinde yine bir mezbelelik uzanıyordu. Bunun arkası da bataklıktı galiba. Yüz metre kadar ileride bu mezbeleliğin içinde büyük bir ev vardı. Nehrin güneydoğusuna gelmişlerdi. Yol

çamur içindeydi ve her taraf leş gibi kokuyordu. Bataklık, çürümüş deniz yosunu, pislik kokusuna, bildiği fakat o anda çıkaramadığı başka bir koku daha karışmaktaydı. Yanağına konan bir böceği daha öldürerek, «Tıpkı cezir zamanı Billingsgate gibi kokuyor,» diye mırıldandı. Vücudu terden yapış yapış olmuştu.

Sonra kulağına hafif bir şarkı geldi. Biri Hollanda dilinde bir gemici şarkısı söylüyordu. «Acaba Vinck mi?» O anda her şeyi unutarak heyecanla sese doğru gitti. Hamallar ellerindeki meşalelerle onun yolunu aydınlatıyor, samuraylar arkadan geliyorlardı.

Yaklaşınca tek kat binanın yarı Japon yarı Avrupa stilinde olduğunu gördü. Ev yüksekçe bir zemine yapılmıştı ve çevresinde yüksek bir bambu duvar vardı. Ama bahçe duvarında kapı yoktu. Sadece bir delik gördü Blackthorne. Pencereleri Hollanda stili panjurlar kapatmıştı. Yer yer arasından ışık sızıyordu. Şarkı sesleri ve bağrışmalar arttı. Ama Blackthorne henüz arkadaşlarının sesini alamamıştı. Bahçedeki taşlara basarak verandaya yaklaştı. Kapının yanına kısa bir direk takılmış ve orada yapıldığı belli olan bir Hollanda bayrağı asılmıştı. Adam buna bakarken heyecanlandığını hissetti.

Ön kapı birden açıldı. Bir ışık verandayı aydınlattı. Baccus Van Nekk sarhoş sarhoş sendeleyerek dışarıya çıktı. Gözleri yarı kapalı, pantolonunun önünü açarak işedi.

Blackthorne, Hollanda dilinde seslendi. «Neden bir kova kullanmıyorsun?»

«Ha?» Van Nekk şaşkın şaşkın karanlıklara ve karşısında samuraylarla duran Blackthorne'a baktı. «Aman Tanrım, samuraylar!» Kendisini güçlükle toplayarak eğildi. «**Gomen nasai**, samuray sama. Ey maymun samalar.» Doğrulup zorlukla gülümsedi. «Sandığımdan daha da sarhoşum anlaşılan. Bu orospu çocuğunun Hollanda dilinde konuştuğunu sandım.» Dönüp kasıklarını kaşıyarak kapıya gitti.

«İnsanın kendi yuvasını kirletmemesi gerektiğini bilmiyor musun, Baccus?»

«Ne?» Van Nekk telaşla dönerek karanlıklara baktı. Boğulur gibi, «Kılavuz?» diyebildi. «Sen misin, kılavuz? İyi göremiyorum. Tanrı aşkına sen misin?»

Blackthorne güldü. Eski arkadaşı öyle şaşkındı ki! «Evet benim!» Sonra horgörülerini zorlukla gizleyen samuraylara döndü. «Lütfen beni bekleyin.»

«Hai, Anjin San.»

Blackthorne ilerleyince odadan sızan ışıkta bahçenin çöp içinde olduğunu gördü. Tiksinerek tahta ayakkabılarını çıkarıp basamakları çıktı. «Merhaba, Baccus. Hollanda'dan ayrıldığımız zamandan daha şişmansın, **Neh?**» Sevgiyle adamın omzuna vurdu.

«Aman Tanrım! Gerçekten sensin. Biz uzun süre önce öldüğüne karar vermiştik.» Rüya görmediğinden emin olmak için uzanarak Blackthorne'a dokundu. Van Nekk'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu. «Ah, kılavuz, sarhoşluktan hayal gördüğümü sandım.»

Sevincinden ayılmış gibiydi. Önden giderek kapıyı itti, sonra o gürültüde çarparak kapattı. «Çocuklar! Bakın Noel Baba bize ne getirmiş?»

İçerdekiler birden sustular.

Blackthorne'un gözleri bir an sonra ışığa alıştı. İçerinin pis havasında boğulacak gibiydi. Hepsinin kendisine hayretle baktıklarını gördü. Sonra o büyülü an geçti. Hepsi gelip Blackthorne'un elini sıktılar, sırtını yumrukladılar. «Kılavuz nerden geldin?.. Bir içki iç!.. Aman, buna olanak var mı?.. Hey ayı herif o iskemleden kalk da Kılavuz Sama otursun. Çabuk içki verin...»

Vinck haykırdı. «Teker teker konuşun çocuklar! İskemleyi kılavuza verin. Bir de içki! Evet, ben de kendisini samuray sandım...»

Biri Blackthorne'un eline tahta bir kupa tutuşturdu. Adam sallanan iskemleye oturunca, sorular tekrar başladı. Blackthorne etrafına bakındı. Mum ve lambalar birkaç kaba iskemle ve masayı aydınlatıyordu. Kocaman bir sake fıçısı pis yerde duruyordu. Masanın biri kirli tabak doluydu. Yarı kızartılmış bir et parçasına sinekler konup konup kalkıyordu.

Üstü başı perişan altı kadın duvarın önünde sıralanmış kendisine selam veriyorlardı.

Aşçı Sonk, topçu Johann Vinck, dilsiz Salamon, genç Coocq, yelkenci Ginsel, baştüccar ve kâtip Baccus Van Nekk

ve diğer tüccar Jan Roper oradaydı.

Blackthorne, «Süvari nerede?» diye sordu.

«Öldü kılavuz. O çukurdan çıkmadı. Kaptanı Hıristiyanlara özgü şekilde gömecektik, ama bırakmadılar. Cesedini yaktılar.»

Bir sessizlik oldu. Van Nekk, «İçkine dokunmadın, kılavuz,» dedi.

Blackthorne kupayı dudaklarına götürerek içkiyi tattı. Kupa pisti ve az kalsın öğürüyordu. Sert alkol boğazını kavurdu. Yıkanmamış vücutların ve giyim eşyalarının pis kokusu da dayanılacak gibi değildi. Van Nekk, «İçki nasıl, kılavuz?» diye sordu.

«İyi, iyi.»

«İçkiyi ben yapıyorum, kılavuz.» Van Nekk pek gururluydu ve diğerleri de gülümsüyorlardı. «Fıçıyla yapıyorum. Pirinç, meyve ve su. Bir hafta dayanıyor bir fıçı.» Şişman adam memnun memnun gülerek kaşındı. «Aslında bir yıl bekletsek daha güzel olacak, ama biz çabuk içiyoruz.» Blackthorne onun seyrek saçlarındaki bitleri gördü.

Vinck haykırdı. «Seni kapıda görünce o maymunlardan biri sandım!»

Diğerleri bağırışırken Van Nekk konuştu. «Öyle! Bu Allahın belası kimonolar. Bir kadına dönmüşsün, kılavuz. Ya da yarı erkeğe! Onların çoğu eşcinsel! Biri Coocq'un peşindeydi. Sana doğru dürüst kılık gerek, kılavuz. Yedo'ya **Erasmus**'la geldik. Senin sandığını da karaya çıkardık. Bir şey demediler. Bütün giyim eşyaların bunun içinde.»

Jan Roper pis pis sırıttı. «Kılıçlar ve kimonolar. Tıpkı bir dinsize dönmüşsün. Belki de artık o dinsizler gibi yaşamaktan hoşlanıyorsun, kılavuz.»

Blackthorne rahatsız olmuştu. «Onların giysileri bizimkilerden daha serin ve rahat. Başka kılığım yoktu ve bunları giymeye alıştım.»

«Onlar gerçek kılıç mı?»

«Evet, tabii. Neden sordun?»

Jan Roper'in kaşları çatıldı. «Silah taşımamıza izin vermiyorlar! Neden sana izin verdiler? Tıpkı dinsiz bir samuray

gibi...»

Blackthorne zorlukla güldü. «Eskisi gibi insanı kınıyorsun. Neyse kılıçları sonra anlatırım. Bir ay içinde denize açılacağız.»

Vinck heyecanla, «Aman,» diye bağırdı. «Sahi mi, kılavuz?»

«Evet.»

Blackthorne alınlarını yere dayamış hareketsiz duran kadınları işaret etti. «Kim bunlar?»

Sonk güldü. «Bizim orospular. Bize çok ucuza geliyorlar. Yandaki ev bunlarla dolu. Hem köyde daha pek çok kadın var.»

Coocq atıldı. «Koca popolu Mary'i dene, kılavuz. O, tam sana göre.»

Fakat Jan Roper'in sesi onu bastırdı. «Kılavuz bizim kadınlardan birini istemiyor. Onun kendi metresleri var. Öyle değil mi, kılavuz?»

Adamların gözleri parladı. «Doğru mu, kılavuz? Bize onları anlatsana.»

Blackthorne eliyle kadınları işaret etti. «Önce gizli konuşmalıyız. Bizi ne kadar az kimse duyarsa o denli iyi.»

Vinck kadınlara işaret etti. «Defolun, hai?»

Kadınlar eğilip özürler dileyerek çıktılar.

«Önce gemiyi görünce gözlerime inanamadığımı söylemeliyim. Yaptığınız işten dolayı size teşekkür etmem gerek.»

Adamlar mahçup mahçup birbirlerine baktılar. Van Nekk sıkıla sıkıla konuştu. «Bunu biz yapmadık, kılavuz. Kral Toranaga'nın adamları yaptı. Vinck onlara neler gerektiğini gösterdi ve o adamlar çalıştılar.»

«Fakat onlarla nasıl konuşabildiniz?»

«Samuraylardan biri Portekizce biliyordu. Sato Sama adındaki o samuray bizimle ilgileniyor. Vinck de on günde bir gemiye gitti. Bizler **Erasmus**'a ayak bile basmadık.»

Blackthorne, Vinck'e döndü. «Devam Johann.»

«Sato Sama bana gemiye ne olduğunu sordu. Ona onarılması, tekneye raspa yapılması gerektiğini anlattım. Onlar da gemiyi onarıp iyice temizlediler. Samurayların emrinde yüzlerce adam durmadan çalıştı. Onlar gibi çalışan kimseleri görmemişsindir, kılavuz!.. Gerçekten buradan gidebileceğimizden emin misin?»

«Yelkenler nasıl?»

«İpekten bir takım yelken yaptılar. Brandadan daha da sağlam! Bir takım da yedeğimiz var. Bizim yelkenleri çıkarıp eşlerini yapmaya çalıştılar. Toplar harika durumda. Barut ve güllemiz bol. Gerekirse bu gece cezirle yola çıkabiliriz bile.»

Van Nekk atıldı. «Planın nedir, kılavuz? Ne zaman gideceğiz?»

«Bir ay içinde. Neyse bunu sonra anlatacağım. Muhafızlarınız var mı? İstediğiniz zaman serbestçe dolaşabiliyor musunuz?»

Vinck hemen, «Sadece köyde dolaşabiliyoruz,» diye cevap verdi. «Yarım mil güneybatımızda bir köprü var. Onu geçmemize izin yok. Orası dışında istediğimiz gibi dolaşıyoruz. Fakat engelleri aşmamız yasak. Köyün etrafı bunlarla çevrili. Her on günde bir samuray gelerek bize bakıyor. Biz dışarıya sıralanıyoruz, onlar da bizi sayıyorlar. Sonra bize çuvallarla pirinç ve bakır para veriyorlar. Pirinci verip yerine et filan alıyoruz. Burada her şey var ve kadınlar da her dediğimizi yapıyorlar... Ama başlangıçta böylè değildi. Önce bizi tarlanın ortasında kâğıttan bir eve yerleştirdiler. Ne içki, ne de yemek vardı. Bir gece birimiz kandili devirdi ve kıyamet koptu. Onların bağırmalarını duyacaktın! Ellerinde kovalarla çıkageldiler. Bizlere çok kızmışlardı. Ne kadar bağırdılar bilsen! Sadece bir duvar yandı. Ama belki yüz tanesi hamamböceği gibi eve doluştu. Ertesi günü bizi rıhtım civarında başka bir eve götürdüler. Orası da berbattı. İçimizden sadece Johann'ın dolaşmasına izin vardı. Kendisi birkaç hafta sonra burayı buldu... Bunu sen anlatsan daha iyi olur, Johann.»

Vinck gururla konuştu. «Baccus'un anlattığı gibi oldu, kılavuz. Sato Sama'ya buraya taşınıp taşınamayacağımızı sordum. 'Evet,' dedi. Genellikle küçük kayığa binip bu civarda balık avlanmama izin veriyorlardı. Burnumun sayesinde burayı buldum. Kan kokusunu aldım!»

Blackthorne, «Mezbaha!» diye mırıldandı. «Mezbaha ve deri tabaklama yeri!» Birden rengi sararak sustu.

«Ne var? Ne oldu?»

«Burası bir eta köyü.»

Van Nekk, «**Eta**'ların nesi var?» diye sordu.

«Anlamalıydım bunu. Adamlardan birini görseydim kısa saçlarından anlardım. Neyse, hikâyene devam et, Vinck.»

Jan Roper atıldı. «Bir dakika, Vinck! Ne var, kılavuz? **Eta**'lardan neden hoşlanmıyorsun?»

«Sadece Japonlar onlar konusunda bazı olumsuz düşüncelere sahip.» Sakin davranmaya çalıştı. «**Eta** deri tabaklar... yaşlanmış at ve öküzleri öldürür. Cesetlerle ilgilenir...»

«Bunun ne sakıncası var, kılavuz? Sen de belki bir düzine gemiciyi kefene sarıp denize atarak gömdün. Hepimiz bunu yaptık, değil mi? Daima kendi hayvanlarımızı da kendimiz keseriz. Bizim Ginsel de bu işi yapardı. Bunda ne kötülük var?»

«Hiç.» Blackthorne adamlarının haklı olduğunu biliyor, fakat yine de tiksiniyordu.

Vinck homurdandı. «**Eta**'lar burada gördüğümüz en iyi dinsizler. Burada olduğumuz için talihliyiz, kılavuz. Bol bol taze et buluyoruz. Hem bizi rahatsız da etmiyorlar.»

«Kılavuz öbür alçakların yanında kaldığı için bizim ne kadar rahat olduğumuzu bilmiyor...»

⁂

Blackthorne şatoya döner dönmez, yattığı yere gidecek yerde samuraya, «Banyoya girmek istiyorum,» dedi.

«Ah, anlıyorum. Çok düşüncelisiniz. Hamam şu tarafta, Anjin San. Gece çok sıcak, değil mi? Pisleri görmeye gittiğinizi duydum. Evde kalan diğer konuklar böyle düşünceli davrandığınız için size teşekkür edeceklerdir. Ben de onlar adına size teşekkür ederim.»

Blackthorne, 'Pisler' sözüyle adamlarını kastediyor, diye düşündü.

Neyse banyoda yıkanıp masaj da yaptırdıktan sonra rahatladı. Sonra ona tertemiz bir kimono giydirdiler ve banyonun yanındaki odaya aldılar. Blackthone derin derin içini çekerek uzandı. Gelen çayı içerek hizmetçiye o gece orada kalacağını ve kendi yerine dönmeyeceğini söyledi. Sonra düşünmeye başladı: Sabırlı olmalı, bu olayın uyumunu bozmasına izin vermemeli-

sin. O budalalar bir şey bilmiyorlar. Bir zamanlar sen de öyleydin. Ziyanı yok, onlara öğretebilirsin... Şu anda yorgunsun. Fakat onlar aslında cahil budalalar mı, yoksa sen kendini mi kandırıyorsun?

⁂

44

Toranaga, «Gemi hazır demek?» diye sordu. «Hata yapmıyorsun ya, Anjin San?»

«Hayır, efendim. Gemi kusursuz.»

«Gemi için daha kaç adama ihtiyacın var?» Toranaga, Mariko'ya döndü. «Lütfen sor, gemiyi idare etmek için kaç kişi istiyor?»

«Anjin San geminin en az otuz denizci ve yirmi topçuyla yola çıkabileceğini söylüyor. Geminin asıl personeli aşçı ve tüccarlar dahil yüz yedi kişiymiş. Bu sularda yol almak ve savaşmak için iki yüz samurayın yeterli olacağını söylüyor.»

«Gereken öbür adamları Nagasaki'den alabileceğinden emin mi?»

«Evet, lordum.»

Toranaga yüzünü buruşturdu. «Paralı askerlere asla güvenemem.» Ayağa kalkarak sıkıntılı sıkıntılı pencereden baktı. Yağmurdan kent gözükmüyordu. Aylarca yağsın, diye düşündü. Tanrılar, yeni yıla kadar yağmurun devam etmesini sağlayın! Buntaro kardeşimi ne zaman görecek acaba? Kadına döndü. «Anjin San'a söyle, adamları yarın vereceğim. Bugün hava berbat. Islanmanın hiç anlamı yok. Ona şatoda beklemesini söyle. Hazır olduğum zaman kendisini çağırtacağım. Hem seni beklemesine de gerek yok, Mariko San. Güle güle Anjin San.»

Mariko denileni yaptı. Toranaga dönmüş, yine kente ve sağanağa bakıyordu. Kapı Anjin San'ın arkasından kapanınca Toranaga, «Neden kavga ettiniz?» diye sordu.

«Efendim?»

Toranaga kadının sesinin hafifçe titrediğini farketmişti «Buntaro San'la kavga ettiğinizi biliyorum tabii.»

«Beni bağışlayın efendim. Bu, bütün kavgalar gibi başladı Erkekler ve eşleri arasında böyle kavgalar olur, lordum. Fakat bu arada ben hainlik ederek kocamın damarına bastım. Suç bendeydi. Böyle zamanlarda insan olmayacak şeyler söylüyor. Beni bağışlayın.»

«Haydi, konuş. Nasıl olmayacak şeyler?» Mariko bir köşeye kısılmış ceylandan farksızdı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Evlerinde bağırdıkları sözleri casusların Toranaga'ya yetiştirdiklerini anlamıştı.

Aklında kalan her şeyi olduğu gibi anlattı. Sonra, «Kocam hiddetli olduğu için öyle konuştu,» diye ekledi. «Onun sadık olduğunu biliyorum. Cezalandırılacak biri varsa o da benim, efendim. Çünkü onun çıldırmasına neden oldum.»

«Demek oğlum adına yerimden ayrılmamı istiyor!»

«Suç bende efendim. İzin verirseniz hemen Osaka'ya hareket edeyim.»

«Ben söylediğim zaman gideceksin. Hem bu hainliği ortaya çıkarmadıkça kimse bir yere ayrılamaz.»

Kadın adamın sert haline bakarak yine eğildi. «Evet efendim. Beni bağışlayın. Suç bende.»

Toranaga küçük çıngırağı çaldı. Kapı açılarak Naga eşikte belirdi. «Evet efendim?»

«Lord Sudara'yla Lady Genjiko'nun hemen buraya gelmelerini emret.»

«Başüstüne, efendim.» Naga gitmek için döndü.

«Dur! Sonra savaş divanımı topla. Yabu ve bütün yüksek rütbeli subaylarım gelmeli. Hepsi geceyarısı burada olacaklar. Hem bu katı da boşalt. Bütün muhafızlar da gitsin. Sudara'yı al gel.»

«Peki efendim.» Rengi uçan Naga çıkarak kapıyı kapattı.

Kısa süre sonra dışarıdan ayak sesleri yankılandı. Toranaga gidip kapıyı açtı. Dışarısı bomboştu. Hemen kapıyı çarparak kapatıp kilitledi. Sonra beklemeye başladı.

Mariko bütün cesaretini topladı. «Lordum ben bir **hatamoto**'yum. Şimdiye kadar sizden bir dilekte bulunmadım. Bir **hata-**

moto olarak...»

Toranaga söylendi. «Hatamoto olarak bir şey dilemeni istemiyorum.»

«O halde bir ömür boyu dileği...»

«Ben bunu verecek bir eş değilim.»

«Bazen bir uyruk da lordundan...»

«Evet bazen, ama şimdi değil. Dilek, istek gibi konularda dilini tut.» Ömür boyu dileğini bir kadın eşinden, bir erkek evlat babasından ve bazen de bir erkek karısından isterdi. Bu istek yerine getirilir ve o kimse ömrü boyunca başka dilekte bulunamazdı. Töreler gereğince bu istek konusunda ne bir soru sorulur, ne de bir daha bundan sözedilirdi.

Kapıya hafifçe vurulunca Toranaga, «Aç,» dedi.

Mariko söyleneni yaptı ve Sudara peşinde Lady Genjiko ve Naga'yla içeriye girdi.

«Naga San, bir kat aşağıya in ve emrim olmadıkça kimseyi yukarıya yollama.»

Naga dışarıya çıktı.

«Mariko San, kapıyı kapat ve şuraya otur.» Toranaga biraz önünde ve diğerlerinin karşısında bir yeri işaret etti.

«İkinizi de buraya çok önemli ve gizli aile meselelerini konuşmak için çağırdım.»

Sudara'nın gözleri Mariko'ya gidince babası homurdandı. «Kendisi bana gerektiği için burada.»

Sudara babasının hepsine kaba davranmasından utanarak mırıldandı. «Baba. Sizi neden gücendirdiğimi sorabilir miyim?»

«Gücenmem için bir neden var mı?»

«Hayır efendim. Ancak sizi korumaya çalışmamı ve bu dünyadan ayrılmanızı engellemeye çabalamamı sıkıcı buluyorsanız o başka.»

«Ya hainliğe ne diyelim? Klanda benim yerimi almaya hazırlanıyormuşsun!»

Sudara'nın da, Lady Genjiko'nun da rengi soldu. «Bunu ne düşündüm, ne de yapmaya kalktım. Ailemizden hiç kimse de benim yanımda böyle bir konuda sözetme cesaretini gösteremez.»

Lady Genjiko da aynı kesinlikle ekledi. «Bu doğru, lordu-

muz.»

Sudara çekik gözlü, ince dudaklı, hiç gülümsemeyen, soğuk, gururlu bir adamdı. Yirmi dört yaşında olmakla birlikte iyi bir generaldi ve Toranaga'nın hayatta kalan beş oğlunun ikincisiydi.

Kısa boylu bir kadın olan Genjiko kocasından üç yaş büyüktü ve dört çocuk doğurduğu için iyice şişmanlamıştı. Fakat ablası Ochiba gibi gururlu ve ailesine düşkündü. Tıpkı babaları Goroda gibi o da aslında son derece acımasızdı. «Kocamı kim suçluyorsa o bir yalancıdır.»

Toranaga, «Mariko San,» dedi. «Kocanın sözlerini tekrarla.»

«Lordum Buntaro, efendimizin yerini oğlu Lord Sudara'ya bırakmasının uygun olacağını söyledi.»

Sudara atıldı. «Hiçbir zaman böyle bir şeyi düşünmedim, baba. Biz sana sadığız ve...»

«Buntaro başkalarının da bu düşüncede olduğunu söylemiş.»

Sudara hiddetle, «Kim?» diye sordu. «Bunu söyleyin. Onları hemen öldüreceğim.»

«Bunu bana sen söyle!»

«Böyle birini bilmiyorum, efendim. Yoksa size haber verirdim.»

«Yani onları hemen öldürmez miydin?»

«İlk buyruğunuz sabırdır. Ben her zaman sizin buyruklarınızı izledim. Bekler ve durumu size haber verirdim. Eğer sizi sinirlendirdimse seppuku yapmam için izin verin. Hiddetinizi haketmedim, lordum. Hainlik etmedim. Bana kızmanıza dayanamam.»

«Demek sadakatle buyruklara uyuyorsun ha?»

«Evet, efendim.»

«İyi. O halde hemen git ve çocuklarını öldür.»

Sudara gözlerini babasından ayırarak karısına baktı. Kadın hafifçe başını salladı. Bunu kabul ettiğini belirtiyordu.

Sudara, Toranaga'yı selamladı. Sıkıca kılıcının kabzasını yakalamıştı. Kalkıp çıkarak kapıyı da usulca arkasından kapattı. Odaya derin bir sessizlik çöktü. Genjiko, Mariko'ya bir baktıktan sonra gözlerini yere dikti.

Keçi Saati gelmişti. Çanlar çalmaya başladı. Sonra usulca kapıya vuruldu.

«Evet?»

Naga eşikte belirdi. «Affedersiniz efendim. Ağabeyim... Lord Sudara tekrar yukarıya çıkmayı istiyor.»

«Bırak gelsin. Sen de yerine dön.»

Sudara içeriye girerek babasının önünde diz çöktü. Yağmurdan üstü ıslanmış, saçları yapışmıştı. Omuzları hafif hafif titriyordu. «Çocuklarım....çocuklarımı siz zaten almışsınız, efendim.»

Genjiko sallandı ve az kalsın yüzüstü düşüyordu. Fakat kendisini zorlayarak doğrulup kocasına baktı. «Onları... Onları öldürmediniz mi?»

Sudara 'Hayır' der gibi başını salladı. Toranaga da sert sert, «Çocukların benim dairemde,» diye söylendi. «Seni buraya çağırtmazdan önce Naga'nın annesine çocukları alıp daireme getirmesini emrettim. İkinizden de emin olmam gerekiyordu. Kötü zamanlarda kötü sınamalara gerek vardır.» Çıngırağı çaldı.

Genjiko gururunu korumaya çalışarak sordu. «Yani... emrinizi geri mi alıyorsunuz?»

«Evet, emrim geri alındı. Vârisim olarak seni denemek zorundaydım.»

Sudara aciz bir tavırla başını eğdi. «Teşekkür ederim, teşekkür ederim, efendim.»

Kapı açılınca Toranaga, «Torunlarımı buraya getirin,» diye seslendi. Koyu renkler giymiş dadılar kucaklarında çocuklarla odaya girdiler. Kızlar dört, üç ve iki yaşlarındaydı. Birkaç haftalık erkek çocuk da sütninesinin kucağında uyuyordu. Kızlara kırmızı kimonolar giydirilmiş ve saçlarına da kırmızı kurdeleler takılmıştı. Dadılar saygıyla yerlere kadar eğildiler. Çocuklar da onları taklit etti. Ancak en küçük kızın eğilmesi için dadının yardımı gerekti.

Toranaga da ciddi ciddi selamlarını aldı. Görevlerini yapan kızlar büyükbabalarını kucaklamaya gittiler. Sadece en küçük kız yalpalayarak annesinin kollarına koştu.

***

Yabu meşalelerle aydınlatılmış kulenin ön avlusunda durdu. Vakit geceyarısına geliyordu. «Ah, Naga San, bunların nedeni nedir?»

«Bilmiyorum, lordum. Sadece herkes toplantı salonuna çağırıldı. Beni bağışlayın, fakat silahlarınızı burada bırakmanız gerekiyor.»

Yabu bu duyulmamış hakaret karşısında kızardı. «Siz...» Sonra gencin ve civardaki muhafızların kan donduran sinirliliğini farkederek sustu. «Kim emir verdi, Naga San?»

«Babam. Özür dilerim, lordum, toplantıya katılmak istemiyorsanız mesele yok. Fakat oraya kılıçsız gitmeniz buyuruldu. Beni bağışlayın, ama başka çarem yok.»

Yabu büyük ana kapının yanında yığılmış silahları da görmüştü. Reddetmeyi düşündüyse de bunun çok tehlikeli olacağını anladı. İstemeye istemeye kılıçlarını vererek içeriye girdi. Çok büyük tahta direkli toplantı odasının zemini taştı.

Kısa süre içinde elli büyük general, yirmi üç danışman ve kuzey bölgelerinden dost, küçük rütbeli yedi daimyo salonda toplandı.

Yan kapı açılarak Toranaga içeriye girdi. Sudara da peşindeydi. Herkes ciddi ciddi selam verdi. Toranaga eğildi, sonra onların karşısına oturdu. Vârisi olan Sudara da babasının biraz gerisinde yer aldı. Naga içeriye girerek büyük kapıyı kapattı.

Sadece Toranaga'nın silahları vardı.

Toranaga buz gibi bir sesle, «Bazılarınızın hainlikten söz ettiği, hainlik düşündüğü ve hainlik planladığı haberi geldi,» dedi. Kimse ne cevap verdi, ne yerinden kımıldadı. Toranaga adamları teker teker inceledi. Yine bir hareket olmadı.

Sonunda yedinci ordunun sertliğiyle ün yapmış komutanı General Kiyoshio konuştu. «Bu 'hainlik'ten kastınızın ne olduğunu sormama izin var mı acaba?»

Toranaga bağırdı. «Feodal bir lordun bir buyruk ya da kararı konusunda fikir yürütmek hainliktir.»

Saçları kırlaşmış generalin sırtı kazık kesildi. «Öyleyse ben hainlikle suçlanabilirim.»

«O halde hemen git ve seppuka yap.»

Asker gururla, «Bunu yapacağım, lordum,» diye cevap ver-

di. «Fakat önce sadık subaylarınız ve danışmanlarınız önünde konuşma hakkımı kullanmayı istiyorum.»

«Sen her hakkını yitirdin.»

«Pekâlâ. O halde bunu ölmek üzere olan bir **hatamoto** olarak diliyorum... Yirmi sekiz yıllık sadık görevime karşılık!»

«O halde kısa konuş.»

General Kiyoshio buz gibi bir sesle, «Öyle yapacağım, efendim,» diye karşılık verdi. «Önce şunu söylemeliyim: Osaka'ya gidip o köylü İshido'nun önünde eğilmek her şeyden önce kendi şerefinize ihanettir. Böylece şerefinize, klanınıza, sadık uyruklarınızın şerefine, özel mirasınıza ve **bushido**'ya ihanet ediyorsunuz. İkincisi: Sizi bu ihanetle suçluyorum ve bu yüzden lordumuz olma hakkını kaybettiğinizi söylüyorum. Üçüncüsü: Hemen Lord Sudara'ya yerinizi terkedin ve bu hayattan onurla ayrılın. Ya da başınızı traş edip bir manastıra çekilin. Hangisini tercih ederseniz artık.»

General sert bir tavırla selam vererek dizüstü oturdu yine. İnanılmaz bir şey gerçekleştiği için herkes soluğunu tutmuş bekliyordu.

Birden Toranaga haykırdı. «Ne bekliyorsun?»

General Kiyoshio da dik dik ona baktı. «Hiçbir şey beklemiyorum, efendim. Lütfen bana izin verin.» Oğlu da ayağa kalkacak olunca adam ekledi. «Hayır. Sana burada kalman emredildi!»

General, Toranaga'ya son bir defa selam verdikten sonra büyük bir vakarla yürüyerek salondan çıktı. Birkaç kişi sinirli sinirli kımıldanacak oldu. Fakat Toranaga'nın sert sesi yine onlara egemen oldu. «Hainliğini itiraf etmek isteyen başkası var mı? **Bushido**'ya karşı gelmeye kalkan, feodal lordunu ihanetle suçlamak cesaretini gösteren başkası var mı?»

Yaşlı danışman İsumi sakin sakin, «Beni bağışlayın efendim,» diye mırıldandı. «Fakat Osaka'ya gidecek olursanız bu, atalarınıza ihanettir...»

«Osaka'ya gittiğim gün sen bu dünyadan ayrılacaksın.»

Kır saçlı adam nezaketle eğildi. «Peki, efendim.»

Toranaga acımasızca onları süzüyordu. İçerisi inanılmayacak kadar sıkıcı olmuştu. Sonunda Sudara görevi ve sorumlu-

luğu olduğunu düşünerek dönüp selam verdi. «Affedersiniz efendim, bir şey söyleyebilir miyim?»

«Ne söyleyeceksin?»

«Beni bağışlayın, efendim. Emirlerinize itaat edeceğimi biliyorsunuz. Hepimiz itaat edeceğiz. Sadece sizin için en iyi...»

«En iyisi benim kararımdır. Verdiğim karar iyidir.»

Sudara çaresiz eğilerek sustu. Toranaga hâlâ ona bakıyordu. Bakışları da pek merhametsizdi. «Artık vârisim değilsin.»

Sudara'nın rengi soldu. Sonra Toranaga salondaki gerilim dolu havayı parçaladı. «**Ben feodal lordunuzum.**»

Bir an sessizlikte bekledi. Sonra kalkarak küstah bir tavırla yürüyüp çıktı ve kapı arkasından kapandı.

*
**

45

Toranaga şafaktan iki saat sonra gelen küçük kâğıdı açtı. Annesinin yolladığı haber pek kısaydı: 'Kardeşin kabul ediyor oğlum. Durumu onaylayan mektup bugün elden yollanacaktır. Lord Sudara ve ailesinin eyaleti ziyareti on gün içinde gerçekleşmelidir.'

Toranaga bitkin bitkin oturdu. Güvercinler tüneklerinde kanat çırptıktan sonra tekrar yerlerine yerleştiler. Yağmur bulutları toplanmakla birlikte tavanarasına süzülen güneş ışınları parlaktı. Adam gücünü toplayarak aşağıdaki dairesine indi.

«Naga San!»

«Evet, baba?»

«Hiro Matsu'yu buraya gönder. Ondan sonra da sekreterimi yolla.»

«Başüstüne baba.»

Yaşlı general hemen geldi. Merdiveni tırmanmaktan eklemleri tutulmuştu. Yerlere kadar eğilirken, kılıcı her zamanki gibi elindeydi. Yüzü de eskisinden daha sert, daha yaşlı ve daha kararlıydı.

«Hoşgeldin, eski dost.»

«Teşekkür ederim.» Hiro Matsu başını kaldırarak baktı. «Dünyanın dertlerinin izlerini yüzünüzde gördüğüm için üzgünüm.»

«Ben de bu kadar hainlik işitip gördüğüm için üzgünüm.»

«Evet, ihanet çok kötü bir şeydir.»

Toranaga yaşlı gözlerin kendisini ölçtüğünü farketti. «Açık açık konuşabilirsin.»

Yaşlı adam çok ciddiydi. «Şimdiye kadar bunu yapmadığımı gördünüz mü, efendim? Sorum şu: Osaka'ya gidip o tezek yığınının önünde eğilecek misiniz?»

«Şimdiye kadar benim herhangi bir konuda kesin karar verdiğimi gördün mü?»

Hiro Matsu kaşlarını çattı, sonra sırtını rahatlatmak için düşünceli bir tavırla doğruldu. «Daima sabırlı ve kararlı olduğunuzu ve hep kazandığınızı biliyorum. Onun için sizi anlayamıyorum. Böyle vazgeçmek size göre bir iş değil.»

«İmparatorluk benim geleceğimden daha önemli, değil mi?»

«Hayır.»

«Taiko'nun vasiyetnamesine göre İshido ve diğer naipler hâlâ yasal yöneticiler sayılıyorlar.»

«Ben Yoshi Toranaga noh Minowara'nın uyruğuyum ve başkasını da tanımam.»

«İyi. Öbür gün Osaka'ya hareket etmem gerekiyor.»

«Bunu duydum.»

«Sen muhafızlarımın komutanı olacaksın. Buntaro da ikinci komutan.»

Yaşlı general içini çekti. «Bunu da biliyorum, efendim. Fakat geri döndüğümüzden beri generalleriniz ve danışmanlarınızla konuştum. Onlar...»

«Evet, biliyorum. Onlar ne düşünüyorlar?»

«Yedo'dan ayrılmamanız gerektiğini, buyruklarınızın kısa süre için dinlenmemesi gerektiğini düşünüyorlar.»

«Kimin tarafından?»

«Benim tarafımdan. Benim buyruklarımla.»

«Onlar bunu mu istiyorlar? Yoksa sen böyle mi karar verdin?»

Hiro Matsu kılıcını Toranaga'nın yakınına bırakarak savunmasız kaldı ve adam baktı. «Lütfen beni bağışlayın, efendim. Size ne yapmam gerektiğini soruyorum. Görevim komutayı elime almamı ve gitmenize engel olmamı söylüyor. Bu da İshido'nun bir an önce bize saldırmasını sağlayacaktır. Evet, biz kaybedeceğiz, ama tek onurlu yol da budur.»

«Ama aptallık, **Neh?**»

Generalin kırlaşmış kaşları çatıldı. «Hayır, onurumuzla savaşta öleceğiz. Kwanto bir savaş ganimeti sayılacak fakat biz yaşayıp bu toprakların yeni sahibini görmeyeceğiz hiç olmazsa!»

«Yani öbür gün Osaka'ya gitmemizi emredince bana karşı mı geleceksin?»

Demir Yumruk kısaca, «Sizden resmi olarak soruyorum, efendim,» dedi. «Öbür gün Osaka'ya hareket ettiğinizde, yanınızda bulunmamı mı istiyorsunuz?»

«Bütün danışmanlarım bunun aksini yapmamı salık verdikleri için onların ve senin düşünceni kabul ederek gitmemi erteleyeceğim.»

Hiro Matsu böyle bir şeyi hiç beklememişti. «Ya? Yani gitmiyor musunuz?»

Toranaga gülünce yüzündeki maskesi düştü. Eski Toranaga'ydı artık. «Osaka'ya gitmeye hiç niyetim yoktu. Neden bu budalalığı yapayım?»

«Ne?»

«Yokose'de sırf zaman kazanmak için kabul edermiş gibi gözüktüm. İshido bu yemi yuttu. Budala, birkaç hafta sonra beni Osaka'da bekliyor. Zataki de yemi yedi. Sen ve bütün cesur, sadık adamlarım da buna inandınız. Böylece kimseye ödün vermeden bir ay kazandım ve İshido'yla pis müttefiklerini de birbirine düşürdüm.. Duyduğum kadar hepsi de Kwanto'yu istiyorlarmış. Bu eyaleti Zataki'ye de söz vermişler.»

«Demek gitmek niyetinde değildiniz?» Hiro Matsu birden durumu anlayarak memnun memnun güldü. «Demek bu bir oyundu!»

«Tabii. Herkesin inanması gerekiyordu. **Neh?** Zataki, herkes ve hatta sen. Yoksa casuslar durumu İshido'ya haber verirlerdi. O da bir an önce bize saldırırdı.»

«Doğru... Ah, lordum beni affedin. Budalayım... Kafamı kaybetmeyi hakettim! Demek onların hepsi de yalandı. Fakat... ya General Kiyoshio?»

«Kendisi bana ihanet ettiğini söyledi. Hain generallere değil sadece sadık adamlara ihtiyacım var.»

«Yalnızca ne yapmam gerektiğini söyleyin.»

«Generallerime senin öğüdünü dinlediğimi söylersin. Ben de ayrılma tarihimi resmi olarak yedi gün ertelerim. Daha sonra yeniden ertelerim. O sefer de hasta olduğumu iddia ederim. Bu işi bir sen bileceksin.»

«Sonra? Kızıl Gökyüzü planı mı?»

«İlk tasarladığımız şekilde değil. Kızıl Gökyüzü'nü son başvurulacak plan olarak düşünmüştük, **Neh?** Yalnız İshido ve müttefikleri hâlâ çok güçlüler. Sen şimdilik generallerimi zaptedeceksin, eski dost. İmparatorluk içinde gizli dost ve müttefiklerim var... Her kazandığım gün İshido'nun gücünü kıracaktır. Omi ve İgurashi'nin sözleri doğru. İshido'nun ilk saldırısına karşı koyabiliriz. Ondan sonra da büyük bir saldırı olmaz. Savaşır ve dağların ardında bekleriz. Vakti gelince de Kızıl Gökyüzü!»

«Ah, o gün yakında gelsin!»

«Bakalım.»

«Sonra bütün yönetimi elinize alacaksınız değil mi, efendim?»

«Son kez söylüyorum. Yasa belki mantığı altüst edebilir. Ama mantık asla yasalara dokunmaz. Bu yüzden toplumumuz paramparça olur. Taiko'nun vasiyetnamesi yasadır.»

Hiro Matsu eğilerek bunu kabul etti. «Pekâlâ efendim. Bir daha bundan sözetmeyeceğim. Lütfen beni bağışlayın.» Dayanamayarak gülümsedi. «Şimdi ne yapmalıyım?»

«Bu erteleme işinde beni ikna etmişin gibi rol yapacaksın. Sonra hepsini demir yumruğunda tutacaksın.»

«Bu oyuna ne kadar devam edeceğim?»

«Bilmiyorum.»

«Kendime güvenemiyorum, efendim. İstememekle birlikte bir hata yapabilirim. Birkaç gün yüzümdeki sevinci gizleyebilirim. İzninizle ağrılarım dayanamayacak hal aldığı için yatağa yatmak zorunda kalabilirim. Ziyaretçi de kabul etmem. **Neh?**»

«İyi. Bunu dört gün sonra yap. Şimdilik acın yüzünden belli olsun. Bu da zor olmaz sanırım.»

«Efendim, savaşın bu yıl başlayacağına memnunum. Gelecek yıl... yardım edecek durumda olmayabilirim.»

«Saçma! On altı gün sonra Yedo'dan Osaka'ya gitmek üzere ayrılacağım. O zaman sen istemeye istemeye razı olacaksın ve muhafızlarımın başında da sen bulunacaksın. Sadece seninle ben tekrar ertelemeler olacağını bileceğiz ve daha sınırlarıma varmadan Yedo'ya döneceğiz.»

«Sizden kuşkulandığım için beni bağışlayın, lordum. Planlarınızı uygulamanız için sağ kalmam gerekmeseydi, bu utançla yaşayamazdım.»

«Utanman için bir neden yok, eski dost. Sen inanmasaydın İshido ve Zataki bu numarayı hemen anlarlardı. Ha, Buntaro San'ı gördüğün zaman nasıldı?»

«Hiddetten kuduruyordu, efendim. Girebileceği bir savaş ona iyi gelecektir.»

«Beni lordluktan atmak gerektiğini söyledi mi?»

«Bana böyle bir şey söyleseydi hemen başını alırdım.»

«Seni üç gün sonra çağırtacağım. Sen her gün beni görmeyi isteyeceksin, ama o zamana kadar reddedeceğim.»

«Evet, efendim.» Yaşlı general saygıyla eğildi. «Lütfen bu yaşlı budalayı bağışlayın. Hayatıma yeni bir amaç verdiniz. Teşekkür ederim.» Tekrar selam verip çıktı.

Toranaga yeninin içinden kâğıdı çıkararak haberi yeniden okudu. Böylece kuzey yolu açılacak ve İshido da bu yüzden zarar görecekti. Hem kazanma olasılığı da artıyordu. Kâğıdı aleve tutarak yaktı. Memnun memnun, yeni ordularımın komutanı kim olmalı, diye düşündü.

*
**

Mariko öğleüzeri kulenin ön avlusundan geçti. Toranaga'nın sekreteri onu ilk kattaki odalardan birinde bekliyordu. Adam bezgin bezgin, «Sizi çağırttığım için özür dilerim, Lady Toda,» diye mırıldandı.

«Rica ederim, zevk duydum, Kawanabi San.»

Kawanabi yıllardır Toranaga'nın sekreterliğini yapan başı traşlı, yaşlı bir samuraydı. Genellikle neşeli ve canlı olan adam o gün şatodaki herkes gibi şaşkındı. Kadına sarılı bir parşömen uzattı. «Bu Osaka yolculuğu izniniz. Yarın yola çıkacak ve oraya mümkün olduğunca çabuk gideceksiniz.»

«Teşekkür ederim.» Kendi sesi kulaklarına bir tuhaf geldi.

«Lord Toranaga, Lady Kiritsubo ve Lady Kato'ya götürmeniz için özel mektuplar da verebilir. Ayrıca Lord İshido ve Lady Ochiba'ya da mektup yazılacak. Bunlar hazır olurlarsa yarın şafak vakti size teslim edilecektir.»

Adam masasında duran sarılı parşömenler arasından damgalı olan birini seçti. «Lord Toranaga, oğlunuzun gelirinin artırılmasına karar verdi. Kendisi yılda on bin **koku** alacak.»

Mariko belgeyi alarak açıp resmi mühürlere baktı. Her şey eksiksizdi. Oğluna büyük onur verilmişti. Fakat Mariko mutlu değildi. İkisi de bu kâğıdın işe yaramaz olduğunu biliyorlardı artık. Oğlunun hayatı bağışlanırsa kendisi ancak bir **ronin** olacaktı. «Teşekkür ederim. Lütfen Lord Toranaga'ya bize verdiği onur için teşekkür edin. Gitmeden kendisini görebilecek miyim acaba?»

«Evet. Buradan ayrılınca barbarın gemisine gideceksiniz. Kendisini orada bekleyeceksiniz.»

«Çev... Çevirmenlik mi yapacağım?»

«Kendileri bir şey söylemedi. Öyle sanırım, Lady Toda.» Sekreter elindeki kâğıda baktı. «Komutan Yoshinka da yanınızdaki muhafızların başında olacak. Bu sizi memnun ederse tabii.»

«Yine onun yönetiminde olmak bana onur verecek. Lord Toranaga'nın nasıl olduğunu sorabilir miyim?»

«İyi görünüyor, ama onun gibi hareketli bir insanın böyle günlerce kapanması doğru değil tabii... Ne diyebilirim?» Çaresiz bir tavırla ellerini açtı. «Sonunda bugün Lord Hiro Matsu'yu gördü ve yolculuğunu bir süre ertelemeyi kabul etti. Lord Hiro Matsu geldiğine göre...» Adam sesini hafifletti. «Bunu size gizlice söyleyebilirim...» O sırada mahmuzlarını şıkırdatarak Yabu girdi odaya. «Ah Lord Yabu, sizi gördüğüme çok memnun ol-

dum. Lord Toranaga sizi bekliyor, efendim. Lütfen hemen yukarıya çıkın.»

Adam uzaklaşınca Mariko sekretere doğru eğildi. «Lord Hiro Matsu konusunda ne diyordunuz?»

«Lord Buntaro burada olmadığı için bunu sadece size açıklayabilirim. İhtiyar Demir Yumruk, lordumuzun yanından çıkınca bir saat kadar dinlenmek zorunda kaldı. Çok acı çekiyordu, Lady Toda.»

«Oh, bu ara ona bir şey olması çok kötü!»

«Evet. O olmazsa isyan çıkar, **Neh?** Bu erteleme de bir şeyi halletmiyor. Lord Sudara, General Kiyoshio'nun tanıklığını yaptığından beri efendimiz onun adını duymayı istemiyor. Sadece Lord Hiro Matsu onun yolculuğu ertelemesini sağlayabildi.» Sekreterin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. «Ne oluyor, Lady Toda? İradesini mi yitirdi?»

Mariko inanmadan konuştu. «Hayır. Her şey yoluna girecektir. Bana söylediğiniz için memnun oldum. Gitmeden Lord Hiro Matsu'yu görmeye çalışacağım.»

«Tanrı sizinle olsun...»

Kadın şaşırdı. «Sizin Hıristiyan olduğunuzu bilmiyordum, Kawanabi San!»

«Değilim Lady Toda. Ama bunun sizin inancınız olduğunu biliyorum.»

Mariko endişeyle Hiro Matsu'yu düşünerek güneşe çıktı. Bir yandan da bekleme sona erdiği ve ertesi gün kaçabileceği için memnundu. Tahtırevanla kendisini bekleyen muhafızlara doğru gitti.

«Ah, Lady Toda.» Gyoko gölgelerden çıkarak onun yanına yaklaştı.

Mariko çaresiz durdu. «Ah, günaydın, Gyoko San. Sizi gördüğüme çok memnun oldum. Herşeyin yolunda olduğunu umarım.»

«Ne yazık ki, yolunda değil. Çok üzgünüm. Lordumuz bizimle hiç ilgilenmiyor. Buraya geldiğimizden beri bizi üçüncü sınıf bir hana kapattılar. Oysa ben sekizinci sınıf bir erkek geyşayı bile orada oturtmazdım.»

«Herhalde bir yanlışlık olmuştur.»

«Ah, öyle olduğunu umarım. Sonunda bugün şatoya gelmeme izin verdiler. Sonunda büyük lordumuzun önünde eğileceğim. Size bir şey söylemek istiyordum.»

Mariko kanının donduğunu hissetti. Kadının halinden durumu sezmişti. «Evet?»

«Bir oğlum var. Onun samuray olmasını istiyorum.»

«Özür dilerim. Bu konuda ben ne yapabilirim?»

Gyoko'nun kaşları çatıldı. «Siz Lord Toranaga'nın yakınısınız. Hem bazen başkalarına yardım etmek de gerekli olabilir.»

Mariko durakladı. Tehdidi anlamıştı. «Bu konuda size yardım edemem Oğlunuzun samuray olmasını da istemeyin. Yakında savaşta bütün samuraylar ölecekler.»

Gyoko, «Olsun,» diye mırıldandı. «Onun da çocukları var. Bir gün oğulları ölen babalarının samuray olduğunu söyleyerek övünürler.»

«Bu konuda ne yapabileceğimi gerçekten bilemiyorum... Bir fırsatını bulursam belki lordumuza bundan söz edebilirim. En iyisi beni bu gece görmeye gelin, Gyoko San.»

«Çok teşekkür ederim, bu gece görüşürüz, Lady Toda.»

Birbirlerini selamladılar. Samuraylar durumu anlamamışlardı. Mariko tahtırevana girdikten sonra titremeye başladı. Oradan ayrılırken Gyoko arkasından bakıyordu.

⁂

Blackthorne, «Merhaba,» dedi.

«İyi günler, Anjin San. Mutlu görünüyorsunuz.»

«Teşekkür ederim. Çok güzel bir kadını gördüğüm için böyle olmalı.»

Mariko, «Ben de teşekkür ederim,» diye cevap verdi. «Gemi nasıl?»

«Birinci sınıf. Gemiyi gezmeyi ister misiniz?»

«Buna izin var mı? Burada Lord Toranaga'yla buluşmam emredildi.»

«Evet. Biz de kendisini bekliyoruz.» Blackthorne dönerek rıhtımdaki en yüksek rütbeli samurayla konuştu. «Ben Lady Toda'yı oraya götürüyorum. Gemiyi gezdireceğim. Lord Toranaga gelince lütfen bana haber verin. **Neh?**»

«Nasıl isterseniz, Anjin San.»

Blackthorne genç kadını gemiye çıkardı. Her tarafta güvenlik önlemleri artırılmıştı. Güvertede de pek çok samuray vardı. Önce kadını kıç güverteye götürerek gururla, «Benim,» dedi. «Hepsi benim.»

«Personeliniz burada mı?»

«Hayır... Onlardan kimse yok, Mariko San.» Çabucak güverteyi gezdirip kadını aşağıya indirdi. «Burası büyük kamara.» Kıçtaki lumbozlar rıhtıma bakıyordu. Kapıyı kapattı. Başbaşa kalmışlardı.

Kadın Latince konuşmaya başladı. «Burası senin kamaran mı?»

Blackthorne, 'Hayır' der gibi başını sallayarak ona baktı. Mariko onun kollarının arasına girdi. Erkek onu sıkıca tutarak, «Seni ne kadar özledim bilsen,» diye fısıldadı.

«Ben de seni özledim.»

«Sana anlatacak çok şeyim var. Soracaklarım da.»

Mariko erkeğin kollarında korkuyla titredi. Gyoko ya da başka biri onları ele verebilirdi. «Sana söyleyecek bir şeyim yok. Sevdiğimi söyleyebilirim sadece. Bir de senin hesabına korkuyorum.»

«Korkma, Mariko, sevgilim. Her şey yoluna girecek.»

«Ben de kendi kendime aynı şeyleri söylemeye çalışıyorum. Fakat bugün **karma**'yı ve Tanrının iradesini kabul etmek çok güç.»

«Son konuştuğumuzda bana çok uzaktın. Buna Buntaro San neden oldu, değil mi? Öyle değil mi?»

Mariko kısaca, «Evet,» diye cevap verdi. «O ve Toranaga'nın teslim olma kararı. Bu öyle şerefsiz ve yararsız bir iş ki... Bunu yüksek sesle söyleyebileceğim hiç aklıma gelmemişti. Fakat söyleyeceğim.» Korunmak ister gibi erkeğin göğsüne yaslandı.

«O, Osaka'ya gidince senin de sonun gelecek, değil mi?»

«Evet. Toda klanı çok güçlü ve önemlidir. Ne olursa olsun beni sağ bırakmayacaklardır.»

«O halde benimle gelmelisin. Kaçarız.»

«Özür dilerim, ama kaçmak olanaksız.»

«Ancak Toranaga izin verirse kaçarsın, değil mi?»

«Buna neden izin versin?»

Blackthorne hemen ona Toranaga'ya anlattıklarını aktardı. Yalnız evlenmek, izin istediğinden söz etmedi. «O, rahipleri zorlayıp Kiyama ve Onoshi'ye Toranaga'yı desteklettirmek olanağı var. Eğer kara gemiyi almama izin verirse tabii. Bunu yapabileceğimi de biliyorum.»

Kadın, «Evet,» diye mırıldandı. Toranaga'nın bunu kabul etmemesi kilisenin lehineydi tabii. Ama sonra yine planı kafasından geçirdi ve bunun kusursuz olduğu kanısına vardı. «Bu olabilir, Anjin San. Harima da artık düşman olduğuna göre, Toranaga Sama'nın teslim olacak yerde saldırmaması için bir neden yok.»

«Lord Kiyama veya Lord Onoshi ya da ikisi Lord Toranaga'ya katılırlarsa durum değişir, değil mi?»

«Evet, Zataki onu destekler ve biraz da vakit bulursa iş değişir. Ama Zataki, Toranaga Sama'ya düşman.»

«Dinle, o rahipleri temizleyebilirim. Özür dilerim. Onlar senin rahiplerin, ama benim düşmanlarım. Onlara Toranaga adına emredebilirim. Lord Toranaga'ya yardım etmemiz için sen de bana yardımcı olur musun?»

Kadın ona baktı. «Nasıl?»

«Bana bu fırsatı vermesi için onu ikna et. Bir de Osaka'ya gitmeyi ertelesin.»

O sırada rıhtımdan nal şakırtıları ve sesler yankılandı. Hemen lumboza yaklaştılar. Samuraylar engellerden birini kaldırıyorlardı. Rahip Alvito atını mahmuzlayarak oradan geçti.

Rahibin attan inip yeninden çıkardığı bir parşömeni oradaki başsamuraya verdiğini gördüler. Adam onu okurken Alvito da gemiye baktı.

Mariko hafif bir sesle, «Resmi bir işle gelmiş,» diye mırıldandı.

«Dinle Mariko San, ben kilisenin aleyhinde değilim. Kilise kötü değil. Kötü olanlar rahipler. Alvito da aslında fanatik olmakla birlikte kötü sayılmaz. Onların kara gemilerini ellerinden alırsam, rahiplerin Lord Toranaga önünde diz çökeceklerine yemin ederim. Portekiz ve İspanya'ya para gerekli. Bizim için

Toranaga daha önemli. Bana yardım eder misin?»

«Evet, sana yardım edeceğim, Anjin San. Fakat kiliseye de kötülük edemem.»

«Senden sadece Toranaga'yla konuşmanı istiyorum.»

Uzaktan bir boru sesi duyuldu. Yine lumbozdan baktılar. Herkes batıya dikmişti gözlerini. Şato tarafından etrafı samuraylarla çevrili bir tahtırevan geliyordu.

Kamara kapısı açılarak bir samuray, «Lütfen gelir misiniz, Anjin San,» dedi.

Blackthorne önden giderek güverteye çıktı. Sonra Mariko'yu rıhtıma indirdi. Alvito'ya da soğuk soğuk selam verdi. Alvito yalnızca Mariko'ya nazik davrandı. «Merhaba Mariko San. Seni gördüğüme memnun oldum.»

Kadın saygıyla eğildi. «Teşekkür ederim, peder.»

«Tanrı seni takdis etsin.»

«Teşekkür ederim, peder.»

Alvito, Blackthorne'a döndü. «Ee, kılavuz kaptan, gemin nasıl?»

«Nasıl olduğunu bildiğinizden eminim.»

Alvito, «Evet biliyorum,» diye cevap vererek **Erasmus**'a baktı. Yüz hatları gerilmişti. «Bu gemi Portekiz'e ve dinimize karşı kullanılacaksa Tanrı onu da, içine binecekleri de lanetlesin!»

«Neden buraya geldiniz? Daha fazla zehir saçmaya mı?»

Alvito, «Hayır kılavuz kaptan,» dedi. «Burada Lord Toranaga'yla buluşmam söylendi. Nasıl beni gördüğünüz için rahatsızsanız, ben de sizden aynı derecede sıkılmaktayım.»

«Bana rahatsızlık vermiyorsunuz, peder. Sadece temsil ettiğiniz kötülükten rahatsız olmaktayım.»

Alvito birden kızardı. Mariko hemen araya girdi. «Rica ederim. Herkesin içinde kavga etmek doğru değil. İkinizden de daha sakin olmanızı rica edeceğim.»

«Evet, beni affet, Mariko San.» Rahip Alvito dönerek yaklaşan perdeli tahtırevana baktı. Üstünde Toranaga'nın flaması vardı. Etrafını da samuraylar almıştı.

Tahtırevan durdu ve perdeleri açılıp, Yabu inince herkes şaşırdı. Bununla birlikte hepsi de eğilerek selamladılar. Yabu

bu selamlara küstah küstah karşılık verdi.

Yabu, «Ah Anjin San,» dedi. «Nasılsınız?»

«Teşekkür ederim, efendim. Ya siz?»

«İyiyim, teşekkür ederim. Lord Toranaga hasta. Yerine benim gelmemi istedi. Anlıyor musunuz?»

Blackthorne, Toranaga gelmediği için hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. «Evet, anlıyorum! Lord Toranaga'nın hastalanmasına üzüldüm.»

Yabu omuz silkti. Sonra saygıyla Mariko'nun selamını aldı. Alvito'yu görmezlikten gelerek bir an gemiye baktı. Sonra tuhaf tuhaf gülerek Blackthorne'a döndü. «**So desu**, Anjin San. Geminin son gördüğüm seferkinden farklı, **Neh?** Geminiz de değişti, siz de değiştiniz. Her şey değişti... Hatta dünyamız bile değişti! **Neh?**»

Blackthorne bu sözleri tam olarak anlamamıştı. Mariko bunları aktarınca adam başını salladı. «Evet, çok değişti. Yabu Sama.»

«Artık siz barbar değil, samuraysınız. Geminiz de öyle, **Neh?**»

Blackthorne adamın gülümseyen kalın dudaklarını, küstah duruşunu seyrederken birden Anjiro'ya döndü o an. Kendisi dizçökmüştü, Croocq'u kazana atıyorlardı. Pieterzoon'un feryatları kulaklarında yankılandı. Burnuna o çukurun pis kokusu geldi. Kafasından bir ses, «Bütün bunlar ne kadar gereksiz!» diye haykırıyordu. «Hepimizin çektikleri gereksizdi. Bu yüzden arkadaşlarım artık bir **eta** köyünde oturuyorlar. Bütün hepsi de senin suçun!»

Mariko onun gözlerindeki anlatımdan çekinerek mırıldandı. «Anjin San bir şeyiniz yok ya?»

Yabu da söylendi. «Nesi var?»

Blackthorne yüzündeki nefreti gizlemeye çalışarak başını salladı. «Affedersiniz. Bir... bir şey değil. Uyuyamadım... Başım bir hoş.» Tehlikeli duygularını gizlediğini umarak Yabu'nun gözlerine baktı. «Toranaga Sama'nın hasta olmasına üzüldüm. Çabuk geçer, değil mi? Ciddi bir derdi olmadığını umarım, Yabu Sama.»

«Yok, yok, hayır.» Yabu, evet derdimiz çok ciddi, diye dü-

şünüyordu. Sen ve pis gemin sahillerime geldiğinden beri başım dertte. İzu gitti, silahlarım gitti, şerefim gitti. Şimdi de bir korkak yüzünden kafam gidecek. Nazik nazik konuştu. «Hiç dert yok, Anjin San. Toranaga Sama, söz verdiği gibi adamlarınızı size teslim etmemi istedi.» Gözleri Alvito'ya ilişti. «O, Tsukku San! Siz neden Toranaga Sama'nın düşmanısınız?»

«Düşmanı değilim, Kasigi Yabu Sama.»

«Ama sizin Hıristiyan **daimyo'lar** düşman, **Neh?**»

«Beni bağışlayın efendim, fakat ben sadece bir rahibim. Gerçek Tanrıya tapanların siyasi görüşlerinden biz rahipleri sorumlu tutmamak gerek. Hem biz o **daimyo'ları** idaremize almış değiliz...»

«Bu ülkenin gerçek dini Shinto Tanrılarının dinidir. Tao'yu ve Buda'yı da bu arada sayabiliriz.»

Alvito cevap vermeyince, Yabu aşağı gören bir tavırla dönerek bir emir verdi. Beraber gelen samuraylar hemen sıraya dizilmeye başladılar. Hiçbirinin kılıcı yoktu ve bazılarının da başları bağlıydı.

Alvito öne çıkarak selam verdi. «Beni bağışlayacağınızı umarım, efendim. Lord Toranaga'yı görecektim. Kendisi gelmeyeceğine göre...»

Yabu, Toranaga'dan aldığı emre uyarak son derece kaba hareket etti. «Lord Toranaga burada çevirmenlik yapmanızı ve Anjin San'a sözlerimi aktarmanızı istedi. Gitmeden Lord Toranaga'nın istediğini yapmaya bir itirazınız yoktur sanırım.»

«Tabii, tabii, efendim.»

«İyi! Mariko San, bu arada Lord Toranaga, Anjin San'ın sözlerinin doğru çevrilmesini istediğini de belirtti. Bundan siz sorumlusunuz.» Alvito kızardıysa da iradesine hâkim oldu.

Mariko da Yabu'dan nefret ederek mırıldandı. «Evet, efendim.»

Yabu bağırarak bir emir verdi. İki samuray tahtırevana giderek geminin ağır kasasını güçlükle taşıyıp getirdiler. «Tsukku San, şimdi başlayın. Dinleyin Anjin San, önce Lord Toranaga bu sandığı size geri vermemi istedi. Bu sizin malınız, **Neh?**» Samuraylara bağırdı. «Açın.» Küçük madeni sandık ağzına kadar gümüş para doluydu. «Gemiden alındığı gibi iade ediliyor.»

«Teşekkür ederim.» Blackthorne gözlerine inanamıyordu. Çünkü bu sayede istediği personeli peşin para vererek hemen alabilirdi.

«Bu, geminin özel kamarasına konulacak, değil mi?»

«Evet, tabii.»

Yabu samuraylara gemiye çıkmalarını işaret etti. «İkincisi,» diye devam etti. «Lord Toranaga gitmekte veya kalmakta serbest olduğunuzu söyledi. Topraklarımızdayken samuray ve **hatamoto**'sunuz. Samuray yasalarına bağlısınız. Kıyılarımızdan uzaklaşıp açık denize açılınca da yine barbar yasalarına tâbisiniz. Ömrünüz boyunca hiçbir izne gerek olmadan Lord Toranaga'nın idaresindeki bütün limanlara girmeye hakkınız var. Son olarak da şunu söyleyeceğim. Bu iki yüz samuray sizin adamlarınızdır. Lord Toranaga söz verdiği gibi bunları size teslim etmemi istedi.»

Blackthorne inanamayarak sordu. «İstediğim zaman buradan ayrılabilir miyim?»

«Evet, Anjin San. Lord Toranaga bunu uygun buluyor.»

Blackthorne, Mariko'ya baktı, ama kadın gözlerini kaçırıyordu. Onun için adam yine Yabu'ya döndü. «Yarın gidebilir miyim?»

Yabu, «İsterseniz gidebilirsiniz tabii,» diye cevap verdi. «Bu adamlara gelince... Hepsi de **ronin**'dir ve sizin emirlerinize sonsuzluğa dek boyun eğeceklerine yemin ettiler. Hepsi de iyi savaşçıdır. Hiçbiri kanıtlanacak bir suç işlememiştir. Feodal lordları öldürüldüğü, öldüğü veya yerinden atıldığı için **ronin** olmuşlardır. Çoğu gemilerde **wako** olarak çarpışmıştır.» Yabu pis pis gülümsedi. «Bazıları **wako** olabilir. **Wako**'yu anlıyor musunuz?»

«Evet, efendim. Korsan demek.»

Yabu tahtırevana doğru gitti. «Beni izleyin.»

Blackthorne, Mariko'ya baktı. «Gidebilirim. Duydunuz...»

«Evet.»

«Bu bir düşten farksız...»

«Anjin San!»

Blackthorne itaatle Yabu'nun yanına koştu. Tahtırevan artık bir platform görevi yapıyordu. Bir sekreter bunun üstüne

sarılı parşömenlerin durduğu alçak bir masayı yerleştirmişti. Biraz ileride Toranaga'nın samurayları uzun ve kısa kılıçların, kalkan, balta, yay ve okların başında bekliyorlardı. Hamallar silahları durmadan katırlardan alıp getiriyorlardı. Yabu, Blackthorne'a yanına oturmasını işaret etti. Alvito'yu karşısına ve Mariko'yu da öbür yanına aldı. Sekreter adları tek tek okuyordu. Her adam gelip büyük bir saygıyla eğiliyor, adını, soyadını açıklıyor, sadık kalacağına yemin ederek kendisine ait parşömene imza atıyor ve sekreterin törelere uyarak parmağına iğne batırmasıyla çıkan bir damla kanla bu belgeyi mühürlüyordu. Her biri Blackthorne'un önünde son bir defa eğildikten sonra doğru silahların yanına gidiyorlardı. Hepsine önce uzun, sonra kısa kılıçlar veriliyordu. Adamlar bunları saygıyla alıp dikkatle inceliyor, sonra gururla karışık vahşi bir sevinçle kuşaklarına sokuyorlardı. Adamlara diğer silahlar ve bir savaş kalkanı veriliyordu.

Rahip Alvito bu durumdan çok rahatsız olmuştu. Yabu da yan gözle ona bakarak için için gülüyordu. Toranaga'nın arzusunu yerine getirmişti.

*
**

Yabu eve o gün geç dönebildi. Hizmetkârlar onun terden ıslanmış giysilerini alıp yeni ütülenmiş, temiz bir ev kimonosu verdiler. Ayaklarına da temiz çorap ayakkabıları geçirdiler. Karısı Yuriko onu serin verandada çay ve sakeyle bekliyordu.

«Sake, Yabu San?» Kır saçlı, uzun boylu kadının ucuz, koyu renk kimonosu cildinin beyazlığını daha belirginleştiriyordu.

«Teşekkür ederim, Yuriko San.» Sıcak içkiyi büyük minnetle içti. Kuruyan boğazına pek iyi gelmişti.

«Duyduğuma göre işler iyi gitmiş.»

Yabu güldü. «O rahibin hali bir âlemdi! Onu bu kadar hiddetli görmemiştim hiç! Bu da beni pek eğlendirdi. Hiddetinden az kalsın tıkanıyordu. Yamyam! Onların hepsi de yamyam! Yazık, bu dünyadan ayrılmadan onları ortadan kaldırmamıza olanak yok.»

«Anjin San'ın bunu yapabileceğini sanıyor musunuz?»

«Bunu yapmaya çalışacak. Öyle on gemi ve on Anjin San'la buradan Kyushu'ya kadar bütün denizlere egemen olurdum. Sadece onu bana verseler, Kiyama, Onoshi ve Harima'nın canını yakar, Jikkyu'yu mahveder ve İzu'yu elimde tutardım! Toranaga'nın Anjin San'ın gitmesine neden izin verdiğini bilemiyorum. Bu da budalaca bir zarar!»

Yuriko hizmetçileri savarak hafif sesle konuşmaya başladı. «Lord Toranaga aslında ne istiyormuş?»

Yabu öne eğilerek fısıldadı. «Benim ordularının komutanı olmamı istiyor.»

Yuriko, «Bunu neden yapıyor?» diye sordu. «Demir Yumruk ölüyor mu? Hem neden Lord Sudaro, Buntaro veya Lord Noburu'yu seçmiyor?»

«Kimbilir... Hepsine sinirlenmiş, **Neh?** Toranaga o kadar sık fikir değiştirmeye başladı ki, kimse onun ne yapacağını bilemiyor. Önce kendi yerine rıhtıma gitmemi istedi. Sonra Hiro Matsu'nun yaşlanmasından söz etti ve tüfek alayı konusunda ne düşündüğümü sordu.»

«Yoksa Kızıl Gökyüzü planını mı uygulayacak?»

«O plan hep hazır. Ama kendisinde o cesaret kalmadı artık. Bu iş için liderlik ve ustalığa ihtiyaç var. Toranaga bir zamanlar bu yeteneklere sahipti. Kendisi o ünlü Minowara'nın sadece bir gölgesi şimdi. Onun bitkin halini görünce şaşırdım. Yazık, hata yaptım. İshido'yla anlaşmalıydım.»

«Doğru seçim yaptığınızdan eminim.»

«Ne?»

«Önce banyonuzu yapın. Sonra size bir armağanım var.»

«Ne armağanı?»

«Akşam yemeğinden sonra kardeşiniz Mizuno gelecek.»

Yabu sinirlendi. «Bu armağan mı? O budalayla ne yapacağım?»

«Bir budalanın vereceği özel bilgi veya haber de bir danışmanın öğütleri kadar yararlı olabilir. **Neh?**»

***

Yabu'nun kardeşi Omi'nin babası olan Kasigi Mizuno, patlak gözlü, geniş alınlı, saçları seyrelmiş, ufak tefek bir adamdı. Taktığı kılıçlar ona yakışmıyordu. Zaten bunları kullanmasını da pek bilmiyordu. Ok ve yayda da başarılı sayılmazdı.

Mizuno eğilip Yabu'nun hatırını sorduktan sonra hemen konuya geçti. «Bugün oğlumdan şifreli bir mektup aldım, efendim. Lady Yuriko bunu size vermemi söyledi.» Şifresi çözülmüş parşömeni Yabu'ya uzattı. Yabu yeğeninin haberini okudu: 'Baba, lütfen Lord Yabu'ya gizli olarak haber verin. Lord Buntaro, Mishima'ya geldi, ama kendisi gizlice Takato'dan geçmiş. Buntaro, Takato'da üç gün kalarak Lord Zataki'yi iki defa ve onun annesini de üç kez görmüş. Ayrıca Hiro Matsu ihaneti göze alarak gerekirse Toranaga'yı Yedo'da hapsedip Kızıl Gökyüzü'nü ilan edecekmiş. İkawa Jikkyu'nun sınırımıza saldırmak üzere Suruga'da on bin kişi toplandığını gelen casuslar haber verdiler. Lütfen Lord Yabu'ya saygılarımı sunun...' Mektubun gerisi önemli değildi.

«Jikkyu ha! O şeytandan öç almadan ölümüme gideceğim.»

Ufak tefek adam mırıldandı. «Efendim, sizin planınızı aylardan beri uygulamak için fırsat kolluyorduk. Uygun bir aşçının eline beş yüz gümüş vermekle İkawa Jikkyu'nun ortadan kaldırılabileceğini söylemiştiniz. Anjiro köyünün başkanı olan Mura'nın bir kuzeni varmış. Onun kardeşi Suruga'nın en fevkalâde aşçısıymış. Kendisinin bugün Jikkyu'nun evine kabul edildiğini öğrendik ve ona iki yüz elli gümüşü peşin verdik. Bütün bedel sadece beş yüz gümüş...»

«Bende bu para yok! Olanaksız! Beş yüz gümüşü ben nereden bulayım? Öyle borçtayım ki, yüz gümüş bile bulmama olanak yok!»

«Affedersiniz efendim, fakat bu para ayrıldı bile. Barbarın bütün parası o madeni sandıkta kalmadı. Resmi şekilde sayılmadan önce bin gümüş alındı.»

Yabu'nun ağzı açık kaldı. «Nasıl?»

«Omi San, sizin adınıza bunu emretmiş sanırım. Para gizlice Lady Yuriko'ya getirilmiş ve sizi rahatsız etmeden kendisinden izin alınmış.»

Yabu uzun süre düşündü. «Bunu kim emretti?»

«İzin aldıktan sonra ben emrettim.»

«Teşekkür ederim, Mizuno San. Teşekkür ederim, Yuriko San.» Yabu ikisini de selamladı. «Demek sonunda Jikkyu ölecek ha!» Kardeşinin omzuna vurdu. Ufak tefek adamın memnunluğu âdeta acınacak gibiydi. «Çok iyi yapmışsın, kardeşim. Sana birkaç top ipek yollayacağım. Şimdi raporun öbür bölümüne gelelim. Senin düşüncen...» Karısının uyarır gibi baktığını görünce lafı değiştirdi. «Her şeyden önce oğlun Omi San'ın sadık ve olağanüstü yetenekli olduğu anlaşılıyor. Gelecek elimde olsa onun ilerlemesini sağlarım... Evet o yükselmeyi haketti, **Neh?**»

Muzino çok memnun olmuştu. Yabu onunla biraz daha konuşup iltifat ettikten sonra savdı.

Yuriko çay istedi. Başbaşa kaldıkları zaman adam, «Diğer haberler ne anlama geliyor?» diye sordu.

Kadının heyecanı yüzünden okunuyordu artık. «Lütfen beni bağışlayın efendim, fakat size yeni bir şey söylemek istiyorum. **Toranaga hepimizi aptal yerine koyuyor. Kendisinin Osaka'ya gitmeye hiç niyeti yok.**»

«Saçma!»

«Size gerçekleri açıklayayım, efendim. Lord Toranaga'nın güvendiği adamı olan Buntaro San gizlice Zataki'ye gönderilmiş. Neden? Onun yeni bir öneride bulunduğu belli. Zataki'yi ne heveslendirebilir? Kwanto. Herhalde Lord Toranaga ona Kwanto'yu önerdi. Zataki de onunla müttefik olacak. Lord Toranaga tekrar Naipler Meclisi başkanı olunca, Kwanto'yu üvey kardeşine verebilir, değil mi? Zataki'yi, İshido'ya ihanet etmesi için kandırmışsa savaşı kazanmaya yaklaşmış demektir. Bu anlaşma nasıl sağlamlaştırılabilir? Rehinelerle! Lord Sudara, Lady Genjiko ve çocuklarının on gün içinde Takato'ya giderek saygıdeğer büyükannelerini ziyaret edeceklerini duydum.»

«Hepsi mi gidiyor?»

«Sonra Lord Toranaga, Anjin San'a gemisini verdi. Böylece onun barbarların kara gemisine saldırmasını istiyor. Kara gemi elden giderse para da olmaz ve o rahiplerin başı derde girer. Kıyama, Onoshi ve diğer Hıristiyan **daimyo**'ları yöneten rahipler aciz durumda kalırlar.»

Yabu bağırdı. «Toranaga aynı zamanda Kızıl Gökyüzü'nü de

uygulayacak.»

Yuriko mutlulukla, «Ah, evet,» diye cevap verdi. «Bu, Toranaga'nın tutumunu açıklamıyor mu? O, her zamanki gibi bekliyor, vakit kazanıyor, herkesi birbirine düşürüyor. Sonunda karşı tarafı yenecek büyük güce de sahip olacak tabii.»

Yabu kalbinin hızlı hızlı attığını hissediyordu. «Yani biz güvendeyiz demek?»

«Hayır, fakat kaybetmiş de değiliz.»

«Ben ne yapmalıyım?»

«Efendim, Toranaga sizin farkettiğiniz bir şeyi unutmuş. Tsukku San'ın hiddetlenmesine önem vermedi. Anjin San'ı korumanız gerekiyor. Çünkü o rahipler kendisini öldürmeye kalkacaklardır. Sonra Anjin San'a yardım ederek Nagasaki'den personel almasını sağlamalısınız. Siz olmazsanız bunu asla başaramaz. O ve gemisi olmazsa Nagasaki yakılamaz. Kiyama, Onoshi ve Harima'yla pis-rahipler zarar göremezler. Bu arada Zataki'nin desteklediği Toranaga, Shinano geçidinden Kyoto'ya inecektir. Tüfek alayının başında da siz bulunacaksınız.»

«Oh, çok haklısın, Yuriko. Böyle olması gerek! Çok akıllısın.» Durakladı. «Toranaga'ya gidip oyunu anladığımı söyleyemem, **Neh?**»

«Fakat Anjin San'la gitmek için izin istersiniz. Bir bahane buluruz elbet. Gelecek yıl Toranaga, Naipler Meclisi başkanı olacaktır. Siz de onun başkomutanı olacaksınız.»

Yabu hayallerden sıyrıldı. «Yok, o gücü eline geçirir geçirmez benden seppuku yapmamı isteyecektir.»

«Siz çok daha önce Kwanto'yu alacaksınız.»

Yabu gözlerini kırpıştırdı. «Nasıl?»

«Toranaga üvey kardeşine asla Kwanto'yu vermeyecektir. Zataki fazla gururlu, çılgın bir adam, **Neh?** Savaşta da en önde olmayı isteyecektir. Bir kaza kurşunu veya ona rastlayacak bir ok işi halledecektir. Toranaga, İshido'yu yenince Osaka'yı alacaktır. Kuanto'yu da size verecektir. Çünkü siz Toranaga'nın akrabası değil güçlü bir daimyo'susunuz. Şimdilik kendisini bütün gücünüzle desteklemelisiniz. Fakat Demir Yumruk gibi onun buyruklarını körü körüne kabul etmeyeceksiniz. Alayı siz yönettiğinize göre zamanı gelince türlü kazalar olabilir. Torana-

ga'nın desteklenmeye değer olduğunu unutmayın. O, bir Minowara'dır. İshido ise hem köylü, hem budaladır. O, akıllı olsaydı çoktan savaşa girer ve Toranaga'yı yalnızken kıstırırdı.»

Yabu neşeyle yumruğunu yere vurdu. «Demek sonunda savaş var! Ah onun içyüzünü anladığın için ne akıllısın! Toranaga bunca zamandır tilki rolü yapıyordu, **Neh?**»

Kadın memnun memnun cevap verdi. «Evet.»

***

Mariko da aynı şaşılacak sonuca varmıştı. Toranaga'nın numara yaptığına, gizli bir oyun oynadığına karar vermişti. Anjin San'a gemisini, topları ve bağımsızlığını Tsukku San'ın önünde vermesi bunu gösteriyordu. Anjin San artık kara gemiye saldıracaktı. Gemiyi alıp rahipleri zorlayacak ve Kiyama'yla Onoshi'nin İshido'ya ihanet etmelerini sağlayacaktı. Toranaga teslim olmayı asla düşünmemişti! Bekleyip yüzlerce oyun oynamayı uygun bulmuştu. Toranaga her zamanki gibi kuklalarını oynatıyordu.

Kadın, Toranaga iki ayda ne kazandı, diye düşündü. Bilemiyorum. Sadece oğlumun yılda on bin **koku**'yu alabileceğini, yaşayıp, soyunu devam ettirebileceğini anladım. Böylece belki babamın soyu da dünya yüzünden silinmeyecek.

«Hanımım?»

«Evet, Chimmoko?»

«Gyoko San geldi. Randevusu olduğunu söylüyor.»

«Ah, sana haber vermeyi unuttum. Önce sakeyi ısıt, sonra kendisini buraya getir.»

Aynada makyajına ve saçlarına bakarak kendisini toplamaya çalıştı. Ayak sesleri yaklaştı, ara kapı açıldı. Gyoko yerlere kadar eğilerek, «Ah Lady Toda,» dedi. «Beni görmeyi kabul ettiğiniz için çok iyisiniz.»

Chimmoko'nun sunduğu sakeyi içtiler.

Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra Mariko hizmetçisini odadan çıkardı. «Üzgünüm Gyoko San, fakat efendimiz rıhtıma gelmedi. Onun için kendisini göremedim. Ama ayrılmadan önce göreceğimi umuyorum.»

«Evet, onun yerine Yabu San'ın rıhtıma gittiğini duydum.»

«Toranaga Sama'yı görünce istediğinizi söyleyeceğim ama... söz veremem.»

«Evet, size inanıyorum. Israr edilmezse bu iş başarılamaz.»

«Israr edecek durumda değilim.»

«Çok üzgünüm, Lady Toda.»

Mariko fincanını bıraktı. «Demek konuşmaya karar verdiniz.»

Gyoko sert bir sesle, «Hakkınızdaki sırları fısıldayacak olsaydım,» diye homurdandı. «Bunu yüzünüze söyler miydim? Beni bu kadar saf mı sanıyorsunuz?»

«Gitseniz iyi olur sanırım. Yapacak çok işim var.»

«Benim işim de çok Lady Toda. Lord Toranaga bugün bana Anjin San'la sizin hakkınızda ne bildiğimi sordu. Aranızda hiçbir şey olmadığını söyledim. 'Oh efendim,' dedim. 'O pis söylentileri ben de duydum. Oğlumun ve onun oğullarının üzerine yemin ederim. Böyle bir şeyi en iyi anlayacak benim tabii. Bunun kötü bir dedikodu olduğuna inanabilirsiniz, efendim.' Evet Lady Toda, orada fevkalâde rol yaptım ve efendimiz bana inandı.» Gyoko sakeyi kafasına dikti. Sonra acı acı ekledi. «Şimdi kanıt bulursa hepimiz mahvoluruz. Ama kanıt bulmak da zor değil. **Neh?**»

«Nasıl?»

«Anjin San'a Çin işkencesi yapılabilir... Chimmoko'ya, bana... Kiku San'a... Yosinaka'ya... özür dilerim, ama size bile aynı şeyler yapılabilir... Çin işkencesi.»

Mariko derin bir soluk aldı. «Neden böyle bir tehlikeyi göze aldığınızı sorabilir miyim?»

«Çünkü bazı durumlarda kadınlar erkeklere karşı birleşip birbirlerini savunmalıdırlar. Hem ben gözlerimle bir şey görmedim. Çünkü bana bir kötülük yapmadınız. Sizden de, Anjin San'dan da hoşlanıyorum. İkinizin de **karma**'larınız olduğuna inanıyorum. Çünkü ölünüz yerine sizi diri bir dost olarak görmeyi yeğlerim.»

«Size inanmıyorum.»

Gyoko hafifçe güldü. «Teşekkür ederim.» Kendisine hâkim olarak sakin sakin konuştu. «Pekâlâ, size asıl nedeni söyleye-

yim. Yardımınıza ihtiyacım var. Ömrüm boyunca ilk kez sayenizde elime bir fırsat geçti. Bunu da kaçıracak değilim.» Alnını yere dayayarak saygıyla eğildi. «Küstahlığımı bağışlayın, Lady Toda. Ama bana yardım ederseniz daima sizi destekleyeceğim.» Sonra oturup kimonosunun eteklerini düzeltti ve sakesini bitirdi.

Mariko sakin sakin düşünmeye çalışıyordu. Sezgisi bu kadına güvenmesini söylüyordu. Bir yandan da, Gyoko kendisini ele vermediği için memnundu. «Evet, size yardıma çalışacağım. Bana zaman bırakmalısınız.»

«Size daha iyi bir olanak vereceğim. Bir gerçeği anlatacağım. Buda Örgütünü biliyorsunuz, değil mi? O katilleri...»

«Onlara ne olmuş?»

«Osaka Şatosunda onlardan biri Toranaga Sama'ya değil, Anjin San'a saldırdıydı, Lady Toda. Lord Kiyama'nın başsekreteri bunun için tam iki bin **koku** ödemiş.»

«Kiyama mı? Fakat neden?»

«O, Hıristiyan ve Anjin San da düşmanı, **Neh?** Şimdi ne olacak? Anjin San bir samuray ve gemisini de aldı. Anjin San şatodan dışarıya çıkınca hayatı tehlikeye girecektir.»

Mariko duyduğu endişeyi gizlemeye çalıştı. «Bunu Toranaga Sama'ya söylediniz mi?»

«Söyledim tabii. Hiç şaşırmadığını da açıklamalıyım. Bu da ilginç, değil mi?»

«Belki siz yanıldınız.»

Gyoko doğruldu. «Size son bir sır vereyim. Anjin San'ın yanında Uraga Noh Tadamasa adlı bir samuray var. Kendisi iyi Portekizce biliyor. Anjin San'a söyleyin, ona Nagasaki'de asla güvenmesin. Çünkü o genç daima dayısı Lord Harima'ya bağlıdır.»

«Böyle şeyleri nereden öğreniyorsunuz, Gyoko San?»

«Erkekler sırları fısıldama ihtiyacını duyuyorlar, Lady Toda. Onların bizden farklı yanları da bu zaten. Sırlarını paylaşmayı arzu ediyorlar. Biz kadınlar sırları gizler ve bunlardan yararlan-

maya bakarız. Biraz gümüş ve hazır bir kulak... Bunların ikisi de bende var... Böylece her şey kolaylaşıyor. Evet, erkeklerin sırlarını paylaşmaları gerek. Bu yüzden biz onlardan üstünüz ve erkekler daima elimizde olacaklardır.»

⁂

46

Şafaktan önceki karanlıkta yan kapılardan biri açıldı ve on adam sessiz sedasız en içteki hendeğin üstündeki köprüden geçtiler. Hepsi de koyu renk kimonolar, koni biçimi şapkalar giymiş ve kılıçlarını da sıkı sıkı tutmuşlardı. Demir parmaklık arkalarından kapandı. Naga, Yabu, Blackthorne, Uraga Noh Tadamasa ve altı samuray ilerlediler. Naga en öndeydi. Yabu da onun yakınında. Genç onları yan yollardan geçirip merdivenlerden çıkardı indirdi. Az kullanılan geçitlere soktu. Muhafızlarla karşılaşınca da Naga gümüşten bir işareti gösterdi. Böylece grup sorguya çekilmeden ve rahatsız edilmeden yoluna devam edebildi. Sonunda güney kapısına eriştiler. Orada bir grup samuray kendilerini bekliyordu. Adamlar sessiz sedasız Naga ve diğerlerinin etrafını alıverdiler. Birlikte köprüye gittiler.

Erasmus'u koruyan samuraylara yaklaşınca muhafızlar durup diğerlerine geçmeleri için işaret verdiler. Onları selamlayarak karanlıklara karıştılar.

Naga, onları engellerden de geçirdi. Geminin bağlı olduğu rıhtıma hemen kabul edildiler. Orada eskisinden çok daha fazla meşale ve muhafız vardı artık.

Yabu o zaman idareyi eline aldı. «Her şey hazır mı?»

Başsamuray, «Evet, efendim,» diye cevap verdi.

«İyi. Anjin San, anlıyor musunuz?»

«Evet, teşekkür ederim, Yabu San.»

«İyi. Acele edelim.»

Blackthorne kendi samuraylarının bir tarafa çekilmiş bek-

lediğini gördü. Daha önce kararlaştırıldığı gibi Uraga'yı onlara yolladı. Sonra rıhtıma baktı. Yabu ve Naga derin bir konuşmaya dalmıştı. Uraga adamlarına ne yapacaklarını anlatıyordu. Sonra engeller tekrar kaldırıldı ve Baccus Van Nekk'le diğerleri endişeli endişeli rıhtıma geldiler. Etraflarını da muhafızlar almıştı.

Blackthorne gemiye çıkıp başta durarak onlara seslendi. «Hey, yukarıya gelin!»

Adamları onu görünce biraz yatışır gibi oldular. Gemiye ilk ayak basan Vinck oldu. Baccus en arkadan geliyordu. Hepsi de hâlâ korkuyorlardı. Fakat hiçbiri Blackthorne'un bölgesi sayılan kıç güverteye yaklaşmadı.

Baccus soluk soluğa sordu. «Ne oluyor, kılavuz?»

Vinck de diğerleriyle birlikte bağırdı. «Ne var, kılavuz? Tam uyurken kıyamet koptu. Kapı birden açıldı ve bu maymunlar içeriye doldular.»

Blackthorne bir elini havaya kaldırdı. «Dinleyin!» Adamları susunca daha hafif sesle devam etti. «**Erasmus**'u alarak güvenli bir limana götüreceğiz...»

Vinck endişeyle onun sözünü kesti. «Yeterince adamımız yok, kılavuz!»

«Dinle Johann! Bizi çekecekler. Diğer gemi neredeyse buraya gelecek. Ginsel, başa. Halatı sen vereceksin. Vinck, dümene geç. Jan Roper ve Van Nekk baş vincin yanında durun. Salamon ve Croocq, siz de kıç vincin yanına. Sonk, aşağıya git ve kumanyalarımıza bak. Bulabilirsen herkese rom ver. Haydi!»

Jan Roper, «Bir dakika, kılavuz,» dedi. «Acelemiz ne? Hem nereye gidiyoruz? Sonra neden gidiyoruz?»

Blackthorne bu sorular yüzünden birden sinirlendiyse de, onların da durumu bilmek hakları olduğunu düşündü. Onlar uyruk ya da **eta** değillerdi. Personeli, gemi arkadaşları ve bir bakıma da ortakları sayılırlardı. «Fırtına mevsiminin başındayız. Bu büyük fırtınalara **Tai fun** diyorlar. Yattığımız bu yer güvenli değil. Limanın karşısında birkaç mil güneyde emin koylar varmış. Orası Yokohama adlı bir köyün yakınında. **Erasmus** orada güvende olacak ve bütün fırtınalardan da korunacak. Haydi!»

Kimse kımıldamadı. Bu kez Van Nekk, «Sadece birkaç mil mi, kılavuz?» diye sordu.

«Evet.»

«Öyleyse acelemiz nedir?»

Blackthorne gerçeği söylemek niyetinde değildi. «Lord Toranaga bunu şimdi yapmamı kabul etti. Belki fikrini değiştirir, **Neh?** Yokohama'ya gelince...» Yabu altı muhafızıyla güverteye çıkınca adamları hemen dağılıverdiler.

Vinck boğulur gibi konuştu. «Aman Tanrım! O, Pieterzoon'u kaynar suya attıran alçak!»

Yabu gülerek geminin ortasına doğru yürüdü. Kendisini tanıyan personelin dehşete kapıldığından haberi bile yoktu. Denizi işaret etti. «Anjin San, bakın! Orada! Her şey kusursuz **Neh?**»

Batıdaki karanlıklar arasından çıkan bir kalyon, dev bir kırkayak gibi onlara doğru geliyordu.

Kısa süre sonra baş halatları diğer geminin güvertesine sıkıca bağlandı. Blackthorne da her şeyle ayrı ayrı ilgilendi. Ani bir fırtına çıkarsa orada bile tehlikeye düşebileceklerini biliyordu.

Sonunda Blackthorne, «Yola çıkalım!» diye bağırdı.

Diğer kaptan el salladı ve teknesini ağır ağır rıhtımdan uzaklaştırdı. Naga o gemide, Blackthorne'un diğer tayfalarıyla birlikteydi. Yabu da Blackthorne'la kıç güvertede oturuyordu. Gemi hafifçe sarsılarak hareket edince personel birden neşelendi. Ginsel baş tarafın yanındaki küçük platformdan eğilmiş, kurşunlu iple derinliği ölçüyordu. Sonra bağırarak kulaçları haber veriyordu. Rıhtım epey uzakta kalmıştı.

«Tam ileri! **Yukkuri sei!** Yol kesin!»

Öbür kaptan haykırarak cevap verdi. «**Hai**, Anjin San.» İki gemi ağır ağır limandan çıkıyorlardı.

Yabu iyice denize açıldıktan sonra Blackthorne'u bir kenara çekti. Dikkatle konuşmaya başladı. «Anjin San, benim hayatımı kurtarmıştınız.»

«Bu sadece bir görevdi.»

«Hayır, görev değildi. **Karma neh?** O zaman siz samuray veya **hatamoto** değildiniz. Bir samuray olarak sizinle konuşuyorum. Siz de samuraysınız. Artık her şeye yeniden başlayalım. Lütfen? Anlıyor musunuz?»

«Evet, anlıyorum.»

«Bana ihtiyacınız var, Anjin San. Ben olmazsam barbar wako'ları bulamazsınız. Tek başınıza onları elinize geçiremezsiniz. Onları bulmanıza yardım edeceğim. Şimdi ikimiz de aynı tarafta, Toranaga'nın yanında savaşıyoruz.»

Blackthorne öndeki gemiye, güverteye ve adamlarına göz attıktan sonra Yabu'ya baktı. «Evet, anlıyorum.»

«Siz 'Nefret'i... 'Nefret' sözünü de anlıyor musunuz?»

«Evet.»

«Nefretin nedeni korkudur. Sizden korkmuyorum. Benden korkmanıza da neden yok. Sizin istediğinizi ben de arzu ediyorum. Burada yeni gemileriniz olacak. Bu gemilerin kaptanı olacaksınız. Önce kara gemiyi ele geçireceksiniz. Ah, evet Anjin San...» Blackthorne'un yüzünün sevinçle kızardığını görmüştü. «Lord Toranaga'yı kandıracağım. Benim savaşçı olduğumu biliyorsunuz, **Neh?** Saldırıyı ben yöneteceğim. Kara gemiyi sizin için ele geçireceğim. Birlikte ikimiz daha güçlü olacağız, **Neh?**»

«Evet. Daha fazla adam bulabilir miyiz? Benim iki yüz adamımdan daha fazlasını...»

«İsterseniz iki bin... beş bin samuray! Endişeniz olmasın. Siz gemiyi idare edeceksiniz, ben de savaşı.»

«Evet, çok uygun. Teşekkür ederim. Kabul ediyorum.»

«İyi, çok iyi Anjin San.» Yabu memnun kalmıştı. Barbar kendisinden nefret etmekle birlikte bu anlaşmadan ikisinin de yararlanacağını biliyordu. Yuriko yine çok akıllı olduğunu kanıtlamıştı.

Yabu o gece Toranaga'yı görerek bir an önce Osaka'da hazırlık yapmak için kendisine izin vermesini dilemişti. «Lütfen beni bağışlayın, ama bu sorun çok önemli. Sonuçta orada bütün hazırlıklarınızın istediğiniz gibi olması için yüksek rütbeli birine ihtiyacınız var. İshido köylüdür ve törenlerden bir şey anlamaz. Her şey kusursuz olmalı. Yoksa oraya gitmezsiniz, **Neh?** Hazırlık haftalar alabilir, **Neh?**»

Ondan sonra da **tai fun** mevsiminin geldiğini ve gemiyi korumak gerektiğini söylemişti. «Hem Anjin San'ı da korumam yerinde olur sanırım.» O anda aklına gelmiş gibi eklemişti. «En uygunu Anjin San'ı beraber götürmem. Osaka'da hazırlıkları ya-

par, sonra Nagasaki'ye geçerim. Orada yeni barbarları alır ve geri dönerek hazırlıkları tamamlarım.»

Toranaga, «Uygun bulduğun her şeyi yapabilirsin,» diye cevap vermişti. «Kararları sana bırakıyorum, dostum. Bunun ne önemi var? Artık bir şeyin önemi kalmadı. **Neh?**»

Yabu sonunda harekete geçebileceği için sevinmişti. Fakat Naga'nın da birlikte geleceğini düşünememişti hiç. Neyse bunun önemi yoktu. Hem genci Yokohama'ya götürmek akıllılık olurdu.

Yabu, Anjin San'ı seyrediyordu. Adam ayaklarını hafifçe ayırmış, dimdik duruyor ve dalgaların etkisiyle hafif hafif sallanıyordu. Uzun boylu erkekte kendinden emin ve küstah bir hal vardı. Karadakinden ne kadar farklıydı şimdi. Yabu da dikkatle onu gözetleyip taklit etmeye ve öyle durmaya başladı.

Evden ayrılmadan karısına, «Yuriko San,» diye fısıldamıştı. «Denizlere egemen olmak istiyorum. Lord amiral olmak istiyorum. Kwanto'nun bütün gelirini Omi'nin planına harcayacağım. Bu barbarı vatanına yollayıp başka gemiler aldıracağım. Omi de onunla gidecek. **Neh?**»

Karısı da mutlulukla cevap vermişti. «Evet. Omi'ye güvenebiliriz.»

*
**

Erasmus, Blackthorne'un o güne dek gördüğü en güzel limana demirledi. Giriş çok dar olduğu için burası dalga da almıyordu.

Yedo'dan oraya gelene kadar bir olay çıkmamıştı, ama epey yorulmuşlardı. Blackthorne'un gözleri uykusuzluktan kanlanmıştı. Tam mürettebata işlerini bırakabileceklerini söyleyeceği sırada Uraga yanına gelerek adamların arasında Hıristiyan bulunup bulunmadığını anlamalarını istedi.

«Neden şimdi, Uraga San? Bu, yarına kadar bekleyemez mi?»

«Hayır, efendim. Özür dilerim.» Uraga toplanmış samurayların önünde durmuş, ona bakıyordu. Hollandalılar da kıç güverte küpeştesine dayanmış beklemekteydiler. «Bu iş uzun sürmez. **Neh?**»

«Hepsi güvertede mi?»

«Evet efendim.»

Blackthorne küpeşteye yaklaşarak Japonca bağırdı. «İçinizde Hıristiyan var mı?» Kimseden ses çıkmadı. «Hıristiyan olanların buraya gelmesini emrediyorum.» Kimse kımıldamayınca Uraga'ya döndü. «On güverte nöbetçisi dik ve kalanları say.»

«İzninizle, Anjin San.» Uraga kimonosunun içinden Yedo'dan satın aldığı boyalı bir ikona çıkardı. Bunu yüzüstü güverteye atarak üstüne bastı. Blackthorne da, personel de bu hareketten rahatsız olmuşlardı. Sadece Jan Roper aldırmadı. Uraga, «Lütfen bütün adamlarınızdan aynı şeyi yapmasını isteyin,» diye mırıldandı.

«Neden?»

«Hıristiyanları iyi bilirim, efendim. Rica ederim, bütün adamların bu gece bunu yapmaları önemli.»

Blackthorne istemeye istemeye razı oldu. «Pekâlâ.» Müretebata döndü. «İstediğim üzere hepinizin aynı şeyi yapmanız uygun görüldü.»

Samuraylar aralarında söyleniyorlardı. Biri sesini yükseltti. «Biz Hıristiyan olmadığımızı söyledik. **Neh?** Barbar bir tanrının resminin üstünde tepinmek neyi kanıtlar?»

«Hıristiyanlar efendimizin düşmanı ve tehlikelidirler. Bunu yapmamız, efendimizin güvenliği bakımından gerekli.»

Samuraylar teker teker denileni yaptılar. Blackthorne tiksinerek bu işi seyrediyordu.

Van Nekk endişeli endişeli mırıldandı. «Hiç doğru değil.»

Vinck kıç güverteye baktı. «Tanrının belası namussuzlar! Hiç düşünmeden gırtlağımızı kesebilirler. Onlara güvenebileceğinden emin misin, kılavuz kaptan?»

«Evet.»

Ginsel atıldı. «Hiçbir Katolik bunu yapmaz değil mi, Johann? O, Uraga Sama denilen adam akıllı.»

Bu sıkıcı ve uzun bir işti. Blackthorne'un gözleri karaya gitti. Karaya çıkmak ve Toranaga'nın kendisine verdiği topraklara bakmak istiyordu. Toranaga'nın ona verdiği topraklara Yokohama da dahildi. Aman Tanrım, diye düşündü. Dünyanın en büyük limanlarından birinin sahibiyim.

O sırada birden bir samuray ikonanın yanından geçti. Kılıcını çıkararak Blackthorne'a saldırdı. İrkilen bir düzine kadar samuray cesaretle onun önüne atıldılar ve Blackthorne da tabancasının emniyetini açarak döndü. Samuray birden durup hiddetle ulur gibi bir ses çıkararak Uraga'ya saldırdı. Fakat Uraga onun elinden kurtulmayı başarabildi. Adam diğer samuraylarla bir an deli gibi çarpıştıktan sonra kendisini yandan denize atıverdi.

Yüzebilen dört samuray uzun kılıçlarını yere attılar. Kısa kılıçları ağızlarına alarak onun peşinden denize daldılar. Hollandalılar ve diğerleri küpeşteye dayanmış onları seyrediyordu. Kısa süre sonra dört baş suyun yüzüne çıktı. Aralarında boğazına bıçak saplanmış bir ceset vardı.

İçlerinden biri, «Özür dileriz, Anjin San!» diye bağırdı. «Kendi bıçağıyla öldürdük.»

Herkes güverteye dönünce, Blackthorne elindeki silahla ikonayı işaret etti. «Bütün samuraylar... tekrar!» Adamları itiraz etmeden denileni yaptılar. Aralarında başka Katolik olmadığı anlaşılıyordu. Uraga'nın ısrarı üzerine onu armağanlandırmak için kendi personelini de aynı sınamaya tâbi tutması gerektiğini anladı. Hollandalılar itiraza kalktılar.

Blackthorne, «Haydi!» diye gürledi. «Çabuk olun. Yoksa arkanıza tekmemi yersiniz!»

Van Nekk söylendi. «Bunu söylemene gerek yok, kılavuz. Biz pis dinsiz maymunlar değiliz.»

«Onlar dinsiz, pis maymun değil, samuraydır!»

Hollandalılar ona bakakaldılar. Korkunun kamçıladığı hiddet benliklerini sarmıştı. Ginsel bağırdı. «Samuraylar dinsiz alçaklardır. Pieterzoon'u onlar öldürdüler!»

«Evet, fakat bu samuraylar olmazsa vatanınıza dönemezsiniz.»

Bütün Japonlar durumu seyrediyorlardı; Blackthorne'u korumak ister gibi yaklaşmışlardı. Van Nekk arkadaşlarını yatıştırmaya çalıştı. «Tartışmayı bırakın. Hepimiz yorgun ve sinirliyiz. Kılavuz ne yaptığını biliyor. Kendisi liderimiz. Artık süvarimiz de o.»

Jan Roper, «Öyle,» diye homurdandı. «Fakat bize karşı onların tarafını tutmaya hakkı yok! Onlar gibi giyinip kılıç taktı-

ğı ve dillerini konuşabildiği için bize emredemez. Kendisi kralımız değil. Hepimiz yasalara bağlıyız. Kendisi İngiliz ve kurallara uyacağına dair de yemin ettiydi. Öyle değil mi, kılavuz?»

Blackthorne başını salladı. «Bizim sularımızda bizim yasalarımız geçer. Çokluk bizdeyse idare de bizdedir. Ama şimdi durum öyle değil. Onun için hemen size söylediğimi yapın.»

Adamlar söylenerek itaat ettiler.

«Sonk, rom bulabildin mi?»

«Bir damla bile yok!»

«Köyden buraya sake yollatacağım.» Sonra Portekizce ekledi. «Uraga San, sen benimle sahile geleceksin. Bir muhafız al yanına.» Eliyle denize dalan dört samurayı işaret etti. «Siz de komutansınız artık. Anlaşıldı mı? Her birinizin emrinde elli adam olacak.»

«Hai, Anjin San.»

İçlerinden yanağı yaralı, uzun boylu, sakin halli birine adını sordu.

«Nawa Chisato, lordum.»

«Bugün bütün gemi ben dönene kadar senin emrinde.»

Blackthorne iskeleye gitti. Bir kayık aşağıya indirilmişti. Van Nekk endişeyle, «Nereye gidiyorsun, kılavuz?» diye sordu.

«Karaya çıkacağım.»

«İyi, hepimiz geliyoruz.»

Adamlar birbirlerini iterek iskeleye koşacak oldular. Blackthorne, «Yalnız gideceğim,» dedi.

Van Nekk bağırdı. «Tanrı aşkına, biz ne olacağız? Bizi bırakma, kılavuz. Biz...»

«Bekleyin! Size içki ve yiyecek göndereceğim.»

Jan Roper sıkıntılı sıkıntılı söylenerek onun peşisıra yürüdü. «Seninle geleceğim. Limana girdiğimiz için serbest sayılırız. Hem ben de silah istiyorum.»

Blackthorne adama doğru dönünce, belki on iki kılıç kınından sıyrıldı. Samuraylar Jan Roper'i öldürmeye hazırlanıyorlardı. «Bir kelime daha söylersen kendini ölmüş bil.» Uzun boylu, zayıf tüccar kızararak yerinde kaldı. «Bu samurayların yanında dilini tutmaya bak. Başka şeyleri bırak, sadece terbiyesizliğin yüzünden ben engel olamadan biri başını alıverir. Hepsi de alın-

gandır ve senin yanında ben de alıngan olmaya başladım. Gerektiği zaman sizlere silah verilecektir. Anlaşıldı mı?»

Jan Roper somurtarak başını salladı ve geriledi. Samuraylar hâlâ kılıçları ellerinde bekliyorlardı. Fakat Blackthorne onları yatıştırıp personeline el sürmemelerini söyledi. «Ben biraz sonra döneceğim.» İskeleden inip kayığa bindi. Uraga ve başka bir samuray peşindeydi.

Blackthorne gemiden uzaklaşınca Uraga'ya teşekkür etti. Sonra kayığın kıçına yerleşerek rahatça oturdu. Çok yorulmuştu. Kendisini zorlayarak gözlerini açıp bakınca küpeşteye dayanmış ona bakmakta olan Van Nekk ve diğerlerini gördü. Onları gemiye aldığına pişmandı, ama başka çaresi olmadığını da biliyordu. Onlar olmasa yolculuk tehlikeli geçebilirdi.

Blackthorne diğer samurayın da anlaması için Uraga'yla Japonca konuşmaya başladı. «O haini yakaladığın için teşekkür ederim.»

«Rica ederim, görevimdi. Lütfen teşekkür etmeyin.»

«Evet bu senin görevindi. Fakat artık aldığın parayı artırıyorum. Bundan böyle yirmi değil yüz **koku** alacaksın.»

Uraga kızararak teşekkür etti.

*
**

Gözlerini kapatarak bir gece önce olanları düşünmeye başladı. Gece güzel geçmişti. Fujiko, Kiku'yu davet etmiş, sonra Domuz Saatinde de Mariko gelmişti. Eğlenip gülmüşler ve sake içmişlerdi. Ama sonra Mariko bu tatlı havayı bozuvermişti...

«Çok üzgünüm, ama büyük tehlikedesiniz, Anjin San.» Kadın Gyoko'nun anlattıklarını aktardı. Uraga'ya da asla güvenmemesini söyledi. Kiku da, Fujiko da çok endişelendiler.

Erkek, «Lütfen üzülmeyin,» dedi. «O adama dikkat edeceğimden emin olabilirsiniz.»

Daha sonra Kiku, Lord Toranaga'yı eğlendirmeye gitti. Mariko bu kez de, «Bu gece '**sayanora**' demem gerekiyor,» diyerek adamın huzurunu kaçırdı. «Şafakla yola çıkıyorum, Anjin San.»

«Buna gerek yok ki. Artık her şey değişebilir. Yarın Tora-

naga'yı göreceğim. Ondan gitme iznini aldım. Onun için seni Osaka'ya götürebilirim. Bir sahil gemisi bulabilirim. Nagasaki'de...»

«Hayır, Anjin San, ne yazık ki, emredilen şekilde gitmem gerekiyor.»

Adamın bütün ısrarları boşuna oldu.

Fujiko'nun sessiz sedasız kendilerini seyrettiğinin farkındaydı. Mariko gideceği için kalbi sızlıyordu âdeta. Sonunda Fujiko'ya baktı. Kadın bir dakika izin isteyerek odadan çıkıp kapıyı da kapattı. Böylece yalnız kaldılar. Fujiko'nun geri dönemeyeceğini, kısa bir süre güvende olduklarını biliyorlardı. Sevişmeleri hırsla ve telaşlı oldu. Sonra sesler duyuldu. Kendilerini güçlükle topladıkları sırada Fujiko yan kapıdan içeriye süzüldü. Az sonra da öbür Yabu girdi içeriye. Adam hemen ve gizlice oradan uzaklaşmaları için Toranaga'nın emrini yerine getirmişti. «Yokohama'ya gideceğiz. Sonra Osaka'da kısa bir süre kalacağız. Oradan Nagasaki'ye geçeceğiz ve yine Osaka'ya döneceğiz. Adamlarınızın hemen gemiye gelmesi için emir verin.»

Blackthorne bu haber karşısında çok heyecanlandı. «Evet Yabu San. Fakat Mariko San... Mariko San da Osaka'ya gidiyor, **Neh?** Bizimle daha çabuk gider ve güvende olur. **Neh?**»

«Özür dilerim ama bizim gibi o da buyruk almış. Mariko San, lütfen durumu kendisine anlatın. Acele etmesini söyleyin.»

Blackthorne, Mariko veya Fujiko'yla başbaşa kalarak konuşma olanağını da bulamadı. Sadece Yabu'nun önünde onlarla ciddi ciddi vedalaştı. Fakat nasıl olsa, Osaka'da buluşacaklardı. Mariko usulca, «Çok kısa süre sonra,» demişti.

Blackthorne geceyi düşünmekten vazgeçerek samuraylara baktı. Gyoko'nun Mariko'ya söylediklerini anımsadı. Uraga'ya güvenmemesi konusunda uyarılmıştı. Ama Gyoko o genç adam hakkında yanılmıştı. Acaba başka hangi konularda yanılmıştı kadın?

***

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

47

O uzun yolculuktan sonra yine Osaka limanına girdiler. Blackthorne ilk kez olduğu gibi bu büyük kentin kendisini ezdiğini hissetti. **Taifun** sahillere biraz zarar vermişti, ama yine de bu dev kentte pek değişiklik yoktu.

Vinck onun yanında başta durarak, «Aman Tanrım!» diye mırıldandı. «Bir kentin bu kadar büyük olmasını akıl almıyor. Amsterdam bunun yanında sinek pisliği gibi kalır.»

Blackthorne, Yokohama'dan sadece Vinck'i getirmiş ve **Erasmus**'u güvenle limana bağlayıp Naga'nın emrine bıraktıktan sonra diğerlerini de Yedo'ya geri göndermişti. Daha o gece aralarında bir kavga çıkmıştı. Gemideki gümüş para Blackthorne'a değil şirkete aitti. Onun için de hepsinin malıydı. Para sayılınca bin gümüşün eksik olduğu anlaşılmıştı. Ondan sonra da Van Nekk ve onu destekleyen Jan Roper, Blackthorne'un yeni adam almak için fazla para istediğini ileri sürmüşlerdi. Sonunda Blackthorne paranın onda birini onların arasında bölüştürmüş ve hepsini de Yedo'ya yollamıştı.

Vinck dışında hiçbiri gemide kalmayı istememişti. Van Nekk, «Neden onu alıyorsun?» diye sormuştu.

«Çünkü o bir denizci ve benim de yardıma ihtiyacım var.»

Blackthorne onlardan kurtulduktan sonra Vinck'i eğitmeye başlamıştı. Yıllarca Blackthorne'un yönettiği gemilerde çalışan Vinck ona çok güvenmekteydi. «Kılavuz, senin hatırın için her gün yıkanırım,» demişti. «Fakat o Allahın belası geceliği giymektense sürünmeye razıyım.»

O gün daha sonra Vinck üstünde eski fakat temiz bir gömlek, belinde hançerini taktığı kalın kemer ve göğsünde de bir

tabancayla yarı çıplak suyun derinliğini ölçüyordu.

«Şatoya gitmemize gerek yok, değil mi, kılavuz?»

«Hayır.»

«Aman... Oradan uzak kalmayı yeğlerim.»

Blackthorne, «Günaydın,» diyerek başa giden Yabu'nun arkasından baktı. Vinck sesini alçalttı. «Bu namussuzu gebertmek isterim doğrusu.»

«Ben de Pieterzoon'u unutmuş değilim.»

«Şimdi ne yapacağız?»

«Demir atıp bekleyeceğiz. Yabu'nun, karada birkaç gün işi var. Biz de bekleyeceğiz. Toranaga karaya çıkmamız için izin kâğıtları göndereceğini söyledi, ama biz yine de gemide kalacağız.»

Yabu, Vinck'in kurşunlu ipi sallandırmasını bir süre seyrettikten sonra Blackthorne'un yanına geldi. «Anjin San, isterseniz bu tekneyi alarak Nagasaki'ye gidebilirsiniz.»

Blackthorne bu yemi yutmadı. «Nasıl isterseniz.»

Yabu güldü. «Sizden hoşlanıyorum, Anjin San. Fakat ne yazık ki, yakında tek başınıza öleceksiniz. Nagasaki sizin için çok kötü.»

«Osaka da kötü. Her yer kötü.»

Yabu yine gülümsedi. «Karma.» Blackthorne da bu sözü pek beğenmiş gibi davrandı.

Yol boyunca hep bu sözler tekrarlanmıştı. Blackthorne, Yabu hakkında pek çok şey öğrenmişti. Adamdan eskisinden daha fazla nefret ediyor, ona hiç güvenemiyor ama öte yandan da ona daha çok saygı duyuyordu. Karma'larının birbiriyle ilgili olduğunu anlamıştı.

Uraga da, «Yabu San haklı, Anjin San,» demişti. «Nagasaki'de sizi ancak o koruyabilir. Ben koruyamam.»

«Dayın Lord Harima yüzünden mi?»

«Evet. Ben de Hıristiyandım ve bu dini reddettim. Onun için dayım kızmıştır. Hoş kendisi de öyle bir Hıristiyan işte.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Nagasaki ona aittir. Nagasaki, Kyushu'da büyük bir limandır. Fakat en iyi liman değil. Dayım bunu bildiği için ticaretten yararlanmak amacıyla, Hıristiyan oldu. Bütün uyrukları-

na da Hıristiyan olmalarını buyurdu. Beni de Cizvit okuluna gönderdi. Rahiplere iltifat eder, ama bunu salt çıkarı için yapıyor. Kalbi sadece Japondur.»

«Rahipler bu tür Hıristiyanların farkına vardılar mı?»

«Bilmiyorum. Onlar bize bir şey söylemezler. Sır tutmaya alışmışlardır. Sırları öğrenir ve gizlerler. Kimseye de açıklamazlar. Bu bakımdan Japonları andırıyorlar.»

«En iyisi sen Osaka'da kal, Uraga San.»

«Beni affedin efendim. Sizin emrinizdeyim ve Nagasaki'ye giderseniz ben de sizi izlemek zorundayım.»

Blackthorne, Uraga'nın bilgisinden çok yararlanmaya başlamıştı. Buna karşılık gence gemiyi yönetmesini öğretiyordu. Ayrıca Yabu'yla ona topları nasıl kullanacaklarını da göstermişti.

Burundaki gözcünün bağırdığını duyarak kendisine geldi.

Japon kaptan ileride yirmi kürekçinin oturduğu zarif bir tekneyi işaret ediyordu. Sancak tarafından yaklaşan teknede Ishido'nun forsu vardı.

Blackthorne gemide herkesin telaşlandığını hissetti. «Gelen kim?»

Kaptan, «Henüz göremiyorum,» diye cevap verdi. «Özür dilerim.»

Tekne yaklaşınca Blackthorne kıçdaki tentenin altında oturan, tören kılığı giymiş yaşlıca adamı farketti. Kılıç takmamıştı ve etrafında da İshido'nun gri kimonoları vardı.

Yabu da gelen adamdan rahatsız olmuştu. Resmi ziyaretçi burundaki en yüksek yastığa yerleşip hal hatır sorduktan sonra, «Meclis İmparatorumuz adına sizi memnunlukla karşılıyor, Kasigi Yabu,» dedi. Naiplerin protokol işlerinde karşılığını yapan ufak tefek adam aslında yedinci derecede bir prensti ve adı da Ogaki Takamoto'ydu. Görevi İmparatorla naipler arasında haber getirip götürmekti. Yüzyıllardır Japon İmparator ailesinin yaptığı gibi o da dişlerini siyaha boyamıştı.

«Teşekkür ederim Prens Ogaki. Burada Lord Toranaga adına bulunmak onurdur.» Yabu kendisine verilen önemden dolayı çok etkilenmişti.

Ogaki kuru bir sesle, «Bundan eminim. Ayrıca buraya kendi hesabınıza da geldiniz, neh?» dedi.

«Tabii. Lord Toranaga ne zaman geliyor? Özür dilerim Tai fun yüzünden beş gün geciktim. Onun için de hiçbir haber alamadım.»

«Ah, evet tai fun. Ne yazık ki, efendimiz henüz Odawara'ya bile gelmedi. Devamlı gecikmeler oldu. Galiba rahatsızlanmış. Üzücü bir durum, neh?»

Yabu, Toranaga'nın sırrını bildiğine sevinerek sordu. «Oh, ciddi bir şey olmadığını umarım?»

«Yok, önemli değil. Lord İshido'nun anladığına göre efendiniz yarın Odawara'ya erişecekmiş. Efendinizin gelişi için her türlü hazırlık da yapıldı.»

Yabu, «Bu hazırlıkları gözden geçirmeme Meclis bir şey demez, neh?» diye sordu. «Bu törenin Meclisin onuruna layık olması gerek. Neh?»

«Hazırlanan tören Gökyüzünün Oğlu İmparatorumuza bile layık. Bu kez efendinizi çağıran da o zaten.»

Yabu'nun bütün neşesi kaçtı. «Yani İmparatorumuz da orada mı olacak?»

«İmparatorumuz, naiplerin yalvarmalarını kabul ederek Meclisde hazır bulunacağına söz verdi. Bu arada bütün büyük daimyo'lar ve tabii Lord Toranaga da onun önünde eğilecekler. İmparatorumuzun başdanışmanlarına böyle bir tören için uğurlu bir gün soruldu. Bu ayın yirmi ikisine karar verildi.»

Yabu, aptallaşmıştı. «Yani... On dokuz gün sonra mı?»

«Evet.» Ogaki küçük bir rulo çıkardı. «İşte sizin tören davetiyeniz de burada, Lord Kasigi Yabu.»

Yabu on altı yapraklı krizantem biçimindeki İmparatorluk mührünü görünce ürktü. Hiç kimse, hatta Toranaga bile böyle bir daveti reddedemezdi. Bütün topraklar İmparatorun sayıldığı için böyle bir daveti reddetmek açıkça isyan sayılırdı. O kimsenin bütün topraklarına el konur ve İmparatorun adına naipler hemen onun seppuku yapmasını buyururlardı. Böyle bir davet kesindi ve buna uymak da şarttı.

Yabu kendisini toplamak için elinden geleni yapıyordu. Ogaki ilgiyle, «Hasta mısınız?» diye sordu.

Yabu kekeledi. «Şey... Şey böyle bir şerefi asla ummamıştım.»

«Haklısınız. General İshido, kaçınılmaz akıbete boyun eğmek için Lord Toranaga'nın Osaka'ya gelmeyi kabul ettiğini Lord Zataki'den duyar duymaz hemen İmparatorumuzun huzuruna çıktı. Gökyüzünün Oğlundan bu olayı varlıklarıyla onurlandırmalarını diledi. Lütfen kısa süre içinde daveti kabul ettiğinizi bildiren cevabınızı bana veriniz.»

Yabu neredeyse bayılacaktı. «Bunu hemen yapabilir miyim?»

«Naiplerin bundan çok memnun kalacaklarından eminim.»

Yabu güç bela yazı takımını istetti. Beyninde 'On dokuz gün' durmadan yankılanıyordu. Toranaga da ancak on dokuz gün daha gecikebilirdi. Ondan sonra Osaka'da olması gerekecekti. «Bu kısa zaman içinde Nagasaki'ye gidip dönebilirim. Fakat kara gemiye saldıramam. Harima, Kiyama ve Onoshi'yle Hıristiyan rahiplere baskıda bulunamam. Kızıl Gökyüzü de uygulanamaz. Toranaga'nın bu planı bir hayal oldu... Toranaga başarısızlığa uğradı. Bunun olacağını bilmeliydim. Ya Toranaga'ya güvenip planladığımız gibi Anjin San'a yardım edecek ve kara gemiyi daha önce ele geçireceğim ya da İshido'ya gidip bildiğim her şeyi anlatacak ve hayatımla İzu'yu kurtarmaya çalışacağım. Hangisini yapmalıyım?»

O sırada Ogaki'nin, «Yarın Lady Ochiba'nın doğum günü dolayısıyla Lord İshido sizi resmi bir törene davet ediyor,» dediğini duydu.

***

Yolculuktan pek yorulmuş olan Mariko San önce Kiri'yi, sonra Lady Sazuko'yu kucakladı. Bebeği sevdi ve yine Kiri'ye sarıldı. Hizmetçiler çay ve sake getirdiler.

Sonunda, Kiri el çırparak hizmetçilerini savdı. Heyecan ve mutluluktan bitkin düştüğü için ipek yastığına çöktü. Kadın ancak üç fincan sakeden sonra kendisini toplayabildi.

«Oh, biraz kendime geldim. Ah Mariko Chan, demek buradasın?»

«Evet, işte karşınızdayım, Kiri San.»

Kiri ellerini kocaman göbeğinin üstünde kavuşturdu. «Oh Mariko San, Osaka şatosunun dışından gelen dost bir yüz görmek ne kadar zevkli.»

Sazuko da Mariko'ya sokuldu. «Evet, öyle. Ne zaman dışarıya çıkacak olsak gri kimonolular karınca gibi başımıza üşüşüyorlar. Hiçbirimize Meclisten izin almadıkça dışarıya çıkıp dolaşma hakkı tanınmıyor. Meclis de hiç toplanmıyor. Doktor yolculuk edecek halde olmadığımı söylüyor. Oysa ben de, bebek de çok iyiyiz.»

Kiri onun sözünü kesti. «Önce efendimizin nasıl olduğunu söyle.»

Mariko, Toranaga'nın emrettiği şekilde cevap verdi. «Kararını verdi.» Gerçeği açıklayamadığı için üzgündü.

Kiri içini çekti. «Karma karma'dır neh?»

Lady Sazuki, «Öyleyse... umut yok demek?» diye mırıldandı.

Kiri onun elini okşadı. «Karma'ya ve Lord Toranaga'nın dünyanın en büyük, en akıllı insanı olduğuna inan, çocuğum. Bu kadarı yeter. Gerisi hayaldir. Mariko Chan bize verilecek haberin var mı?»

«Oh, affedersiniz.» Mariko kolunun içinden sarılı üç parşömen çıkardı. «İkisi sizin Kiri Chan ...Biri efendimizden, diğeri Hiro Matsu'dan. Bu da senin Sazuko. Efendimiz seni özlediğini ve son oğlunu görmeyi arzu ettiğini söylememi de istedi.»

Yanaklarından yaşlar süzülen on yedi yaşındaki kadın parşömeni alarak özür dileyip odadan kaçtı.

Kiri mektupları açmadı. «İmparatorumuzun geleceğini de biliyor musun?»

«Evet. On dokuz gün uzun bir zaman değil, Kiri Chan.»

«Ama bu süre içinde Yedo'ya gidilip dönülebilir. İnsan bir savaşa girebilir, bir İmparatorluğu kaybedebilir.» Kiri hafifçe gülümsedi. «Ama istediği kadar yemek yiyemez. Neyse önümüzdeki yirmi gün perhiz yapacak değilim. En eşsiz yiyecekler ve...» Birden durdu. «Ah, beni bağışla. Böyle gevezelik ediyo-

rum. Oysa sen banyo yapıp üstünü bile değiştirmedin. Bizim evimizde mi kalacaksın?»

«Evet. Lord İshido'nun iznine göre ancak burada kalabilirim. Fakat beni pek hoş karşıladı doğrusu.»

Kiri kaşlarını çattı. «Onu cehennemde bile iyi karşılayacaklarını sanmıyorum. Lord Sugiyama'nın ailesine işkence yapılmasını ve hepsinin öldürülmesini o emretti. Fakat elimde kanıt yok. Geçen hafta da Lord Oda'nın resmi metreslerinden biri hizmetçi kılığına girip çocuklarıyla kaçmak istedi. Nöbetçiler 'yanlışlıkla' onları vurdular.»

«Ne korkunç!»

«İshido özürler diledi tabii. Ama kendisi veliahta suikast yapacakları bahanesiyle böyle sıkı davranabiliyor.»

«Neden soylu hanımlar açık açık karşı çıkıp buradan ayrılmıyorlar?»

«Meclis onlardan tören için gelecek eşlerini beklemelerini istedi. Şatodaki güvenlik önlemleri inanılacak gibi değil. General İshido'dan biz ve birkaç samurayımız dışında herkes korkuyor. Hepimiz burada rehineyiz. O güne kadar da rehine olarak kalacağız.»

«İmparatorun gelmesi her şeyi kesinleştiriyor, neh?»

«Evet. Git dinlen, Mariko Chan, ama bu gece bizimle yemek ye. Ha, sana bir haber. Senin ünlü barbar hatamoto bu sabah Kasigi Yabu San'la limana demir atmış. Efendimizi koruduğu için tanrılar ondan razı olsunlar. Anjin San'ın hâlâ gemide olduğunu da duydum.»

«Yabu San'a bir haber göndermem gerekiyor. Onun nerede kaldığını biliyor musunuz?»

«Konuk evlerinden birinde. Bunu hemen anlar, sana söylerim. Yarın gece Lady Ochiba'nın doğum günü dolayısıyla Lord İshido'nun daveti var. Seni de çağıracaklar tabii. Anjin San'ın da davet edildiğini duydum. Lady Ochiba onu merak etmiş. Biliyorsun veliaht kendisini görmüştü. Sen de barbarı ilk orada görmüştün değil mi?»

«Evet. Demek zavallı adamı yakaladıkları bir balina gibi teşhir edecekler.»

«Evet.» Kiri sakin sakin ekledi. «Hoşlansak da, hoşlanmasak da hepimiz burada tutsağız, Mariko Chan.»

***

48

Blackthorne yanında kendi yirmi şeref muhafızı ve bunun on katı gri kimonoluyla şatoya girdi. Toranaga'nın beş armalı kahverengi kimonosunu ve ilk defa o resmi kalkık yakalı mantoyu giymişti. Altın rengi dalgalı saçlarını dikkatle örüp arkada bağlamıştı. Toranaga'nın verdiği kılıçlar kuşağından gözüküyordu. Ayaklarında parmak arasından geçme sandallar vardı.

Osaka'daki her **daimyo,** her general ve samuray Taiko'nun yaptırmış olduğu büyük salona davetliydiler o gece.

Yabu ona, «Gece şatoda kalırsınız,» demişti. «Lord Toranaga'ya ayrılan bölümde. Ertesi gün de Nagasaki'ye gideriz.»

Blackthorne da sormuştu. «İznimiz var mı?»

Yabu hiddetle başını sallamıştı. «Hayır. Mishima'ya giderek Lord Hiro Matsu'yu, sonra Lord Sudara ve ailesini alacağımızı söyleyeceğiz. Anladınız mı?»

«Evet.»

«Şimdi yatıp uyuyun, Anjin San. Olacakları düşünüp üzülmeyin.»

«Anlıyorum, fakat bu gece ne olacak? Yani neden beni şatoya çağırıyorlar.»

Yabu ekşi ekşi gülmüştü. «Sizi herkese gösterecekler. İshido da sizi tekrar görmeyi istiyor sanırım. Bir konuk olduğunuz için size ilişmeyeceklerdir.»

Gri kimonolular onu daha önce görmüş olduğu Lord Toranaga'nın bölümüne götürdüler. Kiritsubo, Lady Sazuko ve çocuğu hâlâ orada oturuyorlardı. Toranaga'nın kalan samurayları da onların yanındaydı. Blackthorne banyo yaptıktan sonra kendisi için yeni kimononun hazırlanmış olduğunu gördü.

«Lady Mariko burada mı?»

Hizmetçiler, «Hayır efendim,» diye karşılık verdiler.

«Kendisini nerede bulabilirim. Önemli bir haber getirdim.»

«Bilmiyoruz, Anjin San. Özür dileriz.»

Blackthorne giyinmesini bitirdikten sonra sözlüğüne baktı. O gece kullanılması gerekebilecek bazı kelimeleri ezberledi. Sonra bahçeye çıktı.

Şimdi de en içteki hendeğin üstündeki köprüden geçiyordu işte. Etraflarını gri kimonoluların aldığı başka konuklar da aynı yöne gidiyorlardı. Onların gizli gizli kendisine baktıklarının farkındaydı.

Sonunda gri kimonolular onu çok büyük bir kapıdan soktular, sonra yalnız bıraktılar. Kendi adamları ve diğer samuraylar bir yana toplandılar. İngiliz cesaretle bu iyice ışıklandırılmış büyük salonda ilerledi.

Yüksek tavan altın yaldızlıydı. Yine altın yaldızlı sütunlar tavan kirişlerini tutuyordu. Beş yüz samuray ve hanımı oradaydı. Kadınlar gökkuşağı gibi renk renk giysiler içindeydiler ve parfümleri duvarlara takılı minik buhurdanlardan yükselen tütsülerin kokusuna karışıyordu. Blackthorne gözleriyle bu kalabalıkta Mariko, Yabu veya dost bir yüz aradı. Ama kimseyi göremedi. Yan tarafta konuklar sıraya dizilmişti; dipteki yüksek platformun önünde eğilmek için sıra bekliyorlardı. Prens Ogaki Takamato orada duruyordu. Blackthorne o sırada İshido'yu da gördü. Uzun boylu, ince, küstah halli adamın yüzüne tokat attığı anı hatırladı birden. Sonra parmakları onun boğazına dolanıvermişti.

Lady Ochiba platformda yalnızdı. Kadın ipek bir yastıkta rahat rahat oturuyordu. O kadar uzaktan bile kimonosunun ipeğinin eşsiz olduğu belliydi. Simsiyah renkteki ender bulunan ipek, altın iplikle dokunmuştu.

Lady Ochiba genç kız sanılacak kadar inceydi. Açık renk cildi ışıklı gibi duruyordu. Boyadığı kavisli kaşlarının altında iri gözleri çekikti. Saçını da ortadan ayırıp birer kanat gibi iki tarafta kabartmıştı.

Konuklar ağır ağır ilerliyorlardı. Blackthorne yanda ışıkta duruyor ve herkesten az bir baş uzun olduğu için de dikka-

ti çekiyordu. Bir konuğun yolundan çekilmek için nazik nazik gerilerken, Lady Ochiba'nın kendisine baktığını gördü. Sonra Ishido'ya döndü. Birbirlerine bir şeyler söylediler ve kadının yelpazesi sallandı. Gözleri yine ona dikildi. Blackthorne rahatsız olarak gözükmemek için bir duvara yaklaşacak oldu. Fakat bir gri kimonolu onun kolunu keserek nazik nazik, «Dozo,» deyip sırayı işaret etti.

Blackthorne de çaresiz tekrar sıraya girdi.

Önündekiler onu selamladı. Blackthorne da buna karşılık verdi. Sonra geridekiler de saygıyla eğildiler. Onlara da selam verdi. Kısa süre içinde salonda sesler kesildi. Herkes ona bakıyordu.

Önündeki erkek ve kadınlar sıkılarak yana çekildiler. Böylece kendisiyle platform arasında kimse kalmadı. Blackthorne bir an kasıldı, sonra o korkunç sessizlikte ilerledi.

Platformun önüne gelince başkalarından gördüğü gibi eğilip kadını selamladı. Sonra İshido'ya selam verdi. Kılıçlarının kemerinden çıkıp düşeceğini ve rezil olacağını düşünerek ödü patlamıştı. Neyse her şey yolunda gitti ve Blackthorne geriledi.

Lady Ochiba, «Lütfen bekleyin, Anjin San,» dedi.

Adam bekledi. Kadının gözleri kamaştıran pırıltısı ve dişiliği daha da artmış gibiydi. Lady Ochiba'nın fazlasıyla dişi olduğunu hissetti Blackthorne.

«Dilimizi konuştuğunuzu söylediler.» Sesi de son derece cana yakındı.

Blackthorne biraz şaşalayarak hemen aklına ilk geleni söyledi. «Beni affedin, altes. Ne yazık ki, kısa cümleler yapmak zorundayım. Sizi anlamak şerefine erişebilmek için de kısa sözler söylemenizi dileyeceğim.» Hayatının cevaplarına bağlı olduğunun farkındaydı. İçeridekilerin hepsi de onlara bakıyorlardı şimdi. «Doğum gününüzü saygılarımla kutlamama ve bin yıl daha zevkle yaşamanızı dilememe izniniz var mı?»

Lady Ochiba çok etkilenmişti. «Bunlar basit sözler değil, Anjin San.»

«Beni bağışlayın, altes. Bunları söylemesini dün gece öğrendim.» Blackthorne, İshido'ya, sonra yine kadına baktı. «Sa-

yın Lord İshido'yu selamlamama izin vermenizi dileyebilir miyim?»

«Evet, size bu izin verildi.»

Blackthorne büyük bir nezaketle, «İyi geceler, lord general,» dedi. «Geçen karşılaşmamızda ben çok çılgındım. Özür dilerim.»

Ishido da onun selamına karşılık verdi. «Evet, öyleydiniz. Hem çok da terbiyesizdiniz. Bu gece veya başka bir gece yine böyle delirmeyeceğinizi umarım.»

«O gece çılgındım. Lütfen beni affedin.»

«Böyle deliliğe barbarlar arasında çok sık rastlanıyormuş. **Neh?**»

Herkesin içinde bir konuğa böyle kaba davranmak çok kötüydü. Blackthorne'un gözleri bir an Lady Ochiba'ya gidince, onun da şaşırmış olduğunu anladı. Bunun üzerine talihini denemeye karar verdi. «Ah lord general, çok haklısınız. Barbarlar daima çılgındır. Ama ben artık samuray ve **hatamoto**'yum. Bu benim için çok büyük bir şeref. **Artık barbar değilim.**» Gemisinin kıçında durduğu zamanlar gibi bağırmadan konuşmuş fakat salonda herkese sesini duyurmuştu. «Artık samurayların tutumlarını ve biraz da **bushido** biliyorum. Artık barbar değilim. Lütfen beni bağışlayın.» Son sözleri kendinden emin bir tavırla ve kafa tutar gibi söylemişti. Japonların erkeklik ve gurura değer verdiklerini biliyordu.

İshido güldü. «Pekâlâ samuray Anjin San, özür dilemenizi kabul ediyorum. Cesaretiniz konusundaki söylentiler doğru. İyi. Çok iyi. Burada güvende olduğunuzu da söylemeliyim.» Gözleri davetlilere gitti. Herkes onun ne demek istediğini anlamıştı. «Şatoda güvendesiniz.»

«Teşekkür ederim. Sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim.»

«Rahatsızlık değil. Siz önemlisiniz, **neh?** Lord Toranaga'nın yanında özel yeriniz var. Ben asla unutmam. Bundan korkmayın.»

Blackthorne, Lord İshido'ya tekrar teşekkür ederek Lady Ochiba'ya döndü. «Altes, ülkemde Kraliçemiz var. Evet, ülkemi bir kraliçe yönetiyor. Ülkemde soylu hanımlara doğum günü

armağanı verilir hep. Hatta Kraliçeye bile.» Yeninin içindeki cepten bahçeden kesmiş olduğu pembe kamelyayı çıkardı. Kadının önüne bıraktı. Bir küstahlık etmiş olmaktan korkuyordu. «Böyle armağan vermek terbiyesizlikse beni affedin.»

Kadın çiçeğe baktı. Beş yüz kişi soluklarını tutarak kadının barbarın nezaket ve kafa tutmasına nasıl karşılık vereceğini beklediler. Acaba barbar kadını tuzağa düşürdüğünün farkında mıydı?

Lady Ochiba ağır ağır, «Ben bir kraliçe değilim, Anjin San,» dedi. «Sadece veliahtın annesi ve Lord Taiko'nun da dul eşiyim. Armağanınızı bir kraliçe gibi kabul edemem. Çünkü kraliçe değilim. Asla bir kraliçe olamam. Kraliçeymiş gibi davranamam ve zaten olmak da istemiyorum.» Sonra salondakilere bakarak gülümsedi. «Fakat doğum gününü kutlayan bir hanım olarak belki Anjin San'ın armağanını kabul etmeme izin verirsiniz.»

Odadakiler alkışlamaya başladılar. Blackthorne eğilerek selam verdi. Armağanın kabul edildiğini anlamıştı. Salondakiler sessizleşince Lady Ochiba seslendi. «Mariko San, öğrencinizle övünebilirsiniz, neh.»

Mariko yanında çocuk sayılacak bir gençle konukların arasındaydı. Blackthorne, Kiritsubo ve Lady Sazuko'yu da farketti. «İyi geceler, Lady Toda,» dedi. Sonra başarısı yüzünden sarhoş olduğu için Latince ekledi. «Sizin varlığınız yüzünden gece daha da güzel.»

Kadının yanakları kızardı ve Japonca cevap verdi. «Teşekkür ederim, Anjin San.» Mariko platforma yaklaştıysa da genç geride kaldı. Mariko, Lady Ochiba'nın karşısında eğildi. «Benim pek yardımım dokunmadı. Ochiba Sama. Bunu Anjin San çalışmasına ve Hıristiyan rahiplerini kendisine verdiği kitaba borçlu.»

Ochiba başını salladı. «Ah o dil kitabı!» Blackthorne'dan bunu kendisine göstermesini istedi. İngiliz, Mariko'nun da yardımıyla kitabı açıkladı. Ochiba da, İshido da âdeta büyülenmişlerdi. «Bundan bizde almalıyız, lord general. Lütfen bu kitaplardan yüz tane ısmarlayın. Bunlar sayesinde gençlerimiz kısa süre içinde barbarca öğrenirler, neh?»

«İyi bir fikir, Lady Ochiba. Kendi çevirmenlerimizi ne denli çabuk yetiştirirsek o kadar iyi.» İshido güldü. «Hıristiyanlar kendi tekellerini kendileri kaldıracaklar böylece, neh?»

Konukların önünde duran altmış yaşlarında, saçları iyice kır bir samuray, «Hıristiyanların hiçbir tekeli yoktur,» diye karşılık verdi. «Biz Hıristiyan rahiplerden çevirmenlik yapmalarını istiyoruz, hatta bu konuda ısrar ediyoruz, lord general. Çünkü iki taraflı konuşabilen ve yine iki tarafın güvenebileceği bir onlar var. Bu kuralı Lord Goroda koydu, neh? Sonra da Taiko devam ettirdi.»

«Tabii Lord Kiyama. Ben Hıristiyan olan daimyo ve samuraylara saygısızlık etmek istemedim. Sadece Hıristiyan rahiplerin tekelinden sözettim. Çin'le ticaretimizi Hıristiyan rahipler kontrol etmese bizim için çok iyi olur.»

Kiyama, «Hiçbir zaman bir aldatma olmamıştır, lord general,» diye ısrar etti. «Fiyatlar uygun, ticaret kolay ve rahipler de sadece kendi adamlarını kontrol ediyorlar.»

Lady Ochiba araya girdi. «Ah, Lord Kiyama. Sözlerini düzelttiğiniz için Lord İshido'nun onur duyduğundan eminim. Öyle değil mi, lord general? Lord Kiyama'nın öğütleri olmasa Meclis ne yapardı?»

İshido mırıldandı. «Tabii.»

Kiyama memnun kalarak resmi bir tavırla eğildi. Ochiba gence bakarak, «Sen ne düşünüyorsun Saruji San?» diye sordu. «Barbarların dilini öğrenmeyi ister misin?»

Çocuk kendisine bakılmasından sıkılarak kızardı. Yakışıklı ve inceydi; on beş yaşından daha büyükmüş gibi davranmaya çalışıyordu. «Oh, bunu yapmama gerek kalmayacağını umarım, Ochiba Sama. Fakat emir verilirse gayret ederim tabii. Evet hem de olanca gücümle çalışırım.»

Çocuğun zekâsı gülüşlere yol açtı. Mariko San Japonca konuşarak gururla, «Anjin San,» dedi. «Oğlum Saruji.» Blackthorne bu arada Kiyama'nın adını duymuş ve endişelenmişti. Saruji'yi eğilerek selamladı. Çocuk da buna resmi bir tavırla karşılık verdi.

«Fevkalâde bir erkek, neh? Böyle bir oğlunuz olduğu için

talihlisiniz, Mariko Sama. Fakat bu kadar büyük bir oğlunuz olabilir mi?»

Ochiba, «Siz daima böyle nazik misiniz, Anjin San?» diye sordu. «Hep böyle hoş şeyler mi söylersiniz?»

Blackthorne bu iltifata cevap verirken Mariko, Lord Kiyama'nın ona kötü kötü baktığını gördü. «İzin verirseniz size Anjin San'ı takdim edeyim, Lord Kiyama.»

Lord Kiyama İngilizin düzgün selamını nezaketle aldı. «Sizin Hıristiyan olduğunuzu iddia ettiğinizi söylüyorlar.»

«Evet lordum, fakat başka mezheptenim.»

«Sizin mezhebinizi, Nagasaki, Kyushu veya Hıristiyan daimyo'ların sahip oldukları topraklarda istemiyoruz.»

«Ben bir rahip değilim, sayın lord. Ben buraya rahiplik etmeye ya da öğretmeye gelmedim. Sadece ticaret yapmayı arzu ediyorum.»

«Sizin ticaretinizi istemiyorum. Sizi de topraklarımda istemiyorum. Topraklarıma girmeniz yasaktır. Yoksa sizi öldürtürüm. Anlıyor musunuz?»

Blackthorne, «Evet,» diye cevap verdi. «Anlıyorum. Çok üzgünüm.»

«İyi.» Kiyama kurumla İshido'ya döndü. «Bu mezhepteki barbarları İmparatorluğumuza sokmamalıyız. Bunu Meclisin gelecek toplantısında teklif edeceğim. Lord Toranaga'nın bir yabancıyı, özellikle bu adamı samuray yapmakla hata ettiğini açık açık söylemek zorundayım.»

«Bunun ne önemi var? Şimdiki Kwanto Lordunun bütün hataları yakında düzelecektir. Neh?»

Lord Kiyama, Ochiba'ya gülümsedi. Kadından çok hoşlanırdı. «Lord Toranaga iki gün sonra kendi sınırlarından çıkacakmış. O gün naiplerin veliahtın önünde eğilmesine izin vereceğinizi umarım.»

«Veliaht bundan onur duyacaktır, lordum. Daha sonra siz ve buradaki herkes bir şiir yarışmasına katılırsınız belki. Belki naipler jüri olurlar.»

Bu sözleri alkışlar izledi.

«Teşekkür ederim, ama Prens Ogaki ve bazı hanımların jüride olmaları daha uygun.»

«Madem öyle istiyorsunuz... Sorun yok.»

«Bu yarışmanın konusu ne olacak Lady Ochiba?» Kiyama savaştaki cesurluğu kadar ozanlığıyla da ün yapmıştı.

Lady Ochiba hemen, «Mariko San, lütfen Lord Kiyama'ya siz cevap verin,» diyerek bu işi üstünden attı. Çünkü Mariko'nun ünlü bir şair olmasına karşılık Lady Ochiba'nın bu konuda yeteneği yoktu.

Mariko işe başlama zamanı geldiğini anlayarak memnun kaldı. Bir an düşündü. «Şiirin konusu bugünle ilgili olmalı. İlk satır da: **Yaprаksız bir dalda...**»

Ochiba ve diğerleri seçtiği konu dolayısıyla onu tebrik ettiler. Kiyama da nazikleşmişti. «Harika fakat sizinle yarışmak için çok iyi olmanız gerekecek, Mariko San.»

«Beni affedeceğinizi umarım, lordum. Ben yarışmayacağım.»

Kiyama güldü. «Yarışacaksınız tabii. İmparatorluğun en iyi şairelerinden birisiniz! Yarışmaya katılmazsanız bu işin zevki kalmaz.»

«Özür dilerim efendim, ama burada olmayacağım.»

Ochiba atıldı. «Ne demek istiyorsunuz, Mariko San?»

Mariko, «Beni affedin, Lady Ochiba,» diye cevap verdi. «Fakat yarın Lady Kiritsubo ve Lady Sazuko'yla buradan ayrılayacağım.»

İshido'nun gülüşü silindi. «Nereye gideceksiniz?»

«Lordumla buluşmam gerekiyor.»

«Lord Toranaga birkaç gün sonra burada olacak. Neh?»

«Lady Sazuko eşini görmeyeli aylar var. Lord Toranaga da son oğlunu görme zevkine erişemedi henüz. Lady Kiritsubo da bizimle gelecek tabii.»

İshido, «Yorgun olduğunuz belli, Lady Toda,» diye karşılık verdi. «Daha yeni geldiniz. Böyle özel bir işi konuşmanın zamanı değil,» Lady Ochiba'ya döndü. «İsterseniz kalan konuklarımızla ilgilenin.»

Lady Ochiba şaşırmıştı. «Tabii, tabii.» Konuklar yine sıraya girdiler. O sırada Mariko tekrar söze başladı. «Teşekkür ederim, lord general, ama bu özel bir mesele değil. Konuşacak bir şey de yok. Yarın hanımları olarak lorduma saygılarımı sun-

maya gideceğim.»

Ishido buz gibi bir sesle, «Buraya Gökyüzünün Oğlunun ve naiplerin daveti üzerine geldiniz,» dedi. «Lütfen sabırlı olun. Lordunuz kısa süre sonra burada olacak.»

«Kabul ediyorum, efendim. Fakat İmparatorun daveti ayın yirmi ikisinde. Bu davet benim veya başkalarının Osaka'da hapsedilmesini buyurmuyor, değil mi? Yoksa...»

«Nezaketinizi unutuyorsunuz, Lady Toda.»

«Beni affedin, böyle bir şeyi asla istemem.» Mariko saray sekreteri Ogaki'ye döndü. «Lordum, İmparatorumuzun daveti yesi kendisi gelene kadar burada kalmamı emrediyor mu?»

Prens Ogaki'nin gülüşü dondu. «Davet bu ayın yirmi ikisi içindir. O gün burada olmanız gerekiyor.»

«Teşekkür ederim, lordum.» Mariko selam vererek yine platforma döndü. «O zaman burada bulunmam gerekiyormuş, lord general, onun için yarın yola çıkacağım.»

«Rica ederim, sabırlı olun Lady Toda. Naipler sizi karşıladılar. Hem İmparatorumuzun ziyareti için çok hazırlıklar yapmak gerekiyor. Örneğin Lady Ochiba...»

«Özür dilerim, efendim. Fakat lordumun emri daima her şeyden önemlidir. Yarın gitmem gerekiyor.»

«Yarın gidemeyeceksiniz. Lady Ochiba'nın yarışmasına katılmanız sizden rica edildi. Hayır size yalvarıldı. Şimdi Lady...»

«Yani arzuma karşı gelerek buraya hapis mi ediyorsunuz beni?»

Ochiba, «Mariko San, lütfen şimdi bu meseleyi bırak,» diye mırıldandı.

«Özür dilerim, Ochiba Sama, ama ben basit bir insanım. Lordumdan emir aldığımı açık açık söyledim. Buna itaat edemezsem nedenini bilmek isterim. Lord general, ayın yirmi ikisine kadar burada hapis miyim? Öyleyse bunun için kim emir verdi?»

İshido ona boyun eğdirmek için ağır ağır konuştu. «Burada şerefli bir konuksunuz. Lordunuzun yakında burada olacağını tekrarlıyorum, Lady Toda.»

Mariko onun gücünü hissederek karşı koydu. «Evet, ama özür dilerim. Sizden saygıyla şunu soracağım: On sekiz gün

Osaka şatosunda hapis mi edileceğim. Öyleyse bu emri kim verdi?»

İshido gözlerini ona dikmişti. «Hayır, hapis değilsiniz.»

«Teşekkür ederim, efendim. Böyle açık açık konuştuğum için beni affedin.» Salondaki kadınlardan çoğu yanlarındaki ahbaplarına dönmüş fısıldaşıyorlardı. Onlar da Osaka'da zorla tutulmaktaydılar. Çoğu da, Lady Toda gidebilirse biz neden gitmeyelim, diye düşünmekteydi.

İshido birden bu fısıltıların kesilmesini sağladı. «Fakat böyle haddinizi bilmeden konuştuğunuz için Naipler Meclisine başvurarak arzunuzu reddetmenin görevim olduğunu düşünüyorum, Lady Toda. Böylece başkaları da sizin gibi bir hataya düşmezler.»

Mariko, «Şeref duyarım, efendim,» diye cevap verdi. «Fakat görevim lorduma karşıdır.»

İshido. «Naipler Meclisinin emrini dinlemeyi red mi ediyorsun?» diye gürledi.

Mariko gururla konuştu. «Hayır efendim. Fakat Meclis lorduma karşı olan görevimi önlerse iş değişir. Bir samurayın en önemli görevi lorduna karşı olanıdır.»

«Naiplerle konuşmak için sabırla bekleyeceksiniz.»

«Özür dilerim, ama lordum hanımlarına eşlik etmemi istedi.» Yeninden bir sarılı parşömen çıkararak resmi bir tavırla İshido'ya verdi.

Adam mührü koparaarak açıp okudu. Sonra başını kaldırdı. «Öyle de olsa naiplerin kararını bekleyeceksiniz.»

Mariko umutla Ochiba'ya baktı, ama kadının hoşnutsuzluğunu okudu yüzünden. Kiyama da oralı değildi.

«Rica ederim, lord general. Ortada savaş yok. Lordum da naiplerin emrine uyuyor. On sekiz gün...»

«Bu mesele kapandı.»

«Sözlerimi bitirme nezaketini gösterdiğiniz zaman bu mesele kapanacaktır, lord general. Ben ezilip geçilecek bir köylü değilim. Ben Toda noh Buntaro noh Hiro Matsu'yum. Lord Akechi Jinsai'nin kızıyım. Soyum Takashima'ya kadar gider. Bin yıldır samurayız biz. Ben ne tutsak, ne rehine, ne de hapis olabilirim. İmparatorumuz ziyaret edene kadar, yani bu on sekiz

gün bildiğim gibi dolaşıp istediğim yere gideceğim.»

«Efendimiz... Taiko köylüydü. Pek çok samuray köylüdür. Her daimyo geçmişte bir köylüydü. İlk Takashima bile öyle. Herkes vaktiyle köylüydü. Beni dikkatle dinleyin. Naiplerin emirlerini bekleyeceksiniz.»

«Hayır, özür dilerim, görevim lorduma karşıdır.»

İshido hiddetlenerek ona doğru yürüdü.

O sırada kapıda bir hareket oldu. Gözleri yaşlı bir hizmetçi kalabalığın arasından geçerek Ochiba'nın yanına koştu. «Hanımım...» diye inledi. «Yodoka Sama... sizi soruyor. Acele etmelisiniz. Veliaht da orada...»

Ochiba endişeyle Mariko ve İshido'ya, sonra da kendisini süzmekte olan konuklarına baktı. Telaşla kalkarak salondan çıktı.

İshido durakladı. «Sizinle sonra görüşeceğim, Mariko San.» Lady Ochiba'nın peşisıra gitti.

Adam çıkar çıkmaz fısıltılar tekrar başladı. Blackthorne yaklaşarak, «Mariko San,» dedi. «Ne oluyor?»

Genç kadın boş gözlerle hâlâ platforma bakıyordu. Kiyama elini kılıcının kabzasından çekerek seslendi. «Mariko San!»

«Evet, efendim?»

«Evinize dönmenizi tavsiye edebilir miyim? Belki daha sonra sizinle konuşmama izin verilir. Örneğin Domuz Saatinde?»

«Evet, evet, tabii. Lütfen beni affedin fakat...» Devam edemeyerek sustu.

«Bu kötü bir gündü, Mariko San. Tanrı sizi korusun.» Kiyama ona arkasını dönerek kendinden emin bir tavırla odadakilere seslendi. «Hepimizin evlerine dönerek beklemesi uygun olur sanırım. Zamanı geldiyse Sonsuzluğun Lady Yodoka'yu kolaylık ve şerefle alarak huzura kavuşturması için dua edelim.» Yanında donmuş gibi duran Saruji'ye baktı. «Sen benimle gel.» Saruji onun peşisıra yürüdü ama annesini bırakmayı istemiyor, öte yandan da o emri dinlemesi gerektiğini düşünüyordu.

Marika salondakileri selamladı. Kiri endişeli endişeli bakınan Lady Sazuko'nun elini tuttu ve Mariko'nun ardından gittiler. Yabu da Blackthorne'un yanına geldi. Birlikte giderlerken kendilerinden başka Toranaga üniforması giymiş erkek olmadı-

ğının farkındaydılar.

Dışarıda onları gri kimonolular bekliyordu.

***

Yabu bağırmaya başladı. «Tanrılar aşkına, neden böyle bir işe kalkıştınız? Bu budalalık.»

«Özür dilerim.» Mariko, Yabu'nun terbiyesizliğine kızmıştı ve bir an önce oradan gitmek istemesinin de bir nedeni vardı. «Böyle oldu işte. Bilemiyorum. Lütfen beni affedin, Yabu Sama. Lütfen beni affedin, Anjin San.»

Yabu, «Bir fırtına çıkardınız,» diye homurdandı. «Bu fırtınada hepimiz ölüp gidebiliriz.»

«Belki, fakat bizi buraya hapsetmeye hakları yok. Lord Toranaga bana emir verdi...»

«Çılgınca emirler. Lord Toranaga'nın kafasına şeytan yerleşmiş olacak. Özür dilemeli ve gerilemelisiniz. Bundan böyle güvenlik önlemleri daha da arttıralacaktır. İshido buradan ayrılmamızı sağlayacak olan izinleri iptal ettirecektir. Her işi mahvettiniz.» Blackthorne'a baktı. «Şimdi ne yapacağız?»

«Affedersiniz. Anlayamadım.»

Üçü, Mariko'nun şatonun son duvarı içinde kalan evine yeni gelmişlerdi. Gri kimonolu samuraylar onlara eşlik etmiş, sonra kadının kapısında nöbet beklemeye başlamışlardı. Kiri ve Lady Sazuko kendi dairelerine geçmişlerdi. Onların kapılarında da 'şeref' muhafızları vardı tabii. Mariko, Lord Kiyama'yla konuştuktan sonra onları göreceğine söz vermişti.

Sazuko neredeyse ağlayacaktı. «Fakat muhafızlar sizi yanımıza bırakmayacaklardır, Mariko San.»

Mariko, «Hayır, hayır, üzülmeyin,» demişti. «Şato içinde yanımızda muhafızlar olması şartıyla rahat rahat dolaşabiliriz.»

«Size engel olacaklar. Ah neden yaptınız...»

Kiri hiç korkmadan konuşmuştu. «Mariko San haklı çocuğum. Bir şey değişmedi. Seni kısa süre sonra göreceğiz, Mariko Chan.» Kiri iç daireye geçip kahverengi kimonolular demirli kapıyı kapayınca, Mariko da rahat bir soluk alarak Yabu ve Blackthorne'la kendi dairesine dönmüştü.

İshido'yla uğraştığı sırada Blackthorne'un elini kuşağında-

ki kısa kılıcı attığını da anımsıyordu. Bu hareket kendisine cesaret vermişti. Evet, Anjin San, diye düşündü. Bir tek sana güvenebilirim. İhtiyacım olduğu an oradaydın.

Gözleri karşısında bağdaş kurmuş oturan Yabu'ya gitti. Yabu'nun peşisıra gelerek kendisini desteklemesine şaşmıştı. Yabu'yu yumuşatmaya çalıştı. «Budalalığımı affedin, Yabu Sama.» Sesinden pişmanlığı okunuyordu ve ağlamaklı olmuştu. «Siz haklısınız tabii. Ben sadece budala bir ikadınım.»

«Kabul ediyorum. İshido'ya kendi ininde kafa tutmak aptallıktır, **neh?**»

«Evet çok üzgünüm. Beni bağışlayın. Size sake veya çay ikram edebilir miyim?» Mariko el çırptı. İç kapı açılarak saçları karışmış, ağlamaktan gözleri şişmiş Chimmoko gözüktü. «Konuklarıma çay ve sake getir. Yiyecek de isterim. Hem kendine çeki düzen ver. Ortaya böyle çıkmaya nasıl cesaret ediyorsun. Burasını ne sanıyorsun? Bir köylünün kulübesi mi? Beni Lord Kasigi'nin önünde utandırıyorsun.»

Chimmoko ağlayarak kaçtı.

«Özür dilerim efendim. Hizmetçinin terbiyesizliğini affedin.»

«Ziyanı yok, **neh?** İshido ne olacak? Ah, Lady Toda... Köylülerle ilgili olan ok tam hedefine vurdu ve büyük lord generalin fazla canını yaktı. Büyük bir düşman kazandınız.»

«Böyle mi düşünüyorsunuz? Ona hakaret etmek niyetinde değildim.»

«Kendisi köylüdür ve daima da öyle kalacaktır. Onun için de samuraylardan nefret eder.»

«Bunu bildiğiniz için ne kadar akıllısınız, lordum. Bana da söylediğiniz için teşekkür ederim.» Mariko başını eğerek yalandan gözyaşlarını sildi. «Sizin gücünüz olduğu için kendimi ne kadar güvende hissettiğimi söyleyebilir miyim?... Siz olmasaydınız orada bayılırdım, Lord Kasigi.»

Yabu, biraz yatışır gibi oldu. Kadının böyle konuşması Yabu'nun kendisini çok üstün sanmasına yol açmıştı. Biraz sonra da iyice yumuşadı. Mariko, «Aptallığını Anjin San'a da anlatmama izin verir misiniz?» diye mırıldandı.

«Pekâlâ...»

Mariko minnetle eğilip selam verdikten sonra Blackthorne'a dönerek Portekizce konuşmaya başladı. «Dinle, Anjin San. Özür dilerim, ama önce bu huysuz adamı yatıştırmam gerekti.» Ona olanları anlattı. Sonra ekledi. «Lord Yabu da sizin fikrinizi soruyor. Aptallığım yüzünden sizi düşürdüğüm durumdan kurtulmak için ne yapmalıyız?»

Blackthorne irkildi. «Şimdi anlıyorum, Mariko San. Niyetin zaten buydu değil mi?»

«Evet, özür dilerim...»

Adam dönerek geceye baktı. Bahçeyi çevreleyen taş duvarlara meşaleler takılmıştı. Bitkilerin yapraklarında su damlaları titreşiyordu.

Kadın onun dönmeden, Lâtince «Sen,» dediğini duydu. «Seninle özel olarak konuşmalıyım.»

«Evet, seninle konuşmayı ben de istiyorum.» Kendisine güvenemediği için Yabu'ya bakmıyordu kadın. «Bu gece seni bulacağım.» Sonunda Yabu'ya döndü. «Anjin San da aptallığımı kabul ediyor. Beni affedin.»

«Ama bunun ne yararı var artık?»

Kadın kayıtsız bir tavırla konuştu. «Anjin San, bu gece Kiritsubo San'a gideceğim. Kendisi akıllıdır. Belki bir çare düşünür.»

Yabu kadının tüylerini ürperten bir kesinlikle, «Tek çare var,» diye söylendi. «Yarın özür dileyecek ve kalacaksınız.»

***

Kiyama tam vaktinde geldi. Mariko onun yanında Saruji'yi görünce ani bir umutsuzluğa kapıldı. Kısa bir süre nazik nazik konuştuktan sonra Kiyama «Şimdi lütfen anlatın, Mariko Chan,» dedi.

«Savaş yok, lordum. Buraya kapatılmamalıyız. Bize rehineymişiz gibi davranamazlar. İstediğim yere gidebilirim.»

«Rehine olmak için savaşa gerek olmadığını siz de biliyorsunuz. Lady Ochiba efendinizin güveni için Yedo'da tutuldu ve kimse de savaşta değildi.»

Mariko adama baktı. «Özür dilerim, ama Lord İshido küs-

tahlığıyla beni sinirlendirdi. Emir aldım, efendim. Kiri ve Lady Sazuko'yu birkaç gün buradan alarak efendime götürmemde bir kötülük yok.»

«Bunun olanaksızlığını biliyorsunuz. Lord Toranaga da bunu bilir.»

«Özür dilerim, ama efendim bana emir verdi. Bir samuray efendisinin emirleri konusunda soru sormaz.»

«Evet ama ben sorabilirim. Çünkü bunlar saçma. Efendiniz de asla saçmalamaz, hata da yapmaz. Hem sizi de sorguya çekme hakkım olduğunda ısrar ediyorum. Ömrünüz boyunca size değer verdim. Hiro Matsu Sama en eski arkadaşımdır. Babanız da hayatının son on dört günü dışında en sevdiğim arkadaşım ve şerefli müttefikimdi. Yapabileceğiniz iki şey var, Mariko Chan. Ya özür diler kalırsınız, ya gitmeye kalkar ve durdurulursunuz.»

«Özür dilerim, kalamam.»

«Bana bakın!» Kadın itaat etti. «Ben Kiyama Ukon noh Odanaga, Higo, Satsuma ve Osumi Lordu, Japonya'nın bir naibi ve Fujimoto soyundan gelen bir samuray, Japonya'nın da baş Hıristiyan daimyo'suyum. Size kalmanızı söylüyorum.»

«Özür dilerim. Feodal lordum kalmamı yasakladı.»

Lord Kiyama eliyle onun oğlunu işaret etti. «Torunumla Saruji'nin evliliği... Kendinizi böyle küçültürseniz bu evliliğe izin veremem.»

Mariko'nun kederi gözlerinden okunuyordu. «Anlıyorum, lordum.» Oğlunun umutsuzluğunu da fark etmişti. «Çok üzgünüm, Saruji, fakat görevimi yapmalıyım.»

Saruji dayanamadı. «Lütfen beni affedin anne... fakat veliahta karşı olan görevleriniz, Lord Toranaga'ya olan görevlerinizden daha önemli değil mi? Veliaht bizim asıl lordumuz neh?»

Kadın bir an düşündü. «Evet ve hayır oğlum. Lord Toranaga'nın üzerimde hakları var. Ama veliahtın yok.»

«Affedersiniz anne, anlayamadım. Veliaht bir emir verirse, Lord Toranaga'nın sözlerinin değeri kalmaz değil mi?»

Mariko sesini çıkarmadı.

«Bu senin fikrin mi oğlum? Yoksa bunu kafana başkası mı soktu?»

Saruji kaşlarını çatarak anımsamaya çalıştı. «Lord Kiyama ve ziyaretçi başrahiple bunu konuşmuştuk. Hatırlamıyorum. Belki ben böyle düşündüm. Başrahip haklı olduğumu söyledi değil mi, efendim?»

«Kendisi ülkemizde veliahtın Lord Toranaga'dan daha önemli olduğunu söyledi. Yasalara göre bu böyle. Lütfen oğlunuza cevap verin, Mariko San.»

«Veliaht Kwampaku olsaydı, Taiko gibi bu ülkenin yöneticisi sayılırdı. O zaman Lord Toranaga'yı değil kendisini dinlerdim. Ama Yoemon henüz çocuk sayılıyor. Onun için de yasalar kendisini ülkenin yöneticisi olarak kabul etmiyor. Bu soruna cevap veriyor mu?»

Lord Kiyama, «Naipler Meclisinin emrini dinleyecek misiniz?» dedi.

«Hayır efendim. Beni affedin.»

Kiyama, «Saruji San, lütfen beni dışarıda bekle,» diye emretti.

Saruji son derece üzüldüğü için güçlükle konuşabildi. «Evet, efendim. Lütfen bana izin verin, anne.»

«Tanrı sonsuzluğa kadar seninle olsun, yavrum.»

Kiyama, «Buna 'Amin' demek gerek,» diye mırıldandı.

«İyi geceler oğlum.»

«İyi geceler anne.»

Yalnız kaldıkları zaman yaşlı adam söylendi. «Ziyaretçi başrahip çok endişeliydi.»

«Benim yüzümden mi, lordum?»

«Evet. Kiliseyi, o barbarı ve barbarın gemisini düşünüyor. Önce bana o barbarı anlatın.»

«Eşsiz bir adam. Çok güçlü ve akıllı. Denizde gemisinin âdeta bir parçası oluyor... Cesaret bakımından ona erişebilecek kimse yok.»

«Bana onun gemisinden ve adamlarından söz edin.»

Mariko olayları olduğu gibi aktardı.

«Lord Toranaga ona neden gemisiyle birlikte para, samu-

ray ve bağımsızlığını verdi?»

«Böylece Anjin San'ı düşmanlarının üstüne saldırtacak. Anjin San'ın düşmanları efendimin de düşmanları zaten. Portekizliler, o Portekizlilere akıl veren rahipler, Lord Harima, Lord Onoshi ve siz efendim.»

«Kilise Lord Toranaga'nın düşmanı değil ki! Rahipler de öyle.»

«Fakat efendim böyle düşünüyor. Rahiplerin de sizin gibi Lord İshido'yu desteklediğine inanıyor.»

«Ben veliahtı destekliyorum. Kilisemizi mahvetmek istediği için de efendimizin aleyhindeyim.»

«Özür dilerim, ama bu doğru değil. Efendim lord generalden çok üstündür. Siz yirmi defa onun müttefiki olarak savaştınız. Kendisine güvenileceğini biliyorsunuz. Neden onun düşmanlarıyla birleşiyorsunuz? Lord Toranaga daima ticaret yapılmasını istedi. Lord general ve Lady Ochiba gibi Hıristiyanlara düşman da değildir.»

«Beni affedin, Mariko San, fakat Tanrı önünde yemin ederim ki, Lord Toranaga aslında Hıristiyanlıktan nefret etmektedir. Kendisi veliahtla Lady Ochiba'yı da ortadan kaldırmak niyetindedir. O sadece Şogun olmak istiyor. Şogun olmayı tasarlıyor!»

«Buna inanamam, lordum.»

«Biliyorum, ama bu haklı olduğunuz anlamına gelmez.» Bir an kadını süzdü. «Anlattığınıza göre, Anjin San ve gemisi kilise için büyük bir tehlike, neh? Kendisi kara gemiyi ele geçirirse kilisemiz çok zarar görür.»

«Evet.»

«Fakat siz hâlâ kiliseye değil, o dinsize yardıma çalışıyorsunuz. neh?»

«Evet, ama artık rahiplerin bize her söylediklerinin doğru olmadığını biliyorum. Bunu Tsukku San da itiraf etti.»

Lord Kiyama, «Ziyaretçi başrahip,» dedi. «Tsukku San'dan bir haber almış. Bana söyleyeceğiniz bir şey varmış.»

«Bunu ancak yarın başrahibi gördükten sonra açıklayabilirim.»

«Ziyaretçi başrahip bunu bana hemen anlatmanızı istedi.»

Mariko başka çaresi olmadığını anladı. «Sadece Lord Onoshi'nin sizi zehirletmeye hazırlandığını öğrendim efendim. Lord Harima da kendisine yardım edecekmiş. Bunu Lord Harima'nın yeğeni Uraga'dan duyduk.»

Kiyama irkildi. Anjin San'ı öldürtmek için gemiye bir adam göndertmişti. Ama geçen seferki gibi İngiliz kurtulmuş ve o arada birkaç adamı hayatını kaybetmişti. O samuraylardan biri de Uraga'ydı. Onoshi'nin suçunu açıklayabilecek tek kişi ölmüştü.

«Buna inanamam, Mariko San. Dikkatli davranacağım, ama buna inanamam.»

«O halde bir şey söyleyeyim. Lord İshido'nun Anjin San'ı muhafızlarına korutturması garip değil mi?»

«Neden garip olsun?»

«Tanrı esirgesin, siz ölecek olursanız Lord Onoshi, Kyushu'nun en ileri gelen Hıristiyan daimyo'su olacaktır. Lord General İshido, Onoshi'yi zaptedebilmek için ne yapabilir? Hiç... Sadece belki Anjin San'ı onun üstüne yollar.»

Kiyama mırıldandı. «Olabilir.»

«Anjin San'ı korumasının tek nedeni var... Onu Portekizlilere ve dolayısıyla Kyushu'daki Hıristiyan daimyo'lara karşı kullanacak.»

«Olabilir.»

«Anjin San sizin için de, Onoshi için de, İshido için de değerli olabilir. Çok bilgili. Ancak onun bilgisi sayesinde barbarlardan hatta Portekizlilerden korunabiliriz.»

Kiyama aşağı gören bir tavırla söylendi. «İstediğimiz zaman onları ezer atarız. Onlar bir attaki sineklerden farksızdırlar.»

«Kilise kazanır ve ülke dua ettiğimiz gibi Hıristiyan olursa ne yapacağız? Yasalarımız kalabilecek mi? Bushido kalabilecek mi? Hazırlıklı olmazsak hiçbir şeyimizi koruyamayacağız.»

Adam cevap vermedi.

Kadın, «Yalvarırım, lordum,» diye mırıldandı. «Anjin San'a dünyanın başka yerlerinde neler olduğunu sorun.»

«Bunu yapamayacağım. O barbar sizi büyülemiş, Mariko San. Ben rahiplere inanıyorum. Anjin San'ı Şeytan yetiştirmiş.» Ayağa kalktı. «Neyse ben gideyim. Bu bilgi için teşekkür ede-

rim.»

Mariko yeninden üstü mühürlü küçük bir rulo çıkardı. «Lord Toranaga bunu size vermemi istedi.»

Kiyama mühürlere baktı. «İçinde ne yazılı olduğunu biliyor musunuz, Mariko San?»

«Evet, yakalanırsam mektubu ortadan kaldırmam ve haberi ağızdan vermem emredildi.»

Kiyama mühürleri kırdı. Toranaga aralarında barış olması istediğini, veliahtı desteklediğini bildirerek Onoshi'nin planı hakkında bilgi veriyordu. Sonra, 'İshido'nun aranızdaki gizli anlaşmaya ihanet ettiğine dair haber aldım,' diyordu. 'İshido Kwanto'yu sana vereceğini söylemişti. Ama kendisi üvey kardeşim Zataki'yle de anlaştı. Bana ihanet etmesi şartıyla Kwanto'yu ona vaat etti. Lütfen beni affet eski dost, ama sana da da ihanet ettiler. Ben ölür ölmez senin soyun da, Hıristiyan kilisesi de ortadan kaldırılacaktır. Bunları düşünmeni rica ederim. Kısa süre sonra iyi niyetimin kanıtını da göreceksin.'

Kiyama mektubu tekrar okudu. Kadın da emredildiği gibi onu gözetliyordu. Toranaga, «Ona dikkatle bak, Mariko San,» demişti. «İshido'yla Kwanto konusundaki anlaşmasından emin değilim. Bunun doğru olup olmadığını yüzünden anlayacaksın. Onun için mektubu kendisine uygun zamanda vermelisin.»

Kiyama'nın yüzünü gören kadın o haberin doğru olduğunu anlamıştı.

Yaşlı daimyo başını kaldırdı. «Onun iyi niyetinin kanıtı siz misiniz? Yani o kurbanlık koyun?»

«Hayır, efendim.»

«Size inanmıyorum. Efendinize de öyle. Onoshi işi belki doğru. Fakat gerisi... Lord Toranaga eskisi gibi gerçeklere bal ve zehir karıştırıyor yine. Korkarım asıl size ihanet edildi, Mariko San.»

***

49

«Öğleüzeri yola çıkacağız.»

«Olmaz, Mariko San.» Sazuko ağlamaklı olmuştu.

Kiri, «Evet,» diye başını salladı. «Dediğin gibi, yarın gideceğiz.»

Mariko kadına baktı. «Lord Toranaga'ya güvercinle haber yollayacağım. Olanları yazacağım. Şafağın ilk ışıklarıyla yola çıkacak. İshido'nun adamları yarın tatsızlık çıkarsa güvercinlerimi de öldürmeye kalkışacaklardır. Göndermek istediğiniz bir haber var mı?»

Kiri, «Hayır,» diye cevap verdi. «Gitmemize razı olurlarsa Osaka'daki bütün rehineler de şatodan ayrılmaya kalkacaklardır. İshido zor durumda kalacak ve gücünü kaybedecektir. Buna asla razı olamaz.»

Mariko memnun memnun gülümsedi. «Evet. Öyle de olsa kendisi tuzağa düştü.»

Kiri ona bakıyordu. «Efendimiz sekiz gün sonra burada olacak, **neh?** Burada olması gerek. Gökyüzünün Oğlu geleceğine göre efendimiz bunu yapmak zorunda. **Neh?**»

«Evet.»

Kiri kapının kapalı olup olmadığına baktıktan sonra, «O halde Gökyüzünün Oğlunu çağırma fikrini Lady Ochiba'nın kafasına sokmamı neden gizlice benden istedi?» diye sordu.

Mariko şaşırdı. «Bunu efendimiz mi istedi?»

«Evet, Yokose'de Lord Zataki'yi gördükten sonra. Efendimiz neden kendi kendisine tuzak kursun?» İçini çekti. «Bana her şeyi açıklamadığını biliyorum, Mariko Chan.» Kadının sinirlendiğini anlayarak ekledi. «Ama efendim, gönderdiği haberde sana çok güvendiğini belirtiyordu. Ancak bu kafamda türlü sorular belirmesine engel olamaz tabii.»

Mariko ayağa kalktı. «Bu şafağa kadar sizinle burada kalacağım, Kiri San. Ama önce Anjin San'la konuşmam gerek.»

Birlikte dışarıya çıktılar. Onları gören kahverengi kimonolular saygıyla eğilerek selam veriyorlardı. Hepsinin de Mariko'yla gururlandığı belliydi. Ama Anjin San'ın dairesinin önüne gelince gri kimonoluları görerek şaşırdılar. Kiri bir kapıyı işaret etti. Mariko, «Anjin San?» diye seslendi.

«Hai?» Bir kapı açılarak karşılarında Blackthorne belirdi. Odada iki gri kimonolu daha vardı.

«Merhaba.» Mariko gri kimonolulara baktı. «Anjin San'la özel olarak konuşmam gerekiyor.»

Muhafızlardan biri, «Buyrun konuşun,» diye karşılık verdi. «Ancak kendisini bırakmamızı Lord İshido emretti. Yoksa bizi idam edeceğini söyledi.»

O gece nöbetçi olan Subay Yoshinaka da yaklaştı. «Beni affedin, Lady Toda, fakat Anjin San'ı korumak için gönderdikleri yirmi muhafızı kabul etmek zorunda kaldım. Bunu Lord İshido özellikle istemiş.»

Mariko içeriye girdi ve odanın karşı tarafındaki hasırın üstüne diz çökerek oturdu. Blackthorne de hemen onun karşısına geçti. Kitsubo, Yoshinaka ve bütün muhafızlar kapının yanında kalmışlardı.

Kadın hafif sesle, «Latince konuşmak daha emin,» diye mırıldandı.

«Anlıyorum. Kiyama'yla ne oldu?»

«Seni seviyorum.»

«Sen...»

Mariko, «Seni çok özledim,» diye fısıldadı.

«Ben de seni. Nasıl yalnız kalabiliriz?»

«Bu gece olanaksız. Yarın gece olabilir. Bir planım var.»

«Yarın mı? Hani gidecektin?»

«Yarın beni durdurmaya kalkabilirler, Anjin San. Lütfen üzülme. Ama öbür gün hepimizi gitmek için serbest bırakacaklardır. Yarın gece burada kalırsam seninle olacağım.»

«Nasıl?»

«Bunu sorma. Kolay olacak.»

«İshido benim düşmanım. Neden etrafıma bu kadar muhafız koydu?»

«Seni korumak ve aynı zamanda kaçmanı önlemek için. İshido seni kara gemi, Nagasaki, Lord Kiyama ve Lord Onoshi'ye karşı kullanmayı isteyebilir.»

«Aynı şeyi ben de düşündüm.» Dikkatle kadına baktı. «Ya bu bu işte yanılıyor. Sen aptal değilsin. Bu gece olanların hepsi Toranaga'nın emirleri üzerine yapıldı.

Mariko brokar kimonosunun bir kıvrımını düzeltti. «Evet, bana emirler verdi.»

«Sana kötülük etti. Sen sadece onun kurduğu tuzak için gerekli bir yemsin. Ben de öyle. Yabu da öyle. Toranaga bizleri buraya kurbanlık olarak gönderdi.» .

«Yanılıyorsun Anjin San. Yanılıyorsun.»

Blackthorne, «Çok güzelsin ve seni seviyorum,» diye mırıldandı. «Ama yalancısın.»

«Şimdiye kadar kimse bana bunu söylemedi.»

«Şimdiye kadar kimse 'Seni seviyorum' da demedi.»

Kadın başını eğerek yelpazesine baktı. «Başka şeylerden söz edelim.»

«Toranaga bizi harcamakla ne kazanıyor?» Kadın cevap vermeyince ısrar etti. «Mariko San, bunu sana sormaya hakkım var. Korkmuyorum. Sadece ne kazanacağını bilmeyi istiyorum.»

«Bilmiyorum.»

«Aşkının ve Tanrının üzerine yemin et.»

Mariko, Latince konuşarak, «Sen de mi?» diye yakındı. «Hep soru mu soracaksın?»

«Sadece ikimizin hayatına da değer veriyorum. Toranaga ne kazanacak?»

Kadının sesi yükseldi. «Beni dinle. Evet, ona hizmet etmeyi ben seçtim ve aptal da değilim...»

«Lütfen dikkatli ol, Mariko San. Sesini alçaltmazsan büyük aptallık edersin.»

«Özür dilerim. Bunu Toranaga'nın istediği gibi kasıtla ve herkesin içinde yaptım. Çünkü İshido bir köylüdür ve bizi bırakması gerekmektedir. Bu kafa tutma bütün soyluların önünde oldu. Lady Ochiba, Lord Toranaga'ya gitmemizi uygun buluyor. Kendisiyle konuştum.»

«Seni böyle hiddetli görmeyi istemiyorum.»

Hiddeti kaybolan Mariko güldü. «Ah, sen! Haklısın. Lütfen beni bağışla.» Birden neşelenip kendisini toplamıştı. «Ah seni ne kadar seviyorum. Bu gece seninle öyle gururlandım ki, az kalsın hepsinin önünde seni öpecektim.»

«İşte o zaman kıyamet kopardı.»

«Yalnız kalabilseydik imdatların evrende çınlayana kadar seni öperdim.»

«Teşekkür ederim ama sen oradasın, ben buradayım ve

aramızda bir dünya var.» Birden ciddileşti. «Şimdi ne olacak?»
«Sadece İshido'yu utandırmam gerektiğini biliyorum.»

***

50

Mariko güneşli yoldan kapıya doğru gidiyordu. Arkasında da kahverengi kimonolu on muhafızı vardı. Kadın soluk yeşil bir kimono, beyaz eldivenler, geniş kenarlı koyu yeşil bir yolculuk şapkası giymişti. Renk renk şemsiyesiyle kendisini güneşten koruyordu. Cadde çok sessizdi. Gri kimonolular iki yana sıralanmışlardı. Kadın, iç avluda bekleyen Kiri'yle Sazuko'yu ve kale duvarının gerisindeki Anjin San'la Yabu'yu da görebiliyordu. Blackthorne'un yanında duran iki muhafız dışında Yosinaka'nın emrindeki yirmi kahverengi kimonolu da resmi tören kılıklarını giymişlerdi. Grilerin tersine hiçbirinin zırhı ya da yayı yoktu. Tek silahları kılıçlarıydı.

Kiyama kapının yanında kendi adamlarıyla duruyordu. Onun samurayları gri üniformalı değildi.

Mariko, «İyi günler, lordum,» deyince adam eğilip selam verdi. Kadın da kapıdan geçti. «Merhaba Kiri Chan, Sazuko Chan. İkiniz de pek güzel olmuşsunuz doğrusu. Her şey hazır mı?»

İki kadın yalancı bir neşeyle cevap verdiler. «Evet.»

«İyi.» Mariko geçip kendi açık tahtırevanına dimdik oturdu. «Yosinaka San. Lütfen yola çıkalım.»

Komutan samuray hemen topallayarak yaklaşıp bağıra bağıra emir verdi. Yirmi kahverengili önden yürüdü. Hamallar Mariko'nun perdesiz tahtırevanını kaldırdılar. Kiri ve Sazuko da onun arkasındaydı. Genç kadın çocuğunu da kucağına almıştı.

Mariko'nun tahtırevanı kapıdan çıkar çıkmaz grilerin komutanı yaklaştı. Kahverengililerle tahtırevanın arasına girdi. Bunun üzerine muhafızlar da, hamallar da durdular. Komutan Yoshinaka'ya, «Lütfen kâğıtlarınızı görebilir miyim?» dedi.

O derin sessizlikte Yoshinaka'nın sesi yankılandı. «Özür dilerim, ama bizim kâğıtlara ihtiyacımız yok.»

«Şatonun yöneticisi, veliahtın muhafızlarının komutanı, Lord General İshido, Naipler Meclisinin de uygun gördüğü bazı yasalar koydu.»

Mariko son derece resmi bir tavırla konuştu. «Ben Toda Mariko noh Buntaro'yum ve Feodal Lordum Toranaga'dan hanımlarını kendisinin yanına götürmek için emir aldım. Lütfen bırakın gidelim.»

Samuray gururla durdu. «Bunu memnunlukla yapardım, fakat lordumuz kâğıtları olmayan kimsenin şatodan çıkarılmamasını emretti.»

Mariko, «Komutan,» dedi. «Adınız nedir?»

«Sumiyori Danzejli. Dördüncü Birlik Komutanıyım. Soyum da sizinki kadar eskidir.»

«Özür dilerim komutan, ama yolumdan çekilmezseniz sizi öldürteceğim.»

«Kâğıtlarınız olmadıkça geçemezsiniz.»

«Lütfen onu öldürün Yoshinaka San.»

Yoshinaka hiç duraklamadan öne atıldı ve kılıcı havada yarım daire çizdi. Dengesini kaybeden grilinin yanına girip çıktı kılıç. İkinci ve daha sert olan darbe de onun başını alıverdi. Grilinin kafası toprakta yuvarlandı.

Yoshinaka kılıcını silerek kınına koydu ve «Yola devam!» diye emretti. Muhafızlar hemen hızlı hızlı yürümeye başladılar. O anda nerden geldiği belli olmayan bir ok Yoshinaka'nın göğsüne saplandı. Kortej yine durdu. Yoshinaka sessiz sedasız oku tutup çekmeye çalıştı. Sonra gözleri camlaşarak yere yığıldı.

Kiri hafifçe inledi. Mariko sakin oturuyor, herkes soluğunu tutmuş bekliyordu.

Mariko, «Miyai Kazuko San,» diye seslendi. «Lütfen idareyi siz alınız.»

Kazuko genç, uzun boylu, çok gururlu bir samuraydı. Hemen Kiyama'nın yakınında duran kahverengililerin arasından çıkarak Kiri ve Sazuko'nun tahtırevanlarının yanından geçti. Mariko'nun yanında durarak saygıyla eğildi. «Lady Toda, teşekkür ederim.»

Kazuko öndeki adamlara bakarak haykırdı. «Haydi yürüyün!» Bazısı korkuya kapılmış, bazısı çılgına dönmüş muhafızlar hemen emre uydular ve tekrar yola koyuldular. Kazuko Mariko'nun tahtırevanının yanında yürüyordu. Sonra yüz metre kadar ileride yana toplanmış samurayların arasından yirmisi çıkıp yolun ortasında durdular. Yirmi kahverengili yürümeye devam ederek onlarla karşılıklı geldi ve biri sendelediği için yine durdular.

Kazuko, «Onları yoldan atın!» diye bağırdı.

O anda bir kahverengili ileriye atıldı ve diğerleri de onu izlediler. Hızla ve acımasızca öldürüyorlardı. Fakat bir gri kimonolu yere düşünce yanda bekleyenlerden biri hemen geçip onun yerini alıyordu. Daima eş kuvvetle dövüşüyorlardı. On beşe on beş, sonra sekize sekiz kaldılar. Birkaç yaralı grili yerde debeleniyordu. Sonra üç kahverengiliye karşı bir grili kaldı ve hemen başka bir grili koşarcasına geldi. Kısa süre bire bir kaldılar. Sonuncu yaralı ve üstü başı kanlanmış kahverengili dört düellodan galip çıkmıştı. Son grili onu kolaylıkla öldürerek cesetlerin arasında tek başına durup Miyai Kazuko'ya baktı.

Bütün kahverengi kimonolular ölmüştü. Dört grili yaralanmış, on sekizi öldürülmüştü.

O derin sessizlikle kılıcını kınından sıyıran Kazuko ilerledi.

Mariko, «Durun,» dedi. «Lütfen durun Kazuko San.»

Genç adam durduysa da gözlerini griliden alamıyor ve bir an önce dövüşmeyi arzuluyordu. Mariko tahtırevandan inerek Lord Kiyama'ya yaklaştı. «Size bu adamları yoldan çekmenizi rica ediyorum.»

«Özür dilerim Toda Sama, fakat şatonun emirleri yerine getirilmelidir. Emirler yasalara uygundur, ama isterseniz naipleri toplar ve bir karar çıkarmaları için teklifte bulunabilirim.»

«Ben samurayım. Emirlerim belirli. Bushido'ya uyarak törelerimize göre davranmam gerekiyor. Bir yasa mantığı altüst edebilir fakat mantık asla yasalara karşı gelmemelidir. Bana lorduma itaat etme izni verilmezse bu utançla yaşayamam.»

«Hemen toplantı yaptıracağım.»

«Beni affedin, lordum. Ne yapacağımız sadece sizi ilgilendirir. Ben sadece kendi efendimin emirleriyle utancımı düşünü-

yorum.» Kadın dönerek sessiz sedasız tahtırevanına doğru yürüdü. «Kazuko San, bizi şatodan çıkarmanızı emrediyorum!»

Genç samuray ilerledi. «Ben Miyai Kazuko, Lord Toranaga'nun üçüncü ordusundan bir yüzbaşı ve Serata soyundanım. Lütfen önümden çekilin.»

«Ben Lord General İshido'nun ordusundan Yüzbaşı Biwa Jiro. Hayatım değersizdir, ama öyle de olsa geçemeyeceksiniz.»

Kazuko birden, «Toranagaaa!» diye bir savaş nârası atarak saldırdı. Gri kimonolu iyi savaşçıydı, ama Kazuko da öyleydi. Birbirine çarpan kılıçların şakırtıları yankılanıyor, kimse yerinden kımıldamıyordu.

Kazuko kazanmakla birlikte ağır yaralanmıştı. Yerde yatan düşmanının yanında durup sağlam kolunu havaya kaldırdı. Kılıcını gökyüzüne doğru çevirerek zaferle, «Toranagaaa!» diye haykırdı. Fakat kimse onun zaferini alkışlayamadı. O kasvetli anda böyle bir şeyin uygun olmayacağını biliyorlardı.

Kazuko bir ayağını zorla öne attı. Güçlükle yürümeye çalışırken sendeledi. Boğuk bir sesle, «Beni izleyin,» diye emir verdi.

Kimse onu öldüren okların nereden geldiğini görmedi. O anda kahverengililer kaderlerine razı olmaktan vazgeçerek Kazuko'ya edilen hakaret yüzünden birden hiddetlendiler. Genç adam ölüyordu ve görevini yapmaya, onları şatodan çıkarmaya çalışarak ölecekken onu oklarla vurmuşlardı. Kahverengililerin başka bir subayı yanında yirmi samurayla öncülük etmek için koşa koşa geldi. Diğer kahverengililer de tahtırevanların çevresini aldılar.

Subay, «İleri!» diye gürledi. O yürüyünce samuraylar da ardından gittiler. Hamallar uykuda gezer gibi tahtırevanları kaldırıp cesetlere basmamaya çalışarak yürüdüler. Sonra yüz metre ileride yine yirmi grili belirdi. Hamallar durdu, ama muhafızlar daha hızlanmıştı.

Eski olay tekrarlandı ve yirmi kahverengili de ölene kadar dövüştüler. Başka bir subay peşinde yirmi kahverengiliyle yaklaştı. Ama Mariko, «Durun,» diye emrederek soluk bir yüzle tahtırevandan indi. Şemsiyesini bir yana bırakarak Yoshinaka-

nın kılıcını aldı, kınından çıkararak tek başına ilerledi.

«Kim olduğumu biliyorsunuz. Lütfen önümden çekilin.»

«Ben Altıncı Birlikten Yüzbaşı Kojima Jarutomo'yum. Beni affedin, fakat geçemezsiniz, Lady Toda.»

Mariko saldırdıysa da grili gerileyerek kendisini savunmakla yetindi. Oysa kadını kolaylıkla öldürebilirdi. Samuray ağır ağır geriliyor, fakat her adım için de kadını iyice uğraştırıyordu. Diğerleri durakladıktan sonra Mariko'nun peşisıra gittiler. Mariko grilinin savaşması için elinden geleni yapıyor, şiddetle saldırıyordu. Fakat adam onun darbelerinden kaçınmakla yetinip sadece kadının yorulmasını sağlamaya dikkat ediyordu. Bunu da kadına hakkı olan onuru vererek, nezaket ve vakarla yapmaktaydı.

Bu arada kahverengililer de ona yardım için yetişmişlerdi. Mariko fazla dayanamayacağının farkındaydı. Hem muhafızlardan biri karışacak olsa hepsinin bir anda öldürüleceğine de kuşku yoktu. «Durun!» diye emir verdi. Herkes durdu. Mariko savaştığı adamı hafifçe selamlayarak dönüp doğruldu ve dimdik yürüdü. «Özür dilerim... Kiri San.» Göğsü körük gibi kalkıp iniyordu. «Kısa bir süre için geri gitmemiz gerekiyor.» Muhafızlarının yanından geçip ilerlerken yüzünden terler akıyordu. Kiyama'nın yanına gelince durup eğilerek selam verdi. «Bu adamlar görevimi yapmama, lorduma itaat etmeme engel oldular. Ben bu utançla yaşayamam, efendim. Güneş batarken seppuku yapacağım. Sizden tanığım olmanızı rica ediyorum.»

«Hayır, bunu yapamazsınız.»

Mariko korkusuzca bağırırken gözleri ateş saçıyordu. «Feodal lordumuzun emrini dinlememize izin verilmezse, güneş batarken seppuku yapacağım.»

Selam vererek kapıya doğru yürüdü. Kiyama ve adamları da saygıyla eğildiler. Sonra yoldakiler, kaledekiler ve penceredekiler de onu saygıyla selamladılar. Kadın ağaçların arasındaki küçük çay evine gitti. Ancak orada yalnız kalınca ölen adamlar için sessiz sedasız ağlamaya başladı.

***

51

Mariko kılıcı alarak tek başına ilerleyince, Blackthorne kendisini aşağıya atarak kadını korumak için griliye saldırmak istemiş, Mariko ölmeden grilinin kafasını uçarmayı arzulamıştı. Fakat herkes gibi o da bir şey yapamamıştı. Korktuğu için olmamıştı bu. Artık ölmekten korkmuyordu. Kadının cesareti ona korkunun yararsızlığını göstermişti ve zaten köyde bıçağı kalbine saplamaya kalktığından beri ölüme aldırmıyordu. Evet, o gece bıçağı kalbine saplamayı arzu etmişti. O andan itibaren de Mariko'nun söylediği gibi ölüm korkusu silinmişti.

Yoldaki cesetlere baktı. O griliyi Mariko için öldürebilirdim, diye düşündü. Belki başka birini, birkaçını öldürürdüm. Fakat karşıma daima bir yenisi çıkacaktı. Bunun da bizim kazanmamıza bir yararı olmayacaktı. Ölmekten korkmuyorum. Sadece onu korumak için yapabileceğim bir şey olmaması beni üzüyor.

Grililer cesetleri kaldırıyorlardı artık. Grililer de, kahverengililer de aynı şekilde saygıyla götürülüyorlardı.

Aşağıya inen merdivene doğru yürüdü.

«Anjin San, lütfen... Nereye gidiyorsunuz?»

Dönünce unutmuş olduğu onu koruyan ve gözaltında tutan grilileri gördü. Komutanları kendisine bakıyordu. «Ah özür dilerim. Oraya gideceğim.» Eliyle ön avluyu işaret etti.

Komutan bir an düşündükten sonra istemeye istemeye kabul etti. «Peki. Lütfen beni izleyin.»

Blackthorne ön avluya çıkınca kahverengililerin kendi grilerine karşı duyduğu düşmanlığı hissetti. Yabu kapının yanında durmuş, geri gelen adamlara bakıyordu. Kiri ve Sazuko yelpazeleniyorlar, bir sütnine de bebeğe meme veriyordu. Verandanın gölgeli bölüme serilmiş olan örtülerin üstüne oturmuşlardı. Hamallar eşyalar ve katırlarla bir köşeye büzülmüşlerdi. İngiliz bahçeye doğru gidecekti, ama muhafızları başlarını salladı. «Özür dileriz. Bu ara orası yasak, Anjin San.»

Blackthorne, «Evet, tabii.» diyerek döndü. Yol boşalmaya

başlamıştı. Fakat beş yüzden fazla grili hâlâ kapının gerisinde bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Son kahverengili de kemerin altından geçti.

Yabu, «Kapıyı kapatıp kol demirini vurun!» diye seslendi.

Subay yaklaştı. «Özür dilerim, Yabu San, fakat Lady Toda kapının açık bırakılmasını söyledi. Kapıyı herkese karşı koruyacağız fakat kanatlar açık kalacak.»

«Emin misin?»

Subay sinirlendi. Otuzunu geçmiş, çıkık çeneli, sakallı, bıyıklı, temiz pak bir tipti. «Lütfen beni affedin... Eminim tabii.»

«Teşekkür ederim. Hakaret etmek için söylemedim... Buradaki en yüksek rütbeli subay sen misin?»

«Lady Toda bana komutanlık onurunu verdi. Fakat rütbece siz benden yükseksiniz tabii.»

«Komutan benim, ama emir sende.»

«Teşekkür ederim, Yabu San. Fakat burada Lady Toda emir veriyor. Siz en yüksek rütbeli subaysınız. İzin verirseniz sizin yanınızda olmak şerefine erişeyim.»

Yabu, «İzin verdim, yüzbaşı,» diye söylendi. «Yalnız burada komutanın kimin elinde olduğunu bilmek isterim. İsmini söyle lütfen.»

«Sumiyori Tabito.»

«İlk grilinin adı da Sumiyori değil miydi?»

«Evet, Yabu San. Kendisi kuzenimdi.»

«Hazır olduğun zaman bütün subayları bir araya topla lütfen, Komutan Sumiyori.»

«Tabii efendim. Lady Toda'nın izniyle.»

Bir kadın topallaya topallaya avluya girince ikisi de dönerek baktılar. Bastona dayanarak güçlükle yürüyen yaşlıca kadın bir samuraydı. Hizmetçi onun bembeyaz saçlı başını bir şemsiyeyle koruyordu. Kadın doğru Kiritsubo'nun yanına gitti.

Ciddi ciddi, «Kiritsubo San,» dedi. «Ben Baeda Etsuyum. Lord Baeda'nın annesiyim ve Lady Toda'yla aynı fikirdeyim. «İzin verirse, kendisiyle bekleme şerefine erişmeyi istiyorum.»

Kiri mırıldandı. «Lütfen oturun. Hoş geldiniz.» Bir hizmetçi

bir yastık daha getirdi ve iki hizmetçi yaşlı hanımın oturması na yardım ettiler.

Lady Etsu inlememek için kendisini tutarak, «Oh şimd daha rahatım,» diye gülümsedi. «Eklemlerim gün geçtikçe da ha kötüleşiyor.»

«Çay ister misiniz?»

«Önce çay, sonra sake Kiritsubo San. Bol sake. Böyle he yecan insanı susatıyor, neh?»

Diğer samuray hanımları da grillilerin yanından geçerek tatlı serinlikten yararlanmak için avluya girdiler. Birkaçı durakladı, üçü fikrini değiştirdi, ama kısa süre sonra verandada or dört kadın toplandı. İkisi çocuklarını da getirmişti.

Genç bir kadın küçük oğlunun elini tutup çekinerek, «Ben affedin,» diye mırıldandı. «Ben Achido'yum. Kiyama Nagama sa'nın eşiyim. Evime, kocamın yanına gitmeyi istiyorum. Burada beklemem için izin verir misiniz acaba?»

«Fakat burada beklerseniz Lord Kiyama size çok kızacaktır.»

«Kiritsubo San, ne yazık büyükbaba beni pek tanımıyor bile. Ben çok önemsiz bir torunun karısıyım. Onun aldırmayacağından eminim. Zaten aylardır kocamı görmedim ve ne diyecekleri de umurumda değil.»

Lady Etsu «Hoş geldin, çocuğum,» dedi. «Gel yanıma otur Oğlunun adı nedir? Ne güzel bir çocuk.»

Böylece kadınlar ahbaplığa başladılar. Kiri gözlerindek yaşları silerek, «Ah böylesi daha iyi,» diye içini çekti. «Hanımlar, Lady Toda adına sizi karşılayabildiğim için onur duymaktayım. Hepiniz açsınız muhakkak. Hem bu işin insanı susattığını söylemekte de haklısınız, Lady Etsu!» Hizmetçilerini yiyecek ve içki getirmeleri için mutfağa gönderdi. Kısa süre içinde hepsi de neşeli neşeli konuşarak kuşlar gibi şakımaya başladılar.

Sumiyori ciddi ciddi konuştu. «Bir erkeğin kadınları anlamasına olanak var mı?»

Yabu başını salladı. «Olanaksız!»

«Bir an korkup ağlıyorlar... sonra... Lady Mariko'nun Yoshinaka'nın kılıcını aldığını gördüğüm zaman gururdan öleceğimi sandım!»

«Evet. Yazık ki son grili üstün bir savaşçıydı Lady Toda'nın onu öldürmesini görmeyi isterdim. Ondan daha güçsüzünü rahatlıkla öldürürdü.»

Sumiyori sakalını sıvazladı. «O grilinin yerinde olsaydınız ne yapardınız?»

«Kadını öldürür ve kahverengililerin üstüne saldırırdım. Orada fazla kan döküldü. Kalenin üstündeki grililere saldırmamak için kendimi güç tuttum.»

«Bazen öldürmek iyidir. İnsana ihtiraslı bir kadından daha fazla zevk verir.»

Yabu düşünceli bir tavırla kadınlara bakıyordu.

Sumiyoru mırıldandı. «Ben de aynı şeyi düşündüm.»

«Cevabın nedir?»

«Bir tek cevap var şimdi. İshido gitmemize izin verirse sorun kalmaz. Eğer Lady Mariko'nun seppukusu boşa giderse o zaman... bu hanımların sonsuzluğa gitmelerine yardım eder ve öldürmeye başlarız. Onlar yaşamayı istemeyeceklerdir.»

Yabu, «Bazıları isteyebilir,» dedi.

«Bu konuda daha sonra karar verirsiniz, Yabu San. Hepsi burada seppuku yaparlarsa efendimizin lehine olur.»

«Evet.»

«Ondan sonra mazgallara adamlarımızı yerleştirir ve şafak vakti kapıları açarız. Öğleye kadar savaşırız. Bu da yeter. Ondan sonra sağ kalanlar gelir ve şatonun bu bölümünü yakarlar. O sırada sağsam bana tanığım olma şerefini vereceğinizi umarım.»

«Tabii.»

Sumiyori güldü. «Bu İmparatorluğu parçalayacaktır, **neh?** Bütün bu ölümler ve Lady Toda'nın seppukusu! Haber yangın gibi birden yayılacak ve Osaka'yı yiyecektir, **neh?** Gökyüzünün Oğlu bu yüzden ziyaretini erteler mi dersiniz? Efendimizin planı bu mu acaba?»

«Bilmiyorum, Sumiyori San. Ben biraz kendi daireme gideceğim. Hanımlar gelir gelmez beni çağır.» Merdivende oturan Blackthorne'a yaklaştı. Usulca fısıldadı. «Dinle Anjin San, bel-

ki bir planım var. Gizli, **neh?**»

«Anlıyorum.» Çanlar çalmaya başladı. Maymun Saati gelmişti. Saat üçtü.

Blackthorne, «Nasıl bir plan?» diye sordu.

«Daha sonra konuşuruz. Buradan ayrılmayın ve kimseye bir şey söylemeyin, **neh?**»

Yabu yanında on kahverengiliyle kapıdan çıktı. Yirmi grili de hemen onlara katılarak yoldan yürüdüler. Yabu'nun kaldığı konuk evi ilk köşeyi dönünce oradaydı. Griler onun bahçe kapısının dışında kaldılar. Yabu kahverengililere bahçede beklemelerini işaret ederek tek başına içeriye girdi.

***

Ochiba, «Olanaksız, lord general,» dedi. «Onun gibi üstün bir soylu hanımın seppuku yapmasına izin veremezsiniz. Özür dilerim, ama kapana kısıldınız.»

Lord Kiyama da çıkıştı. «Ben de aynı fikirdeyim.»

İshido, «Saygılarımla durumu belirteyim,» diye mırıldandı. «Sözlerimin o kadın için bir eta pisliği kadar bile değeri yok.»

Ochiba adamın bu kabalığından tiksinmişti. Kiyama söylendi. «Bu işin arkasında Toranaga var tabii. Özür dilerim, ama sizi yine yendi. Fakat öyle de olsa Lady Toda'nın seppuku yapmasına razı olamazsınız.»

«Neden?»

«Özür dilerim lord general, seslerimizi yükseltmemeliyiz.» Ochiba sinirlenmişti. Kulenin ikinci katında Lady Yodoko'nun yattığı odanın yanındaki holde konuşuyorlardı. «Hata sizdeydi ve bunun bir çaresi olmalı.»

Kiyama, «Onun planını uygulamasına razı olamazsınız, lord general,» diye devam etti. «Çünkü bu iş şatodaki her kadını galeyana getirecektir.»

İshido dik dik adama baktı. «Onlardan birkaçının kaza sonucu vurulduğunu biliyorsunuz. Ama bu, kadınları hiç etkilemedi. Sadece kaçmaya niyeti olanlar caydılar.»

Ochiba içini çekti. «O büyük bir hataydı, lord general.»

«Kabul ediyorum. Fakat savaştayız. Toranaga henüz eli-

mize düşmedi. O elime geçene kadar veliaht da, siz de tehlikedesiniz.»

Ochiba, «Özür dilerim,» diye cevap verdi. «Kendimi düşündüğüm yok. Sadece oğlum için endişe ediyorum. On sekiz gün sonra burada olmaları gerekiyor. Onları bırakmanızı salık veririm.»

«Bu gereksiz bir tehlike. Kadının bu işi yapacağından emin değiliz.»

Kiyama aşağı gören bir tavırla, «Yapacaktır,» diye çıkıştı. Saygı duyduğu efendisi ve dostu Taiko'nun bu çok lüks dairesinde İshido gibi vahşi birinin bulunmasına sinirleniyordu. «O bir samuray!»

Ochiba da atıldı. «Öyle. Ben de Lord Kiyama gibi düşünüyorum. Mariko San dediğini yapacaktır. Sonra o kocakarı Etsu var! Maeda'lar çok gururludurlar, neh?»

İshido bir pencereye gidip dışarıya baktı. «İsterlerse kendilerini ateşe atıp gebersinler! Toda denilen kadın Hıristiyan, neh? İntihar onun dinine aykırı değil mi? Önemli bir günah sayılmaz mı?»

«Ya kadının silahsız kalırsa?»

«Bunu nasıl yapacaksınız?»

«Kadını yakalar ve hapsederim. Yanına özel seçilmiş hizmetçiler koyarım. Toranaga sınırımızı geçene kadar onu hapsederim.» Ishido güldü. «O zaman ne isterse yapsın. Hatta kendisine yardım etmekten zevk bile duyarım.»

Kiyama, «Onu nasıl yakalayabilirsiniz?» diye sordu. «Seppuku yapacak veya bıçağını kullanacak vakit bulacaktır.»

«Belki. Fakat onun yakalanıp birkaç gün hapsedildiğini düşünelim. Bu birkaç gün çok önemli değil mi? Zaten kadın da Toranaga sınırımızdan girip kendisini mahvetmeden gitmek istemiyor mu?»

Lady Ochiba, «Bu olur mu?» diye sordu.

«Olabilir.»

Kiyama düşünüyordu. «Toranaga'nın on sekiz gün içinde burada olması gerekiyor. Kendisi sınırda ancak dört gün daha oyalanabilir. Lady Toda'yı bir hafta tutmanız yeterlidir.»

Ochiba, «Ya da sonsuzluğa kadar,» dedi. «Toranaga o

denli gecikti ki... bazen hiç gelmeyeceğini sanıyorum.»

İshido güldü. «Yirmi ikisine kadar vakti var. Ah, Lady Ochiba, o fikriniz harikaydı doğrusu.»

Ochiba gece uyumamıştı, ama sesi yine pek tatlı ve yatıştırıcıydı. «Bu sizin fikriniz değil miydi, lord general? Lord Sudara ve kızkardeşim... Onlar Toranaga'nın yanındalar mı şimdi?»

«Hayır, değiller. Onlar gemiyle buraya getirilecekler.»

Ochiba, «Kardeşime dokunulmayacak,» diye çıkıştı. «Çocuğa da öyle.»

«Onun çocuğu Toranaga'nın doğrudan doğruya vârisi oluyor. Dolayısıyla Minowara'ların vârisi. Veliahta karşı olan görevim yüzünden bunu belirtmem gerekiyor.»

«Kız kardeşime ve oğluna dokunulmayacak.»

«Nasıl isterseniz.»

Kadın Lord Kiyama'ya döndü. «Mariko San iyi bir Hıristiyan mıdır?»

Adam hemen, «Fevkalade bir Hıristiyan,» diye cevap verdi. «Bunu intiharın günah olması yüzünden mi soruyorsunuz? Kendisi de bunu kabul edecektir veya ruhu karanlıklarda kalacaktır. Fakat bilmem...»

İshido hiç düşünmeden konuştu. «O zaman daha basit bir çare var. Hıristiyanların en yüksek rahibine emredin. Kadına İmparatorluğun yasal yöneticilerini rahatsız etmekten vazgeçmesini söylesin.»

Kiyama, «Başrahibin elinde bu güç yoktur,» diye cevap verdi. Sonra sesi daha da acılaştı. «Hem sizin haklı olarak aleyhinde bulunduğunuz gibi, siyaset işlerine karışmak olur mu.»

İshido söylendi. «Bana kalırsa Hıristiyanlar sadece çıkarları olduğu zaman işlere karışıyorlar.»

İç kapı açılarak bir doktor karşılarında belirdi. Yorgunluktan yaşlanmış gibiydi adam. «Özür dilerim, Lady Yodoko sizi istiyor.»

Ochibo vücudunu saran mavi kimonosunun eteklerini zarafetle sallayarak uzaklaşıp iç kapıdan geçti. İki erkek de onu seyrediyordu. Sonra Kiyama, «Lady Toda'nın yakalanacağından emin misiniz?» diye sordu.

İshido hâlâ kapıya bakıyordu. «Evet.»

***

Ochiba çok lüks olan yatak odasında şiltelerin yanında çömeldi. Yodoko'nun yatağının etrafına sedef kakmalı, zarif paravanlar konulmuştu. Yüzü daha da solmuş, bilekleri iyice sıskalaşmış, el damarları kabarmış olan kadın uyur gibiydi. Ochiba yaşlanmanın çok acı olduğunu düşündü. Yaşlılık kadınlar için çok kötüydü. Erkekleri değil, sadece kadınları etkiliyordu yaşlılık.

Yodoko'nun elini tuttu.

Kadın onun küçük ismini fısıldadı. «O Chan?»

«Evet, Lady Yodoko?»

«Ah ne güzelsin. Daima da güzeldin.» Elini kaldırarak kadının gür saçlarını okşadı. Yaşlı kadını seven Ochiba bu harekete sinirlenmedi ve tam tersine memnun oldu. «Çok genç, güzel ve mis kokulu. Taiko ne kadar talihliydi.»

«Sancınız var mı? Size bir şey verebilir miyim?»

«Hayır. Sadece konuşmak istiyorum.» Çukura kaçmış gözler yine de zeki bakışlıydı. «Diğerlerini sav.»

Ochiba odadakilere çıkmaları için işaret etti. Yalnız kalınca da, «Evet, Lady Yodoko?» diye mırıldandı.

«Dinle güzelim. Lord generalin onu bırakmasını sağla.»

«Bunu yapamam. O zaman bütün rehineler gider ve gücümüzü kaybederiz. Naiplerin hepsi bu görüşü paylaşıyorlar.»

Yodoko aşağı gören bir tavırla konuştu. «Naipler! Lady Toda'yı bırakmalısın. Yoksa başka soylu hanımlar da onun gibi seppuku yapacaklardır. İshido'nun hatası yüzünden sen ve oğlumuz zarar göreceksiniz.»

«Lord general veliahta sadık. Toranaga öyle değil.»

«Özür dilerim, ama Toranaga'nın Şogun olmaya karar verdiğini ve oğlumuzu ezeceğini düşünüyorum.»

«Yanılıyorsun. Bunu belki bin kez söyledi. Diğer daimyo'lar kendi çıkarlarını düşünerek oğlumuzdan yararlanmaya çalışıyorlar. Toranaga, Taiko'nun en sevdiği generaliydi. Toranaga daima veliahta saygı gösterdi. Toranaga bir Minowaradır. İshi-

do ve naiplerin seni kandırmalarına izin verme. Hepsinin kendi karma'sı, kendi sırları var. O Chan, kadını neden bırakmıyorsun? Denizden gitmesini yasakla. Böylece sınırlarımızdan çıkamaz. Yine generalinin ağında kalır, neh? Etrafında grililer bulunur. Taiko veya Toranaga gibi düşünmeye çalış.»

Ochiba'nın sesi yumuşaktı. «Bunu da düşündük, Lady Yodoko. Fakat şatonun dışında Toranaga'nın samurayları gizleniyor. Onların kaç kişi olduğunu bilmiyoruz. Hem Toranaga'nın müttefikleri de var. Onların da kimler olduklarını anlayamadık. Lady Toda kaçabilir. O gitti mi, diğerleri de kendisini izler. Böylece güvenliğimizi kaybederiz.»

«Oh keşke Lord Taiko burada olup sana yol gösterseydi.» Kadın zorlukla soluk alıyordu.

«Size çay veya sake verebilir miyim?»

«Lütfen biraz çay.»

Ochiba'nın yardımıyla çayı içen yaşlı kadın, «Teşekkür ederim, çocuğum,» diye mırıldandı. Sesi daha da hafiflemişti. Ölüme yaklaştığı belliydi. «Dinle çocuğum. Toranaga'ya güven. Onunla evlen ve soyunun devamı için kendisiyle anlaş.»

Ochiba şaşırdı. «Yok... Olamaz bu.»

«Yaemon, Toranaga'dan sonra yönetimi eline alır. Oğlumuzdan sonra da evliliğinin yeni meyvası başa geçer. Oğlumuzun oğulları bu yeni Toranaga soyuna sadık kalacaklarına yemin ederler.»

«Toranaga daima Taiko'dan nefret etti, Lady Yodoko. Bunu biliyorsunuz. Bu tatsızlıkların nedeni hep Toranaga. Yıllardır öyle.»

«Ya sen? Senin kibirine ne demeli çocuğum?»

«O düşman... Bizim düşmanımız.»

«Senin de iki düşmanın var, çocuğum. Kibirin ve kocamız ayarında bir erkeğe ihtiyaç duyman. Lütfen sabırla beni dinle. Genç, güzel ve verimlisin. Bir kocaya ihtiyacın var. Toranaga sana layık. Sen de ona layıksın. Yaemon'u tek koruyacak da Toranaga'dır.»

«Özür dilerim, ama ondan nefret ediyorum, Yodoko Chan.»

«Pek çok kadın... nefret ettiği erkeklerle evlenir. Buda'ya şü-

kürler olsun ben bu azabı çekmedim...» Yaşlı kadın hafifçe gülümsedi. «**Neh?**»

«Evet.»

«Lütfen bunu yapacak mısın?»

«Düşüneceğim.»

Yaşlı kadın onun elini sıkıca tutmaya çalıştı. «Toranaga'yla evleneceğine söz vermelisin. Böylece Taiko'nun soyunun sonsuzluğa dek yaşayacağını bilerek Buda'ya gideceğim.»

Yanaklarından yaşlar süzülen Ochiba bu güçsüz eli sıkı sıkı yakaladı.

Daha sonra kadının gözkapakları titredi. Hafif bir sesle fısıldadı. «Akechi Mariko'yu bırakmalısın... Taiko'nun onun babasına... yaptıklarından dolayı kadının bizden intikam almasına olanak vermemelisin.»

Ochiba şaşırdı. «Ne?»

Fakat kadın cevap velrmedi ve vücudu bir ispazmozla sarsıldı. «Beni affet, O Chan.»

«Affedecek bir şey yok, Lady Yodoko.»

«Dinle... Toranaga... konusunda söz... ver... Ochiba Sama... Bu çok önemli... Kendisine güvenebilirsin.» Yaşlı gözler hem yalvarıyor, hem sözünü kabul etmesi için onu zorluyordu.

Ochiba itaat etmeyi istemiyordu. Fakat bunu yapması gerektiğini de biliyordu. Kadının Akechi Mariko konusunda söyledikleri kafasını karmakarışık etmişti. Taiko'nun belki on bin kez yinelediği sözler kulaklarından gitmiyordu. «Yodoko Sama'ya güvenebilirsin O Chan. Kendisi akıllıdır. Bunu unutma. Hayatını, oğlumuzun hayatını ve benim hayatımı onun koruyacağını bilmelisin...»

Ochiba razı olarak, «Söz...» derken durdu.

Yodoko Sama ölmüştü.

Ochiba onun elini dudaklarına götürerek öptü, sonra kadının gözlerini kapattı. O anda Taiko'nun ölümünü düşünüyordu. Yakından gördüğü diğer ölüm de kocasınınkiydi. O kez Yodoko eşlik hakkından yararlanarak adamın gözlerini kapatmıştı. O zaman da İshido ve Kiyama'nın yerine dışarıda Toranaga beklemekteydi. Bu sahne kadının gözlerinin önünde canlandı...

***

Ochiba, «Neden Toranaga'yı çağırttınız, efendim?» diye sordu. «Dinlenmeniz gerek.»

«Öldüğüm zaman dinleneceğim, Chan. Henüz gücüm varken soyumla ilgili sorunu halletmeliyim.»

Son derece canlı, sağlam ve etrafa güç saçan Toranaga içeriye girdi ve dördü yanlız kaldılar. Ochiba, Yodoko ve Toranaga, Taiko adını alıp Japonya'nın lordu olan Nakamura'nın ölüm döşeğinin başına toplanmış, onun emirlerini bekliyorlardı.

Bir maymununkini andıran yüzü kırış kırış olan Takio gözlerini Toranaga'ya dikti. «İşte Tora San... artık ölüyorum. Hiçten hiçe gidiyorum. Fakat sen sağsın ve oğlum aciz.»

«Aciz değil efendim. Bütün daimyo'lar size olduğu gibi oğlunuza da saygı göstereceklerdir.»

Taiko güldü. «Evet bugün öyle. Ben sağken, evet! Fakat Yaemon'un benden sonra yönetimi ele alması için ne yapmalıyım?»

«Bir Naipler Meclisi kurun, efendim.»

Taiko dudak büktü. «Naipler! En iyisi seni vâris tayin edeyim. Yaemon'un seni izleyecek değerde olup olmadığına karar verirsin artık. Bir erkeğin elli yedisinde oğlu olmasına ender rastlanır. Altmış üçünde de ölmek kötü. Özellikle Japonya'nın lorduysan ve oğlundan başka yakının yoksa durumun tehlikelidir. Keşke oğlum olmasaydı. Japonya'yı sana bırakırdım. Bir Portekizlinin bitlerinden daha fazla oğlun var.»

«Karma.»

Adam dönerek Ochiba'ya bakınca, genç kadın ona gülümsedi. Fakat adam gülmüyordu. Bir türlü soramayacağı soru vardı yine kafasında. Yaemon benim oğlum mu, diye düşünmekteydi.

«Karma, O Chan, neh?» Adamın sesi yumuşaktı fakat Ochiba onun belirli soruyu soracağından korkarak ağlamaya başladı.

Yaşlı adam, «Gözyaşlarına gerek yok, O Chan,» diye mırıldandı. «Hayat sadece rüya içinde bir rüyadır.» Sonra birden canlandı. «Ah, eski dost ne yaşadık, neh? Bütün o savaşlar? Seninle yanyana dövüştük ve yenilmedik! Olanaksızı başardık, neh?» Birlikte Gorada'nın vârislerini yendik. Bunu ikimiz yap-

tık. Bir köylü ve bir Minowara!» Yaşlı adam güldü. «Dinle, birkaç yılım daha olsaydı Çin'i de alacaktım. O zaman sana istediğin Japonya'yı verecektim. Kendim de istediğimi elde edecektim. Ejderha Tahtına çıkacaktım. Bir köylü Ejderha Tahtına onurla oturabilir. Çin burası gibi değil, neh?

«Çin'le Japonya birbirinden farklı efendim.»

«Evet, Çinliler akıllı. Her hanedanı kuran kimse bir köylü.» Yine güldü. «Güçlü bir köylü. İşte o benim, neh?» Gözleri parlıyordu. «Benimle seni yenmeye olanak yoktu. Biz hayatın anlamını biliyorduk, neh?»

«Evet.»

«Bu nedir?»

Toranaga, «Görev, disiplin ve ölüm,» diye cevap verdi.

Sıska adam birden sertleşti. «Naip olarak kimleri seçerdin?»

«Lord Kiyama, İshido, Onoshi, Toda Hiro Matsu ve Sugiyama.»

Taiko'nun yüzünde kötü bir gülüş belirdi. «Benden sonra İmparatorluğun en akıllı adamı sensin. Eşlerime neden o beşini seçtiğini anlat.»

«Çünkü birbirlerinden nefret ediyorlar. Fakat bir araya gelince ülkeyi birlikte iyi yönetirler ve karşılarındakileri de ezerler.»

«Seni de mi?»

«Hayır, beni değil efendim.» Toranaga, Ochiba'ya bakarak konuşmasına devam etti. «Yaemon'un başa geçebilmesi için dokuz yıl dayanmanız gerekecektir. Bunu yapabilmek için efendimizin sağladığı barışı korumalısınız. Kiyama'yı seçtim, çünkü kendisi en büyük Hıristiyan daimyo, ünlü bir general ve çok sadık bir uyruktur. Sugiyama da ülkenin en zengin daimyo'sudur. Ailesi çok eskidir ve kendisi Hıristiyanlardan nefret eder. Yaemon başa geçerse kendisi çok kazançlı çıkacaktır. Onoshi'yi Kiyama'dan nefret ettiği için uygun gördüm. O da Hıristiyan fakat cüzzamlıdır ve hayata dört elle sarılıyor. Yirmi yıl daha yaşayacaktır. Herkesden ve özellikle İshido'dan çok nefret ediyor. İshido da entrikaları çabuk sezer. Kendisi köylüdür ve eski samuraylar-

dan nefret eder. Aynı zamanda Hıristiyanların da aleyhinedir. Toda Hiro Matsu ise dürüst, itaatli ve sadık bir generaldir. Onun kadar dürüst bir insan daha bulunamaz. Naipler Meclisinin başkanı da o olmalıdır.»

«Ya sen?»

«Ben büyük oğlum Noburu'yla seppuku yapacağım. Oğlum Sudara, Lady Ochiba'nın kız kardeşiyle evli. Onun için bir tehlike sayılmaz. Kendisi soyunuza sadık kalacağına yemin etmek koşuluyla benden sonra Kwanto'ya sahip olacaktır.

Toranaga' nın böyle bir teklifte bulunmasına kimse şaşmadı. Çünkü Taiko'da aynı şeyi düşünmekteydi. Daimyo'ların içinde asıl tehlikeli olan da Toranaga'ydı. Kadın efendisinin, «O Chan, sen ne diyorsun?» diye sorduğunu duydu.

Hemen cevap verdi. «Lord Toranaga bütün dediklerini yapmalıdır. Yalnız bu arada kardeşimin Sudara'dan ayrılmasını emrediniz. Sudara da seppuku yapmalıdır. Lord Noburu, Lord Toranaga'nın vârisi olarak Musashi ve Shimoosa'yı almalıdır. Kwanto'nun kalanı da velîaht Yaemon'un olmalıdır. Bu konuda bugün emir vermeniz uygun olur.»

«Yodoko Sama?»

Yodoku kadını şaşırtan bir şey söyledi. «Ah Tokichi, size bütün kalbimle bağlı olduğumu biliyorsunuz. O Chan'ı da seviyorum ve Yaemon da kendi oğlum sayılır. Ben Toranaga'yı tek naip yapmanızı salık veririm.»

«Ne?»

«Onun ölmesi için emir verirseniz oğlumuzu da öldürmüş olursunuz. Sadece Lord Toranaga yeterince usta ve çok seviliyor; hemen idareye sahip çıkacak kadar da akıllı. Yaemon'u reşit olana dek onun yanına veriniz. Lord Toranaga'ya oğlumuzu resmen evlat edinmesini emrediniz. Küçük Yaemon'u Lord Toranaga yetiştirmeli ve kendisi Toranaga'dan sonra yönetimi ele almalı.»

Ochiba, «Hayır bu olamaz,» diye itiraz etti hemen.

Taiko sordu. «Buna ne diyorsun, Toranaga San?»

«Saygılarımla reddetmek zorundayım, efendim. Seppuku yaparak sizden önce gitmeme izin vermenizi dilerim.»

«Tek naip olacaksın.»

«Anlaştığımızdan beri asla emirlerinize karşı gelmedim. Fakat bu emri reddederim.»

Ochiba, Taiko'nun adamı ortadan kaldırmayı istediğini biliyordu. Hem Taiko aslında buna karar da vermişti. Fakat nedense birden fikrini değiştirerek Yodoko'nun söylediklerinin çoğunu kabul etti. Toranaga'nın Naipler Meclisi başkanı olmasına karar verdi.

.....

Lady Ochiba kendisini toplayarak Toranaga oğluma sadık kalacağına yemin etmişti, diye düşündü. Fakat şimdi hepimize tuzak kuruyor. Mariko'nun neden olduğu olayın arkasında da o var. Toranaga'yla evlenmek mi? Buda beni bu utançtan korusun.

Utanç!

Kendi kendine, «Doğru olan hangisi Ochiba?» dedi. «Vaktiyle Taiko'dan önce onu istedin, neh? Hatta Taiko zamanında da istedin, neh? Yodoko akıllıydı. Kibirinin sana düşman olduğunu söyledi. Bir kocaya da ihtiyacın var. Neden İshido'yu kabul etmiyorsun? Sana saygı gösteriyor. Seni istiyor ve bu mücadeleyi kazanacak. Onu idare etmek de kolay olurdu. Fakat o kaba bir köylü! Lordumun anısına İshido'yla saygısızlık etmektense bin ömür boyu **harigata** kullanmaya razı olabilirim. Kendine dürüst davran Ochiba, Toranaga'yı düşün. Ondan gerçekten nefret ediyor musun, yoksa seni o rüya gününde gördüğünden mi korkmaktasın?»

Bu olay aşağı yukarı sekiz yıl kadar önce geçmişti. Kyushu'da Taiko ve Toranaga'yla avlanmaya çıkmıştı Ochiba. Grup geniş bir alana yayılmıştı. Ochiba dörtnala kendi şahininin ardından giderek diğerlerinden uzaklaşmıştı. İlk cılız, hastalıklı oğlu öleli iki yıl olmuştu. Bir türlü de çare bulamıyordu. Oysa her türlü pozisyon, numara, rejim, batıl inanç, iksir ve duayı denemiş, lordunun çok arzu ettiği varisi vermeye çalışmıştı.

Köylüyle karşılaşmaları çok ani olmuştu. Adam bir **kami** görmüş gibi ona bakakalmıştı. Ochiba da şaşırmıştı. Çünkü genç köylü tıpkı Taiko'ya benziyordu. Kafası ona bunun tanrılardan bir armağan olduğunu söylemiş ve kadın hemen atından atlayarak adamın elini tutmuş, ormana dalmıştı. Orada da kız-

gın bir köpeğe dönmüştü.

Olan her şey bir rüyayı andırmıştı. Hâlâ da o olayı bütün canlılığıyla anımsıyordu. Sonra köylüyü itmişti. Adam daha sevişmek istiyordu fakat Ochiba ona küfretmiş ve tanrıların kendisini bir ağaç yapmamalarına şükretmesini söylemişti. Zavallı cahil budala yere secde edip ona yalvarmaya başlamıştı. Ochiba'nın bir kami olduğuna inanmıştı. Çünkü böyle güzel biri kendisiyle topraklarda yuvarlanır mıydı hiç!

Ochiba bitkinlikle atına binmiş ve oradan uzaklaşmıştı. Herşeyin bir rüya ve köylünün de bir kami olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Onun bir kami olması için dua ediyordu. Böylece lordunun istediği çocuğu ona tanrılar vermiş olacaktı. Ormanın öbür tarafında Lord Toranaga'nın kendisini beklediğini görmüştü. Kadın dehşete kapılarak kendi kendine. «Beni gördü mü acaba?» demişti.

Toranaga onu saygıyla karşılamıştı. «Sizin için endişeleniyordum, Lady Ochiba.»

«Teşekkür ederim. Bir şeyim yok.»

«Fakat kimononuz yırtılmış. Sırtınızda ve saçlarınızda dikenler var.»

«Atımdan düştüm. Önemli bir şey değil.»

O gece de efendisiyle yatmış, dokuz ay sonra da Yaemon'u doğurarak adamın çok mutlu olmasını sağlamıştı.

Ochiba, Yodoko'nun cesedine bakarak, «Yaemon'un babası kocamız tabii,» dedi. «İki çocuğumun babası da o... Diğeri bir düştü.»

Lady Ochiba konuşmasına devam etti. «Taiko on yıl daha yaşasaydı ben Çin İmparatoriçesi olacaktım... Fakat şimdi yapayalnızım. Size söz veremeden ölmeniz garip, Lady Yodoko. Şimdi ne yapmalıyım?» Sonra o akıllı kadının sözlerini anımsadı. Kendisine Taiko veya Toranaga gibi düşünmesini söylemişti.

Ochiba birden güçlendiğini hissederek o sessizlikte oturdu ve soğukkanlılıkla düşünmeye başladı.

Chimmoko derin sessizlikte bahçenin küçük kapısından çıkarak Blackthorne'a yaklaşıp selam verdi. «Anjin San, hanımım sizi görmeyi istiyor. Bir dakika beklerseniz sizi götürebilirim.»

«Pekâlâ.» Blackthorne derin düşüncelere dalmıştı.

Chimmoko sonra Sumiyori'nin yanına gitti. «Lady Toda her şeyi hazırlamanızı rica ediyor.»

«Bunun nerede yapılmasını istiyor?»

Hizmetçi kemerin önünü işaret etti. «Orada efendim.»

Sumiyori şaşırdı. «Herkesin içinde mi olacak? Birkaç tanıkla özel olmayacak mı? Herkesin görmesini mi istiyor?»

«Evet.»

«Fakat burada olacaksa... onun ...onun... Tanığı nerede?»

«Hanımım Lord Kiyama'nın kendisine onur vereceğini umuyor.»

«Ya Lord Kiyama bunu yapmazsa?»

«Bilmiyorum, efendim. Hanımım... bana bir şey söylemedi.» Selam vererek ayrılıp bu kez de verandaya gitti. Yine saygıyla eğildi. «Kiritsubo San, hanımım kısa süra sonra geleceğini söyledi.»

«Kendisi iyi mi?»

Chimmoko gururla, «Oh, evet,» diye cevap verdi.

Kiri ve diğerleri de sakindi artık. «Kendisini selamlamak için diğer hanımların beklediğini biliyor mu?»

«Evet Kiritsubo San. Hanımım biraz sonra gelerek hepsine ayrı ayrı teşekkür edeceğini söyledi. Lütfen bana izin verin.»

Hepsi hizmetçinin gidip Blackthorne'u çağırmasını seyrettiler. Grililer de peşlerinden gelecekti, ama Chimmoko hanımının onları çağırmadığını belirtince muhafızlar durdular ve İngilizin yalnız gitmesine razı oldular.

Küçük bahçe bambaşka bir dünyaya aitti sanki. Güneş ağaçların tepelerini aydınlatıyor, kuşlar şakıyor ve su hafif bir ses çıkararak nilüferlerle dolu küçük göle akıyordu. Blackthorne yine de içindeki sıkıntıdan kurtulamadı.

Chimmoko durarak, küçük **cha no yu** evini işaret etti. Blackthorne tek başına ilerledi. Sandallarını çıkararak üç basa-

mağı tırmandı. Evin küçük kapısından geçebilmek için de iki büklüm olması gerekti.

Mariko kapının tam karşısında diz çökmüştü. Makyajını yapmış, dudaklarını kırmızıya boyamıştı. Saçları dikkatle taranmış ve sırtına kenarlarına açık yeşil çevrilmiş koyu mavi bir kimono giymişti. Başında da ince bir yeşil kurdele vardı.

Erkek, «Çok güzelsin,» dedi.

«Sen de öyle.» Hafifçe gülümsedi Mariko. «O olayı izlemek zorunda kalacağın için çok özür dilerim.»

«Bu benim görevimdi.»

Kadın, «Hayır,» diye cevap verdi. «Görev değildi. Bu kadar adam öleceğini ummamıştım.»

«Karma.» Blackthorne kendisini düşüncelerden kurtararak Japonca konuşmaya başladı. «İntiharını uzun süreden beri planlıyordun, neh?»

«Hayatım hiçbir zaman benim değildi, Anjin San. Her zaman feodal lorduma aittir. Ondan sonra kocama. Yasalarımız böyle.»

«Kötü bir yasa.»

«Evet ve hayır.» Başını kaldırarak adama baktı. «Değiştirilemeyecek şeyler yüzünden kavga mı edeceğiz?»

«Hayır, beni affet.»

Mariko, Latince, «Seni seviyorum,» dedi.

«Evet, bunu biliyorum artık. Ben de seni seviyorum. Fakat amacın ölüm, Mariko San.»

«Yanılıyorsun sevgilim. Amacım efendimin hayatıdır. Ve senin hayatın. Tanrı beni affetsin, fakat zaman zaman senin hayatın onunkinden daha da önemli oluyor benim için.»

«Artık hiçbirimizin kaçmasına olanak yok.»

«Sabırlı ol, güneş daha batmadı.»

«Bu güneşe hiç güvenim yok, Mariko San.» Uzanıp kadının yüzüne dokundu. «Gomen nasai.»

«Bu gecenin Goncalar Hanındaki gibi olacağına söz verdim. Sabırlı davranmalısın. İshido, Lady Ochiba ve diğerlerini iyi bilirim.»

«Yani Toranaga'nın ne yaptığını bildiğine inanarak kumar mı oynuyorsun?» Portekiz dilinde sormuştu bu soruyu.

Kadın yumuşaklıkla karşılık verdi. «Böyle sıkıntılı olmamalısın. Bugün çok kısa.»

«Özür dilerim. Yine sen haklısın. Sıkıntılı olunacak zaman bile yok. Sana yardım için ne yapabilirim?»

«Yarın olduğuna inanmalısın.»

Erkek bir an onun korkusunu sezdi. Uzanıp kolunu Mariko'nun omzuna doladı. Onu kendisine çekti, böylece beklemenin dehşeti de kalmadı.

Ayak sesleri yaklaştı.

«Evet, Chimmoko?»

«Vakit geldi, hanımım.»

«Her şey hazır mı?»

«Evet.»

«Beni nilüferli gölün yanında bekle.» Ayak sesleri uzaklaştı. Mariko, Blackthorne'a dönerek onu hafifçe öptü. «Seni seviyorum.»

«Ben de seni.»

Kadın ona selam vererek evden çıktı. Blackthorne da ardından gitti.

Mariko nilüferli gölün yanında durarak kuşağını açtı ve yere bıraktı. Chimmoko da mavi kimonoyu çıkarması için ona yardım etti. Mariko bunun altına Blackthorne'un o güne dek gördüğü en parlak beyaz kimonoyu giymişti. Bu resmi bir ölüm kimonosuydu. Kadın başındaki yeşil kurdeleyi de çıkararak attı. Beyazlar içinde yürüyüp uzaklaştı. Blackthorne'a hiç bakmamıştı.

Bahçenin gerisinde bütün kahverengililer üç köşe alana yerleştirilmiş sekiz hasırın etrafına sıralanmışlardı. Yabu, Kiri ve hanımlar güneye bakan şeref yerinde oturuyorlardı. Yolda da grililer sıraya girmişlerdi. Aralarında başka samuraylar ve samuray eşleri vardı. Sumiyori bir işaret verince herkes eğildi. Mariko da eğilerek onlara karşılık verdi. Blackthorne kapının yanında bekliyordu. Dört samuray gelerek hasırların üstüne kırmızı bir örtü serdiler. Mariko kırmızı örtünün ortasına giderek küçük beyaz yastığın gerisinde diz çöküp sağ eliyle belindeki beyaz kuşağın içinden çok ince uçlu bıçağı çıkardı, beyaz yas-

tığın üstüne bıraktı. Chimmoko yaklaşıp yerlere kadar eğildi ve kadına küçük, bembeyaz bir battaniyeyle bir kordon verdi. Mariko hizmetçisinin yardımıyla kimonosunun eteklerini düzeltti. Sonra battaniyeyi kordanla beline bağladı. Blackthorne ölüm sırasında kimonosunun eteğinin kanlanmaması için bunu yaptığını biliyordu.

Mariko sakin sakin şatonun kulesine baktı. Hazırdı artık. Güneş hâlâ üst katı aydınlatıyor, alev gibi ışık dama vurarak gittikçe yükseliyordu. Sonra güneş birden kayboldu.

Mariko o kırmızı karenin içinde otururken öyle ufak tefek görünüyordu ki... Yola gölgeler inmiş ve hizmetkârlar meşaleleri yakmaya başlamışlardı. Adamlar işlerini bitirir bitirmez geldikleri gibi sessiz sedasız uzaklaştılar.

Kadın öne eğilerek bıçağı düzeltti ve son kez arkasından yol gözüken büyük avlu kapısına baktı. Ama burası eskisi gibi boştu. Kadın, «Kasigi Yabu Sama!» diye seslendi.

«Evet, Toda Sama?»

«Lord Kiyama'nın bana yardımı reddettiği anlaşılıyor. Lütfen tanığım olursanız büyük onur duyarım.»

Yabu, «Bu onur bana ait,» diye cevap verdi. Eğilip selam verdikten sonra kalktı ve kadının gerisinde solda durdu. Kılıcı hafif bir ses çıkararak kınından sıyrıldı. Ayaklarını sıkıca yere dayayıp kılıcını iki eliyle kaldırdı. «Ben hazırım, Lady Toda.»

«Lütfen ikinci kesiği yapana kadar bekleyin.»

Kadının gözleri bıçaktaydı. Sağ eliyle haç çıkardıktan sonra öne eğilerek hiç titremeden bıçağı aldı ve cilalanmış çeliği tatmak ister gibi dudaklarına götürdü. Sonra bıçağı sıkıca tutarak boynunun soluna dayadı. O anda meşaleler yolu aydınlattı. İshido peşinde muhafızlarıyla geliyordu.

Kadın bıçağı kımıldatmadı.

Yabu hâlâ vurmak için kaslarını germiş bekliyordu.

Mariko kendisini zorlayarak bıçağı indirdi. Eli titriyordu artık. Yabu da kılıcını kınına sokarak avuçlarını kimonosuna sürüp kuruladı.

İshido kapının önündeydi. «Daha güneş batmadı, Lady Toda. Ölmeyi bu kadar istiyor musunuz?»

«Hayır, lord general. Sadece efendime itaat etmeyi istiyorum.» Titremelerine engel olmak için ellerini kenetledi.

İshido'nun küstah kabalığı karşısında kahverengililer hiddetle homurdandılar. Yabu da onun üstüne atlamaya hazırlanırken İshido konuştu. «Lady Ochiba, veliaht adına naiplerden sizin için bir değişiklik yapmamızı rica etti. Onun arzusunu kabul ettik. Yarın şafakla yola çıkmanız için izinler burada.» En yakında duran Sumiyori'nin eline tutuşturdu kâğıtları.

Mariko sözleri anlayamayarak kısık bir sesle konuştu. «Efendim?»

«Yarın şafakta gitmek için serbestsiniz.»

«Ya Lady Kirsubo ve Lady Sazuko?»

«Göreviniz bu değil miydi? Onların izinleri de orada.» İshido alaylı bir tavırla güldü. «Bütün adamlarınıza da izin verildi.»

Yabu, «Her...kese izin veriliyor mu?» diye kekeledi.

«Evet, Kasigo Yabu San. Siz buradaki en yüksek rütbeli kimsesiniz, neh? Lütfen sekreterime başvurun. Kendisi sizin izinlerinizi de hazırlıyor. Fakat konuklarımızın neden ayrılmak istediklerini de anlayamadım. On yedi gün için buna değmez, neh?»

Kalbi deli gibi çarpan ve kendisine acı veren yaşlı Lady Etsu da Mariko'nun zaferinin derecesini ölçmek istedi. «Ya ben, lord general? Ben de gidebilir miyim?»

«Tabii Lady Maeda. Neden davetlilerimizi arzularına karşı gelerek burada tutalım? Biz gardiyan mıyız? Ne münasebet!» Sesi birden buz oldu. «Gitmek istiyorsanız lütfen sekreterime başvurun. İzinleriniz bir veya iki gün içinde hazır olacaktır. Güvenle yola çıkmanızı da sağlayacağız.» Diğerlerine baktı. «Bütün hanımlar ve samuraylar da gitmek için başvurabilirler. Dediğim gibi, on yedi gün varken gitmek budalalıktır. Veliahtın davetine, Lady Ochiba'nın davetine, naiplerin davetine hakaret sayılır bu doğrusu...» Acımasız gözleri Mariko'ya gitti. «Hele onları seppuku'yla tehdit hiç doğru değildir. Zaten soylu bir hanım bunu gizli olarak yapmalı ve kendisini böyle teşhir etme-

melidir. **Neh?** Ben kadınların ölmesini arzu etmiyorum. Sadece veliahtın düşmanları ortadan kaldırılmalıdır. Fakat kadınlar da onun düşmanlarıysa o zaman cesetlerine tükürmeyi daha uygun bulurum.»

İshido dönerek gri kimonoluların başına bağırarak emir verdi. Bütün grililer sıraya girerek avludan çıktılar.

Yabu öldüremediği için üzgündü. Yine terli avuçlarını kimonosuna silerek, «Lady,» diye mırıldandı. «Her şey bitti... Siz...: siz kazandınız. Kazandınız.»

«Evet... evet.» Güçsüz elleriyle beyaz kordonu çözmeye çalıştı. Chimmoko hemen koşup düğümleri çözdü ve battaniyeyi aldı. Kırmızı örtüden uzaklaştı. Herkes Mariko'yu seyrediyor, onun yürüyüp yürüyemeyeceğini merak ediyordu.

Mariko ayağa kalkmaya çalıştıysa da başaramadı. İkinci denemesi de başarılı olmadı. Kiri dayanamayarak ona yardım için kalktı. Fakat Yabu başını salladı. «Bu Lady Toda'nın hakkıdır.» Kiri bunun üzerine soluk almaya bile cesaret edemeyerek oturdu.

Hâlâ kapının yanında duran Blackthorne, kararın değişmesinden büyük zevk duyuyordu. Seppuku yapmaya zorlandığı geceyi anımsamıştı. O gece başkalarından yardım istemeden ayağa kalkarak bir erkek gibi tek başına evine dönmüş ve bir samuray olmuştu. Kadını seyrederken cesaret göstermesi gerektiği için hem sinirleniyor hem de bunu anlayıp saygı duyuyordu.

Sonra kadının ellerinin yine kırmızı örtüye gittiğini gördü. Mariko avuçlarını yere dayayarak zorla kalktı. Sendeledi ve neredeyse düşecekti, fakat sonra ayakları hareket etti. Sallana sallana büyük kapıya doğru birkaç adım attı. Blackthorne onun gerekeni yaptığına, yeterince dayandığına ve cesaretini kanıtladığına karar vererek öne çıktı ve Mariko'yu tam bayılacağı sırada yakalayarak kucağına aldı. Sonra kadını içeriye götürdü. Kimse kımıldamadı ya da yolunu kesmeye kalkmadı.

***

Sumiyori odaya girip kapıyı kapatarak esnedi. Geniş odadaki bütün kapitone şiltelerin örtüleri davet eder gibi açılmıştı.

«Her şey yolunda efendim,» diye haber verdi. «Lady Toda da uyuyor... Daha doğrusu hizmetçisi Chimmoko uyuduğunu söyledi.» Üstünde bir kandilin yandığı alçak konsola giderek bir ibrikten fincana soğuk çay doldurdu. Bunun yanında Yabu'nun Ishido'nun sekreterinden alıp getirdiği izin kâğıdı vardı.

Yabu esneyerek gerindi. «Ya Anjin San?»

«Son kontrolümde uyanıktı. Gece yarısı kendisini gördüm. Şafağa kadar kendisiyle ilgilenmememi söyledi... Adetleri böyleymiş. Sözlerinin hepsini de anlayamadım ya! Ama ziyanı yok, neh? Her tarafı koruyoruz. Diğer hanımlar da uyuyorlar. Sadece Lady Kiritsubo ayakta.»

Yabu yataktan kalktı. Sadece bir kasık bağı takmıştı. «Ne yapıyor?»

«Pencerenin önünde oturmuş dışarıya bakıyor. Dışarıda da görülecek bir şey yok. Kendisine biraz uyumasını söyledim. Nazik bir tavırla bana teşekkür etti, ama yerinden ayrılmadı. Kadınlar, neh?»

Yabu giyinmeye başladı. «Dinlenmesi gerek. Bugün epey yol alacağız.»

Sumiyori fincanı bıraktı. «Bunun bir oyun olduğunu düşünüyorum.»

«Ne?»

«İshido bizi bırakmak niyetinde değil.»

«İmzalı izinlerimiz var. İşte hepsi burada. Bütün adamlarımızın gitmesine izin verildi. Herkesin içinde verdiği sözden nasıl döner? Olanaksız, neh?»

«Bilmiyorum Yabu San, ama bana oyunmuş gibi geliyor.»

Yabu ağır ağır kuşağını bağladı. «Nasıl bir oyun?»

«Bize baskın yapacaklar.»

«Şatonun dışına çıkınca mı?»

Sumiyori başını salladı. «Öyle sanıyorum.»

«Buna cesaret edemez.»

«Edecektir. Ya baskın yapacak ya bizi geciktirecek. İshido'nun Lady Toda, Lady Kiritsubo, Lady Sazuko ya da bebeği bırakacağını hiç sanmıyorum. Hatta yaşlı Lady Etsu ve diğerini de bırakmak istemeyecektir.»

«Hayır, yanılıyorsun.» Yabu kılıçlarını alarak kuşağına soktu. İçinden de, «Senin gibi düşünüyorum,» diyordu. «Bir şey hallolmadı. O kadın görevini başaramadı. Tam seppuku yapacakken geri döndü. Bizi ve kendisini utandırdı. Budala kadın! Ben de karşı tarafla anlaşmak zorunda kaldım. Evet, baskın olacak. Fakat sandığından farklı olacak. Buna karşılık İshido'nun baş düşmanı Toranaga'nın kafası yere düşünce İzu'yu, barbarı ve gemiyi alacağım.»

Yabu, Sumiyori'ye yaklaşarak karanlıkta bir şey ararmış gibi yaptı, sonra birden kısa kılıcını çekerek adamın arkasına gömdü. Aynı anda öbür eliyle samurayın ağzını kapatmış, bağırmasına engel olmuştu. Komutan o anda öldü. Yabu üstünün lekelenmemesine dikkat ederek onu şiltelerden birine yatırdı. Gören Sumiyori'nin uyuduğunu sanacaktı. Sonra kısa kılıcını cesetten çekerek temizlemeye başladı. Sumiyori'nin durumu sezmesi yüzünden bu hesapta olmayan cinayete sinirlenmişti.

Yabu kısa kılıcı temizleyip kuşağına soktu, sonra Sumiyori'nin üstüne örtüyü çekti. Bir havluyla yüzünü ve ellerini kuruladı. Duygularına hâkim olarak kandili söndürüp kapıyı açtı. İki kahverengili koridorun biraz aşağısında bekliyordu. Hemen selam verdi adamlar.

Yabu karanlıklara, «Seni şafak vakti kaldıracağım, Sumiyori San,» dedi. Sonra samuraylardan birine baktı. «Burada nöbet tut. Kimse içeriye girmesin. Komutanı rahatsız etmemeliler. Kendisi çok yorgun düştü.»

«Evet, efendim.»

Samuray yeni yerine geçti. Yabu da öbür muhafızı alarak birlikte bir kat aşağıya indi. Sonunda en dipteki koridora geldi. Muhafızlar selam vererek onun koridor kapısından iç daireye geçmesine ses çıkarmadılar. Yabu gidip bir kapıya vurdu. Hafifçe, «Anjin San?» diye seslendi.

Cevap çıkmayınca ince kapıyı açtı. Oda boş ve karşı taraftaki kapı da aralıktı. O yana gidince elinde bir hancer olan Chimmoko'yla karşılaştı. Hizmetçi yatağını kapının önüne sermişti. «Affedersiniz efendim, uyuyakalmışım.» Fakat bıçağını indirmedi.

«Anjin San'ı arıyordum.»

«Kendisi hanımım, Lady Kiritsubo ve Lady Achiko'yla konuşuyor.»

«Lütfen kendisini bir dakika görmek istediğimi söyle.»

«Tabii efendim.» Chimmoko saygıyla Yabu'ya öbür odayı işaret etti. Adam odaya girince de kapıyı çekip uzaklaştı. Bir an sonra ara kapı yine açıldı ve Blackthorne içeriye girdi. «İyi geceler, Yabu San.»

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Anjin San. Sizi görmek, her şeyin güvende olduğunu anlamak istedim.»

«Teşekkür ederim. Endişe edecek bir şey yok.»

«Lady Toda nasıl? Hasta değil ya?»

«Şimdi iyi. Yorgun, ama iyi. Kısa süre sonra şafak sökecek, neh?» Birden durdu. «Bugün plandan sözettiniz. Yabu San? Nasıl bir gizli plan?»

Yabu o ara böyle sır verdiğine pişman oldu. «Gizli değil. Siz yanlış anlamışsınız. Sadece Osaka'dan kaçmanın zor olduğunu ve gerekirse...» Yabu eliyle boğazını keser gibi yaptı. «Gerekirse seppuku diyecektim.»

«Evet. Fakat artık iznimiz var, neh? Artık Osaka'dan gidebiliriz.»

«Evet, kısa süre sonra gideceğiz. Nagasaki'den o adamları alacağız.»

«Evet.»

Yabu büyük bir dostlukla uzaklaştı. Blackthorne da onun arkasından kapıyı kapatarak iç koridora geçti. Kendi kapısını da aralık bıraktı. Chimmoko'nun yanından geçerek diğer odaya girdi. Kapitone şiltelere yaslanmış olan Mariko eskisinden daha ufak tefek, daha ince ve daha güzel gözüküyordu. Kiri bir yastığa diz çökmüştü. Achiko da bir kenarda kıvrılmış uyuyordu.

Mariko, «Ne istiyormuş, Anjin San?» dedi.

«Hepimizin güvende olup olmadığımızı anlamayı istemiş.»

Mariko, Kiri'nin sözlerini de çevirdi. «Ona planı sorup sormadığını anlamak istiyor.»

«Sordum, ama sözü geçiştirdi. Belki de fikrini değiştirdi. Belki ben yanılıyorum. Bugün öğleden sonra bir şey planlamıştı veya planlamaya hazırlanıyordu.

«Bize ihanet etmek için mi?»

«Tabii. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyorum.»

Achiko uykusunda bir şey mırıldandı. Öteki kadınlar hava kararınca kendi dairelerine gitmişlerdi. Sadece yaşlı Lady Etsu ve bu genç kadın kalmak için izin istemişlerdi. Lady Etsu da yan odada uyuyordu. O sırada şatodan ayrılmak isteyen yüz beş kadının da sabah İshido'nun sekreterine başvuracakları duyulmuştu. Kiyama torununun karısı olan Ashiko'yu çağırtmıştı hemen. Fakat genç kadın Mariko'dan ayrılmayı reddetmişti. Daimyo da onu ailesinden atmış ve çocuğun kendisine verilmesini emretmişti. Achiko da çaresiz çocuğunu yaşlı adama yollamıştı.

Mariko, Blackthorne'a baktı. «Huzurlu olmak ne iyi, neh?»

«Evet.» Kadın kendine gelip ölmemiş olduğunu anlayınca Blackthorne'un yanından ayrılmayı istememişti. Bir saat adamın kollarında yatmıştı.

«Sağ olduğun için çok mutluyum, Mariko. Senin öldüğünü gördüm.»

«Ben de öldüğümü sandım. İshido'nun razı olmasına hâlâ inanamıyorum... Oh kollarını vücuduma dolamanı ve gücünü çok seviyorum.»

«Bugün Yoshinaka'nın kafa tuttuğu andan itibaren sadece ölümü gördüm. Senin, benim, herkesin ölümünü. Bu planı epey süre önce hazırladın neh?»

«Evet, deprem olduğu gün, Anjin San. Lütfen beni affet, ama seni korkutmayı istemiyordum. Anlayamayacağından endişe ediyordum. Evet, o gün Osaka'daki rehineleri çıkarıp getirmenin karma'm olduğunu anladım. Lord Toranaga için bunu sadece ben yapabilirdim. Şimdi bu oldu. Fakat ne kadar pahalıya mal oldu, neh? Tanrı beni bağışlasın.»

Daha sonra Kiri gelince birbirlerinden uzaklaşmak zorunda kalmışlardı. Fakat ikisi için de bunun önemi yoktu. Bir gülüş, bir bakış yeterliydi.

Kiri kalkarak pek dar olan pencereye gitti. «Neredeyse şafak sökecek.».

Mariko, «Evet,» diye cevap verdi. «Artık kalkayım.»

«Biraz sonra, Mariko Sama. Lütfen dinlen. Gücünü toplaman gerek.»

«Keşke Lord Toranaga burada olsaydı.»

«Evet.»

«Buradan ayrılamayacağımıza dair bir haber hazırladınız mı?»

Kiri, «Evet Mariko Sama,» diye cevap verdi. «Bir güvercin günün ilk ışıklarıyla gidecek. Lord Toranaga senin zaferini bugün duyacak. Seninle gururlanacak.»

«Kendisi haklı olduğu için çok mutluyum.»

Kiri, «Senden ve ondan kuşku duyduğum için,» diye mırıldandı. Beni affet. İçin için ondan da kuşkulanmıştım.»

Kiri pencereye döndü. O anda, «Toranaga yanılıyor,» diye bağırmayı istiyordu. «Ne kadar kendimize güvenirsek güvenelim Osaka'dan ayrılamayacağız. Kalmamız bizim karma'mız. Kaybetmez de onun karma'sı.»

***

Yabu batı bölüğünde muhafızlar odasında durdu. Nöbeti devralacak muhafızlar hazırdı. «Şimdi herkesi denetleyeceğim.»

«Evet, efendim.»

Peşinde bir samurayla ana merdivene gitti. Merdivenin dibindeki holde diğer muhafızlar bekliyorlardı. Dışarıda dar ön avlu ve bahçe vardı. Yabu oralara bir göz atınca her şeyin yolunda olduğunu anladı. Geriye dönerek yanındaki nöbetçiyi şaşırtan bir şey yaptı. Hizmetkârların dairesine giden merdivenden indi. Uşaklar güçlükle uyanarak alınlarını zeminin taşlarına dayayıp öylece kaldılar. Yabu onları farketmedi bile. Kalenin daha aşağılarına iniyordu. Pek az kullanılan küf kokulu kemerli koridorlardan geçti. Mahzene muhafız konulmamıştı. Çünkü orada korunacak bir şey yoktu. Kısa süre sonra dönerek merdiveni çıkmaya başladılar.

Yabu birden durdu. «Neydi o?»

Kahverengili samuray durup dinledi ve öldü. Yabu kısa kılıcını temizleyerek cesedi karanlık bir köşeye sürükledi. Sonra pek dikkati çekmeyen, üstünde ağır kol demirleri bulunan

küçük bir kapıya koştu. İshido'nun aracısı ona bu kapıyı tarif etmişti. Paslı sürgüleri açmak için epey uğraştı. Sonunda kapı açıldı ve içeriye serin bir hava doldu. Bir mızrak boğazına dayanacağı sırada adam yana çekildi. Titreyen elini kaldırarak söylenmiş olan işareti yaptı. «Ben Kasigi Yabu'yum,» dedi.

Siyahlar giymiş, başı kapüşonlu, yüzü örtülü, âdeta görünmez sayılabilecek adam bir işaretle bunu anladığını belirtti, fakat hâlâ saldırmak için mızrağını hazır tutuyordu. Yabu itaatle geriledi. Sonra adam koridorun ortasına kadar geldi. Uzun boylu, yapılı adamın maskenin içinden çekik gözleri parlıyordu. Ölen kahverengiliyi görerek bir el hareketiyle mızrağını savurdu. Mızrak cesede battı. Sonra adam ucuna takılı zincirden yararlanarak mızrağını geri çekti.

Sonunda kendisine güven gelmiş olacak ki, karanlığa doğru dönerek başını salladı. Aynı anda yirmi adam içeriye girip o merdivene saldırdılar. Kullanılmayan arka yoldan yukarıya çıkacaklardı. Adamların ellerinde zincirli bıçaklar, kılıçlar ve başka silahlar vardı. Siyah başlıklarının tam ortasındaki kırmızı benek dikkati çekiyordu. İlk grubu başkaları izledi.

Kırmızı benekli haydutlar basamakları ikişer ikişer zıplayarak çıktılar. Üst basamakta durdular. Bir kapı yollarını kesmişti. Bir an ihtiyatla bekledikten sonra kapıyı açmaya çalıştılar, fakat kapı sıkışmıştı. Elinde bir ucu çengelli sivri, kısa bir demir çubuk olan biri yaklaştı. Demirin sivri tarafını araya sokarak kapıyı açıverdi. Küflenmiş bir koridordan daha geçtiler. Sonraki köşede durdular ve ilk adam etrafına baktıktan sonra arkasından gelenlere işaret etti. Karşıdaki gizli kapıyı örten kalın tahtada bir casus deliği vardı ve buradan ışık sızmaktaydı. İçlerinden biri yaklaşıp gözünü oraya dayadı. Bekleme salonunu orada nöbet tutmakta olan iki griliyle iki kahverengiliyi gördü. Adamlar konukların kaldığı dairenin kapısını koruyorlardı. Haydutlardan biri mahzende başkandan aldığı emri yerine getirerek parmaklarıyla saniyeleri sayıyordu hâlâ.

Mahzende de haydutların elebaşısı aynı şekilde parmaklarını oynatarak saniyeleri sayarken gözlerini Yabu'dan ayırmıyordu. Yabu durmuş bekliyor ve korkudan pis pis terliyordu. Sonunda parmaklar durdu ve adam yumruğunu sıktı. Koridoru

işaret etti. Yabu başını sallayarak geldiği yoldan dönerek ağır ağır ilerledi. Arkasında haydutların elebaşısı yine, «Bir... iki... üç,» diye saymaya başlamıştı.

Yabu atıldığı korkunç tehlikenin farkındaydı. Fakat başka çaresi de yoktu. Kendisini zorla İshido'nun eline düşürdüğü için yine Mariko'ya küfrü bastı. Anlaşmaya göre yapması gereken şeylerden biri de kapıyı açmasıydı.

Yabu o ara kuşkuyla İshido'nun adamına, «Kapının gerisinde ne var?» diye sormuştu.

«Dostlar. Onlara şu işareti yapıp parola olarak da adını söyleyeceksin.»

«O zaman beni öldürecekler, **neh?**»

«Hayır, Yabu San sen çok değerlisin. Sadece onların içeriye girmelerini sağlayacaksın.»

Yabu bunları kabul etmişti. Fakat bir **ninja**'yla karşılaşacağı da aklına gelmemişti. Bunlar âdeta efsaneleşmiş haydutlardı. Para için her türlü suçu işlerlerdi. Hem sırlarını da sadece akrabalarına açarlardı. Yani **ninja**'lar daima aynı ailelerden gelirdi. **Ninja** için öldürmeye karşılık para almaktan başka amaç yoktu hayatta.

Yabu onların elebaşısından uzaklaşarak koridorda sakin yürümeye çalışırken yüreği göğsünü yırtıp çıkacak gibiydi. Karşısında **ronin** değil **ninja**'ları bulunca fena korkmuştu. Dehşetle İshido'nun çıldırmış olduğunu düşünüyor ve her an bir mızrak ya da ok yiyeceğini sanıyordu. Neyse köşeyi dönünce biraz rahatlayarak merdivenleri üçer üçer çıktı. Yukarıya gelince doğru hizmetkârların dairesine koştu.

Hizmetkârlar dairesinde tencere ve kapları devirerek telaşla, «**Ninjaaaa!**» diye haykırdı. Anlaşmasında bu yoktu. Fakat Yabu böylece kendisini korumak istiyor ve bu işle ilgisi olduğunun anlaşılmamasını sağlamaya çalışıyordu. İçerdeki kadın ve erkekler dehşetle oraya buraya kaçıştılar. Kimi masaların altlarına gizlenmeye çalışıyordu. Yabu koşarak oradan geçip merdiveni tırmandı ve ana koridora eriştiği an kılıcını çekmiş ilk kahverengili muhafızlarla karşılaştı.

Yabu, «Alarm verin!» diye bağırdı. «**Ninja**... Hizmetkârların arasında **ninja** var.»

Bir samuray cesaretle merdivenin başına koşarak durup kılıcını kaldırdı. Yabu da ana kapıdan geçerek, «Alarm verin!» diye gürledi yine. «Bize saldırıyorlar.» Bu da plana dahildi. Ninja'lar bekleme odasının gizli kapısından saldırıp Mariko'yu kaçıracakları sırada, Yabu da dışarıda samurayları böyle şaşırtıp oyalayacaktı.

Bir subay koşarak Yabu'nun yanına geldi. «Ne oluyor?»

«Ninja! Dışarıda ve hizmetçilerin arasında ninja var. Sumiyori nerede?»

«Bilmiyorum. Odasında olmalı.»

Başka samuraylar aşağıya koşarken Yabu yukarıya fırladı. O sırada mahzendeki ilk ninja da hizmetçilerin arasına daldı. Haydutlar mızraklar ve kılıçlarla hizmetkârları öldürdüler. Sonra ana koridora çıktılar. Burada kargaşalık çıkaracaklar ve Mariko San'ı kaçıracaklardı.

Alınlarında kırmızı benek olan haydutlar hâlâ bekleme odasının gizli kapısının önündeydiler. Başkanları yine o casus deliğinden bakıyordu. Endişeli kahverengililerle Blackthorne'un grili muhafızlarının koridorun demirli kapısını koruduklarını gördü. Aşağıda kıyamet kopuyor, ninja'lar üstlerine saldıran kahverengilileri kesiyorlardı. Bir süre sonra içerdeki grililerle kahverengililer daha fazla dayanamadılar. Adamlarını bekleme odasından çıkararak koridorun dibindeki kapının önünde yerleştirdiler. Böylece ninja'ların yolu açılmış oluyordu. Başkan yine delikten bakınca bir kadınla uzun boylu barbarın telaşla kapıdan geçtiklerini gördü. Peşlerinde de başka kadınlar vardı.

Öldürme arzusu benliğini kaplayan ninja dayanamayarak işaret verdi ve kapıdan içeri daldılar.

Blackthorne onun geldiğini görerek kimonosunun içinden tabancasını çıkarıp ateşledi. Adamın kafasının arkası uçtu ve böylece o an için saldırı durdu. Aynı anda grilerin komutanı hiç düşünmeden dönerek saldırdı ve bir ninja'nın kafasını kesti. Sonra diğerleri muhafızın üstüne çullandılar. Adam öldü, ama birkaç saniye Blackthorne'un Mariko'yu öbür odaya kaçırıp kapıyı kapamasını sağladı. Ninja'lar şiddetle saldırırlarken de İngiliz kapının sol kol demirini vurmayı başardı.

İç kapıya şiddetle vurulurken Kiri, Sazuko, Lady Etsu, Chimmoko ve Achiko koşarak odalardan fırladılar. Mariko olanca sesiyle, «Ninja!» diye haykırdı.

Kiri o kargaşalıkta bağırdı. «Çabuk bu tarafa kaçın!» Eteklerini toplayarak önden koştu. Kadınlardan ikisi de Lady Etsu'ya yardım ederek onu izlediler. Blackthorne kapının sarsıldığını gördü. Adamlar kapının arasına sivri uçlu demirleri sokmaya çalışıyorlardı. Tahtalar kırılıyordu. Blackthorne kılıçlarıyla barutunu almak için kendi odasına koştu.

Ninja'lar bekleme odasında altı kahverengili ve griliyi temizleyivermişlerdi. Ön taraftaki koridorda kalanları da o tarafa geçirmiyorlardı. Ama bu arada kendileri de iki ölü iki yaralı vermişlerdi.

O sırada olay yerine gelen asıl başkan, «Acele edin,» diye emir verip kardeşinin cesedini hiddetle tekmeledi. Kardeşinin sabırsızlığı yüzünden bu beklenmeyen hücumun başarısızlığa uğradığını biliyordu.

Kapı zangır zangır sarsılırken Blackthorne silahını doldurmuyordu.

Mariko iç odalardan birinden, «Anjin San!» diye bağırdı. «Çabuk ol?»

Fakat Blackthorne aldırmadı. Gidip namluyu kapının tahtaları parçalanmakta olan kısmına dayayarak tetiği çekti. Diğer taraftan bir feryat yankılandı ve kapıya saldıranlar durdular.

Blackthorne tekrar silahını doldururken haydutlar birden saldırdılar. Omuzlarıyla kapıya vuruyorlardı. Sürgülerden biri yere düştü.

Kiki soluk soluğa iç koridorda ilerliyordu. Diğerleri Lady Etsu'yu yarı sürükleyerek geliyorlardı. Sazuko ağlıyordu. «Neden kaçıyoruz? Saklanabileceğimiz bir yer yok!» Fakat Kiki sendeleyerek koştu ve bir odaya girip kâğıtlı bir duvarı yana çekti. Taş duvara gömülü, demirlerle desteklenmiş bir kapı ortaya çıktı.

Kadın soluk soluğa konuştu. «Bu, efendimizin gizli barınağıydı.» Tam içeriye gireceği sırada durakladı. «Mariko nerede?»

Chimmoko geri dönerek koştu.

Blackthorne hâlâ ilk koridordaydı ve kapıda devrilmek

üzereydi, ama önünde durarak tetiği çekti. Yine bir çığlık yankılandı ve haydutlar bir an durdular. Kapı sarsılırken silahını yeniden doldurmaya koyuldu.

«Anjin San!» Mariko koridorun öbür ucunda durmuş, telaşla gelmesini işaret ediyordu. Blackthorne silahlarını kaparak onun yanına koştuğu sırada kapı da devrildi ve **ninja**'lar saldırdılar, Mariko hızla koşuyordu ancak ayağı eteğine takılarak kapaklandı ve Blackthorne onu kucakladığı gibi öbür odaya daldı. Chimmoko da yanlarına geldi. «Çabuk olun!» Bir an onları izledi, sonra dönerek durdu hizmetçi.

Ninja'lar odaya dalınca Chimmoko elinde bıçağıyla ilk adamın üstüne atıldı. Fakat haydut bu darbeden kurtulup onu iterek devirdi ve Blackthorne'la Mariko'nun peşinden koştu.

Blackthorne sonunda Kiri'yi ve diğerlerini gördü. Mariko'yu itip bu odaya sokarak döndü ve bir elinde tabanca, bir elinde kılıcı Chimmoko'yu bekledi. Fakat hizmetçinin yerine **ninja**'ların yaklaştığını anlayınca kapıyı çarparak kapattı. Düşmanlar saldırana kadar da güçlükle sürgüleri itebildi.

Kaçabildikleri için Tanrıya şükrettikten sonra etrafına bakındı. Bu kapının kolay kolay kırılamayacağını anlamıştı. Mariko dizüstü çökmüş soluk almaya çalışıyordu. Odada altı hizmetçi, Achiko, Kiri, Sazuko ve bayılacak hale gelmiş olan Lady Etsu vardı. Taş duvarlı oda küçüktü. Yan kapısından kalenin içindeki küçük bir verandaya çıkılıyordu. Gidip bir pencereden baktı. Dışarıda grillerin ve diğer samurayların toplandığını gördü, fakat **ninja** bölüğü zaptetmişti ve onları kapılardan içeriye sokmuyordu.

**
*

Yabu geniş bir koridorda koşarak kaldığı odaya doğru gidiyordu. Köşeyi dönünce kayarak durdu. Muhafızlar şiddetli bir **ninja** saldırısına karşılık vermek için toplanıyorlardı. Yabu şaşırdı. Haydutların sadece aşağı katta kalmaları gerektiğini biliyordu. «Ne oluyor burada?»

Bir samuray soluk soluğa cevap verdi. «Her taraf **ninja** dolu. Bir bölümü dışarıdan çengel atarak yukarıya tırmanmışlar.»

Yabu aldatıldığını ve kendisine saldırı planının tam olarak anlatılmadığını anlayarak içinden küfrü bastı.

Yabu, «Okçuları çağırın!» diye haykırdı. Adamlar bu emri yerine getirmek için koştular.

«Neden saldırıyorlar? Hem neden bu kadar fazlalar?» Konuşan, yanağındaki yaradan kanlar akan bir samuraydı. Aslında dehşet saçan ninja'ların küçük gruplar halinde geldikleri ve işlerini bitirince de hemen kaçıp gittikleri bilinen bir gerçekti.

Yabu, «Bilmiyorum,» diye cevap verdi. Kahverengililer hâlâ kendilerini toplayamamışlardı ve şatonun o bölüğünde kıyamet kopuyordu.

Samuray bağırdı. «Toranaga Sama burada olsaydı anlardım. İshido ninja'ları onun üstüne saldırtabilirdi. Burada kim var ki?» Birden aklı başına geldi. «Lady Toda!» Yabu onu susturmaya çalıştı, fakat genç adam heyecanla haykırıyordu. «Onlar Lady Toda'nın peşindeler, Yabu San! Lady Toda'nın peşindeler!» Elinde kılıcıyla doğu bölüğüne koştu. Yabu da bir an durakladıktan sonra onun peşinden gitti.

Doğu bölüğüne erişebilmek için ninja'nın tuttuğu ortadaki sahanlıktan geçmeleri gerekiyordu. Her yerde samurayların cesetleri vardı. Saygı duydukları Lady Toda'nın tehlikede olduğunu düşünen adamlar heyecanla kordonu yarmak için atıldılar, ama hepsi de kesildi. Onları arkadaşları izledi. Haber yayıldığı için kahverengililer daha büyük güçle dövüşmeye başlamışlardı. Yabu kendisini güvene almaya çabalayarak savaşı yönetmek için koştu. Bir ninja elindeki çuvalı açtı ve fitili olan bir su kabağı çıkardı. Fitili duvardaki meşaleden tutuşturarak samurayların üstüne salladı kabağı. Kabak patlayarak etrafa ateş ve duman saçtı. Bu dumanda göz gözü görmediği için aşağıdaki ninja'lar da hemen yukarı çıkıverdiler.

Yabu, «Geri çekilip toplanın!» diye emir vererek adamları oyalamaya çalıştı. Mariko'nun yakalanarak aşağıdaki mahzene götürüldüğünü sanmaktaydı. O sırada yukarıdaki kahverengililer bir intihar saldırısına geçerek kendilerini haydutların üstüne atıp kordonu yardılar. Onlar öldü fakat Yabu'ya itaat etmeyen başkaları saldırdı bu kez. Ninja'lar arka arkaya bombaları atıyorlardı. Bu yüzden perdeler hasırlar tutuşmuştu. Ninja'lar-

dan biri de birden alevlerin içinde kaldı. Haykıran haydut canlı bir meşaleye dönmüştü. Sonra bir samurayın kimonosu tutuştu ve adam kendisini bir ninja'nın üstüne attı. Böylece birlikte yanarak öldüler. Kahverengililer böyle saldırınca ninja'lar düzgün şekilde geri çekilip mahzene kaçtılar. Ondan sonra da doğu bölüğündeki odayı ele geçirmek için savaş başladı.

**
*

Küçük odadakiler kapıya bakıyorlardı. Sonra dışarıdan sert bir ses yankılandı. Hizmetçilerden ikisi hıçkırmaya başladılar.

Blackthorne, «Ne diyorlar Mariko San?» diye sordu.

Mariko kuruyan dudaklarını yaladı. «Kapıyı açıp teslim olmazsak bizi havaya uçuracaklarmış... Bunu barutla yapabilirler.» Elini kuşağına attı. «Bıçağım nerede?»

Bütün kadınların elleri kuşaklarına gitti. Kiri'nin bıçağı yoktu. Sazuko, Achiko ve Lady Etsu da silahsızdılar. Blackthorne'un tabancası ve uzun kılıcı elindeydi. Kısa kılıcı koşarken bir yerde düşmüştü.

Boğuk ses daha da hiddetlendi. Odadaki bütün gözler Blackthorne'a gitti. Sadece Mariko ona bakmadı. Kendisine kalleşlik edildiğini ve zamanının geldiğini anlamıştı.

Mariko gözüne düşen saçı geriye itti. «Kapıyı açıp teslim olursak hepimizi bırakacaklarını söylüyor. Sadece rehin olarak seni istiyorlarmış, Anjin San.»

Blackthorne kapıya gidecek olduysa da kadın onun önüne dikildi. «Hayır, Anjin San, bu sadece bir oyun. Seni değil beni, istiyorlar! Onlara inanma! Ben inanmıyorum!»

Adam gülümseyerek kapının sürgülerinden birine uzandı. Aynı anda kadın onun kılıcının kabzasına yapıştı. Blackthorne elini yakalayınca da, «Seni değil beni istiyorlar!» diye tekrarladı. «Beni onlara teslim edemezsin. Bıçağım yok! Rica ederim, Anjin San!» Adamla mücadeleye kalktı. Fakat Blackthorne onu tutarak yana bıraktığı gibi üst sürgüyü çekti.

Mariko deli gibi, «Beni ellerine diri olarak geçirmek istediklerini anlamıyor musun?» diye haykırdı. «Beni yakalamak

istiyorlar! O zaman yaptıklarımın bir değeri olmayacak. Toranaga da sınırı geçmek zorunda kalacak! Bunun bir oyun olduğuna yemin ederim...»

Achiko da Mariko'ya sarılarak birlikte yalvarmaya başladı. Ama kadın kapının açılmasını istiyor ve, «İsoşi, isegi, Anjin San,» diyordu.

Blackthorne ortadaki sürgüyü de açtı.

«Tanrı aşkına boş yere ölmemize neden olma! Bana yardım et! Yeminini anımsa!»

Adam ancak o zaman gerçeği anlayarak telaşla sürgüleri itti. Kapıya şiddetle vurulmaya başladı. Biri korkunç bir sesle bağırıyordu.

Kadınlar kaçıp karşı duvara yapışarak kaldılar. Mariko da onların peşinden koşarak, «Kapıdan uzaklaş!» diye haykırdı. «Kapıyı patlatacaklar!»

Blackthorne hemen verandaya açılan kapıya koştu. «Onları oyalamaya çalış, Mariko San. Neredeyse bizimkiler yetişeceklerdir.» Paslanmış üst sürgüyü açmaya çalıştı. Mariko da iç kapıya giderek yalandan **ninja**'lara yalvarmaya başladı. Yine o sert sesle yankılandı. Mariko da daha yüksek sesle yalvarmaya koyuldu.

Blackthorne sürgüyü bir türlü açamıyordu. Kadınlar çaresizce bakarlarken neyse paslı sürgü açıldı. Blackthorne kılıcının kabzasıyla sonuncu sürgüye vururken Mariko sesi bastırmak için bağırıyordu.

Dışarıda alnında kırmızı benek olan başkan hiddetten deliye dönmüştü. Böyle gizli bir barınak olacağı hiç aklına gelmemişti. Kendisine Mariko'yu yakalaması ve silahlarını alarak mahzenin öbür tarafında bekleyen grililere teslim etmesi emredilmişti. Vaktin geçtiğini biliyor, koridordan gelen şiddetli boğuşmanın seslerini duyuyordu. Kardeşinin sabırsızlığı yüzünden bu duruma düşmüşlerdi. Böyle bir kardeşi olması da **karma**'ydı.

Elindeki mumun alevini beraberlerinde getirdikleri barut fıçılarının fitillerine tutmadan durakladı. O kapıyı ancak havaya uçurarak odaya girebileceklerdi. Fakat Mariko denilen kadın oradaydı ve bu patlama hepsini de öldürecekti. Böylece işi-

ni başaramamış sayılacaktı.

Bir adamı koşarak yaklaşıp, «Çabuk ol!» diye fısıldadı. «Onları daha fazla tutamayacağız!»

Başkan kararını vererek adamlarına siper almalarını emretti ve haykırdı. «Geri çekilin! Kapıyı uçuruyorum!»

Fitilleri tutuşturarak geriye zıpladı.

Blackthorne da yandaki veranda kapısını açmayı başarmıştı. İçeriye tatlı gece havası girdi. Kadınlar hemen verandaya çıktılar. İhtiyar Lady Etsu yere düştüyse de adam onu kaldırıp dışarıya itti. Sonra Mariko'yu almak için döndü.

Fakat Mariko demirli kapıya atılarak güçlü bir sesle, «Ben Toda Mariko bu iğrenç saldırıya itiraz ediyorum,» dedi. «Ve ölümümle...»

Blackthorne onu yakalamak için koştu ancak patlama onu bir yana savurdu ve menteşelerinden çıkan kapı da karşı duvara çarptı. Patlamanın etkisiyle verandadaki Kiri ve diğerleri yere düştüler, ama neyse onlara bir şey olmamıştı. İçeriye dumanla birlikte ninja'lar da doldu.

Başkanları hemen Mariko'nun yanında çömelirken diğerleri onu korumak için yelpaze gibi açıldılar. Adam kadının ölmek üzere olduğunu görerek, karma, diye düşünüp ayağa fırladı. Blackthorne yerde yarı baygın yatıyor, burnundan kan sızıyordu. Başkan bir adım atıp durdu. Achiko eşikte belirmişti.

Ninja kadını görür görmez tanıdı. Sonra Blackthorne'a baktı. Tabancayla kapının öbür tarafından ateş eden bu korkak, bir adamını öldürmüş, birini de yaralamıştı. Tekrar Achiko'ya bakarak elini bıçağına attı ve o anda kadın deli gibi saldırdı. Haydudun bıçağı kadının sol göğsüne girdi ve yere düşerek hareketsiz kaldı Achiko. Haydut onun göğsünden bıçağını çıkardı. Böylece verilen emrin son bölümünü tamamlamıştı. Emir verenin İshido olduğunu sanıyordu, ama bu kanıtlanamazdı. Başarısızlığa uğrarlar ve Lady Toda kendisini öldürürse onun başını almaması söylenmişti. Barbara da ilişmeyecek ve sadece Kiyama Achiko'yu öldürecekti. Bunun nedenini bilmiyordu, fakat emir verenler parayı ödemişlerdi ve o da kadının canını almıştı.

Adamlarına işaret verdi. Onlardan biri kıvrık bir boynuzu dudaklarına götürdü ve tiz bir ses şatoda yankılandı. Ninja'ların başkanı yere zehirli küçük iğneli bilyeleri attı, sonra bombalar savrulup bunların dumanından yararlanarak oradan uzaklaştılar. Onlar kaçtığı sırada kahverengililer dumanlar arasında bekleme odasına daldılar. Bazıları o zehirli iğnelere basarak oracıkta öldüler.

Küçük odada Blackthorne hırıltılı hırıltılı soluk alıyordu. Kiri ayağa kalkarak sendeleye sendeleye yürüdü. Kimonosu yırtılmış, elleri kolları berelenmişti. Achiko'yu görünce acıyla bağırdı. Sonra Mariko'yu farkederek onun yanında diz çöktü. Sazuko ve birkaç hizmetçi de ayağa kalktılar. Sazuko'nun yüzü çürük içindeydi ve bileği kırılmıştı. Achiko'yu görünce dehşetle inledi. Ancak Kiri ona bakarak Blackthorne'u işaret edince, genç kadın sendeleye sendeleye yaklaştı ve adama yardıma çalıştı. Hizmetçiler de adamın yanına koştular. Blackthorne onlara tutunarak ayağa kalkmayı denediyse de tekrar yıkıldı. Odaya dalan kahverengililer durumu görünce dehşetle durakladılar.

Kiri hâlâ dizüstü çökmüş Mariko'nun yanında duruyordu. Bir samuray kadını kucaklayarak kaldırdı. Diğerleri onun etrafını aldılar. Beti benzi solmuş Yabu da askerleri iterek içeri girdi. Ama Blackthorne'un sağ olduğunu görünce endişesi hafifledi.

«Bir doktor çağırın!» diye emrederek Mariko'nun yanında diz çöktü. Kadın hâlâ sağdı, ancak her an ölüme yaklaşmaktaydı. Yüzüne bir şey olmamış, fakat vücudu parçalanmıştı. Yabu kimonosunu çıkararak kadının üstüne örttü.

Sonra Blackthorne'u kaldırıp arkasını duvara dayayarak oturttu.

«Anjin San! Anjin San!»

Blackthorne şok geçiriyordu. Kulakları uğulduyor, gözleri pek iyi göremiyordu. Sonra birden etrafını farketti. O dumanın içinde Yabu'yu seçti. Kendisini gemide sanıyordu. Gemisi tehlikedeydi ve ona gerek vardı. Sonunda gözleri Mariko'ya ilişin-

ce birden her şeyi anımsadı.

Güçlükle kalkınca Yabu da ona yardım etti. Sendeleyerek kadına yaklaştı. Mariko huzur içinde uyuyormuş gibiydi. Güçlükle eğilerek kimonoyu çekti, ama sonra tekrar örttü. Kadının nabzı pek hafifti. Kısa süre sonra da durdu.

Odaya giren bir doktor bir şeyler söylüyordu. Ancak Blackthorne'un duymasına, anlamasına olanak yoktu. Sadece ölümün Mariko'yu aldığını biliyordu ve kendisi de ölmüştü. Sonra birden gözlerinin önünde renkli ışıklar çaktı ve yere yığılıp kaldı.

Yabu, «Öldü mü?» diye sordu.

Doktor mırıldandı. «Durumu pek iyi değil. İç kanama olabilir.»

O sırada bir samuray seslendiği için Yabu dönüp kalenin içindeki verandaya çıktı. İhtiyar Lady Etsu başını hizmetçisinin kucağına dayamış, orada yatıyordu. Kadın güçlükle bakabildi Yabu'ya. «Kasigi Yabu San?»

«Evet, Lady Etsu.»

«Buradaki en yüksek rütbeli kimse siz misiniz?»

«Öyle.»

Kadın hizmetçisine, «Lütfen kalkmama yardım et,» dedi.

«Doktoru beklemelisiniz.»

«Beni kaldırmanı söyledim!»

Kalenin verandasının önündeki samuraylar, hizmetçisine yaslanan yaşlı kadını seyrediyorlardı. Lady Etsu hırıltılı bir sesle konuştu. «Dinleyin. Ben Maeda Etsu'yum. Nagati, İwami ve Aki'nin lordu Maeda Arinosi'nin eşiyim. Toda Mariko Sama'nın bu alçak ve kötü adamlar tarafından yakalanmamak için kendisini öldürdüğünü gördüm. Bu utanca dayanamayacağı için hayatına son verdi... Achiko'nun da yakalanarak bu utanca katlanmaktansa ninja'ya saldırmayı uygun bulduğunu gözlerimle gördüm. Bu barbar samurayın cesareti olmasaydı, Lady Toda yakalanacak ve küçük düşürülecekti. Sağ kalan bizler ona şükran borçluyuz. Lordlarımız da bizi bu utançtan kurtardığı için ona minnettar kalacaklardır... Bu şerefsiz saldırıyı düzenlediği için lord general İshido'yu suçluyorum... Böylece kendisi Lady Ochiba ve veliahta da ihanet etti... Hem Lord İshido onlardan başka Naipler Meclisine de ihanet etti. Hepinizin bu-

na tanıklık etmesini istiyorum. Bu utançla yaşamama olanak kalmadı.»

Hizmetçisi ağlıyordu. «Yok hanımım, bunu yapmanıza...»

«Yanımdan çekil! Kasigi Yabu San, lütfen bana yardım edin! Yanımdan git, kadın.»

Yabu pek zayıf olan Lady Etsu'yu tutarak hizmetçiye çekilmesini emretti.

Lady Etsu'nun büyük acısı vardı ve zorlukla soluk alıyordu. «Bütün bunları kendi ölümünle doğrulayacağım,» diyerek Yabu'ya baktı. «Tanığım olursanız onur duyarım. Lütfen beni kale duvarına çıkarın.»

«Yapmayın, Lady Etsu. Ölmeye gerek yok.»

Kadın başını çevirerek usulca ona fısıldadı. «Zaten ölüyorum, Yabu Sama. İçimde bir yer kanıyor... O patlamada oldu... Lütfen görevimi yapmama yardım edin... Yaşlı ve işe yaramaz bir insanım. Can acısı da yirmi yıldır hayat arkadaşım. Benim ölümümün de efendimize yardım etmesi gerek. Neh?» Yaşlı gözlerinde bir pırıltı belirmişti. «Neh?»

Yabu usulca onu kaldırarak duvarın üstüne yerleştirdi ve gururla yanında bekledi. Kadının dik durmasına da yardım ediyordu. Aşağıda avludakiler saygıyla kadını selamladılar.

Lady Etsu titrek bir sesle, «Gerçeği söyledim,» dedi. «Bunu ölümümle kanıtlıyorum.» Sonra gözlerini kapatarak kendisini bekleyen ölümün kucağına atladı.

***

52

Naipler kulenin ikinci katındaki büyük odada buluştular. Toplantıya katılan Lady Ochiba pek endişeliydi.

Lord Kiyama tiz ve sert bir sesle çıkışıyordu. «Özür dilerim lord general, bu kanıda değilim. Lady Toda'nın seppukusuyla torunumun eşinin cesaretini, Lady Maeda'nın tanıklığı ve ölümünü böyle unutmaya kalkmak olmaz. Bu arada Toranaga'nın yüz kırk yedi samurayı öldü ve şatonun o bölümü de yandı.»

Zataki de atıldı. «Ben de bu fikirdeyim.» Kendisi bir sabah

önce Tokato'dan gelmiş ve Mariko'nun İshido'ya kafa tutmasını duyunca da çok zevklenmişti. «Dün salık verdiğim gibi kadının gitmesine razı olsaydınız, bugün bu güç durumda kalmayacaktık.»

İshido'nun ağzı sert bir çizgiden farksızdı. «Durum sandığınız kadar ciddi değil.» Ochiba o anda başarısızlığa uğradığı ve kendilerini güç durumda bıraktığı için adamdan nefret etti. «Ninja para peşindeydi.»

Kiyama, «Hazine o barbar mıydı?» diye homurdandı. «Bir barbar için böyle büyük bir saldırıya geçerler miydi hiç!»

Zataki yanında İto Teruzumi'nin durduğu yaşlı daimyo'ya baktı. «Neden olmasın? Onu kaçırıp fidye alabilirlerdi? Nagasaki'deki Hıristiyanlar, onun ölüsü ya da dirisi için büyük para verebilirler.»

Kiyama sinirlendi. «Yani bu pis saldırıyı Hıristiyanların düzenlendiğini mi söylüyorsunuz?»

Zataki, «Bunun olabileceğini söyledim,» diye cevap verdi. «Gerçekten.»

İshido zaten naipler arasındaki ilişkilerin pek nazik olduğunu biliyordu ve bu ara kavga yüzünden işlerin karışmasını da arzu etmiyordu. «Ama sanmıyorum. Bence ninja para peşindeydi.» Casusları Toranaga'nın gizli barınağını önceden haber vermedikleri için zaten çok hiddetliydi.

Gözleri kötü kötü parlayan İto araya girdi. «Bu olasılık akla yakın ve uygun.» Kendisi ufak tefek orta yaşlı bir adamdı. diğerleri gibi onu da yataktan kaldırmışlardı. Fakat kendisi hemen giyinip süslü kılıçlarını takmıştı. Yüzü de bir kadın gibi boyalıydı. «Evet lord general, fakat belki de ninja onu Nagasaki'ye değil Yedo'ya götürüp para alacaktı. O hâlâ Toranaga'nın uşağı değil mi?»

İshido bu ismi duyunca morardı. «Ninja'dan değil, Lord Toranaga'dan sözetmemiz daha uygun. Bu saldırıyı o emretmiş de olabilir, neh? Kendisi böyle bir işe kalkışacak kadar haindir.»

Zataki, «Hayır,» dedi. «O asla ninja'dan yararlanmazdı. İhanet edebilir, ama böyle pisliğe el sürmez. Bunu ancak aşağılık kimseler ve barbarlar yapar. Lord Toranaga yapmaz.»

Kiyama nefretle Zataki'ye baktı. «Portekizli dostlarımız asla bu şekilde işimize karışmazlar! Neyse şimdi bu saldırı konusunda ne yapacağız? Toda Mariko Sama çok cesur, çok şerefli ve görevine düşkün bir insandı. Ama bizi böyle tuzağa düşürmesi için de her şeyi Lord Toranaga planladı. Evet, kapana kısıldık.» Kiyama, İshido'ya baktı. «Bu saldırıyı emreden kimse de budalanın biriydi ve bize iyilik de etmedi.»

İshido, dik dik Kiyama'ya baktı. «Fakat, Toda Mariko kamı'sı sayesinde kaçacak bir yer buldu. Biz de böylece kapana sıkışmamış olduk. Yoksa o alçaklar kadını yakalayacaklardı.»

Kiyama, «Onu yakalayamadılar, lord general,» diye söylendi. «Toda Mariko Sama da bir tür seppuku yaptı. Diğerleri de öyle. Şimdi herkesin gitmesine izin vermezsek itiraz edenler de seppukuya kalkışacaklardır.»

«Ben bu kanıda değilim. Herkes Toranaga sınırlarımıza girene kadar burada kalmalıdır.»

İto gülümsedi. «Nerede o günler!»

Zataki, «Onun gelmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?» diye sordu.

«Benim düşüncelerimin bir değeri yok, Lord Zataki. Yakında onun ne yapacağını anlayacağız. Ama bu da önemli değil. Veliaht mirasını alacaksa Toranaga'nın ölmesi gerek. Barbar öldü mü, lord general?»

İshido, «Hayır,» diyerek Kiyama'ya baktı. «Bu ara öyle cesur bir adamın ölmesi veya yaralanması doğru olmaz, neh?

Kiyama söylendi. «O bir bela. Ne denli çabuk ölürse o kadar iyi olur.»

«Hayır, kendisi bizim için yararlı olabilir. Ben de Lord Zataki gibi düşünüyorum. Lord Toranaga aptal değildir. Toranaga'nın ona böyle itibar etmesinin bir nedeni olmalı, neh?» Tekrar konuya döndü. «Bu oturumu tatil edebiliriz artık. Hemen bu ninja saldırısı konusunda soruşturma yaptıracağım. Gerçeği öğrenebileceğimizi hiç sanmıyorum. Bu arada herkesin güvenliği için bütün izin kartları iptal edilecektir tabii.»

Cüzzamlı Onoshi, «Hayır!» diye bağırdı. Naip odanın ta karşı tarafında perdeleri kalın bir tahtırevanın içinde oturuyor-

du. «Hayır, bunu yapamayacaksınız. Herkesi bırakmak zorundasınız.»

«Neden?»

Onoshi'nin sesi korkusuz ve tehdit doluydu. «Böyle yapmazsanız ülkenin en cesur iki hanımına, Lady Kiyama Achiko ve Lady Toda'ya hakaret etmiş sayılacaksınız. Tanrı onların ruhlarına acısın. Bu ahlâksızca iş ortaya çıkınca, veliahtla bizim ne kadar zarar göreceğimizi de sadece Tanrı bilir.»

Ochiba büyük bir korkuya kapıldı. Taiko öleceği sırada Onoshi ziyarete gelmişti. Muhafızlar silah gizleyebileceğini düşünerek tahtırevanının perdelerini açmakta ısrar etmişlerdi. Ochiba perde açılınca onun burunsuz, kulaksız yarım kalmış yüzünü, çılgın bir ışıkla parlayan gözlerini, yarım kolunu ve kılıcını tutan sağlam sağ elini görmüştü. Lady Ochiba oğluyla kendisinin cüzzama yakalanmamaları için dua ediyordu. Ayrıca bu toplantının da sona ermesini istiyordu. Böylece Toranaga ve İshido konusunda ne yapacağına karar verecekti.

Onoshi sözlerini sürdürdü. «Hem herkesi burada tutmak için bu pis saldırıdan yararlanmaya kalkarsanız, o zaman hiçbirini bırakmak niyetinde olmadığınız da iyice anlaşılır. Söz verdikten sonra bunu yapmanız sizi çok güç duruma düşürür.»

İshido atıldı. «Onlara izin vermemiz konusunda bütün naipler lehte oy kullandılar.»

«Özür dilerim, Meclis sadece Lady Ochiba'nın fevkalade öğüdüne uydu ve onun için kadının gitmesine izin verildi. Bu arada yolda kendisini erteleyecek nedenler bulunacaktı.»

«Yani izin vermekle hata mı yaptık? Toranaga'nın kadınlarıyla Toda Mariko burada tutulsaydı diğer hanımlar da kalırlar mıydı?»

«Bu kadınların başına gelenler yüzünden Lord Toranaga planlarında en ufak bir değişiklik bile yapmayacaktır. Biz müttefiklerimizi düşünmek zorundayız! O ninja saldırısıyla üç seppuku olmasaydı, Toranaga'nın bu planı başarısızlığa uğrardı.»

«Bunu kabul etmiyorum.»

«Sonuncusu da şu: Lady Etsu'nun herkesin içinde söylediklerinden sonra o kadınları bırakmazsanız daimyo'lardan çoğu o saldırıyı sizin düzenlediğinize inanacaklardır. Hepimiz aynı

kaderi paylaşıyoruz. O zaman fazla gözyaşı dökebiliriz.»

«Ninja'ya güvenerek hareket etmeme gerek yok.»

Onoshi zehirli bir sesle, «Tabii,» diye cevap verdi. «Ben de ninja'dan yararlanmaya kalkmam. Burada kimse bunu yapmaz. Fakat ülkede iki yüz altmış dört daimyo olduğunu size hatırlatmak görevimdir. Veliahtın güçlü olabilmesi için iki yüz daimyo'nun koalisyonu gerek. Veliaht, ordular komutanının böyle bir pis yöntemi uygulamasını istemez. Hele saldırı başarısız olduğu için bu durum daha da tatsız.»

«Yani saldırıyı benim emrettiğimi mi söylüyorsunuz?»

«Özür dilerim. Ne münasebet. Fakat kimseyi salıvermezseniz hakkınızda böyle düşüneceklerdir.»

«Aranızda saldırıyı benim emrettiğimi düşünen var mı?» Kimse açık açık İshido'yu suçlamadı. Çünkü ortada kanıt yoktu. Adam onlara bir şey söylememişti. Hatta Kiyama ve Lady Ochiba'ya bile sadece imâlarda bulunmuştu. Fakat hepsi durumu biliyor ve başarısızlığa uğradığı için ona müthiş kızıyorlardı. Ne var ki, İshido, Osaka'nın sahibi, Taiko'nun hazinesinin koruyucusuydu. Onun için kendisine ilişmek veya onu yerinden atmak olanaksızdı.

İshido kesinlikle konuştu. «İyi. Ninja para peşindeydi. İzin kâğıtlarını oya koyacağız. Ben bunların iptal edilmesini istiyorum.»

Zataki, «Ben bu kanıda değilim,» diye karşılık verdi. Bir yandan da Ochiba'nın son derece cazibeli olduğunu düşünmekteydi.

Onoshi de mırıldandı. «Özür dilerim. Ben de öneriyi reddediyorum.»

Ito onların kendisine baktıklarını görünce kızardı. «Lord Onoshi'nin fikrini kabul etmem gerek, fakat aynı zamanda...»

İshido sert sert, «Fikrinizi söyleyin,» dedi.

«Sizin haklı olduğunuzu düşünüyorum, lord general.»

Kiyama, «Özür dilerim,» diye söylendi. «Ben aynı kanıda değilim.»

Onoshi'nin sesi odada yankılandı. «İyi! Bu işi hallettik. Fakat başka önemli sorunlarımız olduğu konusundaki düşünce-

lerinizi kabul ediyorum, lord general. Lord Toranaga'nın şimdi ne yapacağını bilmemiz gerek. Fikriniz nedir?»

İshido kaşlarını çatmış, Kiyama'yı süzüyordu. «Buna ne cevap vereceksiniz?»

Kiyama kafasından bütün nefret, korku ve endişeleri kovarak kesin bir seçim yapmak gelmişti. Mariko'nun heyecanla Onoshi'nin kendisini zehirleteceğini anlatışını anımsadı. Ishido'nun kendisine ihanet ettiğinden ve Toranaga'da bunun kanıtı bulunduğundan dem vurmuştu Mariko. Sonra barbarla gemisinden sözetmiş ve Toranaga ülkeyi idare ederse veliahtla kalesinin güvende olacağını söylemişti. Bunlardan başka başrahip de kara gemiyi kaybederlerse bir felaket olacağını anlatmış ve endişlerini açıklamıştı. Kendi kendine, «Zavallı Mariko,» dedi. «Bu kadar çektikten sonra takdis bile edilemeden öldün! Tanrı sana acısın.»

Ishido, «Ne cevap veriyorsunuz?» diye tekrarladı.

Kiyama onu süzdü. «Kwanto ne olacak?»

«Toranaga ortadan kaldırılınca Kwanto'nun naiplerden birine verilmesini teklif edeceğim.»

«Hangi naibe?»

Ishido sakin bir tavırla, «Size,» dedikten sonra ekledi, «Veya belki de Shinano Lordu olan Zataki'ye.» Kiyama onun akıllılık ettiğini düşündü. Çünkü Toranaga sağken Zataki'ye çok ihtiyaçları vardı. Ishido bir ay önce Zataki'nin Toranaga'ya karşı gelmek için Kwanto'yu istediğini de söylemişti zaten. Birlikte Ishido'nun ona bu eyaleti vaat etmesine karar vermişmişlerdi. Bu boş bir sözdü. Ikisi de ilk fırsatta Zataki'nin öldürülmesine ve topraklarının ailesinin elinden alınmasına karar vermişlerdi.

Kiyama odada kimin kendisini tuttuğunu, kimin düşman olduğunu anlamak için etrafına bakınarak konuştu. «Aslında ben bu şerefe layık değilim.»

Onoshi hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalıştı. «Bu sözler çok değerli ve ileride tartışmaya da değer, neh? Fakat gelecekte. Kwanto'nun şimdiki lordu ne yapacak?»

Ishido yine Kiyama'ya baktı. «Eveet?»

Kiyama yüzünden bir şey belli olmamakla birlikte Zataki'-

nin düşmanlığını hissetmişti. İki kişi aleyhimde, diye düşündü. İto daima İshido'yu dinler. Onun için Ishido sözünde durursa kazanacağım. Ama sözlerinde içten mi?» Karşısındaki sert yüzü süzerek düşüncelerini okumaya çalışıyordu. Sonunda kararını vererek fikrini açıkladı. «Toranaga, asla Osaka'ya gelmeyecektir.»

İshido, «İyi,» diye cevap verdi. «O zaman yalnız kalır. Yasaları çiğnediği için de seppuku yapar. Zaten Gökyüzünün Oğlunun ağzından onun seppuku yapması için bir mektubu hazırlattım bile. Buna bir imza gerek. Böylece Toranaga soyu da yer yüzünden silinirler.»

«Evet. Ancak Gökyüzünün Oğlu Osaka'ya gelirse.»

«Ne?»

Kiyama, İto'yu düşman değil dost olarak kabul edip konuştu. «Ben de Lord Ito gibi düşünüyorum. Lord Toranaga kadar sinsi bir adam daha bulunamaz. Kendisi Gökyüzünün Oğlunun ziyaretini de engelleyecek kadar zekidir.»

«Olanaksız!»

Kiyama, İshido'nun rahatsız olmasından zevk alarak devam etti. «Ya ziyaret ertelenirse?»

«Gökyüzünün Oğlu planlanan şekilde burada olacaktır.»

«Ya olmazsa?»

«Size onun geleceğini söylüyorum!»

Lady Ochiba, «Lord Toranaga bunu nasıl yapabilir?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Fakat İmparatorumuz ziyaretini bir ay ertelerse... Yapabileceğimiz bir şey yok. Lord Toranaga'nın entrikada usta olduğunu hepimiz biliyoruz, neh? Kendisi gerekirse İmparatorumuzun gelmesini bile geciktirebilir.»

Odada derin bir sessizlik oldu. Bu korkunç fikir ve dolayısıyla olacaklar hepsini endişelendirmişti.

Ochiba herkesin yerine konuştu. «Beni affedin... Fakat bu soruya ne cevap vereceksiniz?»

Kiyama, «Savaş,» dedi. «Bugün gizlice askerlerimizi toplayacağız. Ziyaret ertelenene kadar bekleyeceğiz. O zaman Toranaga'nın İmparatoru da kandırdığını anlayacağız! Aynı gün Kwanto'ya saldıracağız. Yani yağmurlu mevsimde!»

Birden yer sarsılmaya başladı.

Deprem hafifti ve kısa sürdü, ama bütün kirişler ve direkler gıcırdıyordu.

Onu başka bir sarsıntı izledi. Bu daha güçlüydü ve taş duvarda bir çatlak belirdi. Sonra deprem durdu ve tavandan tozlar yağdı. Damdan kayan kiremitler gürültüyle ön avluya düştü.

Ochiba bayılacak gibi olmuştu ve başının döndüğünü hissediyordu. Acaba bugün kalıntıların altına gömülmek kaderman da var mı, diye düşündü. Sarsılan yere tutunarak şatodaki, kentteki, ve gemilerdeki insanlar gibi depremin daha şiddetle devam etmesini bekledi.

Fakat böyle bir şey olmadı. Deprem durdu. Hayat tekrar başladı. Yaşama zevki benliklerini kapladı. Kahkahaları şatoda yankılandı. Hepsi de o gün, o saatteki felaketi atlattığını biliyordu.

İshido yaşamaktan büyük zevk alarak, «Haydi oy verelim,» dedi. «Ben savaş açmamız için oy kullanıyorum.»

«Bende öyle!»
«Bende öyle!»
«Bende öyle!»
«Bende öyle!»

***

Lady Ochiba ve Lord General İshido bahçede dolaşıyorlardı. Kadın, «Naiplerden bazıları Hıristiyanlık denilen saçmalığa inanıyorlar,» diye mırıldandı.

«Öyle. Hıristiyanlar bir kovandaki arılar gibi bir araya toplanıyorlar.» İshido, ninja'ya Lord Kiyama'nın torununun karısını ortadan kaldırması için özellikle emir vermişti. Achiko'nun barbarı öldürmek için Lord Kiyama tarafından Lady Toda'nın yanına yollandığını sanmıştı. «Fakat yakında hepsini de temizleyeceğim.»

«Bunu nasıl yapacaksınız, lord general? Her şey onların yardımına bağlıyken bunu nasıl baraşacaksınız?»

«Toranaga ölene kadar naiplerin hepsine türlü sözler ve-

receğim. Ondan sonra hepsi birbirine saldıracaktır. Onları ayıracak, sonra idareyi elimize alacağız. Toranaga böyle yapmıyor mu? Lord Taiko öyle yapmaz mıydı? Kiyama, Kwanto'yu istiyor, neh? Bu yüzden sözlerimi dinleyecektir. Eyaleti ileride ona vereceğimi söyledim. Onoshi? O delinin ne istediğini kimse bilemez... Sadece ölmeden Toranaga'yla Kiyama'nın kafalarına tükürmeyi arzu ediyor.»

«Ya Lord Kiyama, Onoshi'ye verdiğiniz sözü duyarsa? Kiyama'nın bütün topraklarını ona vermeyi vaat ettiğinizi anlarsa? Sonra Kwanto'yu kendisine değil Zataki'ye vereceğinizi öğrenirse?»

İshido kadına baktı. «Bunların düşmanlar tarafından yayılan yalanlar olduğunu söylerim. Onoshi, Kiyama'nın kafasını istiyor. Kiyama, Kwanto'yı ele geçirmeyi arzu ediyor. Zataki de öyle.»

«Ya siz, lord general... Siz ne istiyorsunuz?»

«Önce veliahtın on beşine basarak yönetimi eline aldığını görmeyi arzu ediyorum. O güne kadar da sizinle onun güvende olmanızı istiyorum. Başka bir şey yok.»

«Yok mu?»

«Hayır, Lady Ochiba.»

Ochiba, yalancı, diye düşündü. Bir çiçek koparark kokladı ve sonra bunu adama uzattı. «Ne güzel, neh.»

İshido çiçeği aldı. «Evet, güzel. Teşekkür ederim.»

Bir süre yürüdüler. Kadın, «Kiritsubu San ve Lady Sazuko gittiler mi?» diye sordu.

«Hayır, yarın Lady Toda'nın cenaze töreninden sonra gidecekler. Yarın çok kimse ayrılıyor. Bu da kötü tabiî.»

«Özür dilerim, ama bunun önemi var mı? Nasıl olsa Toranaga Sama'nın buraya gelmeyeceğine karar verdik.»

«Öyle sanırım. Osaka Şatosu elimizde oldukça bu önemli sayılmaz. Kiyama'nın salık verdiği gibi sabırlı olmalıyız. O güne kadar bekleyecek, sonra saldıracağız.»

«Neden bekliyorsunuz? Neden hemen saldırmıyorsunuz?»

«Daimyo'ları toplamak vakit alır.»

«Toranaga'nın karşısına kaç kişi çıkacak?»

«Üç yüz bin. Toranaga'nın askerlerinin en az üç misli.»

«Ya benim garnizonum?»

«Seksen bin seçme samurayı duvarların içinde bırakacağım. Elli bin de geçitleri tutacak.»

«Ya Zataki?»

«Sonunda o da Toranaga'ya ihanet edecektir.»

«Lord Sudara, kız kardeşim ve çocuklarının Takoto'yu ziyaret etmelerini garip bulmuyor musunuz?»

«Hayır. Zataki üvey ağabeysiyle yalandan bir anlaşma yaptı. Bu da bir numara. Zataki ona ihanet edecektir.»

Kadın tiksintiyle söylendi. «Bunu yapması gerek. Çünkü ikisi de aynı kandan. Fakat kardeşimle çocuklarına bir şey olursa çok üzülürüm.»

Ishido gülümsedi. «Onlara bir şey olmayacak. Zataki benden çok Toranaga'dan nefret ediyor. Size saygı duyuyor ve Kwanto'yu istiyor. Bu şato bizim oldukça ve Kwanto'yu verebilecek durumdayken korkacak bir şey yok.»

Ochiba bir çiçek koparark burnuna götürdü. Bu tatlı kokuyu içine çekerek o korkudan tümüyle kurtulmak istiyordu. «Bu sabah endişeliydim. Kaçmayı istiyordum. Sonra falcıyı anımsadım.»

İshido ani bir memnunlukla, «Ya,» dedi. «Ben onu unutmuştum.» Çinli elçilerle gelen falcı Taiko'nun yatağında öleceğini ve sağlıklı bir erkek evlat bırakacağını söylemişti. Toranaga orta yaşta, kılıç elinde ölecekti. Devrinin en ünlü generali Ishido da ayaklarını sıkıca yere basarak çok yaşlanıp ölecekti. Lady Ochiba da etrafında İmparatorluğun en büyük soylularıyla yaşayacak ve hayatı Osaka Şatosunda sona erecekti.

İshido, «Bunu unutmuştum,» diye tekrarladı. «Toranaga orta yaşlı, neh?»

«Evet.» Ochiba onun anlamlı bakışı karşısında heyecanlandı. O anda bir erkekle sevişiğini hayal etti ve içi erir gibi oldu. Hem bu kez şerefli bir doğum yapacak ve geçen defaki gibi çocuğun nasıl olacağını düşünerek endişelenmeyecekti.

Gölgeli yolda ilerlerlerken, ne kadar budalasın, Ochiba, diye düşündü. Bu tatsız kâbusu unut. Hepsi kâbustu. Hem sen bir erkeği düşünüyordun.

Ochiba birden Ishido'nun yerine Toranaga'nın yanında

olmayı istedi. Osaka Şatosunun, Taiko'nun hazinesinin sahib Toranaga olmalıydı. Veliahtın koruyucusu, Batı Orduları Komutanı Toranaga olmalıydı. O zaman ortada bir sorun kalmazdı. Birlikte ülkeye sahip olurlardı. Kendisi o anda bir bakışla adamı yatağa davet ederdi ve yarın ya da öbür gün de evlenirlerdi. Gelecekte ne olursa olsun o gün huzura kavuşurdu.

Kendi kendine, «Hayalleri bırak, Ochiba,» dedi. «Taiko veya Toranaga gibi gerçekçi ol.»

«Anjin San'ı ne yapacaksınız?»

İshido güldü. «Onu koruyacağım. Gerekirse kara gemiyi almasını sağlayacağım. Yine gerekirse barbarı Kiyama ve Onoshi'ye karşı kullanacağım. Onlar barbarı boğazlarına dayanmış bir kılıç sanıyorlar.»

«Veliahtın, Toranaga'ya karşı çıktığı bir satranç oyununda Anjin San'ın değeri nedir? Kendisi bir piyon mu? Yoksa bir vezir mi?»

İshido hemen, «Ah, saygıdeğer Lady Ochiba,» diye cevap verdi. «Büyük oyunda o sadece bir piyon. Fakat Veliahtın Hıristiyanlara karşı olan oyununda bir, hatta iki kale sayılabilir.»

Kadın birden konuyu değiştirdi. «Söylentilere göre Anjin San'la Mariko San yatmışlar.»

«Evet, bunu ben de duydum. Gerçeği öğrenmeyi istiyor musunuz?»

«Hayır, hayır, böyle bir şeyin olduğunu düşünmeye olanak yok.»

İshido dikkatle onu süzüyordu. «Kadının şerefini mahvetmemizin bir yararı olabilir mi? Onunla birlikte Buntaro San da rezil olur!»

«Yok, lord general, böyle bir şey düşünmedim. Zaten savaşta Buntaro San ve Lord Hiro Matsu, Toranaga'nın yanında olmayabilirler.»

«Bu gerçek mi?»

«Hayır, lord general, gerçek değil, ama olabilir.»

«Belki siz bir şey yapabilirsiniz.»

«Sadece savaş boşlayınca onlardan veliahtı desteklemelerini isteyeceğim.» Birden sordu. «Veliahtın orduların başında olmasını uygun buluyor musunuz?»

«Orduların başında ben olacağım. Fakat veliaht da bizimle gelmedi. O zaman Toranaga kazanamaz. Toranaga bile veliahtın bayrağına saldıramaz.»

«Veliahtın burada kalması daha doğru değil mi?... Onun hayatını tehlikeye atamayız. Toranaga'nın kolu da uzun, neh?»

«Evet, ama Toranaga o kadar güçlü değil. Hem veliahtın bayrağı sayesinde bizim tarafın yasalara uyduğu da anlaşılacak. Toranaga'yı tanırım. Sonunda yasalara uymak zorunda kalacaktır. Sadece bu, kafasını bir kazığa takmamıza yetecektir. O ölür ölmez Hıristiyan kilisesini de ortadan kaldıracağım. Ondan sonra siz ve veliaht güvende olacaksınız.»

Ochiba gözlerinde bir vaatle onun yüzüne baktı. «Başarılı ve güvenle geri dönmeniz için dua edeceğim.»

Adamın göğsü sıkışır gibi oldu. Ne kadar uzun süre beklemişti. Kadını anlayarak, «Teşekkür ederim, Lady Ochiba,» dedi. «Teşekkür ederim. Sizi mahçup etmeyeceğim.»

Ochiba selam vererek döndü. Ne küstahlık, diye düşünmekteydi. Sanki bir köylüyü kocalığa kabul edebilirmişim gibi! Şimdi, Toranaga'dan vazgeçsem mi acaba?

*
**

Blackthorne birden kapının ağzında duran Cizvit rahibi görerek irkildi. Rahip elinde tespih ve hacıyla eğilmiş kendisini selamlıyordu.

Başı çok ağrıyan Blackthorne güçlükle, «Kimsiniz?» diye sorabilirdi.

«Ben Peder Michael'im, senyor.» Siyah gözlerini İngilizden ayıramıyordu.

Blackthorne gidip kılıçlarını alarak beline taktı. «Benden ne istiyorsunuz?»

Japon rahip iyi Portekizce konuşuyordu. «Beni Lord Kiyama yolladı. Nasıl olduğunuzu soruyor?»

Blackthorne birden yalnız olduklarını anladı. «Muhafızlarım nerede?»

«Hiç muhafızınız yok, senyor.»

«Muhafızlarım var tabiî. Yirmi grili.»

«Ben geldiğimde kapıda kimse yoktu, senyor. O sırada siz uyuyordunuz.» Michael dışarısını işaret etti. «İsterseniz bu samuraylara sorun.»

Blackthorne, «Lütfen kapının önünden çekilin,» dedi.

«Silahlı değilim, Anjin San.»

«Öyle de olsa yanıma gelmeyin. Rahipler sinirlerime dokunuyor.»

Michael ayağa kalkarak sakin sakin geriledi. Dışarıda iki grili duruyordu. Onları tanıyamayan Blackthorne mırıldandı. «İyi günler.»

Adamlar selam vermedi. Biri, «İyi günler San,» diye mırıldandı.

«Lütfen... Benim muhafızlarım nerede?»

«Bütün muhafızlar bu sabah Tavşan Saatinde çekildiler.» Samuray seslenince uzun boylu bir görevli peşinde dört muhafızla geldi. «Ah Anjin San, geminize gitmenizi söylemem için bana emir verdiler. İşte izin kâğıdınız.» Adam yeninin içinden çıkardığı kâğıdı uzattı. Sonra aşağı gören bir tavırla Michael'i işaret etti. «Bu adam size rehberlik edecek.»

«Lütfen... Hemen Lord Ishido'yu görmem gerek. Çok önemli.» Blackthorne tehlikede olduğunu anlamıştı.

Görevli Michael'e dönerek âdeta hiddetle bir şeyler söyledi. Rahip oralı olmayarak eğilip selam verdi. «Bir an önce geminize dönmenizi istiyorlarmış. Lütfen benimle gelin.»

Blackthorne öldürülebileceğini anlamıştı. «Lütfen... Muhafızlarım nerede?»

Samurayların başındaki adam, «Muhafızınız yok,» diye karşılık verdi.

«Lütfen gemime adam yollayın. Adamlarımı çağırtın.»

«Hayır. Hemen geminize gidin. Geminize gidin!» Subay iyice kabalaşmıştı ve önce Blackthorne'un selam vermesini bekliyordu.

İngiliz o anda bir karabasan gördüğünü sandı. Sonra gözlerinin önünde Mariko belirdi. Kadının korkusunu ve kendisine öğrettiklerini anımsadı. Kaderi belliydi ve bir karmaşı vardı. Ölecekse şimdi gururuyla ölmeyi yeğleyecekti. Bu kararı yüzünden birden son derece küstahlaştı. «Ben John Blackthorne.

Anjin San. Lord Toranaga'nın gemisinin amirali. Samuray ve hatamoto. Sen kimsin?»

Subay kızardı. «Lord İshido'nun garnizonundan yüzbaşı Saigo Masakatsu.»

Blackthorne adamın adını bile söylemeye gerek görmeden kabalıkla sordu. «Ben hatamoto'yum. Sen de hatamoto musun?»

«Hayır, hatamoto değilim.»

«Sen samuray mısın, ronin misin?» Bu sözler ağzından şiddetle çıkmıştı. Arkasında birileri olduğunu hissediyor, fakat aldırmıyordu. O anda şerefli bir ölüme hazırlanmaktaydı. Saldırıldığı an o da kılıcıyla savaşacaktı.

Fakat karşısındaki adamın yerlere kadar eğilerek, «Beni affedin,» diye mırıldandığını duyunca şaşırdı. «Lütfen terbiyesizliğimi bağışlayın. Ben ronun'dim. Fakat Lord General Ishido bana ikinci bir fırsat verdi.» Sesi utanç doluydu.

Blackthorne rüyada gibi öbür samuraylara baktı. Onların vuracağını sanıyor ve kendisini savunmaya hazırlanıyordu. Fakat bütün samuraylar saygıyla eğildiler.

Bir an sonra İngiliz de onlara hafifçe eğilerek karşılık verdi. Sonra peşinde Michael'le ilerledi. Zaman zaman onu durdurup izin kâğıdına bakıyorlardı. Fakat kimse kendisiyle ilgilenmiyordu. Blackthorne, Lord Ishido'yla Lady Ochiba'nın neden kendisine değer vermekten vazgeçtiklerini düşünmeye çalışıyordu.

Bir ara rahibin kendisini süzdüğünü farkederek, «Ne istiyorsunuz?» diye sordu.

«Ah, senyor, biraz önce o serseriyi rezil etmekle bana büyük bir iyilik ettiniz. Ö ronin utandı ve bunu da hakketti. Siz gerçek bir samuraysınız. Bushido'yu böyle aşağılamak hiç doğru değil.»

«Siz de samuray mısınız?»

Michael, «Bu şerefe eriştim,» diye cevap verdi. «Babam Lord Kiyama'nın kuzenidir.»

Güneşin batmasına belki üç saat vardı. Bir hendeği geçerlerken Blackthorne, «Beni gemiye siz mi götüreceksiniz?» diye sordu.

«Evet, bana böyle söylendi, senyor.»

«Kim söyledi?»

«Lord Kiyama ve ziyaretçi başrahip söyledi, senyor.»

«Lütfen bana senyor değil. Anjin San deyin. Yabu San nerede?»

«Bilmiyorum, Anjin San.»

«Beni gemiye götüreceğinizden emin misiniz?»

«Evet. Sizi geminize kadar götürmem bana emredildi.»

«Böyle iyi Portekizce konuşmasını nereden öğrendiniz?»

«Başrahip dördümüzü Roma'ya gönderdiydi, Anjin San. Ben on üç yaşındaydım. Uraga noh Tadamasa on ikisindeydi.»

«Ah, demek Uraga'yı tanıyorsunuz?»

Michael'in gözleri hüzünlendi. «Kendisi en iyi arkadaşımdı. Oldürüldüğünü duyunca çok üzüldüm.»

«Öldü mü?» Blackthorne şaşırmıştı.

«Evet, kendisi rahipti, ama kısa süre önce kiliseyi terketti...»

«O halde onu Hıristiyanlar öldürdü.»

«Hayır Anjin San, sadece katiller. Onlar da cezalarını çekeceklerdir. Bundan kuşkunuz olmasın.»

Blackthorne bir an sonra, «Roma'yı nasıl buldunuz?» diye sordu.

«Nefret ettim. Hepimiz nefret ettik. Onların hepsi eta! Gidip dönmemiz tam sekiz yıl sürdü. Geri döndüğüme çok sevindim.»

«Ya kilise ve rahipler?»

Michael sakin sakin, «Onlardan da iğrendim,» diye cevap verdi. «Rahiplerin ahlaksızlığı, metresleri, lüks düşkünlükleri, açgözlülükleri beni şaşırttı. Fakat yine de bu ahlaksız adamların arasında Tanrıyı buldum, Anjin San.»

«Peki engisizyonu da gördünüz mü?»

«Çok kötü şeyler gördüm. Pek az insan akıllı. Çoğu günahkâr ve dünyada Tanrı adına çok büyük suçlar işleniyor.»

Son hendeği geçince izin kâğıdını aldı muhafızlar. Blackt-

horne ve Michael hızlı hızlı yürümeye devam ettiler. «Gemide ne olacak, peder?»

«Bilmiyorum, Anjin San.»

⁂

Blackthorne'la Japon rahip rıhtım boyunca ilerliyorlardı. Bir gemici şarkısı mırıldanmakta olan Blackthorne, Michael'dan çok hoşlandığını düşünüyordu. Japon nazik, bilgili ve dürüst tü. Biraz sonra önlerine bir engel çıktığı için dönerek yola saptılar ve Ingiliz kendisini Cizvitlerin binasının önünde buldu. Kemerli kapıyı korumakta olan turuncu cüppeli öğrencilerin kendisine düşman düşman baktıklarını da hissetti. Fakat adamlar ona ilişmediler.

Başı yine zonklamaya başlamıştı ve Michael da tahmin ettiği gibi doğru binanın kapısına gitti. Blackthorne silahlarını tuttu. Kendisini zorla içeri sokana kadar dövüşmeye kararlıydı.

«Demek beni gemiye götürüyorsun ha?»

«Evet Anjin San.» Michael şaşılacak bir şey yaparak ona kapının dışında beklemesini işaret etti. «Bir şey değişmedi. Sadece buradan geçerken ziyaretçi başrahip kendisine haber vermemi istedi. Özür dilerim, ama bir dakika bekleyeceksiniz.»

Şaşıran İngiliz beklemeye başladı. Kendisini Cizvitlerin misyon binasına sokacaklarını sanmıştı. Yolun sonu buydu ve işkenceden sonra kendisini kara geminin süvarisine vereceklerdi herhalde. Biraz ileride Portekizlilerin küçük gemisi duruyordu. Rodrigues ve Ferriera güvertedeydiler. Onun ötesinde de kendisini Osaka'ya getiren gemi vardı. Gemide Yabu ve Vinck'i gördüğünü sanıyordu, ama emin değildi. Geminin etrafını grili muhafızlar almışlardı.

Gözleri yine Ferriera ve Rodrigues'e gitti. İkisi de tepeden tırnağa silahlıydılar. Gemiciler de öyleydi. İskele tarafına bakarken birden kanı dondu. Rıhtımın gerisindeki toprağa büyük bir kazık çakılmış ve dibine odunlar yığılmıştı.

«Ah kılavuz kaptan, nasılsınız?» Dell'Aqua yanında Michael'la kapıdan çıktı. Cizvit cüppesi giymiş ak sakallı rahip İn-

cil'deki tipleri andırıyordu. Blackthorne, tam anlamıyla bir engizisyoncu, diye düşündü. «Adamın kahverengi gözlerine baktı. Bu gözlerindeki merhameti görünce de şaştı. Ama aslında başrahibin merhametle ilgisi olamazdı tabii.

Midesinin bulandığını hissederek, «Başrahip nasılsınız?» diye mırıldandı. «Gidebilir miyiz?»

«Tabiî.»

Blackthorne umutsuzlukla karışık bir korkuya kapılarak, demek engizisyon gemide clacak, diye düşündü. Keşke tabancalarım kuşağıma takılı olsaydı. O zaman önce seni temizlerdim, başrahip.

Dell'Aqua, Portekiz gemisine bakınca kaşları çatıldı. «Sen burada kal, Michael.»

Michael, «Sayonara, Anjin-San,» dedi. «Tanrı sizinle olsun.»

Blackthorne onu selamlayarak yürüdü. Samurayların arasından geçti. Adamların saldırıp kılıçlarını alacaklarını sanıyordu, ama kimse ona ilişmedi. Blackthorne birden durarak dönüp seslendi. «Rahip Michael!» Yanına gelen Japona baktı. «Benim samuray olduğumu söylediniz. Sizden bir samuray olarak bir ricada bulunacağım.»

«Nasıl bir rica?»

«Bir samuray gibi ölmek istiyorum.»

«Fakat ölümünüz benim elimde değil, Anjin San. Bu, Tanrıya bağlı.»

«Evet. Yalnız sizden rica ediyorum.» Blackthorne eliyle uzaktaki kazığı işaret etti. «Böyle ölmek çok pis.»

Michael şaşkın şaşkın bakınca kazığı farketti. «Aman Tanrım!»

Önden giden Dell'Aqua, «Lütfen gelin, Kaptan Blackthorne,» diye seslendi.

Blackthorne telaşlı telaşlı devam etti. «Samurayların komutanına durumu anlatın. Burada yeteri kadar adamı olduğu için diretebilir. Lütfen... ben bir samurayım. Onlardan biri benim tanığım olabilir.»

Michael endişelenmişti. «Soracağım...» Gidip samuraylа-

rın komutanıyla hafif sesle ve telaşlı telaşlı konuşmaya başladı.

Blackthorne da dönerek kendisini beklemekte olan Dell'Aqua'nın yanına gitti. Ferriera'nın iskeleden indiğini görmüştü. On adamı da rıhtıma çıkmışlar, tüfeklerine dayanarak bekliyorlardı. Kendisini bağlayıp yakacakları kazık da biraz ilerideydi.

Ferriera gözlerini Blackthorne'a dikerek, «İyi geceler sayın başrahip,» dedi. «Demek İngiliz...»

«İyi geceler, general kaptan.» Hiddetle kazığı işaret etti. «Bu sizin fikriniz mi?»

«Evet, efendim.»

«Adamlarınıza söyleyin hemen gemilerine dönsünler.»

«Bu askeri bir karardır!»

«Geminize gidin!»

«Hayır.» Ferriera tabancasını çekti. «İşte İngiliz, sonunda karşılaştık.»

«Bu beni hiç de memnun etmedi.» Blackhorne da kılıcını çekmişti. Fakat kabzası kırıldığı için iki eliyle tutmak zorunda kalıyordu.

Ferriera boğuk bir sesle, «Bu gece cehennemde memnun kalacaksın,» diye söylendi.

«Cesaretin olsaydı teke tek dövüşürdün. Ama sen erkek değil sadece korkaksın!»

Ferriera, «Kılıcını alın!» diye emir verince, on gemici süngülerle onun üzerine saldırdı. Blackthorne onlara karşı koymaya çalışırken Dell'Aqua birden kendisini topladı. «Silahlarınız indirin. Tanrının önünde size emrediyorum!»

Gemiciler şaşırmışlardı. Tüfekleri Blackthorne'a çevirmiş duruyorlardı. İngiliz de kılıcını havaya kaldırıp öylece kalmıştı.

Dell'Aqua bağırdı. «Geri gidin. Hayvan mısınız siz?»

Ferriera, «Bu adamı istiyorum,» dedi.

«Biliyorum ve onu ele geçiremeyeceğinizi size daha önce de söyledim! Sağır mısınız? Tanrı bana sabır versin! Adamlarınıza gemiye dönmelerini emredin!»

«Size geri dönüp gitmenizi emrediyorum!»

«Bana mı emir veriyorsunuz?»

«Evet. Size emir veriyorum! Beni Macao Valisi yaptılar. Kaptan generalim artık. Portekiz'in Asya'daki en yüksek rütbeli subayıyım! Bu adam ülkem, kilise, kara gemi ve Macao için bir tehlikedir.»

«Tanrı önünde konuşuyorum. Bu adama ilişirseniz sizi de, gemicilerinizi de afaroz ederim!» Dell'Aqua tüfeklilere doğru dönünce adamlar çekinerek gerilediler.

Ferriera, «Hata yapıyorsunuz!» diye gürledi. «Bu adam tehlikeli! Ben Asya'nın askeri komutanıyım...»

«Bu iş askeri değil kiliseyi ilgilendirir.»

Blackthorne iyice sersemlemişti. Kilisenin kendisini yakacağını sanırken,' başengizisyoncu onu korumaya çalışıyordu. Bunların hepsi anlamsızdı.

Ferriera hâlâ haykırıyordu. «Sizi uyarıyorum! Hata yapmaktasınız ve durumu Lizbon'a bildireceğim!»

«Bu arada adamlarınıza gemiye dönmelerini emredin, yoksa sizi kara geminin süvariliğinden de atarım!»

«Bu güce sahip değilsiniz!»

«Hemen adamlarınıza gemiye dönmelerini ve İngilize ilişmemelerini emretmezseniz sizi burada afaroz edeceğim. Adamlarınızı da öyle. Tanrı adına sizi ve size hizmet edenleri lanetleyeceğim!»

«Aman...» Ferriera sustu. Kendi hesabına korkmuyordu. Ancak itaat etmezse gemicilerinin çoğunun kendisini bırakıp gideceklerini de anlamıştı. Bir an rahibi vurmayı düşündü, ama bu da lânetlemeyi ortadan kaldırmazdı. Çaresiz razı oldu. «Pekâlâ. Herkes gemiye dönsün.»

Adamlar rahibin gazabından kurtulduklarına sevinerek hemen oradan uzaklaştılar. Blackthorne hâlâ şaşkın şaşkın bakınıyordu.

Dell'Aqua etrafındaki gergin havanın farkında olmakla birlikte sakindi. «Gidelim, kılavuz kaptan.»

Blackthorne duruma inanamıyordu. «Beni neden bırakıyorsunuz?»

Ferriera da atıldı. «Ben de anlayamıyorum. O hâlâ bizler ve kilise için bir tehlike değil mi?»

Dell'Aqua ona baktı. Karşısındaki küstah adama haddini bildirmeyi arzu ediyordu. Ama asıl tehlike savaş, diye düşündü. Toranaga'yı mı Ishido'yu mu seçeceğiz? Sen sorunlarımızın hiçbirini anlayamıyorsun, Ferriera. Bu sabah Lord Kiyama bana gelerek, 'Şimdilik taraf seçmeyeceğim,' dedi. 'Savaşa kadar kararımı vereceğim. Yalnız barbarın sağ kalmasını istiyorum. Çünkü o Lady Mariko'nun şerefini korudu... Çünkü Anjin San bir samuray...' Evet başımızda türlü dert var...

Dell'Aqua kendisini topladı. «Kılavuz kaptan, sizi gemiye götüreceğim.»

Blackthorne, «Başım,» diyebildi. «Başım çatlıyor... Galiba o patlama... Fakat neden beni bırakıyorsunuz?»

«Çünkü Lady Maria... Lady Mariko sizi korumamızı istedi.»

«Ama neden bu değil! Lady Toda istediği için bunu yapmazsınız.»

Ferriera, «Doğru!» diye bağırdı. «Sayın başrahip, neden ona gerçeği söylemiyorsunuz?»

Ama Dell'Aqua durmadı. Blackthorne da onun peşinden giderken dönerek söylendi. «Bunun anlamı yok. Sizi mahvedeceğimi, Kara gemiyi alacağımı biliyorsunuz.»

Ferriera alaylı alaylı güldü. «Neyle, İngiliz? Artık gemin yok!»

«Bu doğru değil.»

Blackthorne başı zonklarken Ferriera'nın, «Gemin yandı İngiliz!» diye bağırdığını duydu. «Onun için artık benim gemime zarar veremezsin.»

⁂

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

56

Blackthorne sığ suda durarak gemisinin yanmış iskeletine baktı. Direkler, güverteler, her şey gitmiş, geriye sadece omurga kalmıştı.

Vinck sıkıntılı sıkıntılı, «Maymunlar onu karaya oturtmaya çalışmışlar,» diye söylendi.

«Hayır, met tekneyi buraya atmış.»

«Tanrı aşkına, neden böyle söylüyorsun, kılavuz? Allahın belası bir yangın çıksa ve sen de Allahın belası bir sahile yakın olsan tekneyi oraya çekerek alevleri söndürmeye çalışırsın. Bu namussuzlar bile bu işi biliyorlarmış.» Vinck kumların üstüne tükürdü. «Maymunlar. Gemiyi onlara bırakmayacaktın. Şimdi ne yapacağız? Vatanımıza nasıl döneceğiz?»

Blackthorne onun sözlerini duymamaya çalışarak tekneye baktı. Gemi demir yerinden birkaç yüz metre ötede, Yokohama köyünün yakınında karaya oturmuştu. Tüfek alayı hâlâ sahilde ve tepelerde talim yapıyordu. Hava güzeldi ve tatlı bir rüzgâr esmekteydi. Burnuna bir mimoza parfümü geldi. Kiri ve Lady Sazuko'nun diğer geminin baş tarafındaki turuncu tenteleri altında oturmuş konuştuklarını görüyordu. Parfümün onlardan gelip gelmediğini düşündü. Sonra rıhtımda bir aşağı bir yukarı dolaşan ve ciddi ciddi konuşan Yabu'yla Naga'ya baktı. Onların da kendisine baktıklarını gördü. Adamların huzursuzluğunu hissetti.

Sahil teknesi iki saat önce burnu dönerken Yabu, «Neden gidip yakından bakacaksınız, Anjin San?» demişti. «Gemi bitti, değil mi? Her şey bitti. Yedo'ya gidin. Savaşa hazırlanın. Vaktimiz kalmadı artık.»

«Özür dilerim... Burada durmalıyız. Tekneye bakmalıyım. Lütfen.»

«Yedo'ya gidin! Gemi öldü. **Neh?**»

«Siz istiyorsanız gidin. Ben yüzerim.»

«Durun. Gemi yandı. **Neh?**»

«Lütfen bir süre durun. Sonra Yedo'ya gideriz.»

Sonunda Yabu razı olmuş ve limana girmişlerdi. Naga da onları karşılamıştı. «Çok üzgünüm, Anjin San. **Neh?**» Gencin gözleri uykusuzluktan iyice kanlanmıştı.

«Evet, öyle. Ne oldu acaba?»

«Bilmiyorum. Burada değildim. Birkaç gün önce Mishima'ya girmem emredildi. Geri döndüğümde adamlar geminin deprem gecesi yandığını söylediler. Anlıyor musunuz, Anjin San?»

«Evet, anlıyorum. Lütfen devam edin.»

«Deprem hafifti. Adamlardan bazıları denizin birden kabardığını söylüyorlar. Bazılarıysa fırtına yüzünden büyük bir dalganın geldiğini ileri sürüyorlar. Bir **tai fun** çıkmış. **Tai fun**'u anlıyorsunuz, değil mi?»

«Evet, lütfen devam edin.»

«Gece çok karanlıkmış. Alevler birden etrafı sarmış. Güvertedeki yağ kandillerinin devrildiğini söylüyorlar. Her şey çabucak tutuşmuş...»

«Güvertedeki adamlar, Naga San? Nöbetçi bırakmıştım. **Neh?**»

«Ben bir gün sonra geldiğimde bu sığ yerde tekne hâlâ yanmaktaydı. Gemideki adamları ve geceki sahil muhafızlarını biraraya topladım. Rapor vermelerini söyledim. Kimse ne olduğunu bilemiyor.» Naga'nın yüzü birden kararmıştı. «Mümkün olan her şeyi kurtarıp çıkarmalarını emrettim.' Anlıyor musunuz? Şimdi hepsi kampta.» Eliyle düzlüğü işaret etmişti. «Anlıyor musunuz? Sonra hepsini öldürttüm. Durumu Lord Toranaga'ya haber vermek için de hemen Mishima'ya döndüm.»

«Hepsini... Hepsini mi öldürttünüz?»

«Evet... Görevlerini yapamadılar.»

«Lord Toranaga ne diyor?»

«Çok kızdı. Kızmaya hakkı var. **Neh?** Seppuku yapmayı teklif ettim. Lord Toranaga izin vermedi. Çok hiddetlendi, Anjin

San.» Naga eliyle karayı işaret etmişti. «Bütün alay suçlu sayılıyor, Anjin San. Bütün komutanlar da öyle. Hepsi Mishima'ya gitti ve elli sekizi seppuku yaptı.»

Blackthorne bu sözleri duyunca, «Beş bin veya elli bin kişi de ölse gemimin yerini tutamaz!» diye haykırmayı arzu etmişti.

«Çok kötü. En iyisi bugün Yedo'ya gidin. Yarın ya da öbür gün savaş çıkacak. Çok üzgünüm.»

Blackthorne kendisini zorlayarak genci selamlamış, sonra yalnız kalmak için ondan uzaklaşarak geminin iskeletine yaklaşmıştı. O korkunç hiddetini gizleyebilmek için iradesine güvenemiyordu artık. Yapabileceği bir şey yoktu ve gerçeği de asla öğrenemeyecekti. Hoş öğrense de gemisi gitmişti. Rahipler bir çaresini bulup adamlarını kandırmış veya para yedirerek bu işi yaptırmışlardı.

Şimdi geminin iskeletine bakarken bir tek düşüncesi vardı kafasında. Mariko gerçeği görmüş ve Kiyama'ya veya rahiplere fısıldamıştı: «Anjin San gemisiz kalırsa kiliseye zarar veremez. Onu sağ bırakmanızı ve sadece gemisini ortadan kaldırmanızı istiyorum...»

Blackthorne kadının bu sözleri söylediğini duyar gibiydi. Mariko haklıydı. Katoliklerin sorunu böylece basit şekilde halledilmişti. Ama başkası da aynı şeyi düşünmüş olabilirdi. Sonra dört bin adamı birbirinden nasıl ayırabilmişlerdi? Kime para yedirmişlerdi?

Kim? Ya da nasıl? Önemli değildi. Onlar kazanmışlardı.

Tanrı bana yardım etsin, diye düşündü. Gemim olmayınca ölmüş sayılırım. Toranaga'ya ve savaşına yardım edemem. Düşmanlar bizi yutacaklar.

Yüksek sesle, «Zavallı gemi,» dedi. «Beni affet. Böyle gereksiz yere ölmek çok hazin. Oysa sen bu kadar mil yol almıştın.»

Vinck, «Ne?» diye sordu.

«Hiç.» İçinden aynı şeyleri tekrarlıyordu. «Zavallı gemi. Beni affet. Ben bu konuda Mariko'yla da bir anlaşma yapmadım. Zavallı Mariko. Tanrım sen onu da bağışla.»

«Ne dedin, kılavuz?»

«Hiç. Yüksek sesle düşünüyordum.»

«Şimdi biz bu maymunların arasında kaldık. Ömrümüzü onların arasında mı geçireceğiz?»

«Evet.»

«Demek ömrümüz boyunca bu pis maymunların karşısında secde edeceğiz. Hoş bu da ne kadar sürecek? Onlar durmadan savaştan söz ediyorlar, değil mi?»

«Evet.»

Vinck tir tir titriyordu. Blackthorne söylenecekleri tahmin ederek hazırlandı. «Kabahat sende! Japonya'ya gitmemizi sen söyledin. Buraya gelene kadar kaç kişi öldü? Suç senin!»

«Evet. Çok üzgünüm. Sen haklısın.»

«Demek üzgünsün, kılavuz? Vatanımıza nasıl döneceğiz? İşte Allahın belası işin de bu. Bizi vatanımıza götüreceksin. Bunu nasıl yapacaksın ha?»

«Bilmiyorum. Gemilerimizden biri daha buraya gelecektir, Johann. Beklememiz gerekiyor...»

«Beklemek mi? Ne kadar bekleyeceğiz? Beş yıl mı, yirmi mi? Aman Tanrım, o namussuzların savaşta olduklarını da sen söyledin.» Vinck o anda aklını kaybetti. «Kafalarımızı kesip kazıklara takacaklar ve kuşlar bizi yiyecekler...» Çılgın gibi gülerken vücudu sarsılıyordu. Sonra eski gömleğinin içine attı elini. Blackthorne silahı görmüştü. Vinck'i bir yumrukta devirip silahını almak çok kolaydı. Ama kendisini savunacak bir şey yapmadı. Vinck tabancayı onun yüzüne doğru sallayarak çılgınca gülüp etrafında zıplamaya başladı. Blackthorne korkusuzca kurşunu bekliyordu. Ama Vinck birden sahile doğru koştu. Yüz adım kadar gittikten sonra sırtüstü serilip kaldı. Kollarını bacaklarını oynatıyor ve küfürleri sıralıyordu. Bir an sonra da yüzüstü dönüp son bir çığlık atarak Blackthorne baktı ve öylece donup kaldı. Bunu bir sessizlik izledi.

Blackthorne yaklaşınca namlunun kendisine doğru çevrilmiş olduğunu gördü. Gözler çılgınca bir düşmanlıkla bakıyordu. Dudaklar gerilip dişler ortaya çıkmıştı. Ölmüştü Vinck.

Blackthorne onun gözlerini kapattı. Sonra eğilip cesedi omzuna vurarak geri döndü. Başlarında Yabu ve Naga bulunan samuraylar kendisine doğru koşuyorlardı.

«Ne oldu, Anjin San?»

«Çıldırdı.»

«Öyle mi? Öldü mü?»

«Evet. Önce gömeceğiz. Sonra Yedo'ya gideceğiz. Olur mu?»

«Hai.»

Blackthorne bir kürek istetip kendisini yalnız bırakmalarını rica etti. Vinck'i sahilin hemen orada geminin kalıntısına bakan bir tepeye gömdü. Mezarın başında dua edip orada bulduğu iki tahta parçasından yaptığı haçı da toprağa soktu. Bu ölüm duasını söylemek çok kolaydı. Hollanda'dan ayrıldıklarından beri sadece kendi personeli için yüz defa bu duayı okumuştu. Geriye sadece Van Nekk ve genç Croocq kalmıştı. Diğerleri başka gemilerden gelmişlerdi. Beş gemi ve dört yüz doksan altı adam. Şimdi de Vinck gitmişti. Geriye yedi kişi kaldık, diye düşündü. Hem ne için? Dünyayı dolaşmak için mi? Bunu ilk yapan olabilmek için mi?

Mezara baktı. «Bunu bilemiyorum. Ama artık bu da olmayacak zaten.»

Mezarı düzelttikten sonra, «Sayanora, Johann,» diye mırıldanarak denize girdi ve yüzmeye başladı. Yabu ve Naga'ya karaya bir adamlarını gömünce böyle yapmaları gerektiğini söylemişti. Geminin iskarmozuna tutundu. Teknenin üstüne kabuklu deniz hayvanları yapışmaya başlamıştı bile. Gemi de kumlara gömülüyordu. Yakında deniz ona sahip çıkacak ve ortada bir şey kalmayacaktı.

Sahile yüzdü. Adamlarından bazıları yeni ütülenmiş giysilerle onu bekliyorlardı. Giyinip kılıçlarını kuşağına taktıktan sonra geri döndü. Gemiye girdi. Yabu, Lady Sazuko, Kiri ve Japon kaptan oradaydı. Her şey hazırdı. «Yabu San. İma Yedo ka?»

Fakat Yabu cevap vermedi ve kimse de onu farketmedi. Hepsi köye doğru giden Naga'ya bakıyordu. Kısa süre önce haberci bir güvercin gelmişti. Bir kuş bakıcısı bir evden çıkarak Naga'yı karşılamaya koştu ve ona bir silindir verdi. Naga kâğıdı çıkarıp mührü kırdı ve okudu. «Gemi ve içindekiler ben gelene kadar Yokohama'da kalsınlar? Altında Toranaga'nın imzası vardı.

***

Atlılar güneşin ilk ışıklarında tepenin yanında belirdiler. Buntaro'nun idaresinde elli kişilik keşif koluydu gelen. Onları sancakçılar izledi. Sonra Toranaga göründü. Arkasında da Omi'nin komutasındaki savaşçılar vardı. Onların peşinden Rahip Alvito Tsukku San ve on yardımcısı geliyordu. En geride de küçük bir muhafız birliği bulunuyordu. Samurayların çoğunun eldivenlerinin üstüne şahinler konmuştu. Bütün samuraylar tepeden tırnağa silahlıydılar ve binicilere özgü savaş zırhları giymişlerdi.

Toranaga neşesine kavuşmuş, gençleşmiş ve güçlenmişti artık. Naga'ya gemiyi Yokohama'da durmasını emreden haberi yollayalı iki buçuk gün olmuştu. Çok da hızlı gelmişler, her yirmi ri de bir at değiştirmişlerdi. Bir durakta hazır at bulamamışlardı. Oraya bakan samuray hemen yerinden alınmış, geliri başkasına verilmiş ve kendisine seppuku yapması ya da başını traş ederek rahip olması söylenmişti. Samuray ölümü seçmişti.

Toranaga, o aptal durumu önceden biliyordu, diye düşündü. Bütün Kwanto'da seferberlik ilan edildi. Savaş yaklaşıyor. Ama yine de o adam ziyan olmuş sayılmaz. Onun hatası çabucak topraklarımda duyulacaktır. Böylece boş yere gecikme de olmaz artık.

Toranaga, yapacağı pek çok şey olduğunun farkındaydı. Kafasında türlü plan ve tasarı vardı. «Dört gün sonra İmparatorun Osaka'yı şereflendirmesi gerekiyor. Yani sekizinci ayın yirmiikinci günü. Bugün saraylı Ogaki Takamoto resmi olarak İshido'yu ziyaret edecek ve Gökyüzünün Oğlu'nun Osaka'yı ziyaretinin rahatsızlık yüzünden ertelendiğini bildirecek.»

Bu ertelemeyi ayarlamak çok kolay olmuştu. Ogaki İmparator Go Shoko'nun soyundan gelen yedinci derece bir prens olmakla birlikte bütün saraylılar gibi yoksuldu. Sarayın kendi geliri yoktu. Sadece samurayların geliri olabilirdi. Onun için Toranaga aracıları vasıtasıyla ve çekine çekine Ogaki'ye yılda on bin koku bağlamış ve bunu istediği akrabalarına dağıtmasını dilemişti. Kendisi de bir Minowara ve dolayısıyla Go Shoko'nun soyundan geldiği için böyle bir hizmet yapabilmekten mutlu olduğunu belirtmiş ve İmparatorun Osaka gibi kötü bir iklimde sağlığını koruyacağını, özellikle buna yirmi ikisinde dikkat edeceğini umduğunu belirtmişti.

Ogaki'nin İmparatoru kandıracağı da kesin değildi tabii. Fakat Toranaga, Gökyüzünün Oğlu'nun ya da onun danışmanlarının bu ziyareti iptal için bir fırsat çıkmasına memnun olacaklarını biliyordu. İmparator üç yüz yıl içinde sadece bir kere Kyato'dan ayrılıp, Taiko'nun daveti üzerine Osaka Şatosu civarındaki kiraz çiçeklerini görmeye gelmişti. O sırada adam da Kwampaku payesini oğlu Yaemon'a bırakarak Taiko adını almış ve İmparator da bu karara mührünü basmak zorunda kalmıştı.

Aslında Toranaga dahil hiçbir **daimyo** saraydakilere böyle bir teklifte bulunamazdı. Bu bir hakaret ve üstün birinin işine karışmak sayılırdı. Böyle bir hareket hemen ihanet olarak kabul edilirdi. Ama Toranaga nasıl olsa Meclisin kendisini ihanetle suçladığını biliyordu.

«Yarın İshido ve müttefikleri bana karşı çıkacaklar. Ne kadar zamanım kaldı? Savaş nerede olmalı? Odawara da mı? Zafer zaman ve yere bağlıdır. Bunun savaşçı sayısıyla ilgisi yoktur. Benden en az üç kat fazlalar. Neyse, ziyanı yok. **İshido sonunda Osaka Şatosundan çıkıyor.** Mariko bunu sağladı. Yönetimi ele geçirmek için oynanan bu satrançta kraliçemi feda ettim. Ama İshido da iki kale verdi... Fakat bu oyunda bir kraliçeden daha fazlasını kaybettim. Bir gemi kaybettim. Bir piyon kraliçe olabilir, ama... gemi olamaz.»

Sonunda dönemeçten geçtiler ve Yokohama köyü gözüktü. Geminin kalıntısı hemen kıyıya yakındı. Tüfekli birliğin konakladığı düzlüğü de görebiliyordu. Süvariler tüfeklerini takmış, atlarının üstünde hazır bekliyorlardı. Sahilin yakınındaki onur kıtası da hazırdı. Köyün eteklerinde köylüler onu selamlamak için sıra sıra dizilip dizüstü çökmüşlerdi. Onların gerisinde de gemi vardı. Denizciler kaptanlarıyla bekliyorlardı.

Toranaga eyerinin üstünde dönerek bir samurayı çağırdı. «Buntaro San önden gitsin,» diye emretti. «Her şeyin güvenlik içinde ve hazır olup olmadığına baksın. Sonra sen köye koş. Başkanları dışında bütün köylüleri sav.»

«Emredersiniz, lordum.» Adam atını mahmuzlayarak uzaklaştı.

Toranaga düzlüğe yaklaştığı için yüzleri de seçebiliyordu

artık. Anjin San, Yabu, Kiri ve Lady Sazuko'yu görünce heyecanı arttı.

⁂

Buntaro sırtında büyük yayı ve dolu iki ok torbasıyle dörtnala ilerliyordu. Peşinde de altı samuray vardı. Birden düzlüğe çıktılar. Adam o anda Blackthorne'u gördü ve kaşları daha da çatıldı. Sonra dizginleri çekerek ihtiyatla etrafına bakındı. Alayın tam önünde üstüne tente çekilmiş bir platform yapılmıştı. Orada bir tek yastık duruyordu. Bundan daha ufak ve alçak yerde de Kiri ve Lady Sazuko beklemekteydi. Yabu en yüksek rütbeli subay olarak alayın başındaydı. Naga sağında, Anjin San da onun solunda duruyorlardı. Burasının güvenli olduğu anlaşılıyordu. Buntaro askerlere ilerlemelerini işaret etti. Gözcü birliği dörtnala gidip atlarından atladı, sonra Toranaga'nın oturacağı yerin etrafını alıverdi. Sonunda Toranaga da düzlüğe çıktı. Naga savaş bayrağını havaya kaldırdı. Dört bin adam aynı anda, «Toranagaaa,» diye haykırıp eğildiler.

Fakat Toranaga bu selama karşılık vermedi. O derin sessizlikte etrafına bakındı. Buntaro'nun usul usul Anjin San'ı gözetlediğini gördü. Yabu kendi verdiği kılıcı takmıştı, ama pek endişeliydi. Anjin San gereken şekilde selam verdi fakat onun da kılıcının kabzası kırılmıştı. Kiri ve en genç resmi metresi hasırların üstüne alınlarını dayamış eğiliyorlardı. Gözlerinde bir an yumuşak bir anlatım belirdi. Sonra memnun kalmadığını göstererek alayı kötü kötü süzdü. Askerleri hâlâ selam veriyordu. Doğrulan samurayların titrediklerini de hissetti. Atından çeviklikle atlayarak, iyi, diye düşündü. İntikamımdan korkmaları çok iyi. Bir samuray atını alarak götürdü. Toranaga da arkasını alaya dönerek hanımların yanına gitti. «Hoşgeldin, Kiri San!»

Kadın mutlulukla tekrar eğildi. «Teşekkür ederim, efendim. Bir daha sizi görme mutluluğuna erişeceğimi hiç sanmıyordum.»

«Ben de öyle.» Toranaga bir an memnunluğunu belli etti. Genç kadına bakarak, «Sazuko San, oğlum nerede?» diye sordu.

Kadın, onun iltifatı karşısında çok sevindi. «Sütninesinin yanında, efendim.»

«Lütfen çocuğumuzu getirmesi için birini gönder.»

«Oh, izin verirseniz onu kendim getirebilir miyim, efendim?»

«Evet, evet, madem istiyorsun.» Toranaga gülümseyerek giden kadının arkasından baktı. O anda Sazuko'dan çok hoşlanmıştı. Sonra yine Kiri'ye döndü. Ancak onun duyabileceği bir sesle sordu. «Her şey yolunda mı?»

«Evet, efendim. Evet. Sizi böyle güçlü görmek beni mutlu ediyor.»

«Zayıflamışsın, Kiri Chan ve eskisinden çok daha gençsin.»

«Ah, özür dilerim, bu doğru değil efendim, ama teşekkür ederim. Teşekkür ederim.»

Toranaga ona bakarak güldü. «Olan neyse bu sana yaraşmış. Felaket... yalnızlık... terkedilmek... sana yaraşmış. Seni gördüğüme sevindim, Kiri Chan.»

«Teşekkür ederim, efendim. Onun itaat ve fedakârlığının Osaka kapılarını açmasına çok memnun oldum. Lady Toda da başarıya eriştiğini bilseydi çok mutlu olurdu.»

«Önce şu serserilerin icabına bakmam gerekiyor. Ondan sonra konuşuruz. Konuşacak çok şey var. **Neh?**»

«Oh, evet.» Kiri'nin gözleri parladı. «Gökyüzünün Oğlu gecikecekmiş. **Neh?**»

«Bu akıllılık olur. **Neh?**»

«Lady Ochiba'dan özel bir haber getirdim.»

«Ya? İyi! Neyse bunun beklemesi gerek.» Durdu. «Lady Mariko şerefiyle mi öldü? Yani bir kaza veya hata olmadı. Bunu kendisi istedi, değil mi?»

«Mariko Sama ölümü seçti. Seppuku yaptı. O, bunu yapmasaydı kendisini ele vereceklerdi. Oh, efendim o kötü günlerde çok cesurdu. Sonra Anjin San! O olmasaydı Lady Toda yakalanıp küçük düşürülecekti. Hepimiz yakalanıp küçük düşürülecektik.»

«Ah evet, **ninja**.» Toranaga'nın gözleri buz gibi olmuştu. Kiri dayanamayarak titredi. «İshido'nun cevap vermesi gereken pek çok şey var, Kiri Chan. Lütfen bana izin ver.» Gidip tentenin altındaki yastığa oturdu. Yine sert ve korkunç bir hal almıştı. Muhafızları hemen etrafını sardılar.

«Omi San!»

«Evet, efendim?» Eskisinden daha zayıf ve daha olgun görünen Omi öne çıkarak eğilip selam verdi.

«Lady Kiritsubo'yu dairesine götür. Benim dairemin de uygun olmasına bak. Gece burada kalacağım.»

Omi selam verip ayrıldı. Toranaga bu ani plan değişikliğinin Omi'yi şaşırtmadığını farketmişti. İyi, diye düşündü. Ya Omi işleri öğrenmeye başladı ya da casusları Sudara ve Hiro Matsu'yu buraya çağırdığımı ve yarına kadar buradan ayrılamayacağımı haber verdiler.

Gözlerini alaya dikti. İşaret verince Yabu öne çıkarak eğildi. Toranaga bu selama nazik bir tavırla karşılık verdi. «Yabu San, hoşgeldin.»

«Teşekkür ederim, efendim. İshido'nun hainliğinden kurtulduğunuz için ne kadar memnun olduğumu söyleyebilir miyim?»

«Teşekkür ederim. Sen de öyle. İşler Osaka'da iyi gitmedi. Neh?»

«Hayır, efendim. Osaka'da güvenle geri çekilip hanımlarınızı, oğlunuzu ve Lady Toda'yı sağsalim geri getireceğimi umuyordum. Anjin San'ı da öyle. Ne yazık ki bize orada da, burada da ihanet ettiler.»

«Evet,» Toranaga aşağıda dalgaların yaladığı kalıntıya baktı. Yüzünden hiddeti okunuyordu. Herkes onun patlamasını bekledi. Ama sakin sakin konuştu. «**Karma, neh?**» Evet. **Karma**, Yabu San. Bu koşullar karşısında ne yapabilirsin? Hiç. Fakat ihmal başka bir mesele. Alay dağıldıktan ve banyo yaptıktan sonra olan her şeyi ayrıntılarıyla bana anlatmanı istiyorum.»

«Gökyüzünün Oğlu'nun Osaka'ya gitmeyeceği doğru mu?»

«Gökyüzünün Oğlu'nun ne yapacağına sadece kendisi karar verebilir.»

Yabu resmi bir tavırla sordu. «Alayı dağıtmadan denetlemek ister misiniz?»

«Neden onlara bu şerefi verecek mişim? Koşullar öyle de olsa utanılacak duruma düştüklerini bilmiyor musun?»

«Evet, efendim. Çok üzgünüm. Feci.» Yabu boşuna Toranaga'nın kafasından geçenleri okumaya çalışıyordu.

Toranaga'nın yüzü karardı. Naga'ya ve onun arkasındaki dizi dizi askerlere baktı. «Böyle bir ihmali hâlâ anlayamıyorum!

O gemiye ihtiyacım vardı.»

Naga telaşlandı. «Acaba tekrar soruşturma yapmamı ister misiniz, efendim?»

«Soruşturman eksiksizdi, değil mi?»

«Evet, efendim. Lütfen aptallığımı bağışlayın.»

«Senin suçun yok. Sen burada değildin. İdare de sende değildi.» Toranaga sabırsızlanarak Yabu'ya döndü. «O gece sahil muhafızlarının, kamp muhafızlarının, güverte nöbetçilerinin ve hatta komutanın İzu'lu olması garip ve kötü. Burada Anjin San'ın birkaç **ronin**'i dışında sadece İzu'lu samuraylar varmış.»

«Evet efendim acayip, ama kötü değil. Subayları sorumlu tutmakla çok haklısınız. Gelir, gelmez ben de soruşturma yaptım, fakat yeni bir şey öğrenemedim. Bunun **karma** olduğunu kabul ediyorum. O pis Hıristiyanlar da buna yardım ettiler.»

«Ah demek sen sabotaj olduğuna inanıyorsun?»

«Bir kanıt yok, efendim, fakat kabaran bir deniz ve bir yangın pek basit bir açıklama. Bir yangını söndürebilirlerdi. Tekrar özür dilerim.»

«Özür dilemeni kabul ediyorum, ama bana lütfen bu geminin yerine bir başkasını nasıl koyacağımı anlat. O gemiye ihtiyacım vardı.»

Yabu midesinin ekşidiğini hissediyordu. «Evet, efendim, biliyorum. Fakat Anjin San yolda bize vatanından diğer savaş gemilerinin geleceğini de anlattı.»

«Ne kadar süre sonra? Bir yıl mı? On yıl mı? Benim on günüm bile yok.»

«Özür dilerim. Keşke bunu bilebilseydim. İsterseniz kendisine sorun efendim.»

Toranaga ilk defa uzun boylu adama baktı. Blackthorne tek başına duruyordu ve yüzündeki ışık da kaybolmuştu. «Anjin San!»

«Evet, efendim.»

Toranaga aşağıdaki kalıntıyı işaret etti. «Kötü. **Neh?** Çok kötü. **Neh?**»

«Evet, çok kötü efendim.»

«Diğer gemiler ne zaman gelecek?»

«Buda ne zaman isterse, efendim.»

«Bu gece konuşacağız. Seni çağırtacağım. Gemiye veya köye git. Osaka için teşekkür ederim.»

«Görevimdi. **Neh?** Fakat pek az bir şey yapabildim. Toda Mariko Sama her şeyini verdi. Her şeyi Toranaga Sama için verdi.»

«Evet.» Toranaga onun selamını ciddi ciddi aldı. Anjin San gideceği sırada durdu. Toranaga düzlüğün öbür ucuna baktı. Tsukku San ve yardımcıları orada atlarından iniyorlardı. Mishima'da rahiple konuşmayı reddetmişti. Ama daha önce kasıtla ona geminin yakıldığını da haber vermişti. Osaka'dan sonuç almayı beklemişti. Ondan sonra rahibi buraya getirerek İngilizle karşılaştırmaya karar vermişti.

Blackthorne'un rahibe doğru yürüdüğünü gördü. «Hayır, Anjin San. Daha sonra. Şimdi köye git,» diye emretti.

«Fakat efendim, o adam gemimi yaktı. Kendisi düşman!»

«Hayır, şimdi gemiye git! Lütfen şimdi git.» Toranaga o anda bir şahini eğittiği zamankinden daha fazla zevk aldı. Blackthorne'u yönetimine almalıydı. Anjin San bir şahin kadar vahşi, tehlikeli ve ne yapacağı da belli değil, diye düşündü. Onda bilinmeyen bir özellik var. Tanıdığım adamlardan hiçbirine benzemiyor.

«Evet Lord Toranaga, gidiyorum. Beni bağışlayın.» Blackthorne yüzündeki terleri silerek yürüdü.

Toranaga duyduğu zaferi belli etmedi. «Teşekkür ederim, Anjin San.» Şiddetli, güçlü ve öldürecek kadar hiddetli adamın itaatle yürümesini seyretti; işte iradesiyle ona hâkim olmuştu.

Sonra birden fikrini değiştirdi. O anda öldürücü şahini serbest bırakmaya karar verdi. «Anjin San!» diye seslendi. «İstiyorsan oraya git. Tsukku San'ı öldürmenin doğru olmadığını düşünüyorum. Fakat istiyorsan öldürebilirsin. Ama öldürmemek daha doğru.» Bu sözleri dikkatle tekrarladı.

«Hai.»

Toranaga düşmanlık dolu masmavi gözlere baktı. Acaba bu vahşi kuş avının üstüne atıldıktan sonra benim emrime uyup öldürmeden geri dönerek avcuna konacak mı, diye düşündü.

Blackthorne dönerek Tsukku San'a doğru gitti. Orada bek-

leyen Buntaro, İngilizin yolundan çekildi. Zaten Blackthorne'un rahip dışında kimseyi görecek hali de yoktu.

Toranaga, «Evet Yabu San,» dedi. «Ne yapacak dersin?»

«Rahibi yakalayabilirse öldürecek tabii. Rahip de ölmeyi haketti. Neh? Bütün Hıristiyanları öldürmeli. Kanıtlayamıyorum, ama bu sabotajı rahiplerle Kiyama'nın düzenlediğinden eminim.»

«Tsukku San'ı öldüreceğine dair hayatınla iddiaya girebilir misin?»

Yabu hemen, «Hayır, efendim,» diye cevap verdi. «Bunu yapamam. Sonuçta ikisi de barbar.»

«Naga San?»

«Onun yerinde olsam sizden izin aldığım için bütün rahipleri öldürürdüm. Kimsenin bu kadar nefret ettiğini görmedim. Son iki gündür Anjin San deliye döndü. Kumlarda yatıyor ve yemek de yemiyor pek... Gemiyi doğanın ortadan kaldırdığını da kabul edemem. O rahipler bu işin arkasındaydılar, ama bunu kanıtlamama da olanak yok.»

«Kararını söyle!»

«Gidişine bakın... Öldürecek... Öldüreceğini umarım.»

«Buntaro San?»

Eli yayında olan Buntaro dönerek durdu. «Ona Tsukku San'ı öldürmemesini öğütlediniz. Rahibin ölmesini istemiyorsunuz. Anjin San'ı öldürmesi veya öldürmemesi beni ilgilendirmez. Benim için önemli olan sizin arzunuzdur. Size itaatsizlik ederse kendisini durdurabilir miyim? Bu uzaklıktan bunu kolaylıkla yapabilirim.»

«Sadece yaralayacağından emin misin?»

«Hayır, efendim.»

Toranaga hafifçe gülerek o havayı bozdu. «Anjin San onu öldürmeyecek. Bağırıp çağıracak veya bir yılan gibi tıslayarak kılıcını sallayacak. Tsukku San da kutsal görevini düşünerek büsbütün şişinip korkusuzca duracak ve, 'Bu Tanrının işiydi,' diyecek. 'Sizin geminize asla el sürmedim.' Bunun üzerine Anjin San onun yalancı olduğunu bağıracak. Tsukku San da kendisini lanetleyecek. Birbirlerinden belki yirmi ömür boyu nefret edecekler, ama kimse ölmeyecek. Hiç olmazsa bu ara ölmeyecek.»

Naga hayretle sordu. «Bunu nereden biliyorsunuz, baba?»

«Kesinlikle bilmiyorum, oğlum. Fakat böyle olacak sanırım. Ben daima önemli insanları incelerim. Dostları da, düşmanları da... Onları anlamak gerekir. Her ikisini de inceledim. İkisi de benim için çok önemli. **Neh**, Yabu San?»

Yabu ürkmüştü. «Evet, efendim.»

Naga atıldı. «Fakat baba, ikisi de korkak değil. Şereflerini koruyarak gerilemelerine olanak var mı?»

«Anjin San üç nedenden dolayı öldürmeyecektir. Birincisi, Tsukku San silahsız ve elleriyle bile dövüşemeyecektir. İkincisi, onlarca silahsız birini öldürmek günahtır. Üçüncüsüyse öldürme zamanının gelmediğine karar verdim.»

Toranaga kuzeye bakıyordu. İki adam birbirine çok yaklaşmıştı. Toranaga boş yere sabırsızlandığı için kendisine küfrediyordu. İki adama da hâlâ çok ihtiyacı vardı. Onları tehlikeye atmaması gerekti. Anjin San'ı sırf kendi zevki için birden serbest bırakmıştı. Şimdi bu aptallığına kızıyordu. Ama karşılaşma tahmin ettiği gibi oldu. İki adam kısa süre şiddetle kavga ettiler. Toranaga rahatlayarak yelpazelenmeye başladı. Biraz sonra Anjin San uzaklaştı ve Tsukku San da renkli bir kâğıt mendille alnını sildi.

Naga hayran kalmıştı. «Aman! Başımızda siz olunca biz nasıl kaybederiz?»

Naga hemen uzaklaştı.

«Yabu San, sağsalim geldiğine memnunum. Alayı dağıt. Akşam yemeğinden sonra konuşuruz. Seni çağırtacağım.»

«Teşekkür ederim, efendim.» Yabu selam vererek gitti.

Toranaga muhafızlarına da biraz uzaklaşmalarını işaret ettikten sonra Buntaro'yla yalnız kaldı. Onu incelemeye koyuldu. Buntaro kendisine dik dik bakılan bir köpek gibi rahatsız olmuştu. Sonunda buna dayanamayarak, «Efendim?» dedi.

«Bir ara onun başını istemiştin, **Neh?**»

«Evet... evet, efendim.»

«Peki?»

«Anjiro'da bana hakaret etti. Bu utançtan hâlâ kurtulamadım.»

«Bu utancı unutmanı emrediyorum.»

«Peki efendim. Fakat karım beni onunla aldattı ve kendisi hayatta kaldıkça bunu unutamam. Kanıtım var. Onun ölmesini istiyorum. Şimdi... Artık gemisi de yok. Onun size ne yararı var, efendim? Bunu ömür boyu dileği olarak istiyorum.»

«Nasıl bir kanıt bu?»

«Herkes işi biliyor. Yokose'den Yedo'ya giderlerken... Yoshinaka'yla konuştum. Herkes biliyor.» Buntaro somurtuyordu.

«Yoshinaka karınla onu bir arada görmüş mü? Karını suçladı mı?»

«Hayır... Fakat söyledikleri...» Buntaro başını kaldırıp azapla baktı. «Bunun yeterli olduğunu biliyorum. Bunu ömür boyu dileği olarak istiyorum. Şimdiye kadar sizden bir şey istemedim, **Neh?**»

«Ona sağ olarak ihtiyacım var. Anjin San olmasaydı **ninja** karını yakalayacak ve onu, dolayısıyla seni rezil edeceklerdi. Hem onun karınla ilişki kurup seni utandırmadığını da biliyorum. Benim de kanıtlarım var.»

«Nasıl olur?..»

«Dinle. Bunu sadece sana açıyorum. Karına bunu yapacağıma dair söz vermiştim. Karından Anjin San'la ahbap olmasını ben istedim. İkisi arkadaştılar. Bunu kabul ediyorum. Anjin San karına hayrandı, ama asla seni utandıracak bir şey yapmadılar. Anjiro'da o depremden önce karın, rehinelerin serbest bırakılmasını sağlamak için Osaka'ya gitmeyi teklif etti. İshido'ya herkesin karşısında kafa tutup olay yaratacak, sonra seppuku yapacaktı. İşte o gün...»

«Demek bu önceden planlanmıştı?»

«Tabii. Aklını ne zaman başına toplayacaksın? O gün karına senden boşanmasını emrettim.»

«Efendim?»

«Boşanmak... Bu söz açıkça gerçeği belirtmiyor mu?»

«Fakat...»

«Boşanmanızı emrettim. Karın yıllardır seni çıldırtıyordu. Sen de yıllardır kendisine kötü davranıyordun. Sadece onun nedimelerine yaptığın yeter. Karına Anjin San'ın sözlerini çevirmesi için ihtiyacım olduğunu söylemedim mi? Ama sen yine de hiddetlenip onu dövdün. Açıkçası o sefer kadını az kalsın öldü-

rüyordun, Neh?»

«Evet, lütfen beni bağışlayın.»

«Bu evliliğe son verme zamanı gelmişti. Karına bunu emrettim.»

«Kendisi boşanmayı istedi mi?»

«Hayır. Ben karar verip emrettim. Fakat karın bu emri geri almam için bana yalvardı. Reddettim. Bunun üzerine karın seni böyle utandırmaktansa, benden izin almadan hemen seppuku yapacağını söyledi. Kendisine itaat etmesi için emir verdim. Kabule yanaşmadı.» Toranaga hiddetle devam etti. «Karın, beni... yani feodal lordunu zorlayarak yasalara uygun emrimi geri aldırttı. Bunun için ancak Osaka'dan sonra emir vermemi rica etti. İkimiz de Osaka'nın onun ölümü demek olduğunu biliyorduk. Anlıyor musun?»

«Evet, bunu anlıyorum.»

«Osaka'da Anjin San karının, hanımlarımın ve en küçük oğlumun şerefini kurtardı. O olmasaydı şimdi hepsi Osaka'da hapistiler. Ben de ölmüştüm ya da İkawa Jikkyu'nun eline düşmüştüm ve şimdi zincirlere vurulmuş olacaktım.»

«Beni bağışlayın... fakat karım bunu neden yaptı? Benden nefret ediyordu. Neden boşanmayı erteledi? Saruji'yi mi düşündü?»

«Bunu senin şerefini korumak için yaptı. Karın görevini anlıyordu. Senin şerefin onun için son derece önemliydi. Hatta ölümünden sonra bile bu işin üçümüzün arasında kalmasını istedi. Anjin San, oğlun veya kimse, hatta o Hıristiyan rahip bile bunu bilmeyecekti. Karına söz verdim.»

Sonunda Buntaro durumu iyice anladı ve Toranaga da onu savarak kalkıp gerindi. Geldiğinden beri iyice yorulmuştu. Çok susamış olduğu için muhafızının getirdiği soğuk çayı içti. Sonra vücuduna yapışan kimonosunu çıkararak yüzdü. Su ona çok iyi gelmiş, canlanmasını sağlamıştı. Suyun üstüne sırtüstü yatarak, ah Mariko, diye düşündü. «Sen ne eşsiz kadınsın. Kadınsın diyorum. Çünkü sonsuzluğa kadar yaşayacağını biliyorum. Hıristiyan Cennetinde Hıristiyan Tanrının yanında mısın? Böyle olmadığını umarım. Bu büyük bir ziyan olur. Ruhunun tekrar doğmak için Buda'nın kırk günlük süresini beklemekte olduğunu

umarım. Ruhunun aileme gelmesi için dua ediyorum. Lütfen... Fakat erkek olarak değil yine bir kadın olarak dünyaya gel. Sen olağanüstü bir kadınsın. Erkek gelirsen yazık olur doğrusu.

Toranaga daha sonra denizden çıkarak dinlenmiş olarak kampa döndü. Kendisi için hemen oraya bir ev yapmışlardı. Sağlam bambu direkler, ot döşeli damı tutuyordu. Kâğıt kaplı duvarlar da yerlerine geçirilmiş, yerlere de hasırlar yayılmıştı. Muhafızlar yerlerini almışlardı. Kiri, Sazuko, hizmetçiler ve aşçılar da eve yerleşmişlerdi.

Toranaga ilk kez oğlunu gördü. Lady Sazuko önemli işlere engel olmaması gerektiğini düşünecek kadar nazikti. Onun için de izin verilmekle birlikte kadın, çocuğunu alıp düzlüğe getirmemişti.

Toranaga çocuktan pek memnun kaldı. «Güzel bir bebek,» diye övünerek onu alışkanlığın verdiği rahatlıkla kollarında tuttu. «Sazuko, eskisinden daha genç ve cazibeli olmuşsun. Kısa süre sonra yine çocuk doğurmalısın. Annelik sana yakışıyor.»

«Oh, teşekkür ederim efendim...» Lady Sazuko telaşla yaklaşan Naga'yı görerek birden sustu.

Naga gölgeli verandanın önünde durdu. «Affedersiniz, efendim. Osaka'dan gelen samurayları birarada mı göreceksiniz, yoksa tek tek mi?»

«Teker teker göreceğim.»

«Evet, efendim. Rahip Tsukku San da sizi görmek için izin istiyor.»

«Kısa süre sonra kendisini çağırtacağımı söyle.» Yine resmi metresiyle konuşmaya başladı. Fakat kadın onun işleri olduğunu anlayıp hemen izin isteyerek ayrıldı.

Toranaga adamları dikkatle sorguya çekti. Zaman zaman bir samurayı geri çağırtarak başkalarının anlattıklarının doğru olup olmadığını araştırdı. Güneş batarken de olanların içyüzünü anlamıştı. Çabucak yemeğini yedikten sonra Kiri'yi çağırttı ve muhafızlarını da uzaklaştırdı.

«Önce bana ne yaptığını, ne gördüğünü anlat, Kiri Chan.»

Toranaga güneş batana dek onu dinledi. Bazı sorulardan sonra içi rahat etti.

«Aman, Kiri Chan. Belayı güç atlatmışsınız.»

Kiri ellerini kucağında kavuşturmuştu. «Öyle. Bütün büyük ve küçük tanrılar sizi ve bizi koruyorlar efendim. Beni bağışlayın, ama sonuçtan kuşkum vardı. Tanrılar bizi korudular.»

«Bana Lady Ochiba'nın haberini ver.»

«Lady Ochiba, 'Lütfen Lord Toranaga'ya söyleyin,' dedi. 'Keşke veliahtla olan anlaşmazlıklarını halletme çaresi bulunsaydı. Veliaht, Toranaga Sama'yı çok sever. Kwanto Lordu olan akrabasının üstüne ordularını yollamayı istemediğini de sık sık tekrarlamıştır...»

«Demek böyle dedi!»

«Evet.»

«Lady Ochiba da, İshido da, Yaemon bana karşı bayrak açarsa kaybedeceğimi biliyorlar.» Toranaga nasırlı, kocaman yumruğuyla yere vurdu. «Bu bir numara değil, gerçek teklifse Kyoto'nun yarısına vardım demektir.»

Kiri, «Evet,» diye cevap verdi.

«Peki bunun bedeli ne?»

«Bilmiyorum. Kendisi başka bir şey söylemedi efendim. Kız kardeşine yolladığı selamlar dışında bütün haber bundan ibaret.»

«Ochiba'ya sahip olmadığı neyi verebilirim? Osaka onun. Hazine onun. Ben Yaemon'u daima veliaht olarak kabul ettim. Bu savaşa hiç gerek yoktu. Ne olursa olsun Yaemon sekiz yıl sonra Kwampaku adını alarak bütün ülkeye egemen olacak. Kadına verilecek başka bir şey de kalmadı.»

«Kendisi belki de evlenmeyi istiyordur.»

Toranaga, 'Hayır' der gibi başını salladı. «Hayır, o kadın benimle evlenmeyi asla istemez. Kendisi Taiko'ya beni öldürmesi için tam dört kez diretti.»

«Fakat böylece oğlunun başa geçmesini sağlayacaktır.»

Toranaga başını kaldırıp aya baktı, ama hâlâ durumu düşünüyordu. Bir cevap bulamayınca bu meseleyi bir yana bıraktı. «O yine eskisi gibi numara yapıyor sanırım. Kiyama Sana barbarın gemisine sabotaj yapıldığını söyledi mi?»

«Hayır, efendim.»

Toranaga, kaşlarını çattı. «Buna şaştım işte. Çünkü kendisinin işi bilmesi gerek. Durumu haber alır almaz Tsukku San'a

söyledim. O da haberci güvercin yollamaya kalktı. Ama bununla ancak onların bildiklerini kesinleştirecekti bence.»

«Hainlikleri cezalandırılacak, değil mi? Buna neden olanlar da, bu işi yapan budalalar da cezalandırılacak, **Neh?**»

«Biraz sabredersek onlar armağanlarını alacaklar, Kiri Chan. Hıristiyan rahiplerin bundan 'Tanrının işi,' diye söz ettiklerini duydum.»

«Ne ikiyüzlülük! Budalalık. **Neh?**»

«Öyle, Kiri San. Güvende olduğun için ne kadar sevindiğimi tekrarlamalıyım. Gece burada kalacağız. Şimdi bana izin vermeni rica edeceğim.»

«Evet, efendim. Şimdi bir soru sorabilir miyim?»

«Sorabilirsin.»

«İshido bizi neden bıraktı?»

«Bunun cevabını bilemiyorum, Kiri Chan. İshido bir hata yaptı.»

Kadın selam vererek memnun memnun ayrıldı.

⁂

Toranaga geç saatlere kadar Yabu'yla konuştu. Onu tüfek alayına general yaptığını söyledi. Sonra Totomi ve Suraya eyaletlerini alır almaz da Yabu'ya vereceğini belirterek kendisini gizli güvenlik toplantısına çağırdı. «Bu alay bizim için hayati önem taşıyor, Yabu San. Bunun eğitimi ve stratejisinden tek sorumlu sen olacaksın. Anjin San'ın bilgisinden de yararlan. **Neh?**»

«Evet, efendim. Size teşekkürlerimi sunarım.»

«Eşlerimi, oğlumu ve Anjin San'ı sağsalim getirerek bana büyük bir görevde bulundun. O gemi işi kötü. **Karma.** Belki yakında başka gemi gelir. İyi geceler dostum.»

Yabu çıkınca Toranaga çayını yudumladı. Kendisini çok yorgun hissediyordu. «Naga San?»

«Efendim?»

«Anjin San nerede?»

«Birkaç adamıyla geminin kalıntısının yanında.»

«Orada ne yapıyor?»

«Yanmış gemiye bakıyor.» Naga babasının bakışlarından rahatsız oldu. «Affedersiniz... Orada kalmaması mı gerekiyor, efendim?»

«Ne? Yok, yok... Tsukku San nerede?»

«Konuk evlerinden birinde.»

«Gidip kendisini getir.»

Toranaga birkaç dakika sonra gergin yüzü iyice çizgilenmiş, uzun boylu, ince rahibin yaklaştığını gördü ve birden Yokose'yi hatırladı. «Sabır çok önemli. Öyle değil mi, Tsukku San?»

«Evet, ama bunu neden söylediniz efendim?»

«Yokose'yi düşünüyordum. O zaman her şey çok farklıydı. Aradan da pek az süre geçti.»

«Ah, evet. Tanrının işine akıl ermez, efendim. Hâlâ sınırlarınızın içinde olmanıza çok memnunum.»

«Beni görmeyi mi istemiştin?» Toranaga için için rahibin dümdüz karnını ve türlü diller bilmesini kıskanıyordu.

«Sadece olanlar için özür dileyecektim.»

«Anjin San ne dedi?»

«Beni gemisini yakmakla suçlayarak türlü şeyler söyledi.»

«Peki, gemiyi sen mi yaktın?»

«Hayır, efendim.»

«Kim yaktı?»

«Bu Tanrının işiydi. Fırtına çıktı ve gemi yandı.»

«Tanrının işi değildi. Sen, başka bir rahip ya da bir Hıristiyan bu işe yardım etmedi mi yani?»

«Oh, benim yardımım oldu. Dua ettim. Hepimiz dua ettik. O geminin Şeytanın bir aracı olduğuna inanıyorduk. Bunu çok kez söyledim. Siz bu kanıda değildiniz. Fikrinize karşı geldiğim için özür dilerim. Fakat Tanrı böylece size yardım etti sanırım.»

«Ya? Nasıl?»

«Ziyaretçi başrahip artık gemiyi düşünüp üzülmüyor. Kendisi Lord Kiyama ve Onoshi'yle ilgilenebilir.»

Toranaga kabalaştı. «Bunları daha önce de duydum, Tsukku San. Başrahibinizin bana ne yardımı olabilir?»

Alvito, «Lütfen efendim,» diye mırıldandı. «Tanrıya güvenir-

seniz size yardım edecektir.»

«Bunu yapıyorum, ama Toranaga'ya daha çok güveniyorum. Bu arada İshido, Kiyama, Onoshi ve Zataki'nin kuvvetlerini topladıklarını da duydum. Savaş alanında İshido, üç veya dört yüz bin kişiyle karşıma çıkacaktır.»

«Başrahibimiz sizinle olan anlaşmasına sadık. Yokose'de başarısızlığa uğradığımızı haber vermiştim. Fakat bu kez umut olduğunu düşünüyorum.»

«Kılıçların karşısında umuttan yararlanamam.»

«Fakat Tanrı şartlar ne olursa olsun kazanır.»

Toranaga'nın sesi biraz daha sertleşti. «Hangi umuttan söz ediyorsunuz?»

«Tam olarak bilmiyorum, efendim. Fakat İshido size saldırmayacak mı? Onun Osaka Şatosundan çıkması Tanrının işi değil midir?»

«Yani bunu başrahip mi sağladı?»

«Yok, hayır efendim. Fakat böyle olacak.»

«Belki İshido fikrini değiştirir ve Lord Kiyama'yı orduların komutanı yapar. Kendisi Osaka'ya gizlenir ve Kiyama'yla veliahtı karşıma çıkarır.» Birden ekledi. «Ziyaretçi başrahibin Osaka'dan ayrıldığını duydum.» Tsukku San'ın endişelendiğini görünce de memnun kaldı. «Bu haber Mishima'dan ayrılacağım sırada geldi.»

«Evet.» Rahip iyice telaşlanmıştı. «Kendisi Nagasaki'ye gitti.»

«Toda Mariko Sama için özel cenaze töreni yapmaya mı?»

«Evet. Ah efendim, siz her şeyi biliyorsunuz. Hepimiz sizin elinizde birer oyuncağız.»

«Bu doğru değil. Hem boş iltifatlardan da hoşlanmam. Bunu unuttun mu?»

«Hayır, efendim. Lütfen beni bağışlayın.» Alvito daha da endişelenmişti. «Bu törene karşı mısınız?»

«Bunun bence önemi yok. Toda Mariko Sama çok özel bir insandı. Onun yaptıklarını şerefle anmak gerekir.»

«Teşekkür ederim, efendim. Ziyaretçi başrahip çok memnun kalacaktır. Hem o bu işe çok önem veriyor.»

«Tabii. Toda Mariko Sama benim yardımcımdı ve bir Hıristiyan olarak kendisinin yaptıkları dikkati çekecektir. Diğer Hıristiyanlar buna önem vereceklerdir. **Neh?**»

Toranaga kendi kendine gülümsedi. Bu arada Tsukku San'ın ölen öbür kadından, Kiyama Achiko'dan hiç söz etmediğini, onun cesaretini övmediğini veya büyük törenle gömülmesini belirtmediğini de farketmişti. Sesini sertleştirdi. «Demek gemime sabotaj yapılması için kimin emir verdiğini bilmiyorsun!»

«Hayır, efendim. Sadece dua ederek bunu diledik.»

«Pekâlâ Tsukku San. Hıristiyanların başrahibinin çalışmalarının yakında sonuç vereceğini umarım. Şimdi lütfen bana çevirmenlik yapacaksın.» Rahibin düşmanlığını hemen hissederek mırıldandı. «Korkacak bir şey yok.»

«Ah, efendim, kendisinden korkmuyorum. Sadece onun yakınında olmayı istemiyorum.»

Toranaga ayağa kalktı. «Anjin San'a saygı göstermeni istiyorum. Onun cesaretinden kimse kuşku duyamaz. Hem Mariko Sama'nın hayatını pek çok kez kurtardı. Bu anda gemisini kaybettiği için çılgına dönmesine de hak vermek gerek.»

«Evet, evet, özür dilerim.»

Toranaga meşaleli muhafızların aydınlattığı yolda ilerleyerek sahile indi. Sonra yan gözle rahibe bakarak, ah Tsukku San, diye düşündü. Seni köşeye sıkıştırabilirim. Bu sabotajdan dolayı sana fena çatabilirim. Hıristiyanların bu sabotajla ilgisi olmadığını söylüyorsun. Bunu Kiyama, Harima veya Onoshi'nin de yaptırmadığını iddia edeceksin. Bundan eminim. Fakat yine de bu 'Tanrının İşi' değildi. Bu **Toranaga**'nın işiydi. Evet, böyle. Belki, 'Neden?' diye soracaksın. Kiyama, akıllılık ederek Mariko'nun götürdüğü mektuplardaki teklifimi reddetti. Ona içten olduğumu gösterecek bir kanıt vermem gerekiyordu. Kendisine Hıristiyanları dehşete düşüren gemiyle o barbardan başka ne verebilirdim? Sadece birini vermekle birlikte ikisini de kaybedeceğimi sanıyordum. Bugün Osaka'da aracılarım Kiyama ve başrahibenize bunun tarafımdan verilen bir armağan olduğunu söyleyecekler. Böylece kilisenin değil sadece İshido'nun düşmanı olduğumu anlatacaklar. Bu da kanıt sayılır, **Neh?**

Sahile gelmişlerdi. Orada idam edilen samurayların kesik başlarının yanından geçerlerken, rahibin korkuyla haç çıkardığını farkederek, batıl inançlara sahip olmak budalalık, diye düşündü.

Daha Toranaga yaklaşmadan Anjin San'ın adamları ayağa fırlayarak eğildiler. Anjin San oturmuş dalgın dalgın denize bakıyordu.

Toranaga yumuşak sesle, «Anjin San,» diye seslendi.

Adam dalgınlıktan kurtularak ayağa kalktı. «Affedersiniz. Konuşmak mı istiyordunuz?»

«Evet, lütfen. İyice anlaşmak için Tsukku San'ı getirdim. Anlıyorsun, değil mi? Her şeyi çabucak öğrenmeyi istiyorum.»

«Evet, efendim.»

«Tsukku San, Hıristiyan Tanrının önünde yemin et. Burada konuşulanları asla başkasına tekrarlamayacaksın. Bu bir günah çıkarma gibi kutsal olacak. **Neh?**»

«Fakat efendim...»

«Ya bunu yaparsın ya da seni ve kiliseni desteklemekten vazgeçerim.»

«Peki, efendim. Tanrının önünde yemin ediyorum.»

«İyi. Lütfen kendisine bu anlaşmamızı anlat.» Toranaga kumların üstüne oturdu. Rahip sözlerini bitirince, «Lütfen bana Osaka'da olanları anlat, Anjin San,» dedi.

Blackthorne ağır ağır başladı. Zaman zaman duraklıyordu, ama sonra heyecanlandı ve hızlandı. Rahip Alvito ona yetişmekte güçlük çekiyordu. Toranaga zaman zaman devam etmesi için ona cesaret veriyordu. Fakat asla sözünü kesmiyordu.

Blackthorne, hikâyesini ancak şafakta bitirebildi. Toranaga olan her şeyi öğrenmişti. Artık rahibi bile farketmeyen adama sordu. «General kaptanın seni direğe bağlayıp yakmak istediğinden emin misin, Anjin San?»

«Evet. O, Cizvit olmasaydı bunu yapacaktı. Onun için ben bir dinsizim. Ateş güya ruhumu temizleyecekti.»

«Ziyaretçi başrahip neden seni korudu?»

«Bilemiyorum. Bunun Mariko Sama'yla ilgisi vardı sanırım. Gemim olmayınca onlara ilişemem. Kendileri de bunu düşünmüş

olacaklar, ama Mariko Sama onlara bunu nasıl yapacakları konusunda fikir vermişti sanırım.»

«Nasıl fikir? O gemi yakma konusunda ne bilebilirdi?»

«Bilmiyorum. **Ninja** şatoya girdi. Belki **Ninja** buradaki adamların arasından süzülüp gemiye de girmiştir. Gemimi yaktılar. Lady Toda öldüğü gün başrahiple şatoda konuştu. Hayatıma karşılık ona **Erasmus'u** nasıl yakacağını söyledi sanırım. Fakat gemim olmazsa hayatım da yok, efendim.»

«Yanılıyorsun, Anjin San. **Teşekkür ederim, Tsukku San. Bu** çalışman için teşekkür ederim. Artık gidip biraz dinlen.»

«Teşekkür ederim, efendim.» Alvito durakladı. «General kaptan adına da özür dilerim. İnsanlar günahkâr olarak doğarlar. Hıristiyan olmakla birlikte çoğu da böyle günahkâr kalır.»

«Günahkâr doğanlar Hıristiyanlardır. Biz günahın ne olduğunu bilen uygar insanlarız. Öyle de olsa Tsukku San, general kaptanınız hata etmiş. Onun yerinde olsaydım Anjin San'ı ele geçirdikten sonra bırakmazdım. Bu iyi bir askeri karar olurdu. Kendisi diretmediğine pişman olacaktır. Başrahibiniz de öyle.»

«Bu sözleri çevirmemi ister misiniz?»

«Bunu sadece sana söyledim. Yardımın için teşekkür ederim.» Toranaga rahibin selamına karşılık verip onu muhafızlarla kaldığı eve yolladı. Sonra Blackthorne'a döndü. «Sen aptal ve zayıfsın. Bir **hatamoto** gibi hareket etmiyorsun. **Neh?**»

«Efendim?»

Toranaga acımasız sözlerini yineledi. Sonra Blackthorne'un ilgisini çektiğini anlayarak gemi kalıntısını işaret etti. «Bunun önemi yok. Dinle Anjin San **hatamoto.** Neh?»

«Evet, affedersiniz.»

Toranaga bir muhafızına işaret ederek ondan mühürlü bir rulo aldı. «Bana bak Anjin San. Mariko Sama, Yedo'dan ayrılmadan bana bunu teslim etti. Osaka'dan sonra sağ kalırsan... Anlıyor musun sağ kalırsan, bunu sana vermemi istedi.»

Blackthorne uzatılan sarılı parşömeni alarak mühürlerini kırdı.

⁂

Toranaga, «Mektupta ne diyor, Anjin San?» diye sordu.
Mariko Latince yazmıştı:

'Seni seviyorum. Bu mektubu okuduğun zaman ben Osaka'da ölmüş olacağım. Belki benim yüzümden gemin de yok olacak. Dinim nedeniyle hayatımın en değerli şeyini feda etmek zorundayım. Böylece kiliseyi koruyacağım. Fakat daha da önemlisi, benim için herkesden daha değerli, hatta Lord Toranaga'dan daha da değerli olan hayatını koruyacağım. Seçmek zorunda kaldım sevgilim: **Sen veya gemin.** Beni affet, ama senin için hayatı seçtim. Zaten sen olsan da olmasan da o gemi yok edilecek. Gemiyi düşmanlarına vererek senin yaşamanı sağlayacağım. Bu gemi hiçbir şey değil. **Bir yenisini yap.** Bunu yapabilirsin. Sen hem gemileri yapmasını, hem idare etmesini öğrenmiştin, değil mi? Lord Toranaga'nın sana gerekli marangoz ve demircileri vereceğinden eminim. **Kendisinin sana ve gemilerine ihtiyacı var.** Vasiyetnamemde gerekli parayı sana bıraktım. Başka bir gemi yap ve yeni bir hayat kur, sevgilim. Gelecek yılki kara gemiyi ele geçir ve sonsuzluğa kadar yaşa. Dinle sevgilim, Hıristiyan ruhum seni bir Hıristiyan cennetinde görebilmek için dua ediyor. Japon olan hara'm da gelecek hayatımda seninle olmak ve seni mutlu edecek şeyleri yapabilmek için dua ediyor. Beni bağışla... fakat senin hayatın çok önemli. Seni seviyorum.'

«Mektupta ne diyor, Anjin San?»

«Affedersiniz... Mariko Sama bu geminin gerekli olmadığını söylüyor. Yeni gemi yapmamı istiyor...»

Blackthorne birden **daimyo**'nun ilgilendiğini farketti. Heyecanla devam etti. «Toranaga Sama bana gemi yapan adamlar verirse, **neh?** Bunu başarabilirim.» Hayalinde yeni gemisi şekillenmeye başlamıştı. Bu, **Erasmus**'dan küçük olacaktı. Tersanede çalışmış, fakat tek başına bir gemi yapmamıştı. Ama bunu başarabilecekti. Fakat ancak doksan tonluk bir gemi yapabileceğini sanıyordu. Sir Drake'in ünlü gemisi de bu ağırlıktaydı ve çok doyanıklı olduğunu kanıtlamıştı. «Gemiye yirmi de top koyarım. Bu yeter... Toplar... Aman Tanrım!»

Telaşla Toranaga'ya döndü. «Büyük toplar burada, denizin

dibinde, **neh?** Onları hemen çıkarmak gerek!»

Toranaga adamlarına bir şeyler söyleyip yine Blackthorne'a döndü. «Samuraylar kurtarılan her şeyin kampta olduğunu belirttiler. Cezir zamanı suda ne varsa çıkarmışlar. Neden sordun?»

Blakthorne sarhoş gibiydi. «Gemi yapabilirim. Büyük topları da bulursam düşmanla savaşabilirim, Toranaga Sama, barut bulabilir mi?»

«Evet. Kaç marangoz istiyorsun. İhtiyaçların neler?»

«Kırk marangoz ve demirci. Kereste için meşe. Burada meşe var mı? Sonra demir, çelik gerek. Bir demir ocağı yapacağım...» Birden Ingilizce konuştuğunu anladı. «Affedersiniz. İsteklerimi kâğıda yazacağım. Bana yardım edecek adam verecek misiniz? Lütfen...»

«Adamı da, gereken parayı da hemen vereceğim. Gemiye ihtiyacım var. Bunu ne kadar zamanda yapabilirsin?»

«Omurgayı yaptıktan altı ay sonra gemi tamam.»

«Daha çabuk olmaz mı?»

«Hayır, ne yazık ki...»

«Daha sonra tekrar konuşuruz. Mariko Sama başka ne diyor?»

«Fazla bir şey yok efendim. Gemiyi batırmak için düşmana yardım ettiği için de özür diliyor.»

«Hangi düşman? Gemiyi nasıl yakmışlar?»

«Bunları belirtmiyor, efendim. Mariko Sama **sayonara** diyor. Seppukunun Lord Toranaga'ya yardım edeceğini umduğunu belirtiyor.»

«Ah, evet çok yararlı oldu, **neh?**»

«Evet.»

Toranaga ona gülümsedi. «Her şeyin düzeldiğine sevindim, Anjin San. Mariko Sama haklı.» Toranaga eliyle kalıntıyı işaret etti. «Bunun için üzülme! Yeni bir gemi yap. Savaş gemisi, **neh?** Anlıyor musun?»

«Anlıyorum.»

«O yeni gemi... Kara gemiyle savaşabilecek mi?»

«Evet.»

«Gelecek yılın kara gemisiyle?»

«Herhalde?»

«Ya adamlar? Gemiciler... Topçular?»

«Ah, gelecek yıla kadar adamlarımı topçu olarak yetiştireceğim. Denizci olamazlar ama.»

«Kwanto'dan da istediğin gemicileri alırsın.»

Blackthorne gülümsedi. «O zaman, gelecek yıl. Ya savaş? Savaş ne olacak?»

Toranaga omuz silkti. «Savaş olsa da olmasa da sen gemiyi yap.»

Toranaga uzaklaşırken, Ingiliz, gemimin adını 'Lady Toda' koyacağım, diye düşünüyordu. Sonra mektubu tekrar okudu.

***

57

Toranaga atının eyer kayışlarını kontrol ediyordu. Ustalıkla dizini atın karnına dayayınca hayvan kaslarını gevşetiverdi. Toranaga da kayışları biraz daha sıkıştırdı.

O sırada Omi'nin yanında topallayan bir samurayla ahıra girdiğini gördü. Genç samurayın yanağında Osaka'daki boğuşmadan kalan derin bir bıçak izi vardı.

Toranaga onların selamlarına karşılık verdi. «Ah, Omi San, sözünü ettiğin bu adam mı?»

«Evet, efendim.»

Toranaga ikisini yana çekerek samuraya ustalıkla sorular sordu. Bunu da sırf Omi'ye nazik davranmak için yapmıştı. Aslında o samurayla konuştuğu ilk gece sonucu anlamıştı. Zaten Mariko'nun neler yazdığını bilmekle birlikte Anjin San'a bunu sorması da sırf bir nezaket gösterisi değil miydi?

Kadın Osaka'ya hareket etmeden konuşmuşlardı. Toranaga, «Mektubu lütfen bildiğin gibi yaz, Mariko San,» demişti.

«Yani onun gemisini düşmana mı vermem gerekiyor, efendim?»

Toranaga gözleri yaşlarla dolan kadına bakmıştı. «Sen durumu burada Tsukku San'a ve Osaka'da da başrahiple Lord Kiyama'ya fısıldayacaksın. Gemisi olmazsa Anjin San'ın onları tehdit edemeyeceğini belirteceksin. Şimdi de söylediğim gibi, Anjin San'a bir mektup yazacaksın.»

«O zaman onlar gemiyi yok edeceklerdir.»

«Bunu yapmaya çalışacaklar. Aslında onlar da düşünüp bu sonuca vardılar. Onun için kimseye bir sır vermiyorsun, **neh?**»

«Onun gemisini koruyabilecek misiniz, efendim?»

«Gemiyi dört bin samuray koruyacak.»

«Fakat bu işi başarırlarsa... Anjin San gemisi olmazsa değersizdir. Onun hayatını bağışlamanızı dilerim.»

«Böyle bir dileğe gerek yok, Mariko San. Kendisinin gemili veya gemisiz benim için değerli olduğunu bil. Ama söz de veriyorum. Hem mektuba da yaz, gemisi batırılırsa bir yenisini yapsın lütfen.»

«Ne?»

«Bana Anjin San'ın gemi yapabileceğini söylemiştin, **neh?** Ona marangoz ve demircileri verirsem bunu yapabilir **neh?**»

«Oh, evet. Ne kadar akıllısınız! Kendisi gemi yapmasını iyi bildiğini söylemişti.»

«Eminsin değil mi, Mariko San?»

«Evet efendim.»

«Iyi.»

«O halde siz dört bin samuraya rağmen Hıristiyan rahiplerin gemiyi batırtacaklarından eminsiniz.»

«Evet. Hıristiyanlar sefere hazır gemiyi batıracaklardır. Anjin San'ı da sağ bırakmayı istemeyeceklerdir. Onlar için büyük bir tehlike. Geminin batacağı belli. Onun için Hıristiyanların arzularına uymanın sakıncası yok. Fakat bunu sadece seninle ben bileceğiz. Hem onun tek umudu da yeni bir gemi yapabilmektir. Bu konuda ona sadece ben yardım edebilirim. Osaka işini hallet. Onun yeni bir gemi yapacağına söz veriyorum.»

Toranaga, o şafak vakti ahırda yaralı samuray ve Omi'yi

sözde dinlerken bunları düşünüyor ve bütün benliğiyle Mariko için üzülüyordu. Hayat çok acı, diye düşündü.

Samuray sözlerini bitirince de mırıldandı. «Bana bunları anlattığın için teşekkür ederim, Kosami. İyi yaptın. Lütfen ikiniz de benimle gelin.»

Toranaga kısrağına atladı. Peşinde muhafızları, Omi ve Kosami'yle ilerledi.

Düzlükteki kampa varınca durdu. Buntaro, Yabu, Hiro Matsu ve Sudara'nın yanında duruyordu. Hepsi lordlarını selamladılar. Toranaga neşeli bir tavırla, «Günaydın,» diyerek Omi'yi de konuşmalara katılması için yanına çağırdı ve diğerlerini uzaklaştırdı.

«Söyle Hiro Matsu San, eğitim nasıl gidiyor?»

Her zamanki gibi elinde kılıcı olan yaşlı adam kaşlarını çattı. «Bunun şerefsiz ve gereksiz bir iş olduğunu düşünüyorum. Böyle hainliğe gerek kalmadan İshido'yu mahvedebiliriz.»

Yabu, «Affedersiniz, Hiro Matsu San,» diye atıldı. «Bu tüfekler ve strateji olmazsa kaybederiz. Modern savaşı ancak böyle kazanma olanağımız var.» Atından inmemiş olan Toranaga'ya baktı. «Gece Jikkyu'nun öldüğünü haber aldım.»

Toranaga şaşırmış gibi bir tavır takındı. Aslında bu haberi Mishima'dan ayrılmadan almıştı. «Emin misin?»

«Evet, efendim. Kendisi bir süredir hastaymış. Habercim onun iki gün önce öldüğünü söyledi. Vârisi de oğlu Hikoju.»

Buntaro aşağı gören bir tavırla söylendi. «O köpek yavrusu mu?»

«Evet, onun sadece bir köpek yavrusu olduğunu ben de kabul ediyorum.» Yabu her zamankinden daha güçlü duruyordu. «Efendim, böylece güney yolu da açılmadı mı? Neden hemen Tokaido yolundan saldırmıyoruz? O ihtiyar şeytan öldüğüne göre Izu güvende. Suruga ve Totomi de güçsüz kaldı.»

Toranaga düşünceli bir tavırla atından indi. Hiro Matsu'ya hafif bir sesle, «Ne dersin?» diye sordu.

Yaşlı general hemen cevap verdi. «Utsunoya geçidine kadar olan yolu ele geçirirsek hemen Tenyru'ya ineriz. Böylece İshido'nun karnını yararız. Zataki dağlarda kalır ve biz daha büyük güçle Osaka'ya saldırırız. Bizi yenemezler.».

Sudara mırıldandı. «Ishido'nun ordularının başında Veliaht olduğu sürece yenilebiliriz.»

Hiro Matsu, «Ben bu kanıda değilim,» dedi.

Yabu da ekledi, «Ben de öyle. Özür dilerim.»

Buntaro, «Veliahtın bayrağına karşı geldiğimiz zaman ne olacak, efendim?» diye sordu.

Kimse bu soruyu böyle açık açık sormamıştı. «Böyle bir şey olursa ben kaybederim. Seppuku yaparım. Taiko'nun vasiyetnamesini ve Veliahtın başa geçeceğini kabul edenler hemen gidip Yaemon'dan af dilerler. Af dilemeyenlerin de şerefi kalmaz. **Neh?**»

Hepsi başlarını salladılar. Toranaga elindeki işi bitirmek için Yabu'ya dönerek tatlı bir sesle konuşmaya başladı. «Ama henüz savaş alanında değiliz. Onun için planladığımız gibi devam edeceğiz. Evet, Yabu Sama, artık güney yolu da açıldı. Jikkyu neden ölmüş?»

«Hastalıktan.»

«Beş yüz **koku**'luk bir hastalıktan mı?»

Yabu güldü, ama içinden ateş saçıyordu. Toranaga onun casus örgütüne de sızmıştı demek. «Öyle sanıyorum, efendim. Bunu size kardeşim mi söyledi?» Toranaga başını sallayarak olayı diğerlerine de anlatmasını istedi. Yabu bu şeytani planı beğendiği için memnunlukla anlatmaya başladı. Kardeşi Mizuno'nun, Anjin San'dan çalınan parayla nasıl Jikkyu'nun evine giren bir aşçıyı kandırdığını anlattı. Mutlu mutlu güldü. «Ucuz, **neh?** Beş yüz **koku**'ya karşılık güney yolu.»

Hiro Matsu, Toranaga'ya bakarak sert bir sesle konuştu. «Lütfen affedin, ama bence bu iğrenç bir hikâye.»

Toranaga, gülümsedi. «Hainlik de bir savaş silahıdır, **neh?**»

«Ama bir samuraya yakışmaz.»

Yabu hiddetlendi. «Özür dilerim Lord Hiro Matsu. Hakaret etmediğinizi umarım.»

Toranaga sakindi. «Hakaret etmedi. Öyle değil mi Hiro Matsu San?»

Yaşlı general, «Hayır, efendim,» diye cevap verdi. «Lütfen beni bağışlayın.»

Toranaga, «Zehirlemek, hainlik, ihanet, suikast daima sa-

vaş silahları olmuştur, eski dost,» diye devam etti. «Jikkyu bir budala ve düşmandı. Güney yolu için beş yüz koku bir şey sayılmaz. Yabu Sama bana iyi hizmet etti. Burada da, Osaka'da da. Neh, Yabu San?»

«Size daima sadakatle hizmete çalışıyorum, efendim.»

Toranaga, «Öyleyse ninja saldırısından önce neden Komutan Sumiyori'yi öldürdüğünü açıkla,» diye emretti.

Yabu'nun yüzü değişmedi. Yoshimoto kılıcını takmıştı ve eli her zamanki gibi kabzasındaydı. «Bunu kim söylüyor? Beni suçlayan kim, efendim?»

Toranaga kırk metre kadar öteki bir grup kahverengili samurayı işaret etti. «O adam! Lütfen buraya gel, Kosami San!» Genç samuray attan inip topallaya topallaya yaklaştı ve selam verdi.

Yabu kötü kötü onu süzdü. «Sen kimsin?»

«Lady Kiritsubo'nun muhafızlarına bağlı onuncu mangadan Sokura Kosami'yim, efendim. Ninja'lar saldırdığı gece beni dairenizin önünde nöbet beklemekle görevlendirmiştiniz.»

«Seni tanımıyorum. Samiyori'yi öldürdüğümü hangi cesaretle söylüyorsun?»

Genç geriler gibi oldu, ama Toranaga devam etmesini söyledi.

Kosami telaşla konuşmaya başladı. «Ninja'ların saldırısından hemen önceydi, efendim. Kapıyı açarak Sumiyori San'a bağırdım. Fakat kendisi kımıldamadı. Oysa uykusu çok hafifti.»

Yabu, «Odaya girdin mi?» diye diretti. «Kendisini sarstın mı?»

«Hayır, efendim. Ninja o sırada saldırdı. Biz hemen geri çekildik ve fırsat bulunca da karşı saldırıya geçtik.»

Yabu, Toranaga'ya baktı. «Sumiyori San iki gün görevde kalmıştı. Onun için bitkindi. Hepimiz bitkindik. Bu neyi kanıtlar?»

Toranaga hâlâ nazikti. «Bir şeyi kanıtlamaz. Fakat daha sonra onun odasına gittin değil mi, Kosami San?»

«Evet efendim, Sumiyori San son gördüğüm gibi şiltenin üstünde yatıyordu. Odada hiçbir karışıklık olmamış ve kendisi bıçaklanmıştı, efendim. O sırada bunu Ninja'nın yaptığını san-

dım ve Omi San beni sorguya çekene kadar da başka bir şey düşünmedim.»

«Ah!» Yabu gözlerini yeğenine dikti. Gözleriyle onu öldürecekti neredeyse. «Demek onu sorguya çektin?»

Omi, «Evet, efendim,» dedi. «Lord Toranaga bütün tanıkların sözlerini tekrar incelememi istedi. Tanığın sözlerinde bir tek acayiplik olduğunu anlayarak hemen efendime haber verdim.»

«Bir tek acayiplik mi? Yani başkası da mı var?»

«Lord Toranaga'nın emrine uyarak sağ kalan hizmetkârları da sorguya çektim, efendim. Çok üzgünüm, ama sağ kalan iki uşak da sizin kendi dairelerinden bir samurayla geçtiğinizi ve kısa süre sonra **'Ninja!'** diye bağırarak yalnız döndüğünüzü söylediler. Sonra onlar... Ninja'lar hemen saldırıp zavallı adamı bir mızrakla öldürdüler. O arada beni de temizleyeceklerdi. Ben geri çekilerek tehlikeyi haber verdim.»

Yabu, Toranaga'ya dönerken saldıracak bir duruma gelmeye dikkat etti. «Bunu size anlattım zaten, efendim. Uşakların benimle ne ilgisi var?»

Toranaga, «Devam et, Omi San,» diye mırıldandı.

«Özür dilerim, Yabu Sama, fakat iki uşak da sizin zindanın gizli bir kapısının sürgülerini açtığınızı görmüşler. Sonra Ninja'ya 'Ben Kosigi Yabu'yum,' dediğinizi de duymuşlar. İşte o arada ikisi de saklanabilmişler.»

Yabu'nın eli hafifçe kımıldarken, Sudara korumak için Lord Toranaga'nın önüne atladı. Aynı anda Hiro Matsu'nun kılıcı da Yabu'nun boynuna doğru indi.

Toranaga, «Dur!» diye emir verdi.

Kontrolü eşsiz olan Hiro Matsu'nun kılıcı havada kaldı. Yabu yerinden kımıldamamıştı. «Ben feodal lorduna saldıracak pis bir **ronin** miyim? Ben Izu, Suraga ve Totomi Lordu Kasigi Yabu. **Neh?**» Toronaga'ya baktı. «Beni neyle suçluyorsunuz, efendim? Ninja'ya yardımla mı? Saçma! Uşakların yalanlarının benimle ne ilgisi var? Bu adam da kanıtlanamayan bir şey söylüyor. Ona karşı kendimi savunmama da olanak yok!»

Toranaga, «Delil yok,» dedi. «Delil yok, Yabu Sama. Ama bunları yaptığından eminim. Bütün toprakların elinden alındı. Lütfen öğleden önce karnını yar.»

Bu karar kesindi. Yabu'nun ömrü boyunca hazırladığı eşsiz an gelmişti. Bütün bunlar karma, diye düşünüyordu. Yapabileceğim bir şey de yok. Ya kafamı alırlar, ya şerefimle ölürüm. Bütün uşaklar plan gereğince öldürülecekti. Ikisinin yaşaması da benim karma'm. Vekarlı olmalısın. Doğru dürüst düşün.

Yabu klanının reisi olarak konuştu. «Efendim, beni ele verdiği için yeğenim Kasigi Omi San'ı suçlamıyorum. Kendisini resmi olarak vârisim tayin ediyorum.»

Toranaga da herkes kadar şaşırmıştı. «Pekâlâ. Akıllıca davrandığını kabul ediyorum. Yabu San, bundan böyle bütün emirlerin benim onayıma bağlıdır. Buntaro San seppukuda resmi tanık olacak. Yabu San, ikinci olarak kimi istiyorsun?»

«Kasigi Omi San'ı.»

«Toranaga Omi'ye baktı. Genç adam eğilip selam verirken rengi pek soluktu. «Bu benim için bir onur olacak.»

«Iyi. Her şey ayarlandı.» Toranaga atına atlayıp herkesin selamına rahat bir tavırla karşılık verip oradan uzaklaştı.

Buntaro, «Bu işi nerede yapmak istiyorsunuz, Yabu Sama?» diye sordu.

«Burada, sahilde... veya bir tezek yığınının üstünde. Benim için hepsi bir. Tören kılığına da ihtiyacım yok. Yalnız Omi San, iki defa kesene kadar kılıcını sallama.»

«Evet, efendim.»

Hiro Matsu, «İzninizle Yabu San,» diye mırıldandı. Ben de tanık olmak istiyorum.»

«Yaşlı yüreğin bu işe dayanabilecek mi?»

General hiddetlenerek oğluna baktı. «Lütfen kendisi hazır olunca beni çağırt.»

Yabu bir an düşündükten sonra kınlı Yoshimito kılıcını kuşağından çıkardı. «Buntaro San, bana bir iyilik eder misiniz? Bunu lütfen kendisine verir misiniz? Ya da daha iyisi kendisini çağırın da kılıcı ben vereyim. Lütfen onunla konuşabilmem için o kokmuş rahibi çağırtın.»

«Tabii. Başka neler istiyorsunuz?»

«Vasiyetnamemle ölüm şiirimi yazmam için kâğıt, mürekkep ve bir fırça. Iki de hasır örtü. Pis bir köylü gibi toprağa

diz çöküp canımı yakmama gerek yok değil mi?»

Buntaro uzaklaşınca, Yabu bağdaş kurup yere oturarak bir otla dişlerini karıştırmaya başladı. Omi onun kılıçla erişemeyeceği bir yere çömelmiş bekliyordu.

Yabu, «Ahh,» dedi. «Başarıya ne kadar yaklaşmıştım.» Hiddetle ayaklarını uzatarak tepindi. «Ama Karma. Karma neh?» Sonra güldü. «Fakat Omi San, mutlu ölüyorum. Jikkyu öldü ve Son Nehri geçerken kendisini orada dişlerini gıcırdatarak bekler görüp gözüne tüküreceğim. O tezek yığını ihtiyar budala Hiro Matsui! Yaşından söz edince ne hal aldığını gördün mü? Samuray mı? Ben ondan çok daha samurayım! Ona göstereceğim. İşaret verene kadar kılıcı indirme.»

«Evet, efendim, bunu anımsayacağım.»

«Aileyi sen kurtaracaksın. Sen uyuz, yaşlı bir fare kadar sinsisin. Izu'yu ve daha fazlasını alacaksın. Önemli olanı da bu artık. Bu toprakları oğulların için elinde tutacaksın. Tüfeklerden de sen anlıyorsun zaten.» Yabu'nun gözleri Omi'nin tuttuğu kılıca ilişti. «Sana saldıracağımı mı sanıyorsun?»

«Affedersiniz efendim. Bunu asla düşünmedim.»

Birden kılıçlarını yere bıraktı. «İşte artık savunmasızım. Dinle, son emirlerimi söyleyeceğim. Oğlumu evine alacaksın ve ondan yararlanacaksın. Sonra karım ve resmi metreslerime iyi kocalar bul. Bana iyi hizmet ettikleri için onlara çok teşekkür et. Baban Mizuno da hemen seppuku yapacak.»

«Bunun yerine başını traş edip rahip olmasına izin verir misiniz acaba?»

«Hayır. Ona asla güvenemezsin. Sırlarımı Toranaga'ya anlatmış! Sonra sana hep engel olacaktır. Annene gelince...» Pis pis güldü. «Başını traş edip İzu dışında bir manastırda rahibe olacak. Böylece durmadan inleyip senin Kasigi'lerin işleriyle ilgilenmene de engel olamayacaktır.»

«Bunlar yapılacak, efendim.»

«Iyi. Kosami ve o yalancı uşakların bana iftira attıklarını biliyorsun. Onlardan intikamımı alacaksın. Acele etme. Yalnız sen ölmeden önce bu işi hallet.»

«Emrinize itaat edeceğim.»

«Unuttuğum bir şey var mı?»

Omi etraftan duyulmamalarına dikkat ederek konuştu. «Ya veliaht ne olacak? Savaşta karşımıza çıkarsa yenileceğiz, reh? Tüfek alayının başına geç. Kurşunları sıkarak bir yol aç ve Toranaga ne derse desin onu öldür. Yaemon senin baş hedefindir.»

«Ben de bu sonuca varmıştım. Teşekkür ederim.»

«İyi, ama bu kadar bekleyecek yerde veliahtın başına belirli bir para koy. Ninjc veya Buda örgütüyle anlaş.»

Sesi titreyen Omi sordu. «Onları nasıl bulabilirim?»

«Gyoko... Mama San, onlarla nasıl ilişki kuracağını sana söyler.»

«O mu?»

«Evet, fakat o kadına dikkat et. Gyoko'ya dokunma ve kendisini daima koru. O çok fazla sır bilir.»

«Parayı nereden bulacağım?»

«O senin sorunun.»

«Emrinize uyacağım.»

«Bu arada Anjin San'la çok iyi dost olmaya çalış. Bir gün onun getireceği filoyu elde etmeye çabala. Toranaga, Anjin San'ın gerçek değerini anlayamıyor. Denizlere açılmamız gerek. Gemilerde Kasigi'ler olmalı. Kasigi'ler denize de sahip olmalı. Bunu emrediyorum.»

Omi, «Oh, evet,» diye mırıldandı. «Bana güvenin. Bu olacak.»

«İyi. Son sözüm de şu; Toranaga'ya asla güvenme.»

Omi bütün benliğiyle cevap verdi. «İnanmayacağım efendim. Zaten inanmamıştım ve asla inanmayacağım.»

Yabu derin bir soluk aldı. «Artık beni yalnız bırak. Ölüm şiirimi düşünmem gerek.»

Omi gitti. Iyice uzaklaşınca eğilip selam verdi. Sonra kendi muhafızlarının yanına oturdu.

***

Toranaga peşinde samuraylarıyla sahil yolunda ilerliyordu. Birden aklına yeni bir şey gelmiş gibi seslendi. «Sudara! Bundan sonraki handa dur. Kahvaltı etmek istiyorum.»

Yemek tam Toranaga'nın istediği gibi pişirilmişti. Torana-

ga ön verandada bağdaş kurup bu basit köylü yemeğini büyük bir iştahla yedi. Sonra oğlunu yanına istetti. «Lütfen sekreterimi çağır ve sen de gel.»

Sudara bu emre uyarak eski samuray ve rahip Kawanabi'yle döndü. Sekreter hem kâğıt, mürekkep ve fırçasını alıp oturdu. «Evet efendim?»

«Şunu yaz. Ben Yoshi Toranaga noh Minowara oğlum Yoshi Sudara noh Minowara'yı yine vârisliğime geçiriyor, bütün haklarını, gelir ve topraklarını iade ediyorum.»

Sudara eğilip selam vererek teşekkür etti. Bir yandan da kendi kendine, «Neden?» diyordu.

«Şimdi bütün buyruk, yasa ve vasiyetlerime uyacağına da yemin et.»

Sudara denileni de yaptı. Toranaga sessiz sedasız bekleyip sekreterin yazdığı yazıya imzasını attı, sonra mührünü bastı.

Sekreter çıkınca Toranaga, Sudara'nın ifadesiz ince yüzüne baktı. Birden bu kararını açıklayınca, Sudara'nın duyguları yüzünden de, ellerinden de belli olmamıştı. Ne sevinmiş, ne minnet, ne gurur duymuş, ne de şaşırmıştı. Bu da Toranaga'yı hüzünlendirmişti. Sonra, neden üzülüyorum, diye düşündü. Senin gülen, hata yapan, bağıran, hiddetlenen, sevinen ve çok kadını olan başka oğulların var. Onlar normal oğulların. Minowara'ları elinde tutacak. Kwanto ve gücünü diğer Minowara'lara geçirecek. Benim gibi her şeyi hesaplayıp soğukkanlı davranacak...

Sudara, «Bir şey mi var efendim?» diye sordu.

«Son kez senin ne zaman güldüğünü düşünüyordum.»

«Gülmemi mi istiyorsunuz efendim?»

Toranaga, «Hayır,» der gibi başını salladı. Düşündüğü iş için Sudara'yı çok iyi eğitmiş olduğunu anlıyordu. «Savaşta saldırıyı kim yönetmeli dersin?»

«Lord Hiro Matsu derdim... Fakat Yabu San haklıydı. Ateşli silahlar dünyayı değiştirdi. Demir Yumruk bu yeni silahlardan anlamıyor.»

«Peki o halde kim?»

«Kasigi Omi.»

«Neden?»

«Omi San silahları biliyor. Ayrıca kendisi modern, cesur, zeki ve çok sabırlı. Üstelik çok da tehlikeli. Amcasından çok tehlikeli. Savaşı kazanırsanız ve kendisi sağ kalırsa onu Sonsuzluğa gönderecek bir bahane bulmanızı salık veririm.»

«Kazanırsam mı?»

«O Kızıl Gökyüzü'nün daima son plan olduğunu söylediniz, efendim. Tokaido da geri püskürtülürsek Zataki hemen dağlardan inip bize saldıracaktır. O zaman tüfeklerin bize yararı olmaz. Bu son plan. Siz de son planları asla sevmezsiniz.»

«Peki, ya Anjin San konusunda ne düşünüyorsun?»

«Omi San ve Naga San'la aynı kanıdayım. Ona engel olmak gerek. Diğer adamlar önemsiz. Anjin San çok akıllı, çok cesur. Fakat o bir oyuncak. Kendisi sizi tıpkı şahininiz Tetsu - ko gibi eğlendiriyor ve onun için de değerli. Ama yine de bir oyuncak.»

Toranaga, «Fikirlerinden dolayı teşekkür ederim,» dedi. «Saldırıya geçer geçmez sen Yedo'ya gidip emirlerimi bekleyeceksin.»

«Evet, efendim.»

«O halde hemen Mishima'ya hareket et.»

Toranaga oğlu gidince bileğinde duran şahinin dikkatle yola baktığını görerek döndü.

***

«Oh, Fujiko San, nasılsın bakalım?»

«Teşekkür ederim, efendim. Çok iyiyim.» Kadın tekrar eğilip selam verdi. «Anjin San'ın nasıl olduğunu sorabilir miyim? Osaka yolculuğu çok kötü geçmiş galiba.»

«Anjin San çok iyi şimdi.»

«Oh, efendim, bana bundan daha güzel bir haber veremezdiniz.»

«Iyi.» Adam dönerek diğer tahtırevandan inen Kiku'yu selamladı. Genç kadın hemen gelip selam vererek onu ne kadar özlediğini anlattı. Toranaga'nın bir yığın derdi vardı. Fakat yine de kadının şaşılacak güzelliği karşısında birden heyecanlandı ve o an için her şeyi unuttu. Sonra gözleri son tahtırevana gitti. Kuru bir sesle konuştu. «Ah, Gyoko San, epeydir görüşemedik.»

«Teşekkür ederim, efendim. Sizi tekrar görme şerefine eriştiğim için yeniden doğmuş gibi oldum.»

Toranaga, Kîku'ya bakıp mutluluk duyarak gülümsedi. «Dinleyin, hepinizin burada kalması için her şeyi hazırlattım. Fujiko San, şimdi lütfen benimle gel.»

Toranaga genç kadını bir kenara götürüp çay ikram etti, sonra konuya girdi. «Yarım yıl üzerine anlaşmıştık. Özür dilerim, fakat bu kararından vazgeçip geçmeyeceğini öğrenmeyi istiyorum.»

Fujiko'nun neşesi o anda kaçtı. Beni affedin efendim. Ben o anlaşmayı Buda'nın ve ölen kocamla oğlumun ruhlarının önünde kabul ettim.»

«Anjin San'dan memnun değil misin?»

«Onun resmi metresiyim. Kendisinin benden memnun kalması gerek.»

«Anjin San'ın seninle evlenmesi gerektiğini düşünüyordum, Fujiko San. O zaman resmi metres olmazsın.»

«Bir samuray iki lorda veya bir kadın iki kocaya hizmet edemez efendim. Benim görevim ölen kocama karşıdır. Beni affedin. Değişmeme olanak yok.»

«Sabırla her şey hallolur. Kısa süre sonra Anjin San bizim usullerimize iyice alışacak ve...»

«Ah, efendim lütfen beni yanlış anlamayın. Anjin San tanıdığım en olağanüstü ve en şefkatli erkek. Bana da büyük onur verdi... Fakat beni bağışlayın. Görevim sadece kocama karşıdır. Böyle olması gerekir, **neh?** Ona karşı olan görevimi yapmazsam **bushido** ne işe yarar?»

Toranaga, «Pekâlâ, Fujiko San,» diye mırıldandı. «Sana sorduğum için beni affet, fakat bu gerekliydi.» Adam ne kızmış, ne memnun kalmıştı. Fujiko'ya söz verdiği zaman onun caymayacağını anlamıştı zaten. Resmî bir tavırla eğildi. «Şerefin ve kocana karşı olan görev duygundan dolayı seni tebrik ederim, Usagi Fujiko.» Böylece dünyadan silinen adı söylemişti.

Fujiko büyük mutluluk duyarak ağlamaya başladı. «Ah teşekkür ederim efendim.»

«Dinle Fujiko, olaydan yirmi gün önce yola çıkacaksın. Yedo'ya doğru gideceksin. Bana ne olursa olsun bunu yapacaksın.

Yolculuk sırasında ölmelisin ve bu bir kaza sanılmalı. Neh? Bu ikimizin arasında sır olarak kalacak. O güne dek Anjin San'ın evini yine sen idare edeceksin.»

«Oh, evet efendim.»

«Lütfen şimdi Gyoko'ya buraya gelmesini söyle. Seninle gitmeden önce tekrar konuşacağım. Başka bir sorun var.»

Fujiko eğilerek selâm verdi. «Evet efendim. Beni bu hayattan kurtardığınız için size müteşekkirim.»

Toraga, kadınlar ne tuhaf yaratıklar, diye düşündü. «Bukalemun gibi değişiveriyorlar. Bir an çirkin, sonra hoş, hatta güzel oluyorlar.»

İçeriye giren Mama San'a baktı. «Gel Gyoko San. Bana ne haberler getirdin bakalım?»

Gyoko'nun makyajlı yüzü sakindi, ama aslında çok korkuyordu. Bu karşılaşma bir rastlantı değildi ve Toranaga da her zamankinden daha tehlikeliydi.

«Şey sadece İshido'nun Osaka şatosundan ayrıldığını duyduk, efendim. Naipler sizin yasaları çiğnediğinizi ve suçlu olduğunuzu ilan etmişler. Ne kadar küstahlar, efendim.»

«Ishido bana ne taraftan saldırmayı düşünüyor dersin?»

Kadın çekine çekine cevap verdi. «Bilmiyorum, efendim. Fakat Lord Jikkyu öldü. Onun için size iki yönden saldıracaklar sanırım. Tokaido yolundan ve Lord Zataki, Lord İshido'yla birleştiği için Shinano'dan.»

Adamın gözleri düşünceliydi. «Senin bir oğlun vardı değil mi?»

Gyoko, makyajının altında renginin solduğunu hissetti. «Evet efendim. Kendisi Odawara'nın en iyi tüccarı sayılabilir.»

«Ben de öyle duydum. Kendisine bir iş vereceğim. Anjin San bir gemi yapacak. Bunun bütün işçilerini ve malzemesini ben sağlayacağım. Onun için hesap işine aklı başında birisinin bakmasını istiyorum.»

Gyoko rahat bir nefes aldı ve neredeyse bayılacaktı. Kadın Anjin San ve Lady Toda konusundaki yalanının anlaşıldığını ve Lord Toranaga'nın oğlunu öldüreceğini sanmıştı. «Oğlum geminin çok ucuz yapılmasını sağlayacaktır, efendim.»

«Ben ucuz değil kusursuz bir gemi istiyorum. Oğlun Anjin San'ın emrinde çalışacak ve kâhya görevi yapacak. Eğer gemi Anjin San'ın istediği gibi olur ve tam altı ay içinde biterse, o zaman oğlunu bir samuray yaparım.»

Kadın yerlere kadar eğildi. Konuşacak hali kalmamıştı. Sonra güçlükle, «Bu zavallı aptalı affedin efendim,» diyebildi. «Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.»

«Şimdi Kiku'ya gelelim. Onun gibi yetenekli birinin kadınlarla dolu bir evde kalması doğru değil. Kendisi daha iyisine layık.»

Gyoko yine telaşlandı. «Onun anlaşmasını satacak mısınız?»

«Hayır. Kendisi pek az kadın bulunan bir eve yerleşmeli.»

«Fakat sizi zaman zaman görmesi ona yeter. Daha iyi bir hayatı olabilir mi?»

Toranaga kadının kendisine iltifatlar yağdırmasına ses çıkarmadı. Sonunda, «Açık konuşacağım,» dedi. «Kendisinden fazla hoşlanmaya başladım. Bu yüzden işimi ihmal etmem doğru olmaz. Açıkçası kendisi benim için... fazla kusursuz... Ama bu da aramızda bir sır olarak kalsın.»

Gyoko, bu sözleri yalan sanarak asıl nedeni düşünmeye koyuldu. «Evet efendim. O kimse Kiku'nun beğeneceği biri olursa hiç olmazsa rahat ölürüm.»

Toranaga mırıldandı. «Altı ay sonra yelken açacak gemiyi görmesini dilerim.»

Gyoko adamın neden kendisine böyle cömert davrandığını düşünüyordu. Karşılığında ödenecek bedel çok yüksek olacaktı kuşkusuz.

«Feodal lordu olan bana itaat edeceği için Kiku San'ı armağanlandıracağım tabiî. Bu işi bana bırak ve Kiku'ya bir şey söyleme.»

«Emredersiniz efendim.» Gyoko selam vererek çıktı.

Toranaga da yüzmeye gitti. Kuzeyde gökyüzü çok karanlıktı ve orada yağmur yağdığı belliydi. Yokahama yönünden gelen bir grup atlıyı görünce denizden çıkıp hana döndü.

Omi atından atlayarak başın üstündeki örtüyü çıkardı. «Lord Kasigi Yabu öğleden hemen önce emrinize itaat etti, efen-

dim.» Baş yeni yıkanmış, saçlar taranmıştı. Kafayı teşhir için kullanılan ve dibinde küçük bir kaidesi olan bir kazığa takmışlardı.

Toranaga ömründe en az on bin kez yaptığı gibi bu düşmanını da inceledi. Her zaman olduğu gibi öldükten sonra yüzünün nasıl duracağını düşünüyordu. Kendisini öldürten insan bu yüzde dehşet, azap, hiddet veya korku görecek miydi? Yoksa bunların hiçbiri olmayacak mıydı? Ya da vakar mı olacaktı? Yabu'nun yüzünden büyük bir gazap okunuyordu. Dudakları gerilip dişleri ortaya çıkmıştı. «Iyi öldü mü?»

«Şimdiye kadar gördüğüm en kusursuz ölüm, efendim. Lord Hiro Matsu da aynı şeyi söyledi. Karnını iki defa yardı, sonra boynunu kesti. Yardım istemedi ve ses de çıkarmadı.» Omi ekledi, «Vasiyetnamesi de burada efendim.»

«Kafayı bir darbede mi aldın?»

«Evet efendim. Anjin San'dan izin isteyerek Lord Yabu'nun kılıcını kullandım.»

«Yoshomito'yu mu? Yabu'ya verdiğim kılıcı mı? Bunu Anjin San'a mı hediye etti?»

«Evet, efendim. Onunla Tsukku San aracılığıyla konuştu. 'Anjin San,' dedi. 'Bu kılıcı Anjiro'ya gelmenizi kutlamak ve o küçük barbarın bana verdiği zevke teşekkür etmek için sunuyorum.' Anjin San önce bunu almayı istemedi, fakat Yabu rica etti. 'Bu gübre yiyenlerden hiçbiri böyle bir kılıca layık değil,' dedi.»

Toranaga onun kılıcı Omi'ye bırakacağını sandığı için şaşmıştı. «Son arzuları nelerdi?»

Omi anlattı. Bunlar vasiyetnameye yazılıp Buntaro tarafından da imzalanmasaydı, Omi kendinden de bir şeyler ekleyecekti tabiî. Toranaga, «Amcanın ölürken gösterdiği cesareti onurlandırmak için son isteklerini kabul edeceğim,» diye cevap verdi. «Değiştirmeden hepsini yerine getireceğiz.» Genç adamı sınıyordu.

«Evet efendim!»

Toranaga çay getirttikten sonra epey düşündü ve Omi'ye, «Pekâlâ, madem kabul ediyorsun bu vasiyetnameyi onayladım.

Sadık olduğun için de seni tüfek alayının başına geçiriyorum.» dedi.

Omi çok sevindi. «Teşekkür ederim efendim, ama ben bu şerefe layık değilim.»

«Kasigi klanının başı olarak kabul ediyorum seni. Başkenti Mishima dahil Izu eyaletini idarene veriyorum. Yılda otuz bin koku alacaksın.»

«Teşekkür ederim efendim. Ben bu onura layık değilim.»

Toranaga tatlı tatlı, «Layık olmaya bak,» diye karşılık verdi. «Bu arada gizli bir haberim var. Anjin San'ı Anjiro'ya yolluyorum. Kendisi orada gemi yapacak. Oradaki idareni Anjin San'a bırakacaksın.»

«Evet, efendim. Kendisine oradaki evimi de verebilir miyim?»

«Evet, verebilirsin.» Aslında toprakların el değiştirmesiyle içindeki ev, tarla ve köylülerin de Anjin San'a geçeceğini ikisi de biliyordu. O sırada avludan Kiku'nun kahkahası yankılandı. İki adam da hizmetçisiyle yelpaze atma oyunu oynayan genç kadına, baktılar. Omi'nin aşkı gözlerinden okunuyordu. Saklamaya çalışmakla birlikte birden kadını görünce duyguları ortaya çıkmıştı. Genç kadın onların baktığını görerek el salladı. Toranaga da karşılık verdi ve Kiku yine oyuna devam etti. «Güzel, neh?»

Yüzü kızaran Omi mırıldandı. «Evet.»

Toranaga, Omi'nin kadına âşık olduğunu bildiği için onun anlaşmasını satın almıştı. Omi, Yabu'nun ortadan kalkmasına yardım edecek olursa kadını ona vermeyi düşünmüştü. O kısa süre içinde Omi'den çok yararlanmıştı. Toranaga memnun memnun Omi'ye bakarak, evet seni ödüllendirmek gerek, diye düşündü.

«Dinle Omi San. Savaş birkaç gün sonra başlayacak. Bana sadakatle hizmet ettin. Savaştan sonra seni İzi Lordu yapacağım. Daimyo olacaksın ve soyundan gelecekler de Izu'nun sahibi olacaklar.»

«Beni affedin efendim, ama bu şerefe layık değilim.»

«Çok gençsin, ama olgun bir insan gibi başarılısın. Tıpkı büyükbabana benziyorsun. Kendisi de senin gibi akıllıydı, ama

hiç sabrı yoktu.» Yine Kiku'nun kahkahası yankılandı. Toranaga ona bakarak karar vermeye çalıştı.

Omi, Toranaga'nın bu soruyu sormasını istediğini sezerek mırıldandı. «Sabırdan kastınız nedir, efendim?»

Toranaga hâlâ hayran hayran genç kadına bakıyordu. «Sabır kendine hâkim olabilmendir. Yedi duygu vardır, **neh?** Sevinç, hiddet, endişe, hayranlık, üzüntü, korku ve nefret. Bir insan bunlara kapılmazsa sabırlı demektir. Ben gerektiği kadar güçlü olmayabilirim, ama sabırlıyım. Bir liderin sabırlı olması şarttır.»

«Evet.»

«Örneğin şu hanımı al. Kendisi çok güzel ve çok kusursuz olduğu için işlerimle istediğim gibi ilgilenmemi engelliyor. Onun için kendisinin başka yere gitmesine karar verdim.»

«Fakat sizin bütün hanımlarınız...» Omi gereken nezaket sözlerini söyledi. İki adam da bunların yalan olduğunu biliyorlardı. Omi adamın Kiku'yu kendisine vermesi için bütün gücüyle dua ediyordu, fakat bunu asla isteyemeyeceğini de biliyordu.

Toranaga, «Kabul ediyorum,» diye devam etti. «Fakat büyük yetenekler uğruna fedakârlığa değer.» Hâlâ genç kadına bakıyor ve, özür dilerim Lady Kiku,» diye düşünüyordu. Seni yanımdan ayırmam, hemen erişemeyeceğim bir yere yerleştirmem gerek. Gyoko asla inanmadı, ama seni gerçekten fazla beğenmeye başlamıştım. Buna Omi, hatta sen de inanamazsın...» Sesini yükseltti. «Kiku San'ın kendi evi ve kocası olmalı.»

«Zengin bir tüccar ya da çiftçinin karısı olmasındansa en küçük samurayın resmî metresliği çok daha uygundur.»

«Bu kanıda değilim.»

Omi bu sözlerle her şeyin bittiğini anladı. Üzüntüye kapılarak kendi kendine, «**Karma,**» dedi. «Bu üzüntüyü bir tarafa bırak budala. Feodol lordun karar verdi ve bu mesele bitti. Midori mükemmel bir eştir. Anne de rahibe olacak. Evinde kusursuz bir uyum sağlanacaktır artık. Sonra ilk gemi Anjiro'da, yani benim idare ettiğim eyalette, İzu'ya dahil topraklarda yapılacak. Üzüntüyü bırak. Zaten hayat sadece üzüntüden ibaret. Kiku

San'ın kendi karma'sı var. Senin de öyle. Lord Yabu da her şeye üzülmenin ne kadar büyük budalalık olduğunu kanıtladı.»

Omi kararını vererek Toranaga'ya baktı. «Beni affedin efendim. Iyi düşünemedim.»

«Istersen ayrılmadan kendisini selamlayabilirsin.»

«Teşekkür ederim, efendim.» Omi, Yabu'nun başını alarak sardı. «Bunu gömmemi mi, yoksa teşhir etmemi mi istersiniz?»

«Uzun bir kazığa geçirt ve gemi kalıntısının karşısına diktir.»

«Başüstüne efendim.»

«Ölüm şiiri neydi?»

Omi okudu:

'Bulutlar
Gökyüzü için sadece bir bahane değil midir?
Hayat
Sadece ölümden bir kaçış sayılmaz mı?'

Toranaga gülümsedi. «İlginç.»

Omi selam verip sarılı başı aldı. Dışarda bunu samuraylarından birine uzattı ve avluya geçti. Resmi bir tavırla. «Ah Lady Kiku,» dedi. «Sizi iyi ve mutlu gördüğüme sevindim.»

«Lordumun yanındayım, Omi San. Kendisi güçlü ve memnun. Bu durumda nasıl mutlu olmam?»

«Sayonara, Lady Kiku.»

«Sayonara, Omi Sama.» Genç kadın daha önce sezememiş olduğu kesin ayrılığı anlayarak eğildi. Adam uzaklaşırken de gözünden akan yaşı usulca sildi. Uzun boylu erkeğin, sert adımlarla gidişine bakarken yüksek sesle ağlayabilirdi. Kalbi parçalanıyordu. Sonra sık sık yinelenen o akıllı kimselere özgü sözleri anımsadı. «Neden ağlıyorsun yavrum? Biz geyşa dünyasındakiler sadece o an için yaşarız. Kendimizi anın zevklerine veririz. Bir çekirgenin sesini duymak, ayın büyümesini seyretmek, şarkılar söylemek, çay ve sake içmek, parfümleri ve ipeğin temasını bilmek, zevk için okşamak ne kadar hoştur. Kiku Chan, geyşa dünyasından olduğun için ne kadar talihlisin. Bu an için yaşa...»

Kiku ikinci damlayı da sildi. Ağlamakla aptallık ediyordu. Kendi kendine, «Artık ağlama!» diye emretti. «Çok talihlisin. En ünlü daimyo'nun metresisin. Resmî metres değilsin, ama ziyanı yok. Nasıl olsa oğulların samuray olarak doğacaklar.»

⁂

Omi kapıdan çıkınca atına atlayarak peşinde muhafızlarıyla dörtnala ilerledi. Bu hız onu canlandırıyor, arındırıyordu. Bir daha dönüp Kiku San'a bakmamıştı. Buna gerek yoktu. Bütün duyduğu aşkı, ihtirası ve hayranlığı kadının ayakları dibinde bırakmıştı. Bir daha böyle bir ihtirası, bir erkekle kadının ruhlarını birleştiren o ateşi duyamayacağını da biliyordu. Fakat buna da üzülmüyordu. Tam tersine yeni eriştiği bir olgunlukla düşünmekteydi. «Beni tutsaklıktan kurtardığı için Toranaga'ya teşekkür borçluyum. Artık beni bağlayan bir şey yok. Ne babam, ne annem, ne de Kiku. Artık ben de sabırlı olabilirim. Yirmi bir yaşındayım ve neredeyse Izu daimyo'su olacağım. Önümde de zaptedilecek bir dünya var.»

⁂

Fujiko, «Evet, efendim?» diyordu.

«Buradan hemen Anjiro'ya gideceksin. Anjin San'ın yönettiği toprakları değiştirmeye karar verdim. Anjiro ve köyün yirmi ri çevresi onun idaresindedir. Yılda dört bin koku alacak. Hemen git ve Omi San'ın evine yerleş. Kendisi orada kalıp yanan geminin yerine yenisini yapacak. Sen de onun evini idare edeceksin.»

«Ah, onun adına teşekkür edebilir miyim, efendim? Fakat benim çok az vaktim kaldı.»

Toranaga, «Evet,» dedi. «Ona resmi bir metres veya eş bulmalıyım, değil mi? Anjin San'ın memnun olmasını istiyorum. Hayatından memnun bir insan iyi çalışır. Ona eş olarak kimi uygun bulursun?» Bir an durdu. «Kiku San'a ne dersin?»

Fujiko ona bakakaldı. «Ah, affedersiniz efendim. Onu bırakacak mısınız?»

«Belki bırakırım. Ne diyorsun?»

«Kiku San resmi olmayan metresliğe çok uygundur. Kendisi çok akıllı ve güzel. Fakat rasgele bir erkeğin aklını başından alır. Hem geyşalar eş olmak için eğitilmezler... Onların başka yetenekleri vardır. Bir samurayın evini idare etmek, masraflardan sorumlu olmak tümüyle ayrı bir iştir.»

«Kendisi bunları öğrenemez mi?»

Fujiko bir süre düşündü. «Anjin San'ın Kiku San'ı resmi metres olarak alması daha doğru olur efendim.»

«Toda Mariko Sama onun için fevkalâde bir eş olurdu. Neh?»

Fujiko göz kırpmadan, «Ne olağanüstü bir fikir, efendim,» diye karşılık verdi. «İkisi de birbirlerine büyük saygı besliyorlardı tabiî.»

Adam kuru bir sesle mırıldandı. «Öyle. Neyse, söylediklerini düşüneceğim, Fujiko San. Kendisi on gün sonra Anjiro'da olacak.»

«Teşekkür ederim efendim. Yalnız Anjin San'ın topraklarına Ito limanıyla Yokose kaplıcasını da katmanızı söyleyebilir miyim acaba?»

«Neden?»

«Anjiro gemi yapımı için küçük gelebilir. Bir hatamoto'nun dağlarda sizi gereken şekilde ağırlayabileceği bir yeri olmalıdır.»

Toronaga dikkatle onu inceliyordu. Fujiko ne kadar yumuşakbaşlı ve itaatli bir kadına benziyordu. Ama aslında onun bükülemeyeceğini biliyordu adam. Hem neden Yokose'yi istediğini de asla anlatmayacaktı. «Pekâlâ. Fikirlerin için teşekkür ederim.»

Genç kadın minnetle, «Teşekkür ederim, efendim,» diye mırıldandı. Böylece efendisine karşı olan görevini yapmış ve Mariko'ya da borcunu ödemişti. Ito'nun gemilere uygun bir liman olduğunu biliyordu. Mariko da aşklarının Yokose'de başladığını söylemişti.

Mariko, Yedo'ya gelince, «Çok talihliyim, Fujiko Chan,» demişti. «Bu yolculuğumuz bana yirmi ömür boyunca umduğumdan çok daha fazla mutluluk verdi.»

«Kendisini Osaka'da koruman için yalvarırım, Mariko San. Ne yazık ki, bizim gibi uygar değil. Zavallı adam. Onun nirvanası ölüm değil hayat.»

Fujiko, Mariko'yu sevgiyle anarak, Anjin San'ı da başkası değil Mariko San kurtardı, diye düşündü. Ne Hıristiyan Tanrı, ne başka tanrılar, ne Anjin San'ın kendisi, hatta ne de Toranaga ona yardım edebildi. Sadece Mariko... Onu Toda Mariko Noh Akechi Jinsai kurtardı. Ölmeden önce Yokose'de bir tapınak yaptırtacağım. Osaka ve Yedo'da da birer tapınak yapılmasını vasiyet edeceğim.

Fujiko selam verip çıkınca Toranaga hafifçe söylendi. «Ne yazık, bu kadın hayatına son verecek. Oysa kendisi kaybedilmemesi gerekecek kadar değerli ve çok akıllı. İto ve Yokose mi? İto'yu anlıyorum. Fakat neden Yokose? Kadın başka ne düşünüyordu?»

⁂

Blackthorne, son defa, «**Hiparuuuuuu!**» diye bağırdı. «Çekin!»

Samuraylar batmış geminin omurgasına bağlanmış halatlara asıldılar. İngiliz tekneyi karaya çıkararak sağlam olan şeylerden yararlanabileceğini düşünüyordu. Sonra tepede duran Rahip Alvito'yu gördü. Alvito'nun yüzü bitkindi, fakat dostlukla bakıyordu. Blackthorne onun bu halini görünce daha da kuşkulandı, «İyi günler.»

«İyi günler, kılavuz kaptan. Ben sabaha buradan ayrılıyorum. Sizinle konuşabilir miyim?»

«Evet.»

«Ne yapmaya çalışıyorsunuz? O tekneyi mi yüzdüreceksiniz?»

«Evet.»

«Korkarım bunun size yararı olmayacak.»

«Zararı yok.»

«Gerçekten bir gemi yapabileceğinize inanıyor musunuz?»

Blackthorne sabırlı sabırlı, «Evet,» diye cevap verdi. Bir yandan da Alvito'nun ne düşündüğünü merak etmekteydi.

Alvito dalgaların yaladığı omurgaya baktı. «Gitmeden önce Mariko San'ı kaybettiğiniz için neler hissettiğinizi bildiğimi söyleyecektim. Osaka'yla ilgili hikâyeniz beni çok üzdü. Ama bir bakıma da huzur duydum. Mariko San'ın fedakârlığının anlamını biliyorum... Size babasından... öbür felâketten sözetti mi?»

«Biraz.»

«Ah o halde siz de durumu anlıyorsunuz. Ju san Kubo'yu iyi tanırdım.»

«Kim? Akechi Jinsai'yi mi söylüyorsunuz?»

«Ah affedersiniz evet. Kendisini bu isimle bilirler. Mariko Sama bunu size anlatmadı mı?»

«Hayır.»

«Taiko alay ederek kendisine bu adı verdiydi. Ju san Kuba, 'On üç günün Şagun'u' anlamına gelir. Başkaldırmasından adamlarıyla birlikte seppuku yapmasına kadar olan süre sadece on üç gündü. Kendisi fevkalâde bir adamdı, ama bizlerden nefret ederdi. Hıristiyan olduğumuz için değil. Yabancı olduğumuz için bizleri istemezdi. Mariko'nun sırf yöntemlerimizi öğrenerek bizi mahvetmek için mi Hıristiyan olduğunu da sık sık düşündüm. Akechi'lerin sonu çok kötü geldi. Zavallı Mariko... fakat yaptıkları sayesinde Toranaga'yı kurtardı.» Rahip tespihine dokundu. «Kılavuz kaptan, gitmeden önce özür de dilemek istedim... Başrahibin orada olup sizi kurtarmasına da sevindim.»

«Gemim için de özür diliyor musunuz?»

«Hayır. Zaten bu işle ilgim yoktu. Geminizin gittiğine sevindim.»

«Ziyanı yok, peder. Yakında yenisini yapacağım.»

«Bununla kara gemiye mi saldıracaksınız?»

«Gemimle Ingiltere'ye gideceğim ve kendimi herkese karşı savunacağım.»

«Boşuna uğraşacaksınız!»

«Yani yine bir 'Tanrının işi' mi olacak?»

«Evet. Veya bir sabotaj.»

«Böyle bir şey olursa yeni bir gemi yapacağım. Onu da batırırlarsa, yine yenisini yapacağım. Sonunda bir gemi yapıp

İngiltere'ye gideceğim. Orada borç alacağım, dileneceğim ya da çalışacağım, ama sonunda bir korsan gemisiyle buraya döneceğim.»

«Evet, biliyorum. Onun için buradan asla ayrılamayacaksınız, Anjin San. Fazla şey biliyorsunuz. Bunu kötü niyetle söylemiyorum. Siz cesur bir adam, fevkalâde bir düşmansınız. Size saygı duymak gerek. Ve ben saygı duyuyorum. Aramızda barış olmalı. Bu savaşta sağ kalırsak birbirimizi sık sık göreceğiz.»

«Öyle mi?»

«Korkarım kaderlerimiz birbirine bağlı. Mariko San size bunu söylemedi mi? Bana anlattı.»

«Hayır, bunun sözünü etmedi. Kendisi başka ne söyledi.»

«Sizin dostunuz olmamı ve korumamı rica etti. Anjin San, buraya damarınıza basmaya veya kavgaya gelmedim. Gitmeden barışmayı istiyorum. Bunu Mariko Sama yüzünden istemekteyim.»

Blackthorne bir an düşündü. «Gemi yaptığım yere yaklaşmamanız şartıyla bir anlaşmaya razıyım.»

«Kabul ediyorum, kılavuz. Kabul ediyorum. Benden korkmanız için bir neden yok. Öyleyse onun anısına saygı göstererek bir anlaşma yapalım.» Alvito elini uzattı. «Teşekkür ederim.» Blackthorne bu eli sıktı. «Sayonara, Anjin San.»

«Sayonara, Tsukku San. Lütfen Mariko Sama için kiliseniz-de bir mum yakın.»

«Bunu yapacağım.»

Blackthorne giden adamın arkasından baktı. Ah, Mariko, diye düşündü. Sana teşekkür ederim.

Kadının sesini duyar gibi oldu. «Ne için, Anjin San?»

«Hayat için sevgilim. Senin için...»

Erkek gündüz ve geceleri sık sık onu düşünüyor, onunla konuşuyor, hayatını anlatıyordu. Kadının kendisine çok yakın olduğunu hissediyordu. Hatta birkaç kez kadını arkasında göreceğini umarak dönüp bakmıştı.

⁂

Toranaga kampa yaklaştı.

Bugün benim, diye düşündü. Yarın savaşa gidiyorum. Fakat bugün aile işlerimi yoluna koydum. Sanki Kwanto ve İzu ve soyum güvendeymiş, yaşayıp bir kışı daha görecekmişim, baharda zevkle avlanacakmışım gibi hareket ettim. Ah, bugün çok güzel.

Dikkatli gözlerle etrafına bakarak bir tehlike aradı, ama göremedi. Adamları tüfek atışı yapıyorlardı. Blackthorne'un kurtarılan topların yanında yere bağdaş kurup oturmuş, alçak bir masada bir şeyler yazdığını da gördü. Adam artık normal bir insan gibi oturmasını öğrenmişti.

Kendi kendine, «Ah Anjin San,» dedi. «Sen gemini yapacaksın ve diğeri gibi bunu da yokedeceğim. Böylece benim için geminden daha önemli olan Hıristiyanları memnun edeceğim. Vatandaşların gemilerle gelecekler. Kraliçenin anlaşmasını da yine onlar getirecekler. Bunları sen yapamayacaksın. Sana burada ihtiyacım var. Zamanı gelince sana gemini neden yakmak zorunda kaldığımı anlatacağım. O zaman aldırmayacaksın, çünkü seni ilgilendiren başka şeyler olacak. Sana söyleyeceklerimin doğru olduğunu da anlayacaksın. Gemini veya hayatını kurtarmam gerekiyordu. Ben hayatını seçtim. Doğru hareket ettim, neh? Ondan sonra seninle o 'Tanrının işi'ne güleceğiz. Oh, gemiye güvendiğim adamları daha önceden nöbetçi olarak dikmek ve bütün güverteye barut dökmelerini emretmek kolay oldu. Ertesi gece de nöbetçiler değişti ve tek ninja karanlıkta bir alevi gemine attı. Gemin bir meşale gibi tutuştu. Ne Omi'nin, ne de Yabu'nun bu sabotajla ilgisi vardı.

«Özür dilerim, ama bu gerekliydi, Anjin San. Senin hayatını kurtardım. Bu, geminden daha değerliydi tabiî. Belki elli kez seni öldürtmeyi düşündüm fakat her seferinde bundan kaçınmayı başardım. Böyle yapmaya devam edeceğimi umuyorum. Neden mi? Bugün gerçekleri açıklıyoruz, neh? Çünkü beni güldürüyorsun ve bir dosta ihtiyacım var. Kendi adamlarımın arasından veya Portekizlilerden bir dost seçmeye cesaret edemem. Evet, sırlarımı yalnız kaldığımdan emin olunca öğleüzeri bir kör kuyuya fısıldıyorum. Fakat bir dosta ihtiyacım var. Bilgini de istiyorum. Mariko Sama o konuda da haklıydı.

Sen gitmeden bildiğin her şeyi öğrenmeliyim. Sana ikimizin de bol vakti olduğunu söyledim.

«Bir gemiyle dünyayı nasıl dolaşabildiğini ve küçük bir adada yaşayan bir ulusun kocaman bir İmparatorluğu nasıl yendiğini öğrenmeni istiyorum. Belki bu sayede biz de Çin'i yenebiliriz ha? Seni ilk görüşümde, isyanı haklı çıkaracak bir neden olmadığını söyledim. 'Kazanmak haklı neden sayılır,' diye cevap verdin. Ah, Anjin San işte o zaman seni kendime bağladım. Kabul ediyorum. Kazanırsan her şeyde haklısın. Kaybetmek aptallıktır.

«Sen kaybetmeyeceksin. Anjiro'daki büyük topraklarında güvende ve mutlu olacaksın. Balıkçı Mura seni Hıristiyanlardan koruyacak ve kendisine emrettiğim gibi Hıristiyanlara yanlış bilgi vermeye devam edecek. Tsukku San ne saf. Hıristiyan da olsa bir adamımın senin rota defterlerini çalarak benden habersiz ve izinsiz rahiplere vereceğini nasıl sandı? Ah, Mura, bana otuz yıldır sadakatle hizmet ettin. Sen de armağanını alacaksın. Rahipler senin aslında Akira Tonomoto adında bir samuray ve benim emrim üzerine casusluk, balıkçılık, köy başkanlığı yapan ve Hıristiyanlığı kabul eden bir adamım olduğunu bilseler ne yaparlardı. Apışıp kalırlardı, **neh?**

Anjin San, senin için çok iyi bir gelecek hazırladım. Kiku durumu öğrenince, 'Ben bir barbarın metresi mi olacağım?' diye inlemeye başladı. 'Evet, bu ayın içinde,' diye cevap verdim. Gyoko ve ona tekrar gerçeği anlatmaya çalıştım. Sonra, 'Anjin San'ın ilk oğlu doğunca bin **koku** alacaksın,' dedim. Kiku, 'Ne... ne dediniz?' diye sordu. Ona bu vaatimi tekrarladım ve samurayın samuray ve iki kılıcın da iki kılıç olduğunu söyledim. Oğullarının da samuray olacaklarını ekledim. 'Kendisi **hatamoto,** en önemli yardımcılarımdan biri, gemilerimin amirali. Yakın bir danışman, hatta dostum,' dedim. Hâlâ duraklıyordu. 'Önce resmî metresi olacaksın,' diye devam ettim. 'Fujiko San, Anjin San'ın evlenmeyi istemediğini söyledi. Fakat ben evlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Hem neden seni almasın? Onu yeteri kadar memnun eder ve bu arada gemisiyle ilgilenmesini de sağlarsan... **neh?** Evet, karısı olmanı düşünüyorum.' Bunun üzerine o intihar edeceğini söyleyerek yakınan Kiku sevinçle boynuma sarıldı.

Sonra terbiyesizlik ettiğini söyleyerek geri çekilip beni selamladı. Ah, kadınları memnun etmek ne kadar kolay. Kiku istediklerini elde etti. Gyoko da öyle.»

Toranaga adamını çağırıp daha yeni bir tavşanı parçalamış şahini verdi, doğanını aldı.

«Ah, Mariko bir doğandı.

«Onu ne kadar iyi anımsıyorum. Onun Osaka'ya ve Sonsuzluğa gitmesini hiç istemezdim. Fakat bu gerekliydi. Rehinelerin serbest bırakılması gerekiyordu. Sadece benim ailemden olanlar değil, hepsinin bırakılması gerekiyordu. Şimdi gizlice benimle anlaşan elli müttefikim daha var. Senin cesaretin, Lady Etsu'nun cesareti ve fedakârlığı hepsini ve Maeda'ları da bana bağladı. Böylece batı sahili tümüyle elimde demektir. Ishido ininden çıkmak zorunda kaldı. Naipler ayrıldı. Ochiba ve Kiyama'yı da ele geçirdim. Bunları ve daha fazlasını yaptın, Mariko. Bana zaman verdin. Ancak zaman sayesinde kapanlar kurulur ve yemler hazırlanır.

«Ah Mariko Chan, eski rakibim Ju san Kubo'nun, hain Akechi Jimsai'nin kızı, ufak tefek, incecik bir kadın olan sen, babanın düşmanı ve katili Taiko'dan böyle büyük bir intikamı böyle olağanüstü şekilde ve büyük vakarla nasıl alabildin? Tıpkı Tetsu-ko gibi sen de bir kez saldırdın ve aslında benim düşmanım olan bütün düşmanlarını mahvettin... Artık olmaman ne kadar üzücü. Böyle bir sadakate iyi bir karşılık vermek gerekir.»

Toranaga elinde etrafı süzen dişi doğanı son bir kere okşadıktan sonra onun göz bağını çözdü. Kuşu havaya doğru fırlattı. Tetsu-ko'nun daireler çizerek gökyüzünde yükselmesini seyretti. «İşte Tetsu-ko'nun bağımsızlığını sana armağan ediyorum, Mariko San. Böylece bana olan sadakatine teşekkür ediyorum.»

Toranaga tekrar yeryüzündeki işlerini düşünmeye başladı. «Ben Tokaido'dan değil kuzey yolundan saldıracağım. Fakat bu arada savaşa girene kadar elli defa fikir değiştirir gibi rol yapacağım. Üvey kardeşim de benimle birlikte savaşacak. Evet. Zataki, Ishido'nun kendisine ihanet ettiğini ve Kiyama'yla anlaştığını düşünecek. Kardeşim aptal değildir. Savaş sırasında

Kiyama da taraf değiştirecektir. O bunu yapınca da ilk iş nefret ettiği rakibi Onoshi'ye saldıracaktır. O zaman tüfek alayıma saldırıya geçmesini emredeceğim. Böylece kazanacağım. Oh, evet kazanacağım. Çünkü Ochiba akıllılık edecek ve veliahtı hiçbir zaman savaş alanında karşıma çıkarmayacaktır. Bunu yapacak olursa, özür dilerim ama oğlunu öldürmek zorunda kalacağımı biliyor.»

Toranaga kimseye belli etmeden gülümsedi. «Kazandığım an Kiyama'ya Onoshi'nin bütün topraklarını vereceğim ve kendisini Saruji'yi vâris seçmesi için davet edeceğim. Yeni Naipler Meclisinin başkanı olduğum an Zataki'nin teklifini Lady Ochiba'ya açacağım. Kadın onun bu küstahlığına çok kızacaktır. Naipler ülkenin en önemli hanımını yatıştırmak için üzüle üzüle üvey kardeşimi Sonsuzluğa gitmeye davet edeceklerdir. Peki onun yerine kim naip olacak? Kasigi Omi. Kiyama da Omi'nin avı olacak... Bu akıllıca bir hareket olur.

«Çünkü bütün Hıristiyanların lordu olan Kiyama dinini ileri sürmeye başlayacaktır. Oysa yasalarımıza göre, bu yasaktır. Omi ve diğerleri bu yasalara uyulmasında direteceklerdir. Kiyama gidince bir daha Hıristiyan bir naip seçtirmeyeceğim. Tanrıların topraklarını tehdit eden bu aptallara özgü fakat tehlikeli yabancı dini önleyeceğim... Ruhumuzu tehdit eden bu dinin silinmesi gerek. Biz naipler Anjin San'ın vatandaşlarının Portekizlilerin ticaretini almaları için destekleyeceğiz. Kısa süre içinde de naipler bütün ticarete bakacak ve yabancılar Nagasaki'ye kapatılacak. Muhafızların koruduğu küçük bir bölgede oturabilecekler. Ülkemizi de onlara, silahlarına ve zehirlerine kapatacağım.

«Kazanınca yapacağım ne çok şey var. Eğer kazanırsam... Ne zaman kazanırsam... Biz anlaşılması kolay insanlarız doğrusu.

«Böylece altın çağ başlayacak, Ochiba ve veliaht, Osaka'da şatoda saraylılar gibi şahane bir hayat sürecekler. Zaman zaman onların önünde eğilecek ve Osaka Şatosu dışında veliaht adına ülkeyi idareye devam edeceğiz. Üç yıl içinde Gökyüzünün oğlu, Meclisi dağıtmamı ve veliahtın yönetimi ele alacağı çağa kadar Şogun olmam için beni davet edecek. Naipler bunu

kabul etmem için ısrara başlayacaklar. İstemeye istemeye kabul edeceğim. Bir veya iki yıl içinde Şogun'luğu oğlum Sudara'ya bırakıp istifa edeceğim ve eskisi gibi gücümü koruyacak, gözlerimi de Osaka Şatosundan ayırmayacağım. Sabırla beklemeye devam edeceğim. Bir gün içeride haksız yere oturmakta olan iki kişi bir hata yapacak ve böylece gidecekler. Osaka Şatosu da gidecek. Bu, tıpkı rüya içindeki bir rüyaya benzeyecek. Böylece bütün ömrümce düşündüğüm ve Taiko öldüğü andan itibaren başladığım büyük oyunda gerçek ödülü kazanacağım. Şogun'luğu ele geçireceğim.

«Bütün ömrümce bunu planladım ve bunun için savaştım. Bu ülkenin tek vârisi sadece benim. Şogun olacağım. Benden sonraki Şogun'lar da benim tohumumdan gelecekler. Böylece bir hanedan kurulmuş olacak.»

«Bütün bunlar Mariko San ve doğu denizlerinden gelen yabancı barbar sayesinde olabildi.

«Mariko San, büyük şerefle ölerek sonsuzluğa kadar yaşamak senin **karma**'nda yazılıydı. Anjin San, dostum, senin **karma**'n da bu ülkeden asla ayrılamayacağını gösteriyor. Benim **karma**'mda da **Şogun** olmak var.»

Şahin Kogo adamın bileğine kanat çırpıp yerine yerleşerek başını kaldırıp baktı. Toranaga kuşa gülümsedi. «Böyle olmayı kendim istemedim. Bu benim **karma**'m.»

*
**

O yılın onuncu ayı, yani Tanrıların Olmadığı Ayın yirmi birinci günü ordular, Sekigahara dağlarının yakınından geçen kuzey yolunda karşılaştılar. Hava çok kötüydü. Sis bastı önce ve bunu da karla karışık yağmur izledi. Toranaga akşamüzeri geç saatte savaşı kazandı ve katliam başladı. Kırk bin kişinin başı kesildi.

İshido üç gün sonra diri olarak ele geçti. Toranaga nazik bir tavırla kendisine falcının sözlerini anımsattıktan sonra onu zincirlere vurdurdu. Adamı herkesin seyredebilmesi için Osaka'ya yolladı. Toranaga, eta'ya da General Lord İshido'nun ayaklarını sıkı sıkı yere bastırmaları için emir verdi. İshido'yu boynuna kadar toprağa gömdüler. Toranaga gelen geçeni ülkenin en ünlü boynunu bambu bir testereyle kesmesi için davet etti. Ishido üç gün dayanabildi ve çok yaşlanarak öldü.

SON

dev bir roman
televizyon şaheseri
yaratti...

350 Lira